

Б. АХМЕДОВ

ТАРИХДАН САБОҚЛАР

БУРИБОЙ АҲМЕДОВ

ТАРИХДАН САБОҚЛАР

ТОШКЕНТ «УЎҚИТУВЧИ» 1994

Ўзбек халқи, Урта Осиёнинг бошқа халқлари каби, кўҳна ва бой тарихга эга. Бу тарих Хоразм ва Сурхон, Тошкент ва Фарғона воҳаларидан, қўйингки республикамизнинг кўп вилоят ва туманларидан топилган археологик топилмалар, жаҳон кутубхоналарида сақланаётган қўлёзма китобларнинг зор-зарақларида сақланиб қолган.

Кичик-кичик лавҳалардан тузилган ушбу китоб кўҳна тарихимизнинг янги маълум бўлмаган ва кам ўрганилган айрим муҳим масалалари, узоқ ўтмишимизни баён этувчи қимматли қўлёзма китоблар, тарихимизга дахлдор бўлган буюк алломалар, шунингдек ижтимоий-иқтисодий, маъмурий ва ҳарбий атамалар ҳақида кенг маълумот беради.

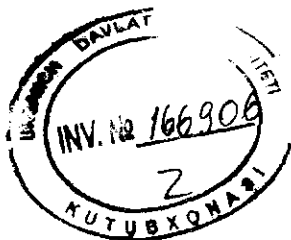
Китоб институт, университетларнинг муаллимлари, талабалари ва ўзбек халқининг тарихи билан қизиққан барча китобхонларга мўлжалланган.

М а с ъ у л м у ҳ а р р и р :

Ўзбекистонда хизмат кўрсатган фан арбоби, профессор Ҳамид Зиёев

Т а қ р и з ч и л а р :

Тарих фанлари доктори, профессор Ғ. Аҳмаджонов ва тарих фанлари номзоди, доцент Н. Норқулов

СУЗБОШИ ЎРНИДА

Биз ўзбеклар ҳам, қуррайи заминдаги бошқа халқлар каби, қадимий халқмиз, кўп асрлик тарихга эгамиз. Хоразм ва Сурхон воҳасидан, Самарқанд билан Бухородан, Шош ва Илоқ воҳасидан, Фарғона, Қува ва Сирдарёнинг ўрта ва қуйи оқимидан кейинги 30 йил ичида топилган археологик ва антропологик ашёлар (меҳнат ва уруш қуролилари, уй-рўзгор ва зеб-зийнат буюмлари), улкан ва ҳашаматли қасрлар, қўрғонлар, масжиду мадрасалар, сув ишоотларининг қолдиқлари ва, ниҳоят, отабоболаримизнинг ақлу заковати билан яратилган минг йилдан ортиқ тарихимизни ўз ичига олган қўлёзма китоблар бунга далил-исботдир.

Лекин, бахтга қарши, биз юртимиз ва аждодларимиз тарихини яхши билмаймиз. Чунки биз уни яхши ўрганмадик. Тўғриси, кўҳна юртимиз устидан 135 йил ҳукм юргизиб келган мустамлакачилар бунга йўл беришмади.

Мана, уч-тўрт йил бўлдики, яратганга шукр, бизларнинг ҳам кўксимизга озодлик ва мустақиллик шабадаси тегди. Бизни 1917 йилдан бери беармон талаб ва таҳқирлаб келган «қизил империя» чилпарчин бўлди. Ўзбекистон ҳам, бошқа қардош эл-юртлар қатори, мустақиллик ва истиқлол йўлига чиқиб олди. Эндиликда «биз ҳам қадимий ўлкамиз, кўҳна ва бой тарихга эгамиз», деб барала гапириш имкониятига, ўз тарихимизни ўрганиш ва ёзиш ҳуқуқига эга бўлдик.

Қўлингиздаги ушбу қўлланма муаллифнинг қарийб 35 йиллик илмий фаолиятининг айрим самараси бўлиб, Ўрта Осиё, хусусан Ўзбекистон халқлари тарихининг ҳали яхши ўрганилмаган ва унинг «оқ» ва «қора» доғли тарафларини очиб беришни ўз олдига мақсад қилиб қўйган қирқдан ортиқ катта-кичик мақолаларни ўз ичига олади ва Ўрта Осиё халқлари тарихини ўқитиш ва ўрганиш ишига яқиндан ёрдам беради.

Мазкур қўлланма уч қисмдан иборат. Унинг биринчи қисмида Ўрта Осиё ва Ўзбекистон халқлари тарихининг яхши ўрганилмаган, баъзи ҳолларда нотўғри талқин этилган масалаларига бағишланган мақолалар (кўчманчи ўзбеклар давлати,

феодал жамиятда мусулмон руҳонийларининг тутган ўрни ва роли, сўнги теурийлар, шаҳарлар тарихи ҳақида янги маълумотлар, Чигатой улусининг ижтимоий-сиёсий тарихи, ўзбек халқининг келиб чиқиши ва ҳ. к.), фанмиз ифтихорлари: Муҳаммад ибн Мусо Хоразмий, Абу Али ибн Сино, Абу Райҳон Беруний, Мирзо Улуғбек, Хондамир кабиларнинг ҳаёти ва илмий фаолиятига оид мақолалар берилган.

Мазкур қўлламаннинг «Қадимги қўлёмаларни варақлаганда» деб номланган иккинчи қисмида умуман тарихий ўрганишда муҳим манбалардан бири ҳисобланган ноёб ва ҳали кам ўрганилган қўлёмза китоблар («Темур тузуклари», Қлавихонинг «Қундалиги», Мирзо Улуғбекнинг «Тарих-и арбаъ улус»и, «Чингизнома», «Тарихи Абулхайроний», Бадриддин Кашмирийнинг «Равзат ар-ризвон» асари, Абулғозихон ва унинг «Шажарайи турк» китоби ва ҳ. к.) таҳлил қилинади, бу асарларнинг тарих учун муҳим тарафлари кўрсатиб берилди.

Қўлламаннинг учинчи қисми «Сиймолар, сулолалар, атамалар» деб номланади. Унда тарихда из қолдирган шахслар (Баҳром Чубин, Темур Малик, Заҳриддин Муҳаммад Бобур, Хондамир, Абулфазл Алломий ва бошқа тарихшунос олимларнинг ҳаёти ва фаолияти), сулолалар ва давлатлар (Араб халифалиги, Мўғул империяси, Олтин Урда, Оқ Урда, Теурийлар, Теурийлар давлати, Бобурийлар давлати, Бухоро хонлиги ва ҳ. к.), муҳим воқеалар (мўғуллар истилоси, Анқара жанги), шунингдек бир қатор ижтимоий-иқтисодий атамалар (иқтоъ, баримта) ҳақида қисқа, лекин муҳим маълумотлар келтирилади.

Фикримизча, қўлламанга киритилган мақолалар, уларда келтирилган фактик материал Урта Осиё ва Ўзбекистон халқлари тарихини ўрганишда зарур кўмакчи манба бўлиб хизмат қилади.

Муаллиф мазкур тўпلامни тайёрлашда қимматли маслаҳатлари билан яқиндан ёрдам берган барча дўстларга, хусусан тарих фанлари докторлари, профессорлар Ҳ. З. Зиёев ва Ғ. А. Аҳмаджоновларга, тарих фанлари номзодлари И. Норқулов ва А. Зиёевларга, шунингдек амалий ёрдамни аямаган Улайсуи Мирисмонловага ўзининг чексиз миннатдорчилигини изҳор қилади.

Албатта, ҳар қандай асар бенуқсон бўлмайди. Бундан фақат Қуръони Қарим билан муқаддас Ҳадис китоблари мустасно, холос. Шундай бўлгач, мазкур қўлламан ҳам баъзи жузъий камчиқлардан холи бўлмаса керак, деб ўйлаймиз. Мутахассислар ва ҳурматли китобхонларнинг мазкур қўлламанга хусусан билдирган фикрлари ва мулоҳазалари китобнинг иккинчи нашрини тайёрлашда муаллифга беқиёс ёрдам бериши мумкин.

Муаллиф.

I. ОЛИС АСРЛАР САДОСИ

АКАДЕМИК В. В. БАРТОЛЬД ТОШКЕНТДА

Академик Василий Владимирович Бартольд (1869—1930) Туркистоннинг қадимги ва ўрта асрлардаги тарихи, ижтимоий-иқтисодий ва маданий ҳаётига оид «Мўғуллар истилоси даврида Туркистон» (1900), «Орол денгизи ва Амударёнинг қуйи оқимидаги ерларнинг қадим замонлардан то XVII асргача бўлган аҳволи ҳақида маълумотлар» (1902), «Туркистонни сугориш тарихидан» (1914), «Улугбек ва унинг даври» (1918), «Ўрта Осиёда қадимдан то руслар келганига қадар ўтган даврда шахтачилик» (1924), «Туркистоннинг маданий ҳаёти» (1927) каби ўнлаб зўр илмий ва амалий қимматга эга бўлган асарлар ёзиб қолдирган улкан шарқшунос олимдир. Шуни айтиш кифояки, олим чоп эттирган 685 асарнинг қарийб ярми, аниқ қилиб айтилган бўлсак 320 нафари, Туркистоннинг тарихи, ижтимоий-иқтисодий ва маданий ҳаёти таҳлилига бағишланган. Бундан ташқари, В. В. Бартольд республикамизда, хусусан унинг пойтахти Тошкентда илмий, илмий-педагогик ва ўлкашунослик муассасаларини таъсис этиш ва уларнинг фаолиятини ривожлантириш ишига ҳам муносиб ҳисса қўшди.

В. В. Бартольд ҳаёти ва илмий фаолиятининг катта бир даври Туркистон, хусусан Ўзбекистон ва Тошкент билан боғлиқ. У фақат 1893—1928 йиллар орасида Тошкентга етти марта келиб кетди ва унинг ҳар бир сафари катта, кўп ҳолларда ечимини кутиб ётган илмий ва илмий-ташкилий масалалар билан боғлиқ эди.

Олим Тошкентда дастлаб 1893—1894 йилларда, яъни ўзининг Туркистонга қилган биринчи илмий сафари вақтида бўлди. В. В. Бартольд ўлкага ўшанда Россия Фанлар академияси ва Санкт-Петербург университети шарқ тиллари факультетининг йўлланмаси билан келган эди. Ушбу сафардан кузатил-

ган мақсад, олимнинг ўз сўзлари билан айтадиган бўлсак, «Ўлкашнинг умум тарихига оид мавжуд ёзма ахборотларга қўшимча тарзда ўша ерларда қадимда истиқомат қилган одамларнинг қолдиқлари ҳақидаги маълумотларни тўплаш ва имкони борича қадимий шаҳарлар ва қалъаларнинг қолдиқларини тавсиф этиш»дан иборат бўлган. Бошқа сўз билан айтганда, қадим замонларда туркий халқларнинг Ўрхун-Енисей бўйлари ва Олтойдан Чу ва Ила водийлари орқали Урта Осиё билан боғланганликларини текширишга алоқадор эди.

Ушанда В. В. Бартольд ва унинг ҳамроҳи этнограф С. М. Дудин (1863—1929) Тошкентга ўша йил (1893) нинг ёзида етиб келдилар ва бу ерда бир неча кун дам олганларидан кейин, Авлиё Отага (ҳозирги Жамбулга) жўнаб кетдилар. Улар ўша йили Сайрам, Чимкент, Авлиё Ота ва уларнинг теварак-атрофидаги диққатга сазовор жойларни, шунингдек, Талос водийсини кўздан кечириб улгурдилар, холос. Йўлда юз берган бахтсиз ҳодиса (Василий Владимирович отдан йиқилиб оёғини синдириб олди ва бунинг оқибатида бир умрга оқсоқ бўлиб қолди) натижасида илмий экспедиция ўз ичиди вақтинча тўхтатишга мажбур бўлди. Жароҳатланган Бартольд дастлаб Авлиё Отага, у ердан Тошкентга олиб келинди ва ҳарбий госпиталга ётқизилди. Шундай бўлса-да, касал бўлишига қарамай, олим бу ерда ўлкашунослик ишларининг умумий аҳволи билан қизиқди ва унинг умумий аҳволи билан танишишга муваффақ бўлди.

Тўғри, Бартольд келаси йили, яъни 1894 йили экспедиция ишларини давом эттирди ва Талос ҳамда Чу водийлари, Норин дарёси ва Иссиқкўлнинг теварак-атрофидаги осору атиқаларни бориб кўрди. Лекин, нима бўлганда ҳам, унинг 1893—1894 йилларида, хусусан Тошкентда олиб борган илмий ва илмий-ташкиллий ишлари алоҳида ўрин тутди. В. В. Бартольд Туркистонда биринчи илмий-ўлкашунослик тўғараги — «Туркистонлик ҳаваскор археологларнинг тўғараги»ни таъсис этишда фаол иштирок этди. Бу илмий тўғарак 1895 йилнинг 11 декабридан ўз фаолиятини бошлаб, 1917 йилга қадар ишлаб турди. Шунинг алоҳида таъкидлаб ўтиш керакки, В. В. Бартольд бу ва бошқа тўғаракларнинг ишига, умуман илмий ишга маҳаллий кадрларни жалб этиш, уларнинг билим ва тажрибаларидан фойдаланишга ҳам алоҳида эътибор берди. Масалан, «Табнат, антропология ва этнография ҳаваскорлари жамияти Туркистон бўлими»нинг 1893 йил 11 декабрь куни бўлиб ўтган йиғилишида Бартольд Туркистонда археологик тадқиқотларнинг умумий аҳволи ва фан олдидида турган вазифалар ҳақида қилган маърузасида ўлкада илм-фанни ривожлантириш учун Тошкентда янги илмий жамият тузиш, унга маҳаллий билимдонларни ҳам жалб қилиш ўта зарурлигини алоҳида таъкидлаб ўтди. «Ўлка тарихини ўрганиш,— деб якунлади у маърузасини,— олдинда турибди ва бу ишда асосий ролни маҳаллий билимдонлар ўйнайдилар. Уйлайманки, бу ерда ўлтирганлар менинг бу фикримга қўшилдилар».

1893—1894 йилларда В. В. Бартольд «Туркестанские ведомости» ва «Окраина» газеталари билан ҳам яқиндан ҳамкорлик қилди. Аниқроғи айтганда, у ўша «Окраина» газетасининг муҳаррирларидан бири эди. Олим мазкур газета саҳифаларида ўзининг бир қатор муҳим илмий мақолаларни эълон қилди. «Тошкентда илмий жаҳият» («Окраина», 1894, 16-сон), «Туркестонда археологик тадқиқотлар масаласига доир» («Туркестанские ведомости», 1893, 99-сон), «Христианлар қишлоғи Вазгерд хусусида» (Туркестанские ведомости, 1894, 21-сон), «Туркистонда илм-фаннинг умумий аҳволи» («Окраина», 1894, 52-сон) шулар жумласидандир. Қўриб турибсизки, В. В. Бартольдининг ҳатто газеталарда кенг ўқувчилар оммаси учун ёзган мақолалари ҳам илм-фан муаммоларига бағишланган экан.

1902 йилда В. В. Бартольд яна Тошкентга келди. Узининг сўзларига қараганда, бу сафар у Санкт-Петербург университети шарқ тиллари факультетининг топшириғига биноан келган. Факультет раҳбарияти олимнинг олдига «маҳаллий билимдон одамлар билан илмий алоқа боғлаш, бу алоқаларни кенгайтириш, Туркистон ўлкасида жамоат муассасалари ҳамда шахсий одамлар қўлида бўлган қўлёзма асарлар, шунингдек, вилоят бошқармаларида сақланиб турган вақфномалар билан танишиш» вазифасини қўйган. Бундан ташқари, В. В. Бартольд Туркистонда Осие музейи (ҳозир Россия Фанлар академияси Шарқшуноелик институтининг Санкт-Петербург бўлими)нинг ўша йиллардаги директори академик К. Г. Залеман (1894—1916) нинг илтимосига кўра музей кутубхонаси учун қўлёзма асарлар сотиб олиш билан ҳам машғул бўлди.

В. В. Бартольд 1902 йилдаги сафари вақтида, Тошкентдан ташқари, Анхобод, Самарқанд, Қўқон, Марғилон, Андижон ва Ушда ҳам бўлиб, бу шаҳарларда сақланаётган ва илм-фаннинг бир талай соҳалари (тарих, жўғрофия, адабиёт, илоҳиёт, тасаввуф, фалакиёт ва ҳ. к.) га оид кўпгина қўлёзма асарларни диққат-этибор билан кўздан кечирди. Масалан, Тошкентда у бир қанча жамоат муассасалари ва шахсий одамларга тегишли кутубхоналар билан танишини шарафига муваффақ бўлди. Туркистон халқ кутубхонаси (1870 йилда таъсис этилган, ҳозирги Алишер Навоий номидаги Халқ кутубхонаси) да тўпланган махсус қўлёзма асарлар коллекцияси билан яқиндан танишди. Уша пайтда бу коллекция 281 жилдан иборат эди, холос. Бартольд ўзининг илмий ҳисоботида шу асарлардан иккитасига: Гийёсиддин Алийнинг жаҳонгир Амир Темурнинг 1398—1399 йилларда Ҳиндистонга уюштирган босқинчилик юриши тарихини ўз ичига олган «Рўзнома-йи газавот-и Ҳиндистон» (1399—1403 йиллар орасида ёзилган) ҳамда хоразмлик муаррих Утаминш ҳожи қаламига мансуб бўлган «Чингизнома» асари (XVI аср бошида битилган) га алоҳида тўхталиб ўтган.

Олим ўша йилги тошкентлик бир неча китобсеварлар: генерал Жўрабек (1840—1906), Муҳиддин қози, Саид Боқихон қози,

тужжор Мирза Абдулла Исамухаммелов, шунингдек ўша пайтда Пискентда истиқомат қилиб турган кошғарлик Бекқулибекнинг шахсий кутубхоналарида сақланаётган қўлёзма асарларни ҳам бориб кўрди. В. В. Бартольд танишган кутубхоналар орасида айниқса генерал Жўрабек Қаландарбек ўғлининг (у 1876 йилда Санкт-Петербургда бўлган шарқшуносларнинг халқаро конгрессида иштирок этган) шахсий кутубхонаси бойлиги билан бошқалардан тамоман ажралиб турарди. Генерал Жўрабекнинг кутубхонасида Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» («Солномалар мажмуаси»), Шамсуддин Муҳаммад Шаҳридузийнинг «Тарих-и ҳукамо» («Донишмандларнинг таржиман ҳоли») китоби, XVII асрда ўтган ўрта осийлик қомусий олим Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» («Сирлар денгизи») каби ўта қимматли асарлар бор эди. Шунинг учун ҳам генерал Жўрабекнинг коллекцияси Тошкентдан қайтганидан кейин ҳам академик Бартольднинг диққат-эътиборини ўзига жалб этди.

Маълумки, генерал Жўрабек 1906 йилда ўзининг Қорасув ёнидаги (Тошкентнинг жануби-шарқ тарафида жойлашган хушхаво манзил) дала ҳовлисида номаълум шахслар тарафидан ўлдириб кетилди. В. В. Бартольд бу қонли фожиадан хабар топиши ҳамано, машҳур шарқшунос ва ўлкашунос олим Н. Ф. Петровский (1837—1908) ва Туркистон генерал-губернаторлиги Бош бошқармасида хизмат қилиб турган яна бир шарқшунос олим А. А. Семёнов (1873—1958) ларга хат ёзиб, генерал Жўрабек кутубхонасининг тақдири ҳақида хавотирланаётганлигини маълум қилди. «А. А. Семёнов,— деб ёзади В. В. Бартольд 1911 йилнинг сентябрида ёзган бир мактубида,— [Жўрабекнинг] қўлёзмалари унинг Қорасув бўйидаги ҳовлисидан Тошкентга олиб келинганлиги ва махсус китоб жавонидан сақланаётганлигини лутфан маълум қилди». Лекин, афсуски, Тошкентга Жўрабекка тегишли китобларнинг фақат бир қисми (33 та асар) олиб келинган, ҳолос. Китобларнинг қолган қисми эса марҳумнинг ўлимидан кўп вақт ўтмай ўғирлаб кетилган эди.

В. В. Бартольд бу сафар ҳам Туркистоннинг бошқа шаҳарларида бўлиб, ўша жойларда меҳнат қилаётган ўлкашунослар ва мавжуд илмий тўғарақларнинг иш фаолияти билан қизиқди, уларнинг йиғилишларида иштирок этди.

У «Туркистонлик ҳаваскор археологлар тўғараги»нинг 1902 йил 16 августда бўлиб ўтган йиғилишида ўзининг мазкур йилда Туркистонга қилган сафари ва унинг натижалари ҳақида ахборот берди. Олимнинг ушбу ахбороти «Туркестанские ведомости» газетасининг 1902 йилги 66-сонидан чоп этилган. Ўша йили унинг Туркистон халқ кутубхонасининг ишени, айниқса қўлёзмалар фондининг аҳволини яхшилаш масалаларига бағишланган «Туркистон халқ кутубхонаси ҳақида бир-икки оғиз сўз» («Туркестанские ведомости», 1902, 54-сон) деган мақоласи ҳам ёсилиб чиқди. Бундан ташқари, В. В. Бартольд ўша йили яна бир неча илмий мақолалар: «Уйғур тилидаги бир ҳужжат ҳақида» («Протоколи Туркестанского кружка любителей архео-

логии», 1902, 7-сон, 34—36 бетлар), «Ҳаким Отаининг ватани масалаларига доир» («Туркестанские ведомости», 1902, 17-сон), «Уш» («Русский Туркестан», 1902, 189-сон) билан ҳам қатнашди.

Туркистон халқ кутубхонаси, унинг қошидаги музейнинг умумий аҳволи, уни яхшилаш чоралари В. В. Бартольднинг 1916 йил ёзида қилган Туркистон сафарининг ҳам диққат марказида бўлди. Ушанда олим ўзининг якуний ҳисоботида: «Туркистон халқ кутубхонаси ва музейнинг аҳволи ниҳоятда аянчли... Уни қайтадан ташкил этиш жуда зарур», деб ёзган эди. В. В. Бартольд ўша йили Тошкентда эълон қилган яна бир мақоласида Туркистон халқ кутубхонаси ва музей ишларини тартибга келтиришнинг аниқ чора-тадбирларини кўрсатиб берди.

Яна шуни ҳам айтиш керакки, узоқ ўтмишдан қолган ёдгорликларни тўплаш, авайлаб сақлаш ва қунт билан ўрганиш масаласи ҳам олимнинг ҳамма вақт диққат марказида турар эди. У ўша 1916 йилда «Туркистонлик ҳаваскор археологлар тўғриси» ҳамда «Рус жўгрофия жамиятининг Туркистон бўлими» кенгашларида қилган маърузаларида Туркистондаги узоқ ўтмишдан қолган ёдгорликларни ҳисобга олиш ва уларни авайлаб асраш жуда ҳам зарур эканлигини қайта-қайта таъкидлади.

1916 йили олим Тошкентдан бошқа Қўқон, Самарқанд, Бухоро ва Чоржўй шаҳарларида ҳам бўлди ва қадимий маданият ёдгорликлари, шунингдек шахсий коллекционерлар билан ҳам яқиндан танишди. Чунки Туркистон тарихига оид қадимий қўлёзма асарларни аниқлаш ва ўрганиш олимнинг ҳар бир сафардан кузатган асосий мақсади эди. Масалан, Тошкентда бўлган кезлари А. А. Семёнов, Боқижонбой ва бошқаларнинг шахсий кутубхоналарида сақланаётган қўлёзма асарларни бирмабир кўриб чиқди. Ушанда В. В. Бартольд Боқижонбойнинг кутубхонасида сақланаётган Шарқий Туркистоннинг XV—XVI асрлардаги ижтимоий-сиёсий тарихидан ҳикоя қилувчи Шоҳ Маъмур Чурос қаламига мансуб бўлган «Тарих» номли қимматли асарга алоҳида эътибор берди.

В. В. Бартольд Октябрь «инқилоби»дан кейин ҳам Туркистонга келиб кетди. Олим жуда қисқа вақт ичида, яъни 1920—1928 йиллар орасида Тошкентда уч марта бўлди.

Олимнинг 1920 йил август-декабрь ойларидаги Туркистон сафари (Россия Фанлар академиясининг йўлланмаси билан) олдинга қўйилган вазифаларнинг мураккаблиги ва долзарблиги билан унинг бошқа сафарлари ичида алоҳида ўрни тутди. Василий Владимирович бу сафар ҳам Туркистон халқ кутубхонасининг иши билан бевосита танишиб, унинг фаолиятини янада яхшилашга ёрдам бериши, жамоат ташкилотлари ҳамда айрим шахслар қўлида сақланаётган қўлёзма асарлар, шунингдек тарихий обидаларни кўздан кечириб чиқиши, уларни сақлаш хусусида олимлар ва кутубхона ходимларига тавсиялар бериши керак эди. Олим бу ишларни ҳам ўзига хос қунт ва эътибор билан амалга оширди. Бундан ташқари, у 1920 йили Тош-

кентда таъсис этилган Туркистон университетининг илмий ташкилий ишларига ҳам қатнашди. Университет ҳузурида Шарқ тарихи кафедрасини ташкил қилиш ва уни малакали кадрлар билан таъминлаш ишининг тепасида турди, тарих-филология факультетида Туркистоннинг қадимги ва ўрта асрлар тарихидан (милoddан аввалги IV асрдан то милoddнинг XIX асригача бўлган тарихи бўйича) дарс берди, аспирант ва талабаларнинг илмий мунозараларида иштирок этди.

Таъбир жоиз бўлса шунини алоҳида таъкид этиб ўтиш керакки, академик В. В. Бартольд Туркистонда университет ташкил қилиш ишига ҳамма вақт зўр эътибор бериб келган илғор фикрли рус олимлари жумласидан эди. Масалан, 1917 йилнинг кузида Тошкентда университет очиш масаласи ўртага қўйилганда Санкт-Петербург олимлари бу олижаноб ташаббусни жондиди билан қўллаб-қувватладилар. Ушанда бу катта ишга яқиндан ёрдам бериш учун махсус комиссия ҳам таъсис қилдилар. Бу комиссияга Санкт-Петербург университетининг профессорлари, йарик шарқшунос олимлар Н. И. Веселовский, С. Ф. Ольденбург, Н. Я. Марр ҳамда В. В. Бартольд қўшилдилар. Мазкур комиссия Туркистон университетининг лойиҳасини ишлаб чиқишда фаол иштирок этди. Хусусан, академик Бартольд мазкур университет тарих-филология факультетининг лойиҳасини ҳозирлади, факультетда ўқитилиши лозим бўлган фанларни аниқлаб берди.

Уша йили, яъни 1920 йили В. В. Бартольд Туркистон Шарқ институтида (1918 йил охирида таъсис этилган) ислом маданияти тарихидан дарс ўқиди, мазкур институтнинг илмий-педагогик ишлари билан қизиқди, институт раҳбариятига ўқув-тарбия ишларини яхшилаш хусусида фойдали маслаҳатлар берди.

Мазкур сафар чоғида академик В. В. Бартольд яна бир муҳим илмий экспедицияда — Бухоро амирлиги М. В. Фрунзе бошчилигида Русиянинг «қизил» қўшини тарафидан ағдарилгандан кўп вақт ўтмай, 1920 йил сентябрь ойининг охирида Туркистон Марказий архив бошқармаси тарафидан ташкил этилган экспедицияда ҳам иштирок этди. Ушбу экспедиция олдида Бухородаги тарихий обидалар, шунингдек, қувғин остига олинган амир Олимхон (1910—1920) ва йерик мансаб эгалари (масалан, қушбеги) дан қолган қўлёзма асарлар ва архивни ҳисобга олиш ва сақлаш ишларини ташкил қилиш вазифаси қўйилган эди. Ана шунда, олимнинг сўзларига қараганда, 380 нафар қимматли қўлёзма талон-торождан асраб қолинди.

Академик В. В. Бартольд кексайиб қолганлиги ва саломатлиги яхши эмаслигига қарамай, ҳамisha ва ҳамма вақт Туркистон ва Тошкентга интиларди. Лекин айрим сабабларга кўра, 1925 йилга қадар бунга имкони бўлмади. Ниҳоят, 1925 йилнинг март ойида Қадимий ёдгорликлар, санъат ва табиатни ўрганиш Ўрта Осиё қўмитаси (Средазкомстарис) нинг таклифи билан олим яна Туркистонга отланди. «Агар шу йили ҳам Тошкентга бора олмайдиган бўлсам,— деб ёзган эди ўшанда у,— бу ме-

нинг учун афсусу надомат бўлур эди». В. В. Бартольд қатим-даи қолган обидаларнинг сақланиши ва бунинг борасида Бухоро, Самарқанд ва Шаҳрисабзда олиб борилаётган ишларнинг қўлами билан яқиндан танишди, юқорида тилга олинган қўмитанинг мажлисларида иштирок этди. Шунинг билан бирга, олим бўш лойларига, Тошкентда ҳам, бошқа шаҳарларда бўлганда ҳам, жамоат ва шахсий одамларнинг кутубхоналарида бўлган қўлёзма асарлар билан танишишда давом этди, янги топишган тарихий асарлар ҳақида ўзининг фикр-мулоҳазаларини билдирди.

В. В. Бартольд ўзининг Туркистонга қилган сўнгги сафари (1927—1928 йил) вақтида Туркистон университетига, Қозоқ ёлий педагогика институтига ва бошқа илмий-текшириш муассасаларида Туркистоннинг мўғуллар истилосидан то XIX асргача бўлган тарихи, Урта Осиёнинг туркий халқлари, уларнинг келиб чиқиши ва тарихи ҳақида дарс ўқиди. Қадимий ёдгорликлар, санъат ва табиатни ўрганиш Урта Осиё қўмитаси ва ўлкашунослик жамиятларининг ишлари билан танишди.

Олим ёшлигидан касалманд (унинг буйраги хаста эди) бўлган. Шунга қарамай, у илм-фан жабҳасида баракали меҳнат қилди ва ўзидан улкан илмий мерос қолдирди. Унинг асарлари, хоҳ ҳажм жиҳатдан катта бўлмасин, хоҳ кичик, ўзининг бой фактик материалга асосланганлиги, илмий жиҳатдан пухталиги ва юксак илмий савияси билан ажралиб туради. Лекин, шунга қарамай, манманлик каби ёмон хислатлар унга ёт эди. У ҳамма вақт ўзини камтарона тутарди, тез ва шошилиб меҳнат қиларди. Буни биз олимнинг 1891 йил куз кунларидан бирида устози В. Р. Розенга (1849—1908) ёзган мактубида яққол кўра-миз. У, хусусан, бундай деб ёзган эди: «Саломатлигим ҳозирча ўртача, лекин барибир, бир қарашдаёқ беморга ўхшайман. Уйлашимча, кўп умр кўрмасам керак. Шу сабабдан... Умримнинг қолган қисмида..., гарчанд асарларим талабалик чоғида ёзилган ишларга ўхшаш шунчаки материал бўлса-да, кўпроқ иш қилишга ҳаракат қилишим керак».

Дарҳақиқат, у кўп умр кўрмади, бор-йўғи 61 йил яшадди, холос. Лекин фактик материалга бой, илмий жиҳатдан пухта асарлар яратдики, ҳар бир шарқшунос, тарихчи, жўроф, филолог ундан баҳраманд бўлиб келмоқда, В. В. Бартольдни эса ўзига устоз деб ҳисобламоқдалар.

В. В. Бартольднинг Тошкент ва Ўзбекистоннинг узоқ ўтмиши тарихи устида қилган меҳнати нақадар катталигини ҳис қилиб, ундан ҳаминша миннатдор бўлиб яшаймиз.

АТОҚЛИ ШАРҚШУНОС ОЛИМ

(А. К. Арендснинг тугилган кунига 100 йил тўлиши муносабати билан)

1993 йилнинг 16 октябрида тарих фанлари доктори, профессор, кўпгина ўзбек шарқшуносларининг устози Альфред Карлович Арендснинг таваллудига юз йил тўлади.

Жумҳуриятимиз ва жаҳон шарқшунослари А. К. Арендснинг маданий меросимизнинг толмас тадқиқотчиси сифатида жуда яхши билдилар. Унинг илмий изланишлари кўлами кенг эди. У ўз сиймосида истеъдодли тилшунос олим, Урта Осиё ва қўшни Шарқ мамлакатлари тарихчиси, истеъдодли манбашунос, тарихшунос ва ўнлаб ёш мутахассисларни етиштирган ажойиб устоз ва мураббийлик хислатларини ўзида уйғунлаштирган одам эди.

Альфред Карлович Арендс фан майдонига асримизнинг 20-йилларида кириб келди. У Санкт-Петербург Шарқ тиллари институти аспиранти эканлигидаёқ форсча илмий-техникавий истилоҳлар масаласи устида илмий-тадқиқот ишларини олиб борди. Унга профессор А. А. Ромаскевич (1895—1942) ва Ю. Н. Марр (1897—1935) раҳбарлик қилдилар. Альфред Карлович икки йил давомида форс тилида бўлган техникавий фанларни ўрганиб чиқди. Шу изланишлар натижаси ўлароқ мазмуни ва қимматли ҳозирги замон форс тили лексикаси бўйича зўр илмий қимматга эга бўлган китоб юзага келди. Бу 1928 йилда Ленинградда чоп бўлган «Форсча-русча физикавий истилоҳлар луғати» эди. Китоб академик С. Ф. Ольденбург (1863—1934) таҳририда нашрдан чиқди. Профессор Ю. Н. Марр ўз дарсларида Альфред Карлович Арендснинг бу китобига юксак баҳо бериб, унинг биринчи жаҳон урушигача Эронда бошланғич ва ўрта таълимнинг аҳволига доир жойларидан намуналар ўқиб берарди. Олим форс тили луғатшунослигидан ўз билимини чуқурлаштира бориб, бу борадаги буржуазия фани гоъларини танқид қилади. Шу муносабат билан унинг 1932 йил июнида Тил ва тафаккур институтида «Форс тили илмий-техникавий луғатининг ижтимоий омиллари ва шаклланиш йўриқлари» мавзуида қилган маърузаси эътиборга лойиқдир. Альфред Карловичнинг тамомланмай қолган ва ҳозирда дастхати Ўзбекистон Фанлар академияси Шарқшунослик институтида сақланаётган «Форс илмий луғатшунослигини тадқиқ этишдаги сўз ясалиши» деган монографияси ва «Ҳофиз-и Убаҳийнинг тожикча-форсча изоҳли луғати» асари ҳам лингвистика фанининг мазкур соҳасига тааллуқлидир («Труды института востоковедения АН Узбекской ССР», вып. III, Тошкент, 1954, 83—106-бетлар). Унинг «Ҳофиз-и Убаҳийнинг тожикча-форсча изоҳли луғати» асари XV—XVI асрлар форс тили луғатшунослиги масалаларига тегишли бўлиб, толмас тадқиқотчининг илмий ҳофизаси нақадар кенг бўлганлигидан далолат беради. Альфред Карлович

бу китобида ўрта аср форс луғатшунослиги хусусиятларини кўрсатиш билан бир қаторда луғатнинг XI асрга доир энг қадимги изоҳли луғатлардан Асадий Тусийнинг «Китоби луғати фурс» («Форсларнинг луғат китоби») билан ирсий алоқадорлигини таъкидлайди.

Альфред Карловичнинг эрон филологияси тараққиётига қўшган ҳиссаси у яратган наҳв (синтаксис) китоби бўлди. «Ҳозирги замон форс адабий тили наҳви» («Синтаксис современного литературного персидского языка») дарслиги 1941 йилда чоп этилди. Китоб эроншуосларнинг завоил билмас мулкига айланган ва бу соҳадаги дастлабки илмий тадқиқот бўлди. У олий ўқув юртларида ягона ўқув қўлланма бўлиб қолди ва умуман зўр эътибор қозонди.

Олим фақат Эрон тилларигагина эътибор бермасдан, бу мамлакат феодаллари, инглиз империалистлари ва чор Русияси зулми остида эзилаётган меҳнат аҳли ҳаётини ҳам ўрганди. Санкт-Петербург Шарқ институтида Эроннинг халқ хўжалиги фани бўйича ўтадиган дарслари учун қўлланма тарзида нашр қилинган «The English-Persian Oil» («Инглизча-форсча нефть атамалари», Ленинград, 1929), «Эроннинг Русия ва Ғарбий Оврупо билан XIX аср ўрталаригача олиб борган савдо муносабатлари» (Ленинград, 1934) асарларида, «Консуллик ҳисоботлари тўплами. Жанубий Эрон» китобининг танқидий таҳлили» («Библиография Востока», НКВД, 1933, 2-сон) мақола-сида олим Эрон халқи бойлигини аёвсиз талаётган империалистик давлатларнинг кирдикорларини ўзига хос принципиаллик билан фош қилади.

Альфред Карлович Эрон халқи ижтимоий ҳаётининг яна бир соҳаси — биринчи жаҳон уруши арафасидаги мактаб таълими аҳволи билан ҳам қизиқди (А. К. Арендс. Школьное образования в современном Иране. «Восточные записки», Ленинград, 1929, 2-сон). Эрон манбаларидан олинган бой маълумотлардан фойдаланиб, олим мамлакатдаги мактаб таълимининг ёрқин манзарасини ёритиб бера олди.

Альфред Карлович Арендснинг тарихшунослик ва манбашунослик соҳасидаги хизматлари ҳам улкандир. Ҳозирги замон илм-фани учун муҳим бўлган қўлёзма манбаларни илмий муомалага киритиш хусусида жидду жаҳд кўргизди. У 30-йилларда Ҳасанбек Румлуининг туркманлар тарихи учун муҳим манба бўлган «Аҳсан ут-таворих» (XV—XVI асрлар), XIX аср туркманлар ва Туркменистон тарихига доир афғон солиномаси «Сирож ут-таворих» асарларидан парчаларни форс тилидан рус тилига таржима қилди («Материалы по истории туркмен и Туркмении». II жилд, М. — Л., 1938, 52—65-бетлар). 1940 йилга келиб у Низомий Ганжавий (1147—1209)нинг «Иқболнома» достонини форс тилидан русчага таржима қилиб тугатди. Таржима буюк Озарбайжон шоири таваллудининг 800 йиллиги юбилей комиссияси топшириғи билан амалга оширилган эди. Шу даврга келиб Альфред Карлович бошқа бир илмий ишиг

ҳам охирига етказди. Урта Осиё, Кавказ орти ва Эрон халқлари тарихига доир Фазлуллоҳ Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» асарининг катта қисмини (III жилдини) русчага таржима қилди. Мазкур таржима 1946 йилда Санкт-Петербургда нашр этилди. Нашр ва таржима жараёнининг оғирлигини айтиб ўтирмаса ҳам бўлади, фақат жонли ва классик тилни мукамал билган, манбада акс этган давр тарихини яхши ўрганган кишигина бундай машаққатли ишнинг уддасидан чиқа оларди. Альфред Карлович Аренде, шубҳасиз, шундай хислатлар соҳиби эди. Асл нусханинг ҳар бир сўзини диққат ва эътибор билан, ёдгорликлар тарихини ва у яратилган даврни ўрганишдаги саъй-ҳаракатлар, тинимсиз меҳнат туфайли тарих фани рус тилида ажойиб далил-ҳужжатларга эга бўлди. Яна шунинг ҳам алоҳида айтиб ўтиш керакки, Альфред Карловичнинг таржималари унинг юксак таржима санъати соҳиби бўлганлигидан далолатдир.

Тарихшунослик ва XI аср бадий насрининг ажойиб ёдгорлиги ҳисобланган Абулфазл Байҳақий қаламига мансуб бўлган «Тарих-и Масъудий» асарининг таржимаси ва тадқиқоти Альфред Карловичнинг манбашуносликка қўшган беқиёс ҳиссаси бўлди. Мазкур таржима 1962 йилда Тошкентда, 1969 йилда тўлдиришлар ва зарур истилоҳлар билан биргаликда Москвада чоп этилди. Нашр таниқли матншунос ва шарқшуносларнинг олқиши ва эътирофига сазовор бўлди.

Яна «Ганс Говффмейстер, ҳамроҳи Омарийнинг Эронга саёҳати» асари (қўлёзмаси Санкт-Петербург Шарқшунослик институтида сақланади) таржимаси ҳам эътиборга моликдир. Таржима босилиб чиқмаган, ammo XVII аср Эрон ва Кавказ орти юрлари тарихи бўйича қимматли маълумот беради.

Олим Абу Али ибн Сино (980—1037) ва Абу Райҳон Беруний (973—1048) илмий меросини ўрганиш ишида ҳам муносиб роль ўйнади. Ибн Синонинг «Ал-қонун фи-т-тиб» асарининг чоп этилишига катта ҳисса қўшди. У асар таржимасининг масъул бадий муҳаррири ҳамдир. Альфред Карлович қонун ҳақида қимматли мақолалар ҳам эълон қилди.

Альфред Карлович ўзининг илмий-тадқиқот фаолиятидан ташқари ёш мутахассислар тайёрлашни ҳам ўзининг устозлик сурчи деб билди. Уқитувчиликни Альфред Карлович талабаларидаёқ—Санкт-Петербург жонли Шарқ тиллари институтининг учинчи босқичида ўқиб юрган кезларидаёқ бошлаган эди. Институти битиргач, шу институтда форс тилидан дарс берди, аспирантлар тайёрлади. Доцент Альфред Карлович 1926—1930 йилларда Ленинград Шарқ институти форс бўлимига мудирлик ҳам қилди. Олим 1947 йилдан бошлаб ёш шарқшунослар тайёрлашни Тошкентда давом эттирди. 1947 йилдан 1952 йилгача Эрон филологияси кафедрасига мудир, 1952 йилдан умрининг охиригача Ўзбекистон Фанлар академияси Абу Райҳон Беруний номидаги Шарқшунослик институтининг қўлёзма манбаларни тадқиқ ва нашр этиш бўлими мудури бўлиб ишлади.

Бундан аввал Ўрта Осиё Давлат университети (ҳозирги Тошкент университети) да ишлади. Альфред Карлович бу ерда моҳир ўқитувчи ва мураббий сифатида обрў-эътибор топди.

А. К. Аренде ўзбек манбашунослик илмининг ривожланишига муносиб ҳисса қўшган. Жуда кўп манбалар унинг таҳрири ва ёрдами билан чоп этилди. Р. Г. Муқминованинг «Вақнома» (1967), О. Д. Чеховичнинг «Бухоро ҳолигидаги аграр муносабатлар тарихига доир манбалар» (1954), «XIV аср Бухоро манбалари», Фазлуллоҳ ибн Рўзбеҳон Исфаҳонийнинг «Меҳмонномаи Бухоро» асарининг русча нашри (1976), Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» (1977) каби ўнлаб йирик китоблари шулар жумласидандир.

Санкт-Петербурглик машҳур шарқшунос олим А. Н. Болдиров «Альфред Карлович Аренде эроншунос филологларининг ноёб мутахассислари сирасига мансуб бўлиб, у шу фанга тааллуқли билимлар мажмуасини мукаммал ўрганган, меҳнатсевар, айниқса замонавий илмий тадқиқот усуллариининг соҳибдир», деган эди.

Олим Абу Райҳон Беруний замонага доир бир қатор мақолалар ёзди ва уларни ибн Сино ва Беруний юбилейлари муносабати билан тузилган тўпламларда чоп этди.

Альфред Карлович умрининг охирларида Гардизий (XI аср) нинг «Зайн ул-аҳбор» асарини форсчадан рус тилига таржима қилиб, унга кириш сўзи ва изоҳлар ёзди, Абу Райҳон Берунийнинг «Хоразм тарихи» асари йўқолган қисмларини тўплаш билан шуғулланди, «СССРда Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» ини ўрганиш» деган катта мақоласини инглиз тилида 1970 йилда «Сентрал Азиатик журнал» 14-жилдада чоп этди.

Азиз устозимизнинг ёрқин сиймоси ҳамиша қалбимизда қолади.

БЕРУНИЙНИНГ ЎРТА ОСИЁЛИК ЖАВҲАРШУНОС ИЗДОШЛАРИ

(XVI—XVII асрнинг биринчи ярми)

Абу Райҳон Берунийнинг ўрта осиелик жавҳаршунос издошлари унинг «Минералогия» китобида келтирилган ва олдинга сурилган амалий ва назарий хулосаларга таянганлар. Лекин фан тарихи учун аҳамиятлиси шуки, издошлар Беруний ғояларини янги шароитда ривожлантирдилар ва қимматли фактик маълумотлар билан бойитдилар. Уларнинг баъзи бирлари жавоҳиршуносликка алоҳида бир рисола бағишладилар, бошқаларни эса унга ўз асарларининг бирон бобини ажратдилар. Масалан, Умар Хайём (1048—1123) жавоҳиршунослик илмига оид «Мизон ул-ҳикма» («Ҳикматлар мезони») деган махсус асар ёзди, ал-Ҳазиний (тахм. 1121—1122 йилларда вафот этган) «Китоб мизон ул-ҳикма», Носириддин Тусний (1201—1274)

«Тансуқнома», Муҳаммад ибн Мансур (XV аср) «Жавоҳирнома» деган муҳим китоб ёзиб қолдирганлар.

Лекин жавоҳиршунослик илмининг XVI—XVIII асрлардаги умумий аҳволи қандай бўлганлиги шу кунларгача номаълум қолиб келди. Беруний «Минералогия»сининг рус тилига таржимони А. М. Беленцкий бундай деб ёзган эди: «Бизни қизиқтирган масала (минералогия — Б. А.) тилга олинган асар XVI асрдан кейин ёзилгани бизга маълум эмас. Лекин XVI аср охири ва XVII аср бошида қимматбаҳо тошларнинг вазни ҳақида маълумотларни ҳиндистонлик муаррих Абулфазл Алломийнинг подшоҳ Акбар империяси тавсифига бағишланган «Ойини Акбарий» китобида учратамиз. Мазкур китобнинг хазиналар аҳволига бағишланган махсус бобида бир қатор қимматбаҳо тошлар ва металлларнинг вазни ва қиймати тавсифланган... Бунинг натижасида Берунийнинг кашфиёти XIX асрдаёқ бутун Оврупога маълум бўлди». Қўрииб турибдики, Абулфазл Алломийнинг зикр этилган китоби маълум амалий мақсадларни кўзлаб ёзилган ва қимматбаҳо тошлар ва металлларнинг машғул бўлган мутахасссларга мўлжалланган.

«Ойини Акбарий»га ўхшаш қўлланмалар XVII—XVIII асрларда ҳам ёзилди. Уларнинг кўплари жаҳондаги турли қўлёзмалар фондида сақланиб қолган. Бундай асарлар асосан Ўрта Осиё ва Ҳиндистонда ёзилган. Омонулло исмли олимнинг бобурийлардан Нуриддин Муҳаммад Жаҳонгир (1605—1627) га бағишланган «Миръот ул-жавоҳир» («Жавоҳирлар кўзгуси») асари, ўзбек тилида битилган «Жавоҳир рисоласи» номли муаллифи маълум бўлмаган асар шулар жумласидандир. Хазинадор ва жавоҳиршунослар учун тузилган махсус қўлланмалар ҳам бўлган. Масалан, «Жавоҳир ас-саноний» («Ҳунармандчиликлар жавоҳири») деган китоб сунъий қимматбаҳо тошларни яратиш ва заргарлик санъатига бағишланган.

XVI—XVII асрларда битилган қўлёзма асарларни ўрганish пайтида бир неча гео-космографик асарларга ҳам дуч келдик. Бу китобларнинг махсус боблари, айрим ҳолларда бутун бир қисми, жавоҳиршунослик илмига бағишланган. Мана шу асарлардан учтасига тўхталиб ўтаамиз.

Булардан бири балхлик муаррих ва жўгроф олим Султон Муҳаммад Балхий (1573 йилнинг 13 майида ёки 1574 йилнинг 3 майида вафот топган) қаламига мансуб. Асар «Мажмуъ ал-ғароиб» («Ғаройиботлар мажмуаси») деб аталади ва Балх хони шайбоний Пирмуҳаммадхон (1546—1566) нинг топшириғи билан ёзилган. Асар кўп нусхада сақланган. Тахминларга қараганда, жаҳон кутубхоналарида асардан 100 нусха сақланиб қолган. Асарда тарихий, жўғрофий, шунингдек илми нуҷум (астрономия) ва жавоҳиршуносликка оид қимматли маълумотлар мавжуд.

«Мажмуъ ал-ғароиб»нинг ўн тўртинчи боби жавоҳиршунослик масалаларига бағишланган. Унда бир қатор қийматли (ёқут, зумрад, лаъл, фируза, олмос, инжу) ва ўрта қийматга эга тошларнинг номлари ва хусусиятлари келтирилган. Яъни ёмғир чақирув-

чи тош, хароз ал-ҳаёт, яъни илон тош) тошларнинг илмий тавсифи берилган. Тавсиф характериға кўра, рисола муаллифи ушбу махсус бобни амалий мақсадни кўзлаб ёзган ва асар муқаддимасида айтилишича, уни «қимматбаҳо тошлар билимдонлари» (жавҳарий соҳиб иёёр) ва «ҳозирги замон бозорларида қимматбаҳо тошларни баҳоловчилар» (саррофони рўзгор) учун ёзган.

Султон Муҳаммад Балхий келтирган маълумотлар кўп жиҳатдан Абу Ғеҷуб ал-Қиндий (801—866), Абу Райҳон Беруний (уни ҳожа Абу Райҳон деб атайдн) ҳамда юқорида номи зикр этилган Муҳаммад ибн Мансур асарлариға, шунингдек ўзи тўплаган фактик материалға таяниб ёзилган. Бошқа олимларнинг асарларида олинган маълумотлар асосан қийматли тошлар ҳақидаги айрим ҳикоятлар, баъзан уларнинг турлари ва навлари, шунингдек уларнинг нуқсонларини аниқлаш ва тузатиш хусусидаги материаллардир. Масалан, Ғазнаға Хоразмдан соғға тариқасида олиб келинган ёқут сопли пичоқ, шунингдек Султон Маҳмуд Ғазнавий (998—1030) ва унинг ўғли Султон Масъуд (1030—1041) хазинасида сақланаётган қийматли инжулар ҳақидаги ҳикоятлар Абу Райҳон Беруний «Минералогия» сидан олинган. Ёқут сопли пичоқ ҳақидаги маълумот Беруний «Минералогия» сида сақланган, лекин Султон Маҳмуд билан Султон Масъуд хазиналаридаги қийматли инжулар ҳақидаги маълумотлар Беруний «Минералогия» сида йўқ. Лекин, хайриятки, бу ҳақдаги маълумот Султон Муҳаммад Балхийнинг биз юқорида тилға олган «Мажмуъ ал-Ғароиб» китобида сақланиб қолган экан. Биз бу маълумотни келтирамиз: «Ҳожа Абу Райҳондан нақл қилишлариға қараганда, Султон Маҳмуднинг хазинасида уч мисқол¹ ва икки доник² вазндаги ва тажрибали ийёр 100 минг динор³ ҳажмида баҳологан бир бўлак инжу бўлган. Султон Масъуд хазинасида 50 нафар йирик инжу осилган шода бўлган. Уларнинг ҳар биттасини тажрибали ийёр 20 минг динор қийматға баҳолойдилар».

Қимматбаҳо ва ўрта қийматли тошлар тавсифи худди Муҳаммад ибн Мансур асарида келтирилган тавсифға ўхшаш. Аввал тошларға тавсифнома, сўнг уларнинг турлари ва навлари ҳақида, уларнинг қиймати, қошлари, хосиятлари ҳақида маълумотлар келтирилади. Аммо навлари, турлари ва қиймати ҳақида батафсилроқ гапирилади. Масалан, Султон Муҳаммад фирузанинг беш нави, яъни нишопурий, ғазний, илоҳий, кирмоний ва хоразмий нави хусусида маълумот келтиради. Олимнинг фикрича, улардан энг аълоси нишопурийи бўлиб, ўз навбадида унинг етти нави: оби исҳоқий, азҳарий, сулаймоний, зархуний, хокий, обдулмажидий ва андалусий навлари бўлган. Бу-

¹ Мисқол — 4,464 гр. га тенг оғирлик ўлчови.

² Доник (донг) — 0,8 гр га тенг оғирлик ўлчови.

³ Динор — ўрта асрларда Шарқ мамлакатларида муомалада бўлган ва 4,235 гр га тенг олтин пул.

лардан энг аълоси оби исҳоқий ва азҳарий навлари бўлиб, баҳоси бирмунча юқори бўлган. «[Агар фируза] ярим мисқол оғирликда бўлса,— деб ҳикоя қилади Султон Муҳаммад Балхий,— 7 мисқолдан 10 диноргача нархда баҳоланган; бир мисқол оғирликда бўлса, 20—30 динор нархда баҳоланади; бордию оғирлиги икки мисқол бўлса, 50—70 динор баҳоланган; у уч мисқол вазнда бўлса, 100—150 динорга олганлар».

Султон Муҳаммад Балхий фирузанинг даволаш (масалан, кўзни равшан қилади) ҳамда сеҳрли хусусиятларига ҳам тўхтаб ўтади. У, масалан, бундай дейди: «Айтишларича, қадимда олимлар янги Ой туғилган кунни одатда фирузага боққанлар. [Шунинг учун] кимдаки фируза бўлса, одамлар наздида ҳурмат-эътибор қозонган ва душмани устидан голиб келган. Подшоҳлар кўкламда Қуёш кеча-кундуз баробарлашган пайтда мажлисларига фируза олиб кирганлар ва [мажлис аҳли] навбатманавбат унга боққанлар. Сўнгра уни жаннат ичимлигидай сифатга эга бўлган май қадаҳига ташлаганлар ва ундан бир қултум-бир қултумдан тановвул қилганлар. Бу одатни тож-тахт соҳиблари муқаддас деб билганлар».

Ёқутнинг навлари, хосияти ва нархи хусусида асарда келтирилган яна бир ҳикояни эсга олайлик: «Ёқутнинг,— деб ёзади Султон Муҳаммад Балхий,— олти нави мавжуд: қизил, сариқ, қора, оқ, сабза ранг, тиниқ кўк. Энг аълоси қизил, сўнгра сариқ, зардоли туслиги, ундан кейин сабз рангисини ва қорасини. Оқ тусдаги ёқутнинг баҳоси биллур баҳосига тенг... [Ёқутнинг] баҳоси: бир тасуж¹ вазидаси — уч динор, ярим дони — 7—10 динор; уч тасуж вазидаси — 20 динор; бир дони — эллик динордир. Бир мисқол вазндаги қизил тусли соф ёқутнинг баҳоси 5 минг динор... сариқ тусдагиси эса, агар у сифатли бўлса, у ҳам 5 минг динор баҳоланади...

Ёқутнинг хосияти шулки, агар уни одам ёнида олиб юрса, вабо ва бошқа ўлатлардан сақлайди. Агар уни оғизда тутилса юракни қувватлантиради, хафақонликни кеткизади, [одам] чанқоқ сезмайди, у доимо шоду хуррам юради.

Жавоҳиршунослик илмига доир яна бир асар Муҳаммад Тоҳир ибн Абулқосимнинг «Ажойб ат-табақот» («[Ёр] табақаларининг ажойиботлари») асаридир. Китоб Балх хони Нодир Муҳаммадхон (1606—1642) нинг топшириғи билан ёзилган. «Ажойиб ат-табақот» ҳам, юқоридики зикр этилган Султон Муҳаммаднинг асари сингари, кенг тарқалган, лекин кам ўрганилган. «Ажойиб ат-табақот» кўп жиҳатдан компилятив асар. У Муҳаммад Закария ал-Қазвиний (1203—1283), Ҳамдуллоҳ Қазвиний (1281—1349) ва юқоридики тилга олинган Султон Муҳаммад ал-Балхий ва бошқа жўғроф олимларнинг асарларига асосланган. Лекин жавоҳирлар ва металллар (филлизот) ҳақидаги материал рубъи маскун (дунёнинг ишон истиқомат қилиб турган тўртдан бир қисми) да жойлашган мамлакатлар ҳақидаги маъ-

¹ Тасуж — 0,192 гр га тенг бўлган оғирлик ўлчови.

лумотлар билан бирга келтирилган. Масалан, Тошкент ҳақида гапирилган бобда унинг теварак-атрофидаги тоғларда нефть, фируза, темир, кумуш ва олтин конлари борлиги айтилади ва конлар ҳақида муҳим маълумотлар келтирилади.

Асарнинг яна бир муҳим хусусияти бор — унда «Мажмуъ ал-ғароиб» га қараганда қимматбаҳо тошлар ҳақида кўпроқ маълумот келтирилади. «Ажоиб ат-табақот»да қимматбаҳо, ўрта даражадаги ва бошқа хосиятли тошлар тавсифи билан бир қаторда металллар, қотинмалар, уларнинг қазиб олинishi, хосияти ва баҳоси ҳақида ҳам муҳим маълумотлар келтирилади.

Муҳаммад Тоҳир асарининг муҳим тарафи шундаки, унинг шарофати билан XVI—XVIII асрларда кон саноатининг умумий аҳволи қандай бўлганлигидан хабардор бўлиш мумкин. Асарда келтирилган маълумотлар Мовароуннаҳрнинг замини турли табиий қазилмаларга бой эканлигидан далолат беради. Масалан, ўша замонларда Андижон билан Фарғонада олтин, кумуш, мис, темир, симоб, фируза; Ўшда—ғанч (карак) ва темир; Усрушонда (Уратепа)—фируза; Тошкентда — нефть, фируза, темир, кумуш, олтин; Туркистонда — олтин билан кумуш; Самарқандда — навшадил (нашатир); Қубодиёнда — шифобахш туз; Бадахшонда — олтин, кумуш, лаъл, ложувард ва табиий биллур қазиб олинган.

Муҳаммад Тоҳирнинг мазкур асарида, жавоҳиршунослик илмига тегишли бошқа асарлардан, хусусан, Султон Муҳаммад Балхийнинг «Мажмуъ ал-ғароиб»идан ҳам фарқли ўлароқ, фирузанинг кўп навлари ҳақида маълумот берилган. «Шуни эсда тутиш керакки, — деб ёзади олим, — фирузанинг конларига қараб — турли навлари, (хусусан) нишопурий, тусий, ғазний, илоҳий, кирмоний, хоразмий, усрушовий ва фарғоний навлари бўлади». Лекин фирузанинг навлари бу билан чекланмайди, унинг навлари Султон Муҳаммад ва Муҳаммад Тоҳир ўйлагандан кўпроқ. Бунинг сабаби кўп жиҳатдан муаллифнинг қасрлик бўлиши ва асарининг қаерда ёзилганлигига ҳам боғлиқдир. Масалан, Султон Муҳаммад бир умр Балхда истиқомат қилган, «Ажоиб ат-табақот» бўлса Фарғонада ёзилган. Шу сабабдан ҳам Султон Муҳаммад Балхий фақат Балхда, Муҳаммад Тоҳир эса Фарғонада маълум бўлган навларни билган.

Муҳаммад Тоҳирнинг асарида Абу Райҳон Берунийнинг «Жавоҳирнома»сидан олинган, лекин унинг бизгача етиб келган нусхаларида учрамайдиган айрим парчаларни учратамиз. Шулардан биттасини келтираемиз: «Абу Райҳоннинг айтишича, ёрини бўлмаган силлиқ чўзиқ шаклдаги бир бўлак соф қизил ёқутни 5 минг динорга сотганлар; тўқ қизил рангдагисини соф қизил ёқут баҳосининг учдан бирига, товус туслисини — унинг ўндан бир баҳосига, яшил рангдагисини — соф қизил ёқутнинг йигирмадан бирига сотганлар. Агар ёқут силлиқ, тиниқ ва чиройли бўлса, унинг бир мисқолини 50 динорга сотганлар. Ёқутнинг бошқа турларини шу баҳодан келиб чиқиб сотадилар».

Аслида Беруний асаридан олинган, лекин фақат «Ажоиб

«Табакот» саҳифаларида сақланган парчалар бир қанча. Афтидан, у Беруний «Минералогия»сининг бизгача етиб келмаган тўлиқ нусхасидан фойдаланган.

Муҳаммад Тоҳирнинг мазкур асарида жавоҳирлар ва металлларнинг шифобахш хосиятлари ҳақида ҳам ўта қимматли маълумотлар учратамиз. Бир нечта мисол келтирамиз: Зумраднинг майдаланган бир дониғи заҳарни дафъ этади. Унинг бир бўлагини ёнида олиб юрган ва тез-тез унга қараб турган одамнинг кўзи равшан бўлади. Майдаланган мис сурмага қўшилдиб кўзга қўйилса кўздан сув келишини тўхтатади, кўзни равшан қилади. Мис кукундисини ярага сепса қонни тўхтатади. Мис саратон, талоқ, жигар ва қорин касалига даво бўлади. Қўрғошин ҳам саратон касалини даволайди.

XVII асрда Ўрта Осиёда жавоҳиршунослик илмининг умумий аҳволини кўрсатиб берувчи яна бир асарда тўхтаб ўтамиз. Бу асар балхлик қомусий олим Маҳмуд ибн Вали (1597 йилда таваллуд топган, вафот этган йили аниқланмаган) қаламига мансубдир. Асар «Баҳр ул-асрор фи маноқиб ул-аҳёр» («Олижаноб кишиларнинг жасорати ҳақида сирлар деңгизи») деб аталади. У 1631—1641 йиллар орасида Балхда юқорида номи тилга олинган Нодир Муҳаммадхоннинг топшириғи билан ёзилган. Асар кўп жыллик бўлиб, биринчи жилднинг катта бир қисми жавоҳиршунослик илмига бағишланган. Маҳмуд ибн Вали минералогияси ҳажм ва фойдали материалнинг кўплиғи ва муҳимлиғи билан юқорида тилга олинган иккала асардан ортиқ туради.

Маҳмуд ибн Вали минералогияси Абу Райҳон Беруний ва Муҳаммад ибн Мансур жавоҳирномасидан материалнинг жойлаштирилиши билан бир қадар фарқ қилади. Масалан, Беруний билан Муҳаммад ибн Мансурнинг асарида катта муқаддимадан кейин қимматли, шаффоф ва ўртача қимматдаги тошлар тафсиلى берилган, сўнг асарнинг иккинчи қисмида металллар тавсифланган. Маҳмуд ибн Валининг асарида эса бунинг акси. Қисқача сўзбошида бутун мавжудот ва маҳлуқотнинг асоси тўрт унсур (аносири арбаъ)дан, яъни тупроқ, сув, ҳаво ва оловдан ташкил топганлиғи ҳақида сўзланади. Асарнинг биринчи қисмида металллар ва турли қоришмалар тавсифланган, иккинчи қисмида металлларнинг вазн жиҳатдан қимматли тошларга бўлган нисбати, учинчи қисмда қийматли, ўртача қийматдаги ва хосиятли 180 дан ортиқ тошларнинг илмий тавсифи келтирилган. Бунга, фикримизча, XVII асрда товар-пул муносабатларининг ривожланиши билан металлга, айниқса олтин билан кумушга бўлган эҳтиёжнинг ортиши сабаб бўлган, албатта.

Маҳмуд ибн Вали мазкур асарини ёзишда жуда кўп манбалардан: Аристотель (мил. авв. 384—322 йиллар), Жоліиус (мил. 130—200 йиллар), Абу Райҳон Беруний ва ибн Сино, Муҳаммад Закария ал-Қазвиний, Ҳамдуллоҳ Қазвиний ва Муҳаммад ибн Мансур асарларидан, шунингдек кўпгина изоҳли лугатлардан («Кутуб-и фарҳанг») фойдаланган. Шунингдек, ўзи-

нинг кўп йиллар мобайнида Мовароуннаҳр, Хуросон, Бадахшон ва Ҳиндистонга қилган саёхатлари пайтида тўплаган маълумотлардан ҳам кенг фойдаланган.

Шу ўринда айтиш керакки, Маҳмуд ибн Вали, Маҳмуд ибн Мансурга ўхшаб, маъданларнинг асосини олтингугурт билан симоб ташкил этган, деган назарияни ёқлайди. Симобни металл деб айтувчи олимларга эътироз билдириб, у бундай дейди: «... Симоб [аксинча] металлнинг асли ва моддасини ташкил этади. Билиб қўйиш керакки, кўпчилик олимлар етти металл (олтин, кумуш, мис, қўрғошин, қалайи, темир, харчиний) нинг танасини симоб ва олтингугурт ташкил қилади. Шу боисдан алхимиклар (арбоби синоат ва кимё) металлни жоннинг онаси, олтингугуртнинг жасаднинг намлиги деб ҳисоблайдилар».

Маҳмуд ибн Валининг «Минералогия»си муқаддима ва икки катта қисмдан иборат.

Муқаддимада ҳар қандай металлнинг асосини симоб билан олтингугурт ҳосил қилиши хусусида фикр юритилади.

Биринчи қисмда етти қимматли металл: олтин, кумуш, мис, қўрғошин, қалайи, темир ва харчиний, яъни Хитой темири (рухнинг бошқа металл билан қоришмаси)нинг батафсил тавсифи берилади. Бунда олим, худди Беруний ва Муҳаммад ибн Мансурга ўхшаб, аввал у ёки бу металл ёки қимматли тошнинг арабча, форсийча, туркча, баъзи ҳолларда юнонча ва ҳиндча номлари, шундан кейин унинг таркиби, турлари ва навлари ҳақида маълумот келтиради. Муҳими шундаки, машҳур кўшлар, у ёки бу маъданининг қазиб олиш усуллари, металл ва тошларни қайта ишлаш йўллари ҳақида ҳикоя қилинади.

Яна бир муҳим гап. Қимматли тошлар ва металлларнинг сифатини аниқлашда асосий мезон Беруний учун ҳам, Маҳмуд ибн Вали учун ҳам тажриба ҳисобланган. Масалан, Маҳмуд ибн Вали олтиннинг сифатини текширишнинг қуйидаги икки содда ва синалган усулнинг тавсия қилади: 1) агар олтин соф бўлса, у ҳар қандай синовга бардош беради ва сифатини йўқотмайди, соф бўлмаса синовга бардош беролмай, парчаланиб кетади; 2) соф олтин симобдан оғир бўлади, агар уни симоб солинган идишга солсалар чўкади.

Ва яна ўша «Баҳр ул-асрор»нинг биринчи қисмида сунъий қоришмалар: оқ мис (суфри сафидрўй), бараңжа, таъли, толиқун, ҳафтжўш, дорору ва қаттиқ мис (сими саҳт)нинг қисқача тавсифи берилади. Маҳмуд ибн Валининг сунъий қоришмалар ҳақидаги маълумотлари эътиборга моликдир. Олимнинг, хусусан, уларнинг (сунъий қоришмаларнинг) таркиби ҳақидаги маълумотлари, фикримизча, зўр аҳамиятга эга. Масалан, пирит тозаланган мис билан тўтиё қоришмаси бўлиб, шабах (жез) деб аталади; жезнинг энг яхши навлари андалусий ва сурёнийдир. Талий эса қўрғошин билан мис қоришмасидан ҳосил этилган бўлиб, ундан ўтга чидамли қозон қуйганлар. Беруний билан Муҳаммад ибн Мансур асарларида бу ҳақда муфассал маълумот йўқ. Беруний бу қоришмани фақат дигрўй деб атайди. Айниқса,

дорорунинг тархиби мураккаб бўлган. У бронза (мис қўроғошин, қалайи ва алюминий қотишмаси), мис ва барзанжа (пирит) қоришмасидан ҳосил этилган. «Дорорудан,—деб ёзади Маҳмуд ибн Вали,—кўпинча қўнғироқ қуйганлар. Қаттиқ кумуш қўроғошин, кумуш ва мис қотишмасидан ҳосил этилган ва у турли-туман бўёқ ишлаб чиқаришда ишлатилган».

Маҳмуд ибн Вали металлларни, хусусан олтин билан кумушнинг тавсифлашда уларнинг пул-товар муомаласида тутган ўрнига алоҳида эътибор беради. Бу металллардан кўпчилик мамлакатларда пул зарб қилинган. Олим ислом мамлакатларида зарб қилинган пулларнинг бир тарафида муқаддас сўзлар (қалимайи таййиба), орқа тарафида эса — олий ҳукмдорнинг номи зарб қилинганлигини таъкидлайди. Оврупо мамлакатларида эса олтин ёки кумуш танганининг бир тарафига одам тасвири туширилган. Бундай пулни Маҳмуд ибн Вали бутагий деб атайдди. Олимнинг олтин ва кумушдан зарб қилинган пулларнинг бошқа номлари ҳақида келтирган маълумотларни ҳам диққатга сазовордир. Масалан, XIII—XIV асрларда Эронда зарб этилган олтин пул ашрафий (уни биринчи бор зарб қилдирган Чўпоний Малик Ашраф (1344—1356) шаънига шундай аталган) деб номланган. Ашрафийнинг вазни бир мисқолдан ортиқ бўлиб, XVI асрда бир ашрафий 4 дониққа, яъни 3 граммга тенг бўлган. Бундай пул арабларда динор ёки қурайш, Балх билан Мовароуннаҳрда танга деб аталган. Кумуш пуллар хусусида келтирилган маълумотлар ҳам диққатга сазовордир. XVII асрда унинг бир мисқоллигини аббосий, ярим мисқоллигини шоҳий деб атаганлар. Балх билан Мовароуннаҳрда эса асосан ярим мисқоллик кумуш тангалар муомалада юрган. Ҳиндистонда муомалада бўлган кумуш пул рупия деб аталган. Рупиянинг оғирлиги 4—6 мисқол бўлган. Диққатга сазовор яна бир маълумот шулки, мўғуллар ўртасида пул зарб этиш одати бўлмаган, муомалада соф олтин ёки кумушнинг ўзи юрган. Муомалада юрган қуйма олтин ёки кумуш болиш деб аталган. Одатда 100—500 мисқол вазндаги болишлар бўлган.

Маҳмуд ибн Вали «Минералогия»сининг иккинчи қисмида қимматли ва маълум хосиятга эга бўлган тошлар тавсифи ва улар ҳақидаги айрим маълумотлар келтирилади. Олим биринчи навбатда бу тошларни уч тонфага — олий, ўрта ва қуйи тоифаларга бўлади.

Бу қисмда қимматли ва хосиятли тошлар батафсил тавсиф этилган. Шунинг билан бир қаторда янги, оригинал маълумотлар ҳам кўп.

Келтирилган маълумотларга қараганда, Маҳмуд ибн Вали ваъонида олтин ва кумуш қазиб чиқариш бирмунча сусайган, ваҳоланки, конлар кўп бўлган. Олим олтин конлари ҳақида сўзлар экан, яна маъна буларни айтади: «Олтин конларининг икки тури бор. Булардан бири соф олтин, яъни бошқа маъданлар билан аралашмаган олтин конлари. Булар кўпроқ Мағриб, Миср мамлакатларида бўлиб, 30 даража шимолий кенглик билан

65 даража шарқий узунликда бўлган бир манзилда жойлашган... Шундай қилиб, олтиннинг соф нави даҳдаҳи (яъни 100 фонд соф олтин) бўлиб, ҳиндларда уни даҳён деб атайдилар. Замондошларимиз уни жаъфарий деб номлайдилар. Олтиннинг бу нави ҳозирги замонда кам учрайди... [Олтиннинг] иккинчи нави бошқа маъданлар билан қоришган ҳолда учрайдиганидир. Унинг конлари кўп».

Кумушни олиб кўрайлик. Маҳмуд ибн Вали бу ҳақда мана буларни ёзиб қолдирган: «Кумуш конлари шу қадар кўпки, улар барча иқлим мамлакатларида учрайди... [Уларнинг] баъзилари ишлаб турибди, қолганлари ташландиқ ҳолда». Шундай конлар, олим келтирган маълумотларга қараганда, Хут талон ва Қандаҳорда ҳам учрайди.

Олтин ва кумуш қазиб олиш камайган бир пайтда, темир қазиб чиқариш бир меъёردа давом этиб турган. Бу хусусда олимнинг Бадахшондаги темир конлари ҳақида келтирган маълумоти диққатга сазовордир. Темирга бўлган эҳтиёжнинг ортиб бориши бунга асосий сабаб бўлганлигини таъкидлайди Маҳмуд ибн Вали. Чунки ундан меҳнат қуроллари ва бир талай уй-рўзгор буюмлари ишлаб чиқарилган.

XVII асрда қимматли тошларни қазиб олиш ишлари ҳам бирмунча ривожланди. Маҳмуд ибн Вали ёқут тавсифига бағишланган бобда мана буларни ёзади: «Ҳозирги кунларда, подшоҳлик ва ҳоконлик ишларида ҳушёр бўлган, ислом ҳомийси Нодир Муҳаммадхоннинг, Олтоҳ унинг улуглигини оширсини, ҳукмронлиги даврида олий ҳазратларининг [қимматли тошларни] олиб сотувчи савдогарлари лаъл қазиб чиқариш билан банд бўлиб, лаълга ўхшаш 3—4 мисқол вазндаги қимматли тошларни қидириб топмоқдалар».

Шу ҳам эътиборга моликки, Маҳмуд ибн Вали ўша вақтда топилган қимматли ва ҳосиятли тошларнинг қиймати ҳақида ҳам муҳим маълумотлар келтирган. Мисол тариқасида зумрад билан лаълни олиб кўрайлик.

Зумрад ҳақида гапирганда энг аввал унинг мавжуд етти нави: зуббобий (дала каламуши тусида), райҳоний (райҳон рангида), силкий (лавлагин барги рангида), занжорний (яшар рангида), қурросий (тоғ пнёзи тусида), оҳуий (оҳу тусида) ва собуний (ироқи совун тусида) бўлганлигини айтади олим. Улардан энг яхшиси зуббобий нави бўлган. Агар у турли нуқсонлардан холи бўлса бир дирҳами 50 динар, уч дирҳами — 200, беш дирҳами — 1000 динар бўлган. Унинг райҳоний нави зуббобийнинг тўртдан уч баҳосида, собунийси — ўша зуббобий баҳосининг олтидан бир қисмининг ярим баҳосида юрган.

Зумрадининг бошқа навлари баҳоси собуний билан райҳоний навлари ўртасидадир.

Лаълга келсак, унинг чаён (гаждумий) рангидаги тоза бир бўлагининг нархи қуйидагича баҳоланган: бир дониғи — 2 динар, икки дониғи — 5 динар, ярим мисқол вазндагиси — 10 динар, тўрт дониғининг баҳоси — 20, беш дониғи — 30, бир мисқол

қол вазндагиси — 50 динар, икки мисқоллиги — 200 динарга сотилган. Беш мисқолдагисининг эса умуман баҳоси бўлмаган.

Биз юқорида Беруний «Минералогия»сидан айрим парчалар Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор»ида сақланиб қолганлигини айтиб ўтган эдик. Шулардан яна биттасини мисол тариқасида қўйида келтирамиз: «Баъзилар табиий олтиннинг энг яхши нави бошқа нарса билан аралашмагани (зармушти афшор), яъни юмшоғидир, деб айтадилар. Бошқаларнинг сўзларига қараганда, бошқа нарса билан аралашмаган олтин табиий (маъданний) эмас, балки сунъийдир (маснуъ). Қандай бўлмасин, ҳозирги кунларда у (зармушти афшор) тенги йўқ олтиндир. Абу Райҳон Хоразмий айтган: «Қондан олинган бунақа олтинни мен Зобулистонда кўрганман». Абу Райҳон Берунийдан олинган бу парча «Минералогия»нинг бизгача егиб келган нусхаларида, хусусан А. М. Белицкий таржимасига асос бўлган Кренков чоп этган танқидий матнида йўқ. Унда фақат Ўрта Осиё ва Афғонистондаги олтин қонларидан Хутталон ва Шугнондаги қонлар тилга олинган, холос.

Мазкур мақолада Берунийнинг ўрта осиелик издошлари ҳақида фақат айрим маълумотларни келтирдик, уларнинг Беруний асарларига таянганликларини айтдик. Шунинг ўзи ҳам буюк олимнинг минералогия соҳасидаги улкан илмий кузатишлари ва ғоялари асрлар оша, ҳатто XVI—XVII асрларда ҳам барҳаёт эканлигини кўрсатади.

БУХОРО ХОНЛИГИНИНГ XVI—XVII АСРЛАРДАГИ ИЖТИМОИЙ-СИЕСИЙ ҲАЁТИДА ЖУЙБОР ХОЖАЛАРИНИНГ ТУТГАН МАВҚЕИ ҲАҚИДА

Жуйбор хожалари, хусусан, уларнинг Муҳаммад Ислом (тақрибан 1493—1563), хожа Саъд (1531/32—1589), Тождин Ҳасан (1574 — 1646), хожа Абдурахим (1575—1628/29) каби йирик намояндалари ҳаёти ва фаолиятига В. Л. Вяткин ва П. П. Ивановлар ўзларининг махсус асарларини бағишлаганлар. Бироқ В. Л. Вяткин энг йирик Жуйбор хожаларидан нақшбандия-хожагон диний-дарवेशлик тариқатининг йўлбошчиларидан бири, Жуйбор хожалари феодал хўжалигининг асосчиси Муҳаммад Исломнинг таржимаи ҳолини XVI аср биринчи ярмида рўй берган асосий сиёсий воқеалар асосида қисқача ёритиш билан чегараланган, холос. П. П. Иванов эса Жуйбор шайхларининг хўжалик ҳужжатлари (1544/45 — 1577/78 йилларга оид 385 та ҳужжат) ҳамда бир қатор тарихий («Абдулланома») ва биографик («Матлаб ут-толибин») асарлар ва махсус илмий адабиётларга суянган ҳолда бу феодал хўжалик ҳақида йирик бир илмий асар ёзган. Шу билан бирга, Шайбонийлар ва Аштархонийлар давлатлари ижтимоий-сиёсий ҳаётида Жуйбор хожаларининг тутган ўрни ва роли, Жуйбор хожалари феодал хўжалигининг барпо этилиши ва шунга ўхшаш қатор ма-

саламлар ҳапуз изчил тадқиқотни талаб қилиб келмоқда. Афтидан, В. Л. Виткин бошқа Жуйбор хожаларининг ҳаёти ҳамда уларнинг хўжалик ва сиёсий фаолиятларини тадқиқ қилишни ўз олдига мақсад қилиб қўймаган кўринади. П. П. Иванов эса ўзининг асосий мақсади қилиб Жуйбор хожаларининг хўжалик муносабатларини таржима қилиб, XVI асрда Бухородаги аграр ҳуносабатларга қисқача тўхтаб ўтган ҳолда уларни нашрга тайёрлашни қўйган. Биз мазкур мақолада Жуйбор хожалари феодализм хўжалигини ўрганганда, хожаларнинг ҳаёти ва фаолиятини ёритишдаги бу олимларнинг катта хизматларини эътироф этган ҳолда, Муҳаммад Ислоом, хожа Саъд, Тожиддин Ҳасан ва бошқа хожалар феодализм хўжаликларининг барпо бўлиш йўллари ҳамда уларнинг XVI—XVII аср бошида Ўрта Осиё ижтимоий-сиёсий ҳаётида тугган ўрни ва таъсир доирасини кўрсатишга уриниб кўрамиз.

Бу борада асосий манба сифатида тилга олинаётган воқеаларнинг гувоҳлари, ништирокчилари ва жуйборий хожаларни яқиндан билган шахслар томонидан битилган тарихий, биографик ва агнографик (авлиёлар ҳаётига оид) асарлар хизмат қилади. Булар жумласига қуйидаги асарлар: Ҳофиз Танин Бухорийнинг 1584—1590 йиллар оралиғида битилган «Абдулланомаси, бобурийлардан Акбаршоҳ (1556—1605 йиллари Ҳиндистонда ҳукмронлик қилган) нинг топшириғи билан Абулфазл Алломиё томонидан ёзилган «Акбарнома», Мир Муҳаммад Амин Бухорийнинг «Убайдуллонома»си (1716 йилдан сўнг битилган), мулла Муҳаммад Вафойн Кармангий (1685—1769) ва домла Алимбек ибн Ниёзқулибек эшон Насафийларнинг «Тухфат ул-хоний» («Хон тухфаси») асари (1722—1782 йилларга оид воқеалар баёни), XVII аср иккинчи ярмида ижод қилган муаррих Муҳаммад Аминнинг «Муҳит ут-таворих», 1827/28 йилда битилган Муҳаммад Ёқуб ибн Амир Дониёлбийнинг «Гулшан ал-мулук», хожа Муҳаммад Ислоомнинг шогирди Ҳусайн ибн Мир Ҳусайн Сарахсийнинг «Саъдийа», хожа Саъднинг котиби Бадриддин Кашмирий тарафидан XVI асрнинг 80-йилларида битилган «Равзат ар-ризвои ва ҳадиқат ал-ғилмон» асари, П. П. Иванов томонидан кенг фойдаланилган Абулаббос Муҳаммад Толиб қаламига мансуб «Матлаб ут-толибин» рисоласи кирди.

Жуйбор хожаларининг ер-суви ва бошқа мол-мулкнинг аниқ миқдорини белгилаш мумкин эмас. Чунки улар томонидан сотиб олинган, ё бўлмаса уларга хонлар ва султонлар томонидан ҳада этилган ер-сувларнинг миқдори ҳамма вақт ҳам манбаларда кўрсатилмавермайди. Бугун эса фақат қуйидагиларгина маълум, холос.

Хожа Муҳаммад Ислоом омбор ва садиқларида сақланаётган нақд сармоя ва турли-туман қимматбаҳо матолардан ташқари, Бухоро, Самарқанд, Насаф (Қарши), Марв ва бошқа вилоятларда 300 жуфти гов (2500 гектар) ер-сувга эга бўлган. Шунингдек, унинг қўл остида 10 миң қўй, 700 от, 500 туя, 104

ҳунармандчилик ва савдо дўконлари, 7 тегирмон, куплаб ҳақ момлар, сардобалар ва бошқа мол-мулк бўлган.

Хожа Муҳаммад Исломининг ўғли ва вориси хожа Саъд эса 2 минг жуфти гов (17 минг гектар) сермахсул ер, 2,5 минг қўй, 1 минг туя, 1 минг йилқи, 12 ҳаммом, 10 сардоба, 2 карвонсарой эгаси ҳисобланган. Ана шуларнинг ҳаммасидан у йилига 1,6 миллион танга даромад қилган. Шунингдек, қалмоқ, ўрис ва ҳиндлардан иборат унинг 1 мингта қули ҳам бўлган.

Хожа Саъднинг ўғиллари хожа Тожиддин Ҳасан ва хожа Абдурахимлар ҳам жуда катта мол-мулк эгаси бўлганлар. Масалан, хожа Тожиддин Ҳасанга қарашли мулкий ерлар ҳисоби 1 минг қитъадан иборат бўлган. Бундан ташқари, унинг 50 та чорбоғи, 20 минг қўйи, туялардан 20 қатори (ҳар қаторда 6 тадан 100 тагача туя бўлган), 50 қули, кутубхонасида минг жилд қимматли китоблари бўлган. Экинзорнинг ўзидан 150 минг ман¹ буғдой йиғиб олинган. Шунингдек, унга тобе бўлган деҳқон ва кўчманчиларнинг умумий соми 25 минг кишини ташкил этганлигини таъкидлаб ўтиш жоиздир.

Хожа Абдурахимнинг мол-мулки 800 қитъа мулкий ер, 44 та чорбоғ, туялардан 15 қатор, 1 минг от, 8 сардоба, 2 ҳашаматли сарой, 7 та тимча, бир қанча тегирмонлар ва 400 ғуломдан иборат бўлган.

Мана шу мол-мулкларнинг келиб чиқиш манбаини аниқлаш муҳимдир. Маълумки, хожа Муҳаммад Ислом ва унинг авлодлари ўзларини аслзода ва валийлар авлоди эканликларини кўрсатиш мақсадида, ўз шахсларини ота томонда Муҳаммад пайғамбар авлодларига, она томонидан эса нақд Чингизхон ва Жўчига олиб бориб улайдилар. Хожа Муҳаммад Ислом ва айниқса хожа Саъднинг таржиман ҳоли тўлиқ баён этилган «Равзат ар-ризвон» китобида хожа Саъднинг шажараси қуйидагича келтирилган: хожа Муҳаммад Саъд — хожа Муҳаммад Исломхожа Аҳмадхожа — Яҳё — хожа Муҳаммад Ислом — хожа Тоҳир — хожа Музаффар — хожа Алоуддин — Мужиддин — хожа Заҳириддин — имом Абубакр Аҳмад — хожа Саъд — хожа Заҳириддин — имом Ҳусайн — Али ибн Абу Толиб. Тарикат тарафдан эса шажарасини хожа Убайдулла Ахрор (1404—1490), хожа Баҳоуддин Нақшбанд (1389 йилда вафот қилган), хожа Юсуф Ҳамадоний (1140 йилда вафот қилган) ва Абу Язид Бистамий (875 йилда вафот топган) каби машҳур мутасаввуфлар билан боғлайдилар ва то Муҳаммад пайғамбаргача олиб бориб улайдилар. Бадриддин Қашмирийнинг ёзишича, хожа Саъд аслида она тарафдан темирйи амалдорлардан Муҳаммад Тумон манғитнинг набираси бўлган. Муҳаммад Тумон манғит Султон Ҳусайн Бойқаронинг (1470—1506) замондоши, унинг амир ул-умароси бўлган. Бадавлат ва нуфузли шахс сифатида Муҳаммад

¹ Ман — оғирлик ўлчови; бир ман — 20 килограммга тенг.

Гумон куёви ва набирасининг мавқеи ва давлат орттиришига шароит яратган¹.

Аслзодалик ва тариқатдаги юқори мавқеларига кўра, Жуйбор хожалари сомонийлар давридан бошлабоқ давлат ишларида муҳим лавозимларни эгаллаганлар. Улар нақиб ал-нуқабо (улуғ нақиб) ва шайхулислом каби юқори даражаларга эга бўлганлар. «Саъдий»да ёзилишича, масалан, имом Абубакр Аҳмад Ҳалокухон (1256—1265) томонидан нақиб ул-нуқабо деб номланган, Бадриддин Кашмирий эса Чингизхон томонидан Абубакр Аҳмадга бутун Бухорони тортиқ қилганини айтади. Хожа Муҳаммад Ислоҳ ва хожа Саъд XVI асрнинг иккинчи ярмида Бухорода шайхулислом лавозимини эгаллаб турганлар. Аштархонийлардан Абдулазизхон (1645—1681), Субҳонқулихон (1681—1702) ва Убайдуллахон (1702—1711) даврларида бу лавозимни хожа Абдурахимнинг набираси Муҳаммад Бокирхожа ва Ҳошимхожа жуйборийлар эгаллаганлар. Шу хонадоннинг бошқа бир намояндаси Ҳабибуллохожа муфтий мансабида фаолият кўрсатган.

Маълумки, имом Абубакр Аҳмад Бухоро яқинидаги Чорбакр деган жойда отаси хожа Абубакр Саъд ёнида дафн этилган. Уларнинг мазори мусулмонлар томонидан кўп ардоқланган ва кўплаб вақф ерларига ва бошқа ер-мулкка эга бўлган. Имомнинг авлодлари — жуйборий хожалар эса шу мазорнинг шайхлари бўлганлар. Бу мазорнинг барча вақф хўжалиги ҳам уларнинг қўлида бўлган. Қисқаси, аслзодалик ва нақшбандия-хожагон тариқатидаги юқори мавқеи Жуйбор хожалари учун мол-мулк, сиёсий нуфуз ва мусулмонлар устидан ҳукмронлик қилиш учун восита бўлган.

Энди жуйборий хожалар моддий фаровонлигининг асосий манбалари масаласига тўхтаб ўтайлик. Унинг асосини авлоддан-авлодга ўтиб борадиган меросий мол-мулклар ташкил қилган. Шубҳасиз, жуйборий хожалар мол-мулкнинг асосий манбаини хонлар, султонлар ва бадавлат шахслар томонидан тортиқ қилиниб туриладиган ер-сув ва қимматбаҳо ҳадялар ташкил қилган. Бу ҳақда кўплаб маълумотлар бор. Бирон-бир йирик воқеа, масалан, янги ҳукмдорнинг тахтга ўтириши ёки янги юртлар забт этилгандан кейин амир ва султонлар билан бир қаторда нақшбандия-хожагон тариқатининг йўлбошчилари ҳам тақдирланганлар. Чунончи, Абдуллахон 1552 йили шайбоний Қилч қора султонни мағлубиятга учратиб Насафни эгаллайди. Ушунда мазкур вилоятдан хожа Муҳаммад Ислоҳга Мудин қишлоғи тортиқ қилинади. Шайбонийларнинг 1512 йили

¹ Муҳаммад Гумон ҳаёт чоғидаёқ Хуросондаги ер-мулкни куёви хожа Муҳаммад Ислоҳга мерос қилиб берган эди. Бу ҳақдаги ҳужжат Султон Ҳусайн, Бадруззаман, Музаффар Ҳусайн ва Алишер Навоий муҳрлари билан тасдиқланганди. 1588 йили хожа Саъд Ҳофиз Ҳайдарқули орқали бу ҳужжатни Абдуллахонга кўрсатади. Шундан сўнг хон мазкур ҳужжатни янгилаш ва бу ер-мулкни хожа Саъднинг меросий мулки деб эътироф этиш ҳақида фармон берган.

Ғиждуновда қизилбошлар устидан қозонган ғалабаси муносабати билан шайбоний Убайдуллахон (1533—1539) хожа Муҳаммад Исломга Сумитонга туташ қишлоқлардан 200 жуфти гов ер ва ўнлаб қулларни тортиқ қилган. Абдуллахон 1584—1585 йилларда Бадахшон ва Қўлоб учун катта кураш олиб борди. Ғалабадан кейин хон хожа Саъдга Қўлобнинг забт этилиши муносабати билан, 1586 йилнинг 11 июнида юборилган мактубдан шу маълум бўлишича, бутун Бадахшонни тортиқ қилган. Аммо ҳазрати эшон, «Матлаб ут-толибин» муаллифининг гувоҳлик беришича, Арханг вилоятидан фақат 200 жуфти гов ер олишга розилик берган. Бадриддин Қашмирийнинг сўзларига қараганда эса эшон ҳар ҳолда анчагина ер-суви, яъни Бадахшондаги Арханг сарой вилояти ва Қўлобдаги Вахшни ўз тасаруфига киритиб олган. Ўз вақтида Тожиддин Ҳасаннинг тўнғич ўғли хожа Юсуфга (1595—1652) аштархонийлардан Имомқулихон (1611—1642), Нодир Муҳаммадхон (1642—1645) ва Абдулазизхон бир печтадан қишлоқларни тортиқ қилганлар. Жуйборий хожаларнинг хазинасига тушадиган нақд ақча, қимматбаҳо кийим-кечак, турли-туман матолар, мол-қўй, олтин ва кумуш буюмлар ва бошқа ноёб молларнинг ҳисоби бўлмаган. Иккита мисол келтирамиз. 1606—1609 йилларда Бухоро хони аштархоний Вали Муҳаммадхон ва унинг жиянлари, вилоят ҳокимлари бўлмиш Имомқулихон ва Нодир Муҳаммадхон ўрталаридаги муносабатлар жиддийланган вақтда хожа Тожиддин, Вали Муҳаммадхоннинг илтимосига кўра, уч маротаба Балхга бориб келади ва ҳар сафар у ердан Нодир Муҳаммадхон, унинг онаси ва балхлик амирлар томонидан унга тортиқ қилинган катта-катта туҳфалар билан қайтади. Умум ҳисобда эшон ўшанда Балхдан 106 минг танга нақд пул, юзлаб бош қўй, от, беҳисоб ғиламлар, чодирлар, қимматбаҳо матолар, кийимлар, ноёб буюмларга эга бўлиб қайтади. Хожа Тожиддиннинг ўғли Абулаббос Муҳаммад Толиб: «Ўша вақтда келтирилган мол-мулкнинг қўлигидан уйимиздаги энг катта хона парча, бахмал ва бошқа қимматбаҳо матоларга тўлиб-тошиб кетганди», деб эслайди.

XVII асрнинг 20-йилларида Имомқулихон ва хожа Абдураҳим ораларига совуқчилик тушганлиги сабабли 1628 йилда хожа Мовароуннаҳрни тарк этишга мажбур бўлади ва ҳажга отланади. Аммо йўлда аввал Балх, сўнгра Ҳиндистон сафарига чиқади. Бобурийлардан Жаҳонгир (1605—1627/28) уни зўр ҳурмат-эҳтиром билан кутиб олади. Жўнаб кетиш олдидан эса эшонга қимматбаҳо тошлар билан безатилган камар ила ханжар, қимматбаҳо кийим-кечак ва 50 минг рупия нақд пул тақдим қилади. Жаҳонгирнинг рафиқаси Нуржаҳон бегим, Осафхон ва Абулҳасан каби олғи мансабдорлар ҳар бири хожага 10 минг рупиядан нақд пул тортиқ қилганлар. Абулаббос Муҳаммад Толибнинг маълумотларига кўра, Кошғар, Эрон ва бошқа мамлакатларнинг ҳукмдорлари ҳам Жуйбор хожаларига катта-катта ҳадялар юбориб турганлар. Чунончи, 1563 йили Жуйборга

Ерканд хони Абдурашидхоннинг (1533—1567/68) элчиси қимматбаҳо газмоллар, кийим-бошлар, ноёб буюмлар ва 20 миң танга нақд пул билан келиб хожаларнинг мулозимларига топширган. Эшонлар Ойуқхон ва Абдулкаримхон (1560—1591) каби бошқа Кошгор хонларидан ҳам ҳадялар (хитойлик ҳунармандлар ишлаган буюмлар, қалмоқ отлари, мушк ва ҳ. к.) олиб турганлар. Тилга олинган Жаҳонгир икки маротаба туҳфалар (парчалар, қимматбаҳо пўстин, фил суяги, отлар, ов қушлари) ва нақд пул (ҳар гал 50 миң хонийдан) юборган.

Хонлар Жуйбор хожаларини ер-сув, нақд пул ва қимматбаҳо ҳадялар билан тақдирлаш билан чегараланмасдан, улар билан қавм-қариндошликка интилганлар. Чунончи, Имомқулихон хонлик тахтига ўтиргач, синглисини Тожиддин Ҳасанга хонинликка беради ва унга суюрғол сифатида Бухородаги Пирмаст, Ҳисордаги Денов (Деҳи нав) ҳазораларини, 20 миң хоний нақд пул, бир неча қатор туя ва от, фаррошхона, бовурчихона ва бир неча тўққиз-тўққиз қимматбаҳо газмоллар, кийим-кечаклар тақдим этади. Вали Муҳаммадхоннинг опаси Тожиддин Ҳасаннинг иниси Абдихожанинг рафиқаси бўлган. Абдихожанинг ўлиmidан (1607) сўнг хон синглисини Абдурахимхожага, яъни Абдихожанинг акасига беради. Ушанда Абдурахим хожага суюрғол сифатида бир неча қишлоқлар тегади. Абдулазизхон ҳам хожалар билан қариндошлик ришталарини боғлаган. У қизини Юсуфхожанинг ўғли Еқубхожага беради ҳамда унга йиллик даромади 20 миң хоний бўлган Суюнчи қишлоғини суюрғол қилиб беради.

Хожалар мол-мулкнинг бошқа бир қисмини турли шахслардан арзон баҳода харид қилинган ер-сув, савдо ва ҳунармандчилик дўконлари ва бошқалар ташкил қилган. Бу ҳақда зикр этилган жуйборий шайхларининг ҳужжатлари ҳамда уларнинг таржимаи ҳоллари баён этилган асарлардаги маълумотлар гувоҳлик беради.

Хожалар, айниқса, Муҳаммад Ислоом, хожа Саъд ва Тожиддин Ҳасанлар вафот этган қариндошларининг мулкани ўзига қўшиб олиш ва олий мартабали оилалар билан қариндошчилик муносабатларини ўрнатиш йўллари билан ҳам бойиб борганлар. Юқорида айтиб ўтилганидек, хожа Муҳаммад Ислоом ва унинг ўғли хожа Саъд йирик темурий амирлардан Муҳаммад Тумон билан қариндош эди. Хожа Муҳаммад Ислоом ўша поми зикр этилган амирнинг қизига уйланганди, хожа Саъд эса унинг набираси эди. Абдуллахон II томонидан Хирот олингандан (1588) сўнг Муҳаммад Тумоннинг катта мол-мулки, хоннинг кўрсатмаси билан, хожа Саъдга берилган. Жуйбор хожалари, айниқса Муҳаммад Ислоом, хожа Саъд ва Тожиддин Ҳасанлар ўз мулкларининг бўлиниб кетмаслиги ва қариндошларига қарашли мулкнинг ортиб бормаслигининг олдини олганлар. Афтидан худди шу ниятда хожа Муҳаммад Ислоом икки ўғли: хожа Баҳоуддин Умар ва хожа Муҳаммад Қосимларни меросдан маҳрум қилиб, барча мол-мулкни катта ўғли хожа Саъдга васият

қилиб қолдирган. Васиятнома хоп томонидан тасдиқланган. Шуниси диққатга сазоворки, хожа Муҳаммад Ислоҳ вафотидан 20 кун кечгач, гоят сирли шарт-шароитда хожа Баҳоуддин Умар, 4 йилдан кейин эса хожа Муҳаммад Қосимлар вафот топадилар.

Одатда мол-мулкнинг бўлиниб кетиши ва бегоналар қўлига ўтишининг олдини олиб, бир ота авлодлари ўртасида ўзаро никоҳга йўл очиб берилган. Бу урфга Жуйбор хожалари ҳам риоя қилиб келганлар. Чунончи, хожа Тожиддин ўз авлодлари билан никоҳ аҳдини тузиш воситаси орқали уларнинг бойликларини бора-бора ўз тасарруфига киритиб олган. Масалан, у ўғиллари Юсуфхожа, Муҳаммад, Тойибхожа, «Матлаб ут-толибин» асарининг муаллифи Муҳаммад Толибларни ўз иниси Абдурахимхожанинг қизларига уйлантирган. Ўз қизларини эса Абдурахимхожанинг ўғли Муҳаммад Сиддиқхожа ва Абдихожанинг ўғли Ибодуллохожаларга никоҳлаб берган. Абдихожанинг вафотидан (1607) сўнг сағир қолган унинг икки ўғли Ибодуллохожа ва Қудратуллохожаларнинг тақдирлари ҳам айнан шундай бўлган. Улар хожа Тожиддин Ҳасанининг, яъни амакисининг қарамоғида бўлганлар. Ибодуллохожа кейинчалик Балхга жўнаб кетишга мажбур бўлган ва у ерда Нурмуҳаммадхоннинг хизматига кирган. Қудратуллохожанинг тақдирини эса номаяълум.

Мовароуннаҳр ва Хуросоннинг серунум яйловларида боқилиб турган беҳисоб подалар ва ер-сувлардан ташқари, Жуйбор хожалари Урта Осиёнинг катта шаҳарларида жойлашган ва ўзларига тегишли кўплаб ҳунармандчилик дўконлари, савдо расталари, тимлар, тегирмонлар, ҳаммом ва карвонсаройлардан келадиган катта даромад ҳисобига ҳам ўз бойликларини орттириб борганлар. Шунингдек, улар ўзларининг Мовароуннаҳр ва Хуросон шаҳарларида жойлашган кўплаб омборларида сақлашиб турган дон-дунларини пуллаб ҳам катта даромадга эга бўлганлар. Булар хусусидаги кўплаб фактик маълумотларни «Равзат ар-ризвон», «Матлаб ут-толибин», Жуйбор хожаларининг хўжалик ҳужжатларидан топиш мумкин. Демак, П. П. Иванов таъкидлаганидек, Жуйбор хожаларининг таъсир доираси «маҳаллий савдо-сотиқ ва ҳунармандчилик корхоналари, демак, иқтисодиётнинг мазкур соҳаларига боғлиқ бўлган кишиларни (аҳолини) ўз таъсир доирасига олган». Бундан ташқари, қўлёзма манбалардаги маълумотларга кўра, хожалар халқаро савдо-сотиқ ишларида ҳам фаол иштирок этганлар. Масалан, уларнинг Жонмуҳаммад ва Ермуҳаммад сингари маҳсус вакиллари бўлиб, улар хожа Саъд ва хожа Тожиддин Ҳасанларга қарашли савдо карвонларига бош бўлиб, Қозон, Масков, Булғор, Русиянинг бошқа шаҳарлари ҳамда Кошғарга қатнаганлар. Бу хусусдаги диққатга сазовор маълумотлар «Саъдийа» ва «Равзат ар-ризвон» асарларида келтирилган.

Яна бир муҳим масала хусусида тўхталиб ўтишни лозим топамиз. Манбаларда таъкидланишича, катта шаҳар ва қиш-

лоқларда хожаларнинг махсус вакиллари бўлиб, улар янги ер-сув ва бошқа мол-мулк сотиб олиш билан шуғулланганлар. Масалан, Самарқандда бундай иш билан Темурхўжа шуғулланган ва унинг ёрдамида хожа Муҳаммад Ислоом маълум хожа Убайдулло Аҳрор авлодларининг баъзи бир мулкларини сотиб олган. Муҳаммад Толибнинг гувоҳлик беришича, унинг отаси (хожа Тожиддин Ҳасан) ўз саркорларига бирон-бир ерда ер-сув ва мулкнинг сотилишидан беҳабар қолмасликларини қаттиқ тайинлаган.

Жуйбор хожалари ўз бойликларини, таъбир жоиз бўлса, «ўлик ерларни» тирилтириш, яъни янги ерларни ўзлаштириш йўли билан ҳам ошириб борганлар. Чунончи, фақатгина 1557—1579 йиллар орасида шу мақсадда Сомончуқ, Ачшона, Севинчи калон каби Бухоро қишлоқлари ҳамда Чоржуй, Марв ва Вахшдаги ерларда каналлар қазилиб, уларга «жон ато қилинган». Абдуллахон II нинг «Равзат ар-ризвон» да келтирилган бир қатор фармонларига кўра, мазкур ишларда хожаларни олий ва маҳаллий ҳукмдорлар жуда қўллаб-қувватлаганлар, уларга катта ёрдам берганлар. Мисол тариқасида мазкур хоннинг 1585 йилда Ҳисор, Денов ва Кубодиён ҳокимларига юборган фармонини келтириб ўтамиз:

«У (Оллоҳ) бирон-бир нарсага муҳтож эмас.

Абулғози Абдулла Баҳодирхон сўзимиз.

Ҳисор, Денов, Кубодиён вилоятларининг арбоблари, қалангорлари ва райяти, Шаҳри сафода истиқомат қилувчи аймақлар ушбу фармонни олиши билан, олийҳазрат Қутбиддин хожа Қалонхожа, ул зотнинг умри зиёда бўлсин, мулкида канал қазини учун 10 минг мардикор ажратсинлар, унинг вакиллари хусусида ғамхўрлик қилсинлар, мазкур фармонни бузмасликлари ва бу ишда бирон-бир нуқсонга йўл қўймасликлари зарур.

993 йил жумади ул-аввал ойда битилди».

Жуйбор хожаларининг, хусусан уларнинг катта нуфузга эга бўлганлари: хожа Муҳаммад Ислоом, хожа Саъд ва Тожиддин Ҳасан хожалар бойликларининг ортишида яна бир нарса. Уларга тегишли ер-сув ва мол-мулкнинг ҳисоби ва миқдорини аниқлаб бўлмаган, улар барча солиқлардан озод этилганлар ва бундай ҳол олий ва маҳаллий ҳукмдорларнинг фармонлари билан тасдиқланган. Мисол тариқасида зикр этилган шайбовий Абдуллахоннинг яна бир фармонини келтирамиз:

«У (Оллоҳ) бирон-бир нарсага муҳтож эмас.

Абулғози Абдулла Баҳодирхон сўзимиз.

Ушбу халифатнаоҳ хонадонга насиб қилғон барча бахту иқбол олий ҳазратларининг (хожа Қалоннинг) эзгу ниятлари ва мададлари туфайлигина амалга ошди. Шу вазҳдан ҳам олий ҳазратларининг ушбу алоҳида ва олийҳиммат муруватларига миннатдорчилигимиз рамзида ул зотнинг барча сўзу мулоҳазаларини ўзимиз учун қонуи деб биламиз. Ушбу фармон берилишидан мақсад шулким, эндиликда маълум бўлдиким, Марви шоҳижаҳон вилоятида жойлашган мулк ва суурғол тариқасидаги қишлоқлар, паҳрлар, экинзорлар олий даражали, вилоятнаоҳ ҳақиқат йўли нобонлари қавмининг сардори, улғу аълиёларнинг зурриёти, диёнат ва олижаноблик меваси, донишмандларнинг истиқболга етказувчи хожа Қалонга меросий мулкдир. Бизнинг равшан фикримиз ул олий ҳазратларининг экинзорлари ва бошқа мулклари тўғриси-

да қайғурин билан банд экан, буюрамнаки, мазкур қишлоқлар, наҳрлар ва экинзорларни ул олий ҳазратнинг мулк ва суюрғоллари деб эълон қилиниб, молу жиҳот¹, муқаррарий², икромат³, миробона⁴, кох⁵, тарх⁶, собун (сабон)⁷ ва бошқа сөлиқлар борасида ул зотни безовта қилмасинлар, ундан бирон нарса талаб қилинмасин, ул зотнинг раиятларини бошқа жойларга кўчирилмасин. Зикр этилган вилоятнинг олий мартабали амирлари, ишбилармон вазирилари, мансабдорлари, ҳокимлари, каҳҳудолари ушбу фармонга риоя қилиншлари ва ўз ҳолича бирон-бир фасолят кўрсатмасликлари вожибдир; олий ҳазратларининг ёбисот⁸ ерларидан танобана олинмасин; ул ҳазратнинг мулклари меросий деб тан олиниб, уни дарубаст деб ҳисоблансин; ул зотнинг ерлари қайта ўлчагмасин ва у кишидан бошқа бирон-бир нарса талаб қилинмасин; ушбу фармонни вожиб деб билиб, унинг мулозимларига гамхўрлик кўрсатилсин; ушбу қонундан четга чиқилмасин, улга амал қилиб, олий фармоннинг ҳар бир сўзига итоат қилинсин; ҳар йили фармоннинг янгиланиши талаб қилинмасин, ўзларини юклатилган мажбуриятлардан олиб қочилмасин.

Ҳ. 980 йил раби II ойида битилди.

Қотиб: жаноби олийлари хоннинг содиқ хизматкори ва унга яқинлик истовчи Ҳайдар Муҳаммад мунший, уни Оллоҳнинг ўзи кечирсин».

Хожа Тожиддиннинг Бухоро вилояти ва туманотида жойлашган 20 минг таноб атрофидаги ер-мулкларидан солиқ олмаслик ҳақидаги маълумотлар Абулаббос Муҳаммад Толиб томонидан ҳам келтирилган.

Жуйборий хожалар ўзларининг Бухоро, Миёңқол, Самарқанд, Тошкент, Саврон, Туркистон, Ахсикат, Насаф, Ҳисор, Термиз, Қубодиён, Балх, Бадахшон, Ҳирот, Марви шоҳижаҳон, Мурғоб, Моҳон, Машҳад, Андхуд ва бошқа жойлардаги мавжуд йирик ер-сувлари, беҳисоб мол-мулкларини кўллаб амалдорлар ёрдамида бошқарганлар. Энг аввало уларнинг ер-сувлари ўнта: Руди шаҳар, Бухоро, Самарқанд, Насаф, Ҳисор, Термиз, Балх, Бадахшон, Ҳуросон, Марви шоҳижаҳон саркорликларига тақсимланган бўлиб, уларнинг ҳар бири саркорлар томонидан бошқарилган. Хожалар ўз шахсий девонларини, дафтархона, яъни барча мулкни (жумлат ул-мулк) назорат қилиб турувчи молиявий идораларни ҳам ташкил қилганлар. Дафтархонада дафтардор (ҳисобчи) ва муҳаррир (қотиб) каби амалдорлар ишлаб турганлар. Шунингдек, қушибеги, мирохур, миришикор, мушриф, қози баковул, керак яроқчи каби бир қатор мансаблар ҳам мавжуд бўлган. Хожаларга тобе бўлган кўчманчи қабилалар (эл ва аймоқот) устидан махсус амалдор — доруға ҳукмфармолик қилган. Кўриниб турибдики, Жуйбор

¹ *Молу жиҳот* — маҳсулот ва нақд пул билан олинадиган ер солиғи

² *Муқаррарий* — аниқ ёки бевосита солиқ.

³ *Икромат* — давлат хизматчиларининг маоши ва влат муассасаларининг сарф-сурфи учун йиғиладиган солиқ.

⁴ *Миробона* — мироб фойдасига йиғиладиган солиқ.

⁵ *Кох* — ем-хашак солиғи, қўшин учун зарур пичан-похол тайёрлаш мажбурияти.

⁶ *Тарх* — давлат омборидаги дон ва бошқа молларнинг аҳоли томонидан юқори нархда мажбурий равишда ҳарид қилиниши; деҳқонларнинг эса ўз маҳсулотларини паст баҳода давлатга сотиши.

⁷ *Собун* (сабон) — қадимий туркча сўз; «ер ҳайдаш», «ҳўкиз қўшиб ер ҳайдаш», афтидан аҳолини мажбурий равишда ер ҳайдашга сафарбар этиш; «ҳашар» атамасининг мезъодоши.

⁸ *Ёбисот* — ташлаидиқ ёки қўриқ ер.

хожалари маълум давлат идора услубига ўхшаш бошқарув идорасини тузганларки, бу ўз ўрнида уларнинг мамлакат ижтимоий-сиёсий ҳаётидаги куч-қудрати ва мавқеидан далолат беради.

Маноқибларнинг муаллифлари одатда бир нарсага, дин пешволарининг, хусусан, Жуйбор хожаларининг мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётидаги нуфузи, хонларнинг тахтга ўтириши, маҳаллий ҳокимлар, амалдорларни тайинлаш, бир ердан бошқа жойга ўтказиш ва вазифасидан озод этиш каби тадбирлардаги мутлақ ҳуқуқларига кўпроқ урғу беришга ҳаракат қилдилар. Бундай таъкидларда маълум даражада муболағага йўл қўйилса-да, ҳар ҳолда уларда «жон» бор. Бу борада хожалар номига султонлар томонидан юборилган хат ва арзномалар ҳам эътиборга сазовордир. Масалан, шундай маълумотлар «Равзат ар-ризвон»да кўпгина бўлиб, намуна сифатида Абдуллахон II нинг хожа Муҳаммад Ислом ва хожа Саъдга ёзган хатларидан намуна келтириб ўтамиз:

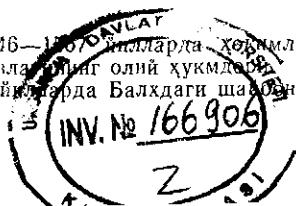
«...Олий ҳазратларининг (хожа Саъднинг) дунё беағи бўлмиш ҳукмларига маълум бўлсинким, шу кунларда бизнинг олий даргоҳимизга Ҳиротдан Алиқулихоннинг элчиси ташриф буюрди ва камина қўлингизга қимматбаҳо пешкашлар тақдим қилди. Уларни эзгу аломати сифатида қабул этиб, бир тўққиз беақли камон, кумуш ўқи билан ва бир неча кийимлик нарча атласдан Сизга юбормоқдаман, токи Сиз ҳам бунинг эзгулик аломати деб билгайсиз. Шунингдек, қароргоҳингизга Алиқулихоннинг мактуби ва шахсан арз қилиш учун элчисини ҳам юбормоқдамиз».

Хожа Саъднинг XVI—XVII асрларда ҳозирги Марказий Афғонистонда истиқомат қилган тулкичи қабиласини авф этиш тўғрисидаги илтимосига жавобан Абдуллахон қуйидагиларни ёзган эди:

«Ҳамду сано ва илтижодан сўнг маълум бўлсинким, Наврўз ва Алимардон баҳодир Сиз олий ҳазратларининг тулкичи қабиласининг айбини кечириш ҳақидаги илтимосингизни бизга етказдилар... Бу қабила бизга кўп озор етказди; то ҳозиргача улардан ҳеч ким тегишли солиқни тўлаганича йўқ. Пирмуҳаммадхон¹ даврида эса улар ҳар йили ошлнғ [солниғ]дап ташқари, хазинага 12 минг бош қўй етказиб келгандилар. Маълумингизким, бундай ҳолларда кўчманчилар юрти устига ғорат уюштирилади. Улар эса уч йилдирки, солиқ тўламайдилар ва 36 минг бош қўй қарздор бўлиб қолдилар. Аввалига уларнинг юртларини ғорат қилиб, [ҳар бирини] бирма-бир қиличдан ўтказиш ниятида эдик. Аммо Назарбий арзномасидан маълум бўлдиким, солиқ тўлагандан бўйин товлашда [уларнинг] ҳаммаси эмас, балки баъзиларинини айбдор экан. Шу важҳдан ҳам аввал айбдорларни аниқлаб, сўнгра уларни жазолашга қарор қилдик. Лекин Сиз бу халқни жазодан халос этишга жазм қилган экансиз, биз уларнинг барчаларига авф умумий бергаймиз...»

Абдуллахоннинг хожа Саъдга йўллаган яна бир мактубини келтираемиз:

¹ Балхда 1546—1567 йилларда ҳокимлик қилган; 1556—1561 йилларда Шайбонийлар давлатининг олий ҳукмдори.
² 1572—1582 йилларда Балхдаги шаҳарнинг олий ҳокими.

«Содиқлигимиз ва илтижо баёшидан сўнг арз шулким, Қулбобо кўкалтош ва Жултойбийларни Балхга жўпатдик, уларга бир оз аввал ўша ердан келган Симок ва Бектошларни ҳам ҳамроҳ қилдик. Қулбобо кўкалтош қайтгач, маълум қилдики, биз Санги сурухга етиб боришимиздан илгарироқ у ерга бошқа тарафдин инимиз Динмуҳаммад султон¹ келадилар. Учрашундан сўнг у билан бўладиган муомаламиз маълум бўлади. Маълумингизким, то шу дамгача каминанинг қалби ташвиш ва хавотир ила чулғанган эди. Эндиликда биз аввалги ниятларимиздан қайтамиз ва бундан буён соғу ҳаёт эканмиз, унга муносабатимиз ёмонлик фикрларидан йироқ бўлади...»

Вилоят ҳокимлари бўлмиш шайбоний ва аштархоний султонлар олий ҳукмдор билан ўзаро муносабатларини йўлга солиш юзасидан тез-тез Жуйбор хожаларига ёрдам сўраб мурожаат қилиб турганлар. «Равзат ар-ризвон»да шунга оид 50 дан ортиқ хат-арзноمالарнинг нусхалари келтирилган. Намуна сифатида баёзиларини келтириб ўтамиз:

«Султон Саидхоннинг акаси «Худойберди султон² мактубларидан: ...ҳамду-сано ва илтижолардан сўнг олий ҳазратларининг нур таратғувчи ҳукмларига маълум бўлсинким, биз ва бахтиёр оғамиз муҳтарам Музиддин Абдулла Баҳодир билан орамиздаги дўстлик ва иттифоқ юксак даражададир. Умид шулки, келажакда ҳам шу даражада қолажак. Келишимовчиликлар бартараф этилмай. Алқисса, икки султон ўртасидаги можаро ва муҳолифатлар сабаб бўлиб, Шайхн ва Офаринкент туманлари халқининг аксарий қисми тарқоқликка юз тутиб, Бухоро ва Миёнқол томонларга кўчиб кетдилар. Алқисса, мусулмонларнинг осойишталиги тўғрисида қайғуриб, улус жаобимизнинг оқ фотиҳаларига умид боғлаб, кечиктирмай уларни ўз жойларига қайтаришларини илтимос қиламиз. Табааларимиз ва оғамиз қарамоғидаги раият ўртасидаги борди-келиди кўнайгани ваҳидан, истардикки, оғамиз ва унинг мулозимлари фуқароларимиз билан яхши муомалада бўлиб, у ердан дон-дун олиб кетувчилар, бу ердан у ерга эса ўз майлига кўра, бирон-бир нарса олиб ўтаётганларга тўсқинлик қилинмаса. Жонкуярлик, иттилий ва эзгу ишларни амалга ошириш диёнатли кишиларга хосдир... Ўлус авлиёлар ва олижаноб шайхлар бу мактовга сазовор йўлни ўзларига қонда деб биллиб, юқори даража ва мавқега эга бўлганлар. Олий ҳазратлари замон ҳукмдори ва давр шарафи эканлар, бу келишимовчиликларни ул зотнинг эзгу ниятлари асосидagina бартараф этиш мумкин...»

«Хусрав Муҳаммад Султон³ мактубларидан. Ҳамду-сано ва илтижолардан сўнг олий ҳазратларининг ҳукмларига маълум бўлсинким, ул зот марҳамат кўрсатиб, қулай вазиятда шон-шўҳрат эгаси олий ҳазрат хон, Оллоҳ ул зотнинг салтанатини зиёда қилсин, диққат-эътиборига каминанинг аҳволини етказасалар. Бизнинг аҳволимиз, вилоятнинг харобалиги ва навкарларимизнинг қувватсизлиги ҳаммага маълум. Алқисса, агар у (хон) биз билан иттифоқ ниятида бўлса, сахонат кўрсатиб, илгари оталаримизга тегишли бўлган Карминанинг аҳволини бу томонидан жойлашган ерларин бизга қайтариб берсин. Агар бунга рози бўлмасалар, Суюнч Муҳаммад султонга, Оллоҳ унинг қабрини нурлантирсин, қилинганидек Бухоро вилоятининг ўзидан бизга улус ажратсин. Бордуню, бу таклифларнинг биронтасини қабул қилмасалар, бундан кейин бизнинг иттифоқ ва хизматимизга умид қилмасин. Агарда бирон-бир нохушлик содир бўлса, унда биздан ўпкаламасинлар».

¹ Сўз юқорида тилга олинган Балх хони Пирмуҳаммадхоннинг тўғини ўғли, Балх ҳокими ҳусусида бораётир.

² Худойберди султон — шайбонийлар сулоласидан; 1552 йилдан Шасаф ҳукмдори.

³ Хусрав Муҳаммад Султон — юқорида зикр этилган Ўзбекхоннинг ўғли, шайбоний.

Сулаймон Султоннинг ўгли Маҳмуд султоннинг арзномасидан:

«...иккинчидан, арзга етказилмадики, Нур қишлоғида каминанинг онасига тегишли икки қориздан¹ иборат мулк бўлиб, то ҳозиргача илгариги хонлар ва султонлар бу мулкни даҳу ду² солиғидан озод қилиб келганлар. Энди маълум бўлидики, олийҳазрат ҳоқон (Абдуллаҳон) Нур қишлоғига келиб, ўша мулкка даҳу ду солиғи солиш тўғрисида амр қилдилар. Ҳатто Самарқанд ва Тошкент ҳокимлари биз Баалхга жўнаб кетганимизда ҳам бу мулкни даҳу ду солиғидан озод қилганлар. Шу сабабдан, камина адабсизлик қилиб Сизга мурожаат этадики, муруват кўрсатиб олий ҳазратларига камина ҳақида эслатиб қўйсангиз ва уни ҳимоя қилсангиз. Бу фақирларни сийлаш ва уларга ҳомиликнинг рамзи бўлур эди».

Маъзук султоннинг яна бир мурожаатномаси эътиборга моликдир: «итоат ва содиқлик ила маълум қилинадик, ҳоқон жапонлари, Оллоҳ ул зотнинг салтанатини абадий қилсин, Ҳушибийни оталиқ этиб тайинлаганларидан сўнг бу вилоятдан³ 30 минг хоний нақд пул йиғиш ва давлат ҳазинасига жўнатиш ҳақида ёрлик юборилганига бир йил кечди. У эса каминанинг тасарруфидоғи барча муҳим ишларнинг бошқарувини ўз қўлига киритиб олди. Олий ҳазратларига маълум бўлсинки, [шу кунларда] биз давлат ишларида иштрoк этишдан четлаштирилганмиз...

Алҳисса, у оталиқ этиб тайинланган кейинги бир йил давомида олий ҳазратлари хонимизнинг дилини ранжитмаслик мақсадида, биз унга бирон-бир танбеҳ бермадик. Оталиқ эса ўз хоҳишига кўра вилоят ишларини бошқаришни давом эттираяпти, подшоҳ девонига тегишли нимаикни бўлса, ўз тасарруфига олиб муқаррарий, ихрожат, ғаллот⁴, мол⁵, ва бошқа солиқлардан келаётган даромадларни сунистеъмол қилмоқда. Ваҳоланки, бу солиқлар камина девонига тушиши керак эди. Шу билан бирга у бу ҳақда бизни умуман маълум қилмапти. Оқибатда вилоят тағлиқка юз тутди. Бу вақт давомида мол солиғини бекаму кўст тўлаб келган аслзода ва озод кишилар энди қўллик ҳолатига тушиб қолдилар. Оталиқнинг барча зулмига ҳеч ким жиддий эътибор бераётгани йўқ. Аҳвол шу ерга бориб етдики, бу кишилар меши Сизга шикоят ила мурожаат этишга мажбур қилдилар. Олий ҳазратлари оталиқнинг ноҳўя ишларини билиб қўйишлари керак...»

Наврўз Аҳмадхоннинг ўгли Муҳаммад Амин султоннинг арзномасидан: «...иккинчидан, олий ҳазратларининг эзгу ниятларига равшан бўлсинки, қадимдан тамом жаҳоннинг рашку ҳасадини қўзғатиб келган Мовароуннаҳр, аслида бир отадан тарқаган ва қон-қариндош, ака-укаларнинг ўзаро муҳолифликлари ва чиқшмовчиликлари орқасида, биз агар аҳиллик билан унга бартараф этмасак, тангликка учраши мумкин. Агар бу аҳвол авж олса, на афсус, на тавба-тазарруъ аҳволни тузата олмайди. Шу вақтдан олий ҳазратларининг хизматларига бизнинг, самимий дўстларингизнинг илтимоси шундан иборатки, савъ-ҳаракат қилиб ака-укаларнинг ўзаро келишмовчиликларини ҳамжиҳатлик ва иноқликка буриб, мусулмонлар орасида осойишталик ва эмну-омонлик ўрнатишга таъсир кўрсатсалар. Маъзук илтижони етказувчи аёиларимиз ичидоғи энг аслзодаси ва бизнинг самимий дўстимиз, бизнинг азалий ва собит хайрихоҳимиз Бузрук Баҳодир бошқа ишлар тўғрисида сўйлаб беради...»

Ё бўлмаса, Жуйбор хожаларининг шайбонийлар ўртасидаги тожу тахт учун бўлган курашга аралашуви масаласини олиб кўрайлик. Маълумки, бу кураш XVI асрнинг 50—60-йилларида кескинлашган ва сулола асосчисининг (Шайбонийхоннинг) авлодлари ва вилоят ҳокимлари ўртасида олиб борилган. Улар-

¹ *Кориз* — ер остидан қурилган суғориш иншооти.

² *Даҳу ду* — ўндан икки, яъни хирожнинг ўндан икки қисми.

³ Бу ерда сўз Бадахшон ҳақида кетапти.

⁴ *Ғаллот* — қўшин таъминоти учун раиятдан йиғиладиган маҳсулот содиги.

⁵ *Мол* — ер солиғи («хирож» атамасининг синоними).

нинг сони кўп, ammo энг фаоллари бир тарафда Шайбонийхоннинг набираси Муҳаммадёр султон ва Убайдуллахоннинг набираси Бурхон султон, иккинчи тарафда эса Жонибек султоннинг авлодлари Пирмуҳаммадхон ҳамда Абдуллахон ҳисобланган. Чунинчи, Пирмуҳаммадхон Абдулазизхоннинг ўлиmidан (1550) кейин Бухорога келиб, таъзияда иштирок этади, сўнг тахт вориси Муҳаммадёр султондан элчиллик ила давлат тизгиладини тортиб олади. Лекин тез орада у ҳокимиятни унинг қонуний эгаси Муҳаммадёр султонга қайтариб бериб, ўз юрти — Балхга қайтиб кетишга мажбур бўлади. Унинг тахтга ўз одами Ўзбек султонни ўтқазниш йўлидаги уринишлари ҳам беҳуда бўлади. Бунинг сабаби, биринчи навбатда, бу ишда уни Бухоро феодал доиралари, кўпчилик шайбоний султонлар ва, энг муҳими, Жуйбор хожалари қўллаб-қувватламаганликларидадир.

Хожаларнинг ҳаёти ва фаолиятидан ҳикоя қилувчи асарларда, одатда, мусулмон руҳонийларининг тутган ўрни шу қадар бўрттириб кўрсатилади ва алоҳида эътибор Жуйбор хожаларига қаратилади. Хожа Муҳаммад Ислои ва хожа Саъднинг таржимаи ҳолларида қуйидагиларни ўқиш мумкин: «Рамазон ойи кунларидан биринда олий ҳазратлари хожа Муҳаммад Ислои Пирмуҳаммадхон, Абдулла султон, Ибодулла султон, Дўстим султон ва бошқалар иштирок этган ифтордан сўнг Пирмуҳаммадхон давлат ишлари хусусида сўз очиб, Ўзбек султонга ишора қилиб деди: «Ҳам ёш жиҳатдан, ҳам улўғликда устун ҳисобланган, шон-шўҳрат эгаси бўлмиш оғамиз бор». Эшон ҳазратлари унга жавобан: «Биз кўпроқ Абдуллахонга суянамиз. Унинг қўли билан кўплаб вилоятлар забт этилажак. Сизлар ҳам унга инсбатан бепарво бўлмаслигингизни маслаҳат кўрамиз». Сўнгра, ҳамма тарқалгандан кейин, ҳазрати эшон Бўри ясовул ва Жаҳоншоҳ баковулларни ҳузурига чақиртириб: «Хонингизга айтиб қўйингки, у мамлакатда янги бидъат ва тартиб таъсис этиб, фақирларга озор етказди. Агар Бухорога подшоҳ бўлиб қолишни истаса, бу бидъатларни бекор қилсин, акс ҳолда хожалар бунақа аҳволга тоқат қилолмайдилар ва у бундан буён Бухоро подшоҳи бўлиб қололмайди». Пирмуҳаммадхон шундан сўнг ҳам Бухорони тўла қўлга киритиб олиш учун ҳаракат қилиб кўрди. Ва ҳатто 1561 йили Балхни Бухорога айирбошлаш хусусида Абдуллахон билан келишиб ҳам олди. Лекин бу сафар ҳам унинг йўлига хожа Муҳаммад Ислои ва, шак-шубҳасиз, Бухоронинг феодал доиралари туғаноқ бўлдилар. Хожа Муҳаммад Ислои бу ҳақда хабар билан Жуйборга келган Қулбобо кўкалтон ҳузурига ўз хизматкорларига қарата: «Абдуллахон биз билан бемаслаҳат Бухорони Балхга айирбошлабди. Балким у Бухорода ҳокимиятни бирор-бир кимсанинг мададисиз ўз қўлиmdа тутиб турибман деб хаёл қилаётгандир. Хоҳлаган ишини қилсин, ҳокимиятни истаган киши-сига берсин... кўрамиз (бу билан) нимага эришар экан», деган. «Айирбошлаш ҳақидаги битим тузилганидан беш кун ўтгач,— деб давом этади «Абдулланом» муаллифи,— Абдуллахон Жуй-

борга борди ва олий ҳазратларига бўлган воқеани сўзлаб берди ва пушаймон бўлганлигини изҳор қилди.

Мусулмон руҳонийлари, хусусан Жуйбор хожаларининг мамлакат ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган катта ўрни ҳақида Балриддин Қашмирийнинг 1583 йилда Абдуллахоннинг тахтга ўтириш маросимига оид қуйидаги ҳикояси ҳам гувоҳлик беради: «Искандархонга тутилган мотам кунлари тугагандан сўнг, ислом жамоасининг қутби (хожа Саъд) қудратли султонлар ва нуфузли амирлар билан биргаликда қувонч ила Искандар мисол, икки саодатли сайёра соҳиби, Доро нишони билан тақдирланган олий ҳазрат хоқон Абдуллахонни оқ кигизга ўтқаздилар; кигизнинг бир учини салтанат устун амир Қулбобо кўкалтош, иккинчисини — давлатнинг суюклиси Турдикахон, учинчисини — саййид Ҳасанхожа нақиб, тўртинчи учини эса қутблар қутби, саййидлар паноҳи хожа Қалонхожа ўзининг марҳаматли қўллари ила тутдилар...»

Жуйбор хожаларининг таржиман ҳолини баён этувчиларнинг маълумотига кўра, хожалар бирон одамни юқори мансабга тайинлаш, мансабидан четлатиш ва бошқа вазифага тайин этишда ҳам маълум таъсир кўрсатганлар. Масалан, Имом қулихон томонидан Саид ота авлоди бўлмиш Иброҳимхожаги нақиб вазифасига тайинлаш, Мўмин султонни Андижон ҳокимлигидан четлатиш, Ўзбекхонни Ҳисори шодмондан Тошкентга кўчириш ҳоллари шулар жумласидандир.

Бу каби мисолларни истаганча келтириш мумкин. Лекин Жуйбор хожаларининг шайбонийлар ва аштархонийлар даврида Ўрта Осиёнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган мавқеининг қай даражада бўлганлиги келтирилган мисоллардан ҳам маълум бўлиб турибди.

ИБН СИНО ДАВРИ

Башарти ҳар қандай улкан арбоб, номи хоҳ адолат юзасидан, хоҳ адолатсизлик орқасида ўзлигини йўқотиб қўйган тузумнинг рамзига айланиб қолган тақдирда унинг таржиман ҳоли мазкур тизимда рўй берган муносабатларни, воқеа-ҳодисаларни худди кўзгуда акс эттиргандек бўлиб қолади. Ибн Сино ҳам бундан мустасно эмас, шу бонедан ҳам машҳур аллома яшаб, ижод этган ижтимоий-иқтисодий, сиёсий ҳамда маданий вазиятни умумий тарзда баён қилиш билан чегараланмоқчимиз.

Ибн Сино сомонийлар даврида (819—1005), асосан Бухоро ва Хоразмда, сўнгра маҳаллий Эрон сулоласи зиярийларнинг пойтахти Гурганжда (1009), сўнгра Исфакхонда, бувайҳийлар қўл остида Ҳамадонда (1015—1023) ҳамда Султон Маҳмуд Ғазнавийга тобе бўлган Райда (1014—1015) яшаб ижод этди.

Аббосийлар халифалиги даврида бир бутун бўлган мазкур шаҳар ва вилоятлар X асрнинг биринчи чорагида ундан ажралиб чиқди. Бу бўлиниш то 935 йилларгача давом этди. Натий-

жада Месопотамия ҳамдониёлар (905—1004), Миср билан Сурня ихшидийлар (935—969) қўл остига, Фарбий Эрон бувайдийларга, Табаристон билан Гўргон маҳаллий дайлимийлар сулоласи бўлмиш зиёрийларга, Мовароуннаҳр билан Хуросон сомонийлар қўлига ўтиб қолди. Тарихчилар ўхшатиб айтганларидек, халифага Бағдод билан Вавилониянинг бир қисмигина қолди, холос. Тўғри, маҳаллий ҳукмдорлар (мулк ат-тавоиф) ҳали ҳам халифа ҳокимиятини тан олар, унинг номини хутбага қўшиб ўқитар, тангаларда унинг номини ўз номлари билан бир қаторда зарб этар, вақт-вақти билан халифага ҳадялар юбориб турар эдилар. Аммо улар Бағдодга шунчаки қарам эдилар, холос. Халифа номигагина давлат бошлиғи бўлиб, ҳеч қандай реал ҳокимиятга эга эмас эди. «Ҳозирги вақтда,— афсусланиб ёзган эди ал-Масъудий,— исломнинг куч-қудрати инҳирозга юз тутмоқда. [Бағдоддан] зиёратчиларнинг оёқлари ўзилиб қолди, газо урушлари эса сўниб бормоқда... Шу пайтгача исломга галаба ёр эди, ҳозир эса у бир қалар букиб қўйилган, асослари нураган; бу ҳодиса 943 йилда мусулмонлар ҳомийси, худо ишларимизни ўзи ўнглисин, халифа ал-Муттақий (940—944) даврида содир бўлди».

Халифалик вайронларида вужудга келган давлатларнинг энг каттаси Сомонийлар давлати эди. У Мовароуннаҳр ва Хуросондан Рай ва Қазвингача бўлган ерларни ўз ичига олган. Чунки, Исмоил ибн Аҳмад (892—907) даврида мазкур сулоланинг кўзга кўрилган намояндалари, Сомонийлар марказий давлат аппаратини мустаҳкамлашдан манфаатдор бўлган феодал зодагонлар, дин пешволари, барча бадавлат деҳқон табақаларининг қўллаб-қувватлашлари билан хорижийларнинг етакчиларидан Амир Ҳусайнни ағдариб ташлашга, Бухоронинг Барвод ва Ромитон туманларида бошланган деҳқонлар ҳаракатини бостиришга ҳамда тескаричи боёнларни давлат ишларидан четлаштириб ташлашга муваффақ бўлдилар; 893 йили қадимий Усрушонанинг маҳаллий ҳокимиятини ағдариб ташладилар ҳамда иқтисодий ва сиёсий жиҳатдан аҳамиятга молик бўлган бу воҳияни ўз тасарруфларига олишга муваффақ бўлдилар. Турккорлуқларнинг Сирдарё бўйидаги ерларга қилиб турган босқинини тўхтатиб, Тарозни босиб олдилар (893) ҳамда у ердаги аҳолини мусулмон динига киргиздилар. Масъудийнинг таъкидлашича, ўшанда 15 миנגга яқин киши асир қилиб олинган. Қорлуқларнинг йўлбошчиси аҳлу онласи билан асир тушган. Уша жангдан сўнг Исмоил Сомонийнинг лашкари шу қадар катта бойликни қўлга киритдики, ҳар бир суворийга 10 миנג дирҳамга баробар ўлжа теккан. Тарихчи Наршахийнинг шоҳидлик беришича, Исмоил ўшанда Тароздаги бутхонани масжидга айлантирган.

Исмоил Сомонийнинг энг катта ҳарбий муваффақияти Хуросонда саффорийлар сулоласини ағдариб, Балх остонасида Амр ибн Лайс (879—901) устидан қозонган ғалабаси бўлди. Бу воқеа, ибн Холликоннинг таъкидлашича, ҳижрий 286 йилнинг 17

шаввалида (милодий 899 йилнинг 26 октябрида) содир бўлган. В. В. Бартольд, ибн Холлиқон берган маълумотларга асосланиб, Амр ибн Лайс билан амир Исмоилни бир-бирига қарши халифа ал-Муътадил (892—902) гиж-гижлатиб қўйган эди, деб ёзади. Унинг бундан кўзлаган мақсади, уларнинг ўртасидаги зиддиятдан фойдаланиб, ўзининг «дарз» кетган мавқеини мустаҳкамлаб олиш эди. «Кейинги йилларда (893 йилдан кейин),— деб ёзган эди ибн Холлиқон,—Амр Эронда ўзининг мустаҳкам ҳокимиятини ўрнатди. Ўз навбатида халифа ҳам [Амрнинг] барча хоҳиш-истакларини бажариши лозим эди. [Халиф]нинг талаби билан 898 йили барча Хуросон зиёратчиларини ўсаройига тўплаб, Исмоилнинг тахтдан туширилганлигини, Амр эса Мовароуннаҳр ноиб этиб тайинланганлигини эълон қилди. Кетма-кет Нишопурга, Амр ҳузурига, турли туҳфалар ҳамда Мовароуннаҳрга ноиб этиб тайинланганлиги тўғрисидаги гувоҳнома билан элчилар юборилди. Аммо Амр мусулмонлар ҳукмдори юборган шифомларни энсаси қотиброқ қабул қилди. Элчи Амр олдига ўзи олиб келган чопон ва кийимларни ёйиб қўйди. Амр халифага ҳурмат юзасидан чопонларни бирма-бир кийиб кўрди. Ниҳоят, элчи Амрга Мовароуннаҳр ноиблиги тўғрисидаги гувоҳномани узатди. Амр: «Буни нима қиламан, Исмоил қўлидан Мовароуннаҳрни 100 минг яланғоч шамширсиз олиб бўлмайди-ку»,— деди. Элчи эса: «Буни ўзинг биласан, ахир ўзингнинг хоҳиш-ироданг шундай эди-ку»,— деди. Амр гувоҳномани қўлига олиб ўйиб, бошига қўйди, сўнг олиб олди-га қўйди»...

Шундай қилиб, Сеистон (у ерда саффорийлар ҳукмрон эдилар), Гузганон (фарғунийлар ҳукмрон эдилар), Ғазна (дастлаб маҳаллий ҳукмдор Алл тегин қўл остида эди), Хоразм, Исфижоб, Чағониён ва Хутталондан (уларнинг ҳукмдорлари тобе эдилар) ташқари, улкан ҳудуд (Мовароуннаҳр, Хуросон) сомонийлар томонидан бўйсундирилганди. Улар бу ерда 100 йилча ҳукмронлик қилдилар.

Сомонийлар ўз давлатида жуда яхши йўлга қўйилган ҳукмронлик тизимини ўрнатдилар. Давлат бошида жуда катта ваколатларга эга бўлган амир турар эди. Сомонийлар давлатининг маъмурий тузилиши қуйидагича бўлган: даставвал бошқарув органи даргоҳ (оллий ҳукмдор саройи) ва девон (давлат идораси)га бўлинган. Мамлакатнинг ички сиёсатида амирнинг шахсий гвардияси катта роль ўйнаган. Бу гвардия турк ғуломларидан сараланиб олинар, унинг бошлиқлари катта-катта давлат мансабларини эгаллар эдилар. Турк ғуломлари бундай шарафга узоқ йиллар садоқат билан хизмат қилишлари эвазига муяссар бўлар эдилар. Турк ғуломининг хизмат поғонасидан кўтарилиш жараёни муаррих ва давлат арбоби Низомулмулк (1018—1092) нинг машҳур «Сиёсатнома» асарида баён этилган. «Сомонийлар давридаёқ,— деб ёзади у,— шундай қоида мавжуд эди. Ғуломлар мансаб даражаси поғонама-поғона, қилган хизматига яраша кўтарилиб борган. Чупончи, ғуломни сотиб ол-

гач, у бир йил пиёда аскар бўлиб хизмат қилар ва зандоний матосидан тикилган қабо¹ кийиб сарой аҳли қаторида юрар эди. Булар бир йилгача хоҳ ошкора, хоҳ яширинча отга мина олмас эдилар. Сезиб-билиб қолсалар у жазога тортилди. Бир йилдан сўнг висоқбоши² ҳожиб³ билан унинг хусусида гаплашар, ҳожиб унга югани билан турк отини, шунингдек оддий камар беришни буюрар эди. Ғулом яна бир йил от устида хизмат қилгач, унга қоражур⁴ берар эдилар. Хизматнинг бешинчи йилида унга энг яхши эгар, юлдуз-юлдуз қилиб безатилган юган, дорон матосидан тикилган қабо, чўқмор берар эдилар: чўқморни ғулом камарининг ҳалқасига илиб олар эди. Хизматнинг олтинчи йилида у анвойи кийим-бошлар олар, еттинчи йили 16 киши сифадиган чодир ҳамда ўз отрядига 3 ғуломни олар эди ва уни висоқбоши деб атардилар. У кумуш билан безатилган қора кигиздан тикилган қалпоқ, ганжа қабосини кияр эди. Унинг мансаби, обрўси, биркирилган ғуломлари сони йил сайин ошиб борар ва у ниҳоят дастлаб хайлбоши⁵, сўнгра ҳожиб мансабига сазовор бўлар эди. У қанчалик обрў-эътибор қозонмасин, қанчалик хизмат қилмасин, барибир 37 йил муддатдан кейингина уни вилоятларга амир қилиб тайинлар ҳамда унга ер-сув инъом этар эдилар».

Саройдаги энг улуғ мансабдор ҳожиби бузург (улуғ ҳожиб) бўлиб, унга сарой аҳлига кўз-қулоқ бўлиб туриш вазифаси юклатилган эди. Алоҳида хизмат кўрсатган ҳожиби бузурглар айрим туманларга ҳоким қилиб тайинланар эдилар.

Ҳожиби бузургдан кейин соҳиб ҳарас (сарой соқчилари бошлиғи) турган. Бу мансаб уммавийлар ва аббосийлар даврида ҳам мавжуд эди. У олий ҳукмдорнинг фармонларини ижро этувчи шахс бўлган. Бу ҳақда Низомулмулк бундай деб ёзди: «Амири ҳарас мансаби ҳамма вақт муҳим мансаблардан бири бўлган. Албатта, улуғ ҳожиб мансаби бундан мустасно. Амири ҳарас олий ҳукмдорнинг фармонларини ижро этувчи бўлганлиги сабабли, одамлар ундан ҳукмрондан кўра ҳам кўпроқ қўрқар эдилар». Сўнгра Низомулмулк халифа ал-Маъмуни тили билан бундай дейди: «Менинг икки амир ҳарасим бор. Уларнинг ҳар иккиси эрта тонгдан то қоронғу тушганга қадар одам бошини танасидан жудо қилиш билан банд, [жиноятчиларнинг] оёқ-қўлларини чопиб ташлайдилар, чўқмор билан уриб зиндонга ташлайдилар».

Даргоҳнинг хўжалик ишлари билан вакил шуғулланган. «Ҳамма вақт бу иш тепасида,— деб таъкидлайди Низомулмулк,— машҳур ва ишончли одам турган. Шоҳ ошхонасидан тортиб, то май омборлари ва подшоҳ отхонасидан донмо огоҳ бў-

¹ Камзулга ўхшаш устки кийим.

² 3 ғуломга бош бўлган кичик командир.

³ Гвардиячи ғуломларнинг олий мансаби.

⁴ Узун шамшир.

⁵ Гвардиячи ғуломларнинг ҳожибдан кейинги, иккинчи мансаби.

либ, ҳукмдорнинг саройи, бола-чақаси, шунингдек саройга та-аллуқли кишилардан кўз-қулоқ бўлиб турувчи шахс; ҳар ойла, балки деярли ҳар куни, олий ҳукмдорнинг кенгашиларида иштирок этган, у билан мулоқотда бўлган ва зарур пайтда саройга зудлик билан стиб келиб, олий мақомга ўз фикрларини изҳор этган ҳамда мамлакатда рўй бераётган воқеалардан уни ҳабардор қилган».

Кейинги ўринда хожайн бузург (улуғ хожа) мансабидаги шахс турган. Хожайн бузург сарой бюрократик аппаратининг бошида турган.

Булардан ташқари, даргоҳда ҳар хил хизматкорлар, масалан, эшик оға, дастурхончи каби кичик мансабдорлар ҳам бўлган.

Бюрократик аппарат Бухоро регистони атрофида жойлашган ўрта девон томонидан бошқариб турилган. Наршахийнинг таъкидлашича, улар қуйидагилар: девони вазир (улуғ вазир девони), девони муставфий (молия ишлари девони), кейинги вақтларда девони расоил ёки девони ишшо деб аталган девони амир ал-мулк (давлат таянчи девони), девони соҳиб шурат (амир гвардияси бошлиғи девони), девони соҳиб барид (алоқа хизмати девони), девони мушриф (амир назоратчиси девони), девони ад-лййа (амирнинг шахсий мулкларини идора қилувчи девон), девони мухтасиб (кўча ва жамоа жойларидаги тартиботни текшириб турувчи девон), девони вақф, девони қуззот (қозилар девони). Шунга мувофиқ муставофий, хожайн омид, соҳиб шурат, мушриф, мухтасиб, қози ал-қуззот ва бошқа мансаблар бўлган.

Жойларда ҳокимият сипоҳсолар (катта мулкларда) ва ҳокимлар (майда маъмурий идораларда) қўлида бўлган.

Сомонийлар даврида Мовароуннаҳр ҳамда Хуросонда сомоний амирлар, уларнинг оила аъзолари, деҳқон зодагонлари, мусулмон дини арбоблари, юқори мансабдаги турк гвардияси вакиллари, чунончи, Алп тегин, Сабук тегин, Абу Али Симжурий, Фоиқ ва бошқалар, шунингдек, бадавлат савдогарлар ҳукмрон синф сирасига кирган. Уларнинг қўлида катта-катта ерсувлар, беҳисоб бойликлар тўпланган эди. Улар меҳнаткаш халқ оммасини, чунончи, жамоа деҳқонлари ҳамда шаҳар камбағалларини аёвсиз эзар эдилар. Мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида деҳқон зодагонлари, шарият пешволари, айниқса турк гвардияси бошлиқлари катта роль ўйнаганлар. Чунончи, Алп тегин Нуҳ I ҳукмронлиги даврида (943—954) Хуросон ҳокими бўлган. У, манбаларда келтирилган маълумотларга қараганда, шу қадар катта бойликка эга бўлганки, бу унинг Сомонийлар давлати тақдирини ҳал этишига йўл очиб берган. «... Унинг Хуросон ва Мовароуннаҳрда,— деб ёзади Низомулмулк,— 500 дан ортиқ қишлоқни бирлаштирган мулкни мавжуд эди. Бирон шаҳар йўқ эдики, унда бу одамга тегишли саройлар, боғ-роғлар, карвонсаройлар, ҳаммомлар бўлмаган бўлсин. Унинг кўплаб ғалла омборлари, минг-минглаб қўйлари, юз минглаб

от-туя ва хачирлари бўлган». Низомулмулкнинг мана бу сўзи ҳам эътиборга сазовор: «Али тегин Нишопурда эканлигида Хуросон амири Нуҳ ибн Наср қазо қилди. Амирнинг яқин кишилари пойтахт Бухородан Алп тегинга мактуб йўллаб, «Хуросон амири қазо қилди, унинг 30 ёшли иниси ва 16 ёшли ўгли қолди. Шу икки кишидан бирини, сенга маъқул келганини, давлат тепасига қўймоқчимиз, чунки сен давлат устунсан».

IX—X асрларда сомонийлар даврида Хуросонда феодал-ер эгаллигининг қуйидаги шакллари мавжуд эди:

Мулки султоний (мамлакаий султоний). Шахсан амирга тегишли ер-сув ва бошқа мулк. Қишлоқ чорикорлари томонидан ижарага олиб экилган мазкур мулк махсус девон — девони аддийи томонидан бошқарилган.

Хусусий шахсларга тегишли мулк. Хукмрон табақа хонадонига, деҳқон зодагонларга, саййидлар ҳамда турк гвардияси бошлиқларига, бадавлат савдогарларга тегишли ер-сув.

Вақф ерлари — бу ҳақда тарихий адабиётларда жуда кўп гапирилган.

Мулки хирожий — бунга мулки султоний, хусусий мулк ерлари (мулк) ва қисман вақф ерлари киритилган.

Хирож ҳажми олинган ҳосил ҳажми билан ўлчанган (чунончи, учдан бир, тўртдан бир ва ҳ. к.).

Иқтоъ ерлари, яъни мулки султонийдан атоқли амалдорлар ҳамда лашкарбошиларга тожу тахт олдида қилган катта хизматлари учун инъом тариқасида ажратиб берилган ерлар. Мазкур ер эгалари (иқтоъдор) олинган даромаднинг катта бир қисмини, айрим ҳолларда уни тўлалигича ўз ҳисобида қолдирганлар.

Истаҳрий, ибн Ҳавқал ва Муқаддасий келтирган маълумотларга қараганда, Мовароуннахрнинг асосий вилоятларида, айниқса Зарафшон, Фарғона водийларида, Илоқда, Хоразмда қишлоқ хўжалиги ривожланган. Бу ерда буғдой, арпа, шоли, тарих, пахта, ловия, нўхат, мош, каноп, беда сингари экинлар экилган. Боғларда узум, ўрик, шафтоли, пок, анор, беҳи, олча, олхўри, анжир ва қовун-тарвуз етиштирилган.

Мовароуннахр ва Хуросоннинг шаҳар-қишлоқларида аҳоли хунармандчилик билан шуғулланган. Самарқанд, Бухоро, Шош (Тошкент), Гурганж, Балх, Ҳирот, Марв ва Нишопурда хунармандчилик айниқса тараққий этган. Хунармандлар фақат ички бозор эҳтиёжлари учунгина эмас, балки ташқи бозорга ҳам ўз маҳсулотларини чиқариб турганлар. Урта Осиё шаҳарларидан қўшни мамлакатларга гоёт хилма-хил моллар чиқарилган. Ал-Муқаддасийнинг сўзларига қараганда, четга моллар, масалаи, Термиздан — совун ва фата; Бухородан — юмшоқ матолар, жойнамозлар, гиламлар, меҳмонхона учун палослар, мис чироқлар, Табаристон матолари, маҳбуслар томонидан ишлаб чиқарилган узаңгилар, ушмун матолари, мой, қўй жуни, сочга суртиладиган мойлар; Қармаидадан — сочиқлар; Дабусия ва Ведардан — ведар матолари, эшитишимча, Бағдод султонларидан би-

ри буни Хуросон кимхоби деб атаган; Рабинжондан — қизил жундан тўқилган қишқи чакмонлар, жойнамозлар, қалайидан ясалган идишлар, тери, пишиқ капоп мато, олтингугурт; Хоразмдан — сувсар, оқ сичқон, сассиққузан, латча (сувсарнинг бир тури), соболь, қундуз, қуён, шунингдек эчки терилари ҳамда мумлар, ўқ-ёйлар, қайин пўстлоғи, учлик қалпоқлар, балиқ елими, балиқ тиши, канақунжут мойи, анбар, ошланган от терилари, асал, ёнғоқлар, лочинлар, шамширлар, совутлар, халаиш дарахтининг илдизи, насроний қуллар, қўйлар, отлар келтирилган эди. Бундан ташқари, Фарғонадан — узум, майиз, бодом солинган сомсалар, сезам, йўл-йўл мовут, гиламлар, совғасалом учун кимхоблар, мулҳам матосидан тайёрланган рўйжалар, қулфлар, аронж матоси, камонлар (бу камонлардан жуда бақувват кишиларгина ота олганлар), рахбин (пишлоқнинг бир тури), зардоблар (ҳайвон қонидан тайёрланган дори), балиқ, қайиқлар (қайиқлар баъзан Термиздан ҳам олиб келинган); Самарқанддан — сымгун, Самарқанд мис қозонлари, чодирлар, узангилар, қайиш-камарлар келтирилган; Жиззахдан — аъло нав жун матолар ва жун матолардан тикилган либослар; Баноқатдан — Туркистон матолари; Шондан — от терисидан тайёрланган баланд эгарлар, зирҳ-совутлар, чодирлар, терилар (турклардан олиб келиниб ошланган), чакмонлар, жойнамозлар, елкапўшлар, доп-дун, ажойиб ўқ-ёйлар, паст сифатли игналар, пахта толасидан тўқилган матолар (асосан туркларга сотилган), қайчилар; Самарқанддан — бахмаллар (у туркларга сотилган), мумаржон номли қизил мато, синизи матоси, кўплаб ипак ва ипакли матолар, чақилган ва чақилмаган ёнғоқлар; Фарғонадан ва Исфижобдан — турк қуллари, оқ мато, мудофаа қуроллари, шамширлар, мис, темир; Тароздан (Таласдан) — эчки жунлари; Шелжадан — кумуш; Туркистондан ва Хутталондан бу ерларга от ва хачирларни ҳайдаб келтирилганлар; хушбўй ва мазали Бухоро қовунлари, оқ-шок (ёки оқшар), Хоразм пийизи, Шон идиш-товоқлари ҳамда Самарқанд қоғозлари келтирилган.

Иби Ҳавқал Урта Оснѐдан олиб келиладиган матолар ичиде юқорида Муқаддасий томонидан кўрсатиб ўтилган ведарий (Самарқанд яқинидаги қишлоқ) матосига алоҳида эътибор берган. Унинг шоҳидлик беришича, мазкур матони «кесмасдан, бутунилигича, ёпишиб юрганлар». «Хуросонда на амир, на ваиз, на қози, на боён, на оддий фуқаро ва на бирон сарбоз йўқки, қишда кийими устидан ведарий матосини ёпишиб юрмаган бўлса. Ҳатто Ироқдан келиб ушбу матони харид қилар ва уни кийганликларидан мағрурланиб юрардилар».

Наршахийнинг Шаҳристон билан қалъа ўртасида, Жомеъ масжиди ёнида жойлашган зардўзий корхонаси тўғрисидаги ҳикояси диққатга сазовордир. Бу ерда қимматбаҳо палослар, дераза ва эшик пардалари, жойнамозлар, зар чопонлар тайёрланган. Мазкур корхона фақат сарой эҳтиёжлари учун хизмат қилган.

Шунингдек, тоғ ишлаб чиқарини «саноатни» ҳам анча тараққий қилган эди. Манбалардан аниқланишича (Истахрий, ибн Ҳавқал, Муқаддасий, «Худуд-ал-олам»нинг номатълум муаллифи), ўша замонларда Урта Осиё конларидан олтингугурт, қўрғошин, кумуш, олтин, мис, фируза, темир рудаси, тошкўмир, нефть, туз ва бошқалар қазиб олинган.

Урта Осиё шаҳарлари қадимдан Яқин ва Урта Шарқ, Волга бўйи ва Хитой билан карвон йўллари орқали боғланиб келганлар. Бу ҳақда ибн Ҳурдодбеҳ, ибн Фадлан, Гардизий асарларида, шунингдек Хоразм ва Волга бўйида олиб борилган археологик қазилмалардан топилган фактик материаллар мавжуд.

Марказий давлат аппаратиининг нисбатан мустақкамланиши, мамлакатда осойишталикнинг вужудга келиши натижасида деҳқонлар ҳамда шаҳар аҳолисининг аҳволи бирмунча яхшиланди. Халқ энди анча эркин нафас ола бошлади. Чунки у энди босқинчилик урушларидан, талон-торожлардан, оғир ҳарбий солиқ ва жарималардан анча ҳоли бўлган эди. Бундан ташқари, маҳаллий аҳоли араблар ҳукмронлиги даврида ўзи учун ҳақорат ҳисобланган муҳр босиш тартибидан қутилган эди. Аммо шунга қарамай, кенг меҳнаткаш омманинг аҳволи оғир эди. Зироатчилар асосий солиқ ҳисобланган хирождан ташқари яна кўплаб турли солиқ ва жарималар тўлашга, мажбурий ишларга — саройлар, йўллар, кўриқлар, қалъалар, масжидлар, мадрасалар қурилишига, сув ҳавзалари ва ариқларни таъмирлашга жалб қилинар эдилар. Ижарачилар жуда оғир аҳволда эдилар. Маълумки, кўпчилик деҳқонлар катта мулк эгаларидан ерларини чоракор сифатида ижарага олиб ишлашга мажбур эдилар. Ижарачи — чоракорнинг ўз от-улови, омов-бўйинтуруғи, уруғлиги бўлмаган ва ҳосилнинг ўндан бир қисми ҳисобига чоракорлик қилишган. Бундай ҳолда улар ўз мустақиллигини йўқотиб, ер-мулк эгасига батамом қарам бўлиб қолганлар. А. Ю. Якубовскийнинг таъкидлашича, «деҳқонлар амалдорлардан, айниқса молия-солиқ идораси хизматчиларидан кўп азият чекканлар, чунки солиқ-хирож йиғиш ишлари бево-сита ўша идора тасарруфида эди».

Ҳукмрон синфга қарши кўтарилган бир қатор қўзғолонлар меҳнаткаш халқ оммасининг оғир аҳволидан шоҳидлик беради. Чунончи, Наршахийнинг таъкидлашича, амир Исмонл 260 йил рамазон ойининг 12 кунини (874 йилнинг 1 июль кунини) Бухорога келган кунинёқ Ромитов ва Барҳадда кўтарилган қудратли деҳқон ғалаёнларига дуч келган. Қўзғолончилар сонини 2000 кишидан зиёдроқ эди.

Наср II ибн Аҳмад (914—943) даврида, яъни 930 йили Бухорода кучли деҳқон ғалаёнлари бўлди. Мазкур қўзғолонга поввой ўғли ошпаз Абубакр бошчилик қилди. Ниҳоят, 961 йилда содир бўлган қўзғолонни эслаш жондир. Бунда қўзғолончилар сомонийлар саройини ёқиб юборганлар.

Наср II замонида рўй берган ижтимоий ҳодисалардан яна

бири шиалар ҳаракатидир. Бу ҳаракат шундай кучли бўлдики, ўз сафларига ҳатто Сомонийлар давлатининг юқори лавозимдаги амалдорларини, лашкарбошиларини, чунончи, Ҳусайн ибн Али Марвозий, бош ҳожиб Ойтош, амирнинг котиби (дабири хос) Абубакр ибн Абу Ашъос, Абу Мансур Чоғоний, Бухоро мухтасиби, молчи идорасининг бошлиғи ва бошқаларин ҳам тортган эди. Аҳвол шу даражага бориб етдики, Амир Наср II нинг ўзи ҳам карматлар сафига кирди.

Аммо мамлакатдаги сиёсий-иқтисодий ҳаёт анча ривожлана бошлаган эди. Бу эса, ўз навбатида маданиятнинг юксалишига туртки бўлди. Сомонийлар даврида айниқса фан ва адабиёт ривожланди.

Манбаларда ўзларидан кейин ўлмас ноёб асарлар қолдирган кўплаб етук олиму фозилларнинг муборак исму шарифлари сақланиб қолган. Чунончи, кейинчалик Гардизий, ибн ал-Асир ҳамда Жувайний китобларига манба бўлган «Китоб фи-ахбор вулоти Хуросон» асарининг муаллифи Абу Али Ҳусайн ибн Аҳмад ас-Саломий, шунингдек, «Тарихи Бухоро»нинг муаллифи Абу Абдуллоҳ Муҳаммад ибн Аҳмад ибн Сулаймон ал-Бухорий (924 йилда вафот қилган) ҳамда юқорида номи зикр этилган Абу Бакр Муҳаммад ибн Жаъфар ал-Наршахий (959 йилда вафот этган), Самарқанд шаҳри тарихига оид «Китоб ал-икмал ли маърифат ар-рижол» китобининг муаллифи Абу Саид ибн Абдурахмон ибн Муҳаммад ал-Идрисий (1014 йилда вафот этган), саккиз жилдлик биографик асар «Китоб аҳвали Нишопур»нинг муаллифи Абу Абдуллоҳ Муҳаммад ибн Абдуллоҳ ал-Баййи ал-ҳақим ан-Найсабурий (1014 йилда вафот этган), «Китоб ал-муфохарат аҳли Кеш ва-н-Насаф»нинг муаллифи Абулҳарис Асад ибн Хамдуйн ал-Версий (927 йилда вафот этган), ва ниҳоят, «Таварихи Хоразм мишха ал-кофи» номи Хоразмнинг қадимий тарихи тўғрисидаги китоб муаллифи Абу Аҳмад ибн Муҳаммад ибн Саъд ибн ал-Қофий (957 йилда вафот этган) шулар жумласидан. Шу ўринда Табарийнинг машҳур асари «Тарих ар-расул ва-л-мулк ва-л-хулафо»нинг амир Абдулмалик I (954—961) ва Мансур I (961—976)нинг вазири Абу Али Муҳаммад Балъамий томонидан 974 йили амалга оширилган форсча таржимасини кўрсатиш мумкин. Мазкур асар ва унинг таржимаси бир неча марта нашр этилган¹. Жўгрофия билимдонларидан форс классик жўгрофия мактабининг асосчиси, фалакиёт ва жўгрофияга оид 60 дан ортиқ асарлар муаллифи (бу асарлардан иккитасининг: «Тақвим ал-булдон» ҳамда «Китоб ал-бадиъ ва-т-тарих»нинг номи сақланиб қолган) Абу Зайд Аҳмад ибн Саҳл ал-Балхий (850—934)ни алоҳида таъкидлаб ўтиш мумкин.

¹ Матн Техронда 3 марта: Муҳаммад Жовид Машкур (1959), Муҳаммад Тоқи Баҳор (1962) ҳамда Мужтоб Миновий (1966) томонидан нашр этилган. 1961 йилда Куанпурда нашр этилган нусхаси ҳам маълум. Шунингдек, Г. Зотенберг томонидан француз тилига қилинган таржиманинг 4 жилди нашр этилган.

Сомонийлар давридаги жўрофияга оид адабиётлар ичида Абу Зайд Балхийнинг ҳозиргача топилмаган асари муҳим ўринни эгаллаши мумкин эди. Вазир Жайҳоний Бухорога йўли тушган ибн Фадланни қизгин кутиб олгани ҳам маълум. Жайҳоний асари ўша даврда одат бўлган анъанага кўра «Ғаройиб ад-дунё», «Ажойиб ал-булдон» деб аталган бўлиши мумкин. Масъудийнинг тубандаги сўзлари фикримизни тасдиқлайди: «Ал-Жайҳоний дунёни тавсифлаб ҳамда у ҳақда ҳикоя қилувчи, чунончи, ундаги ажойиботлар, шаҳарлар, пойтахтлар, дунё ва денгизлар, халқлар ва уларнинг яшаш маконлари ва бошқа ғаройиб воқеа-ҳодисалар тўғрисида асар яратди».

Шуни алоҳида қайд этиш зарурки, сомонийлар даврида Мовароуннаҳр ва Хуросонда риёзиёт, фалакиёт, тиббиёт, фалсафа, тарих ва бошқа шу сингари фанлар тараққий этди. IX—X асрларда ал-жабр асосчиси ҳамда «Китоб мухтасир фи-ҳисоб ал-жабр ва-л-муқобала», «Ал-китоб фи-ҳисоб ал-ҳиндий», «Китоб сурат ал-арз» ва бошқа асарлар муаллифи Абу Жаъфар Муҳаммад ибн Мусо ал-Хоразмий, «Китоб ал-ҳаракат ас-самовия ва жаवомеъ илм ал-нужум» («Осмон жисмлари ҳаракати тўғрисида ва фалакиётга оид китоб»), «Мадҳал ал-нужум» («Фалакиётга кириш»), «Китоб ал-комил фи-л-устурлоб» китобларининг муаллифи Аҳмад ал-Фарғоний (861 йилда вафот этган), Шарқнинг улуғ файласуфи Абу Наср Форобий (873—950), буюк қомусий олим Абу Райҳон Беруний, ибн Сино ва бошқалар етишиб чиқдилар ҳамда баракали ижод қилдилар.

Сомонийлар даврида аниқ фанлар — математика, айниқса геометриянинг ривожланиши ажойиб нодир бинолар қурилишига туртки бўлди. Чунончи, Бухородаги Сомонийлар мақбараси, Тимдаги Аработа мақбараси, Эски Термиз ташқарисидаги Қирқ қиз саройи, Афросиёбдаги Сомонийлар саройи қолдиқлари фикримизнинг ёрқин далилидир.

Сомонийлар даврида, шунингдек, адабиёт ҳам анча ривож топди. Манбаларда (Авфий ва бошқалар) назм намояндаларидан ўттизга яқин кишининг номлари сақланиб қолган. Илмий китоблардан фарқли ўлароқ, назм бу даврда бутунича форсий-дарий тилига ўтиб олган эди. Е. Э. Бертельс тўғри таъкидлаганидек, «шоирлар ҳукмрон зодагонлар саройида истиқомат қилишга мажбур эдилар, зеро, уларнинг яшаш учун бошқа манбалари йўқ эди». Шеърятнинг гоёвий мазмуни ҳам ана шунга боғлиқ бўлди. Хулласи калом, шеърят ҳукмрон зодагонларини мадҳ этарди. Аммо бунга қарамай, айрим шоирлар ўзларининг юксак маҳоратлари билан форс-тожик адабиётида сезиларли из қолдирдилар. Чунончи, Абу Абдуллоҳ Жаъфар ибн Муҳаммад Рудакий Самарқандий (855 ёки 860—940), унинг шоғирди Шоҳиди Балхий, моҳир қасиданавис ва сатира устаси Абу Зарраъа Гўргоний, «Офариннома» (ахлоққа оид асар) муаллифи Абу Шукур Балхий (915 йилда таваллуд топган), лирик шеърятнинг моҳир устаси Абу Тоҳир Таййиб ибн Муҳаммад Хусравовий, илк бор «Шоҳнома» яратишга уринган, ўз

замонасининг моҳир лирик шоири Абу Мансур Муҳаммад ибн Аҳмад Дақиқий (997 йилда вафот этган) шулар жумласидандир.

Мовароуннаҳр ва Хуросон шаҳарлари (Бухоро, Самарқанд, Насаф, Марв, Ҳирот) да форс тилидаги шеърят билан бир қаторда араб тилида ҳам ажойиб шеърӣ асарлар ижод этилди. Бу ҳақдаги маълумотларни ас-Саолибий (961—1038)нинг «Иятимат ад-даҳр фи маҳоси аҳл-наسر» («Замондошлар фазилати-га оид аср дурдонаси») номли мажмуасидан топиш мумкин¹.

Ибн Сино яшаб, ижод этган давр қисқача ана шундай эди. Жуда ёшлик давриданоқ ибн Синодаги ўткир қобилият яққол ўзга ташлана бошлади. Унда илм-фанга муҳаббатнинг пайдо бўлишида отаси Абдуллоҳ ибн Ҳасаннинг роли фоят катта бўлган. Абдуллоҳ ибн Ҳасан асли балхлик бўлиб, ўз замонасининг ўқитиб-идорасида хизмат қилган. У ўғлининг ҳар тарафлама чуқур билим олиши учун ғамхўрлик қилди: муаллимлар ёллади, уйда барча шарт-шаройтларни яратиб берди. Бунинг натижасида ибн Сино ўн ёшида Қуръон ва адаб (стилистика, грамматика, поэтика) илмини, 16 ёшида эса фалсафа, фикҳ ҳамда тиббиёт илмларини мукаммал ўрганди. Ибн Сино ўзининг илк устози деб унга «Ҳинд ҳисоб»ни ўргатган бир савдогарни эслайдн. Шунингдек, фикҳ илмининг ўткир билимдони Исмонл Зоҳидий, файласуф Абу Абдуллоҳ ибн Иброҳим Потилий ва атоқли табиб Мансур Ҳасан ибн ал-Қамарийларни ҳам устоз деб билган. Лекин унинг асосий муаллими китоб эди ва уни олим ёшлигидан дўст тутарди.

Ибн Синонинг тибб ва фалсафа олими бўлиб шаклланишида, фикримизча, машҳур тибб олими Абубакр ар-Розий (925 йилда вафот этган), Али ибн Аббос (994 йилда вафот топган) ва Абу Наср Форобий (873—950)ларнинг асарлари катта ўрин тутди. Ибн Сино учун 17 ёшли пайтида, яъни 997 йилда амир Нуҳ II ибн Мансур (976—997)ни огир дарддан ҳоли қилгани ва бунинг эвазига унга мукофот тариқасида сомонийларнинг бой кутубхонасига кириб ишлаш ҳуқуқининг берилиши муҳим воқеа бўлди. Олим бу кутубхонада қарийб 10 йил, яъни то Хоразмга кетганига қадар ишлаб илмини чуқурлаштирди. Ушбу кутубхонада «шундай китобларни кўрдимки,— деб ёзган эди

¹ Мазкур асар Шарқда бир неча марта: 1873 йилда Байрутда, 1886 йилда Дамашқда, 1945 йилда Қоҳирада нашр этилган. Мажмуанинг охири қисмидан олинган айрим парчалар Барбье де Менар томонидан француз тилида чоп этилган. Бунда Барбье де Менар Саолибий тилга олган барча муаллифларнинг номларини келтиради. Шунингдек, Дитеричнинг докторлик диссертацияси ҳам мажмуа асосида тайёрланган. «Иятимат ад-даҳр» материалларидан Р. Дворжак, К. Хуарт, Р. Никольсон, Е. А. Кримский, В. В. Бартольд И. Ю. Кречковский, Е. Э. Бертелье ва бошқа олимлар фойдаланганлар. Мажмуанинг 4-қисми И. Абдуллаев томонидан ўзбек тилида нашр этилган.

ибн Сино ўзининг «Таржимаи ҳол»ида, — кўпчилик ҳатто уларнинг номини ҳам билмайди. Мен бунақа [китоблар]ни бундан аввал ҳам, кейин ҳам кўрган эмасман. Мен ўша китобларни ўқидим ва ўзим учун [кўп] фойда олдим, ҳар бир олимнинг илм-фандаги ўринини англадим».

Лекин кўп ўтмай, 1005 йилда (бошқа маълумотларга кўра 1000 йил бошларида) олим ўзининг Бухоройи шарифда илмий машғулотларини тўхтатишга ва Хоразм пойтахти Гурганжга жўнаб кетишга мажбур бўлади. Гурганж ўша вақтда Шарқнинг йирик савдо-сотик, сиёсий ва маданий шаҳарларидан бири эди.

Олимнинг Бухорони тарк этишига X асрнинг 90-йилларида Сомонийлар давлатининг оғир иқтисодий ва сиёсий бўҳрон исканжасида қолиши сабаб бўлди. Тарихчи Наршахийнинг сўзларига қараганда, Абдулмалик ибн Нуҳ (954—961) вафот этгандан кейинноқ аскарлар орасида ғалаёнлар бошланган, мамлакат иккилоб исканжасида қолган. «Нобларнинг ҳар қайси-си, — деб ёзади олим, — ўзини подшоҳлардай тута бошлади». Яна бир катга тарихчи Утбий ҳам шундай фикр айтган. «Вилоятларнинг кўпчилиги, — деб ёзади у, — исёнчилар қўлида қолди, ҳукуматнинг даромади қисқарди, сипоҳийлар аҳолини тазийиб остига олдилар, ҳокимият турклар (турк ғуломлари — Б. А.) қўлига ўтди, вазирларнинг қарорлари эса икки пул бўлиб қолди». Хулласи калом, амир Нуҳ ибн Мансур (943—954) даврида бошланган ўзаро феодал кураш X аср 90-йилларининг ўрталарига келиб Кўҳистон, Балх, Ҳирот, Чағониён ва Хоразмнинг Сомонийлар давлати таркибидан ажралиб чиқишига олиб келди. 987 йилга келиб эса Амударёнинг сўл тарафидagi вилоятлар турк амирларидан Абу Али ибн Абулҳасан Симжурийнинг, 996 йили эса ҳаммага маълум ва ғазнавийлар сулоласининг асосчиси турк Сабуктагиннинг қўлига ўтиб қолди. Турклар истиқомат қилиб турган ва Сирдарёнинг ўнг тарафида жойлашган Исфижоб (Сайрам), Марка ва бошқа вилоятлар ҳам сомонийлар назоратидан чиқиб кетди. Бунинг устига мамлакатнинг шимоли-шарқ тарафидан қорахонийларнинг ҳарбий-сиёсий тазийиқи ҳам ортиб бораётган эди. Хазина ғариб бўлиб қолиб, феодалларнинг исёнини бартараф қилиш ва қорахонийлар тазийиқини синдириш учун на куч ва на старли маблағ бор эди.

Бундай оғир шароитда сомоний амирлар аҳолидан тўпланадиган солиқ ва жарималарни бирмунча кўпайтирдилар. Тарихчи Муқаддасийнинг гувоҳлик беришича, юқорида номи зикр этилган амир Нуҳ ибн Мансур подшоҳлиги йиллари деҳқонлардан йилига икки мартадан солиқ тўплай бошладилар, айрим ҳолларда солиқлар барвақт — йил бошида ундирилди.

Сомонийлар давлати иккирозининг ташқи сабаблари ҳам бор эди. Хусусан, қорахонийларнинг Кошғар ва Еттисув тарафидан бостириб кириши бу тарихий жараёни тезлаштирди. Масалан, қорахоний хонларидан Абу Мусо ал-Ҳасан (Хорун) ибн

Сулаймон амир Абу Али Симжурий билан келишиб олиб (ўртада тузилган шартномага биноан Мовароуннахр тўлиғича қорахонийлар қўлига ўтадиган, Амударёнинг жанубий соҳилида жойлашган вилоятлар эса амир Абу Али Симжурийнинг ихтиёрида бўладиган бўлди) 992 йили Боласоғундан қўшин билан чиқди ва ҳеч қандай қаршиликсиз Исфижобни эгаллади. Сўнг Мовароуннахрнинг ичкари ноҳияларига бостириб кирди ва кўп ўтмай Бухоро остоначаларида пайдо бўлди. Қорахонийларнинг бу қадар енгил ғалаба қилишига сомонийлар хизматида бўлган Фонққа ўхшаган баъзи амирларнинг хонлиги, мусулмон рухонийлари бошлиқларининг қорахонийларни ёқлагани сабаб бўлди. Уша йили қорахонийлар вақтинча бўлса-да, Бухорони ҳам эгалладилар.

Қорахонийлар орадан тўрт йил ўтиб, 996 йили Мовароуннахрга яна бостириб кирдилар. Ушанда қорахоний Наср ибн Али билан нуфузли сомоний амирларидан Сабуктагин ўргасида имзоланган шартномага биноан Самарқанднинг жанубидаги Қатавон дашти Қорахонийлар давлати билан Сомонийлар давлатининг чегараси деб эътироф қилинди. Амир Мансур II вафот этгандан (999) кейин Мовароуннахр бутунлай қорахонийлар тасарруфига кириб қолди.

Юз берган мана шундай оғир шароитда ҳам ибн Сино тинимсиз ва ушумли меҳнат қилди, шуҳрат қозонди. Бунга олимнинг 997 йили буюк замондоши Абу Райҳон Беруний билан ёзишмаларига Арастунинг «Физика» ва «Осмон ҳақида китоб» асарлари хусусида келтирган илмий далил-исботлари ва бу хусусда илгари сурган ғоялари мисол бўлиши мумкин. Ёзишмаларга қараганда, олимнинг «Китоб уш-шифо» ва «Ал-қонун фи-т-тибб» китобларининг ёзилиш режаси ўша пайтларда Бухоройн шарифда туғилган.

Бу вақтларда Абдулҳасан Али ибн Маъмун (997—1009) қўлида бўлган Гурганж шаҳрида ибн Сино 7 йилга яқин истиқомат қилади. Олим шу етти йил ичида хусусан қандай китоб устида иш олиб борганлиги, нималар билан машғул бўлгани ҳақида маъбаларда маълумот учратмадик. Тахминимизча, у ўша йиллари Абу Саҳл ибн Яҳё ал-Масихий, Абулхайр ибн ал-Ҳаммор, ибн Ироқ каби буюк олимларнинг мажлисларида қатнашган, кўпроқ беморларни муолажа қилиш билан машғул бўлган. «Ўрта оснелик машхур фан ва маданият арбоблари билан олиб борган мубоҳиса ва суҳбатлари,— деб ёзган эди В. Н. Терновский,— ибн Синога илм-фаннинг бир қанча соҳалари, хусусан тибб илми бўйича билимини чуқурлаштиришга ёрдам берди». Олиб борган муолажалари ҳам бунда катта роль ўйнади. Ибн Сино Хоразмда бўлган ўша йиллари «Ал-қонун фи-т-тибб» асари учун кўп материал ҳам тўплади.

Тез орада Хоразмнинг бошига ҳам қора кунлар тушди. Хоразм шоҳи Абулаббос ибн Маъмун давлат ишлари билан шугулланмай, майшат ва кайф-сафога берилиб кетди. Хоразм учун аяччи бўлган 1016 йил тўғрисида Беруний бундай деб ёзди:

«Мазкур йил [мамлакатнинг] вайрон ва талон-торож қилиниши билан якувланди. Хоразмшоҳ эса бу ҳодисага узоқ вақт бифарқ қараб келди, чунки кўп йиллардан бери кайф-сафо ва маиллат билан машғул эди». Бу — масаланинг бир томони. Иккинчи томони шундаки, Султон Маҳмуд ҳозирги Афғонистон, шунингдек Эроннинг катта қисмини ўзига бўйсундириб ҳамда Мовароуннаҳрда қорахонийлар билан сулҳ тузиб олиб Хоразмга тажовуз қила бошлади. Урта асрларда мавжуд бўлган анъанага мувофиқ, Султон Маҳмуд Хоразмшоҳдан мамлакатдаги барча олиму фозилларни, шу жумладан ибн Синони ҳам Ғазнага жўнатишни талаб этди ва Гурганжга Абу Абдуллоҳ ал-Хусайн ибн Али Микол бошлиқ махсус элчилар гуруҳини юборди. Хоразмшоҳ ғазनावийлар элчисини қабул қилишдан олдин ўз ҳузурига барча олиму фузалоларни тўплаб, элчиликнинг мақсадини баён этди. Абу Наср ибн Ароқ, Абулхайр ибн ал-Ҳаммор ва бошқа олимлар Ғазнага боришга розилик билдирдилар. Аммо Абу Саҳл Масиҳий ҳамда ибн Сино бундан қатъиян бош тортдилар ва Хоразмдан қочиб чиқиб кетдилар. «Султоннинг [элчи юборишдан кутган] асосий мақсади,— деб ёзади Низоми Арузи Самарқандий,— Абу Алини (Абу Али ибн Синони — Б. А.) ўз ҳузурига чорлаш эди». Шунинг учун ҳам у олимни қандай қилиб бўлса-да, қидириб топиб Ғазнага олиб келиш учун барча чораларни ишга солди. «Абу Наср Ароқ рассом эди. [Султон Маҳмуд] унга Абу Алининг сиймосини қоғозга туширишни буюрди ҳамда бошқа рассомларни тўплаб, ундан 40 дона нусха кўчиришни буюрди. Мазкур нусхалар подшо фармони билан [барча] вилоятларга юборилди ҳамда вилоят ҳукмдорларига «ушбу суратдаги киши Абу Али ибн Сино, бу кишини топиб меннинг ҳузуримга юборинглар», деб буюрди. Аммо ибн Сино яхшилаб беркинишга муваффақ бўлган эди ва йигирма беш йил мобайнида Гурганжда (1012—1014), Райда (1014—1015), Ҳамадонда (1015—1023), Исфаҳонда (1023—1037) истиқомат қилди, ижод этди. Аммо олимнинг ҳаёти турли хавфхатарлардан ҳоли эмас эди. У Ҳамадондаги Фаражон қалъасида тутқунликда яшади. Шамсуддавллага (997—1021) қарши исёк кўтарган лашкар-ғуломлар уни (ибн Синони) қатл этишни талаб этдилар. Аммо бундай қийинчиликларга қарамай, ибн Сино тинмай меҳнат қилаверди, касалларни даволади, шогирдлари билан шуғулланди, бутун умри давомида тўплаган материалларини жамлади, «Китоб аш-шифо», «Қонун», «Ҳайй ибн Йақзон», «Донишнома» китобларини яратди. Унинг иш қуни тартиби тўғрисида шогирди бундай деб ёзган эди: «У (ибн Сино) тонг отмасдан уйғонар ва «Китоб аш-шифо» устида ишлар эди, тонг отгач эса шогирдларини қабул қиларди. Эрталабки вақти шогирдлари билан банд бўларди. Бу пайтда ҳовли беморлар билан гавжум бўлар эди... Ибн Сино то пешин намозигача шогирдлари билан машғулот ўтказар эди...» Аммо шунга қарамай, Абу Убайд Жузжонийнинг таъкидлашича, у (ибн Сино) бир кунда баъзан эллик варақча илмий асарлар ёзган. Бу

ерда ибн Сино ўзининг «Қитоб аш-шифо», «Ал-қонун фи-т-тибб», «Доннишнома», «Ҳайй ибн Йақзон» сингари шоҳ асарларини ёзиб тугатган.

Оғир дарбадарликда ўтказилган ҳаёт, илмий асарлар устида тиним билмай ишлаш, ўз вақтида дам олмаслик олимнинг соғлиғига путур етказди. Ибн Сино ҳижрий 428 йил рамазоннинг биринчи куни (1037 йил 18 июнда) 58 ёшида вафот этди. У ўз ўлими олдидан барча мол-мулкни камбағал, бева-бечораларга тақсимлаб берди. Ўлими олдидан у: «Биз ўламиз, аммо ўзимиз билан бир нарсани, ҳеч нарса билмаслигимизни олиб кетамиз»,— деган эди.

ИҚТОЪ ФЕОДАЛ ИНСТИТУТИ

(Ўрта Осиё, XVI—XVIII аср бошлари)

Тарихий китобларда «иқтоъ» феодал институтининг XVI—XVIII аср бошларида Ўрта Осиёда тутган ўрни ва мавқеи ҳақида ҳанузгача аниқ бир фикр айтилмаган. Махсус китобларда бу масала хусусида П. П. Иванов томонидан бундан ўттиз-қирқ йил муқаддам билдирилган кўп ҳам аниқ бўлмаган фикр ҳамол ҳам қилиб келади. Ваҳоланки, тарихий манбаларда бу масала хусусида аниқ фикр юритишга имкон берувчи маълумотлар анчагина учрайди.

«Иқтоъ» атамаси XIV асрнинг иккинчи ярмида муомаладан чиқиб, ўрнини «суюрғол» атамасига бўшатиб берган бўлса-да, XVI аср ўрталаридан бошлаб яна Ўрта Осиё манбаларида қўлланила бошланган ва бу ҳол XVIII асрнинг 20-йилларига қадар давом этиб келган.

Тадқиқотчиларнинг «иқтоъ» атамаси ва унинг моҳиятига берган баҳолари қай даражада? деган савол туғилади.

Бухоролик йирик тарихчи олим Ҳофиз Таниш Бухорийнинг «Абдуллонома» (бошқа номи «Шарафнома-йи шоҳий») асарини ўрганиш жараёнида П. П. Иванов биринчи бўлиб «иқтоъ» атамасига тадқиқотчиларнинг диққат-эътиборини жалб қилди ва қуйидаги хулосага келди: «Бу ерда сўз Эронда мўғуллар даврида (XIII—XIV асрларда — Б. А.) кенг тарқалган «ҳарбий иқтоъ» устида бораётир». «Суюрғол», «иқтоъ» ва «танҳо» атамаларининг бир маънода қўлланишларини таъкидлаб, у яна бундай дейди: «Суюрғол» ва «иқтоъ» атамалари билан бир қаторда Ўрта Осиёда XVI асрдан бошлаб биринчи мартаба муомалага кирган ва афсуски, зикр этилган («иқтоъ» ва «суюрғол» атамалари — Б. А.) билан бир маънода қўлланилган «танҳо» атамаси ҳам учрайди... ва бу ерда сўз бир хил инъомлар хусусида кетяпти. Фикримизнинг далили сифатида кўрсатиш мумкинки, XVII асрдан бошлаб «иқтоъ» атамаси Ўрта Осиё манбаларида учрамайди ва ўз ўрнини тўла ҳолда «танҳо» атамасига бўшатиб беради. Бундан хулоса қилиш мумкинки,

XVI асрда «иктоъ» атамаси афтидан китобий ибораларнинг анъанавий қолдиғи сифатидагина сақланиб қолган.

Тахминан шундай фикрни йирик шарқшунос олим И. П. Петрушевский ҳам билдирган. У хусусан бундай деб ёзади: «Шубҳасиз, «иктоъ» феодал институт сифатида XVI—XVIII асрларда ишлатилмаган ва ўз ўрнини — «суюрғол» ва «тиул» институтларига бўшатиб берган.

«Иктоъ» атамаси XVI—XVII ва ҳатто XVIII аср тарихий манбаларида учраб туради. «Суюрғол» ва «тиул» атамалари ва улар ифода этган институтлар эса кенг тарқалган эди. Аммо XVI—XVII аср тарихий манбаларида «иктоъ» атамаси аниқ юридик маънони ифода этмаган, балки инъом маъносига, яъни «иктоъ» ўрнини олган феодал институтларни ифодаловчи синоним сифатида қўлланилган».

Таниқли шарқшунос олим М. А. Абдураимовнинг фикрича, «иктоъ» атамаси XVI—XVII асрларда мустақил бир маънога эга бўлмаган ва «танҳо»нинг синоними сифатида ишлатилган. Унинг ёзишича, «танҳо» феодал институти (муваққат, шартли тортиқ) иктоънинг бошланғич шаклидаги маъносига яқин маънода қўлланилган... бу даврда ҳар икки атама («танҳо» ва «иктоъ» — Б. А.) муваққат шартли инъом маъносини билдирган.

Кўришиб турибдики, бир гуруҳ мутахассис олимлар «иктоъ» XVI—XVIII асрларда «суюрғол», «тиул» ва ҳатто «танҳо» феодал институтларининг синоними сифатида қўлланилган, деган фикрни илгари сурганлар. Аслида шундаймикан? «Иктоъ», «суюрғол» ва «танҳо» атамалари ўхшаш маънога эга бўлганмикан? деган савол туғилади.

«Суюрғол» атамасини олиб кўрайлик, XVI—XVII аср манбаларида у «иктоъ» атамаси билан бир қаторда «инъом» маъносига тушунилади. Аммо ҳар икки атаманинг («иктоъ», «суюрғол») моҳияти ҳамма вақт ҳам бир хил бўлмаган. Чунончи, XVI асрда ҳар иккала атама: «иктоъ» ва «суюрғол» институтлари бир маънога эга бўлган ва шартли равишда сулола аъзолари, ҳарбий бошлиқлар ва кўзга кўринган давлат арбобларига тожу тахт олдида кўрсатган махсус хизматлари эвазига берилган инъом (вилоятлар, ноҳиялар) маъносини билдирган. «Иктоъ» ва «суюрғол» эгалари молжавий ва маъмурий имтиёзларга эга бўлганлар. Масалан, XVI асрнинг иккинчи ярмида Шаҳрисабз ва унинг атрофидаги туманлар Абулхайр султоннинг иктоъси бўлган. Насаф эса Худойберди султонга суюрғол қилиб берилган. Ҳисор — Ўзбек султонга иктоъ тарзида инъом этилган. Самарқанд иктоъ сифатида ўзбеклар ҳукмдори Абдуллахон II (1583—1598 йиллари расмий равишда Бухоро тахтида ўлтирган)нинг шиси Ибодуллоҳ султонга ҳадя этилган эди.

Кейинчалик, яъни XVII—XVIII асрларда, суюрғол маъноси ўзгариб боради. Юридик ҳужжатларда ҳам, тарихий китобларда ҳам, у мусулмонларнинг йирик пешволари ва уламоларига

берилган турли ҳадялар (ер участкалари, маблағ)ни англа-
ган.

XVII аср тарихчиси Маҳмуд ибн Вали умуман инъом ҳа-
қида сўз борганда ҳар икки атамани: «суюрғол» ҳамда «иқ-
тоъ»ни бир маънода (инъом маъносида) ишлатади ва уларнинг
қўлланилишини аниқлаштиради. Масалан, суюрғол деганда у
давлат олдида кўрсатган алоҳида хизматлари эвазига шайх-
лар, уламолар ва шоирларга берилган инъомларни назарда ту-
тади. Чунончи, аштархонийлардан Вали Муҳаммадхон (1606—
1611) 1607 йили Тошкентни Ишим султон тасарруфидан озод
қилгандан кейин кўрсатган катта ёрдамлари эвазига тошкент-
лик шайхлар, уламо ва олимларни туҳфалар ва суюрғоллар
билан тақдирлайди. Яна бир аштархоний — Нодир Муҳаммад-
хон даврида (1642—1645) мавлоно Абдулмўмин Миёнқолий, му-
даррис Шохбек кўкалтош (Балхда), Малик Интихоб номини
олган қасиданавис шоир ва олим мавлоно Ниёз, Шайх Низойи
ва мавлоно Шариф Воло каби шоирлар унча катта бўлмаган су-
юрғол эгалари бўлишган.

Р. Н. Набисев томонидан Бухоронинг шайбонийлар ва аш-
тархонийлар сулолаларига мансуб ҳукмдорлари ва уларнинг
Тошкент ва Андижондаги ҳокимлари ёрликларининг ўрганили-
ши ҳамда А. Жувоиқардиевнинг ҳозирги Наманган вилоятидаги
Қараскон ва Қизил работ қишлоқларида жойлашган Сул-
тон Саид авлиё авлодларига тегишли суюрғолларни ўрганиш-
га бағишланган асарлари шуни кўрсатадики, XVII асрда «су-
юрғол» саййидлар, шайхлар, уламо ва йирик шоирларга тақ-
дим этилган ҳар турли инъомни англаган. Бу ҳолни Маҳмуд
ибн Валининг юқорида тилга олинган маълумотлари ҳам тас-
диқлайди. Афтидан, бу ерда биз XVIII аср охирида битилган
«Ушрни ва хирожия ерлари ҳақида рисола» муаллифи бухоро-
лик фақиҳ Ибодулло ибн хожа Ориф Бухорий томонидан ҳам
аниқ таърифланган ва ўша давр учун ўта хос бўлган шартли
тарзда бериладиган инъомнинг айнан ўзини кўриб турибмиз.
Мазкур рисолада хусусан бундай дейилади: «Агар диннаоҳ
подшоҳ девон ихтиёридаги ерни (мамлакат) кимгадир инъом
қилгудай бўлса ва у (яъни мулк) уламо ва саййидларга берил-
са, суюрғол деб аталади; борди-ю ҳарбийларга (муқотилин)
ҳадя этилса унда танҳо деб аталади». Кўриниб турибдики,
XVII асрдан бошлаб суюрғол ва иқтоъ бир маънода қўлланил-
маган.

Юқорида зикр этилган рисолада (Ибодулло хожа Бухорий
асарида) тўғри кўрсатилганидек, XVI асрнинг иккинчи ярми —
XVIII аср бошида «танҳо» (танҳоҳ) атамаси ҳам тамоман бош-
қа маънога эга бўлган. Аниқ маълумотларга мурожаат қилай-
лик. «Абдуллонома» муаллифи юқорида тилга олинган бухо-
ролик ҳукмдор шайбоний Абдуллахон II билан Насаф ҳокими
Худойберди султон ўртасидаги 1552 йили содир бўлган уруш ҳа-
қида ҳикоя қиларкан, мана буларни ёзади: «Абдуллахон ғала-
ба байроғини Қасби вилояти устига тиккандан кейин Насаф-

нинг баъзи қишлоқларини ғолиб қўшига танҳо қилиб берди». Мир Муҳаммад Амини Бухорийнинг XVIII аср бошига тегишли қуйидаги маълумотлари ҳам катта аҳамиятга молик: «Бу бешмани эссизлар (Убайдуллоҳнинг яқинлари — Б. А.) халқни ўзбеклар (ўзбек ҳарбий-кўчманчи аслзодалари) билан қўрқитиб ўз ҳолича иш тутиб, қонунни оёқ ости қила бошладилар; улар уялмай-нетмай ва кетини ўйламай, халққа жабр-зулм ўткази бошладилар ва итоткор кишилар устидан ҳукм юргизи бошладилар. Улар шу даражага бориб етдиларки, қонунлар чиқариб ўзбекларнинг танҳо ерларини ҳам ўз тасарруфига кириштириб олдилар... Ҳарбийларга тегишли маошини олиш учун берилган ҳуқуқлар қайд этилган дафтарларни йўқ қилдилар. Оқибатда ўша ҳарбийлар қуруқ қорғоздан бошиқа ҳеч нарсага эга бўлдилар».

Келтирилган мисоллардан кўриниб турибдики, сўз юритилаётган даврда танҳо ҳарбийлар ва қуйи табақадаги хизматчиларнинг тирикчилиги учун ажратилган унча катта бўлмаган ерлардан тушадиган ректа — солиқнинг ҳады этилишини аниқлатган.

Энди «иқтоъ» атамаси ҳақида.

Ёзма маибаларда келтирилган маълумотларга кўра, XVI асрнинг иккинчи ярмидан бошлаб Бухоро хонлиги ўрамида (ҳам Мовароуннаҳр, ҳам ярим мустақил Балхда) давлатга қарашли ерларни иқтоъ тарзида инъом этиш ҳоллари кенг тарқалган. «Иқтоъ» атамаси эса шу вақтгача кенг қўлланиб келинган «суюрғол» атамасини бутунлай муомаладан суриб чиқарди.

«Иқтоъ» XVI—XVIII аср бошларида ҳукмрон сулола намоёндалари (султонлар) ва йирик амирларга маълум ўлка ва вилоятларнинг шартли равишда инъом этилишини аниқлатади. Уларга инъом этилган ерларни идора қилишда кенг маъмурий ва иқтисодий ҳуқуқлар ҳам берилган. Сўзимизнинг исботи учун қайд этилган даврнинг асосий маибаларидан айрим мисоллар келтириб ўтамиз. Масалан, «Абдуллонома» муаллифи Абдуллоҳнинг Хузор ва Жигдалиқда ов қилишига оид воқеаларни баён этаркан (1586), қуйидаги муҳим маълумотни келтиради: «У ерга Шаҳрисабздан улуг ибён Қамбарбий етиб келди ва ҳурмат ила ҳукмдор олдида тиз чўкиб, унга иқтоъ тарзида инъом қилинган Шаҳрисабзга таклиф этди. Таклиф қабул қилинди ва жаноби олийлари Шаҳрисабзга қараб йўл олдилар. Зикр этилган амирнинг базми жамшидидан сўнг Шаҳрисабздан келадиган даромаднинг бир қисми унга берилиши ҳақидаги умиди рўёбга чиқмагач, жаноби олийлари ислом қуббаси бўлмиш Балхга жўнаб кетишлари биланоқ, тўхтовсиз Шаҳрисабзни тарк этди ва Самарқандга, иқбол нишонлик султон Ибодулло олдида ошиқди ва у ерда унинг буюк амирлари сафига қўшилди». Ҳофизи Таниш Бухорий давом этиб: «Қамбарбайдан сўнг ҳукмдорсиз қолган Шаҳрисабзга Шибиргон вилоятининг ҳокими олий иқтидорлик амир Абдусамадбий тайинланди. Шу билан

бирга унга Шаҳрисабздан тушадиган даромаддан 150 минг хоний миқдордаги маблағ ҳам берилди».

Замондош тарихчининг бу маълумотлари шуни англатадики, иқтоъ вақтинча ва шартли равишда берилган инъом бўлган: иқтоъ эгаси келаётган солиқларнинг фақатгина ўзининг туриш-турмуши учун зарур бўлган миқдоригагина дахлдор бўлган: фақат айрим ҳоллардагина барча солиқлар унинг ихтиёрида қолдирилган. Буни зикр этилган Шаҳрисабзнинг солиқ ҳукмдори Қамбарбийнинг вилоятдан тушаётган барча солиқларни ўз тасарруфига олиш учун қилган хатти-ҳаракатларига оид маълумотлар тасдиқлайди. Бу ҳолатни Маҳмуд ибн Вали тасдиғида ҳам кўриш мумкин. 1588/89 йили Балх ҳукмдори шайбоний Абдулмўминхон Машҳад, Сабзавор, Исфохон ва Нишонур устига катта юриш қилди. Бу шаҳарларни ўз тасарруфига киритгандан сўнг юришда фаоллик кўрсатган амирларга турли-туман иноятлар қилди. «Жумладан,— деб давом этади муаррих, — Шоҳмуҳаммад баҳодир Кўлобдан чақириб олинди ва Маймана, Форёб, Ҳайробо, Қайсар, Олмор вилоятлари ва уларга тобе бўлган ноҳиялар ҳукмдори қилиб тайинланди. Улардан йиғиладиган йиллик даромад мавлоно соҳиб девон томонидан 200 минг танга миқдоридан белгиланди. Бундан ташқари, Али қипчоқнинг барча халқлари ва улуслари ҳам унга тобе этилди».

Шундай қилиб, ўша даврда иқтоъ муваққат инъом ҳисобланган ва марказий ҳукумат, яъни хон учун қилинадиган алоҳида хизмат учун берилган. Иқтоъдор фақат даромаднинг хон тарафидан белгиланган қисмигагина эга бўлган. Олий мулкдорлик ҳақ-ҳуқуқи хон томонидан сақланиб қолаверган. Қўшида биз баъзи ҳолларда хоннинг хоҳиши билан иқтоъларнинг мусодара қилиниши ва бошқа шахсларга инъом этилиши, иқтоъ ҳажмининг қисқартирилиши ёки кенгайтирилиши каби ҳолларни ҳам кўрамиз.

Иқтоъ инъом этиш ва иқтоъдорнинг мажбуриятлари билан боғлиқ масалаларга батафсилроқ тўхтаб ўтамиз. Фақат ҳукмрон сулола вакиллари, йирик ҳарбий арбоблар ва кўчманчи феодаллар иқтоъ эгалари бўлганлар. Иқтоъ соҳиби хирожининг бир қисмини давлат хазинасига топшириши зарур эди. Қўшчи мамлакатларга уюштириладиган ҳарбий юришлар вақтида улар дарҳол ўз қўшинлари билан хонга ёрдамга боришлари ёки унинг ихтиёрига маълум миқдорда қўшни юборишлари шарт бўлган. Жумладан, Мовароуннаҳрни исён ва тартибсизликлар қамраб олган ва озоқ феодалларининг қўшинлари Бухоро ва Самарқанд қосонасида турган бир вақтда (1599) шайбоний Пирмуҳаммадхон II (1798—1601) Бухоро, Самарқанд, Насаф, Шаҳрисабз, Ҳисор ва Кўлоб иқтоъдорларини ўз туғи остига тўтлашга муваффақ бўлди. Маҳмуд ибн Валининг гувоҳлик беришича, уларнинг барчаси «шижоат ва ғайрат кўрсатдилар ва Мовароуннаҳр исён ва тартибсизликлардан тозалангандан кейингина ўз иқтоъларига қайтиб кетдилар». Худди шундай аҳ-

волни биз 1611 йили Вали Муҳаммадхоннинг ҳокимиятини қайтариб олиш учун Эрон аскарлари ёрдамида Ўрта Осиёга бостириб киришига оид воқеалар мисолида ҳам кўришимиз мумкин. Ушанда Имомқулихон (1611—1642) Мовароуннаҳр иқтоъдорларининг кўмагида ғанимни мағлубиятга учратиб, олий ҳокимиятни ўз қўлида сақлаб қолишга муваффақ бўлган эди. Яна бошқа бир ерда Маҳмуд ибн Вали Муҳаммадхоннинг 1607 йили Кўлобга, исёнкор Мирза Ҳасанга қарши юриши ҳақида ҳикоя қилар экан, бу ҳарбий юришда Мовароуннаҳрнинг 42 нафар иқтоъдори қатнашганлигини айтади. Юриш муваффақиятли тугагандан кейин уларнинг барчаси бой ўлжалар билан ўз иқтоъдорларига қайтиб кетишган. Иқтоъ эгалари (иқтоъдор)нинг бу ерда қайд этилган сони бу феодал институтнинг биз сўз юритаётган даврда Ўрта Осиёда кенг тарқалганлигидан далолат беради.

Энди иқтоънинг инъом этилиши тартибига келсак, энг аввало бу шартли тарзда бўлган, яъни вақтинча берилган. Юқорида зикр этилганидек, олий ҳукмдор иқтоъ ерларининг ҳажминини қисқартириши ёки кенгайтириши, иқтоъдорларни у мулкдан бошқасига ўтказиши, кези келганда, асосли сабаблар бўлганда, иқтоъдорни бу ҳуқуқдан маҳрум этиши ҳам мумкин бўлган. Ўзбек султоннинг тақдири бунга яққол мисол бўлиши мумкин. У шайбонийлар орасида энг кўзга кўринганлардан, ёш жиҳатдан Абдуллахондан анча улуғ, унинг амакиси бўлганди. Маълумки, турк-мўғул халқлари орасида сақланган расм-русмга кўра, ёш жиҳатдан улуғлар махсус имтиёзларга эга бўлганлар. 1559 йилнинг август ойида унга Насаф ва Шаҳрисабздек йирик вилоятлар иқтоъ тарзида инъом этилган эди. 1570/71 йили Абдуллахоннинг Балхга, Динмуҳаммадхонга (1567—1573) қарши юришида Ўзбек султон Андхудни эгаллаб олгандан кейин, Абдуллахондан юз ўгириб Балх ҳокимига хайрихоҳлик изҳор қилади. Ушанда Абдуллахон унинг иқтоъсини тўртиб олади ва 1559 йилда Ибодулла султонга берилган (иқтоъ тариқасида) Самарқанд мулкига қўшиб юборади. Ўзбек султон тўрт йил давомида Абдуллахоннинг мурувватини кутса-да, хон барибир унинг аввалги иқтоъсини қайтариб бермайди. Фақат 1574/75 йилдагина Абдуллахон Жуйбор хожаларидан хожа Саъд, Қулбобо кўкалтош ва бошқа йирик мансабдорларнинг илтимосларини инобатга олиб Ўзбек султоннинг гуноҳидан ўтади, аммо аввалги иқтоъсини (Кўлобни) қайтариб бермайди: унга фақат Ҳисор вилоятининг қолдиради, холос. «Абдуллонома» муаллифининг гувоҳлик беришича, Ўзбек султон кейинги йилларда марказий ҳукуматга сидқидилдан хизмат қилади, Абдуллахоннинг барча ҳарбий юришларида фаол иштирок этади. 1585 йили Ҳасанбек Шайх Умарий ва Бобо Вали стакчилик қилган бадахшонликлар қўзғолонини бостиришдаги фаол иштироки учун Абдуллахон қўшимча равишда унга Кўлоб вилоятини инъом этиб, унинг иқтоъсини кенгайтириб беради.

Бу хусусда қўйидаги мисол ҳам аҳамиятга моликдир. XVIII асрнинг кўзга кўринган тарихчиларидан Мир Муҳаммад Амин Бухорий шунни таткидлайдики, хон иқтоъ ҳажмини кенгайтиришда айрим ҳолларда қўл остидагиларнинг содиқлиги ва фаоллигидан келиб чиқиб сиёсат юргизган. Олим шундай ҳикоя қилади: «Амирлар ва лашкарбошилар довиорақ ҳукмдорнинг Балхга, Маҳмудбийга қарши юриш зарурлиги ҳақидаги бу сўзларини эшитишлари биланоқ, уларнинг ҳаммаси тиз чўкиб, бош эгдилар ва шундай дедилар: «Олий ҳукмдорнинг хоҳишларини амалга ошириш йўлида жонимизни ҳам аямаймиз, найза ва қиличларни ишга солиб, Таигрнинг инояти билан, бу хиёнаткор ғанимни баргараф қилишга қасамёд қиламиз. Олам подшосининг нафосат таратувчи фикри бандаларига жондир. Шунинг учун қайғурмасалар ҳам бўлади. Биз қулларингизнинг жонимиз битта, борди-ю мингта бўлганда ҳам, не қилардик? Албатта, уни султонимиз отларининг туёқлари остига ташлаган бўлардик». Подшоҳ амирлари ва лашкарбошиларининг ўз ҳаётларини у учун қурбон қилишларига тайёр эканлигини эшитгач, уларнинг иқтоъ ва маошлари миқдорини ошириб, тўхфалар тақдим этиб, бахтиёр қилади.

Шу ҳам диққатга сазоворки, ўрта осийлик ҳукмдорлар хорижий мамлакатлардан келиб қолган султонларга ҳам уларнинг хизматларини инобатга олиб, иқтоъ ишғом этганлар. Чунончи, қозоқ султонлари Шигойхон ва унинг ўғли Таваккал султонлар Абдуллахоннинг Тошкент ва Туркистон ҳукмдори Бобохон авлодларига қарши курашида кўрсатган ёрдамлари учун 1581 йили Хўжанд вилоятини иқтоъ тарзида оладилар. Худди шундай мавқега хоразмлик султонлардан бири Аҳмад султон XVII асрнинг биринчи чорагида Балхда эришган.

Балхда ҳам Мовароуннаҳрдагидек иқтоъ ҳажми бир хилда бўлмаган ва иқтоъдорнинг ижтимоий мавқеи билан боғлиқ бўлган. Хусусан, йирик амирлар ва кўчманчи қабилаларнинг сардорларига тегишли иқтоъ фақат битта вилоят билан чегараланган. Масалан, Қундуз — Абдурахмон оталиқнинг иқтоъси, Термиз — Ҳузбий оталиққа тегишли, Жузжон — Хўжамбек тўқсабонинг иқтоъси, Андароб — Ёдгор қўрчига тегишли бўлган. Шаҳзодаларнинг иқтоъси эса жуда катта ҳудудларни ўз ичига олган. Чунончи, 1630/31 йили Нодир Муҳаммадхон қўйидаги вилоятларни фарзандларига иқтоъ қилиб берган: тўнғич ўғли Абдулазизга Балх мулки ғарбий вилоятларининг катта қисмини, яъни Маймана, Шибирғон, Дарзоб ва Форёбларни ишғом қилган. Орадан беш йил ўтгач, 1635/36 йили уларга Андхуд ва Жузжон вилоятларини ҳам қўшиб берди. Бу иқтоънинг шарқий ҳудуди деб Хатабот кўприги, ғарбда — Мурғоб дарёси, шимолда — Амударёнинг жанубий қирғоғи ва жанубда — Ғур вилояти қабул қилинди. Ҳажм жиҳатидан Нодир Муҳаммадхоннинг бошқа ўғилларига тегишли бўлган иқтоълар ҳам Абдулазиз султоннинг иқтоъсидан қолишмаган. Масалан, Баҳром султон Хутталондек катта ўлканинг эгаси бўлган ва Вахш, Бал-

жуон, Кубодиён, Помир ва Хашт поҳияларини ўз ичига олган. Хусрав султонга эса тақрибан ўттиз поҳияни (Айбак, Арханг сарой, Бағлон, Гури, Қишм, Нориш, Рустоқ, Толиқон, Фархор, Хуст ва бошқаларни) ўз ичига олган Тохаристон иқтоъ тарзида инъом этилган. Нуфузли амирлардан олчин қабиласидан бўлмиш Ялангтўшбий ҳам йирик иқтоъ эгаси бўлган. Унга Дарайи суф, Мулгон, Коҳмерд вилоятлари, тулкичи, сайқанчи чиранги, килаги, ҳазораникудорий сингари кўчманчи қабилаларнинг юртлари, яъни Газна ва Қандоқоргача бўлган ҳудудни ўз ичига олган Гарчистон иқтоъ тарзида инъом этилган. Рус элчиси Анисим Грибов (1641) ҳам Ялангтўшбийга тегишли иқтоъ ҳудудларини тақрибан зикр этилганидек тартибда баён этади. Унинг ахборотида, чунончи, қуйидагиларни ўқиш мумкин: «Балхдан солиқ йиғиш учун Ҳиндистон давлати сарҳадларида жойланган Ҳиндикуш қишлоқларигача борилади. Балхдан то Ҳиндикуш бағридаги ҳинд қишлоқларига олиб борувчи йўл отлиқ учун 7 кун, туяда эса 14 кунлик йўл ва ундан кўпроқни ҳам талаб қилади. Балх ва ҳинд сарҳадлари оралиғидаги қишлоқлар, шаҳарлар Бухоро ва Балх хонларининг яқин кишиларидан бўлмиш амир Ялангтўшнинг мулки ҳисобланади». «Балх ул-асрор» муаллифи Ялангтўшбийни хондан кейин иккинчи, энг бадавлат шахс деб таърифлайди, унинг мол-мулки миқдорини эса давлат хазинаси билан қиёслайди.

Шундай қилиб, кўришиб турибдики, иқтоъ — бу кенг қамровли ва ўзига хос феодал институтдир. Феодал мулкчиликнинг иқтоъ шакли тараққиёти бора-бора маҳаллий феодалларнинг мустақамланиши ва иқтоъ эгаларининг мустақилликка тобора интилиб боришларига йўл очиб берди. Бу тўнтариш (яъни йирик ер эгаллигининг тараққиёти — Б. А.), — деб ёзган эди Ф. Энгельс, — шуниси билан диққатга сазоворки, давлатни бирлаштириш, мулкдорларни олиё ҳокимиятга қарам этиш ва бу билан подшоҳларнинг марказий ҳокимиятини кучайтириш йўлида қўлланган восита бўлишига қарамай, у охир-оқибатда тождорларнинг нуфузини тамоман кесиб қўйди, мулкдорлар мустақиллигига йўл очиб берди ва давлатнинг таназзулига олиб келди. Ф. Энгельснинг XVIII аср олмонлар жамияти ҳаётига тегишли бу сўзлари XVI—XVIII асрлар Урта Осиё феодал жамияти учун ҳам тўлалигича хосдир. Эътиборга молик бир неча мисоллар келтириб ўтамиз. 1582 йил 19 сентябрда Абдуллахон II ўз ўғли ва тожу тахт вориси Абдулмўмин султонга Балх ва унга тобе вилоятларни иқтоъ қилиб беради. 1585—1586 йиллари Абдулмўмин отасининг ҳарбий ёрдами билан Тохаристон ва Бадахшоннинг бир қисмини ҳамда Хутталон вилоятини ўз мулкига қўшиб олишга муяссар бўлади. Шундай катта мамлакатда ўз мавқеини мустақамлаб олган Абдулмўмин бир йилдан сўнг, 1587 йили Бухорога, яъни отасига тобеликдан бош тортиб, ўз мулки мустақиллигини эълон қилади. Аҳвол шу даражага бориб етадики, ҳар икки томон жадал суръатлар билан урушга тайёргарлик кўра бошлайдилар. Аму-

дарё бўйларида ўз қўшинларини йиғишга киришадилар. 1597 йилдаёқ улар бир-бирларига қарши ҳарбий юришни бошлашга шай эдилар. Фақат Абдуллахоннинг тўсатдан вафот этиши (1598 йил 9 февраль) Балх билан Бухоро ўртасида содир бўлиши муқаррар бўлган қирғин-барот урушининг олдини олди.

1645 йили Бухоро тахтидан ўз ўғли Абдулазиз султон томонидан ағдарилган Нодир Муҳаммадхон илгариги мулки Балхга қараб қочди. Сўнгра бухоролик лашкарларнинг Балхга ҳужумидан хавфсираб бобурийлар кўмагида чегараларни мустаҳкамлашга киришди. Аммо унинг ўғил ва набиралари (Субхонқули султон — Жузжонда, Қутлуқ султон — Қундузда, Қосим султон — Маймана ва Андхудда) бирин-кетин марказий ҳукумат тобелигидан бош тортиб исён кўтардилар. Бундай шароитда Нодир Муҳаммадхон Ҳиндистон подшоси Шохжаҳонга (1628—1657) ёрдам сўраб муrojeаат этишга мажбур бўлди; мамлакат ҳинд аскарлари томонидан забт этилди.

Келтирилган материал ва баён этилган фикрлардан қуйидаги хулосага келиш мумкин:

1) XVI—XVIII аср бошларида иқтоъ маълум ҳудудни, яъни маъмурий суд ва солиқ дахлсизлиги билан вақтинчалик ва шартли равишда бериладиган инъомни англатган;

2) иқтоъ эгалари ҳукмдор хонадониинг аъзолари, йирик амирлар ва ҳарбий кўчманчи аслзодалардан иборат бўлган;

3) иқтоъ миқдори инъом этилаётган шахснинг жамиятда тутган ижтимоий-сиёсий мавқеига боғлиқ бўлган;

4) иқтоъ хирожнинг маълум қисмини марказий давлат хазинасига топшириб туриш ва ҳарбий хизмат кўрсатиш шarti билан берилган;

5) мамлакатнинг иқтоъларга тақсимланиши, айниқса катта миқдордаги иқтоълар, охир-оқибатда ўзаро феодал курашнинг кучайиб кетиши ва марказий ҳокимиятнинг заифлашувига ва бошбошдоқликларга олиб келди.

ДУЧМАНЧИ УЗБЕКЛАР ДАВЛАТИ

Кириш

Ўзбек халқи кўпгина бошқа халқлар сингари қадимий халқлардан бири бўлиб, кишилик жамияти босиб ўтган барча ижтимоий-иқтисодий формацияларни бошдан кечирган. Ўтмишдан қолган ва бизнинг замонамизгача етиб келган тарихий ва бошқа ёлгорликлар ўзбекларнинг ота-боболари қадимдан ҳозирги Ўзбекистон ҳудудида яшаганлиги ҳамда унинг асосий аҳолисидан бири бўлганлигини тасдиқлайди. Лекин ўзбек халқининг қадимий ва бой тарихи ҳозирга қадар муфассал ўрганилмаган.

Ўзбекларнинг келиб чиқиши ҳақида олимлар томонидан турлича фикрлар айтилган. Баъзи бир олимлар ўзбеклар ўз

номини Олтин Урда хони Ўзбекхон (1312—1342) дан олган деб айтадилар.

Н. А. Аристовнинг фикрича, «Ўзбек» номи Ўзбекхонгача умуман тарихда учрамайди. «Шунинг учун ҳам ўзбеклар ўз номини ана шу хондан олган, деб ҳисоблаш керак», деб хулоса қилади бу олим. А. Ю. Якубовский «Ўзбек» сўзи форсча — «Ўзбекиён» — ўзбекники (кўплиги — ўзбекларники) сўзидан келиб чиққан деб тахмин қилиб, у ҳам ўзбеклар ўз номини юқорида тилга олинган Ўзбекхондан олган, деб айтади. Машҳур Урта Осие тарихчиларидан П. П. Иванов ҳам шундай фикрда бўлган. «Ўзбек» сўзининг келиб чиқиши, — деб ёзади у, — бизнинг фикримизча, Олтин Урда хони Ўзбекнинг номи билан боғлиқдир». Чет эл тарихчиларидан Г. Ховорс, А. Вамбери, М. А. Чапличка ҳам ўзбекларнинг келиб чиқишини Ўзбекхоннинг номи билан боғлайдилар. В. В. Григорьев бу тўғрида маълум бир фикр айтмаган бўлса ҳам, ўзбекларнинг келиб чиқиши ҳақида айтилган юқоридаги фикр асоссиз эканлигини ўз вақтида биринчи бўлиб кўрсатди. Профессор А. А. Семёнов В. В. Григорьевни қувватлаб, «Ўзбек» сўзи Ўзбекхондан қарийб 100 йил кейин Оқ Урдада келиб чиққанлигини, XVI—XV асрда яшаган Урта Осие ва Эрон тарихчилари Оқ Урданинг турк-мўғул кўчманчи қабилаларини шу ном билан атаганликларини айтади. Яна бир гуруҳ тарихчилар ҳам (П. Пельс, А. П. Чулошников) борки, уларга Дашти қипчоқнинг кўчманчи турк-мўғул қабилалари ўзларининг эркинлиги туфайли «ўзи бек» деб аталган ва шу сабабдан улар «Ўзбек» номини олган, деб ёзадилар.

Ўзбек халқининг келиб чиқиш тарихини ўрганишда М. Г. Ваҳобовнинг 1960 йилда нашр қилинган «Ўзбек социалистик миллати» номли китоби ҳам диққатга сазовордир. Муаллиф китобнинг қарийб бир бобини (9—54-бетлар) ўзбекларнинг келиб чиқиши ва уларнинг этник таркибига бағишлаган. М. Г. Ваҳобов ўзбекларнинг Урта Осиедаги энг қадимий халқлардан бири бўлганлигини эътироф қилиб, унинг асосан XIX асрдаги этник таркиби ва этник ҳудудини кўрсатиб берган бўлса-да, лекин ўзбек халқининг этник жиҳатдан расмийлашувида муҳим роль ўйнаган кўчманчи ўзбеклар¹ эканлигини ва уларнинг этник таркибини очиб бермаган.

«Ўзбек» атамаси Жувайний ва Рашидиддин (XIII аср) замонидан маълум. Элхон Абақхон (1265—1282) замонида яшаган машҳур шоир Пури Баҳо (Тождиддин ибн Баҳовуддин)нинг «Мўғул қасида»сида ва Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» асарига ҳам «Ўзбек» атамаси учрайди. Абақхоннинг замондоши шоир Пури Баҳонинг бир қасидасида «Ўзбек» атамаси қандай маънода (атоқли ёки халқ номини) келтирилганлиги тўғрисида бирор нарса дейиш қийин. У этник атама бўлмай, балки бирон шахснинг исми бўлиши ҳам мумкин. Рашидиддиннинг

¹ XIII—XV асрларда Дашти қипчоқда яшаган турк-мўғул қабилалари назарда тутилади.

китобида келтирилган «ўзбек» сўзи ҳам бирон қабила ёки уруғнинг номи бўлмай, балки Жўҷихоннинг еттинчи ўғли Букалнинг набираси, Мингқударнинг ўғли шаҳзода Ўзбекнинг номидир.

Ҳамдуллоҳ Муставфийи Қазвиний (1281—1350)нинг машҳур «Тарихи гузида» асарида, аниқроғи Қазвинийнинг ўғли Зайнуддин томонида ёзилган бу китобнинг охириги қисмида «Мамлақати ўзбеки», «Улуси ўзбек» сўзлари учрайди. Бу сўзлар «Ўзбеклар мамлақати» ёки «Ўзбеклар улуси» деган гап эмас. Бу ерда сўз, шубҳасиз, Ўзбекхон ва бир вақтлар унинг ҳукмронлиги остида бўлган Олтин Урда тўғрисида бораётир.

Оқ Урда ва Шайбон улусида кўчиб юрган турк-мўғул кўчманчи қабилалари XIV асрнинг ўрталаридан бошлаб «ўзбек» номи билан юритила бошлади. Низомуддин Шомий XIV асрнинг 60-йилларида Оқ Урда хони Урусхон (1361—1380) билан Тўхтамиш (1376—1395) ўртасида тахт учун бўлган кураш ҳақида ҳикоя қилганда, Урусхонни «ўзбекларнинг хони» деб атайдди. XIV асрнинг иккинчи ярмида яшаган араб тарихчиси ал-Қалқашондий ҳам (1418 йилда вафот этган) Тўхтамишни «ўзбеклар мамлақатининг подшоҳи» деб ёзади.

Кўчманчи ўзбеклар Тўхтамишхон қўшинининг асосий қисмини ташкил қилган эди. Алишер Навоийнинг замондоши бўлган тарихчи Хондамир бу тўғрида анча қимматли маълумотлар ёзиб қолдирган. Бундай маълумотлар бошқа манбаларда мутлақо учрамайди. Масалан, Хондамир 1388—1391 йил воқеалари тўғрисида, яъни Амир Темур билан Тўхтамишхон ўртасида бўлиб ўтган урушлар тўғрисида ҳикоя қилар экан, Тўхтамишхон қўл остида бўлган қўшинни ҳаминша «сипоҳи ўзбек («ўзбек сипоҳи»)» деб атайдди. XIV аср охири — XV асрнинг бошларида ўтган яна бошқа бир тарихчи Муинуддин Натанзий Едигей (Идику) ва Темур Қутлуғ бошчилигида 1399 йили Тўхтамиш билан жанг қилган аскарларни ҳам ўзбеклар деб атайдди. Ҳаттоки, Едигей ва унинг акаси Исабек, шунингдек Олтин Урданинг кўзга кўринган бошқа амирлари, XV асрнинг биринчи ярмида Олтин Урдада хонлик қилган Шодибек, Пўлодхон, Улуғ Муҳаммад (Муҳаммадхон) ва бошқалар ҳам юқорида зикр қилинган тарихчилар томонидан «Дашти қипчоқ ва ўзбеклар вилоятининг хони», «амирлари ва подшоҳи» (подшоҳи Дашти қипчоқ ва вилояти Ўзбек») деб номланганлар ва ҳатто Едигейнинг ўзи «Идику ўзбек» деб аталган. Бу ерда «Вилояти ўзбек» деб Оқ Урда назарда тутиллаётир.

Шуниси ҳам характерлики, Низомуддин Шомий ва Абдураззоқ Самарқандий Темурнинг 1380 йили Тўхтамишга ва ўша вақтда Мўғулистон ҳоқими бўлган Анқо тўрага қарши Дашти қипчоқ устига қилган зўр ҳарбий юриши тўғрисида сўз юритганларида, Дашти қипчоқни, яъни Оқ Урдани «Ўзбеклар диёри» (Диёри ўзбек»), унинг чўл қисмини эса «Ўзбеклар саҳроси» («Саҳройи ўзбек») деб атаганлар.

Юқорида келтирилган маълумотлардан кўриниб турибдики, XIV асрнинг иккинчи ярмида Дашти қипчоқнинг катта қисми,

хусусан, Оқ Урда ва Шайбон улусида кўчиб юрган турк-мўғул қабилалари «ўзбеклар», бу бепоён ҳудуд эса «Ўзбеклар виллояти» деб атала бошлади. Бундан ўзбеклар Дашти қипчоқда фақат XIV асрнинг иккинчи ярмидан пайдо бўлган, деган хулоса келиб чиқмайди. Ҳозирги ўзбеклар, шунингдек қозоқлар, қорақалпоқлар, бошқирлар, татарлар ва бошқа туркийзабон халқларнинг ота-боболари қадим замонлардан шу халқлар ҳозирги яшаб турган ҳудудда ҳаёт кечирганлар.

Масъуд ибн Усмон Куҳистонийнинг «Тарихи Абулхайроний» номли тарихий асарида кўчманчи ўзбеклар ва уларнинг XV асрда ташкил топган давлати тўғрисида қимматли маълумотлар бор. Бу китобда кўрсатилишича, Оқ Урда ва Шайбон улусида XV асрнинг бошларида: буркуч, қиёт, қушчи, ийжон, қўнғирот, наймац, чимбой, қорлиқ, кенагас, дурмон, курловут, тубон, манғит, нукуз, танғут, уйғур, хитой, тоймас, эчки, туман-минг қабилалари истиқомат қилган. Камолиддин Биноий XV асрнинг 80-йилларида Шайбонийхон теварагига уюшган қабилалар орасида шодбоқли қабилалари ҳам бўлганлигини айтади. Маҳмуд ибн Валининг ёзишича, кўчманчи ўзбеклар қўшинида уйрот, можор ва қипчоқларнинг лашкарлари ҳам бўлган.

Бу қабилалар ўзларининг келиб чиқиши жиҳатдан турличадир. Масалан, қўнғирот, нукуз, қиёт ва уйротлар аслида мўғул, танғутлар эса тибетлик бўлганлар. Хитойларга келсак, уларнинг ота-боболари бўлган киданлар X—XI асрларда Шимоли-Шарқий Хитойда яшаганлари маълум. Лекин бу қабилалар Дашти қипчоқда қадимдан яшаб келган туркий қабилалар билан қўшилиб кетган ҳамда уларнинг таъсири остида ўзининг она тилинигина эмас, ҳаттоки, урф-одатлари ва антропологик белгиларини ҳам қисман йўқотиб, турклашиб кетганлар.

Абулхайр Фазлуллоҳ Рузбеҳонинг «Меҳмонномаи Бухоро» деган асарида ҳам ўзбеклар ҳақида қимматли маълумотлар учратамиз. Унинг фикрича, ўзбеклар (кўчманчи ўзбеклар) асосан уч тоифадан, яъни қабилалар иттифоқидан: Шайбон улусига кирган қабилалар (Шайбонийён), қозоқлар ва манғитлардан ташкил топган.

XVI асрнинг бошида юқорида кўрсатилган қабилаларнинг бир қисми ўша Муҳаммад Шайбонийхон етакчилигида Урта Осиёга бостириб кирдилар ва ҳозирги Ўзбекистон ҳудудида ўрнашиб олдилар. Шу вақтдан бошлаб «ўзбек» атамаси халқ номини билдирувчи этник атама бўлиб қолди. Бундан ўзбек халқининг келиб чиқишини XVI асрдан бошламоқ керак, деган хулоса чиқмайди. Бу ерда фақат ўзбек сўзининг бир этноним сифатида келиб чиқиши ҳақида сўз бораётир. Урта Осиё ҳудудида қадимдан жуда кўп туркий ва турк тилида сўзлашувчи халқлар яшаганлиги маълум. Бу ўлкани XVI аср бошида босиб олган кўчманчи ўзбеклар эса Мовароуннахрнинг туркийзабон халқлари билан аралашиб кетди ва унга фақат ўз номинигина берди, холос. Мана шундай қилиб, кўчманчи ўзбеклар ўзбек

халқининг бир халқ сифатида шаклланишида катта роль ўйнади.

Ана шу кўчманчи ўзбеклар XV асрнинг 20-йилларида Дашти қипчоқнинг бир қисмида (ҳозирги Қозоғистоннинг ғарбий қисми ва Ғарбий Сибирда)—Шайбон улусида ўз давлатларини туздилар. Бу давлатга Жўчихоннинг авлоди Абулхайрхон (машҳур шоир ва давлат арбоби Муҳаммад Шайбонийхоннинг бобоси) асос солди. Бу давлат қирқ йилдан ортиқ вақт ҳукмронлик қилди. Лекин бу давлат Урта Осиё ва Қозоғистон халқларининг келажак тақдирини белгилашда катта роль ўйнади. Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбеклар XV асрнинг ўрталарига бориб, Сирдарёнинг ўрта оқимида жойлашган Сирноқ, Саврои, Арқуқ, Узғанд, Оққўрғон, Сузоқ шаҳарларини ҳам эгалладилар. Шундай қилиб, кўчманчи ўзбеклар давлати ўша вақтда ҳозирги Қозоғистоннинг катта қисми ва Жануби-Ғарбий Сибирь устидан ўз ҳукмронлигини ўрнатди. Тарих фанида бу давлатнинг ташкил топиши, тараққиёти ва инқирозга юз тутиши, шунингдек, ана шу бепосн ҳудудда XV аср давомида кўчиб юрган турк-мўғул қабиаларининг ижтимоий-сиёсий ҳаёти ҳанузгача чуқур ўрганилмаган.

Шундай бўлса-да, кўчманчи ўзбеклар давлатининг тарихи на бизнинг мамлакатимизда, ва на чет элларда илмий тарзда ҳали ёзилган эмас. Масалага оид манбаларнинг камлиги, ўша вақтда кўчманчи ўзбеклар давлати назорати остида бўлган ана шу ҳудудда археологик текширишлар етарли даражада олиб борилмаганлиги бунга асосий сабаблардандир.

Кўчманчи ўзбеклар XV аср давомида Дашти қипчоқда жуда катта ҳарбий-сиёсий кучни ташкил қилдилар, кўчманчи ўзбеклар тузган давлат эса ўзбеклар тарихида мўғуллар истилосидан кейин тузилган биринчи давлатдир. Шу сабабдан, шубҳасиз, уларнинг тарихини ўрганиш ўзбек халқининг, шунингдек қозоқ халқининг ҳам бир халқ бўлиб ташкил топиши масаласини тўғри тушуниш учун катта ёрдам бериши мумкин.

1-б о б. Кўчманчи ўзбеклар давлатининг ташкил топиши арафасида Жўчи улусининг умумий аҳволи

XIV асрнинг бошларидаёқ Жўчи улуси икки мустақил давлатга (Кўк Урда ва Оқ Урдага) бўлиниб кетди. Гарчанд, Оқ Урда Кўк Урдага расмий бўйсундирилган бўлса-да, унинг тегасида Жўчи наслидан бўлган мустақил сулола (Жўчининг яна бир ўғли Урда Ичан авлоди) турар эди. Оқ Урдада асосан Урда Ичандан бошқа Шайбонийнинг авлодлари ҳам, Кўк Урдада бўлса, Ботухон ва Тўқай Темур авлодлари ҳукмронлик қилди. Бу ўринда шунини ҳам айтиб ўтмоқ керакки, Жонибек (1341—1357) вафот қилгандан кейин Олтин Урда тахти учун Урда Ичан, Шайбон ва Тўқай Темур авлодлари ўртасида кураш бениҳоят кучайиб кетди.

Шуниси характерлики, 1360—1380 йиллар орасида Олтин

Ўрданинг бир ўзида Чингизхон наслидан бўлган 25 хон биринкетин ҳукмронлик қилдилар. Бу хонлар маълум феодал гуруҳлар қўлида шунчаки бир қўғирчоқ бўлиб қолган эдилар. XVI асрнинг 60-йиллари бошида бу ерда тахт учун курашган икки хон — Мурод ва Абдулланинг тақдири бунга яққол мисол бўлади. Маълумки, 1361 йилда Олтин Ўрда тахтини Оқ Ўрда хони Саси Буқа (1309—1315)нинг ўғли Хизрхон эгаллаб олади. Хизрхон бир йил чамаси ҳукмронлик қилади. У ҳам илгари Олтин Ўрдада хон бўлган Бердибек, Кулнахон, Наврўзхонлар сингаги фитначи феодаллар томонидан ўлдирилади. Фитнада иштирок этган унинг ўғли Темирхўжа ҳокимият таспасига чиқади, лекин бир ҳафта ўтар-ўтмас олтин ўрдалик йирик феодаллардан Мамай ва унинг тарафдорлари томонидан тахтдан туширилади ва у Волганинг ўнг соҳили томонига қочиб кетади. Ордан бир ой ўтгач, Мамайнинг одамлари томонидан ўлдирилади. Шундан кейин Олтин Ўрда майда-майда қисмларга бўлиниб кетади.

Мамай Темирхўжа устидан ғалаба қилган бўлса-да, Олтин Ўрдада тартиб ўрната олмади, шаҳзода Мурод атрофида тўнланган бир гуруҳ феодалларнинг унга қарши уюштирилган фитнаси туфайли қочиб келиб, Волганинг ўнг соҳилида шаҳзода Абдуллани хон қилиб кўтарди.

Рус солиномаларининг маълумотларига қараганда, 1362 йилда олтин ўрдалик йирик феодаллардан Булоқ Темур Булғор ва Волга дарёси бўйидаги талайгина шаҳарларни ўзига қаратиб олган. Тўрғой исмли яна бир феодал Мокша дарёси атрофидаги ерларда ҳукмрон бўлиб қолди.

Абдулла билан Мурод Олтин Ўрда учун ўзаро қаттиқ кураш олиб бордилар, лекин бу курашдан бирон натижа чиқмади. Кейинчалик Москва князи Дмитрий Иванович (1350—1389) Абдуллага тобе бўлиши натижасида унинг мавқеи анча мустаҳкамланди. Мамайнинг мавқеи ҳам кам эмас эди. Мамай дастлаб, 1362 йили Қримни ҳам босиб олди ва бу ерда ўз номидан пул чиқарди. Мурод бўлса, ўша йилиёқ тахтдан туширилди ва ўлдирилди. Олтин Ўрда тахтини ўша йили Шайбон наслидан бўлган Пўлодхўжа (Мириўлот) эгаллаб олди, у 1365 йилгача бу ерда ҳукмронлик қилди. Ундан кейин хон бўлган Азиз Шайхнинг ҳукмронлиги эса бир йилча давом этди, холос.

1366 йили Мамай билан Абдулла Олтин Ўрда пойтахти Сарой Беркани босиб олди ва яна улар Хоразмда ҳам ўз ҳукмронлигини ўрнатдилар. Булғор бўлса, ўз мустақиллигини сақлаб қолди ва бу ерда 1370 йилларда Ҳасан деган амир, 1376 йилларда эса Муҳаммад Султон ҳукмронлик қилдилар. Лекин Мамай ва Абдулланинг Олтин Ўрда устидан ҳукмронлиги кўпга бормади. 1369 йили улар саройдан қувилдилар. Нумизматиканинг берган маълумотларига қараганда, ўша йили саройни Булғор ҳокими Ҳасан босиб олган. Мамай ва Абдулла яна Волганинг нариги тарафига қочиб кетдилар. 1373 йили Мамай Абдуллани тахтдан туширди ва унинг ўрнига Муҳаммад Булоқни

хон қилиб кўтарди. Муҳаммад Булоқ 1376 йилгача Қрим, Хожигархон (Астрахань) ва Можор устидан ҳукмронлик қилди, аммо унинг Олтин Урда пойтахтини эгаллаш учун олиб борган кураши бирор натижа бермади.

XIV асрнинг 70-йилларида Олтин Урдада феодал кураш янада кескинлашди. Бу курашда айниқса шайбонийлар фаол иштирок этдилар. Булар орасида Тулуибекахоним, Илбон (Илпон), Алпхўжа, Арабшоҳ, Қоонбекларни учратиш мумкин. Тулуибекахонимнинг 1371 йили Сарой Беркада ҳукмронлик қилганлиги маълум, лекин унинг ҳукмронлиги қанча вақт давом этганлиги аниқ эмас. 1374 йилда Сарой Берканинг Ойбекхоннинг ўғли Қорихон қўлида бўлганлиги аниқ. XIV асрда яшаган араб тарихчиси ибн Халдуунинг кўрсатишича, Қорихон Сарой Беркани Ҳожигархон қўлидан тортиб олди. Ана шу йили Сарой Оқ Урда хони Урусхон (1361—1375) қўлига ўтди. Бундан кўриниб турибдики, Тулуибекахонимнинг ҳукмронлиги узоққа бормаган. Шу ҳам характерлики, 1374 йилда Урал (Ейиқ) дарёсининг қуйи оқимида жойлашган ва Оренбургдан 150 км масофада бўлган Саройчик шаҳрида шайбонийлардан Илбон (Илпон) ва Алпхўжанинг ҳукмронлик қилганлиги тўғрисида аниқ маълумотлар бор. Бу шунинг кўрсатадики, Саройчик XIV асрда шайбонийларнинг муҳим қароргоҳларидан бири бўлган.

Юқорида 1374 йили Сарой Урусхон томонидан босиб олинганлигини айтиб ўтган эдик. Лекин бир йилдан кейин, яъни 1375 йили бу ерда шайбонийлардан Қоонбек ҳукмронлик қилганлиги аниқланди. Уша йилларда Олтин Урда тахти учун фаол кураш олиб борган шайбонийлар орасида Арабшоҳни ҳам кўрсатиш мумкин. У 1373 йили Сарой Беркада ҳукмрон эди. Арабшоҳ, рус солномасида ёзилишича, ўша йилнинг ўзидаёқ «Ейиқ дарёси ва Орол денгизи бўйларида қочиб» август ойининг бошларида Нижний Новгород оstonаларида пайдо бўлди. У Волчьи воды деган жойда рус отрядини тор-мор келтириб, кўп асир ва ўлжа билан қайтиб кетган. Орадан кўп вақт ўтмай, Арабшоҳ Сура дарёси бўйида рус қишлоқларини талаган ва вайрон қилган. Бу сафар у Рязани ҳам босиб олган. Нумизматика маълумотларига қараганда, Арабшоҳнинг Олтин Урда устидан ҳукмронлиги 1377 йилгача давом этган. Юқорида келтирилган маълумотлар шайбонийлар Олтин Урданинг сиёсий ҳаётида катта роль ўйнаганлигини кўрсатади.

Феодал ва тожу тахт учун бўлган курашлар натижасида Олтин Урда кун сайин тушкунликка юз тутган бир пайтда, Оқ Урда тобора кучайиб борди. Бу айниқса, Урусхон ва Тўхтамиш ҳукмронлик қилган даврга тўғри келди. 1380 йилда Тўхтамиш Олтин Урда билан Оқ Урдани бирлаштириб олишга муваффақ бўлди. Тўхтамишнинг бу қадар тез муваффақият қозонишига Амир Темурнинг (1370—1405) Тўхтамишга ҳар тарафлама қўллаб-қувватлаганлиги сабаб бўлди.

Тўхтамиш тарқала бошлаган Жўчи усулини йиғин ва унинг ягона ҳукмрони бўлиб олиш учун тинмай курашди ва бу йўл-

да маълум ютуқларни қўлга киритди. У Волга бўйи ва Хожитархондан то Булғор ва Қримгача бўлган ҳудудда ўз ҳукмронлигини ўрнатди. Тўхтамиш 1384 йили Хоразмни ҳам ўзига бўйсундирди. Бироқ Тўхтамишнинг ҳам Жўчи улуси устидан ҳукмронлиги узоққа бормади. Кўп ўтмай Темур Қутлуғ ва Урусхоннинг ўғли Қўйричоқ ўғлон унга қарши кураш бошлади. Амир Темур Тўхтамишнинг кучайиб бораётганидан чўчиб, Темур Қутлуғ ва Қўйричоқ ўғлонни ҳар томонлама қўллаб-қувватлади. Шу сабабдан ўша йиллари Темурийлар давлати билан Жўчи улуси, тўғриси, Амир Темур билан Тўхтамиш ўртасидаги муносабатлар бузилди. Натижада Амир Темур билан Тўхтамиш ўртасида уруш бошланиб кетди. 1391 йилнинг июнь ойида Қундузча дарёси бўйида (ҳозирги Самара вилояти ўрамида) Амир Темур билан Тўхтамиш қўшинлари орасида шиддатли уруш бўлди. Бу уруш Тўхтамишнинг мағлубияти билан тугади. 1395 йилда ҳар икки ўртада Терек дарёси бўйида (Шимолий Қафқаз) бўлган жангларда ҳам Амир Темур ғалаба қозонди. Тўхтамиш бир гуруҳ мулозимлари ва қолган-қутган аскарлари билан жанг майдонидан қочиб қутилди. У дастлаб Булғор ўрмонларида яшириниб юрди, кейинчалик иттифоқдоши бўлмиш Улуғ Литва князи Витовт (1392—1430) ҳузурига, Киевга қочиб борди. Ўша йили Сарой ва Олтин Урданинг талайгина шаҳарлари Амир Темур аскарлари тарафидан хароб қилинди. Темур Олтин Урда тахтига Темур Қутлуғни ўтказиб (1395—1401), ўзи Самарқандга қайтди. Бироқ, орадан кўн вақт ўтмай, Тўхтамиш Олтин Урда пойтахтини яна эгаллаб олди, лекин 1396 йили Темур Қутлуғ уни тамоман тор-мор келтирди ва Саройдан қувиб чиқарди. Тўхтамиш яна Киевга қочиб кетди. У 1399 йили Витовт билан бирликда Темур Қутлуғга қарши яна қўшин тортиди, ammo Ворскла дарёси бўйида ҳар икки орада бўлган жангда Темур Қутлуғ ва Едигей (Идику) ўзбек иттифоқчилар устидан ғалаба қозондилар.

Темур Қутлуғдан кейин Едигей Олтин Урда тахтига Шодибекни ўтқизди. Шодибек ҳукмронлик қилган йилларда (1401—1407) Олтин Урда яна кучая бошлади. Ўша йиллари Олтин Урда Булғор, Хожитархон, Қрим устидан яна ўз ҳукмронлигини ўрнатди. Едигей 1406 йили темурийлар ўртасида тожу тахт учун курашнинг кучайиб кетганлигидан фойдаланиб, Хоразмни босиб олди. Шунинг ҳам алоҳида қайд этиб ўтиш керакки, шу йиллардан бошлаб, Едигей Олтин Урданинг ягона ҳукмдори бўлиб қолди.

XV асрнинг биринчи чорагида Олтин Урдада феодал кураш кескинлашди. Фақат 17 йил ичида (1400—1417) Олтин Урдада чингизийлардан саккиз кишининг (Шодибек, Пўлодхон, Темирхон, Жалолиддин султон ва бошқалар) бирин-кетин тахтдан туширилганлиги бунга яққол мисолдир.

XIV асрнинг 80-йилларидан бошлаб манбаларда «Ўзбеклар улуси» ёки «Ўзбеклар вилояти» деб аталган Оқ Урдада ҳам феодал кураш кучайди.

Маълумки, Оқ Урда хони Урусхоннинг ўғли Қўйричоқ ўғлон ҳам Амир Темур билан Тўхтамиш ўртасида қизгин кураш борган XV асрнинг 80-йилларида Амир Темур ҳузурига қочиб келган ва унинг хизматида бўлган. Шарафиддин Али Яздийнинг ёзишича, Тўхтамиш 1395 йилда Терек дарёси бўйида тормор келтирилгандан сўнг, Амир Темур Волга бўйида Қўйричоқ ўғлонни Жўчи улусининг ҳокими этиб тайинлаган. Лекин Тўхтамишдан кейин Олтин Урдада Темур Қутлуғ, ундан сўнг Шодибекнинг ҳукмронлик қилганлигини биламиз. Бизнинг фикримизча, Қўйричоқ ўғлон ўша йилларда Оқ Урда тепасида турган бўлса керак. Унинг ҳукмронлиги қанча давом этганлиги ҳам маълум эмас, лекин 1418—1419 йиллари Ўзбек улуси учун Қўйричоқ ўғлоннинг ўғли Бароқхон билан Тўқай Темур авлодидан бўлган Улуғ Муҳаммад (Муҳаммадхон) ўртасида кураш борганлиги маълум. Натижада бу кураш аввал Улуғ Муҳаммаднинг ғалабаси билан тугади. Бароқхон Самарқандга, Улуғбек Мирзо (1409—1449) ҳузурига қочиб келди. Улуғбек уни ҳар томонлама қўллаб-қувватлади ва Улуғ Муҳаммадга қарши олантирди. Лекин Бароқхон яна мағлубиятга учради. 1423 йилгача Ўзбек улуси атрофида кезиб юрди. Рус солномаларининг маълумотларига кўра, Бароқхон ўша йиллари Жанубий Русь ерларида ҳам бўлган ва рус қишлоқларини талаган. Абдураззоқ Самарқандийнинг айтишича, 1422/23 йили Бароқхон Улуғ Муҳаммад устидан ғалаба қозонган ва Ўзбек улусининг тахтига ўлтирган. У Улуғ Муҳаммадга қарши курашини яна давом эттириб, 1423—1425 йиллар ичида Сарой ва Олтин Урданинг бир талай шаҳарларини қўлга киритган. XV асрда яшаган араб тарихчиси ал-Айнийнинг сўзларига қараганда, Бароқхон ўша йиллари яна бир рақиби — Давлатберди устидан ҳам ғалаба қозонган. Бароқхоннинг ҳукмронлиги кўпга чўзилмади. У 1428/1429 йили ўлдирилди. Абдураззоқ Самарқандийнинг ёзишича, у Мўғулистонда Султон Маҳмудхон билан бўлган жангда ҳалок бўлган. Ғаффорийнинг фикрича, у бир гуруҳ фитначи феодаллар томонидан тахтдан туширилган ва ўлдирилган. Ҳар ҳолда, ҳижрий 832 йилдан кейин Бароқхоннинг номи Олтин Урда ва Оқ Урда тарихида бошқа учрамайди.

Ал-Айний 1424—1425 йиллари Дашти қипчоқда феодал кураш кучайиб кетганини айтади ва «Чингизхон наслидан бўлган бир неча хон бу курашда ғолиб чиқди... уларнинг ҳар бири маълум бир вилоят устидан ҳукмронлик қилди, лекин улардан биронтасининг ҳам иши юришмади», — деб ёзади. Булар ичида энг фаоллари Улуғ Муҳаммад, Кичик Муҳаммад ва унинг ўғиллари Маҳмудхон билан Аҳмадхон, шунингдек, Тўхтамишнинг ўғиллари Давлатберди ва Кепакхон эди. Ал-Айний ўша йилларда Шайбон улуси қандай аҳволда бўлганлигида бехабар бўлиши мумкин, лекин унинг Олтин Урда ва Оқ Урда тўғрисида юқорида айтган гаплари тўлиғича Шайбон улусига ҳам тааллуқлидир.

Шайбон улусини оладиган бўлсак, авваламбор бу улуснинг

эгаллаган ўрнини аниқ чегаралаб кўрсатиш қийин. Хива хони ва машҳур тарихчи Абулғозихон (1644—1663)нинг ёзишича, Шайбон (Жўчихоннинг бешинчи ўғли; XIII аср) ёзда Урал тоғининг этаклари, Тобол, Ёйиқ (Урал), Илек, Ирғиз дарёларининг ўрта оқимида, қиш фаслида эса Орол денгизи, Чуйсув, Сарисув дарёлари бўйида кўчиб юрган. Ундан ташқари, Шайбоннинг бу улусни қачон ва кимдан олганлиги ҳам маълум эмас. Жувайний, Рашидиддин ва улардан кейин ўтган тарихчиларнинг асарларида бу ҳақда маълумот топмадик. Маҳмуд ибн Вали ва Абулғозихоннинг ёзишларига қараганда, Шайбон бу улусни 1238 йили Ботухондан олган.

Манбаларда маълумот йўқлигидан, XV асрнинг биринчи чорагигача Шайбон улусининг сиёсий аҳволи қандай бўлганлигини айтиб бериш ҳам қийин. Маҳмуд ибн Вали ва Абулғозихонлар Шайбондан кейин бу улусда Баҳодирхон, Жўчи Буқо, Бадақул, Минг Темур ва Пўлодларнинг ҳукмрон бўлганликларини қайд қилиб ўтганлар, холос.

XV асрнинг 20-йилларида Шайбон улусида бир неча мустақил хонлик мавжуд бўлган. Бу хонликлардан бири — Жумодуқхон (1425—1428)нинг улуси Орол денгизининг шимолида, яъни Сарисув ва Эмба дарёларининг ўрта оқимида бўлган. Унинг отаси Оқ Сўфи 1425 йилда кўчманчи феодаллар томонидан тахтдан туширилган. Жумодуқхоннинг шажарасида қуйидагилар ёзилган: «1425 йилда [унинг] отаси ҳаёт бўлишига қарамай, [феодаллар] жамоати уни [Жумодуқхонни] тахтга ўтказди». Маҳмуд ибн Валининг ёзишича, Давлатшайх ўғлон (Абулхайрхоннинг отаси) вафот қилгандан (1425) кейин, шайбонийлар орасида тожу тахт учун кураш кучайиб кетган ва оқибатда унинг балоғатга стмаган ўғли Абулхайрхон тахтдан туширилиб, ҳокимият дастлаб Оқ Сўфи, кейинчалик эса унинг ўғли Жумодуқхон қўлига ўтган.

Уша йиллари Шайбон улусида мустақил ҳукмрон бўлиб олган хонлардан яна бири Маҳмудхожахондир. У юқорида номни қайд этилган Қооибекнинг ўғли бўлиб, унинг улуси Тобол дарёсининг ўрта оқимида жойлашганди. Сибирдаги Тура шаҳри ва унинг атрофидаги ерлар буркут қабиласининг бошлиқлари Адаббек ва Кепакбекларнинг қўлида бўлган. Отбосар дарёсининг (Ишим дарёсининг ўнг irmoғи) сўл қирғоғидаги ерларда йирик ўзбек хонларидан Мустафохон ҳукмронлик қилган.

Хуллас, кўчманчи ўзбеклар давлати ташкил топиш арафасида Шайбон улуси ҳам майда-майда қисмларга бўлинган, Жўчи улусининг сиёсий аҳволи эса, юқорида қайд қилинганидек, оғир эди.

2-605 Абулхайрхон бошлиқ кўчманчи ўзбеклар давлатининг ташкил топиши

Юқорида XV аср бошларида Шайбон улусида ҳам феодал кураш кескинлашганлиги ва натижада бу улус бир печа мустақил улусларга ажралиб кетганлиги қайд этилган эди. Манбаларда бу улусларнинг ички аҳволи тўғрисида тўла ва батафсил маълумот йўқ. Аммо мавжуд бўлган айрим маълумотларга кўра, бу улуслар ўртасида доимо кескин кураш бўлиб турган. Маҳмуд ибн Валининг кўрсатишига қараганда, Жумодуқхон ҳукмронлигининг дастлабки ойларидаёқ, Шайбон улусида тартибсизликлар ва феодал кураш кучайиб кетган. Бу кураш ва тартибсизликлар дастлаб 1425—1426 йилларда Манғит улусида юз берди. Масъуд ибн Кўҳистоний бундай деб ёзади: «Жумодуқхон ҳукмронлигининг дастлабки йилларида Идикубий (Едигей — Б. А.)нинг ўғилларидан Ғозибой манғит отасининг кўрсатмасига биноан [ўз] уруғи ва қабиласининг бошлиғи бўлиб қолди, [барча] аймақ ҳамда кўчманчиларни ўзига бўйсундирди. [У] ҳокимият тепасига чиқиб олгач, жабр ва ситамкорликка қўл урди. У [тариқат ва] ҳақиқат йўлидан чиқиб кетди. Дашти қилчоқнинг ҳокимлари унинг [Ғозибийнинг] зулмига бардош беролмай, ундан юз ўғирдилар ва [ҳаммалари] бирлашиб уни ўлдирдилар... ва улар [манғитларнинг сардорлари] Жумодуқхоннинг ўрдасига бордилар ва унинг мулозимлари қаторига ўтишга муяссар бўлдилар. Вақти келиб, бу [манғит] амирлар [Жумодуқ] хон марҳаматидан умид узиб, унинг ўрдасини ташлаб кетдилар ва Жойтар жолқин деган жойга [қочиб] келдилар [ва шу ерда] Жумодуқхонга нисбатан рақиблик камарини белга боғлаб иттифоқлашдилар ҳамда унга қарши қўзғолон кўтардилар». Балки, бу манғит амирлари Жумодуқхонни Манғит улусига Ғозибийдан кейин сардор бўлиб олган Ваққосбийга қарши отлантирмоққа ҳаракат қилган бўлсалар керак. Жумодуқхон Ваққосбий ва манғитлар билан душманлашнишни истамаган ва ўша исёнчи амирларни жазоламоқчи бўлган бўлиши ва бу амирлар буни фахрлаб қолиб, Жойтар жолқинга қочиб кетган бўлишлари керак. Маҳмуд ибн Вали манғитларнинг сардори Ғозибийнинг Жумодуқхонга тобе бўлганлигини очиқ айтиб, бундай деб ёзади: «Амир Идикубийнинг ўғилларида бўлган Ғозибий манғит отасининг кўрсатмаси билан [ўз] халқининг ва улусининг бошлиғи бўлиб олди ва [барча] аймақ ҳамда кўчманчиларни ўзига бўйсундирди ва ҳазрат Жумодуқхоннинг мулозимлари қаторига ўтиш шарафига муяссар бўлдилар». Жумодуқхоннинг исёнчи манғит амирларига нисбатан яхши муносабатда бўлмаслик сабаблари мана шундай бўлса керак.

Шуниси характерлики, Жойтар жолқинда қўзғолон кўтарган манғит амирлари буркут, нукуз қабиласидан бўлган кўчманчиларни ҳам ўз томониغا оғдириб олиб, 17 минг кишилик қўшин тўплаб олишга муваффақ бўлган. Жумодуқхон қўзғолончи-

ларга қарши қўшин тортди, лекин жангда мағлубиятга учради. Жумодуқхон қўшинининг қўшини бошляқлари, шу жумладан Жумодуқхоннинг ўзи ҳам асир олинди ва манғит бошляқларининг буйруғи билан қатл қилинди. Бу жангда Жумодуқхон қўшинининг жавонғири (сўл қаноти)га қўмондонлик қилган ёш Абулхайрхон ҳам асир олинди ва Сариг Усмон томонидан қамаб қўйилди. Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг ёзишича, Сариг Усмон Абулхайрхонни шайбонийхонлар наслидан бўлганлигини билгач, уни ўз ҳимоясига олган ва унга хайрихоҳлик билдирган. Орадан кўп вақт ўтмай, уни сафар анжомлари билан таъминлаб, ўз улусига кетишга рухсат берган.

Сариг Усмон Абулхайрхонни шайбонийлар наслидан бўлганлиги учун қўйиб юбормади, аксинча, бундан ўз манфаатини кўзлади. Урта осиелик кўчманчи халқлар, айниқса, ўша замонда ҳозирги Қозоғистон ҳудудида кўчиб юрган халқларнинг оғтида «қоқсуяк»ларга яъни Чингизхон наслидан бўлганларга сизиниш кучли эди. Бу наслдан бўлган, ўша вақтда ҳокимият учун курашиб юрган хонлар, султонлар кўп бўлиб, йирик феодал Сариг Усмондек одамлар булар ичидан истаган кишисини таппа олиб, қўллаб-қувватлаши мумкин эди. Лекин кўчманчи феодаллар ўз манфаатига хизмат қилувчи хонларнинггина қўллаб-қувватлар эдилар. Сариг Усмон ҳам Абулхайрхонни қўллаганда худди шу мақсадни кўзда тутди. Шубҳасиз бу ерда Абулхайрхон ҳокимиятни қўлга олгач, Сариг Усмонга зўр имтиёзлар Сераман деб сўз берган. Шундан кейингина Сариг Усмон уни қўйиб юборган. Дарҳақиқат, Абулхайрхон тахтга ўтиргандан кейин, Сариг Усмон хоннинг зўр илтифотларига сазовор бўлди ва унинг энг яқин мулозимлари қаторидан ўрни олди. Абулхайрхонни ўша йили қўллаб-қувватлаган Алаша баҳодир ҳам хоннинг зўр илтифотига сазовор бўлди, юқори давлат мансабларига кўтарилди.

Абулхайрхон асирликдан қутулиб, ўз улусига қайтишда Шанвай Манглаб деган жилада қишлади ва келаси йилнинг баҳорида ўша Алаша баҳодирнинг аймағи орасига келиб тушди. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний бу аймақ катта аймақлардан бири бўлиб, бу ерда Алаша баҳодир ва унинг аймағидаги феодаллар Абулхайрхонга тобелик билдирдилар, деб ёзди. Абулхайрхон Алаша баҳодирнинг ёрдами билан каттагина ҳарбий куч тўплаб олди ва орадан кўп вақт ўтмай, ўз улусига қайтиб борди. Бу ерда қиёт, манғит, дўрмон, қушчи, ўтарчи, жайман, тубойи, тоймас, жот, хитой, қорлиқ, ушун (усун), қурлавул, эчки, тапгун, тумон-минг, қўнғирот ва бошқа кўчманчи қабилаларнинг бошлиқлари ҳамда руҳонийлар, султонлар, ўғлонлар уни хон қилиб кўтардилар. Бундан Абулхайрхонни Дашти қилчоқдаги турк-мўғул кўчманчи қабилаларнинг кўпчилиги қувватлаганлиги яққол кўриниб турибди. Маҳмуд ибн Валининг кўрсатишича, Абулхайрхонни хон қилиб кўтаришда икки юздан ортиқ сардор, яъни қabila ва уруғларнинг бошлиқлари қатнашган. Шубҳасиз, қабилалар ва улуслар ўртасида тез-тез бўлиб тур-

ған ұзаро урушлар, шүнингдек, кўчманчи омманинг феодал зулмга қарши ғалаён кўтариш хавфи кўчманчи феодалларни хон атрофига уюшишга ва меҳнаткаш оммани итоатда тутта олади- ган марказий давлат аппаратыни тузишга мажбур этган. Абулхайрхон давлати фикримизни тасдиқлайди. 1428/29 йилда кўчманчи ўзбеклар Абулхайрхон бошчилигида Жануби-Ғарбий Сибирдаги Тура шаҳрини эгалладилар. Шаҳар ҳукмдорлари Адаббек билан Кепакбек шаҳарни ҳеч қандай қаршилик кўрсатмасдан Абулхайрхонга топширдилар. Бу ерда Абулхайрхон номга хутба ўқилиб, пул чиқарилди. Тура шаҳри эса кўчманчи ўзбеклар давлатининг пойтахти деб эълон қилинди ва 1446 йилга қадар шундай бўлиб қолди.

Абулхайрхоннинг бу дастлабки муваффақиятлари тез фурсатда Дашти қипчоқ бўйлаб тарқалди. Кўпгина ўғлонлар ва султонлар Абулхайрхон ҳузурига — Турага келиб, унинг хизматыга кирдилар. Булар орасида Арабшоҳ авлодидан бўлган Бахтиёр султон ҳам бор эди. У то умрининг охиригача (1457 йили ўлдирилган) Абулхайрхоннинг энг яқин сафдошларидан бири бўлиб, унинг қўшинига қўмондонлик қилди.

1429 йили Абулхайрхон юқорида номни зикр этилган Маҳмудхўжахонга қарши қўшни тортиди ва уни Тобол дарёси бўйида тор-мор келтирди. Маҳмудхўжахоннинг ўзи асир олиниб, Абулхайрхоннинг амри билан қатл этилди, унинг ўрдаси бўлса тамоман талон-торож қилинди. Абулхайрхон Маҳмудхўжахоннинг улусини ўз улусига қўшиб, сўнг Турага қайтди.

Шундай қилиб, жуда қисқа бир вақт ичида (1428—1431) Абулхайрхон илгари майда қисмларга бўлиниб кетган Шайбон улусининг катта бир қисмини бирлаштиришга ва унда ўз ҳукмронлигини ўрнатишга муваффақ бўлди. «Баҳр ул-асрор»да ёзилишича, Абулхайрхон ўша йиллари ўз давлатини Кўк Ўрда (Олтин Ўрда)дан мустақил деб эълон қилган. Бундан кўриниб турибдики, Шайбон улусида сўнгги йилларда ҳукмронлик қилган хонлар (Давлатшоҳ ўғлон, Жумодуқхон, Маҳмудхўжахон) Олтин Ўрдага тобе бўлганлар.

1431/32 йили кўчманчи ўзбеклар Хоразмга катта юриш уюштирдилар. Масъуд ибн Усмон Кўхистонийнинг ёзишича, Абулхайрхон Хоразмни ҳам ўз ҳукмронлигига бўйсундирмоқчи бўлган.

Маълумки, кўчманчилар орасида ҳар қандай сиёсий иттифоқнинг ташкил топиши, пировардида, қўшни мамлакатларни босиб олишга олиб келади, чунки бундай урушлар кўчманчи феодаллар учун бойлик тўплаш манбаигина бўлиб қолмай, қабила ва уруғлар ичидаги ижтимоий қарама-қаршиликларни бартараф қилиш воситаси ҳам бўлган. Бундан ташқари, кўчманчилар учун бўш ва кенг ҳудудлар мол боқишда энг зарур бир шароитдир; бундай бўш ва кенг ҳудудлар кўпинча қўшни ўтроқ аҳоли ерларининг кўчманчилар томонидан босиб олинishi йўли билан барпо этилади. Шунинг учун В. В. Бартольднинг кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмга юриш қилишдан фақат

тҳолини талаб қайтиш мақсадигиға кўзланган эди, деган фикри кўп ҳам тўғри эмасдир.

Кўчманчи ўзбеклар Хоразмнинг кўп шаҳар ва қишлоқларини босиб олдилар ҳамда унинг пойтахти Урганчни қамал остига олдилар. Темурийларнинг Хоразмдаги ҳокими амир Иброҳим ва унинг қўл остида бўлган қўшин ўзбекларга қаршилик кўрсатмай, шаҳарни жўнгина уларга топширди. «Баҳр ул-асрор»да ёзилишича, шаҳар қамал этилгандан кейин Абулхайрхон амир Иброҳим олдиға қуйидаги талабни қўйган: Хоразм Чингизхон замонидан бери Жўчихон ва унинг авлодларига тобе бўлган, шу туфайли бу ўлка яна Чингизхон авлодига, хусусан, Абулхайрхонга бўйсундирилиши зарур. Бу талаб ҳам ўзбеклар Хоразмни тамоман босиб олиш ниятида эканлиги тўғрисида юқорида айтилган фикримизни тасдиқлайди. Манбалар («Тарихи Абулхайрхоний», «Баҳр ул-асрор» ва ҳ. к.)нинг кўрсатишича, Урганчининг кўзга кўринган уламо ва аъёнларининг кўнчилиги амир Иброҳимни Абулхайрхоннинг талабини қабул қилиш ва шаҳар дарвозаларини ўзбекларга очиб бериш тўғрисида буйруқ беришға мажбур этган. Шундай қилиб, Хоразм ва унинг пойтахти кўчманчи ўзбекларға таслим этилди ва шафқатсиз равишда талон-торож қилинди.

Лекин, барибир, ўзбеклар кўп ўтмай Хоразмни ташлаб, яна Дашти қипчоққа қайтиб кетдилар. Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг ёзишича, бунга Хоразмнинг кўчманчилар учун нокулай иқлими сабаб бўлган. XV асрда ўтган араб тарихчиси ал-Мақризий ўша йиллари Дашти қипчоқда қаттиқ қурғоқчилик бўлганлиги ва натижада вабо касали тарқалиб, кўп аҳоли ва чорваларнинг ўлиб кетганлигини айтади. Машҳур шарқшунос олимлар А. Ю. Якубовский ва А. А. Семёновлар ана шу фикрни қувватлаб, кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмдан тез фурсатда чиқиб кетишларига вабо касалининг тарқалиши сабаб бўлган, деб ёзадилар. Абдураззоқ Самарқандий, Шоҳруҳ (1409—1447) тарафидан Хоразмға кўчманчи ўзбекларға қарши қўшин юборилгандан кейин, ўзбекларнинг Хоразмдан чиқиб кетганликларини таъкидлайди. П. П. Иванов ҳам худди шу фикрни айтади. Бизнинг фикримизча, ўзбекларнинг Хоразмдан бунчалик тез фурсат ичида чиқиб кетганларига яна бошқа бир сабаб ҳам бор: ўша вақтда Хожитархон хони Орол денгизи атрофида кўчиб юрган Кичик Муҳаммаднинг ўғли Маҳмудхон ва унинг укаси Аҳмадхон Абулхайрхонға қарши катта қўшин тўплаб, унинг улуси чегараларида пайдо бўлган ва унга бостириб кириш хавфини туғдирган. Дашти қипчоқда юз берган кейинги воқеалар фикримизнинг тўғри эканлигини кўрсатади. Абулхайрхон Хоразмдан қайтгач, кўп ўтмай, зўр тайёргарлик кўриб, Маҳмудхон ва Аҳмадхонларға қарши қўшин тортди. Ҳар икки ўртада Икря туб деган жойда катта уруш бўлди. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний бу жангда Абулхайрхон тўла галаба қозонганлиги, Маҳмудхон ва Аҳмадхонларнинг ўрда бозор деб аталган

қароргоҳини босиб олганлигини айтади. Маҳмудхон ва Аҳмадхонлар Хожитархонга қочиб кетган ва ўша ерга яшаринган. Бу жангда Абулхайрхон ва унинг аскарлари қўлига катта ўлжа (чорнолар, чодирлар) ва асирлар тушган. Ўрда бозорда Абулхайрхон номига хутба ўқилиб, пул зарб қилингандан кейин, Ўрда бозор, Маҳмудхон ҳамда Аҳмадхонларнинг улуслари кўчманчи ўзбеклар давлатига бўйсундирилганлиги эълон қилинган. Хўш, Ўрда бозор нима ва у қаерда жойлашган? Одатда, хонлар кўчиб юрган вақтда уларнинг қўнадиган жойлари эди. Шунинг учун бу ер Ўрда бозор деб аталган. Шунинг ҳам айтиш керакки, ҳар бир хоннинг бир неча Ўрда бозори бўлган. Абулхайрхон босиб олган бу Ўрда бозор, Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг ёзишича, бир вақтлар Саинхон (Ботухон)нинг асосий ёзлик турар жойларидан бўлган. Абулхайрхон босиб олган бу Ўрда бозорнинг қаерда бўлганлиги маълум эмас. Лекин у Маҳмудхонларнинг асосий Ўрда бозори бўлган. 1750 йилда Оренбург генерал-губернаторининг топшириғи билан Қирғизқайсоқ ўрдасига бориб, унинг харитасини чиқиб қайтган муҳандис-подпоручик Ригельманиннг келтирган маълумотларига қараганда, Ўрда бозор Оренбургдан 150 км қуйироқда, Қорасув дарёси бўйларида жойлашган, деб тахмин қилиш мумкин.

1431—1446 йиллар ўртасида Абулхайрхон катта босқинчилик урушлари олиб бормади. Бунга қўидагилар сабаб бўлди. Биринчидан, Ибоқхон, Бурка султон, Оқ Ўрда хони Бароқхоннинг ўғиллари Жонибек ва Гирайхон сингари кўпгина султонлар Абулхайрхонга тобе бўлишдан бош тортдилар ва Абулхайрхон ҳокимият тепасига келган биринчи кунлардан бошлаб унга қарши кураш олиб бордилар. Булар ичида энг кучлиси Мустафоҳон бўлиб, уни манғитларнинг бир қисми қўллаб-қувватлаб турар эди. Шунинг учун ҳам Абулхайрхон ўша йиллар ичида ички феодал кураш билан банд бўлди. Иккинчидан, Абулхайрхон ўша йилларда Ўзбек улуси чегараларида кўчиб юрган яна бир шайбоний — Саид Аҳмад ва, айниқса, Аҳмадхоннинг кучайиб бораётганлигидан чўчир эди. Шу туфайли у мудофаа урушларига ҳозирланиб туришга мажбур бўлди.

XV асрнинг 40-йилларида Олтин Ўрдада, кўчманчи ўзбекларга қўшни бўлган Мўғулистонда ва Темурийлар давлатида феодал кураш бениҳоят кучайиб кетди. Бу ҳол Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбекларга Сирдарёнинг ўрта оқимида жойлашган вилоятларни босиб олиш учун йўл очиб берди. Бундан ташқари, 1446 йили Абулхайрхон ўзининг энг кучли рақибларидан бири Мустафоҳон устидан ғалаба қилди. Бу ҳам Абулхайрхонга ҳарбий юришларини яна бошлаб юбориш имкоиятини берди. Абулхайрхон бу қулай фурсатдан фойдаланиб, 1446 йили Сирдарёнинг ўрта оқимида жойлашган Сигноқ, Оққўрғон, Арқуқ, Узғанд ва Сузоқ шаҳарларини ўзига бўйсундирди. Кўчманчи ўзбеклар давлатининг пойтахти ана шу йили Турадан Сигноққа кўчирилди. Кўчманчи ўзбеклар Сирдарё бўйидаги ерларни ишғол қилиб, Темурийлар давлатининг ён қўшиниси бў-

либ қолдилар ва Мовароуннаҳрнинг қишлоқ ҳамда шаҳарларини тез-тез талон қилиб турдилар. Бундан ташқари, улар темиррийларнинг тожу тахт учун олиб борган ўзаро курашларига ҳам фаол аралаша бошладилар ва ҳокимият учун курашган темиррийлардан гоҳ унисини, гоҳ бунисини қўллаб-қувватладилар.

XV асрнинг 30—50-йилларида Абулхайрхон ўзбек кўчманчи феодаллари ва, айниқса, чингизий султонларнинг сепаратистик ҳаракатларига қарши кураш олиб боришга мажбур бўлди. У айрим феодалларнинг хон ҳокимиятига қарши чиқишларини шафқатсизлик билан бостирди. Абулғоziхоннинг ёзишича, хон ҳокимиятига қарши чиққанларнинг биронтаси ҳам Абулхайрхоннинг қаҳр-ғазабидан қочиб қутулолмаган. Лекин, барибир, Абулхайрхон айрим султонларнинг қаршичилигини синдира олмаган. Бароқхоннинг ўғиллари Гирайхон билан Жонибек султон, Ҳожини Муҳаммадхоннинг ўғли Ибоқхон, Едгор султоннинг ўғли Бурка султон шулар жумласидандир.

Ибоқхон, Дашти қипчоқда юз берган кейинги воқеаларга қараганда, Фарбий Сибирда ҳукмронлик қилган. Буни қуйидаги фактлардан ҳам кўрамиз. XV асрдан қолган рус давлат ҳужжатларидан бирида 1481 йилда Ибоқхоннинг ўзаро савдо ва бошқа муносабатлар ўрнатиш тўғрисида улуғ рус князи Иван III (1462—1505) билан музокаралар олиб борганлиги, орадан икки йил ўтгач, яъни рус қўшинлари Угрияни ишғол қилган 1483 йилда рус подшосига ўзаро дўстлик иттифоқи тузишни таклиф этганлиги айтилади. Рус солномаларида Ибоқхон «шибан» ёки «иўғайларнинг подшоси», деб ёзилган. Рус подшоҳларининг 1575—1584 йиллардан қолган ҳужжатларида Ибоқхон Сибирь хони Кучумхоннинг бобоси ва Тюмень подшоҳи деб аталган. Рус подшоси Фёдор Иванович (1557—1598)нинг 1559 йилда Кучумхонга юборган мактубида ҳам Ибоқхоннинг бир вақтлар Сибирь хони бўлганлиги таъкидланади.

Кейинги йилларда юз берган воқеаларга қараганда, XV асрнинг 70-йилларида Ибоқхон Едигей авлодидан бўлган манғит амирларида Муса мирза ва Ёмгурчи билан бириккан. Фикримизча, ўша йиллари манғитлар Ибоқхоннинг тобелигига ўтган бўлсалар керак. Кейинчалик уни Қозон хоши деб атаганлар ва Муҳаммад (Мамат) деган киши томонидан ўлдирилган, деб айтилади. Ибоқхоннинг қачон ва қайси йўл билан Қозонни олганлиги ҳақида ҳеч нарса билмаймиз. Маълумки, 1481 йил январь ойининг бошларида Ибоқхон юқоридан номлари зикр қилинган манғит амирлари билан бирга Жанубий Русь ерларини талаб қайтиб келаётган Олтин Урда хони Аҳмадхонни Донецнинг Дон дарёси билан қўшилган жойида пойлаб турган ва уни шу ерда ўлдирган. Шунинг учун ҳам Ибоқхон Қозонни ё 70-йиллар охирида ёки 80-йиллар бошида олган бўлиши керак, деб айтиш мумкин. Бундан кўриниб турибдики, Ибоқхон жуда катта ҳудуд устидан ҳукмронлик қилган йирик шайбоний хонлардан бўлган.

Бурка султон бўлса, XV асрнинг 30-йилларида Дашти қип-

чоқда бўлган воқеаларга қараганда, Сирдарёнинг қуйи оқими атрофидаги ерларда ҳукмронлик қилган. Масъуд ибн Усмои Кўхистонийнинг ёзишича, Бурка султон Абулхайрхонга тобе бўлган. Аслида эса у Абулхайрхон билан душманлик мақомида бўлган султонлардан эди. Масалан, у Абулхайрхон олиб борган урушларнинг биронтасида ҳам иштирок этмаган. Ундан ташқари, Абулхайрхон атрофида бўлган амирларнинг тўлиқ рўйхати келтирилган «Тарихи Абулхайрхоний» китобида Бурка султон эса олилмаган. Фақат китобнинг бир ерида, яъни Улуғбекнинг пабираси Муҳаммад Жўқийнинг 1460/61 йилларда Самарқанд тахти учун, султон Абу Саидга қарши курашмоқ учун Абулхайрхонга ёрдам сўраб мурожаат қилганилиги, хон унинг ихтиёрига Бурка султон ва Пешкада ўрмон бошчилигида қўшни берганлиги айtilган. Фикримизча, Бурка султон Муҳаммад Жўқийнинг илтимосига кўра, ўз ихтиёри билан ёрдамга келган бўлиши керак. Бурка султоннинг сўнгги тақдири кўп ҳам маълум эмас. «Шайбонийнома»да айтилишича, у XV асрнинг 80-йилларида Сирдарёнинг қуйи оқимидаги тўқайларда Шайбонийхон тарафидан ўлдирилган.

Гирайхон билан Жонибекхон тўғрисида 1456—1457 йилларга қадар маълумот йўқ. Бароқхон ўлдирилгандан кейин улар Оқ Урдада ҳукмронлик қилган бўлишлари мумкин. Ўрта осёлик машҳур тарихчи Муҳаммад Ҳайдарнинг (XVI аср) маълумотларига қараганда, улар 1455/56 йилда Абулхайрхоннинг таъқиб остида Мўғулистонга кўчиб кетган. Мўғулистон хони Эсон Буғохон (1428—1462) уларни иззат-икром билан кутиб олган ва уларга Чу ва Қўзибоши деган ерларни (Ғарбий Мўғулистон, яъни ҳозирги Чу водийси ва Еттисув ўлкаларининг бир қисмини) берган. Эсон Буғохон бу иши билан уларнинг ёрдамида Мўғулистоннинг ички ноҳияларини қалмоқлар ва кўчманчи ўзбекларнинг тез-тез қилиб турган хуружларидан ҳимоя қилиш мақсадини кўзлаган.

Кейинчалик Ғарбий Мўғулистон Абулхайрхон таъқибдан қочган кишилар учун бошлана бир жой бўлиб қолди. Муҳаммад Ҳайдарнинг айтишича, бу ерга қочиб келганлар орасида Жонибек ва Гирайхондан бошқа яна кўпгина султонлар ҳам бўлган. Худди мана шу ерда бўлажак қозоқ хонлигига асос солинади. Бу хонликнинг асосчилари Гирайхон ва Жонибекхон бўлган, хонликнинг ташкил топган вақти деб ҳижрий 870 (милодий 1465/66) йилни ҳисобламоқ лозим.

Сепаратист феодалларнинг Абулхайрхон ҳукуматига қарши чиққанларидан яна бири — кўчманчи ўзбек хонларидан Мустафоҳон эди. Мустафоҳон 1428 йилда Абулхайрхон билан бириккан эди, лекин Тура шаҳри олинганда кейин, у хондан яна ажралиб кетди. Бир қатор тарихий манбаларнинг берган маълумотларига қараганда, Мустафоҳон Ишим дарёси ва унинг irmoғи бўлган Отбосар дарёси теварагидаги ерларда кўчиб юрган. Абулхайрхон билан Мустафоҳон ўртасида уруш ҳаракатлари бошланмасдан бурун манғитлар йўлбошчиси Ваққосбий

яширин тарзда ўз қабиласи билан Абулхайрхонни ташлаб кетган ва Мустафоҳон билан бирикиб, уни Абулхайрхонга қарши гиж-гижлай бошлаган. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний Мустафоҳон ва Ваққосбийнинг Абулхайрхонга қарши катта куч тўплаганлигини ҳикоя қилади. Ҳар икки ўртада Отбосар дарёсининг чап қирғоғида катта уруш бўлади ва бу уруш, юқорида айтиб ўтганимиздек, Абулхайрхоннинг тўла галабаси билан якунланади. Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг маълумотларига қараганда, бу урушда Мустафоҳон қўшанида 4500 киши (бундан қарийб 1000 киши зодагонлар) ҳалок бўлган. Мустафоҳон қолган аскарлари билан Мингқишлоққа қочиб кетади.

Мустафоҳон XV аср ўрталарида Хоразмнинг жануби-ғарбий қисмини қўлга киритиб олади. Хондамирнинг сўзларига қараганда, у ўша пайтда Урганчни ҳам босиб олган ва шаҳар аҳолисининг бир қисмини ўзи янгида қурдирган Вазир шаҳрига кўчириб олиб кетган. В. В. Бартольднинг ёзишича, Вазир Урганчдан 30—35 км жануброқда бўлиб, баланд бир тепалик устида жойлашган. С. П. Толстов шаҳар қалъаси қадимий шаҳар ўрнига қурилганлигини, Вазирнинг эса мустаҳкам девор ва бошқа мудофаа истехкомлари билан ўралган замонавий бир шаҳар бўлганлигини аниқлаган. 1558—1559 йилларда Урта Осиёда бўлган машҳур инглиз сайёҳи ва савдогар Антоний Женкинсон (1610/11 йилда вафот этган) ўша Вазирда бўлган ва унинг тўғрисида қимматли маълумотлар қолдирган. П. И. Ричковнинг маълумотларига қараганда, Вазир XVIII аср охирларида ҳам Хива хонлигига қарашли бўлган икки шаҳардан бири ҳисобланган.

Мустафоҳоннинг Хоразмдаги ҳукмронлиги 1460/61 йилгача давом этади. Ўша йили кўзга кўринган қўнғирот амирларидан бири Усмон қўнғирот (Муҳаммад сўфининг ўғли) Еқуб ўғлон исмли бир шахс билан биргаликда бу ерда ҳокимиятни ўз қўлига олган. Унга қадар Усмон қўнғирот Мустафоҳон хизматида бўлиб, унинг энг яқин кишиларидан ҳисобланган. Манбаларда бу ҳақда бошқа маълумот ҳам бор. Масалан, Хондамирнинг ёзишига кўра, аслида Вазир аҳолиси Мустафоҳонга қарши қўзғолон кўтарган. Усмон қўнғирот бўлса бундан ўз манфаати учун усталик билан фойдаланган. Мустафоҳон бу гал ҳам Мингқишлоққа кетиб қолган. Унинг келгусидаги тақдири ҳақида манбаларда ҳеч қандай маълумот учрамайди. Унинг иниси Пир Будоғ султон эса Олтин Ўрда хони Аҳмадхон билан курашда ҳалок бўлади.

Шундай қилиб, кўчманчи ўзбеклар давлатида бошланган феодал ва тожу тахт учун кураш бу давлатни охир-оқибатда инқирозга учратган асосий сабаблардан бири бўлди. Абулхайрхон давлатини инқирозга олиб келган асосий сабаблардан яна бири — кўчманчи ўзбеклар билан қалмоқлар ўртасида 1457 йили Сигноқ яқинида бўлган қирғинбарот уруш бўлди.

Маълумки, қалмоқлар ўтмишда Дашти қипчоқ ўзбеклари сингари кўчманчи халқ бўлган. XV аср ўрталарида улар Абул-

хайрхон давлатининг шарқий ҳудудларида пайдо бўлдилар. XV асрнинг бошларида (1408 йилда) қалмоқлар Мўғулистон хонларига қарашли шаҳарлардан Бешбалиқни босиб олган эдилар. Мўғулистон хони Увайсхон (биринчи марта 1418—1421, иккинчи марта 1425—1428 йилларда) қалмоқларнинг хуружлари кучайиб кетгани сабабли ўз ўрласини Шарқий Туркистондан Еттисувга, тўғрироғи, Илибалиқ шаҳрига (Олмалиқ шаҳрининг жануби-ғарбида, Ила дарёси бўйида жойлашган) кўчиришга мажбур бўлади. Увайсхон бу ерда Эсон тойши қўмондонлиги остида бўлган қалмоқлар билан кўп бор уруш қилади. Лекин унинг қалмоқларни Чу водийси ва Еттисувдан суриб чиқариш йўлида қилган ҳаракатлари бирор натижа бермаган. Увайсхон вафот қилгандан кейин 1428 йилда қалмоқларнинг Мўғулистоннинг ички туманларига қилган хуружлари яна ҳам кучайган ва улар шу вақтдан бошлаб Чу водийси ва Еттисувда катта бир ҳарбий-сиёсий куч бўлиб қолганлар.

Қалмоқлар 1457 йилнинг баҳорида Уз Темур тойши бошичилигида Сирдарё бўйларида пайдо бўлдилар. Шу йил Сифноқдан кўп ҳам олинса бўлмаган Кўк кошона ёнидаги Нуртўқай деган жойда кўчманчи ўзбеклар билан қалмоқлар ўртасида катта уруш бўлди. Бунда кўчманчи ўзбеклар мағлубиятга учрадилар. Абулхайрхон қолган-қутган аскарни билан чекинишга ва Сифноқнинг мустақкам деворлари орқасига яширинишга мажбур бўлади. Қалмоқлар бўлса Ясси, Тошкент, Шоҳруҳия (Оҳангарон дарёсининг Сирдарёга қўшиладиган жойида бўлган ўрта аср шаҳари)ни талон-торож қилиб, Чу водийсига қайтиб кетганлар. Муаллифи маълум бўлмаган «Таворихи гузида, нусратнома» деган асарда Уз Темур тойши Абулхайрхоннинг пабираси, Муҳаммад Шайбонийхоннинг иниси уч ёшли Маҳмуд султони ўзи билан бирга омонат тариқасида олиб кетганлиги ва шаҳзода қалмоқлар орасида етти йил юриб қайтганлиги ҳақида ҳикоя қилинади.

Абулхайрхон вафот қилгандан кейин, кўп ўтмай, кўчманчи ўзбеклар давлати сиёсий инқирозга учради. Масъуд ибн Усмон Кўхистоний Абулхайрхон вафот қилгандан сўнг «барча кўчманчилар, каттасидан-кичигигача [Абулхайр]хоннинг тожу тахтига хуруж қилдилар», деб ёзади. «Абулхайрхон вафотидан кейин, — деб ҳикоя қилади Мирзо Муҳаммад Ҳайдар, — Ўзбек улуси инқирозга юз тутди, унда катта ғалаёнлар бошланди. [Шундан кейин] кўлчилик [халқ] Гирайхон ва Жонибекхоннинг ҳузурига қочиб кетди. Натижада уларнинг [Гирайхон ва Жонибекхоннинг] ҳузурига қочиб кетганларнинг умумий сони 200000 кишига етди».

Маълумки, Абулхайрхондан кейин унинг ўғли Шайх Ҳайдархон хон қилиб кўтарилди. Бу пайтда Абулхайрхоннинг барча душманлари бирлашиб, Шайх Ҳайдархонга қарши кураш бошладилар. XVI асрнинг машҳур шоир ва тарихчиларидан Камолиддин Биноий (1453—1512) нинг ёзишича, Шайх Ҳайдархоннинг ҳукмронлиги узоққа бормаган. У тахтга ўтирган

биринчи кўплардаёқ кўпгина қабила ва уруғларнинг бошлиқлари унга бўйсунмай қўйган. «Таворихи гузида, нусратнома»да ҳам айнан шундай дейилган. Биноий Шайх Ҳайдархоннинг феодалларнинг сепаратистик ҳаракатларига қарши курашнинг батафсил талқин қилади. Унинг сўзларига қараганда, Ибоқхон, Бурка султон, Жонибекхон, Гирайхон, манғит амирларидан Ёмгурчи ва Мусо мирза қўшилишиб, Шайх Ҳайдархонга қарши уруш очган, лекин дастлаб уни енга олмаганлар. Кейин улар Олтин Ўрда хони Аҳмадхон билан иттифоқ тузиб, охир оқибатда Шайх Ҳайдархон устидан ғалаба қозонганлар. Шайх Ҳайдархоннинг ўзи урушда ҳалок бўлган. Шайх Ҳайдархондан кейин Ибоқхон ва унинг иттифоқчилари Абулхайрхоннинг қариндош-уруғлари ва тарафдорларини қирғин қилганлар. Бундан фақат Муҳаммад Шоҳбахт (Шайбонийхон), унинг иниси Маҳмуд султон, Абулхайрхоннинг ўғиллари Суюнчхожахон, Кўчкунчихон ва юқорида номи зикр этилган Бахтиёр султоннинг ўғиллари Маҳдий султон, Ҳамза султон ва бошқа бир неча беклар ҳамда мулозимлар қочиб қутилганлар.

Шундай қилиб, кўчманчи ўзбеклар давлати инқирозга учради. Лекин бу давлатнинг инқироzi вақтинча бўлиб, орадан кўп вақт ўтмай, XV асрнинг 80-йилларида Муҳаммад Шайбонийхон бу давлатни қайта тиклади. Абулхайрхон давлатининг инқирозга учрашига қуйидагилар асосий сабаб бўлган: 1) ўтроқ аҳоли билан кўчманчи аҳоли ўртасида мустаҳкам иқтисодий алоқалар йўқ эди. Кўчманчи ўзбеклар давлати таркибига кирган гарбий ноҳиялар Волга бўйидаги шаҳарларга, шарқий ноҳиялар эса Мовароуннаҳрга тортим эди; 2) қабилалар ўртасида ҳам мустаҳкам иқтисодий алоқа йўқ эди; 3) кўчманчи феодалларнинг мустақиллиги кучли бўлгани ҳолда марказий давлат аппарати нисбатан кучсиз эди; 4) Ўрда Ичел, Шайбон ва Тўқай Темур авлодлари ўртасида тожу тахт учун ва феодал кураш бениҳоят кучли эди.

3-б о б. Кўчманчи ўзбеклар давлатида ижтимоий-иқтисодий муносабатлар ва давлат тuzуми

Кўчманчи ўзбеклар давлати кўчманчи ва ўтроқ аҳолиси бўлган жуда катта ҳудуд устидан ҳукмронлик қилди. Юқорида айтилганидек, бу давлатга ҳозирги Қозоғистоннинг катта бир қисми, Жануби-Гарбий Сибирь ва Хоразмнинг жануби-гарбий қисми қарар эди. Бу катта ҳудудда шаҳарлар ва қишлоқлар ҳам бўлиб, аҳолининг бир қисми зироатчилик ва ҳунармандчилик билан шуғулланар эди. Лекин аҳолининг асосий қисми чорвачилик билан машғул бўлган.

Ўтроқ аҳоли, асосан, ҳозирги Жанубий ва Марказий Қозоғистон ҳамда Жануби-Гарбий Сибирь халқи бўлган. Бу ноҳияларда Сигноқ, Савран, Арқуқ, Ўзганд, Оққўрғон, Сузоқ, Саройли, Туройли, Тура сингари шаҳарлар ҳам бўлган. 1509 йилда Шайбонийхоннинг қозоқ хони Бурундукхонга қарши ўтказган

катта ҳарбий юришида қатнашиб, Жанубий Қозоғистонда бўлган машҳур тарихчи ва ҷлоҳият олими Фазлуллоҳ ибн Рузбехон (1457—1530) бу ерларда зироатчилик ҳам ривожланганлигини ёзади. 1874 йилда Чу ва Сирдарё вилоятларида бўлган ўрис мансабдори Г. С. Загряжский бу ерлар Қоратовдан оқиб тушадиган Бурун, Чаён, Буржор, Икан дарёлари воситаси билан, Сигноқ атрофидан Жулекгача бўлган ерлар эса Сирдарёдан чиқарилган жуда кўп ариқлар воситаси билан суғорилганлигини аниқлаган. XIV асрда Марказий Қозоғистонда бўлган Рубрук ҳам бу минтақада сунъий суғоришга асосланган зироатчилик тараққий этганлигини айтади. Ҳатто, ер шароити зироатчилик учун қулай бўлмаган жойларда ҳам аҳоли «чигир» деб аталган махсус қурилма ёрдамида сув чиқариб зироатчилик қилган. Зироатчилик тараққий қилган хоҳилларда (асосан Жанубий Қозоғистонда) пахта, кузги ва баҳорги бугдой, жўхори ва дуккакли экинлар экилган. Баъзи ноҳияларда (айниқса, Марказий Қозоғистонда) аҳоли зироатчилиكنи ярим кўчманчиликка асосланган чорвачилик билан бораб олиб борган. Арқуқ, Узғанд, Оққўрғон, Сигноқ, Сузоқ ва бошқа шаҳарларнинг аҳолиси асосан ҳунармандчилик ҳамда савдо-сотик билан шуғулланган. А. Ю. Якубовский ҳамда А. Х. Маргулан тарафидан Сигноқ ва Сузоқда ўтказилган археологик кузатишлар буни яққол тасдиқ этади. Бу шаҳарларда теридан, металлдан турли буюмлар, шунингдек, заргарлик буюмлари, турли идиш-товоқ ва ҳарбий қурооллар ҳам ишлаб чиқарилган. Рузбехоннинг айтишича, кўчманчи аҳоли қисман ҳунармандчилик билан ҳам шуғулланган ва тери ҳамда жундан турли матолар ишлаб чиқарган. Улар қаданг (оқ қайин) дарахтидан яши ва мустаҳкам аравалар, ўқ-ёй ва бошқа ёғоч буюмлар ишлаганлар.

Шуни ҳам айтиш керакки, кўчиб юрмиш имкониятидан маҳрум бўлган кўчманчилар ҳам ўтроқликка ўтиб турардилар. Бундай ҳол, асосан, жут вақтида, яъни чорполар совуқ ёки биронта касаллик (ўлат) натижасида оғир аҳволга тушиб қолган пайтларда, феодал зулмининг кучайиши ва қабилаларнинг бири-бирига қарши қилиб турадиган талончилик урушлари натижасида юз берарди.

Юқорида кўчманчи ўзбеклар давлати таркибига кирган ҳудудда аҳолининг асосий қисми чорвачилик билан машғул бўлганликларини айғиб ўтган эдик. Чорвачилик одамлардан жуда кўп меҳнат талаб қилувчи соҳа. Чорва молларини қиш фаслидан бошқа ҳамма вақт яйловдан-яйловга ҳайдаб боқишга тўғри келарди. Ундан ташқари, кўчманчи чорвадор ҳар жойда қудуқ қазиб, кўп қор ёғиб қолганда ем-хашак қидириб топиш каби оғир юмушларни бажаришга мажбур эди.

Ёз фаслида чорва моллари ўтга сероб дарё ва кўлларнинг бўйлари, тоғ этаклари, қудуқ бўлгаи данглик ерларда боқиларди, қишда бўлса улар қор тўзонларидан тўсилган, қамиш ва бошқа ўтлар кўп бўлган жойларда сақланарди. Сирдарёнинг бўйлари худди ана шундай қулай қишловлардан бири бўлган.

Рузбехоннинг ёзишича, Сирдарё бўйидаги қишловларда ўт-тўғрироғи, қамиш ноҳоятда кўп бўлиб, у 300 фарсах (1800—2100 км) масофага чўзилган.

Кўчманчи халқ ҳаётида овчилик ҳам маълум роля ўйнаган. Улар йил давомида йиртқич ҳайвонлар ва паррандаларни ов қилардилар, шунингдек, балиқчилик билан ҳам шуғулланардилар. Овдан олиб келинган ўлжа уларнинг озиқ-овқат захирасини тўлдириб турарди.

Савдо-сотиқ ишлари кўчманчи аҳоли ўртасида кам ривожланган эди. Улар асосан бош айирбошлаш йўли билан савдо-сотиқ қилиб, кўпинча соғиш учун ажратилган ҳайвонларни Сирдарё бўйидаги ва Сибирдаги шаҳарларга ҳайдаб келиб, уларни кийим-кечак, газмол, оёқ кийими ва уй-рўзгор буюмларига айирбошлардилар. Кўчманчилар ўртасида савдо-сотиқнинг кам ривожланганлигига ишлаб чиқарувчи кучларнинг тараққий этмаганлиги ҳамда меҳнат тақсиротининг такомиллашмаганлиги сабаб бўлди.

Кўшни ўтроқ аҳолили ноҳиялардаги аҳоли устига босқин қилиш кўчманчилар ҳаётида асосий ўрин тутарди, уларнинг талончилик юришлари ҳарбий феодал синфга «оддий кўчманчиларни эксплуатация қилишдан кўра кўпроқ даромад келтирарди» (И. П. Петрушевский). Шу сабабдан улар бундай юришларга алоҳида эътибор қилардилар. Кўчманчиларнинг Мовароуннаҳрнинг ўтроқ аҳолили ноҳиялари устига қилинадиган талончилик юришлари кўпинча қиш фаслида бўларди, чунки қишда чорва молларини боқиш бирмунча оғирлашар, улардан олиннадиган даромад бўлса жуда камайиб кетарди. Натижада кўчманчилар ҳаётида бирмунча қийинчиликлар содир бўларди.

Кўчманчиларнинг талончилик юришлари кўпинча Урта Осиёнинг ўтроқ аҳолили ноҳиялари устига уюштирилар эди. Абдураззоқ Самарқандий кўчманчиларнинг ҳар қишда Самарқанд ва Бухоро остоналаригача келиб, тиварак-атрофдаги барча қишлоқларни талаб қайтганликлари ҳақида қимматли маълумотлар келтиради.

Кўчманчи феодаллар ўзаро ва қўшни мамлакатлар билан бўлган урушлардан ҳам нафланар эдилар. Проф. И. П. Петрушевский ўрта асрлар давлатлари тепасида турган хон ва подшоҳларнинг доимий уруш қилиб туришининг сабабларига тўхталиб, улар бойлик манбаи ҳисобланган талончилик урушини мунтазам ўтказиб турганларида ва уни тобора кенгайтирганларидагина феодал ҳукмдорлар уларни қўллаб-қувватлаганлигини айтади. Ундан ташқари, бундай урушлар феодалларга босиб олинган ўтроқ аҳолини эзиш, қолаверса, кўчманчи феодаллар билан оддий кўчманчилар ўртасида тобора кучайиб бораётган синфий қарама-қаршиликни, қисқа вақтга бўлса ҳам, кучсизлантириши имконини беради. Абулхайрхон ва унинг атрофига уюлган кўчманчи феодаллар Жўчи наслидан бўлган бирмунча улус хонларига (Маҳмудхўжа, Маҳмудхон, Аҳмадхон, Ҳожи Муҳаммадхон, Мустафохон) ва темурийларга

қарши (1431—1435, 1450) олиб борилган урушдан озмунча ла-
ромад орттирмадилар.

Кўчманчиларнинг Урта Осиёнинг ўтроқ аҳолини ноҳиялари-
га қилиб турган талончилик юришлари масаласига китобнинг
сўнгги бобида тўхтаб ўтилади. Бу ерда эса фақат ҳарбий ўл-
жа ва унинг тақсим қилиниши масаласига қисқача изоҳ бери-
лади.

Талончилик вақтида қўлга киритилган ўлжа қандай тақсим
қилинар эди? Биринчидан, талончилик юришида қатнашган
ҳар бир шахс ўзи қўлга киритган ўлжани хон ҳузурига келти-
риши лозим эди. Хон ва унинг ҳарбий бошлиқлари бундай бў-
лиши учун қўлидан келган ҳамма чора-тадбирларни кўрар эди:
хон тўпланган ўлжанинг бешдан бир қисмини ўзига олиб, қол-
ган қисмини эса лашқар ва ҳарбий бошлиқлар ўртасида тақ-
симларди. Тақсим вақтида ҳар бир кишининг жамиятда туғ-
ган ўрни алоҳида ҳисобга олинарди. Масалан, отлиқ аскарга
пиёда аскарга қараганда икки баробар кўпроқ ўлжа тегарди.
Шуни ҳам айтиш керакки, тархонлар (хазинага ҳар қандай
солиқ ва жарималар тўлашдан озод этилган ва бошқа имтиёз-
ларга эга бўлган феодаллар) ва баҳодирлар (ҳарбий феодал-
лар)нинг олган ўлжаларни умумий тақсимотга кирмас эди.

Маибаларда кўчманчи ўзбеклар жамиятида ҳам қулдорлик-
нинг мавжуд бўлганлиги тўғрисида бирмунча маълумотлар уч-
райди. Қуллар кўчманчи феодалларнинг хўжалигида турли
юмушларни (асосан чорва молларини боқиш) бажарардилар.
Қолаверса, уларни Сирдарё бўйидаги ва Сибирдаги шаҳарлар-
га олиб бориб сотиш мумкин эди.

Кўчманчилар қўшни ноҳияларга талончилик қилганларида,
зироатчилик ва ҳунармандчилик маҳсулотларидан ташқари,
минглаб кишини асир қилиб олиб кетар ва уларни қул
(барда, банда) қилиб, ўз хўжаликларида ишлатар ёки четга
сотиб юборардилар. Рузбехон 1508 йили қозоқ султонларидан
Аҳмад султоннинг Самарқанд ва Бухоро атофларини талаб, у
ердан 50 мингдан ортиқ кишини асир қилиб олиб кетиб, қул-
га айлантирганини ҳикоя қилади. 1451, 1462 йилларда Абул-
хайрхон ва кўчманчи ўзбеклар теурийларнинг тожу тахт та-
лашиб қилган курашларига аралашиб, Урта Осиёга катта юриш
қилган, минг-минглаб кишини асир қилиб олиб кетганлар ва
уларни қулга айлантирганлар. Шайбонийхон 1501—1502 йили
Тошкент ҳокими Султон Маҳмудхонга қарши қўшин тортиб
борганда йўл-йўлакай Шоҳруҳия ва Хўжанд атофларини та-
лон-торож этган. Ушанда унинг аскарлари 200 минг бош қўй,
5 минг от ва 300 минг қулни ўлжа қилиб олган.

Рузбехон ва Масъуд ибн Усмои Кўҳистоний кўчманчи ўз-
беклар Урта Осиё ва бошқа чет ўлкалардан олиб келинган асир-
ларинигина эмас, балки ўзаро урушларда енгилиб қолган ва
асир тушган ҳар бир кишини, шу жумладан, ўз халқини ҳам
қулга айлантирганлигини айтади.

Рузбехон бундай деб ёзади: «Ўзбекларга уч «халқ» [тоифа]

кирган... Шу кунда [булардан бири] — шайбонийлар, ...иккинчи «халқ» [тоифа] — қозоқлар, ... учинчи халқ [тоифа] — маңғитлардир... Бу уч «халқ»нинг хонлари ҳамيشа бир-бири билан қарама-қарши бўлиб, бир-бирига таҳдид қилиб туради. Қачонки, [бири иккинчи устидан] голиб чиқса, бири иккинчисини [қулликка] сотиб юборади, мол-мулк ва чорполарини бўлса, ўлжа тариқасида олиб кетадилар. [Улар] ҳеч вақт бу қоидадан четга чиқмайдилар. Борди-ю, [улардан] биронтаси «инима сабадан сен ўз халқингни қулликка сотасан?» деб, бу [удум]ни инкор қилса, улар бунга таажжубланардилар ва «бу одам ақлдан озибди, у ўлжани менсимаётибди», — деб айтадилар».

Юқорида кўчманчи ўзбеклар ижтимоий ҳаётининг баъзи бир масалаларига қисқача тўхталиб ўтдик. Манбаларда мавжуд бўлган баъзи бир қисқа маълумотлар ва археологик тадқиқотлар натижасида тўпланган материаллар ва бошқа фактлар шуни кўрсатадики, хўжалиқнинг умумий қолоқлиги ва патрнархал сарқитларнинг мавжудлигига қарамай, XV асрда Дашти қипчоқнинг кўчманчи жамияти феодализм йўлидан тараққий этиб борди. Бу масала қийин ва уни махсус синчиклаб ўрганиш лозим. Биз бу ерда шу масала юзасидан айрим дастлабки мулоҳазаларимизни айтиб ўтмоқчимиз.

XV асрда Дашти қипчоқнинг кўчманчи қабилалари орасида уруғчилик ва қабилачилик анча кучли бўлган. Бу қабилаларнинг тепасида кўчманчи аристократия: хонлар, султонлар, ўғлонлар (чингизийлар — «оқсуяклар»), баҳодирлар, бийлар, тархонлар турар эди. Улар қабиладошлари ва уруғдошларининг бутун ҳаёти устидан ҳукмронлик қилган.

Кўчманчилар ўртасида уруғчилик таъсири кучли бўлганидан кўчманчи ўз уруғидан ажралиб, бироқ бошқа уруғ турган ерларга кетолмаган. Ўз уруғи ва уруғ оқсоқоли — феодални ташлаб кетган киши қонундан ташқари ҳисобланган, у келиб қўшилган бошқа уруғ бўлса, уни ўзининг тўла ҳуқуқли аъзоси деб ҳисобламаган. Феодал синф бу тартибдан ўз уруғ ва қабиладошларини эзиш учун фойдаланган.

Яйловлар ва уларнинг атрофида бўлган суғориш манбалари ва биноларга феодал синф эгаллик қилган ва ер-сув уларнинг шахсий мулки ҳисобланган. Рузбеҳон Жўчихон ва Шайбонийхон замонидан бери яйловларнинг ёсо ва юсуя¹ асосида феодалларга мулк ҳисобланиб келинаётганлигини айтади. «Ҳар тоифа бир улусни ташкил қилади ва маълум бир ноҳия (маҳалла)да яшаб туради, — деб ёзади Рузбеҳон. Ҳар бир улусда, — деб давом этади у, — Чингизхон авлодидан бўлган бир султон ҳукмронлик қилади ва ҳар бир жамоа қадим замонлардан, яъни Жўчихон ва Шайбонийхон замонидан бери маълум бир жойда яшаб келади». Абдураззоқ Самарқандий Оқ Урда хони — Бароқхоннинг Улуғбекка Сифноқ ва унинг атрофидаги яйловлар

Есо ва юсуя — Чингизхон замонидан қолган қонун-қонда.

ҳамда бинолар қонун ва шариат бўйича ўзининг (Бароқхоннинг) мулки эканлигини айтиб, ундан буни эътироф этишини талаб этганлигини ҳикоя қилади. Дашти қипчоқда бўлган Плато Корпини ҳам бу ерда хусусий мулкчилик мавжудлигини кўзатган. Маана бу фактлар патриархал-феодал муносабатлар юзасидан кўпдан бери олиб борилган мунозараларнинг ташкилотчиларидан бири проф. Л. П. Потаповнинг ўрта аср кўчманчи жамиятида ерга хусусий мулкчилик мавжуд бўлганлиги тўғрисидаги фикрини яна бир бор тасдиқлайди.

Хон янгида босиб олинган вилоятларни ўз авлодларига ва яқин кишиларига инъом қилар эди. Масала, 1446 йилда Сирдарёнинг ўрта оқимидаги шаҳарлар кўчманчи ўзбеклар томонидан босиб олингандан кейин Сузоқ шаҳри ва унинг атрофидаги ерлар Бахтиёр султонга, Сяғноқ вилояти Манадон ўғлига, Узғанд эса Ваққосбийга берилган. 1428 йилда Тура шаҳри олингандан кейин Жануби-Ғарбий Сибирь Бахшибек тархон ва Қутлуғ Буқо тархонга берилганлигини ҳам айтиб ўтмоқ лозим. Биз кўрган манбаларда инъомнинг бундай шакли суюрғол деб айтилмайди, аммо, бизнинг фикримизча, бу суюрғолнинг айнан ўзидир. Мулкнинг суюрғол шакли Олтин Урдада ва Теңурийлар давлатида кенг тарқалганлиги маълум. Суюрғол Оқ Урдада ҳам амалда бўлганлигини биламиз. Низомуддин Шомий айтдики, Оқ Урданинг ҳарбий бошлиқларидан Улуғ Темур 1377/78 йили Тўхтамиш билан қўшилиб Самарқандга қочиб кетгани учун Урусхон унинг мулк ва ерларини Тойча исмли бир амирга суюрғол қилиб берган.

Кўчманчи ўзбеклар давлатида тархонлик ҳам мавжуд бўлган. Абулхайрхон ҳукмронлик қилган йилларда Жануби-Ғарбий Сибирь, Шайбонийхон замонида эса Арқуқ ва унга тобе ерлар тархонлик ерлар бўлган. Тархонлик ва суюрғол ёрлиқлари кўпинча катта ҳарбий хизматлар бадалига берилар эди.

Қабила ва уруғларнинг бошлиқлари бўлган феодаллар оддий кўчманчиларни ҳар томонлама эксплуатация қилар эдилар. Патриархал ниқобга ўралган феодал муносабатлар феодалларга ўзларига тобе бўлган кўчманчиларни ҳар томонлама эзиш ва уларни асоратда тутиш имкониятини берарди. Оддий кўчманчилар ўзлариники билан бирга хўжайиннинг чорполарини ҳам боқар, бир жойдан иккинчи жойга кўчганда, бошқа хўжалик ишларда ҳам уларга ёрдам берардилар. Ҳарбий юришлар вақтида эса улар ўз от, яроғ-аслаҳа, озиқ-овқати билан бирга бўлишга, вақт-вақти билан хўжайинларни йўқлаб туришга мажбур эдилар.

Бундан ташқари, оддий кўчманчилар ўз хўжайинларига турли солиқ ва жарималарни ҳам тўлаб турардилар. Бу солиқ ва жарималар қуйидагилардан иборат бўлган:

Ясоқ (қубур ясоғи). Бу солиқ чорво бошидан олинган солиқ бўлиб, чорва молларининг юздан бир қисми ҳажмида олинган. Қубур ясоғи кейинчалик ўтроқ аҳолидан ҳам тўпланган ва ҳар юз бош ҳайвондан 70 танга олинган.

Ундан бир. Бу солиқ, асосан, ўтроқ аҳолидан олиниб, даромаднинг ундан бир қисми миқдорида бўлган.

Ошлиғ. Озиқ-овқат солиғи бўлиб, ўтроқ аҳолидан йиғилган. Муҳаммад Солиҳнинг сўзларига қараганда, ошлиғни асосан уруш пайтида тўплаганлар. Демак, уни фавқулодда тўпланадиган солиқлар жумласидан деб айтиш мумкин.

Тогор. Бу ҳам озиқ-овқат солиғи бўлиб, қўшиннинг таъминоти учун сарфланган. Унинг миқдори маълум эмас. Бизнинг фикримизча, хон ва феодаллар тоғорни ўзлари истаган миқдорда белгиллаган ва тўплаган. Масалан, Шайбонийхоннинг 1509 йилги қозоқ султонларига қарши юришида Туркистон вилояти-нинг аҳолисига қарийб 50 минг кишидан иборат бўлган қўшиннинг таъминоти учун бир ойга етадиган миқдорда тоғор солиғи юкланган.

Зако́т ва савоим зако́т. Зако́т—хон ва султонларнинг шахсий хазинаси учун чорпо бошидан тўпланадиган солиқ. Манбаларимизда бу ҳақда етарли маълумот бўлмаганлигидан, унинг миқдорини тахминан бўлса ҳам айтиш қийин. Савоим зако́т бўлса ҳар қирқ чорпо бошидан бирини ташкил этган.

Жарималардан қўйидагиларни кўрсатиш мумкин:

Сўғум. Қадимдан кўчманчилар қишда истеъмол учун ўз чорполаридан бир қисмини кузда сўйиб олар эдилар. Бу одағларда «сўғум суюв» деб аталарди. Сўғум сўйиш вақтида ҳар бир хонадон (чодир) хонга, султонларга ва ўз хўжайинига унинг сўғуми учун яхши боқилган бир ҳайвонини берган.

Шибоғу (сибоғу). Хонлар, султонлар ва ўғлонлар бир жойдан иккинчи бир жойга кўчиб, овуллардан ўтаётганларида уларга аҳолидан тўплаб бериладиган озиқ-овқат жаримаси. У кўпинча пиширилган гўштдан иборат бўлган.

Совурин ва пешкаш. Бу ҳам шибоғуга ўхшашдир, лекин у кўпинча қимматбаҳо буюмлар, оқча ва кўйлаб от ҳамда бошқа чорполардан иборат бўлган. Ҳаттоки қимматли китоблар ва қуллар ҳам пешкаш қилинган. Совурин ҳам пешкаш сингари бўлган, лекин у кўпинча мағлуб томоннинг халқидан тўпланиб, гөлиб чиққан хонга тортиқ қилинар эди.

Кўчманчиларнинг, хусусан кўчманчи ўзбекларнинг давлат тузуми яхши ўрганилмаган. Манбаларда бу тўғридаги маълумот кам бўлиши бунга асосий сабабдир. Шунга қарамай, теңурийлар ва ўзбеклар (шайбонийлар) замоида ёзилган тарихий манбаларда бу ҳақда учраган баъзи маълумотлар мазкур сатрлар муаллифига кўчманчи ўзбеклар давлатининг тузилиши ҳақида айрим фикрлар айтиш имкониятини берди.

Давлат тепасида қабила ва уруғларнинг бошлиқлари томонидан сайлаб қўйилган хон турган. Лекин давлатни бошқаришда унинг ҳуқуқлари қисман чекланган эди. Уруш ва сулҳ масалаларидан тортиб, то шаҳзодаларнинг тарбиячилари (оталиқлари)ни тайинлашгача бўлган ҳар қандай тadbир қабила ва уруғ бошлиқларининг, руҳонийлар, султонлар ва ўғлонларнинг маслаҳатисиз амалга оширилмаган. Хон тарафидан белгиланган

ҳар қандай тадбир дастлаб унинг ҳузурига чақирилиб турилади деган кенгаш (машварат) да муҳокама қилинган. Муҳокамага қўйилган тадбир кенгаш аҳли томонидан ёқлангандагина кучга кирган. Бундан кўришиб турибдики, хон ҳузуринда чақирилиб туриладиган бундай мажлислар кўчманчи ўзбеклар давлатида катта роль ўйнаган.

Абулхайрхон ва умуман бошқа хонлар ўз фаолияти билан ҳукмрон синф — кўчманчи феодалларнинг манфаатини ҳимоя қилиши ва қуролини куч ёрдамида меҳнаткаш оммани шоянда тутиши зарур эди. Шундай қилиб, хон ҳокимияти меҳнаткаш оммани ҳукмрон синф томонидан эксплуатация қилиш қуроли бўлиб хизмат қиларди.

Маълумки, Абулхайрхонни хон қилиб кўтаришда кўчманчи кўчманчи қабилалар ва уларнинг бошлиқлари иштирок этди ва то 1457 йилгача уни ҳар тарафлама қўллаб-қувватладилар. Лекин қабилла ва уруғ ичида ҳокимият тўлиғича кўчманчи феодаллар қўлида эди. Улар фақат ҳарбий юришлар вақтидагина хон ҳузурига ўз лашкари билан келар, юриш тугагач, яна ўз юртига қайтиб кетар эди.

Давлатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида руҳонийларнинг маъқеи ҳам зўр эди. Қулмуҳаммад саййид ва Қора саййид исмли руҳонийларнинг Абулхайрхоннинг энг яқин маслаҳатчилари бўлиб, давлат ишларида фаол иштирок этганликлари маълум. Бир-икки мисол келтирамиз. 1431 йили Хоразмга юриш бошлаш олдида хон ҳузуринда чақирилган қабилла кенгашида баъзи қабилла бошлиқлари ва давлат ишлари юриш Темурийлар давлати билан, хусусан, Шоҳруҳ билан муносабатини жиддийлаштириши мумкин деб, бу юришга қарши чиқдилар. Лекин юқорида номлари кўрсатилган саййидлар хон томонини олиб, Хоразмга юришни ёқладилар. Шундан кейингина мажлисда қатнашган барча амирлар Хоразмга юришга рози бўлдилар. Иккинчи мисол. Шайбонийхон 1509 йили қозоқ хонларига қарши юриш олдида давлат кенгаши чақириб, эгаси ташлаб кетган ер-сувини девон ихтиёрига олиш масаласини ўртага қўйган. Шунда бир гуруҳ руҳонийлар, Самарқанд вилоятининг қозиси мавлоно Абдуғаффор ва Рузбеҳон хонга эътироз билдириб, фақат эгаси қидириб топилмаган тақдирдагина, яъни ўлган бўлса, бундай мулкни девон ихтиёрига олиш тўғри бўлишини айтганларида, мажлис қатнашчилари хоннинг таклифини эмас, балки руҳоний арбобларнинг таклифини қабул қилган.

Кўчманчи ўзбеклар давлатининг тузилиши қандай бўлганлиги аниқ эмас. Манбаларда учраган айрим фактларга қараганда, бу давлат марказлашмаган ва аппарати такомиллашмагач бир давлат бўлган. Биз фойдаланган манбаларда кўрсатиلىшича кўчманчи ўзбеклар давлатида қуйидаги мансаб лавозимлари бўлган:

Оталиқлар (отака, кўкалтош). Улар аслида шаҳзодаларнинг тарбиячилари ҳисобланган ва балоғатга етгунча уларнинг улус-

ларини бошқариб турган. Манбалардан кўринишича, оталиқлар хизмати сингган ва кўзга кўринган амирлардан тайинланган. Оталиқлар ўзларининг тарбиясида бўлган шаҳзодалар ба-лоғатга етиб мустақил ҳукмдор бўлганларида ҳам уларга зўр таъсир кўрсатиб турганлар. Бунга бир мисол келтирамиз. 1536 йилда Хива ва Бухорога келган рус элчиси И. Д. Хохлов Русияга қайтиб кетаётганда, Колпан (Устюртда) деган жойда шаҳзода Абеш (Аванеш)нинг одамлари уни ва ҳамроҳларини тутиб қолганлар. И. Д. Хохлов ана шу шаҳзоданинг оталиғи бўлган Давлат исмли амирга мурожаат қилганда, у шаҳзода Абешни Хохлов ва унинг одамларини қўйиб юбориш тўғрисида буйруқ беришга кўндирган.

Девонлар. Абулхайрхон давлатида девонларнинг қанча бўлганлиги ва уларнинг вазифалари нималардан иборат бўлганлиги маълум эмас. «Тарихи Абулхайрхоний»да девон хизматчилари қушчи қабиласидан бўлган Давлатхожа ва уйғур қабиласидан чиққан Ябағуларнинг исмлари келтирилган. Ҳар ҳолда икки девон: молия ишлари ва ҳарбий ишлар девони бўлган, деб тахмин қилса бўлади. Манбаларда девонларнинг султонлар ҳузурида ҳам бўлганлиги айтилган.

Ичкилар. Баъзан эшик оғабоши, эшик ихтиёри деб ҳам аталган. Улар хонлар ва султонлар ҳузурида бўлиб, уларнинг сарой ишларини бошқариб турганлар.

Қози калон. Абулхайрхон даврида бу лавозимда Қулмуҳаммад саййид, Шайбонийхон даврида эса Камолуддинхожа турганлар. Қози калон давлатнинг суд ишларини бошқарган.

Иноқлар. Улар, бизнинг фикримизча, хоннинг яқин кишилари, яъни маслаҳатчилари бўлган. Иноқлар кучли ва бообрў амирлардан тайинланар эди.

Ноиблар. Ноиб, Л. Будаговнинг сўзларига қараганда, вазирларнинг ўринбосарлари бўлиб, улар йўқ пайтларда вазифаларини бажарганлар. Манбаларда ноибларнинг хон ҳузурида ҳам бўлганлиги айтилади. Бизнинг фикримизча, хон ва вазирлар ҳузуридаги ноиблар кенг ҳуқуққа эга бўлган мансабдор ҳисобланган.

Амири шикор. Маълумки, ов феодал ҳукмдорлар ҳаётида катта ўрин тутар эди. Бу лавозим эгаси хон ва султонларнинг овларини уюштириб туриш керак эди. Шикоргоҳ атрофидаги қишлоқлар аҳолисининг ўз от-уловни, қурол-аслаҳаси билан келиб хон ва султонларнинг ов ўтқазинида уларга ёрдам бериши, улар қўниб қолганларида қўноқ ҳамда озиқ-овқат билан таъминлаш ишлари ҳам амири шикорнинг вазифаси ҳисобланар эди.

Ясовуллар. В. В. Бартольднинг фикрича, ясовуллар хонларнинг уй хизматчилари бўлган. А. А. Семёновнинг айтишича, улар даставвал хонларнинг ёсо ва юсунга асосланган буйруқларини ижро қилувчи шахслар бўлиб, кейинчалик хонлар ҳузурида кичик лавозимдаги хизматчилар бўлганлар ва уларнинг амр-фармони ва кўрсатмаларини ижро этиб турганлар. Биз кўр-

ган манбаларда айтилишича, улар солиқ тўплаш, урушда тулган ўлжани ҳисоб китоб ва ундан хонга тегишли қисмини ҳисоблаб ажратиб олиш вазифаларини ҳам ўтаган.

Меҳмон худой. Дастлабки ўзбек хонлари, тўғрироғи, Шайбонийхон ҳузурда бундай лавозим бўлганлигини фақат Рузбехон айтади, холос. Унинг сўзича, бу лавозим эгаси хоннинг маъсус йиғилишлари (мажлиси ҳумоюн)ни тўплашга жавобгар бўлган.

Мубоширлар. Улар, одатда, хоннинг чопарлари вазифасини ўтаган ва унинг ёриқларини вилоятларга етказиш вазифасини бажарганлар.

Доруғалар. Доруғалар хон ва султонлар томонидан айрим шаҳар ва ноҳияларга тайинланган ҳокимлардир. Уларнинг зиммасига хазинага келиб тушиши лозим бўлган солиқларни тўплаш ва бошқа бир қатор маъмурий вазифалар (аҳолини рўйхатга олиш, хон қўшини учун лашкар тўплаш ва ҳоказо) ҳам юклатилган.

Шуни ҳам айтиб ўтиш керакки, давлат лавозимларига асосан қушчи ва уйғур қабилаларининг намоёндаларидан тайинланган. Бундан бу қабилаларнинг катта нуфузга эга бўлганлиги ва бошқа ўзбек қабилалари орасида алоҳида ўрин тутганлиги кўриниб турибди.

Кўчманчи ўзбеклар қўшини мўғуллар ва темирлар қўшини тартибда тузилган. У асосан барча қабилалардан тўпландиган лашкарлардан иборат эди. Хон, султонлар ва қабила бошлиқлари — феодалларнинг доимий хизматида эса фақат уларнинг навкарларига бўлган. Навкарлар ҳарбий кишилар бўлиш билан бирга, ўз хўжайинларининг уй хизматкори ҳам ҳисобланганлар.

Кўчманчиларда ҳар бир эр киши — ҳарбий киши ўз бошлигининг биринчи чақирғи биланоқ отланиб ва қуролланиб, унинг ҳузурига тўпланган. Улар етарли озиқ-овқатини ҳам ўзлари билан бирга олиб келганлар. Мамлакат миқёсида лашкар тўпланиши тавочи деб аталган махсус мансабдорлар зиммасига юклатилган. Тавочилар катта ҳуқуққа эга бўлиб, лашкар тўпланишдан ташқари, ҳарбий юришлар пайтида қўшин учун тўхташ жойларини белгилаш ва айни вақтда қўшин тўхтаган ерда ош ташкил қилиш билан ҳам шуғулланганлар. Лашкар тўплаш ишга жарчи деб аталадиган амалдорларга ҳам топширилиб турилган.

Ўзбек лашкари ҳарбий юриш вақтида ўзининг озиқ-овқат заҳирасини аҳолининг қўлида бўлган ортиқча озиқ-овқатни мусодара қилиш йўли билан тўлатиб турган. Бундай тарзда озиқ-овқат тўплаш «юртовул» («юрт овламоқ») деб аталган. Бунда хон султонлардан бирининг бошчилигида йўл ёқасидаги қишлоқларга махсус ҳарбий қисм юборар ва бу қисм аҳолидан озиқ-овқат ва чорноларни тўплаб келар эди.

Кўчманчи ўзбеклар қўшини ҳам қадимги турклар ва мўғул қўшини сингари 10, 100, 1000, ва 10-000 тартибда тузилган. У

Ҳинг, сўл қанотлардан ва илғор (манғлай) қисмдан иборат бўлиб, ўнг қанотни дўрмон, тубойи, чимбой ва уйғур қабилаларининг лашкари, сўл қанотни эса бурқут, қиёт, қўнғирот, найман, қушчи, манғит, ушун (уйшин), ийжонлар ташкил этган. Тағгут, ўтарчи, ўқариш-найман, жот, хитой, қорлиқ, кенагас, эчки, туман-минглар бўлса, фикримизча, манғлай, қанбул ва қоровулни ташкил этган.

Шу факт ҳам диққатга сазоворки, кўчманчи ўзбек султонларидан баъзи бирлари фақат бир миллатдан иборат бўлган мунтазам қўшин тузишга ҳам ҳаракат қилганлар. Шайбонийларнинг Тошкентдаги ҳокими Суюнчхожахон Шайбонийхоннинг 1509 йилги юришида ўзининг 13 минг кишилиқ қўшини билан қатнашган. Бундан ўн мингга фақат ўзбеклардан тузилган отлик аскар бўлган. Рузбеҳон бу қўшиннинг ҳамжиҳатлик ва қаҳрамонлик намунасини кўрсатиб жанг қилганлигини ҳикоя қилади.

Манбаларда ўзбек лашкарларининг ҳарбий маҳорати ва санъати тўғрисида ҳам маълумотлар бор. Заҳририддин Муҳаммад Бобур ўзбекларнинг «тўлғама» (душман қанотларини айланиб ўтиб, орқадан ҳужум қилиш) деб аталган жанг усулини мақтаб ёзади. Рузбеҳон ўзбекларнинг жанг олдидан жуда тез тўплана олиши, бирдамлик ва ҳамжиҳатлик билан жанг қилишини ўз асариди таъкидлаб ўтади.

XV асрда кўчманчи ўзбекларнинг ижтимоий-иқтисодий ҳаётининг асосий тарафлари мана шулардан иборат.

Хулоса қилиб шуни айтиш мумкинки, Оқ Ўрда ва Шайбон улусининг кўчманчи жамияти илк феодал жамият, тўғрироғи, патриархал-феодал жамият бўлиб, феодал эксплуатация патриархал урф-одатлар билан (қабил ва уруғ бошлиқлари ҳукмронлигининг наслдан-наслга ўтиб туриши, кўчманчи аҳолининг талайгина жарималар тўлаб туриши, ўз хўжайинларининг мол-қўйини боқиб бориши ва ҳоказо) чамбарчас боғланиб кетган. Қулчилик бўлса (феодалларнинг мол-қўйларини боқиш ва уларнинг уй хизматларини бажариш) уклад тарзида сақланган.

4-б о б. Кўчманчи ўзбеклар билан теурийлар ўртасидаги ўзаро муносабатлар

Дашти қипчоқнинг кўчманчи аҳолиси билан Ўрта Осиёда истиқомат қилиб турган ўтроқ аҳоли ўртасида қадим замонлардан бери ўзаро иқтисодий (савдо) ва сиёсий муносабатлар давом этиб келган. Биз бу муносабатларнинг асосан сиёсий томонларигагина тўхталиб ўтамиз, чунки масаланинг иқтисодий тарафи анча мураккаб ва алоҳида илмий-тадқиқот ишлари елиб боришни талаб қилади.

XV асрда кўчманчи аҳоли билан ўтроқ аҳоли ўртасида бўлган савдо муносабатлари тўғрисида манбаларда тўлиқ ва батафсил маълумотлар бўлмаса-да, ҳар икки томон бир-бири билан мунтазам равишда савдо-сотиқ олиб бориб турган. Ҳатто,

Оқ Урдада низолар ва феодал кураш кучайган XV асрнинг 20-йилларида ҳам ҳар икки ўртада савдо-сотиқ ишлари тўхтамаган. Абдураззоқ Самарқандий ана шу йиллари ўрта осиелик савдогарларнинг Дашти қипчоққа бориб савдо-сотиқ қилиб, ўз юртига эсон-омон қайтиб келганликларини ҳикоя қилади. XV асрнинг 80-йилларида Шайбонийхон ва қозоқ хонлари (Бурундукхон, Қосим султон ва бошқалар) ўртасида Ўзбек улусида сиёсий ҳокимият учун кучли курашлар бўлиб туришига қарамай самарқандлик ва бухоролик савдогарларнинг карвонлари Дашти қипчоққа узлуксиз қатнаб турган. Икки хонлик ўртасида, ҳатто, потинч йилларда ҳам савдо-сотиқ бўлиб турган, тинчлик ҳукм сурган йилларда эса бундай муносабатлар, шубҳасиз, бирмунча ривожланган.

Ўрта осиелик савдогарлар Дашти қипчоққа ип ва ипак газлама, кийим-кечак, уй-рўзгор буюмлари олиб бориб, у ердан қўй, қорамол, жун, тери ва бошқа чорвачилик маҳсулотлари олиб қайтганлар. Бундай савдодан ҳар иккала тараф ҳам наф кўрар эди.

Дашти қипчоқ кўчманчилари рус савдогарлари билан ҳам ана шундай савдо қилиб турганлар. Рус соҳномалари 1474 — 1476 йилларда Дашти қипчоқлик савдогарлар Москва, Нижний Новгородга минглаб от олиб келиб сотганларини хабар қилади. Ўз навбатида рус савдогарлари Дашти қипчоққа газлама, пойабзал ва бошқа жуда кўп турдаги товар олиб келиб сотар эдилар.

Ўзбек улусининг бир қатор савдо йўллари (Астрахань — Саройчик, Урганч — Бухоро; Волга — Сарой; Ишим — Улатов, Қоратол — Еттисув; Хитой — Бухоро — Илон ўтди — Жиззах — Арқуқ — Ўзганд — Сиғноқ) устида жойлашган бўлиши бу ҳудудда истиқомат қилувчи халқларни қадим замонлардан бери бошқа халқлар, хусусан, ўтроқ халқлар билан савдо-сотиқ олиб бориш доирасига тортди. Ясси, Уттор, Сиғноқ, Саврон, Арқуқ, Ўзганд ва Сирдарё бўйида жойлашган бошқа бир қатор шаҳарлар кўчманчилар билан Ўрта Осиенинг ўтроқ аҳолиси ўртасида олиб борилган савдонинг маркази ҳисобланар эди.

Кўчманчиларнинг Ўрта Осиенинг ўтроқ аҳолини ноҳияларига қилиб турадиган талончилик юришлари Амир Темур вафот қилгандан кейин бирмунча кучайди.

Кўчманчи ўзбеклар билан темурийлар ўртасида Хоразм учун катта кураш борди ва бу кураш ҳар икки ўртадаги муносабатларнинг муҳим бир томонини ташкил қилади. Биз бу масалага, шунинг билан бирга, Хоразмнинг XV асрдаги сиёсий ҳаётига ҳам қисқача тўхтаб ўтамиз, чунки бу масала тарихда жуда кам ёритилган ва кўп ноаниқликлар бор. Қолаверса, энг муҳими, Хоразм тарихи Олтин Урда ва Чингатай улуси тарихи билан боғлиқдир.

Ўрта Осие мўғуллар тарафидан истило қилингандан (1219—1220) кейин Хоразм Чингизхоннинг ўғиллари Жўнхон ва Чингатай ўртасида тақсимлаб олинган эди. Ушанда ўлканинг ғар-

Шай қисми Урганч шаҳри билан биргаликда Жўчи улусига, шарқий қисми Кот ва Хива шаҳарлари билан Чигатой улусига ўтган эди.

Олтин Ҳурда ва Чигатой улусида феодал кураш бениҳоят кучайган XIV асрнинг 60-йилларида кўзга кўринган қўнғирот бекларидан Ҳусайн сўфи Хоразмда ҳокимиятни қўлга олди ва ўз номидан пул зарб қилдирди. «Аноним Искандар»да айтилишича, Ҳусайн сўфи 1361 йилда Олтин Ҳурда пойтахти Саройда Келдибек томонидан ўлдирилган нуфузли амирлардан Нонгадойнинг ўғли бўлган. Бизнинг фикримизча, амир Нонгадой Хоразмнинг алгариги ҳокими Қутлуғ Темурнинг авлодидан бўлиб, унинг вафотидан (1335/36) кейин Хоразмда ҳукм сурган.

Амир Темур Чигатой улусининг катта бир қисмида ўз ҳукмронлигини ўрнатгач (1370), Хоразмнинг илгари Чигатой улусига қарашли бўлган қисмини қайтариб олиш учун қўнғиротлар билан қаттиқ кураш олиб борди, лекин у фақат бешинчи юришдан кейингина (1383) бунга муваффақ бўлди. Хоразмнинг амир Темур тарафидан фатҳ этилиши масаласида профессор А. Ю. Якубовский томонидан икки хил фикр айтилган. Бир жойда Тўхтамиш ҳукмронлигининг дастлабки йилларида (1380—1382) Хоразм тўлиғича Темурийлар давлатига қўшиб олинди, деб айтилади. Бошқа жойда эса Амир Темур икки марта ўтказилган ҳарбий юришдан кейин (биринчи юриш 1371 йилда, иккинчи юриш 1373 йилда бўлган) Хоразмнинг илгари Чигатой улусига тобе бўлган қисмини ўз давлатига қўшиб олди, деб ёзади олим. Бу фикрлар тўғрими? Ҳақиқатда эса Амир Темур бунга фақат бешинчи юришдан кейин, яъни 1388 йилда муваффақ бўлган. Фикримизнинг исботи учун ўша йиллари Хоразмда юз берган сиёсий воқеалар устида қисқача тўхталиб ўтамиз. 1375/76 йили Хоразм ҳокими Юсуф сўфи (1372—1380) Амир Темур Урусхонга қарши кураш билан банд бўлганлигидан фойдаланиб, Кот ва Хива шаҳарларини босиб олди. Амир Темур Утрордан Хоразмга элчи юбориб, Юсуф сўфидан бу шаҳарларни яхшиликча бўшатиб чиқишини талаб қилди. Лекин Юсуф сўфи аксинча элчини қамаб қўйди ва Амир Тўйбуго бошчилигида Бухоро ва Самарқанд атрофларида жойлашган қишлоқларни талаш учун Хоразм қўшинини юборди. Улар ўшанда Бухоро атрофида жойлашган бирталай қишлоқларни ва шу ерларда кўчиб юрган туркманларни талаб қайтди. Амир Темур фақат 1379 йили Юсуф сўфига қарши қўшин тортишга муваффақ бўлди ва уч ойлик қамалдан сўнг Урганч Темур қўшинлари томонидан ишғол этилди. Абдураззоқ Самарқандий Урганч Темур аскарлари томонидан қамал қилинган кунлари у ерда Юсуф сўфи билан Манг (Минг?) сўфи ўртасида ҳокимият учун катта кураш борганлиги, натижада ҳокимият Манг сўфи қўлига ўтганлигини айтади. «Юсуф сўфининг тарафдорлари бўлган бир қанча амирлар,— деб ёзади у,— амир Хўжалоқ бошчилигида шаҳар дарвозаларини Темур аскарларига очиб бердилар». Бу — Амир Темурнинг Хоразм устига қилган учинчи юри-

ши эди. Бу сафар Урганч мисли кўрилмаган даражада талон-торож қилинди, шаҳарнинг барча ҳунармандлари ва олимлари Самарқандга ҳайдаб олиб кетилди. Урганчда Амир Темур ва Суюрғатмиш номига хутба ўқилди ва пул зарб қилинди. Лекин Амир Темур Хоразмнинг жануби-шарқий қисмидаги на ўз ҳукмронлигини ўрната олди, ўлканнинг ғарбий қисми бўлса, яна қўнғиротлар сулоласи қўлида қолди. Уша йили Манг сўфини ҳокимият тепасидан туширган Сулаймон сўфи Тўхтамиш билан иттифоқ тузди ва унга тобелик билдирди. 1379/80, 1387—1388 йиллар ичида Урганчда Тўхтамиш номи билан пул чиқарилди.

1387/88 йили Тўхтамиш Мўғулстон ҳукмдори Қамариддин (1363—1389) билан бирлашиб, Мовароуннаҳрга бостириб кирди ва унинг бир қатор туманларини талон-торож қилди. Бу катта юришда Сулаймон сўфи ўз қўшини билан уларга кўмаклашди. Муъиниддин Натанзийнинг хабар беришига қараганда, бу юришда Тўхтамиш ва Қамариддин тарафида урушда қатнашган Хоразм қўшинига Оқча ўғлон ва 1371 йили хонлиқ қилгани учун Амир Темурнинг буйруғи билан қатл этилган Хуталон беги Қайхусравнинг ўғли (исми маълум эмас) бошчилик қилган. Бунга жавобан Амир Темур 1388 йилда Хоразмга яна қўшин тортди ва бу гал Урганч тамоман вайрон қилинди. Сулаймон сўфи ва Илпигмиш (Илтутмиш?) ўғлон Амир Темур аскарларидан Қумкент (Вазирнинг шимоли-ғарбий тарафида, ундан 78 км масофада жойлашган мавзе) ёнида яна мағлубиятга учраб, Тўхтамиш ҳузурига — Дашти қипчоққа қочиб кетди. Ана шу йилдан бошлаб Хоразм тўлиғича Темур қўлига ўтди ва у амир Мусиқа (Муса ака?) ни бу ерга ҳоким этиб тайинлади. Соҳибқирон ўша амирга Хоразм пойтахтини тиклашни ҳам топширди.

Юқорида айтиб ўтилганидек, Амир Темур вафот қилгандан сўнг, 1406 йилнинг бошларида Олтин Урданинг бош амира Едигей (Идвуқ ўзбек) Хоразмни босиб олди. Амир Мусиқа эса Самарқандга қочиб кетди. Едигей Олтин Урда амирларидан Инқани бу ерга ҳоким этиб тайинлади. Пўлодхон ҳукмронлик қилган йилларда (1408—1410) Инқа вазифасидан бўшагилиб, унинг ўрнига Қолжа исмли амир тайинланди. 1410—1411 йилларда бу ерда Едигейнинг кенжа ўғли Муборакшоҳ ҳукмронлик қилди.

Маълумки, 1409 йили Шоҳруҳ Халил султон устидан ғалаба қилди ва Мовароуннаҳрда ҳам ўз ҳукмронлигини ўрнатди. Шу ғалаба муносабати билан аввал Самарқандда, сўнгра Хиротда зўр тантаналар бўлди. Бу тантаналарда қўшни мамлакатлардан, шунингдек, Олтин Урда ва Хоразмдан келган элчилар ҳам қатнашиб, Шоҳруҳни ғалаба билан қутладилар ва Едигей юборган катта ипъомларни унга топширдилар. Абдураззоқ Самарқандий Шоҳруҳнинг ўша элчиларга қўшиб Хоразм ва Дашти қипчоққа амир Ҳасан бошчилигида ўз элчиларини юборганлигини айтади. Хиротлик элчилар Пўлодхонга, Едигейга ва Исабекка (Едигейнинг катта акаси, Олтин Урданинг мўътабар

амирларидан) карвон-карвон совғалар юборган. Шохруҳнинг элчилари Едигейдан унинг қизини Шохруҳнинг ўғли Муҳаммад Жўқийга хотинликка беришни илтимос қилган. Мана шу фактлар ҳар икки томоннинг дўстона муносабатлар ўрнатишга интиланлигини ва, қолаверса, Шохруҳнинг Хоразмнинг қўлдан кетиши факти билан вақтинча бўлса ҳам муроса қилаётганлигини кўрсатади.

Шохруҳ 1409/10 йили Ўзбек вилоятига Обон тавончи бошлиқ яна элчи юборди. Элчилар 1410/11 йилнинг илк баҳорида Дашти қипчоқдан қайтиб келиб, Бодҳисда дам олиб ётган Шохруҳга Едигейнинг совға-саломларини топширдилар. Шуниси характерлики, Едигей Шохруҳга ёзган мактубида ўзининг унга тобелик билдиришга тайёрлигини маълум қилган. Едигейнинг бу хатти-ҳаракатини англаш қийин эмас, албатта. Маълумки, Пўлдохон вафот қилгандан сўнг 1410/11 йил ўрталарида Олтин Ўрда тахтини Темирхон эгаллади. Кўп ўтмай, янги хон билан Едигей ўртасида қарама-қаршилик кучайди. Муъиниддин Натанзий кўпгина амирларнинг хон томонини олганлигини ва Темирхон билан Едигей ўртасида бир-икки марта қуролли тўқнашув бўлиб, натижада Едигейнинг мағлубиятга учраб, Хоразмга қочиб кетганлигини ҳикоя қилади. Темирхон унга қарши Ужуқ баҳодир ва Ғозон бошчилигида қўшин юборди. Улар Едигейни Шом деган жойда (Устюртда — Урганчдан 10 кунлик масофада бўлган жой) қувиб етдилар, лекин Едигей жанг қилмай, Урганчга қараб чекинди ва шаҳар қалъаси ичига яшириди. Ужуқ баҳодир ва Ғозон уни олти ой мобайнида қамал қилганлар. Абдураззоқ Самарқандийнинг ёзмишча, бу воқеа 1411/12 йилнинг бошларида юз берган. Ужуқ баҳодир ва Ғозон Едигейни қамал қилиб турган кунлари Олтин Ўрдада яна давлат тўнтариши содир бўлди. Темирхон Тўхтамишнинг ўғли Жалолоддин султон ва унинг тарафдорлари томонидан тахтдан туширилди. Темирхон ҳам Едигейга ўхшаб Хоразмга қараб қочди, лекин йўлда Жалолоддин султон қўйган одамлар томонидан ўлдирилди.

Ужуқ баҳодир ва Ғозон Жалолоддиннинг кўрсатмасига биноан, Едигей билан музокаралар олиб бордилар, натижада икки ўртада тинчлик шартномаси имзоланди. Шартномага биноан, Едигей Жалолоддин султонга тобелик билдирди, аммо ордан кўп вақт ўтмай, Жалолоддин тинчлик аҳдини бузиб, Едигейга қарши амир Кужилой бошчилигида уч минг кишидан иборат қўшин юборди. Кужилой Булукия деган жойда Хоразмдан қайтиб келаётган Ужуқ баҳодир ва Ғозонни учратиб, улардан Хоразмга қайтган ва Едигей билан курашни давом эттиришни талаб қилди. Ужуқ баҳодир ва Ғозон бу талабга бўйсунмай, Дашти қипчоққа қайтдилар, Кужилой бўлса ўз қўшини билан Урганчга қараб юрди. Едигейнинг ҳарбий кучи Кужилой қўшинидан кам бўлишига қарамай, унинг қаршисига чиқди ва жангда унга катта шикаст етказди. Едигей аскарларининг қўлига катта ўлжа ва кўп киши асир бўлиб тушди. Абдураззоқ Самарқандийнинг ёзишича, Едигейнинг кўрсатмаси билан бу асирлар

Урганч аҳолиси ўртасида тақсимлаб берилган ва аҳолидан уларни боқиб ва асраш талаб қилинган. Шубҳасиз, бу ҳол кўнлаб солиқ ва турли жарималар туфайли беҳад эзилган Урганч аҳолисининг сабр косасини тўлдирди. 1413 йили шаҳар аҳли Едигей истибдодига қарши қўзғолон кўтарди, ammo Муборакшоҳ қўзғолонни бостирди.

Шоҳруҳ Хоразмда бўлаётган веқеаларни диққат билан кузатиб турди ва ҳижрий 815 йили Хоразмга Алайка кўкалтош, Саид Али тархон ва амир Илёсхўжа бошчилигида катта қўшин юборди. Улуғбек томонидан амир Мусиқа бошчилигида юборилган беш миң кишилик қўшин ҳам унга келиб қўшилди. Уша кунлари Едигей Хоразмда эмас эди. Бу ерда Муборакшоҳнинг ўзигина қолган эди. Едигейнинг қаёққа кетиб қолгани номаълум.

1419—1420 йилларда Едигей Олтин Ўрдада илгариги маъқилини йўқотди.

1412 йили темурийлар қўшини Хоразмни ололмади. Фақат келгуси йили амир Шоҳмалик хоразмлик амирларни ўз томонига оғдириб олишга муваффақ бўлди ва темурийлар қўшини Хоразмни ишғол қилди. Шу йилдан бошлаб Хоразм Темурийлар давлати таркибига қўшиб олинди ва амир Шоҳмалик бу ерга ҳоким эғиб тайинланди. Шоҳмалик вафотидан (1425/26) кейин унинг ўғли амир Иброҳим бу ерда ҳукмронлик қилди.

Маълумки, Шоҳруҳ Амир Темур сингари бошқа мамлакатларни босиб олиш учун узлуксиз урушлар олиб бормади. У фақат Темурийлар империясини бошқа халқлар, хусусан, тобора кучайиб бораётган кўчманчи ўзбеклар ҳужумидан мудофаа қилишга интилди. Хоразмга қилинган юриш ҳам шу мақсадни кўзлаган эди. Унинг ўғли Улуғбек бўлса бобосидан намуна олиб, бир қатор босқинчилик урушлари олиб борди. Лекин унинг Мўғулистон ва кўчманчи ўзбеклар мамлакатига қилган юришлари бирор натижа бермади. Улуғбек ва Бароқхон замонида кўчманчи ўзбеклар билан темурийлар ўртасидаги муносабатлар В. В. Бартольднинг «Улуғбек и его время» деган китобида батафсил ёритилган. Б. Д. Греков ва А. Ю. Якубовскийларнинг «Золотая Орда и ее падение» деган асарида ҳам бу тўғрида муҳим фикрлар айтилган. Шу сабабдан, бу масалага қисқа тарзда тўхталиб, баъзи бир янги маълумотларни баён қилиш билан кифояланамиз.

1417 йил март ойининг ўрталарида Улуғбек катта қўшин билан Шоҳруҳия қалъасининг рўбарўсига, яъни Сирдарёнинг бўйига келиб тушди, ўша ойнинг охирида эса дарёни кечиб ўтди. Шу ерда Олтин Ўрда ва Ўзбек улусида катта тўполонлар бошланганлиги тўғрисида хабарлар олинди. Шунга қарамай, Улуғбек кўчманчи ўзбекларга қарши юришни давом эттирмади ва апрель ойининг бошларида Самарқандга қайтди. Балхда ва Бадахшонда фитналар ва феодал курашнинг кучайиб кетганлиги сабабли Шоҳруҳ Улуғбекка юришни тўхтатиб, Самарқандга қайтиш тўғрисида кўрсатма берган бўлиши мумкин.

Ўзбек улусида Бароқхон билан Улуғ Муҳаммад ўртасида ҳокимият учун кураш кучайган йиллари (1419—1423) бу хонлар билан теурийлар ўртасида ўзаро муносабатлар яна кучайди. Улуғбек Бароқхонни ҳар тарафлама қўллаб-қувватлади, Шоҳруҳ бўлса Улуғ Муҳаммад билан дўстона муносабатлар ўрнатди. 1422 йили Шоҳруҳнинг элчиси Султон қушчи Ўзбек улусига бориб қайтди, келаси йили эса Ҳиротга Улуғ Муҳаммаднинг элчиси — Алимшайх ўғлон ва амир Пўлод келдилар. Улар Шоҳруҳга Улуғ Муҳаммад номидан катта ишом топширдилар. Улуғ Муҳаммаднинг элчилари Шоҳруҳ билан нима ҳақда музокаралар олиб борганликлари тўғрисида маълумот учрамайди. Лекин элчиларнинг Шоҳруҳ ёрдами билан Улуғбек ва Бароқхон ўртасидаги иттифоқни бузишга ва Улуғ Муҳаммаднинг Ўзбек вилояти учун курашда теурийларни бетараф қилишга ҳаракат қилганликлари ўз-ўзидан кўриниб турибди. Шунга қарамай, Улуғбек билан Бароқхон ўртасидаги иттифоқ тобора мустаҳкамланиб борди. 1420 йилининг сентябрида Самарқандга Бароқхоннинг элчиси Сўфий ўғлон келди ва Улуғбекка Бароқхоннинг қимматли совғаларини топширди. Улуғбек бўлса унга ўз ёрдамини тобора кучайтирган эди.

Бароқхон 1423 йили Улуғбекнинг ёрдами билан Улуғ Муҳаммад устидан ғалаба қозонди ва Ўзбек улусида ҳокимиятни қўлга киритди. Улуғбек шундан кейин ҳам уни қўллаб-қувватлаб турди. Мирхонд қуйидагиларни ҳикоя қилади: «Бароқхон Ўзбек улусида ҳукмронликни қўлга киритиб олгандан кўп вақт ўтмай, унинг элчиси Жумодуқ катта совғалар билан Самарқандга келди. Улуғбек элчини иззат-ҳурмат билан кутиб олди. У элчидан Бароқхонга катта совғалар бериб юборди». Мирхонд бу совғаларни номма-ном кўрсатади: зардўзий чопонлар, тилла камарлар, кумуш узанги, қимматбаҳо эгар-жабдуқ, наслдор отлар ва кўп миқдорда ақча. Элчининг илтимосига кўра, Улуғбек мулозимларидан Товсоқ ўғлонни элчининг ихтиёрига топширди. Элчини Ўзбек улусигача махсус қўриқчи қисм ва ноғорачилар кузатиб қўйдилар. Бу факт Улуғбекнинг Бароқ ўғлон хусусида қанчалик зўр ғамхўрлик қилганлигини кўрсатиб турибди. Лекин кўп ўтмай (1427 йилининг ёзида), Улуғбек билан Бароқхон ўртасидаги муносабатлар бузилди. Бунга Бароқхоннинг босқинчилик хатти-ҳаракати сабаб бўлди. У Сигноқни босиб олди ва илгари теурийларга қарашли бўлган Сирдарё бўйидаги бир қатор шаҳарларга ҳам «кўз тика» бошлади. Бу ҳол ҳар икки томонни қуролли тўқнашувга олиб келди. Улуғбек катта қўшини тўплаб, Бароқхонга қарши отланди. Унга ёрдам бериш учун Ҳуросондан ўз қўшини билан ниниси Муҳаммад Жўқий ҳам келди. Лекин Сигноқ ёнида бўлган жангда Бароқхон уларни тор-мор келтирди ва Самарқандгача таъқиб қилиб борди. Шоҳруҳ бундан хабар топиб, катта қўшин билан Мовароуннаҳрга қараб юрди. В. В. Бартольд Шоҳруҳ олиб келаётган бу қўшиннинг кўп соғли эканлиги ва уни Амударёдан 200 кема бир ой мобайнида ташиб ўтганлигини ҳикоя қилади. Шоҳруҳ кўчмаи-

чи ўзбеклардан қасос олиш ниятида эди, деб айтиш қийин. Ўзбекларнинг янги хуружларининг олдини олиш, Мовароуннаҳрда тартиб ўрнатиш ва давлат чегараларини мустаҳкамлаш учун у шундай катта қўшин билан келган бўлиши мумкин. Дарҳақиқат, Шоҳруҳ мамлакатда тартиб ўрнатиб, 1427 йилнинг октябрида яна Ҳиротга қайтиб кетди.

Юқорида Абулхайрхон ҳукмронлик қилган йилларда кўчманчи ўзбеклар Сирдарё бўйидаги бир қатор шаҳарларни, Хоразмнинг бир қисмини темурийлардан тортиб олганликларини айтиб ўтган эдик. Улар ана шу поҳиялар орқали Мовароуннаҳр, Мозандарон, Астробод ва Эроннинг бошқа вилоятларига тез-тез талончилик юришлари қилиб турдилар. Бу юришлар XV асрнинг 30-йилларида шу қадар кучайиб кетдики, Шоҳруҳ ва Улуғбек Астробод, Мозандарон ва Мовароуннаҳр чегараларида йил бўйи катта қўшин тутишга мажбур бўлди. Гўрғон ва Астрободда жойлашган темурий қўшинларга Бойсунқур бошчилик қилди. Унинг вафотидан сўнг (1433 йил 20 декабрь) бу вазифа шаҳзода Алоуддавлага юклатилди, Улуғбек бўлса ҳар йили қишни Бухорода, Шоҳруҳияда ёки Тошкентда ўтказишга мажбур бўлди.

1431/32 йилнинг ёзида Улуғбек шошилинич равишда отаси ҳузурига — Сарахсга келди. Манбаларда бунинг сабаблари очиқ-ойдин кўрсатилмаган. Фикримизча, Улуғбек кўчманчи ўзбекларнинг Мовароуннаҳр ҳудудларида яна «ғимиллаб» қолганидан чўчиб, уларга қарши биргаликда чора-тадбир кўриш масаласини отаси билан муҳокама қилмоқ учун бу ерга келган. Буни Абдураззоқ Самарқандийнинг қуйидаги хабари тасдиқлайди. Улуғбек Сарахсга келмасдан сал илгари Шоҳруҳ Мозандаронга Бойсунқур, Алайка кўкалтош, Муҳаммад сўфи тархон, Муҳаммадшоҳ ва Муҳаммад Мирамлар бошчилигида катта қўшин юборган, Мовароуннаҳр аскарлари бўлса Дашти қишчоқ ва Мўғулистон томонга жўнатилган.

Юқорида кўчманчи ўзбекларнинг 1431 йили Абулхайрхон бошчилигида Хоразм ва унинг пойтахти Урганчни босиб олганликлари ҳақида айтилган эди, Шоҳруҳ уларга қарши катта қўшин юборди. Темурийларнинг аскарлари кўчманчи ўзбекларни Хоразмдан суриб чиқариш билан кифояланиб қолмай, уларнинг Хоразмда қилган ёвузликларига жавобан, Ўзбек улусини талон-торож этиш тўғрисида Шоҳруҳдан кўрсатма олган эдилар. Лекин улар Хоразмдан нарига ўтолмадилар. Кўчманчи ўзбеклар Хоразмни 1435 йили иккинчи марта талаб қайтди. Бу гал Шоҳруҳ уларга қарши қандай чора кўрганлиги номаълум. На Абдураззоқ Самарқандий, на Мирхонд ва на Хондамир бу тўғрида бир нима демаган. Шоҳруҳнинг ўша йиллари кўчманчи ўзбекларга қарши жиддий кураш олиб бориши қийин эди, чунки Эрон Озарбайжонда қора қўюллар сулоласидан бўлган амир Исқандар (1420—1437) тобора кучайиб, Хуросонга таҳдид қилаётган эди.

1440/41 йили кўчманчи ўзбеклар Мозандаронга бостириб

кирдилар ва ўша ерда турган Ҳожи Юсуф Жалил ва Шайх ҳожи бошчилигидаги темурий қўшинларга катта шикаст етказиб, аҳолини беҳад таладилар.

Шоҳруҳ мамлакатнинг шимоли-ғарбий ҳудудларини мустақамлаш ва халқни кўчманчи ўзбекларнинг хурожларидан сақлаш мақсадида Мозандаронда турган қўшинларни бир қадар кучайтиришга мажбур бўлди. Бу ўринда Мирхонднинг қўйидаги маълумоти диққатга сазовордир: «Бахтиёр подшоҳ аъло ҳазрат Шоҳруҳ) жаноблари ҳар йили Журжонга баъзи туман бошлиқларини жўнатиб, уларга Дашти қипчоқ томондан бохабар бўлиб туришларини топширди. Ана шу йили (1444) бу вилоятда йирик амирлардан амир Ҳиндука (ўз қўшини билан) қоровуллик қилди». Бундан кўриниб турибдики, мамлакат ҳудудларини қўриқлашда темурий аскарлар ўртасида навбатчилик тартиби ўрнатилган экан.

Шоҳруҳ вафот қилгандан (1447) кейин темурийлар ўртасида тож-тахт учун кураш бениҳоят кучайиб кетди. Улуғбек Алоудавла билан Абулқосим Бобурнинг бирлашган кучларини Хуросонда тор-мор келтириб, бу курашда ғолиб чиқди. Лекин Мовароуннаҳрдан олинган ташвишли хабар уни юришни тўхта-тиб, Хуросонни ташлаб чиқишга мажбур этди. Хўш, бу пайтда Мовароуннаҳрда қандай ҳодиса юз берди? Юқорида Абулхайрхоннинг 1446 йили Сигноқ ва Сирдарё бўйидаги бир қатор шаҳарларни босиб олганлигини айтиб ўтган эдик. 1447 йили баҳорда Абулхайрхон Шоҳруҳнинг вафот қилганлиги ва Улуғбекнинг Хуросонда эканлигида хабар топиб, Самарқандга қараб қўшин тортиди. Кўчманчи ўзбеклар Самарқандни қамал қилдилар, Самарқанд ва Бухоро атрофидаги қишлоқларни талон-торож этдилар. Абдураззоқ Самарқандий кўчманчи ўзбеклар ўшанда темурийлар ва уларга яқин бўлган барча аъёнларнинг Самарқанд атрофида бўлган боғлари ва қасрларини талаб, вайрон қилганликларини айтади. Вайрон этилган саройлар ичида Боғи майдондаги мирзо Улуғбекнинг «Чиннихона» деб аталган ва деворлари Хитой чинниси билан қопланган саройи ҳам бор эди. Мана шу воқеа Улуғбекни шошилнч равишда Хуросондан Мовароуннаҳрга қайтишга мажбур қилди. Улуғбек ўз қўшини билан Марв яқинида Амударёдан ўтаётганда кўчманчи ўзбекларнинг ҳужумига дучор бўлди. Бу қўшин Улуғбекнинг йўлини тўсиш учун Амударё бўйига Абулхайрхон тарафидан юборилган бўлиши керак. Натижада Улуғбек қўшинининг бир қисми тор-мор этилди. Кўчманчи ўзбеклар қўлига кўп ўлжа ва асир тушди. Улуғбек қолган аскарлари билан зўр қийинчиликлардан сўнг Бухорога етиб олди, ўзбеклар бўлса Улуғбекнинг келаётганини эшитиб, қамални бўшатдилар ва теваарак-атрофдаги қишлоқларни талаб, сўнг Дашти қипчоққа қайтиб кетдилар.

Улуғбек 1449 йилнинг кузида Самарқанд ёнидаги Димишқ қишлоғида ўз ўғли Абдуллатифдан енгилди. Ушанда уни ҳоким беклар на Самарқандга ва на Шоҳруҳияга киритдилар.

«Шундан кейин,— дейди Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний,— Улуғбекда Абулхайрхон ҳузурига бориш ва ундан мадад сўраш фикри туғилди, лекин фикридан қайтиб, ҳокимиятни бешафқат ўғлига бериб, илму фан билан шуғулланиш ниятида Самарқандга қайтди ва ўзини қотил Абдуллатифнинг қўлига топширди. Улуғбек Абдуллатифнинг кўрсатмасига биноан ўлдирилди, лекин орадан олти ой ўтгач, Улуғбекнинг тарафдорлари Абдуллатифнинг ўзини ҳам ўлдирдилар.

1450 йили Самарқанд тахтига Мирзо Абдулла (1450—1451) ўтказилди».

Мирзо Абдулла ҳукмронлигининг дастлабки ойларидаёқ кўчманчи ўзбеклар темурийларнинг ички ишларига фаол аралаша бошладилар. Сўзсиз, кўчманчи ўзбекларни бунга темурийларнинг ўзлари жалб қила бошладилар. Масалан, улар темурийлардан султон Абу Саидга Самарқанд тахтини эгаллашида яқиндан ёрдам кўрсатдилар. Маълумки, султон Абу Саид илгари Улуғбекнинг яқин мулозимларидан эди. У Улуғбек билан Абдуллатиф 1449 йилнинг ёзида Амударё бўйида бир-бирига қарши қўшин сафлаб турганларида Улуғбекнинг қароргоҳидан қочиб кетди ва арғин қабиласидан бўлган турклар иштироки билан Самарқандни қамал қилди. Лекин Улуғбекнинг шаҳарга яқинлашиб келаётганидан хабар тошиб, қамални бўшатди ва ўша арғинлар билан уларнинг юртига қочиб кетди. Абу Саид кейинчалик Абдуллатифнинг одамлари томонида тутилиб, Самарқандга олиб келинди ва Кўксаройга қамаб қўйилди. Орадан кўп вақт ўтмай, у Бухорога қочиб кетди. Унга, шубҳасиз, Абдуллатиф сийёсатидан норози бўлган мансабдор кишилар ёрдам берган, албатта. Бухоро аъёнлари қочоқ шаҳзодага дастлаб ҳурмат ва эҳтиром кўрсатдилар, ammo шаҳар доруғаси ва қозиси Абдуллатифдан қўрқиб, уни қамаб қўйишди. Султон Абу Саид Абдуллатиф ўлдирилгандан кейин (1450) қамоқдан озод этилди ва қўшин тўплаб, яна Самарқанд устига отланди, лекин Мирзо Абдулладан енгилиб, аввал Бухорога, сўнг Туркистон томонга қочиб кетди.

Айни бир пайтда Хуросон тарафдан ҳам хавф-хатар кучли эди. Ўша 1450 йили Алоуддавла Ҳисорни босиб олди ва Самарқандга таҳдид қила бошлади. Мирзо Абдулла катта куч билан унга қарши отланди. Султон Абу Саид бўлса бу қулай фурсатдан фойдаланиб, Яссини ўзига қаратиб олди, Мирзо Абдулла унга қарши икки марта қўшин тортди, лекин Абу Саидни Яссидан суриб чиқара олмади. Бу вақтда Мовароуннаҳрда ҳам, Яссидан ҳам унинг тарафдорлари анча кўпайиб қолган эди. Қолаверса, Абу Саид нақшбандия тариқатининг бошлиғи Хожа Аҳрор (1404—1490) билан тил бириктирди. Хожа Аҳрор Абу Саидни қўллаб-қувватлашга сўз берди. Хожа Аҳрорнинг таржиман ҳолига оид «Рашаҳоту айи ул-ҳаёт» («Ҳаёт чашмаларидан томчилар») деган китобда бу тўғрида қимматли маълумотлар бор. Абу Саид кейинчалик Хожа Аҳрорнинг маслаҳати билан Абулхайрхон ҳузурига, Сиғноққа борди ва унга ёрдам

сўраб мурожаат қилди. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний ва Маҳмуд ибн Валилар уларнинг иттифоқлашганликлари ва ўзбек хони унга аскар билан ёрдам кўрсатганлиги ҳақида ҳикоя қилади.

Хуллас, 1451 йилнинг ёзида султон Абу Саид Абулхайрхон билан биргаликда Мовароуннаҳр устига қўшин тортди. Иттифоқчилар билан Мирзо Абдулла ўртасида Булунғур сойи бўйида уруш бўлди ва Мирзо Абдулла мағлубиятга учради. Бу воқеа, Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг ёзишича, 1451 йилнинг июнь ойида, Хондамирнинг сўзларига қараганда, ўша йилнинг 21 июнида содир бўлган. Шундай қилиб, Абу Саид кўчманчи ўзбекларнинг ёрдами билан Самарқанд тахтини эгаллашга муваффақ бўлди. Кўчманчи ўзбеклар бўлса Абу Саиддан катта инъомлар олиб ва унга қўшимча ўлароқ, Самарқанд атрофларида талон-торож қилиб, Сиғноққа қайтиб кетдилар. Ушанда Абулхайрхон мирзо Улуғбекнинг қизи Робия Султон бегимга уйланди.

Хуросонда Абулқосим Бобур ҳукмронлик қилган йилларда (1452—1457) кўчманчи ўзбекларнинг талончилик хуружлари яна ҳам кучайди. Ўша йиллари фақат биргина Астрободда тумурийларнинг Гиёсиддин Али тархон, Шер ҳожи, Паҳлавон Ҳусайн Девона ва Ҳасан шайхлар қўли остидаги тумонлари қўриқчилик қилди, Нисо ва Язирни бўлса Низомуддин Аҳмад ва Муборизиддин Ҳусайн Жондор бошчилигидаги қўшинлар қўриқлаб турдилар.

Абулқосим Бобур вафот қилган (1457 йил 25 февраль)дан сўнг Хуросонда тожу тахт учун кураш бениҳоят кучайди. Ҳиротни Алоуддавлянинг ўғли мирзо Иброҳим эгаллаб олди, Абулқосим Бобурнинг ёш ўғли ва тахт вориси Шоҳ Маҳмуд эса Машҳадга қочиб кетди. Султон Абу Саид бу қулай фурсатдан фойдаланиб, Хуросон устига қўшин тортди ва Амударёнинг сўл қирғоғида мирзо Иброҳимни тор-мор келтирди, ҳеч қандай қаршиликка дуч келмай, 1457 йилнинг 20 июлида Ҳиротга кириб борди. Бироқ, буздан кўп вақт ўтмай, Балхда Улуғбекнинг набираси, Абдуллатифнинг ўғли Муҳаммад Жўқий унга қарши исён кўтарди. Лекин улар Абу Саид аскарлари билан бўлган жангларда мағлубиятга учрадилар. Султон Абу Саид Балхни ҳам эгаллади. Шу вақтда Беҳризда турган мирзо Иброҳим яна Ҳиротни қўлга киритиб олди. Ўша кунлари Алоуддавлани Нисо ва Абивард атрофида пайдо бўлди ва Ҳиротга — ўғли мирзо Иброҳимга чопар юбориб, ўзини маълум қилди.

Маълумки, Алоуддавлани 1452 йилда Бадахшонда Абулқосим Бобур томонидан тор-мор келтирилиб, тоғ ораларига қочиб кетган ва шундан кейин унинг қаёқда эканлиги номаълум эди. Манбалардан аниқлаштиришча, у дастлаб Хоразмга ва кейинчалик Дашти қишлоққа кетиб қолган экан. Унинг Абулхайрхон ҳузурини бўлган-бўлмаганлиги аниқ эмас. Абдураззоқ Самарқандий унинг кўп вақт Обардибар деган жойда қийинчилик ва муҳтожликда ҳаёт кечирганлигини ҳикоя қилади. Бу жой-

нинг қаердалигини аниқлаб бўлмади, лекин Абдураззоқ Самарқандий Обардибарни Ўзбек улусида деб айтган. Давлатшоҳ унинг Абулқосим Бобурдан енгилгандан сўнг, Дашти қипчоққа кетиб қолганини ва кўп йиллар тамоман бедарак бўлганлигини айтади. Хондамир эса унинг Дашти қипчоқда ўзбеклар орасида кун ўтказганлигини айтади. Бундан Алоуддавла кўчманчи ўзбеклар улусида бўлган, лекин улардан ёрдам олишга муяссар бўлолмаган, деб хулоса чиқариш мумкин.

1458 йилнинг апрель ойида султон Иброҳим отасини Санжоб сойи бўйида кутиб олди ва уни Хуросон тахтига ўтқазди, лекин Алоуддавлянинг ҳукмронлиги узоққа бормади. 1458 йил октябрь ойининг ўрталарида у туркманлар (қора қўюлилар) нинг тазйиқи остида Ҳиротни Жаҳоншоҳга (1437—1467) ташлаб, Ғурга қочиб кетди. Қўл ўтмай, бу ерда ўғли билан келиша олмай, Жаҳоншоҳ томонига ўтди, кейинчалик унинг ҳузуридан ҳам қочиб, Марвга — мирзо Санжар олдига келди.

Жаҳоншоҳ гарчанд Хуросоннинг ҳукмдори бўлиб олган бўлса-да, унинг мавқеи мустаҳкам эмас эди. Бунинг устига Озарбайжонда ўғли Ҳусайн Али унга қарши исён кўтарди. Ундан ташқари, 1458 йилнинг илк баҳорида султон Абу Саид Мурғобдан ўтди ва бу ерни қўриқлаб турган Жаҳоншоҳнинг туркман бўлинимасини тор-мор келтирди. Жаҳоншоҳ оғир аҳволда қолди ва Абу Саиддан сулҳ сўрашга, у билан тинчлик аҳди тузишга ҳамда Хуросонни ташлаб кетишга мажбур бўлди. 1458 йил 16 декабрь кун Абу Саид иккинчи марта Ҳиротни олди. Кейинчалик султон Санжар, Алоуддавла ва султон Иброҳимларнинг бирлашган ҳарбий кучини тор-мор келтириб, Астробод ва Мозандаронни ҳам ўзига қаратди.

XV асрнинг 60-йил бошларига келиб, Абу Саид Шохруҳ вафотидан кейин парчаланиб кетган Темурийлар давлатини бирмунча тиклашга муваффақ бўлди. Темурийлар давлатига қўшни бўлган туркманлар, кўчманчи ўзбеклар ва қалмоқлар Абу Саид билан ҳисоблашнинг ва у билан муносабатни яхшилашга урина бошладилар. 1460 йили қўшни давлатларнинг элчилари, шу жумладан, кўчманчи ўзбеклар ва қалмоқларнинг элчилари Ҳиротга келдилар. Манбаларда бу элчиларнинг Абу Саид билан нималар хусусида музокаралар олиб бораётганини тўғрисида маълумот йўқ. Фикримизча, кўчманчи ўзбеклар ва қалмоқлар ўзаро ва ички курашлар натижасида бирмунча заифлашиб қолган ва ўзларининг кучли қўшнилари бўлган Темурийлар билан муносабатни яхшилашга уринган. Абу Саид Ўзбек улуси ва қалмоқлар юртидан келган элчиларни яхши кетиб олди ва қайтишларида амир Муҳаммад Халилни уларга кўшиб элчи қилиб юборди. Бу факт Абу Саиднинг кўчманчи қўшнилари билан ўзаро муносабатни яхшилашга интилаётганлигини кўрсатади. Гап шундаки, Абу Саиднинг энг хавfli рақибларидан бўлган Муҳаммад Жўқий ва Султон Ҳусайн ўша йиллари кўчманчи ўзбеклар улусида бўлиб, Абу Саидга қарши курашда улардан фойдаланишга уринаётган эдилар. Қалмоқлар

бўлса теурийларга қарашли Сирдарё бўйида жойлашган но-
дияларга талончилик хуружлари уюштирар ва бу билан Мова-
роуннаҳрга бостириб кириш хавфиси туғдирар эдилар. Бу, ал-
батта, Абу Саидни чўчитмай қўймас эди. Унинг кўчманчи ўз-
беклар ва қалмоқлар билан ўзаро муносабатни яхшилашга
уринганлигининг сабаби ҳам шунда.

Муҳаммад Жўқий Балхда Абу Саиддан енгилгач, Хирот-
га қочиб кетган, кейинчалик бу ердан Дашти қипчоққа, Абул-
хайрхон ҳузурига келган эди. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний
Абулхайрхон уни хотини Робия Султон бегимнинг қариндоши
бўлганлигидан ҳурмат-эҳтиром билан кутиб олинганлигини ва
унга султон Абу Саидга қарши курашда аскар билан ёрдам
кўрсатишга рози бўлганлигини ёзади.

1460 йилнинг июль-август ойларида Сенстон ҳокими амир
Халил султон Абу Саидга қарши исён кўтарди. Айни пайтда
Султон Ҳусайн ўз йигитлари билан Мозандаронда пайдо бўл-
ди, сўнг Сабзавор билан Нишопурга қараб от сурди. Султон
Абу Саид амир Халил исёнини бостириш ва Султон Ҳусайнни
бартараф қилиш учун ўзи катта қўшин билан Сенстон томон-
га қараб қўшни тортди.

Муҳаммад Жўқий бу қулай фурсатдан усталик билан фой-
даланди ва Бурка султон ва Пешкада ўғлон қўмондонлиги ос-
тидаги ўзбек қўшини ёрдами билан Ясси, Сайрам, Тошкент, Ах-
сикет ва Шоҳруҳия шаҳарларини босиб олди, сўнгра Сирдарё-
дан ўтиб, Самарқандни қамал қилди. Самарқанд ҳокими Мазид
арғун Самарқандда турган теурий қўшини билан шаҳар таш-
қарисига чиқиб улар билан жанг қилди, лекин Кўҳак (Зараф-
шон) бўйида бўлган урушда енгилиб қолди. Шунга қарамай,
Муҳаммад Жўқий ва кўчманчи ўзбеклар Самарқандни ололма-
дилар.

Султон Абу Саид бундан хабар топиб, Мовароуннаҳрга қар-
раб қўшни тортди. Муҳаммад Жўқий юз берган аҳволни муҳо-
кама қилмоқ, Абу Саид билан курашнинг бундан кейинги ре-
жасини тузиб олмоқ учун Куфинда ҳарбий бошлиқлар билан
кенгаш ўтказди. Бурка султон, Пешкада ўғлон ҳамда бошқа
ўзбек амирлари дарҳол Амударё томон бориш ва у ерда Абу
Саиднинг йўлини тўсишни таклиф этдилар. Чигатой амирлари
ва Муҳаммад Жўқийнинг ўзи бу таклифга қўшилди. Лекин
амир Нурсаидбек, Султон арғун ва қўлчилик чигатой амирла-
ри бунга қарши чиқдилар. Улар Сирдарёнинг ўнг соҳилига че-
киниб, Шоҳруҳия қалъасига яшириниш ва яна шу ердан туриб
Абу Саид билан кураш олиб боришни таклиф этдилар. Кўп му-
нозаралардан кейин чигатой амирларининг ҳаммаси бу так-
лифга қўшилиб, Бурка султон билан Пешкада ўғлон яккала-
ниб қолдилар. Муҳаммад Жўқий, Нурсаидбек ва бошқа чига-
той амирлари ўз аскарлари билан Шоҳруҳияга қараб чекина
бошладилар. Бундан дарғазаб бўлган кўчманчи ўзбеклар бўл-
са Бухоро ва Самарқанд атрофларини талон-торож қилиб, Даш-
ти қипчоққа қайтдилар.

Шундай қилиб, Муҳаммад Жўқий Шоҳруҳия қалъасига яшириниб, мудофаа жаиғларига тайёрлана бошлади. Абдураззоқ Самарқандий Шоҳруҳия Мовароуннаҳрнинг жуда мустаҳкам қалъаларидан бири бўлганлигини ҳикоя қилади. «Бу қалъа,— деб ёзади у,— уч томондан Сайхун (Сирдарё) билан ўралган. Тўртинчи томони эса сув тўлатилган хандақлар ва зовурлар билан ўралган бўлиб, улардан сузиб ўтиш жуда мушкул эди».

Абу Саид тўрт ой давомида Шоҳруҳияни қамал қилиб турди, лекин Султон Ҳусайн исёни туфайли яна Хуросонга қайтишга мажбур бўлди. Султон Ҳусайн Абу Саиднинг Хуросонда йўқлигидан фойдаланиб, Хоразм тарафдан Мозандаронга бостириб кирди ва Астробод вилоятини эгаллади. Амир Шайххожа ва амир Оллоҳберди бошчилигида бу вилоятларни қўриқлаш учун қўйилган темурий аскарлар Султон Ҳусайн томонидан тор-мор келтирилди, номлари зикр этилган амирларнинг ўзлари бўлса жангда ҳалок бўлдилар. Шундан сўнг Султон Ҳусайн Гўргонни ҳам эгаллаб, Ҳирот сари юрди. Пойтахт таҳлика остида қолди. Мана шу сабабдан Абу Саид Шоҳруҳия қамалини бўшатиб, шошилиш равишида Хуросонга қайтган эди.

Султон Ҳусайн исёни бостирилди. Шундан кейин Абу Саид яна Мовароуннаҳрга қайтди ва Шоҳруҳияни бир йил чамаси қамалда тутди, лекин исёни тинч йўл билан бартараф қилишга муваффақ бўлолмади. 1461 йилнинг 15 октябрида Муҳаммад Жўқий ўз амирлари билан қалъадан чиқиб таслим бўлди. Абдураззоқ Самарқандий, Мирхонд ва Хондамир бунда Хожа Аҳрор ва шайхулислом Хожа Бурхонуддин катта роль ўйнади, Муҳаммад Жўқий ва унинг амирларига гап уқдириб, уларни таслим бўлишга рози қилдилар, деб ёздилар. Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний қамал қилинганлар озиқ-овқатдан жуда қийналиб кетганликлари, шу сабабдан Абу Саид билан яраштириб қўйишни сўраб, Хожа Аҳрорга мурожаат қилганликларини айтади. Абу Саид дастлаб исёнчиларга омонлик беришни ваъда қилган бўлса-да, кейин улардан қаттиқ ўч олди. У Муҳаммад Жўқийга Шоҳруҳия ва Самарқандда зўр ҳурмат-эҳтиром кўрсатди, лекин Ҳиротга қайтиб боргач, уни Ихтёриддин қалъасига қаматтириб қўйди. Муҳаммад Жўқий ўша ерда уч йил қамоқда ётди ва 1464 йили вафот қилди.

Шундай қилиб, Абу Саид ўзининг яна бир хавfli рақибидан қутулди. Лекин Султон Ҳусайн ундан ҳам хавfli рақиб эди. У ўша йили Хоразм, Нисо, Язир ва Астрободда катта куч йиғмоқда эди.

Маълумки, Султон Ҳусайн 1460 йили Астрободни босиб олган эди. Лекин кўп ўтмай, Абу Саид юборган Али Фориси барлос, Ҳасан Шайх Темур, Нурсайд ва Саид Мазидлар бошчилигидаги қўшинлар томонидан у ердан суриб чиқарилди. Абу Саиддан енгилган Султон Ҳусайн Гўргон тарафга чекини ва кемачилар ёрдамида Амударёнинг ўнг соҳилига ўтиб олди. Бу ердан туриб Вазирга, Мустафоҳон ҳузурига амирларидан Абдураҳмон Жондорин элчи қилиб юборди ва ўзбек хонини итти-

фоқ тузиб, Абу Саидга қарши биргалашиб курашишга даъват қилди. Аммо элчи Вазирдан қайтгунча Султон Ҳусайн Мустафоҳоннинг иниси Пир Будоғ султонни ўз тарафига оғдириб олишга муваффақ бўлди. Хондамир Мустафоҳон билан Пир Будоғ султон ўртасида чуқур низолар мавжудлиги, бунга Пир Будоғ султоннинг оғасини тахтдан тушириб, ҳокимиятни ўз қўлига олишга уринаётганлиги сабаб бўлганлигини айтади. Султон Ҳусайн ака-ука ўртасидаги низодан усталик билан фойдаланди. У ҳатто Пир Будоғ султонга синглиси Бадиулжамол бегимни хотинликка бериб, у билан қариндош бўлиб ҳам олди. Кейинги воқеаларнинг шохидлик қилишича, Султон Ҳусайн ва Пир Будоғ султон бир-бирларига ҳарбий ёрдам кўрсатишга аҳдлашиб ҳам олишган. Султон Ҳусайн Пир Будоғ султон билан биргалашиб, Мустафоҳонга қарши отландилар ва Вазирни қамал қилдилар. Қамал 41 кун давом этди, лекин иттифоқчилар Вазирни ололмай, Мустафоҳон билан тишчилик аҳди тузишга мажбур бўлдилар. Шуниси ҳам характерлики, тишчилик аҳди имзолангандан кейин Султон Ҳусайн Адоққа борди ва 1461 йилнинг ўрталаригача ўша ерда қолди. Хондамир, Султон Ҳусайн Адоққа қўнғирот амирларидан бири Оқ сўфининг таклифи билан келган, деб айтади. Қандай бўлмасин, шундан кейин Адоқ Султон Ҳусайн учун Абу Саид билан курашда таянч жой бўлиб қолдики, у ўша ердан туриб Астробод, Гўрғон ва Эроннинг бошқа ноҳияларига талон-торожлик хуружлари уюштириб турди, мағлубиятга учраган чоғларида эса шу ердан паноҳ топди.

1460—1461 йиллари Абу Саид Муҳаммад Жўқий исёнини бартараф қилиш билан банд бўлган пайтларда Султон Ҳусайн Мустафоҳонни ўз томонига ағдариб олиш учун яна ҳаракат қилиб кўрди, лекин ҳаракатдан натижа чиқмади, чунки ўша йили (1461) Муҳаммад Сўфининг ўғли Усмон қўнғирот Ёқуб ўғлон деган бир бек билан қўшилиб, Мустафоҳонни тахтдан туширди ва хон Мингқишлоққа қочиб кетди. Хондамир Вазир халқининг Мустафоҳон истибдолидан беҳад қисманглигини айтади. Фикримизча, Вазир аҳолиси Мустафоҳонга қарши қўзғолон кўтарган, бунга эса Усмон қўнғирот раҳбарлик қилган бўлиши мумкин. Султон Ҳусайн Вазирда юз берган бу воқеалардан хабар топиб, дарҳол Амударёни кечиб ўтди ва Вазирни яна қамал остига олди. Бу сафар у оғир жанглардан кейин Вазирни олишга муваффақ ҳам бўлди. 1462 йили Султон Ҳусайн Урганч ва Хива шаҳарларини ҳам қўлга киритди. Лекин орадан бир йил ўтар-ўтмас Абу Саид уни Хоразмдан яна сиқиб чиқарди.

1462/63 йили Султон Ҳусайн Нисо вилояти атрофларида пайдо бўлди, бироқ Абу Саид томонидан унга қарши юборилган Хуросон лашкари таъқиби остида ҳозирги Туркманистоннинг чўл ноҳияларига чекини ва ўша ердан туриб Язир, Нисо, Туршиз ва Тун вилоятларига босқинчилик ҳужумлари қилиб турди. Абу Саид унга қарши амир Шер хожи ва Аҳмадёр бошчилигида катта қўшин юборди ва бу қўшин Султон Ҳусайнни

Туршиз яқинида тор-мор келтирди. Султон Ҳусайн қолган-қутган аскарни билан яна Хоразм томонга чекпиди. 1463/64 йили у Урганч, Хива, Хазорасп, Туршак (Тирсак) шаҳарларини қўлга киритди. Бу ерда у ўз қўшинини саралаб, тўлатиб олди ва яна Хуросон устига отланди, ammo Марв ёнида Абу Саид қўшинлари уни таъқиб остига олиб Хивани эгаллади, лекин Султон Ҳусайн кўп ўтмай Хивани яна қайтариб олди.

1464/65 йили Абу Саид Султон Ҳусайн исёнини тамоман бартараф қилиш, уни Хоразмдан бутунлай сиқиб чиқариш ниятида ўзи катта қўшни билан Марвга келди ва шу ерда қиннамоч учун тўхтади. Шуниси диққатга сазоворки, Абу Саид бу ерда 1464 йил февраль ойининг ўрталарида ўзининг мулозимларидан бирини Ҳиротга юборди ва у ерда кўпдан бери бандда ётган ўзбек ўғлонларидан Саидбекни озод қилиш ва уни подшооларча кийинтириб, Марвга кетишига рухсат берди. Абдураззоқ Самарқандий Саидбекни Абулхайрхоннинг иниси бўлганлигини айтади. Саидбек Марвга келтирилди ва Абу Саид уни зўр таътан билан кутиб олди, сўнгра катта инъомлар бериб, уни Ўзбек улусига юборди. Абу Саиднинг бу билан Абулхайрхоннинг кўнглини олмақчи ва Султон Ҳусайн билан Абулхайрхон ўртасидаги муносабатларнинг ривожланишига халақит бермоқчи бўлганлиги ўз-ўзидан кўриниб турибди.

Абу Саиднинг 1464/65 йилги Султон Ҳусайнга қарши юриши муваффақиятли чиқмади ва у март ойининг охирида Марвдан Ҳиротга қайтиб келди. Бунга, бизнинг фикримизча, қуйидагилар сабаб бўлган: 1. Уша йили Озарбайжонда Жаҳоншоҳ билан унинг ўғли ўртасида уруш ҳаракатлари бошланди. Маълумки, Абу Саид Озарбайжонни яна Темурийлар давлати таркибига қўшиб олишни кўпдан орзу қиларди. Абу Саид бу қулай фурсатдан фойдаланиб, ўз мақсадини амалга оширмоқчи бўлди; 2) Гармсир ва Қандаҳор вилоятларида ҳазора қабилалари ўша йили Темурийлар ҳукуматига қарши қўзғалон кўтардилар. Абу Саид қўзғалоннинг бошқа вилоятларга ҳам ёйилиб кетишидан қўрқарди.

Султон Ҳусайннинг 1467 йили қаерда бўлганлиги маълум эмас. Абдураззоқ Самарқандий 1465 йил воқеаларига тўхталиб, Хуросондан Мовароуннаҳрга Шужоҳиддин Шер хожи, Низомуддин Аҳмадёр ва бошқа амирлар бошчилигида қўшимча ҳарбий куч юборилганлигини айтади. Бу қўшинга Султон Ҳусайннинг хатти-ҳаракатларидан бохабар бўлиб туриш вазифаси юклатилган эди. Бундан ўша йиллари Султон Ҳусайннинг Мовароуннаҳр ҳудудларида юргани ўз-ўзидан кўриниб турибди. Ҳар ҳолда, у 1460 йил охириларида Хоразмда бўлмаган, чунки 1466—1468 йиллари бу ерда деярли тинчлик барқарор бўлиб, султон Абу Саид томонидан қўйилган амир Нурсаидбек ҳоким бўлган.

Султон Ҳусайн 1467 йили Хоразмда яна пайдо бўлди. Бу гал у, Абдураззоқ Самарқандий келтирган маълумотларга

жараганда, Дашти қипчоқ тарафдан келган. Унинг Абулхайрхон даргоҳида бўлган-бўлмаганлиги ноаниқ, лекин у Дашти қипчоқдан ўзига қўшни тўплаб олган. Амир Нурсайдбек унга ҳеч қандай қаршилик кўрсатмай Урганчи ташлаб қочади. Султон Ҳусайн Урганчи яна эгаллайди. Абу Саид Хоразмга шошилиш равишида катта қўшин юборади. Султон Ҳусайн бу қўшиннинг таъқиб остида яна Хоразмдан чекиниб, Дашти қипчоққа қочади.

Ўша йили Султон Ҳусайн ҳақиқатан ҳам ёрдам сўраб Абулхайрхон ҳузурига борган. Хондамир унинг ўша йили Дашти қипчоқда бўлган кунларини батафсил ҳикоя қилади. Бунга кўра, у ўзининг 30 га яқин мулозими билан Абулхайрхон ҳузурига келган ва хон уни иззат-икром билан кутиб олган. Кўчманчи ўзбекларнинг урф-одатига кўра, Султон Ҳусайн келган куннинг эртасигаёқ унинг шарафига катта зиёфат берилган ва зиёфат вақтида ундан «тобуғ» деб аталган маросим (хоннинг оёқларига йиқилиш)ни бажариш талаб қилинган. Султон Ҳусайн аввал кишини бениҳоят камситадиган бу маросимни бажаришдан бош тортган, кейин зиёфат давомида кайфи сал ошгач, «тобуғ» маросимини бажарган. Ўғлонлар, тумон бошлиқлари ва архони давлатнинг бу йиғилишида Султон Ҳусайнга қуролли ёрдам кўрсатишга қарор қилинган. Лекин қарор амалга ошмай қолди. Бунга Абулхайрхоннинг тез орада бетоб бўлиб қолгани, сўнг вафот этгани халақит берган. Султон Ҳусайн ўзбекларнинг ёрдамисиз Дашти қипчоқдан қайтди. Маълумки, Абулхайрхон вафот қилгандан сўнг ўзбеклар ўртасида феодал кураш бениҳоят кучайиб кетди. Бу ҳол ўзбек феодалларининг теурийларнинг ички ишларига аралашуви ва Хуросонга бостириб киришларига тўсиқ бўлди.

Кўчманчи ўзбеклар Султон Аҳмад мирзо ҳукмронлик қилган 1469—1494 йилларда теурийларнинг Фарғона улусига ҳам талон-торожлик юришлари уюштирдилар. Заҳриддин Муҳаммад Бобур (1483—1530) уларнинг ўша йиллари Олмалиқ, Олмату, Янги (Тароз)ни тамоман вайрон қилганликларини ёзади.

Султон Ҳусайн ҳукмронлик қилган йилларда Хоразм номигагина Теурийлар давлатига бўйсунар эди. Аслида эса бу ерда қўнғирот сулоласидан чиққан шахслар ҳукмронлик қилди. 1505 йилгача Хоразмда қўнғирот сулоласига мансуб бўлган Чин сўфи ҳоким эди. Чин сўфи замонда кўчманчи ўзбеклар Хоразмга яна бостириб кирдилар ва бу сафар уларга Абулхайрхоннинг набираси Муҳаммад Шоҳбахт (Шайбонийхон) бошчилик қилди. XV аср 80-йилларининг бошларида Шайбонийхон Сугундук (Қоратоғда, Сузоққа борадиган йўл)да қозоқ хонлари Бурундукхон (1480—1511) ва Қосим султон (1511—1518) лардан енгилгач, Мингқишлоққа қочиб келди ва бу ерда қишлади. 1482 йилнинг баҳорида у Мовароуннаҳр ҳукмдори Султон Аҳмад мирзонинг таклифи билан Самарқандга келди. Султон Аҳмад мирзо ундан Тошкент ҳокими Султон Маҳмудхонга қарши курашда фойдаланмоқчи бўлган. Аммо Самарқанд бекларининг

унга қарши фитна уюштирган туфайли Шайбонийхон Тошкентга ҳужум бошланган вақтда Чирчиқ дарёси бўйида Султон Аҳмад мързони ташлаб, мўғуллар томонига ўтиб кетди.

1483 йили Шайбонийхон мўғуллар ёрдами билан Арқуқ, Ўзган, Сигноқ шаҳарларини босиб олди, лекин орадан уч йил ўтгач, Бурундукхон, Қосим султон ва Атиқ султон йирик манғит амирларидан Ҳамзабек билан иттифоқлашиб, Шайбонийхонни бу ерлардан суриб чиқарди. 1486 йили Шайбонийхон яна Хоразм тарафга қочди. Бу сафар у Хоразмдаги Тирсак қалъасини эгаллаб олди ва бу ерда ўз уғруқини (обозини) ҳамда шисси Маҳмуд султонни кичик бир ҳарбий қисм билан қолдириб, ўзи Урганч устига отланди. Султон Ҳусайн кўчманчи ўзбекларга қарши амир Абдухалиқ бошичилигида 20 минг кишидан иборат катта қўшини юборди. Шайбонийхон эса қамалини бўшатиб, Булдумсоз қалъасига борди. Қалъа ҳокими амир Халил найзачи ва шаҳар аъёнлари хонга кўп совға-саломлар юбориб, қалъани унга жангсиз таслим қилдилар. 1486 йили кўчманчи ўзбеклар Вазир ёнида темурийлар қўшинини тор-мор келтириб, шаҳарни истило қилдилар. Кейинчалик Шайбонийхон Адоқни ҳам эгаллади ва ўша ердан туриб Хуросоннинг шимолий-ғарбий ноҳияларига талон-торожлик юришлари қилиб турди.

Хуллас, Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбеклар Хоразмда XV асрнинг 90-йилларигача қолдилар. Султон Ҳусайннинг уларни бу ердан суриб чиқариш борасида кўрган кўндан-кўн чора-тадбирлари ҳеч қандай натижа бермади. 90-йилларда Шайбонийхон Султон Маҳмудхоннинг таклифи билан Утролга кетиб қолди. Шундан кейин Хоразм яна темурийлар қўлига ўтди.

Кўчманчи ўзбеклар 1505 йили Хоразмни тамоман босиб олдилар ва Хоразм (бу ерда сафавийларнинг қисқа вақт — 1510—1512 йиллари давом этган ҳукмронлигини ҳисобга олмаганда) шу вақтдан бошлаб кўчманчи ўзбеклар ҳукмронлиги остига ўтди.

Кўчманчи ўзбеклар билан темурийлар ўртасида XV асрда бўлган муносабатларнинг асосий томонлари мана шунлардан иборат.

МИРЗО УЛУҒБЕК

(Ҳаёти ва илмий-сиёсий фаолияти)

1

Темур вафотидан (1405 йил 18 февраль) сўнг унинг улкан империяси ўзаро феодал ва тожу тахт учун бўлган курашлар исканжасига тушиб қолди. Мовароуннаҳр Темурнинг набираси Халил Султоннинг қўлига ўтди; Туркистон, Саврон ва, умуман, Сирдарёнинг шимолий соҳилидаги илгари Темурийлар давлатига қарашли бўлган ерларга амир Бердибек эга бўлиб олди;

Тошкент, Ашпара, Хўжанд ва Фарғонада амир Худойдод Хусайний мустақиллик байроғини кўтарди, Хоразм эса 1405 йилнинг декабри (ёки 1406 йилнинг январи)да олтин ўрдалик пуфзули амирлардан Идику ўзбек (Едигей) томонидан босиб олинди.

Ғарбий Эронда ҳам жиддий вазият юз берди. Мироншоҳ билан унинг ўғли мирзо Умар ўртасида кўндан бери давом этиб келаётган зиддиятлар жалоиррийлар (1336—1432 йилларда Ироқ, Курдистон ва Озарбайжонда ҳукмрон бўлган сулола) бошлиғи Султон Аҳмад ва унинг иттифоқчиси Қора Юсуф (1389—1420)нинг аралашуви билан урушга айланиб кетди. 1408 йил 21 апрель куни Мироншоҳ Қора Юсуф билан Табриз ёнида бўлган жангга ҳалок бўлди. Орадан икки йил ўтгач, 1410 йили Озарбайжон, Арманистон ва Ғарбий Ироқ Қора Юсуф томонидан босиб олинди.

Уша йиллари Жаҳуби-Шарқий Эрон ва ҳозирги Афғонистон ҳудудида ҳам вазият нотинч эди. 1405 йили Тусда амир Сулаймоншоҳ, Сенстонда Шоҳ Али, Шоҳ Қутбиддин ва шоҳ Жалолиддинлар Шоҳруҳга қарши қўзғолон кўтардилар. 1407 йилнинг ёзида Форсда Умаршайх мирзонинг ўғли мирзо Рустам билан Мироншоҳнинг ўғли мирзо Абубакр ўртасида уруш бошланиб кетди. Уша йилнинг февралда вазир Пир Али Тоз бошлиқ бир гуруҳ фитначилар Балх ҳокими Пирмуҳаммадни ўлдириб, ҳокимиятни қўлга олдилар. Орадан бир ой ўтар-ўтмас Ғур вилоятида қўзғолон бошланди. Астрободда эса мирзо Умар исён кўтарди. Халил Султон бўлса жон-жаҳди билан Моваруннаҳр қўшинларини Амударё соҳилига тўплай бошлади.

Лекин султон Шоҳруҳ 1409 йилга келиб мамлакатда бир оз тартиб ўрнатиб, Темурийлар давлатининг ягона ҳукмдори бўлиб олган бўлса ҳам, барибир, феодаллар ва тожу тахт даъвогарларининг курашини тамомила бартараф қилолмади. У умрининг охиригача ўғиллари ва қариндошлари билан тинимсиз кураш олиб боришга, қолаверса, империяни ғарбда қорақўюндилар, шимолда эса кўчманчи ўзбекларнинг босқинчилик хуржларидан ҳимоя қилишга мажбур бўлди.

Улуғбек замони, бир томондан, илм-фан ва маданият юксалган давр бўлса, иккинчи томондан, темурийлар империяси ниқирозининг бошланиш даври эди. Шоҳруҳ қанчалик ҳаракат қилмасин, барибир, ички ва ташқи зиддиятларни бартараф қила олмади. Феодал ва шаҳзодаларнинг бир томонлама ҳаракатлари темурийлар хонадонини ниқирозини тезлаштирди.

2

Мирзо Улуғбекнинг ҳаёти, айниқса, унинг болалик йиллари ва йигитлик пайтлари ҳақида маълумотлар жуда кам. Лекин турли кутубхоналарда сақланиб қолган ўша даврга оид манбалар сиичиклаб текширилса ва ўрганилса, бу хусусда айрим маълумотга эга бўлиш мумкин. Мирзо Улуғбек Шоҳруҳнинг тўн-

ғич ўғли бўлиб, онаси Гавҳаршод оға нуфузли қишлоқ амирларидан Фиёсиддин тархоннинг қизи эди. У жаҳонگیر Темурнинг Ироқ ва Озарбайжонга қилган ҳарбий юриши вақтида—1394 йил 22 мартда Эрон Озарбайжонининг Султония шаҳрида дунёга келди. Ўша кунлари Темур ва унинг кўп сонли қўшини ал-Жазира (Ироқ)нинг Мордин қалъасини қаттиқ қуршовга олиб турган эди. Қалъа оғир жанглардан сўнг ўша йилнинг апрелида олинди ва Темур уни талон-торож қилиш, халқни эса ёлпасига тўғдан ўтказишни буюрди. Лекин Султониядан махсус чопар келтирган хушxabаргина қалъани бутунлай вайрон бўлишдан, халқни эса қирилиб кетишдан асраб қолди. Чопар келтирган бу хушxabар султон Шохруҳнинг ўғилли бўлганлиги ҳақидаги хабар эди. Темур бу хушxabардан беҳад хурсанд бўлиб, қалъа аҳли ва унинг атрофидаги аҳолига авф умумий берди ва ҳатто, Мордин ва унинг атрофидаги ерларни илгариги ҳокимнинг иниси султон Солиҳга инъом қилди. Темурнинг хоҳиши билан болага Муҳаммад Тарағай деб ном қўйдилар. Лекин у кўпроқ Улуғбек исми билан машҳур бўлди. 1394 йил 28 августда Шохруҳнинг хотинларидан яна бири (манбаларда унинг исми келтирилмаган) ўғил туғди ва унга Иброҳим Султон деб исми қўйилди. Темур саройида ҳукм сурган анъанага биноан шаҳзодалар бобосининг катта хотинлари Сароймулкхоним ва Қутлур Туркон оғаларининг тарбиясига топширилдилар ва бир йил чамаси Султонияда бўлдилар. Темур 1395 йил 1 январда оиласи ва набираларини Шохруҳга қўшиб, Самарқандга жўнатди. Сўнг Олтин Ўрда хони Тўхтәмишга қарши отланди.

1397/98 йилга қадар Улуғбек ҳақида манбаларда маълумот учрамайди. Фикримизча, у 1395—1398 йиллари Самарқандда турган бўлса керак. Амир Темур 1398 йили набираси Пирмуҳаммаднинг илтимоси билан Ҳиндистонга қўшни тортди ва Улуғбекни ҳам ўзи билан бирга олиб кетди. Лекин уни Қобулдан Самарқандга қайтариб юборди. Темурнинг Ҳиндистонга қилган ҳарбий юриши тарихини («Рўзномайи ғазавоти Ҳиндистон») ёзиб қолдирган Фиёсиддин Али Темур Ҳиндистоннинг ниҳоятда иссиқлиги сабабли Улуғбекни қайтариб юборган, дейди.

1399—1404 йиллари Темур яна ғарбга — Туркия султони Боязид Йилдирим (1389—1402) ва Миср султони Носриддин Фараж (1398—1405) га қарши юриш қилди ва Улуғбек ана шу йиллари ҳамма вақт катта онаси Сароймулкхонимнинг қошида бобоси билан бирга бўлди.

Темур Улуғбекни Хитой юрғишига (1404) ҳам бирга олиб кетган. Лекин соҳибқирон юришдан бир неча ой илгари, 1404 йилнинг сентябрида Конигил мавзеида зўр тўй-томоша ўтказди. Қарийб қирқ кун давом этган ана шу тўйда Темур ўзининг олтита набирасини: Улуғбек ва Иброҳим Султонни (Шохруҳнинг ўғиллари), набираси Муҳаммад Султоннинг (1403 йили вафот этган) ўғли мирзо Жаҳонғирни, мирзо Бойқаро ва Саид Аҳмадни (Умаршайх мирзонинг ўғиллари) ва Мироншохнинг ўғли Оламғирни уйлантириб қўйди. Улуғбекка ўзининг севим-

ли ва эътиқод қўйган набираси Муҳаммад Султоннинг қизи Угай бегимни олиб берди.

Конингилдаги тўй тантаналари поёнига етгач, Темур шаҳарга (Самарқандга) қайтди ва махсус кенгаш ўтказди. Кенгашида бўлажак юришнинг режалари ҳар тарафлама муҳокама қилинди. Бу кенгашда Улуғбекка Сайрам, Янги, Ашпара ва Жете (Мўғулистон), Иброҳим Султонга эса Андижон, Ахсикат ва Кошғар инъом қилинди (лекин бу вилоятларнинг кўпчилиги ҳали темурийлар тасарруфида эмас эди. Уларни бўйсундириш лозим эди).

1404 йил 28 ноябрда Амир Темур 200 минг кишилик катта қўшин билан Сирдарё соҳилларига қараб йўл олди ва 1405 йил январь ойининг бошларида ўзи Утторга, қўшиннинг ўнг қаноти набираси Султон Ҳусайн қўмондонлигида Ясси ва Савронга келиб ўрнашди. Халил Султон бошчилигидаги сўл қанот эса Шоҳруҳия, Тошкент ва Сайрамда тўхтади. Улуғ жаҳонгир қишини ана шу туманларда ўтказиб, илк баҳорда Хитойга қараб юришни мўлжаллаган эди. Лекин Амир Темурнинг вафоти билан бу юриш амалга ошмай қолди. Мамлакатда эса тожу тахт талашилар авжга чиқди, феодалларнинг ўзаро кураши бениҳоят кучайди.

Улуғбекнинг болалик йиллари ҳақида яна шуни ҳам айтиш керакки, у ҳамниша бобосининг диққат-эътиборига сазовор бўлди. Темур бутун муҳаббатини мана шу зийрак, ҳамма нарсани билншга ҳаракат қилган набирасига қаратди, унинг тарбиясига зўр эътибор берди. Улуғбекни билимдон ва тажрибали мураббийлар тарбиялаб, хат-сабодини чиқардилар, диний ва дунёвий илмларнинг асоси билан таништирдилар. Бир қатор манбаларда келтирилган маълумотларга кўра, 1397/98 йиллик келажакда катта шоир ва машҳур олим бўлиб танилган, «Баҳомнома» ва «Жавоҳир ул-асрор» («Сирлар жавҳари») каби бир талай асарлар муаллифи шайх Ориф Озарий Улуғбекнинг мураббийси қилиб тайинланган эди. Ёш Муҳаммад Тарағай ўз ўқитувчисидан кўп нарсаларни ўрганди. У ўзининг муаллимини шу қадар севар эдики, ҳатто орадан қирқ йилдан кўпроқ вақт ўтган бўлса-да, дарвеш либосига бурканиб олган шайх Ориф Озарийни узоқдан таниди ва унга кўп навозишлар кўрсатди.

Яна шуни ҳам айтиш керакки, Улуғбек жуда ёш бўлишига қарамай, давлат кенгашларига, масъул қабул маросимларига ҳам киритилар ва ҳамниша бобосининг чап томонида ўлтирар эди. Ғиёсиддин Али ва 1404 йили Самарқандга келган Кастилия (Испания) қироли Генрих III (1379—1406) нинг элчиси Рун Гонсалес де Клавихо бу ҳақда қимматли маълумотлар келтирган. Демак, Темур бу набирасини — Улуғбекни ҳам давлат ишларини бошқарнишга тайёрлаб борган.

Самарқандни Халил Султон эгаллаб олган кунларда мирзо Улуғбек амирлардан Шоҳмалик ва шайх Нуриддин, Бухоро ҳокими Ҳамза барлоснинг ёрдами билан Бухорони эгаллади. Лекин орадан бир неча кун ўтгач, шаҳарни Халил Султон юборган қўшин қуршаб олди. Улуғбек ва Иброҳим Султон номли юқорида зикр қилинган амирлар билан биргаликда зўрга қочиб қутулдилар ва Амударёдан ўтиб Хуросонга, Шоҳруҳ ҳузурига юзландилар. Ҳар икки мирзонинг хазинаси, бошқа бойлиги ва хотинлари Халил Султоннинг қўлига тушиб қолди.

Шундай қилиб, 1405 йилдан то 1409 йилгача Улуғбек отаси билан бирга бўлди ва унинг бир қатор ҳарбий юришларида иштирок этди. Масалан, у 1405 йилнинг ёзида Тус вилоятининг ҳокими Сулаймоншоҳ исёнини бостиришда қатнашиб, Жомга қадар қўшин билан бирга борди ва шу ерда подшоҳ уғруқи (подшоҳнинг хотин-халажлари, озиқ-овқат ва қурол-аслаҳа ортилган карвон)га бошлиқ қилиб қолдирилди.

Шоҳруҳ ўша йили Сеистонда Шоҳ Али, Шоҳ Қутбиддин ва Шоҳ Жалолиддинларининг исёнини ҳам бостириб, келаси йили, яъни 1406 йилнинг кеч кузида Амударёнинг сўл соҳилига қўшин тўплай бошлади. У ерга биринчи бўлиб Улуғбек ва Шоҳмалик етиб келдилар ва дарёдан кечиб ўтиш ҳозирлигини кўрдилар. Шоҳруҳнинг ўзи эса асосий кучлар билан Бодҳис (Бодҳиз) воҳасидаги Қизил рабат мавзеига келиб тушди. Режа бўйича Улуғбек ва Шоҳмалик дарёдан кечиб ўтишлари ва Пирмуҳаммад Султон билан қўшилиб, Шоҳруҳ қўшинининг дарёдан тўкис-тугал кечиб ўтишини таъминлашлари керак эди. Лекин дарёнинг ўнг қирғоғида шай турган Халил Султон Шоҳруҳнинг бу режасини барбод қилди. У шиддатли ҳужум уюштириб, Улуғбек ва Шоҳмаликнинг қоровул қисмларини улоқтириб ташлаб, дарё устига қайиқларда сол боғлаб қурган кўпригини эгаллаб олди. «Жомеъ ут-таворих-и Муъиний» («Аноним Искандар», муаллифи Муъинуддин Натанзий) номли қимматли тарихий асарда ёзилишича, ҳар икки томон (Шоҳруҳ ва Халил Султон) ўзаро сулҳ тузганлар ва бунга кўра Халил Султон Улуғбек ва Иброҳим Султоннинг хазинаси, бошқа молу мулки ва хотинларини қайтаришга сўз берган, Шоҳруҳ бўлса Амударёнинг ўнг тарафидаги ерлар Халил Султонга тегишли, деб эътироф этган. Сулҳдан ҳар икки томон ҳам манфаатдор бўлган. Сирасини айтганда, Шоҳруҳ ва Улуғбек Халил Султон билан жиддий курашга ҳали тайёр эмас эдилар. Қолаверса, Пирмуҳаммад ишни пайсалга солиб, ҳали Балхдан силжимаган эди. Аслида Халил Султоннинг аҳволи ҳам бундан дуруст эмас эди, чунки шимолдан Худойод Хусайний Мўғулистон хони Шамъи Жаҳон (1393—1408) билан иттифоқлашиб Мовароуннаҳрга таҳдид солиб турар эди.

Сулҳ имзолангач, Халил Султон Самарқандга, Улуғбек, Шоҳмалик ва шайх Нуриддинлар эса Андхудга қайтдилар. Ле-

кин орадан кўп вақт ўтмай, Улуғбек ва Шоҳмалик шартномани буздилар. Шоҳмалик зудлик билан Балхга бориб, Пирмуҳаммад билан бирикди ва улар биргаликда Амударёни кечиб ўтдилар. Дарёни ўз қўшини билан Улуғбек мирзо ҳам кечиб ўтди ва улар қўшилишиб Самарқандга қараб юрдилар. Насаф (Қарши) атрофида ҳар икки ўртада — Халил Султон билан Улуғбек ва унинг иттифоқчилари ўртасида шиддатли уруш бўлди. Халил Султон иттифоқчиларни мағлубиятга учратди. Пирмуҳаммад Балхга, Улуғбек ва Шоҳмалик эса Хуросонга қараб қочдилар. Абдураззоқ Самарқандий ва В. В. Бартольднинг сўзларига қараганда, бу воқеа 1407 йилнинг февралда содир бўлди.

1406 йилнинг июнь ойида Астрободга қарашли Сиёҳ Балода Шоҳруҳга қарши кўзғолон кўтарган Пир подшоҳ, Саидхожа ва уларнинг иттифоқчилари билан бўлган жангда мирзо Улуғбек, амир Шоҳмалик ва амир Муса билан бирликда, Шоҳруҳ қўшинининг ўнг қанотига бошчилик қилди. Исён бостирилгандан сўнг Шоҳруҳ Улуғбекни Хуросонга ҳоким қилиб тайинлади, Астробод ва Сенстон эса Миропшоҳнинг ўғли мирзо Умарга берилди.

1407 йилнинг март ойида мирзо Умар, амир Шоҳмаликдан норози бўлган бир гуруҳ амирлар билан иттифоқлашиб, Хуросонга ҳужум қилди. Уша кунлари Улуғбек ва Шоҳмалик Тусда турган эдилар. Улуғбек содир бўлган бу воқеадан ана шу вақтда Бодҳисда турган отасини хабардор қилди. Жом ёнида бўлган жангда мирзо Умар мағлубиятга учради ва Мурғоб тарафга қараб қочди. Лекин бу ерда амир Музроб аскарлари билан бўлган жангда оғир ярадор бўлиб, асир олинди ва Ҳиротга олиб келинаётганда 1407 йилнинг 6 майида йўлда вафот қилди. Шундан кейин Улуғбекка Хуросондан ташқари Мозандарон ҳам ишғом қилинди. Лекин ўша йилнинг ёзида (август ойида) Пир подшоҳ Хуросонда мирзо Улуғбекка қарши исён кўтарди ва Астробод қалъасини қамал остига олди. Шоҳруҳ унга қарши яна қўшин тортинга мажбур бўлди, аммо Пир подшоҳ очиқ жанг қилишдан бош тортиб, қамални бўшатишга мажбур бўлди ва Хоразм тарафга қочиб кетди. Улуғбек яна подшоҳнинг махсус фармони билан Хуросон ва Мозандаронга ҳоким этиб тайин қилинди.

Шоҳруҳ фақат 1409 йилдагина Мовароуннаҳр устига, Халил Султонга қарши юриш бошлаш имкониятига эга бўлди. У бутун рамазон ойи ичида (1409 йил январь-февраль ойлари) Бодҳисда туриб юриш ҳозирлигини кўрди. Бу ерга ҳамма вилоятлардан қўшин чақирилди. Ушанда Улуғбек ҳам ўз қўшинлари билан Тусдан чақиртириб олинди. Пирмуҳаммад ва Абубакр бир неча бошқа амирлар билан бирга туркманларнинг хатти-ҳаракатларидан бохабар бўлиб туриш учун ўз қўшинлари билан Сенстойга юборилди. Иброҳим Султон Ҳирот ҳокими қилиб, амир Жалолиддин Фирӯзшоҳ эса унга вазир этиб тайинланди. 1409 йилнинг апрель ойи охирида Шоҳруҳ Амударёдан кечиб ўтиб, Самарқанд устига юрди. Лекин бу вақтда ажиб бир

воқеа содир бўлди. Уша кунлари Худойдод Ҳусайний ҳам Ура-тепадан чиқиб шиддат билан Самарқанд устига юрди. Шероз шаҳарчаси атрофида бўлган жангда у Ҳалил Султонни асир олиб Самарқандни эгаллади. Абдураззоқ Самарқандийнинг ёзи-шича, бу воқеа 1409 йил 13 апрель куни содир бўлган. Худойдод Шоҳруҳ билан сулҳ тузиб, Мовароуннаҳрни ўз қўлида сақлаб қолишга уриниб кўрди, лекин подшоҳ унинг таклифиви рад қилди. Шоҳруҳ Самарқандга яқинлашиши билан Худой-дод шаҳарни ташлаб, шимол тарафга қараб чекинди. 1409 йил 4 майда Самарқанднинг калитлари Шоҳруҳга топширилди.

Подшоҳ Мовароуннаҳрда бир йил чамаси турди ва ҳамма ишларни саранжом қилиб, 1410 йилнинг 8 январида Ҳиротга жўнаб кетди. Энди 16 ёшга тўлган мирзо Улуғбек Мовароун-наҳр ҳокими этиб тайинланди.

4

Улуғбек Мовароуннаҳр ва Туркистон ҳокими қилиб тайин-лангандан кейин уч ой ҳам ўтмай, Туркистондаги ноиб шайх Нуриддин унга бўйсунушдан бош тортди, исёни кўтарди. У 1411 йил апрель ойининг бошларида Самарқандга қараб қўшни тортди. Ҳисори Шодмон ҳокими мирзо Муҳаммад Жаҳонгир ва Худойдод Ҳусайнийнинг ўғли, Сайрам ва Янги ҳокими амир Абдулхолиқлар ҳам у билан иттифоқликда, бир вақтнинг ўзи-да Самарқанд устига юрдилар. Шайх Нуриддин бу курашга кўчманчи ўзбекларни ҳам жалб қилди ва уларнинг бир қисми Чингиз ўғлон бошчилигида унга ёрдамга келди.

Улуғбек ва Шоҳмалик уларга қарши Самарқанддан чиқ-дилар, лекин шаҳарнинг ғарбий тарафида жойлашган Қизил работда бўлган жангда (1411 йил 24 апрель чоршанба куни) мағлубиятга учрадилар. Улуғбек Амударё бўйига, Қалифга қо-чиб кетди ва ўша ердаги қалъалардан бирига яширинди. Шоҳ-малик бўлса дастлаб Қоратепага борди, лекин у ерда ҳам ту-ролмай, Самарқанд билан Шаҳрисабз ўртасидаги Олақараг тоғларига яширинди.

Шайх Нуриддин ва унинг иттифоқчилари Самарқандни бо-сиб олишга кўп уриниб кўрдилар, лекин бунга эришолмадилар. Шундай бўлса ҳам Мовароуннаҳрнинг баъзи (Самарқанд ва бошқа бир неча мустақкам қалъалардан бошқа) жойлари уларнинг тасарруфига ўтган эди.

Шоҳруҳ бу ташвишли воқеадан хабар топиб, Ироқ ва Озар-сайжон устига, Қора Юсуфга қарши юриш лиятидан вақтинча қайтиб, Мовароуннаҳрга қўшни тортди ва кўп вақт ўтмай шайх Нуриддин исёнини бартараф қилди.

Ана шу йиллари Улуғбек билан Шоҳмаликнинг оралари бир қадар бузилиб қолди. Бунга Шоҳмаликнинг давлат ишларини бошқаришда Улуғбек билан мутлақо ҳисоблашмаслиги сабаб бўлди. Қолаверса, самарқандлик аъёнлар мутакаббур ва ман-сабпараст бу амирни ёқтирмай қолдилар. Қисқаси, Улуғбек

отасидан амир Шоҳмаликни чақириб олишни бир неча бор талаб қилди ва ниҳоят, 1411 йили Шоҳруҳ ўғлининг бу талабини қондиришга мажбур бўлди.

Улуғбек гарчанд Шоҳмаликнинг васийлигидан қутулган бўлса ҳам, барибир, мустақил ҳукмдор бўлолмади. Шоҳруҳ теурийлар давлатининг ягона ҳукмдори ҳисобланиб, империянинг турли вилоятларида ўлтирган ҳукмдорлар, шулар қатори Улуғбек ҳам, унга тўлиғича тобе эди. Хутба ўқилганда дастлаб Шоҳруҳнинг номи тилга олинарди; пул зарб этилганда эса фақат унинг исми зарб қилинар эди. Фикримизнинг исботи учун бир неча мисол келтирамиз. Маълумки, Шоҳруҳ мамлакатни идора қилишда Темур жорий қилган тартиб-қоидаларга суянди: мамлакатни суюрғол тарзида ўз ўғиллари, қариндошлари ва кўзга кўринган амирларга тақсимлаб берди ва уларнинг ёрдами билан улкан мамлакатни идора қилди. Масалан, Андижон, Ахсикат ва Ўзганд Умар Шайхнинг ўғли Мирак Аҳмадга, Ҳисори Шодмон—Султон Муҳаммаднинг ўғли Муҳаммад Жаҳонгирга, Қандаҳор, Қобул, Фазна—шаҳзода Қайдуга, Балх, Тохаристон ва Бадахшон—Иброҳим Султонга, Мовароуннаҳр ва Туркистон—Улуғбек мирзога, Хуросон, Хабушон, Обивард—Бойсунқур мирзога, Фарбий Эрон ва Ироқнинг бир қисми—Султон Муҳаммадга суюрғол қилиб берилган эди. Лекин Шоҳруҳ уларга тўла ишонмади. Маҳаллий ҳокимларнинг фаолиятини назорат қилиб туриш мақсадида ҳар бир вилоятга ишопчи одамларини юборди. Масалан, Форс ҳукмдори Абдулло мирзо ҳузурига шайх Абулхайр, Фарғонага — амир Музроб ва амир Мусо, мирзо Қайду ҳузурига — Шамсуддин Учқора ва Букол барлос, Мовароуннаҳрга—дастлаб амир Шоҳмалик ва у чақириб олингандан кейин Носируддин Насруллоҳ Хавафий жўнатилган эди. Вазирлик лавозимига тайинланган бу амирлар маҳаллий ҳукмдорларнинг фаолиятини изчиллик билан назорат қилиб турдилар ва умуман мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида ҳал қилувчи роль ўйнадилар. А. М. Беленицкий маҳаллий ҳокимларга ҳаттоки тўла молиявий эркинлик ҳам берилмаганлиги ва улар даромаднинг маълум қисмини марказий ҳукумат девонига юбориб туришга мажбур эканликларини айтади.

Маҳаллий ҳукмдорлар марказий ҳукуматнинг ҳар қандай бошқа амр-фармонларини ҳам бажаришга, хусусан, Шоҳруҳнинг ҳарбий юришларида маълум миқдор қўшин билан қатнашишга мажбур эдилар. Масалан, Улуғбекни олсак, унга империянинг шимолий сарҳадларини кўчманчи ўзбеклар, Мўғулстон хонлари ва қалмоқларнинг босқинчилик ҳужумларидан қўриқлаш вазифаси юклатилган эди. Қолаверса, у отасининг ҳарбий юришларига ҳам қатнашиб туришга мажбур эди. Масалан, Шоҳруҳ 1512/13 йили Хоразмни Идику ўзбек тасарруфидан халос қилиш учун юриш қилганда Улуғбек Мовароуннаҳрдан амир Муса бошчилигида 5000 кишилик қўшин юборди. Бу воқеадан бир йил кейин, яъни Шоҳруҳ мирзо Искандар исёнини бостириш учун юриш қилган пайтда, Мовароуннаҳрдан кўпгина жан-

говор филлар ва қўшни юборилганлиги ҳам маълум. 1419 йили Шохруҳ Ироқ ва Озарбайжонга, қорақўюнлиларга қарши юриш қилганда эса Мовароуннаҳрдан 2000 киши қатнашган. Бундай фактларни истаганча келтириш мумкин.

Маҳаллий ҳокимлар, шулар қатори Улуғбек ҳам, юқорида айтилганидек, марказий ҳукумат билан келишиб иш тутишга мажбур эди. Фикримизнинг исботи учун бир-икки мисол келтирамыз. Мирзо Искандар марказий ҳукуматга тобеликдан бўйин товлагани учун 1414 йили ундан Исфаҳон, Ҳамадон, Луристон ва Форс тортиб олинди ва бу вилоятлар мирзо Рустам билан Иброҳим Султонга бўлиб берилди. Бундан бир йил кейин шу айб билан мирзо Бойқародан унинг улуси бўлмиш Қум, Қошон, Рай ва Рустамдор тортиб олинди ва бу вилоятлар амир Илёсхожага инъом қилинди. Улуғбек 1427 йили ўзбошимчалик билан Оқ Урда хони Бароқхон (1423—1428) га қарши юриш қилгани (бу ҳақда қуйида тўхталиб ўтамиз) учун Шохруҳ тарафидан қаттиқ тафтиш қилинди ва улусидан ажраб қолишига бир баҳя қолди. 1434/35 йили Улуғбек Самарқандга қочиб келган Мўғулистон хони Юнусхон билан дағал муомалада бўлгани учун отасидан қаттиқ танбеҳ олди. Шундай қилиб, маҳаллий ҳукмдорлар, ўз саройи ва давлат аппаратига эга бўлишига қарамай, Амир Темур вақтидагидек, Шохруҳ замонида ҳам, марказий ҳукуматга тобе эдилар.

5

Темурийлар давлати, хусусан, Мовароуннаҳрнинг Оқ Урда (XIV асрнинг ўрталаридан бошлаб «Ўзбек улуси» ёки «Ўзбеклар мамлакати» деб юритилди) ва Мўғулистон билан XV асрда олиб борган сиёсий муносабатлари заминида ўзаро сиёсий кураш ётарди. Улуғбек кўчманчи ўзбеклар ва мўғулларнинг кўпроқ қиш фаслида Мовароуннаҳрга уюштириб турадиган талончилик хуружларини бартараф қилишга, Оқ Урда ва Мўғулистонни сиёсий жиҳатдан кучсизлаштиришга интилди. Оқ Урда ва Мўғулистон хонлари эса Мовароуннаҳрда феодал ва тожу тахт учун бораётган курашларга аралашиб, бу ерда ўзларининг сиёсий мавқеини кучайтиришга ҳаракат қилдилар.

Амир Темур вафот қилгандан кейин мўғуллар Қошғарда яна ўз мавқеини мустаҳкамлаб олдилар. Бу ерда ҳокимият амир Саид Алининг қўлига ўтди. Улуғбек Мўғулистонда Муҳаммадхон (1408—1416) даврида кучайиб кетган феодалларнинг уруш-галашидан фойдаланиб Қошғар учун кескин кураш олиб борди. Бу можаролар Улуғбекка яна шунинг учун ҳам керак эдики, юқорида номи зикр этилган Фарғона ҳокими Мирак Аҳмад унга бўйсунишдан бош тортди. У Саид Алининг ёрдамига таяниб Улуғбекка қарши очиқ кураш йўлига ўтиб олди. 1414/15 йили Улуғбек Мирак Аҳмадни «муҳим кенгаш» баҳонаси билан Самарқандга чақиртириб, уни йўқ қилмоқчи бўлди. Лекин Фарғона ҳокими буни фаҳмлаб қолди ва Самарқандга келишдан бош тортди. Сўнг Улуғбек Андижон устига қўшни

тортди. Мирак Аҳмад эса Кошғарга, Саид Али ҳузурига қочиб кетди. Улуғбек Андижон ва Ахсикатни осонгина бўйсундириб, Самарқандга қайтди. Мирак Аҳмад ва Саид Али эса бундан хабар топиб, Андижонга ҳужум қилдилар ва шаҳар ёнида бўлган жангда Улуғбекнинг амирлари Муҳаммад Тобон билан амир Мусани тор-мор келтирдилар. Келаси йили Улуғбек амир Сиддиқ, Али Такрит ва Али Тогойи бошчилигида Андижон устига қўшин юбориб, Кошғарни ўзига бўйсундирди.

Улуғбек Кошғар ва Фарғонада ўз мавқеини янада мустаҳкамлаш мақсадида Мўғулистоннинг ички ишларига мунтазам равишда аралашиб турди, тожу тахт талашаётган хонлардан гоҳ унисини, гоҳ яна бошқа бирини қўллаб-қувватлади. У дастлаб Нақшижаҳон (1416—1418)га қарши курашган Вайсхонни, кейин эса унга қарши қурол кўтарган Шермуҳаммадхонни қўллаб-қувватлади; ўзаро можаролар кучайиб бораётган вақтларда у Мўғулистон ҳудудларига тез-тез кучли ҳарбий қисмларни юбориб турди.

Лекин Шермуҳаммадхон (1421—1425) мамлакатда ўз мавқеини мустаҳкамлаб олгандан кейин Улуғбекдан юз ўғирди ва ҳатто Мовароуннаҳрнинг, хусусан Кошғарнинг ички ишларига аралаша бошлади. Кошғар ҳокими Пир Али Такритнинг 1423 йили Мўғулистонга қочиб кетиши бежиз эмас эди, албатта. Улуғбек Пир Али Такритни тутиб беришни талаб қилди, лекин Шермуҳаммад валенеъматининг бу талабининг рад қилди. Бу ҳол ҳар икки мамлакат ўртасида низо чиқишига сабаб бўлди. Улуғбек катта қўшин тўплаб (1424 йил октябрь ойининг охирида) Шермуҳаммадхонга қарши юриш бошлади. Улуғбек қўшинининг амир Ҳарималик ва шайх Абусаид бошчилигидаги ўнг қаноти Андижон атрофида, қўшиннинг сўл қаноти эса Султон Увайс барлос, хожа Юсуф Таваккал барлос бошчилигида Қора Самонда (Ўтрор ёнида), марказ қисм эса Улуғбекнинг ўзи бошчилигида Шоҳруҳияда қишлаш мақсадида тўхтади.

Юриш 1425 йил март ойида бошланди. Улуғбек мўғулларнинг амир Иброҳим ва Жаҳоншоҳ бош бўлган қўшинини Ашпара ва Оқсув ёнида тор-мор келтирди ва шаъбон (июнь) ойининг ўрталарида Мўғулистон хонининг қароргоҳи бўлган Юлдузни ҳам олди ҳамда катта ўлжа ва кўп асирлар билан Мовароуннаҳрга қайтди. Манбаларнинг хабар беришича, Улуғбек бу юришида иккита улкан яшм (нефрит) тошни ҳам олиб келган. Бу тошлар кейинчалик Амир Темурнинг қабри устига қўйилган.

Шермуҳаммадхон устидан қозонилган бу ғалаба Улуғбекнинг, умуман, биринчи ва охири ғалабаси бўлди. Лекин кейинчалик Оқ Ўрда хонлари ва кўчманчи ўзбеклар билан бўлган тўқнашувларда у мағлубиятга учради.

Мўғулистонга келсак, феодал ва тожу тахт учун бўлган курашнинг кучайишига ва қалмоқларнинг тўхтовсиз қилиб турган бесқинчилик хуружларига қарамай, ўз мустақиллигини сақлаб қолди ва ҳатто Исқ Буғохон (1428—1462) даврида Кошғарни

яна темурийлар тасарруфидан чиқариб олди. Қолаверса, мўғуллар Фарғона, Қандибодом ва Сайрамга тез-тез ҳужум қилиб, тинч аҳолини талон-торож қилиб турдилар.

Маълумки, Оқ Ҷрда (Ўзбек улуси) кўчманчилари кўпинча қиш фаслида Мовароуннаҳрнинг ўтроқ аҳолили ноҳияларига ҳужум қилиб турар эдилар. Улар, Абдураззоқ Самарқандийнинг маълумотларига қараганда, ҳар қиш фаслида Бухоро, Самарқанд остоналаригача келиб унинг теварак-атрофидаги ҳамма қишлоқларини талаб қайтардилар. «Меҳмонномаи Бухоро» асарининг муаллифи Рузбехон улар кўп миқдорда ўлжа билан бирга, минг-минглаб кишиларни асир қилиб олиб кетганликларини ҳикоя қилади. Кўчманчиларнинг Мовароуннаҳрнинг ўтроқ аҳолили ноҳияларига қилиб турган ҳужумлари Улуғбек замонида яна ҳам кучайди. Шунинг учун Улуғбек Оқ Ҷрдада ҳам ўз ҳукуматининг сиёсий мавқеини кучайтиришга ҳаракат қилди. У шу мақсадда 1418—1423 йиллари бу ерда Урусхоннинг набираси Бароқ ўғлон билан Жўчихоннинг кенжа ўғли Туға Темур авлодидан бўлган Улуғ Муҳаммад (Муҳаммадхон) ўртасида бўлган тожу тахт талашувларига фаол аралашди. Улуғбек Бароқхонни ҳар томонлама қўллаб-қувватлади ва унинг ҳокимият тепасига келишига кўмаклашди. Биз буни қуйидаги мисолларда кўришимиз мумкин. 1419 йил 26 апрель куни Ўзбек улусидан қочган Бароқ ўғлон бошпана қидириб Самарқандга, Улуғбек ҳузурига келди. Бундан ўзаро курашда Улуғ Муҳаммаднинг ғалаба қозонганлиги шундайгина кўриниб турибди. Улуғбек Бароқ ўғлонни иззат-ҳурмат билан кутиб олди ва унга қуроқ-яроғ бериб ўз юртига жўнатди. Аммо у яна мағлубиятга учради. Орадан бир йил ўтгач, 1420 йил август ойида Самарқандга катта инъомлар билан Бароқ ўғлоннинг элчиси Сўфи ўғлон келган. Элчи Улуғбекдан яна ёрдам сўраб келган бўлиши мумкин. 1422/23 йили Бароқ ўғлон Улуғбекнинг ёрдами билан Ўзбек улусида ҳокимиятни қўлга олди. Мирхонднинг маълумотларига кўра, бундан кўп вақт ўтмай, Самарқандга унинг элчиси Юмадуқ ўғлон келган ва Бароқхоннинг тахтга ўлтирганини айтиб, Улуғбекка унинг юборган совға-саломларини топширган. Улуғбек элчидан Бароқхонга турли-туман инъомлар ва кўп миқдорда пул ҳам бериб юборган. Бароқхон бу ёрдамга таяниб қисқа вақт (1423—1425) ичида Олтин Ҷрдага қарашли бирмунча ерларни, шу жумладан, унинг пойтахти Сарой Беркани ҳам босиб олган.

Лекин кўп ўтмай (1227 йилнинг ёзида), Улуғбек билан Бароқхон ўртасидаги аввалги яхши муносабатлар бузилди. Бунга Бароқхоннинг Сигноқ шаҳрини босиб олиши ва Темурийлар давлатига қарашли бўлган Сирдарё бўйидаги бошқа шаҳарларга ҳам қўл чўза бошлаши сабаб бўлди. Бу ҳол ҳар икки томонни қуроқли тўқнашувга олиб келди. Улуғбек отаси томонидан Муҳаммад Жўқий бошчилигида юборилган Хуросон қўшинларини ҳам ўзига қўшиб Бароқхонга қарши отланди. Лекин Сигноқ ёнида бўлган жангда қаттиқ мағлубиятга учради. Ушан-

да Бароқхон уларни Самарқандгача таъқиб қилиб келди ва мамлакатнинг бир қатор шаҳар ва қишлоқларини талаб кетди.

Шоҳруҳ вафот қилгандан (1447 йил 12 март) сўнг темурийлар ўртасида яна тож-тахт учун кураш кучайди. Улуғбек Алоудавла ва Абулқосим Бобурнинг бирлашган кучларини тор-мор келтириб, бу курашда ғолиб чиқди. Улуғбек уларга қарши кураш билан банд бўлган вақтларда Абулхайрхон Мовароуннаҳрга бостириб кирди ва Самарқандни қамал қилди; Самарқанд, Бухоро атрофидаги қишлоқларни талон-торож қилди. Абдураззоқ Самарқандий ўшанда кўчманчи ўзбеклар темурийлар ва йирик феодалларнинг Самарқанднинг теварак-атрофидаги боғлари ва саройларини талаб, вайрон қилганликларини ҳикоя қилади. Вайрон этилган саройлар орасида мирзо Улуғбекнинг Боғи майдондаги Чиннихонаси (деворлари хитой чинниси билан қопланган саройчаси) ҳам бўлган. Улуғбек бу воқеадан хабар топиб, Мовароуннаҳрга қайтишида кўчманчи ўзбеклар унга Амударё бўйида катта шикаст етказганлар.

Юқорида айтилганлардан қуйидаги хулосани чиқариш мумкин: Шоҳруҳ ҳам, Улуғбек ҳам Амир Темур сингари босқинчилик урушлари олиб бормаганлар. Уларнинг Мўғулистон ва Оқ Ўрда хошликларига қарши аҳён-аҳёнда олиб борган урушлари эса мудофаа характеридаги урушлар бўлиб, империянинг бус-бутунлиги ва хавфсизлигини сақлаб қолишга қаратилган.

6

Кўҳна Самарқанд Амир Темур ва унинг авлоди замонида, айниқса мирзо Улуғбек даврида гуллаб-яшнади: ҳунармандчилик ва савдо-сотиқ ривожланди, меъморчилик ва илм-фан раванқ топди.

Тарихий манбаларнинг, шунингдек археологик ёдгорликларнинг гувоҳлик беришича, Самарқанд XIV асрнинг сўнги чораги ва XV асрнинг биринчи ярмида Шарқнинг йирик савдо-сотиқ ва ҳунармандчилик марказларидан бирига айланган эди. Бу ерда жуда кўп ҳунармандчилик моллари ва буюмлари, турлитуман ипак матолар, ҳар хил газламалар, тилла ва кумушдан ишланган уй-рўзгор ашёлари, зеб-зийнат буюмлари, тиллоранг ва ложувард бўёқлар, аъло навли қоғоз, ҳарбий қурооллар ишлаб чиқариладди. Самарқанднинг мевалари ҳам жаҳон бозорларида шухрат топганди. Заҳириддин Муҳаммад Бобур Самарқанд ҳунармандлари ва усталари ишлаб чиқарган моллар ва шаҳар савдосига тўхталиб мана бундай деб ёзган эди: «Самарқанд ажиб ва ораста шаҳардур, бу шаҳарнинг бир хусусияти борким, ўзга кам шаҳарда андоқ бўлмай. Ҳар хирфагарнинг бир бошқа бозори бор, бир-бирларига махлут эмасдурлар, тавр расмедур. Хуб нонволиклари ва ошпазликлари бордур. Оламда яхши қоғоз Самарқанддин чиқар. Жувози қоғози суйи тамом Қошигилдин келадир. Самарқанднинг яна бир матои қирмизи махмалдурким, атроф ва жавонибка элтарлар». Кўриниб

турибдики, Самарқанд усталарининг моҳир қўли билан яратилган мато ва буюмлар Мовароуннаҳрнинг ўзидагина эмас, балки жаҳоннинг кўпгина мамлакатларида зўр шўҳрат топган эди. Бу хусусда Амир Темур замонида Генуя, Венеция, Кастилия, Франция, Англия, Туркия билан олиб борилган элчиллик ва савдо алоқалари, Шохруҳ ва Улуғбек даврида Ҳиндистон ва Хитой билан, шунингдек Олтин Урда, Мўғулистон ва кўчманчи ўзбеклар давлати ва бошқа мамлакатлар билан олиб борилган муносабатлардан кўп нарсани биламиз. Париж Миллий кутубхонасида 1402 йили Амир Темур Кўрагоннинг Франция қироли Карл VI (1380—1422) га юборган мактуби сақланмоқда (инв. № 1 937). Амир Темур бу мактубда ҳар икки мамлакат ўртасида савдо муносабатлари ўрнатилиши ва Францияга юборилган мовароуннаҳрлик савдогарларга имтиёзлар беришни сўраган. «Уларни (яъни савдогарларни),— деб ёзади Темур,— азиз ва мукаррам тутсинлар ва бирор киши уларга таарруз қилмасин, чунки жаҳон савдогарлар билан ободдир».

Шуни ҳам айтиш керакки, Узоқ ва Урта Шарқ мамлакатларидан Овруцо мамлакатларига борадиган савдо йўллари ҳам Урта Осиё шаҳарлари орқали ўтган, Самарқанд эса ана шу жаҳон савдосида фаол иштирок этган. Уша вақтларда Мовароуннаҳр бозорларида Хитой, Ҳиндистон, Олтин Урда, Миср ва бошқа мамлакатлардан келган савдогарларни учратиш мумкин эди. 1404 йили Самарқандга келган Кастилия (Испания) қироли Генрих III нинг элчиси Руи Гонсалес Клавихо Самарқанд бозорларига ҳар йили ана шу мамлакатлардан кўплаб товарлар келтирилиб турилганлигини ёзган ва умуман бу хусусда қимматли маълумотлар қолдирган. Ҳунармандчилик, савдо-сотиқ ва деҳқончиликнинг ривожланиши, шунингдек, Амир Темур олиб борган зафарли урушлар туфайли бошқа мамлакатлардан бу ерга ташиб келтирилган беҳисоб олтин, жавоҳир, қимматбаҳо матолар давлат хазинасини тўлатиб-тоширди. Қисман шунинг эвазига Самарқанд, Шаҳрисабз, Бухоро, Ясси ва мамлакатнинг бошқа шаҳарларида минглик кўрилмаган зўр қурилиш ишлари олиб борилди. Бу биноларнинг айримлари ҳозир ҳам улуғвор қад кўтариб, Урта Осиёнинг қадимий юксак маданиятининг жонли гувоҳи бўлиб турибди.

Амир Темур замонида олиб борилган қурилиш ишлари Улуғбек ҳукмронлик қилган даврда ҳам кенг қўламда давом эттирилди.

Улуғбек дастлаб Самарқанднинг қоқ марказида жойлашган Регистон майдонида қатор бинолар (улкан мадраса, хонақоҳ, муқаттаъ масжиди, карвонсарой ва бошқалар) қурдирди. Бобур бу бинолар ҳақида мана буларни ёзади: «Улуғбек мирзонинг иморатларидан Самарқанд қалъасининг ичида мадраса ва хонақоҳдир. Хонақоҳнинг гумбази бисёр улуғ гумбаздур, оламда онча гумбаз йўқ деб нишон берурлар... Яна бу мадрасанинг жанубида бир масжид солибтур, масжиди муқаттаъ дерларким, қитъа-қитъа йиғочларни тарош қилиб, ислимий ва

хитойи нақшлар солибтурлар, тамом деворлари ва сақфи ушбу йўсунлуқтур. Бу масжиднинг қибласи бирла мадраса қибласининг орасида бисёр тафовуттур. Голибо бу масжид қибласининг самти мунажжим тариқи била амал қилибтурлар». Мадраса 1417—1420 йиллари, масжид билан хонақоҳ эса 1420—1430 йил ўрталарида қурилган. Мадраса малакали зиёлилар етиштиришда катта роль ўйнаган бўлса, масжид Улуғбек расадхонаси битказилиб ишга тушгунга қадар, ўзининг асосий вазифасидан ташқари, ўзига хос расадхона вазифасини ҳам ўтаган. Бухоро (1417) ва Ғиждувон (1433) да қурилган мадрасалар ҳам ана шундай олий мақсадларга хизмат қилган. Мадрасаларда диний илмлар билан бир қаторда аниқ илмлар (математика, геометрия, астрономия, тиббиёт, жўғрофия, тарих) ҳам ўқитилган.

Улуғбек булардан ташқари, талайгина жамоат бинолари (карвонсаройлар, тимлар, яъни усти ёшиқ бозорлар, чорсулар, ҳаммомлар ва бошқалар) ҳам қурдирган. Карвонсаройлардан энг каттаси Регистонда, ҳозирги Тиллақори мадрасаси (XVII аср) ўрнида бўлган ва Мирзои карвонсаройи номи билан шухрат топган. Бундай карвонсаройлар Улуғбек замонида шаҳар ичкарасидагина эмас, балки Самарқанд билан туташ ҳамма савдо йўлларида ҳамда бошқа йирик шаҳарларда ҳам бино қилинган эди. Бу вақтда пойтахтда ва бошқа йирик шаҳарларда катта-катта ҳаммомлар ҳам қурилди. Булар ичида Улуғбек мадрасаси ва хонақоҳдан сал нарироқдаги Улуғбек мирзо ҳаммомини кўрсатиш мумкин. Бу ҳаммом ғоят нафис санъат билан бино қилинган ҳашаматли ҳаммом эди. «Бобурнома»да бу хусусда қуйидагилар битилган: «[Мирзо Улуғбек] яна ушбу мадраса ва хонақоҳга ёвуқ бир яхши ҳаммом солибтур. Мирзо ҳаммомига машҳурдир, ҳар навъи тошлардин фаршлар қилибтур. Хуросон ва Самарқандга онча ҳаммом маълум эмаским, бўлғай».

Улуғбек мирзо замонида қурилган бинолардан энг каттаси расадхонадир. Деворлари кошин билан қопланган уч ошёнали, яъни уч қаватли бу олий бино Шарқ меъморчилигининг ажойиб намуналаридандир (расадхона ҳақида сал кейинроқ ўз ўрнида айтилади).

Маълумки, Ғўри Амир номи билан машҳур бўлган олий бинога Темурнинг ўзи, унинг суюкли пабираси Муҳаммад Султон, ўғиллари Мироншоҳ ва Шоҳруҳ, кейинчалик Улуғбек дафи этилган. Улуғбек Ғўри Амир мақбарасига шарқ тарафдан эшик очтирди ва ундан то мақбарага боргунча гумбазли галерея қурдирди (1424). Эшикнинг тенаси, ён тарафлари, шунингдек, галерея ўзининг нафис безаклари билан ҳар қандай одамни мафтун қилади. Қабрлар атрофидаги мармар панжаралар ҳам мирзо Улуғбек даврида қўйилган бўлиб, бинонинг ички манзарасига алоҳида ҳусн бағишлаб турибди. Мақбаранинг атрофида, хусусан, унинг жанубий тарафида бошқа қурилишлар ҳам бўлиб, бу ҳам Улуғбек тарафидан қурдирилгандир.

Қадимий Самарқанд — Афросиёбининг жанубидаги улкан қабристоннинг қоқ ўртасида жойлашган Шоҳи Зинда ажойиб меъморчилик ёдгорликларидан ҳисобланади. Бу ёдгорликлар асосан XI асрдан қурила бошлаган бўлса-да, темирлар, хусусан, Амир Темур ва Улугбек замонида поёнига етказилган. Шоҳи Зинда Амир Темур даврида қайта тикланди ва бирмунча янги муҳташам мақбаралар (Хожа Аҳмад, «Номаълум киши» ва бошқалар) қурилди. Мирзо Улугбекнинг рағбати ва саъй-ҳаракати билан бу ерда зўр меъморчилик-режалаштириш ишлари олиб борилди. Шоҳи Зинданинг ранго-ранг гиштлар билан ишланган пештоқи, асосий дарвозаси (1434—1435) ана шу улкан ишлардан биридир. Улугбек ўз устози ва касбдоши Қозизода Румий қабри устига ҳам қўш гумбазли мақбара қурдирган. Бу мақбара Шоҳи Зиндадаги энг гўзал мақбара ҳисобланади.

Улугбек мирзо бобоси даврида қурила бошланган, лекин айрим сабабларга кўра битмай қолган талайгина бошқа биноларни ҳам битказди. Гўри Амир мақбараси, Шоҳи Зинда мазори ва Шаҳрисабздаги Кўк гумбаз масжиди шулар жумласидандир.

Тарихий манбаларда бу маърифатпарвар подшоҳнинг пойтахт шаҳар Самарқанд атрофида қурдирган бошқа иморатлари ва боғлари ҳақида ҳам қимматли маълумотлар бор. Кўҳак тепалигининг ғарбий тарафида қурилган боғ айниқса, гўзал ва ҳашаматли бўлиб, Боғи майдон номи билан машҳурдир. Бу боғ ва унинг ичидаги бинолар ҳақида «Бобурнома» да қимматли маълумотлар келтирилган: «[Улугбек мирзо] яна пуштан Кўҳакнинг доманасида ғарб сари боғе солибтур. Боғи майдонга мавсум. Бу боғнинг ўртасида бир олий иморат қилибтур. Чилстун дерлар, ду ошёна, стунлари томоман тошдин. Бу иморатнинг тўрт бурчида тўрт манордек буржлар қуториб турларким, юқорига чиқор йўллар бу тўрт бурждандур. Ўзга тамом ерларда тошдин стунлардур. Баъзини морпеч хиёра қилибтурлар. Юқориги ошёнанинг тўрт тарафи айвондир, стунлари тошдин. Ўртаси чордара уйдир. Иморат курсисини тамом тошдин фарш қилибтурлар. Бу иморатини пуштан Кўҳак сари доманада яна бир боғча солибтур, анда бир улуғ айвон қилибтур, айвоннинг ичида бир улуғ тош куйибтур, тули тахминан ўн тўрт-ўн беш қари [бўлғай], арзи етти-саккиз қари, умқи бир қари. Мундоғ улуғ тошни хили йироқ йўлдин келтурибтурлар. Ўртасида дарз бўлибтур. Дерларким, ушбу ерда келтиргандан сўнг бу дарз бўлғондир. Ушбу боғчада яна бир чор дара солибтур, изораси тамом чиний, Чинихона дерлар, Хитойдин киши юбориб келтурибтур». 1941 йили Боғи майдон ўрнида ўтказилган археологик қазинилар «Бобурнома»да келтирилган бу маълумотларни тўла тасдиқлайди.

Улуғбек ўртача давлат арбоби, омади келмаган саркарда эди. Ташқи сиёсат юргизишда эса уни на Шоҳруҳ ва на биродари Бойсунқур мирзо билан қиёслаб бўлмас эди. У кўпроқ олим ва фозил киши эди ва, академик В. В. Бартольднинг сўзлари билан айтганда, мусулмон оламида унингдек подшоҳ мутлақо бўлмаган эди. У ўзининг математика, геометрия, фалакиёт, тарих фанларида қилган оламшумул кашфиётлари билан илм-фан саҳифаларида ўчмас из қолдирди. Шунинг учун ҳам у йирик олимлар ва адилларнинггина эмас, балки барча авлоднинг тақдир ва таҳсинига сазовор бўлди. Йирик тарихчи олим ва давлат арбоби Абдураззоқ Самарқандий мана бу мисрада уни ҳандаса (геометрия) илмида ҳам тенги йўқ олим деб таърифлайди:

Чун Улуғбек мирзо дар илми ҳандаса,
Натавон ёфт дар ҳазорон мадраса.

Яъни:

Ҳандаса илмида Улуғбек мирзодек [киши] ни,
Мингларча мадрасалардан [ҳам] топиб бўлмайди.

Улуғ Навоий эса ўзининг «Фарҳод ва Ширин» асарида Улуғбекни осмон сирларини очган ва уни кишилар кўзига ойнадек қилиб қўйган фалакиёт олими сифатида таърифлайди. Навоий, хусусан мана бундай дейди:

Темурхон наслидин султон Улуғбек,
Ки олам кўрмади султон онингдек.
Онинг абнон жинси бўлди барбод,
Ки давр аҳли биридин айламас ёд.
Ва лек ул илм сори топди чун даст,
Кўзи олдинда бўлди осмон паст.
Расадким боғламиш зеби жаҳондур,
Жаҳон ичра яна бир осмондур.
Билиб бу навъ илми осмоний,
Ки ондин ёзди «Зичи кўрагоний».
Қиёматга деганча аҳли айём,
Езарлар онинг аҳкомидин аҳком.

Улуғбекнинг аниқ фанлардан бошқа илмларга ҳам рағбати зўр эди. У бошқа темурий шахзодалар: Бойсунқур, Иброҳим Султон, мирзо Искандар ва Абубакр мирзо сингари шеърят ҳамда musiқа билан шуғулланди, шеърлар ёзди, янги musiқа асарлари яратди. Алишер Навоийнинг «Мажолис ун-нафоис» ва Абу Тоҳирхожанинг «Самария» асарларида Улуғбек шеърларидан баъзи намуналар ҳам келтирилган. Улуғбекнинг зўр musiқашунослиги ҳақида 37 та манба асосида ёзилган «Муҳит ут-таворих» номли бир қўлёзма асарда қимматли маълумотлар келтирилган. Айтилишича, Улуғбек мирзо катта ва кичик на-

қоралар билан ижро этиладиган булужий, шодиёна, ахлоқий, улусий, усули равон каби алоҳида мусиқа асарлари ҳам яратган экан. Олимнинг тарих илми тараққиётига қўшган зўр улуши эса ҳозир ҳеч кимни таажжублантирмайди (бу ҳақда қуйида, ўз ўрнида айтилади).

Мирзо Улуғбек йирик олим бўлиши билан бирга, ўз даврида фан тараққиётига бош-қош бўлди, илму фан аҳлига ҳомийлик қилди. Унинг саройи маданият ва илму тафаккурнинг ҳақиқий марказига айланиб, бу ерда ўнлаб олимлар, шоирлар осудалик билан ҳаёт кечирганлар ва ижод қилганлар. Йирик математик ва астрономлар Қозизода Румий, Ғиёсиддин Жамшид, мавлоно Муъинуддин Қошоний ва Али Қушчи, етук мударрислар Саид Имомиддин ва мавлоно Муҳаммад Ҳавофий, машҳур шарҳчи ва тиб олими Бурхониддин Нафис ибн Аваз Қирмоний, забардаст шоирлар Лutfий, мавлоно Хиёлий, Исматулло Бухорий, Камол Бадахший ва йирик адабиётшунос ҳамда тилшунос, моҳир педагог хожа Фазлуллоҳ Абуллайсий шулар жумласидандир. Олим саройда ва ҳарбий юришлар вақтида ҳам олимлар ва шоирлар билан муноиралар, мунозаралар ўтказиб турар ва унда ўзи фаол иштирок этиб турарди. Хондамир ана шундай мунозаралардан бирини Улуғбек классик адабиёт борасида мактабдоши ва ўша вақтда етук олим ва шоирлардан бири бўлган мавлоно Муҳаммад Олим билан қизишиб баҳслашганлигини ҳикоя қилади. Бошқа бир манбада Улуғбек томонидан 1448 йили Машҳадда уюштирилган бир мунозара ҳақида ҳикоя қилинади. Машҳур тилшунослар Садриддин Радос ва шайх Ориф Озарийлар ҳам қатнашган бу мунозарада Улуғбек классик араб тили ва адабиётини ҳар тарафлама ва мукамал эгаллаган олим эканлигини намойиш қилган.

Шуни ҳам айтиш керакки, Улуғбек турк тилида ёзилган қадимий ёдгорликларни ўрганиш ва уларни кенг халқ оммаси ўртасида тарқатишда ҳам катта хизматлар қилди. Бу ишда унинг йирик амирларидан Амир Сайфиддин барлос ва Туркистон ҳокими Арслонхожа тархон ҳам саъй-ҳаракат кўрсатганлар. 1444 йили Аҳмад Югнакий (XI—XII асрлар) нинг машҳур «Ҳибат ул-ҳақойиқ» («Ҳақиқатлар тухфаси») номли асари янгидан кўчирилган. Шунингдек, ўша вақтда Улуғбек саройида таржима ишлари ҳам яхши йўлга қўйилган бўлиб, бир талай қимматли асарлар араб ва форс тилларидан ўзбек тилига таржима қилинган.

8

Самарқанд мунажжимлари ва уларнинг ғамхўр, моҳир етакчиси бўлган Улуғбек Шарқ фалакиёт фанининг тараққиётига салмоқли ҳисса қўшди. Унинг «Зичи жадиди кўрагоний» («[Улуғбек] Кўрагонийнинг янги астрономия жадвали») асари классик фалакиёт илми тарихида алоҳида ўрни тутадиган ва у ўрта аср фалакиёт фанининг дурдонаси ҳисобланади.

Улуғбекнинг фалакиёт илмида қилган кашфиётларига ўтиндан аввал шуни айтиш керакки, Самарқанд фалакиёт мактаби ва атоқли олимнинг оламшумул ихтиролари заминида Шарқ халқлари, хусусан, Урта Осиё халқларининг зўр илмий ва маданий мероси ётади. «Ҳар қандай тарихий шахснинг жаҳон майдонида пайдо бўлиши,— деб ёзган эди йирик ўзбек олими, академик Т. Н. Қоришнйезий,— ҳеч қандай тасодифий бўлмай, балки унинг ижоди маълум мерос ва маълум замин асосида вужудга келади. Шунинг каби, Улуғбек ижодининг замини ҳам, табиий, тасодифий эмас».

Улуғбек ва унинг илмий сафдошлари ана шу бой меросга таяниб иш тутдилар. Уммавия сулоласидан бўлган Марвон II (744—750) замонида Дамашқда қурилган расадхона, IX асрнинг бошларида ишга туширилган. Бағдод расадхонаси, Носириддин Тусий (1201—1274) номи билан боғлиқ бўлган Мароға расадхонаси (XIII аср)нинг олиб борган илмий кузатиш ва тадқиқотлари ҳамда машҳур япон олимлари Платон, Аристотель, Гиппарх, Птоломей таълимотлари, улуғ ватандошларимиз Аҳмад Фарғоний, Абу Наср Форобий, Абу Райҳон Беруний, Ибн Сино, Муҳаммад ибн Мусо Хоразмий ва бошқаларнинг ажойиб илмий асарлари уларнинг диққат назаридан асло четда қолмади. Улар бу бой меросни диққат билан ўргандилар ва уни янги шароитда олиб борилган изчил кузатишлари натижасида тўпланган билимлар билан бойитиб, ривожлантирдилар; фалакиёт илмини баланд чўққига кўтардилар. Бунда Самарқанд расадхонасининг роли жуда катта бўлди, албатта.

Шак-шубҳасиз, Самарқанд расадхонаси фалакиёт фани тараққиётида катта ўрин тутди. Бу ажойиб илм ўчоғи донишманд подшоҳ, ажойиб олим мирзо Улуғбекнинг мақтовга сазовор рағбати ва зўр саъй-ҳаракати билан 1424—1428 йиллари Самарқанднинг шимолий тарафида Обираҳмат ариғининг бўйида, Кўҳак тепалиғи устида қурилди. Лекин астрономик кузатиш ишлари Самарқандда бундан илгари ҳам олиб бориларди ва бунга 1417—1420 йиллар ичида қуриб битирилган Улуғбек масжидининг хоналаридан бири мослаштирилган эди.

Самарқанд обсерваторияси, Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг маълумотларига қараганда, катта, уч ошёнали бўлган. Абдураззоқ Самарқандий бу олий бинонинг ичкарн қисмлари тенги йўқ нақшлар билан безатилганлиғи, унинг девор ва шиплариди тўққиз осмон даражалари, дақиқалари ва ҳатто сонияларигача ҳисоблаб, етти сайёра ҳамда «ҳаракатсиз» (собита) юлдузлар, шунингдек ер қурраси, етти иқлим, тоғу саҳролари ва дарё-ю денгизлари билан тасвирланганлиғини айтади. Лекин бу ажойиб бино охир-оқибат вайрон бўлиб кетди, кейинчалик ундан асар ҳам қолмади.

Расадхона биносининг ўрни, тузилиши, ундаги мавжуд кузатиш ва ўлчов асбобларининг ҳаммасини аниқламай туриб, Улуғбек ва самарқандлик бошқа мунажжимларнинг илмий меросини ўрганиш анча қийин бўлур эди. Шунинг учун ҳам бу

масала кўпдан буён олимларнинг диққат марказида турарди. Улуғбек расадхонасининг қолдиқлари 1908 йили машҳур рус олими, шарқшунос, археолог В. Л. Вяткин тарафидан очилди. Бинонинг айланаси 46,40, баландлиги эса 30 метрга яқин бўлган ва ундан секстант деб аталган кузатиш асбобиининг қисми топилган. Секстант пишнқ ғвштдан ясалиб, ганч билан сувалган ва сирти мрамар тош билан қопланган. У бир-биридан йироқлиги 70,2 сантиметрдан иборат бўлган, даражаларга бўлинган ва қарийб икки метр чуқурликда меридиан бўйича ўрнатилган. Секстант, академик Т. Н. Қориниёзийнинг айтишича, «оралиғи 51 сантиметрли иккита ўзаро параллел ёй (дуга) шаклида» бўлган. В. Л. Вяткин айрим сабабларга кўра, аниқроғи ажратилган маблағнинг камлиги туфайли, қазини ишларини поёнига етказолмади ва бу иш 1948 йили кўзга кўринган шарқшунос, археолог В. А. Шншқин томонидан охирига етказилди. Натижада расадхона биносининг аниқ плани, қурилиш материалларининг турлари аниқланди, айрим, илгари маълум бўлмаган асбобларнинг қолдиқлари ҳам топилди. Т. Н. Қориниёзий қўлёзма ёдгорликлар, хусусан, ҳинд астрономи рожа Савай Жай Синг (1686—1743) нинг зичи ва Ғиёсиддин Жамшиднинг баъзи асарлари асосида Улуғбек расадхонасига онд айрим муҳим масалаларни ечиб берди ва унинг ҳақиқатан ҳам «айланаси 46 метрдан ортиқроқ цилиндр формасидаги уч ошёнали биодан иборат бўлган»лигини аниқлади. У Савай Жай Синг расадхонасида ишлатилган асбоб-ускуналар рўйхатини ҳам келтирган.

Шуни ҳам айтиш керакки, баъзи маълумотларга кўра, Улуғбек расадхонасида бой бир кутубхона ҳам бўлиб, унда 15 миш жылдан зиёдроқ қимматли китоблар сақланган.

Улуғбекнинг «Зичи жадиди кўрагоний» асари Самарқанд расадхонасининг назарий ва амалий масалаларини қамраб олган шоҳона асардир. Асар асосан икки қисмдан: назарий муқаддима ва фалакиёт ҳамда геометрияга онд турли жадваллардан иборат бўлиб, 1437 йили ёзиб тамомланган. Лекин Улуғбек ҳаётининг сўнгги кунларигача унинг устида ишни давом эттирган.

«Зич»нинг астрономиянинг назарий ва амалий масалаларига бағишланган муқаддимаси тўрт асосий қисмдан иборат. «Илмий тақвим, яъни сана ёки йил ҳисоби,— деб ёзади Т. Н. Қориниёзий,— тарих ва астрономиянинг энг муҳим пойдеворларидан биридир. Шунинг учун қадим замонлардаёқ астрономларнинг энг муҳим вазифаларидан бири календарни такомиллаштиришдан иборат бўлган. Шу сабабли Улуғбекнинг ҳалиги жадваллари ана шу масалалардан бошланади». Муқаддиманинг биринчи қисми ана шу муҳим масалага бағишланган ва онда араблар, юнонлар, эрон, хитой ва уйғур саналари, даврлар, йил ва ойлар, кун ҳамда ҳафталар ҳақида, шунингдек бу саналарнинг келиб чиқиши ва уларнинг бир-бирига бўлган муқсабатлари ҳақида тўла тушунича берилади. Муқаддиманинг ик-

кинчи қисми 22 бобдан иборат. Бу қисмда юлдузларнинг ба-
ландлиги ва улар ўртасидаги масофа, меридиан чизиги, узун-
лик ва кенгликни ўлчаш йўллари кўрсатилган. Учинчи қисмда
Қуёш ва Ойнинг ҳаракати баён қилинган. Қуёш ва Ойнинг ту-
тилишига бағишланган махсус бобларда эса ана шу ҳолатнинг
аниқ вақтлари ва уни аниқлашнинг ўтмишдаги ва ҳозирги йўл-
лари кенг талқин қилинган. Олим такомиллашган кузатиш ва
ўлчаш асбоб-ускуналари йўқлигига қарамай, Қуёш ва Ойнинг
ҳаракатини тўғри ҳисоблаган ва бу ҳисоб-китоб ҳозирги ҳи-
соб-китобдан жуда кам фарқ қилади. Бунини эклиптика текисли-
гининг (Қуёшнинг бир йиллик ҳаракати туфайли ҳосил бўлган
катта доира эклиптика дейилади) экваторга оғмаллигини аниқ-
лаш борасида турли замонларда ўтган мунажжимларнинг тах-
мини билан Улуғбек ҳисоб-китобини солиштириб кўришдан ҳам
билиш мумкин:

Эклиптика оғмаллиги:

Эратосфен бўйича	23° 51' 20"	хатоси	+7' 35"
Гиппарх	23° 51' 20"	—«—	+8' 23"
Птолемей	23° 51' 20"	—«—	+10' 10"
Ал-Баттоний	23° 35'	—«—	+0' 17"
Ас-Сўфий	23° 35' 45"	—«—	—0' 50"
Абулвафо	23° 35'	—«—	+0' 35"
Ал-Кўҳий	23° 51' 01"	—«—	+16' 36"
Ибн Юнус	23° 34' 52"	—«—	+0' 33"
Носриддин Тусий	23° 30'	—«—	—2' 9"
Улуғбек	23° 30' 17"	—«—	—0' 32"

Муқаддиманинг тўртинчи боби тўлиғича фалакиёт илмига ба-
ғишланган. Бунда сайёраларнинг турли-туман мослашувлари ва
бу ҳолнинг киши тақдирига таъсири масалаларига тўхтаб ўтил-
ган. Ундан ташқари, киши тақдирини олдиндан белгилаш учун
қандай қилиб қуръа (гороскоп) тузиш йўллари ҳам кўрсатиб
берилган. Бундан Улуғбек ўз ижодида динга ҳам кенг йўл бер-
ган экан, деган хулоса чиқариш хато бўлур эди, чунки олим
халқ ўртасидаги таассублик, яъни динга бўлган қаттиқ эъти-
қодни ҳисобга олмай иложи йўқ эди. Қолаверса, унинг ўзи ҳам
мусулмон эди.

Улуғбекнинг сана ва сайёраларнинг йиллик ҳаракатлари
ҳақидаги ҳисоблари ҳам ҳозирги ҳисоб-китобларга жуда яқин-
дир. Бир-икки мисол келтирамиз.

Юлдуз йиллининг ҳисоби:

Ҳиндлар	—365 кун 6 соат	12 минут	30 секунд
Халдейлар	—365 —«—6—«—	11—«—	00 —«—
Аристарх	—365 —«—6—«—	10—«—	49 —«—
Собит ибн Қурра —	—365 —«—6—«—	9—«—	12 —«—
Улуғбек	—365 —«—6—«—	10—«—	8 —«—
Аслада	—365 —«—6—«—	9—«—	6 —«—

Шундай қилиб, Улуғбек бу ерда ҳаммаси бўлиб бир минуту
икки секундга янглишган, холос.

Сайёраларнинг йиллик ҳаракати:

	Улуғбек ҳисобича	Ҳозирда
Зуҳал	12° 13' 39"	12° 13' 36"
Муштарий	30° 20' 34"	30° 20' 31"
Марс	191° 17' 15"	191° 17' 10"
Ҳулкар	234° 17' 32"	224° 17' 30"
Аторуд	53° 43' 13"	53° 43' 3"

Асарнинг фалакиёт ва илми салосия (тригонометрия) га оид жадваллар келтирилган иккинчи қисмида 1018 та юлдузнинг ҳолати кўрсатиб берилган. Жадваллар ўзининг аниқлиги билан кишини ҳайратда қолдиради.

Бу жадвалларни тузиш, шубҳасиз, оғир иш эди. «Улуғбек жадвалларидан фақат синус моҳиятининг тўғрилигини текширишга,— деб айтган эди Самарқанд қишлоқ хўжалик институтининг катта ўқитувчиси марҳум Раҳмат Ибодов,— бир йилдан ортиқ жиддий меҳнат сарфладим». Шунинг ҳам айтиш керакки, Р. Ибодов бу ҳисоб-китобни оддий усул билан эмас, балки махсус ҳисоблаш машинаси билан бажарган. Шунга кўра у, расадхонада маълум ҳисоблаш маркази бўлган, яъни сайёра ва юлдузларни кузатишдан тўпланган материалларни ҳисоб-китоб қилиб турган юздан ортиқ киши бўлган, деган фикрга келган. Р. Ибодовнинг бу тахмини ҳақиқатга ўхшайди. Айрим маълумотларга кўра, ҳақиқатан ҳам расадхонада юздан ортиқ мунажжим ва математик хизмат қилган.

«Зичи жадиди кўрагоний» фалакиёт илмининг ажойиб маҳсулларидан бири сифатида Шарқ мамлакатларидагина эмас, балки Оврупо ва Америкада ҳам катта шухрат топди. Уни жаҳон илмий жамоатчилигига етказишда олимнинг шогирди Алоуддин Али Қушчи (1404—1474) ва ўқимишли, маърифатпарвар теурий Абулқосим Бобур (1452—1457) нинг хизмати катта бўлди. Абулқосим Бобур 1450 йили Самарқанд подшоси султон Абусаид бериб юборган «Зичи жадиди кўрагоний» нусхасини кўпайтиришни буюрди. Али Қушчи эса бу асарни бошқа ноёб китоблар билан қўшиб 1471 йили Туркияга олиб кетди ва шу билан унинг Оврупога ҳам тарқалишига сабабчи бўлди.

Шарқнинг бирмунча атоқли мунажжимлари Улуғбек «Зичи» га шарҳ боғлаганлар. Булардан энг машҳурлари Низомиддин Абдували Биржандий (1525 йили вафот этган), Қозизода Румий ва Али Қушчининг набираси Мирим Чалабий (1525 йили вафот этган) лардир. Биржандий «Шарҳи Зичи Улуғбек» («Улуғбек «Зичи»нинг шарҳи») номли асар ёзди ва уни шоҳ Исмоил Сафавийнинг (1502—1524) Хуросондаги вазири амир Ҳабибуллога тақдим қилди. Мирим Чалабийнинг шарҳи эса Улуғбек «Зичи»га Шарқда ёзилган энг тўла ва пухта шарҳ ҳисобланади.

Улуғбекнинг бу асари XVII—XVIII асрларда Оврупо мунажжимлари учун ҳам муҳим дастур бўлиб хизмат қилди. 1643

йилда оксфорд (Англия) лик мунажжим профессор Жон Гривс Улуғбек «Зичи» ҳақида йирик китоб ёзиб нашр қилди. Ундан ташқари, бу асарнинг Гривс нашрга тайёрлаган бир қисми 1648 йили Бейнбридж томонидан чоп этилди. Асарнинг тўлиқ наشري (форсча матни ва латинча таржимаси билан) 1665 йили Томас Хайд тарафидан нашр қилинди ва 1767 йили Григорий Шарль ва 1843 йили Фрэнсис Бейли томонидан Лондонда қайта чоп қилинди. Улуғбек «Зичи»ни 1889 йили Францияда Седийо, 1917 йили эса америкалик олим Эдуард Болл Нобл нашр қилди. Лекин ҳанузгача буюк ватандошимизнинг бу қимматли асари матишунослик нуқтаи назаридан ўрганилмаган. Хуллас, унинг на кўп нусхалар асосида тузилган танқидий матнига ва на ҳозирги замон тилларига қилинган таржимасига эга эмасмиз. Қолаверса, унга бағишланган жуда кўп шарҳлар ва ўша замонларда ёзилган бошқа астрономик асарлар ҳар томонлама ўрганилмаган. Бундай асарлар фақат Ўзбекистон Фанлар Академияси ҳузуридаги Шарқшунослик институтининг ўзида ўйлаб топиллади. Бу аҳвол шуни кўрсатадики, бу муҳим иш шарқшунос олимларнинг астрономлар билан янада яқинроқ ҳамкорликда ишлаши билан амалга оширилиши мумкин.

Жаҳонга донғи кетган Самарқанд расадхонасининг кўп йиллик самарали кузатишларининг ажойиб натижаси ўлароқ XV асрнинг биринчи, қисман иккинчи ярмида бу ерда яратилган яна бошқа илмий асарлар ҳам жаҳон илм-фан хазинасининг дурдоналари қаторидан мустаҳкам ўрин олди. Гиёсиддин Жамшиднинг «Зичи ҳоқонийдан шарҳи Элхоний» («Элхоний зичи» ни такомиллаштириш асосида [тузилган] «Ҳоқоний зичи»), «Рисолат ал-муҳития» («Муҳит ҳақида рисола»), «Мифтоҳ ал-ҳисоб» («Ҳисоблар калиди»), «Рисолат ал-ватар ал-жайб» («Хорда ва синус ҳақида рисола») каби асарлари, Салоҳиддин Мусо ибн Муҳаммад Қозизоданинг «Рисолат фил-л ҳисоб» («Ҳисоб ҳақида рисола»), «Шарҳ ашкол ат-таъсис» («Шакллар асосининг шарҳи»), «Рисолат ал-жайб» («Синус ҳақида рисола»), Алоуддин Али ибн Муҳаммад Али Қушчининг «Рисолат фи-л-ҳайча» («Илми ҳайъат ҳақида рисола»), «Рисолат фи-халл ашкол ал-қамар» («Ой шакллариини ечиш ҳақида рисола») китоблари ва бошқа жуда кўп асарлар шулар жумласидандир.

9

Салоҳиятли олим, истеъдодли шоир, моҳир саркарда ва йирик давлат арбоби Заҳриддин Муҳаммад Бобурнинг яқин қариндошларидан бири атоқли муаррих Муҳаммад Ҳайдар (1500—1551) ўзининг машҳур «Тарих-и Рашидий» номли асарида мирзо Улуғбек ўз даврининг етук риёзиёт ва фалакиёт олими бўлиш билан бирга, йирик тарихчи бўлганлигини ҳам айтган. У, хусусан, мана бундай деб ёзган: «Мирзо Улуғбек тарихнавис донишманд эди [ва] «Тўрт улус [тарихи]» ни ёзиб

қолдирган эди». Олимнинг мана шундай асар ёзганлигини ўрта асрларда ўтган бошқа олимлар, хусусан, Гийёсиддин Хондамир ва йирик қомусий олим Маҳмуд ибн Вали ҳам айтганлар. Афсуски, бу асарнинг тўлиқ нусхаси бизнинг замонамизгача етиб келмаган. Тўғриси, ҳали қидриб топилмаган. Баъзи маълумотларга қараганда, «Тарих-и-арбаъ улус»нинг иккита нусхаси ҳозирда Стамбул кутубхоналарида сақланади, қисқартирилган нусхалари эса Лондондаги «Индия оффис» кутубхонасида ва «Британия музейи»да, шунингдек АҚШнинг Харвард университети кутубхонасида мавжуд. Бу ҳақда машҳур инглиз шарқшунослари Эте ва Рьё ўз каталогларида батафсил маълумотлар келтирилганлар. Асарнинг «Британия музейи»да сақланаётган нусхаларидан бири полковник Уильям Майлс томонидан инглиз тилига таржима қилиниб, 1838 йили Лондонда нашр этилди. Лекин бу таржимани муфассалва плмий деб бўлмайди.

Таассуфки, Улуғбекнинг бу асари ҳанузгача қадрланмайди. Бунга унинг жуда кам ўрганилганлигини сабаб деб билмоқ керак. Асар билан изчил танишиб чиқиш ва уни бошқа тарихий асарлар билан солиштириш натижасида унинг қимматли бир китоб эканлигига тўла ишонч ҳосил қилдик. «Тарих-и арбаъ улус» бир вақтлар Чингизхон босиб олган мамлакатларнинг XIII—XIV асрнинг биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий ҳаётини ўрганишда қимматли манбадир. Чигатой улуси ва унинг ана ўша вақтлардаги Олтин Ўрда ва Элхонийлар (Эрон) давлати билан бўлган муносабатларини ўрганишда эса бу асар бирдан-бир манбалардандир.

Асар Шарқ тарихи билан қизиқувчиларга яхши маълум эмаслигини назарда тутиб, унинг ҳақида бир неча сўз айтишни лозим топдик. Лекин бундан илгари, кенг китобхонлар оммасини ҳам ҳисобга олиб, тўрт улус хусусида қисқа маълумот келтириб ўтмоқчимиз. Чингизхон вафотидан сўнг унинг улкан империяси тўрт мустақил улус (давлат) га бўлиниб кетди. Булардан бири Жўчи улуси деб аталиб, унга Дашти қипчоқ, Волга бўйидаги вилоятлар, Қрим ва Хоразмнинг ғарбий қисми қарар эди. Бу улус Олтин Ўрда номи билан машҳур бўлиб, унинг тепасида Чингизхоннинг тўнғич ўғли Жўчихон, унинг вафотидан (1227) кейин эса авлоди турган эди. Чингизхоннинг иккинчи ўғли Чигатой ва унинг фарзандлари эса Мовароуннаҳр, Етисув вилояти ва Чу воҳаси устидан ҳукмронлик қилдилар. Хоразмнинг шарқий қисми ҳам шу улусга қараган. Бу улус тарихда Чигатой улуси номи билан машҳурдир. XIII асрнинг ўрталарида, аниқроғи 1256 йилда Чингизхоннинг набираси Ҳалокухон Эрон, Озарбайжон ҳамда Ироқни босиб олди ва Ҳалокухонийлар давлатига асос солди. Улуғ улус номи билан машҳур бўлган Мўғулистон ва Шимолий Хитойда эса Чингизхоннинг бошқа ўғиллари Угадой қон ва Тулуйхон авлодлари ҳукмрон эдилар. Ғарчи бошқа улуслар Улуғ улусга расман тобе ҳисоблансалар-да, аслида улар мустақил давлат эдилар.

«Тарих-и арбаъ улус» туркларнинг афсонавий ота-боболари

ҳисобланган Туркхон ибн Ефасдан то Амир Темур вафотигача ана шу тўрт улусга қарам бўлган мамлакатларда содир бўлган воқеалар ҳақида ҳикоя қилади. Улуғбек асарнинг Уғузхон ва унинг авлодлари, Чингизхон ва унинг истилолари, шунингдек ҳалокуийлар улуси, Улуғ улус ва қисман Жўчи улуси хусусидаги қисмларини Жувайний ва Рашидиддиннинг «Тарих-и жаҳонкушой» ва «Жомеъ ут-таворих» асарлари асосида ёзган. Шундай бўлса ҳам бу қисмларда, хусусан, ҳалокуийлар ва Жўчи улуси қисмларида, бошқа манбаларда учрамайдиган қимматли маълумотлар бор. Чигатой улуси билан ана шу икки улус ўртасида бўлган сиёсий муносабатлар шулар жумласидандир. Лекин унинг Чигатой улуси тарихига бағишланган қисми (в. 1640—182а) илмий қимматга эга. Муаллиф бу ерда улусда ҳукмронлик қилган ҳар бир хон устида алоҳида-алоҳида тўхталиб, уларнинг даврида содир бўлган воқеалардан энг муҳимларини баён қилган.

Асар форс тилида жуда содда услубда битилган. «Тарих-и арбаъ улус» машҳур тарихчи, моҳир стилист Шарофиддин Али Яздий томонидан таҳрир қилинган деган тахмин асоссиз бўлса керак. Улуғбек араб ва форс тилларини мукаммал билган олим эди. Бу унинг «Зич» асаридан ҳам яққол кўриниб турибди. Шунинг учун ҳам унинг бошқа бирон кишининг таҳририга муҳтож бўлган ҳақиқатдан йироқдир. Асарда эски ўзбек сўзлари ва катта-катта арабча парчалар ҳам учраб туради.

Асарнинг сўнги варағида (182а) мана булар ёзилган: «Улуғ соҳибқирон Амир Темур Кўрагоннинг (Хитой томон) юриши воқеалари алоҳида янги китоб қилиб ёзилади. Бу нусха «Улус-и арбаъ-йи Чингизий»дир ва ушбу рисолада келтирилган Туркхон ибн Ефас ибн Нуҳ алайҳиссалом авлодидан бўлган подшоҳлар ҳамда Туркистон замин хонларининг номлари сайид султони шаҳид мирзо Улуғбекнинг, қабрлари [ҳамиша] мунаввар бўлсин, арбаъ улус хонлари ҳақида битган мажмуасидан [олиб] баён қилинди».

Улуғбекнинг бу асари Ўрта Осиё, Қозоғистон ва Эроннинг узоқ ўтмишдаги тарихининг ҳанузгача ҳал қилинмаган айрим масалаларини ечишга яқиндан ёрдам беради. Ундан ташқари, асарда айрим байтлар, қитъалар ҳам учрайди. Олимнинг шеърятда ҳам қалам тебратгани маълум, лекин унинг шеърлари ҳали излаб топилганича йўқ. Бу жиҳатдан ҳам «Тарих-и арбаъ улус» тадқиқотчиларимизнинг диққат-эътиборига лойиқдир.

10

Шоҳруҳ 1447 йил 12 мартда набираси Султон Муҳаммадга қарши юриш пайтида Райда вофот қилди. Бундан фақат бир йилгина илгари бир бутун бўлган Темурийлар империяси ҳоқони саид (Шоҳруҳ)нинг вафотидан кейин майда-майда қисмларга бўлиниб кетди. Фарбий Эрон ва Форсда Муҳаммад Сул-

тон, Журжон (Гўргон) ва Астроболда Абулқосим Бобур, Хуросон ва Ҳиротда Алоуддавла ўзларини мустақил ҳукмдор деб эълон қилдилар. Амударёнинг ҳар икки қирғоғидаги ерлар: Балх, Хутгалон, Қундуз, Бағлон, Арҳанг, Соли сарой, Андхуд, Шибиргон, Маймана ва Форёб Улуғбекнинг ўғли Абдуллатиф қўлига ўтди. Ироқ ва Озарбайжонда эса қорақўюнлилар (Жаҳоншоҳ) яна ҳокимият тенасига келди.

1448—1449 йиллари Алоуддавла билан Улуғбек ўрталарида Шоҳруҳнинг тож-тахти учун кескин кураш давом этди ва бу курашда Улуғбекнинг қўли баланд келди. У Алоуддавла ва Абулқосим Бобурнинг бирлашган кучларини тор-мор келтирди. Лекин Улуғбек амир. Абусайд ва шаҳзода Ёрали (қорақўюнлу хонадонидан бўлган Искандарнинг ўғли) исёни туфайли Абдуллатифни Нишонурда қасдириб Ҳиротга қайтди. Исён бостирилди, аммо Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбекларнинг Самарқандни қамал қилгани хабари олинди ва Улуғбек отасининг тобути ва хазинани олиб Мовароуннаҳр томон юзланди. Йўлда унга Абулқосим Бобур Манжаддан юборган кучли ҳарбий қисм (амир Хиндука бошчилигида) ҳужум қилди ва катта талафот етказди. Амударёдан ўтish вақтида эса Абулхайрхон юборган ҳарбий қисм уни яна шикастлантирди. Улуғбек ўша йили қишин Бухорода ўтказди ва 1449 йили эрта баҳорда қўшин тўплаб яна Хуросонга юриш қилмоқчи бўлди. Лекин бу гал Улуғбек ўз ўғли Абдуллатиф билан курашишга мажбур бўлди.

Абдуллатиф Улуғбек душманларининг иғвоси билан отасига қарши исён кўтарди ва Абулқосим Бобур билан тил бириктириб, отасига қарши иттифоқ тузди. 1449 йил 19 сентябрда Улуғбек Самарқанд ёнидаги Димниқ шаҳарчаси ёнида бўлган урушда мағлубиятга учраб, Самарқанд сари чекинди, лекин шаҳар ҳокими Мироншоҳ қавчин подшоҳни шаҳарга киритмади. Шундан кейин Улуғбек Шоҳруҳияга борди, қалъа кутволи Иброҳим ибн Пўлод ҳам ҳукмдорни шаҳарга қўймади, балки уни тутиб Абдуллатифга топширмоқчи бўлди. Давлатшоҳ Самарқандий ва «Тарих-и Абулхайрхоний» асарининг муаллифи Масъуд ибн Усмои Кўҳистонийлар ўшанда Улуғбек Абулхайрхон ҳузурига, Сигноққа бориб ундан ёрдам сўрамоқчи бўлгани, лекин бу фикридан қайтиб, ҳокимиятни Абдуллатифга топшириб, умрининг қолган қисмини илму фанга сарфлаш ниятида Самарқандга бориб ўзини ўғлининг қўлига топширганлигини ҳикоя қилдилар. Улуғбек «ота билан бола ўртасида бир-бирига шафқат ва мурувват бўлши керак», деб ўйлаган эди, лекин у қаттиқ янглишди. Хонин Абдуллатиф азиз отасининг ҳаётига чапг солди. У отасининг диндан кўра табиий илмлар тараққиётига кўпроқ рағбат қилганлигида порози бўлиб юрган мутаассиб руҳонийлардан «диндан чиққан» Улуғбекни ўлдириш ҳақида фатво ёздириб олди. Энди гал жаллодга келди. «Мирзо Абдуллатиф,— деб ҳикоя қилади Абдураззоқ Самарқандий,— соҳибқирон хон (Чингизхон) юсуфини кўрсатиб ҳаммага амр қилди-

ки, хон олдада тиз чўкиб, «Мирзо Улугбек менинг фалон ки-
шимни ғайриқонуний равишда ўлдирган, унинг хунини талаб
қиламан», деб арз қилинганлар». Ана шундайлардан бири сулдус
қабиласидан бўлган Аббос исмли шахс хон олдада тиз чўкиб
Улугбекдан қачонлардир қатга жиноят қилгани учун қатл этила-
ган отасининг хунини талаб қилди. Хон, Абдуллатифнинг кўр-
сатмаси билан, Аббоснинг илтимосини қондирди ва у тунда ҳаж
қилиш учун Маккага жўнаб кетган Улугбекнинг кегидан қўшиб
етиб, уни Самарқанд яқинида ҳосинона ўлдирди. Бу фожиа
воқеа, Мирхондининг айтишига қараганда, ҳижрий 853 йил 8 ра-
мазонда (1449 йил 25 октябрда) содир бўлди.

Улугбекнинг мағлубиятига, фикримизча, мана булар сабаб
бўлган:

1. Оғир пайтда қўшин, айниқса ҳарбий бошлиқлар ундан юз
ўтирди, чунки уларни муваффақиятли уруш олиб бориб беҳи-
соб ўлжа билан бойтадиган раҳбаргини қаноатлантирар эди,
Улугбек эса улар кутган ҳарбий киши бўлмади, олим одам эди.

2. Мутаассиб руҳонийлар ҳам Улугбекка қарши зимдан иш
олиб бордилар, чунки унинг осмон сирларини очишга бўлган ил-
тиллиши уларга маъқул келмас эди.

Улугбек илми камолотга етган, ижод булоғи қайнаган бир
вақтда ҳосинона ўлдирилди. Лекин унинг номи тарих саҳифала-
рида абадий қолди.

И. П. ПЕТРУШЕВСКИЙ АСАРЛАРИДА ИЖТИМОИЙ- ИҚТИСОДИЙ МАСАЛАЛАР ВА ШАҲАРЛАР ТАРИХИНИНГ ТАҲЛИЛ ЭТИЛИШИ

Илья Павлович Петрушевский Шарқ халқлари тарихи, фео-
дализм даврининг толмас тадқиқотчиси сифатида яхши ном
қолдирган олимдир. У ўзининг ижтимоий-иқтисодий муносабат-
лар масалалари, тарихшунослик ва манбаануносликка доир йи-
рик асарлари билан тарих фани тараққиётига улкан ҳисса
қўшди. Илья Павлович таълаган соҳа шарқшуносликда энг му-
ҳим, лекин машаққатли соҳадир. У тадқиқотчида асарлар қаъ-
ридан бизгача етиб келган бегона ёзув ва кўпчиликка ноганиш
тилда ёзилган қўлёзма манбани яхши билишини талаб этади.
Бундай манба устида ишлаш учун махсус тайёргарлик ва кў-
никма лозим. Бундай тайёргарлик ва кўникма Илья Павловичда
маъжуд эди.

Маълумки, манба устида ишлаш жараёни турли мажмуа-ва
архивлардан керак фактларни аниқлашдан бошланади. И. П.
Петрушевскийга ўхшаб илмий фаолиятини қўлёзма асарлар би-
лан боғлаган олимлар учун бу фаройиб машғулотнинг ўзига хос
томонлари бор. «Қўлёзма асарларни ўқиганда,— деб ёзган эди
академик В. В. Бартольд,— янгича бир дунёга кириб бораётган-

¹ Абдуллатиф Чиватой наслдан бўлган Муғлуқ исмли бир зотни номига
хон қилиб қўйган эди.

дек ҳузур қиласан киши, уни қадимий шаҳарларни очиб, қайта ҳаётга қайтариш билан қиёслагим келади». Битик китоб ўз сир асерини, афсуски, ҳаммага ҳам очавермайди. Шу муносабат билан И. Ю. Крачковский айтган қуйидаги фикр ибратлидир: «Қўлёзма китоблар инжиқ бўлади, улар инсондан бутун эътиборининг унга жалб қилинишини истайди. Шундай тақдирдагина улар ўз сирларини очиб берадилар, қалбини очадилар. Ўз қалби, шунингдек, улар билан тақдирдош бўлган кишилар қалбини очади. Тасодифий томошабин учун эса улар эҳтиётсизлик билан тегиб кетсангиз юмилиб оладиган лимоза гулидек бўлиб қолади. Улар варақларини ёпиб олиб, тамбаб назарларга ҳеч нарсани аён этмайдилар... Мутахассис учун қўлёзма китоблар устида ишлаш ўзига хос байрамга айланиб кетади. Шунда қандайдир кашфиёт учқуни унинг кўзи ўнгида «йилт» этади, кейин эса равшанлаша боради ва шубҳага ўрин қолмайди. Дақиқалик ҳулосалар йиллар давомида қилинган таҳлиллар эвазига келгандек, бундай байрамлар узоқ кунлар давомида меҳнат қилиб, ўнлаб, юзлаб зерикарли, бир қолиддаги иккинчи, учинчи даражали қўлёзма китобларни диққат билан мушоҳада этиш эвазига келади».

Таъбир жонз бўлса, мутахассисларга аён бўлган бир ҳақиқатни айтишни истардим. Янги қўлёзма манбаи аниқлаш масаласининг бир томони. Унинг яратилиш тарихи, муаллифи, даври ва ёзилган жойи, шунингдек, асл нусхалигини ҳам аниқлаш лозим. Бу эса тивимсиз изланишни талаб этади. Таҳлилнинг чалачулпа қилиниши келгусида катта хатоликларга олиб келиши мумкин. Бу борада таниқли француз арабшуноси Клеман Хюар (1854—1927) нинг хатоси ибрат бўларлидир. У Стамбулдан топиб олган «Китоб ул-бадеъ ва-т-таворих» номли араб қомусининг ягона нусхаси (1265) ни Ибн ал-Вардий ва Ҳожини Халфаларнинг маълумотларига асосланиб, таниқли жўгрофиюн Абу Зайд Аҳмад ибн Саҳл ал-Балхий (850—934) қаламига мансуб деб топиб, 1899—1919 йилларда олти жилдада нашр этган. Ҳақиқатда эса мазкур асарнинг муаллифи Мутаҳҳир ибн Тоҳир ал-Муқаддасий (X асрнинг иккинчи ярми) бўлгани ва у ўз асарини 850 йили ёзгани аниқланган.

Кейинчалик Илья Павлович Санкт-Петербург университетинда манбашунослик ва тарихшунослик бўйича ўқиган махсус дарсларида донмо таъкидлашгаиндек, «манба матнини ўқиб чиқиш, асосий ёки дастлабки нусха эканлигини аниқлаш... услуб ва тил хусусиятларини ўрганиш», бўялган жойлари чиқиб келган тақдирда, тили ва услубини ўрганиш асосида матнга зарур тузатиш киритиш лозим». Бу эса манбаининг хомаки ёки ташқи таҳлилидан иборат ишнинг бир жиҳати. Манба устида ишлашнинг теран ва манбашунослик таҳлили деб аталувчи қолган қисми янада жиддий тивимсиз меҳнат қилишни талаб қилади. «Ундан мақсад,— деб таъкидлаган эди И. П. Петрушевский,— манба мазмунини баён этиб беришдир. Энди манбаининг бошқа, олдин ёзилган манбаларга алоқадор тарафларини аниқлаш,

ундаги маълумотларнинг қай даражада тўлиқ ва аниқ эканлигига иқрор бўлиш, унинг муаллифи, ижтимоий келиб чиқиши, сиёсий қарашлари ва гоёсини аниқлаб олиш керак бўлади».

Илья Павлович ана шундай хислатлар соҳиби эди. У илмий жамоатчиликка таниш манбами ёки кам ўрганилган асарми, қандай бўлишидан қатъи назар, уни жиддий ва иқир-чиқирларигача катта эътибор билан ўрганар эди. Бугунги кунда Е. А. Давидович талаб қилаётганидек, манбаини ўрганишда ҳар томонлама ёндошмоқни маслаҳат берарди. Бошқача қилиб айтганда, тадқиқ этишда манбаларнинг барчасига: археологик, этнографик, нумизматик, лингвистик, фольклор ва бошқа турдаги манбаларга таянишни талаб қиларди. «Ўрта асрлар тарихини ўрганишда,— деб айтарди Илья Павлович,— қўлёзма манбалар муҳимроқ ўрин тутадн... Лекин ўша қўлёзма манбаларда кам ва етарли бўлмаган тарзда тарих ёритилган ёрдамчи соҳалар ҳам муҳим ҳисобланади. Масалан, сақланиб қолган сопол, металл буюмлар, гилам, шойи ва бошқа матолар, моддий маданият, техника ва амалий санъат, демакки, ҳунармандчилик шаҳар тарихини ўрганишда муҳим ва бой маълумот беради... Тангаларни ўрганиш ҳоким ва сулолалар шажараси ва солномаларини аниқлаш учунгина эмас, балки танга зарб қилиш тарихи, иқтисод, хусусан савдо-сотиқ тарихини ўрганиш учун ҳам муҳимдир...»

Олимнинг бутун ҳаёти манбашуносликда, манба устида ишлашнинг барча ҳолларида, ундан муҳим ҳужжат ва маълумотларни қидириб топиш, ёхуд уни махсус ўрганиш лозим бўлади-ми, бўлмайди-ми, барибир, мазкур йўриқларга риоя қилишдан ёборат бўлади. И. П. Петрушевскийнинг барча йирик асарларида фойдаланган манбалар тавсифига алоҳида боб ажратилган. Ҳатто у манба етарли даражада ўрганилган бўлса ҳам унга зарур тавсиф берад ва ўз баҳосини ҳам берарди. Тадқиқ этилаётган масала бўйича ўша манба нима бера олади ва шу билан бирга бу манбаининг сарчашмалари қандай манбалар, ана шуларга алоҳида эътибор берарди. Бушга икки мисол келтиришни зарур деб ҳисоблайман: «Абу Бакр Аҳмад ибн Яҳё Жабир ал-Балазурий (вафоти 892 йил) ўз асарларига «Китоб ул-мағозий» ва шунга ўхшаш китобларни асосий манба қилиб олади. Унинг «Китоб футуҳ ал-булдон» («Мамлакатларнинг истило этилиши ҳақида китоб») асарининг қисқартирилган нусхаси сақланиб қолган бўлиб, Эрон тарихига доир муҳим манба ҳисобланади. Асар ундаги маълумотларнинг аниқ ва батафсил бўлиши билан ажралиб туради. Баъзи ўринларда асарда араб лашкарбошиларининг бўйсундирилган шаҳарлар, Эрон ва қўшни ўлка ҳукмдорлари билан тузган шартномалари ҳам келтирилган».

Бошқа бир мисол. Эчминадзин моноастирида (Эчминадзин бекатидан 25 км масофада жойлашган арман апостол черкови-нинг тарихий маркази) сақланаётган сафавийлар ҳужжатлари ҳақида ҳаёқя қилар экан, И. П. Петрушевский мана буларни

ёзади: «Сафавийлар ва уларнинг ворисларига тегишли фармонлар манба сифатида тадқиқотчиларнинг уларга танқидий ёндашувини талаб қилади. Сафавийлар ҳукумати, хусусан, Аббос I ва унинг дастлабки ворислари замонида мустабид марказлашган давлат тўзишга интилди. Шоҳ ҳукумати сақланиб қолган эски йirik феодалларни йўқотиш ёки уларнинг таъсирини су-сайтириш тарафдори эди... Шунинг учун шоҳ фармонларида феодал тэрқоқликнинг мавжудлиги инкор қилинганди. Мазкур фармонларда мулкдор феодаллар ҳақида гапирилмайди, улар расмий тарзда шоҳ ҳукуматининг амалдорлари деб сана-лади, холос. «Мажмаъ ул-ансоб» («Насаблар мажмуи») Муҳаммад Шабонгаронийнинг қуруқ ва мухтасар, нашр қилинмаган асари; тадқиқотимизнинг жузъий жиҳатлари учун, хусусан сарбадорлар ҳаракатига доир маълумотлар бера олади».

Олимнинг манбашунослик ва тарихшуносликка доир махсус асарлари анчагина. Бу асарлар тарихий жиҳатдан етти юз йиллик даврни (XIII—XIX) ўз ичига олади. Олимнинг ҳужжатли манбалардан Хоразмшоҳ Такаш (1172—1193)нинг му-ншийси Баҳовуддин Муҳаммад Бағдодий томонидан битилган форс тилидаги мактуб ва ёрлиқлар; Рашидиддиннинг «Му-ношот Рашидий» деб аталган ёзишмалари, «Дастур ал-котиб фи таъйин ул маротиб» («Мартабаларга тайинлаш бўйича котибларга қўлланма») деб аталган, Муҳаммад ибн Хиндүшоҳ Намангоний тузган султон Шайх Увайс I Жалойирий (1356—1374) нинг ҳужжатлари; мазкур Эчмиадзин черковининг архиви; XIII—XVII асрлар муаллифларидан Рашидиддин, Ҳамдуллоҳ Казвиний, Сайф ибн Муҳаммад Ҳаравий ва бошқа олимларнинг қаламига мансуб тарихий асарлар тўғрисидаги тадқиқотлар, шулар жумласидандир.

Олим маноқиблар, яъни валийларнинг ҳаётига доир асарларга катта эътибор берган. Масала, таниқли мутасаввуф, шайх Абу Саид Фазлуллоҳ ибн Абулхайр Майхоний, сафавийлар шайхи Сафиуддин Исҳоқ ал-Мусовий ал-Ардабилинийнинг маноқиблари, хожа Убайдуллоҳ Аҳрорининг ҳаёт йўлидан иборат «Рашаҳсту айн ул-ҳаёт» («Ҳаёт чашмасидан томчилар»), сафавийлар тариқати шайхлари ҳақидаги «Силсилатан-насаби сафавиййа» ва бошқа асарлар шулар жумласига киради.

Хуллас, олимнинг манбаларга улуғ устодларга хос ёндашуви, манбани танқиддаги эҳтиёткорлиги, улардан олинадиган маълумотларни танқидий ақл тарозусига солиб кўриши, уларни тадқиқотга киритишдан олдин таҳлил этиши бениҳоят ибратлидир. Манбалардан келтирилган ҳужжат ва маълумотларга баҳо беришда у ҳозирги замон манбашунослигига хос танқидий нуқтан назарда турди.

Илья Павлович Петрушевский ижтимоий-иқтисодий муносабатлар, халқ ҳаракатлари ва Эрон, Кавказorti, Урта Осиёдаги диний-мафкуравий оқимлар тарихига доир қатор асарлар яратди. «Озарбайжон ва Арманистонда XVI—XIX аср бошларида феодал муносабатлар тарихидан лавҳалар», «XIII—XIV

асрларда Эронда зироат ва аграр муносабатлар», «VII—XV асрларда Эронда ислом» сингари йирик асарлари сара тадқиқотлардандир. Илья Павловичнинг бу асарлари илмий жамоатчиликка яқин танишдир. «XVI—XIX аср бошларида Озарбайжон ва Арманистонда феодал муносабатлар тарихидан лавҳалар» асари Санкт-Петербург дорилфунунининг биринчи мукофотига сазовор бўлгани, Эрон тарихига доир асарларининг форс ва инглиз тилларида чет элларда чоп этилгани олим иқтидорининг эътирофидир.

Шунга қарамай, биз мазкур асарларда таҳлил этилган муҳим масалаларга эътиборни тортишни лозим топдик.

«XI—XIX аср бошларида Озарбайжон ва Арманистонда феодал муносабатлар тарихидан лавҳалар» китоби Илья Павлович Петрушевскийнинг 1941 йилнинг 1 июлида ёқлаган докторлик диссертацияси эди. Уруш туфайли асар фақат 1948 йилда чоп этилди. Анчагина ҳужжатли ва солинома, манобеилар асосида ёзилган бу йирик монографияда Озарбайжон ва Арманистон ижтимоий-иқтисодий тарихининг муҳим масалалари тадқиқ этилади. Инчунин, XI—XIX асрларда бу мамлакатларнинг феодал тараққиётидаги маълум хусусиятлар ва унинг даврлаштирилиши, феодаллар синфи ва табақалари (кўчманчи қабилалар, ҳарбий кўчманчи зодагонлар, амир ва оқсоқоллар, маликлар ва ҳ. к.) ер эгалигининг суюрғол, муофий (солиқ ва зироатлардан озод этилган ерлар), унинг шакллари, тиул (дағромад манбаи), иқтоъ, мулк ва унинг Озарбайжон ва Арманистон шароитидаги моҳияти, феодалга тобе зироатчилар, ранят ва элатнинг умумий аҳволи тадқиқ этилади. Асар илмий жамоатчилик эътиборини қозонди. Машҳур тарихчи олим А. Ю. Якубовский мазкур китоб ҳақида ёзган тақризида бундай деган эди: «Эътироф этиш керакки, бугунги кунда суюрғол ва тиул масаласига доир келтирилган кўнгина ҳужжат ва маълумотлар, таҳлилнинг теранлиги билан Илья Павлович Петрушевскийнинг китоби ардоқли маъқега эга... Илья Павловичнинг китоби тарих фани ривожига қўшилган жиддий ҳиссадир. У Озарбайжон ва Арманистон тарихи мутахассислари учунгина эмас, балки феодализм тарихи билан шуғулланаётган барча тарихчилар учун ҳам зарур қўлланмадир». Александр Юрьевич ҳақ гапни айтган эди. Илья Павловичнинг бу китоби, бошқа йирик асарлари сингари, феодализм тарихи билан шуғулланувчилар учун қўлланмага айланди.

«XIII—XIV асрларда Эронда зироат ва аграр муносабатлар» китоби олимнинг кўп йиллик меҳнати самарасидир. Унда мўғуллар ҳукмронлиги даврида Эроннинг ижтимоий-иқтисодий ҳаётига доир кўп масалалар ўз ифодасини топган. Монографияда мазкур даврда Эронда қишлоқ ҳўжалигининг умумий аҳволи баён этилиб, феодал ер эгалигининг шакллари (давлат ерлари, инжу, холиса, вақф ерлари, иқтоъ, кўчманчи қабилаларга тегишли ерлар, қишлоқ жамоаларининг ерлари), уларнинг ривожини, қарам деҳқонларнинг умумий аҳволи (уларнинг

ерга бириктирилгани), турли-туман солиқ ва жарималар, халқ ҳаракатлари тадқиқ этилади. Айниқса, муаллиф томонидан Хуросон, Мозандарон, Гилон ва Қирмондаги сарбадорлар ҳаракати батафсил ёритилганини адоҳида таъкидлаш лозим.

Олимнинг «VII—XV асрларда Эронда ислом» асари араб ва форс тилидаги кўп сонли манбалар, Фарбий Оврўпа тилларидаги маҳсус адабиётлар асосида ёзилган. У исломшунослик тарихида ўзига хос дастлабки асардир. Асар Эронда шиа мазҳабининг тарқалишига бағишланган бўлиб, унинг тарихи, қарор топиши, ривож ва Эрон заминда тантана қилиши атрофлича тадқиқ этилади.

Ижтимоий масала Илья Павлович Петрушевскийнинг деярли барча рисола ва мақолаларида муҳим ўрин тутди. Масалан, «Озарбайжонда иммунитет», «XVII аср Ардабил мазорининг вақф мулклари», «Рашидиддиннинг феодал хўжалиги», «Тоғли Қорабоғ деҳқонларининг христианликкача бўлган эътиқодлари», «Урта Осиёда христианлик тарихига доир» каби асарларида, шунингдек, бошқа умумий тадқиқотларида бу мавзу ўз ифодасини топган.

Олимнинг илмий фаолиятида ўрта аср Шарқ мамлакатларида халқ ҳаракатлари масаласи муҳим ўрин тутди. Бу мавзуга доир унинг «Озарбайжон халқининг XIII—XIV асрлардаги қаҳрамонларча кураши тарихидан» (Боку, 1941), «1319 йилда Гилонда халқ кўзғолони» (Москва, 1951), «XI асрда Эронда халқ ҳаракати» (Ленинград, 1953), «Хуросонда сарбадорлар ҳаракати» (Москва, 1956) сингари асарлари машҳур.

Илья Павловичга Шарқ мамлакатларида халқ ҳаракатларини тавсиф ва баён этишда объектив фикр юритиш хос эди. У XI асрда Хуросондаги халқ ҳаракатига баҳо берар экан, маъкур ҳаракатнинг дастлаб шун мафкураси байроғи остида, мусулмончиллик ва сўфийлик тариқати асосида ривожланганини таъкидлайди. Олим айниқса, кўзғолонинг ҳаракатлантирувчи кучларини аниқ белгилаб беради, зироатчилар оммаси, маҳаллий майда феодаллар ва уларнинг мақсадларини тадқиқ этади. Деҳқонлар ҳар қандай феодал зулмдан қутулишга, ҳеч бўлмаса уни кучсизлантиришга интиланлар. Майда феодаллар эса зироатчилар билан иттифоқда истилочи мўғулларни бартараф этмоқ, зироатчилар ёрдамида ўзлари ҳокимиятга эришмоқ ниятида эдилар.

Зироатчилар шаҳар камбағаллари яхши уюшмаганликларга туфайли аниқ сўсий мақсадлари бўлмаганидан кучли ғанимларини енга олмадилар. Шу нуқтан назардан олимнинг қуйидаги фикри эътиборга моликдир: «Озодлик ҳаракати муваффақиятга эришган жойда ўзига хос давлатлар тузилди. Уларга ўхшаш давлатлар тарихда кўп бўлганидан биз уларни сарбадорлар давлати сирасидаги давлатлар деб аташимиз мумкин. Фарбий Хуросондаги сарбадорлар давлати (1337—1381), Мозандарондаги (1360—1392), Гилондаги (1370) саййидлар давлатлари ва қисқа муддат ҳукм сурган бўлса ҳам Самарқанд-

даги (1365—1366), Кирмондаги (1373) сарбадорлар давлати шу тахлит давлатлар эди».

Илья Павловичнинг асарларида Эрон ва Урта Осиё феодал шахри масаласига ҳам катта эътибор берилган. Гап шундаки, Эрон босиб олинганда вайрон бўлган шаҳарлари жуда секинлик билан қайта тикланган. Зироатчилик қолоқ бир аҳволда бўлганидан бозор қийин аҳволда қолган, ҳунармандлар оғир солиқлар (тамға, бож, тарх) тўлашга мажбур эдилар, қулдорчилик яна йўлга қўйилган эди. Ҳозорхон (1295—1304) ижтимоий-иқтисодий ҳаётни жонлантириш ва ҳунармандлар билан зироатчиларнинг аҳолини яхшилаш мақсадида бир қатор ислохотлар ўтказди: тамға солиғи баъзи шаҳарларда бекор қилинди, баъзиларида камайтирилди; пул ислоҳоти ўтказилди, ҳунармандлар қўлидаги қулларга маош бериш йўлга қўйилди; Табриз шахри қурилди, унда мадраса, шифохона, расадхона бино қилинди. Бироқ Улжойту (1304—1317) замонида мўғул-турк кўчманчи зодагонларининг кучайиши оқибатида Ҳозорхон қўллаган тadbирлар йўққа чиқарилди. Шаҳар билан боғлиқ ана шундай масалалар Илья Павловичнинг қўлидаги илмий асарларида ўз ифодасини топган: «Ҳалокуйилар давлатида шаҳар зодагонлари» (1948), «Мўғуллар истилоси даврида Урта Осиё ва Эронда шаҳарнинг ички тузилиши тарихидан» (1945).

Қишлоқ аҳли ва ҳунармандларнинг сафавийлар даврида катта қўзғолони бўлди. 1568, 1629 йилларда Ғилондаги бу қўзғолонлар шоҳ ҳокимиятининг ағдарилиб, илгари маъзул этилган сулола бир вакилининг хон қилиб кўтарилишига олиб келди. Ун саккиз минг кишилик қўзғолончилар кучини синдиришга шоҳ Таҳмасп (1524—1576) жуда кўп бор уринди. 1571—1573 йилларда Табризда кўтарилган ҳунарманд ва шаҳар камбағалларининг қўзғолони даҳшатли тус олди. Қўзғолонга Гиокча, Нажми, Шариф, Шунжи мовутчи, Ҳасан этикдўз, Ҳожи дароз, Ҳусайн кўкфуруш каби ҳунарманд ва савдо аҳли вакиллари бошчилик қилдилар. Бу воқеалар Илья Павлович асарларида кенг ўрин олган.

Илья Павлович шахсида икки муҳим хислат: йирик тадқиқотчи олим ва тарихчи шарқшуносларнинг истеъдодли мураббий-муаллимлиги мужассам эди. Унинг кўплаб шогирдлари бугунги кунда Москва, Санкт-Петербург, Озарбайжон, Ўзбекистон ва бошқа ўлкаларда баракали меҳнат қилмоқдалар. Фақат биргина бизнинг жумҳуриятимиз учун Илья Павлович уч фан доктори етказиб берди.

Илья Павлович илмий қизиқишларининг кўламини кенг. У жаҳон шарқшунослик фани тараққиётига салмоқли ҳисса қўшди. Шунинг учун ҳам унинг ҳар томонлама, кўп қиррали ижодий фаолиятини бир мақолада тавсифлаш қийин.

СЎНГГИ ТЕМУРИЙЛАР¹ ВА БАДАХШОН УЧУН КУРАШ

Бадахшон Амударёнинг юқори оқимида, унинг икки соҳилида жойлашган улкан ўлкани ўз ичига олди. Шарқдан у тоғли Читрол вилояти, ғарбдан Тоҳаристон, шимолдан Дарвоз ва Кўлоб билан чегарадош, унинг жанубий ҳудуди эса Ҳиндикуш тизма тоғи орқали ўтган. Султон Абу Саид ва унинг ўғиллари ҳукм сурган даврда Ҳисор, Хутталон (Кўлоб) ва Катагон Бадахшон билан бирга бир подшоҳликни ташкил қиларди.

Мамлакат XVI асрда сўнгги темурийлар ва Мовароуннаҳр ҳамда Хуросон ҳукумати тепасига келган шайбонийлар орасида жангу жадаллар майдонига айланди.

1469 йилда Бадахшон ҳукумати, Термиз ва Қундуз шаҳри билан бирга, Султон Абу Саиднинг учинчи ўғли Султон Маҳмуд мирзо (1453 йилда туғилган) қўлига ўтди. У бу ерда 26 йил ҳукмдорлик қилди. 1494 йили Султон Аҳмад мирзо (1459—1494 йилларда Самарқанд ва Бухорога қарашли ерлар устидан ҳукмронлик қилган) вафотидан кейин Самарқанд беклари уни Бадахшондан чақиртириб, тахтга ўтқаздилар. Султон Маҳмуд ўз улусини тўнғич ўғли Султон Масъудга, Бухорони эса бошқа ўғли — Бойсунқурга топширди. Шундай қилиб, маркази Қундуз бўлиб, Мовароуннаҳр, Бадахшон ва Тоҳаристонни ўз ичига олган улкан мамлакат ҳукумати унинг қўлига ўтди. Бироқ ярим йил ҳам ўтмасдан, 1493 йил 10 декабрь—1494 йил 8 январь орасида Султон Маҳмуд мирзо сирли равишда вафот этди. Бобур ва Хондамирнинг гувоҳлик беришича, бунга у олиб борган сиёсатнинг шафқатсизлиги, жорий этилган солиқ ва жарималар сабаб бўлган. Шу хусусда «Бобурнома»да мана буларни ўқиймиз: «Султон Маҳмуд мирзонинг иеча ишларидан вазир ва шариф ва сипоҳи ва райят мутанаффир ва гуризон бўлдилар... таъби зулм ва фиқққа мойил эди. Самарқандга киргач, ўзгача тартиб ва насақ ва хараж ва таҳмил бунёд қила бошлади. Ҳазрати хожа Убайдуллонинг мутааллиқларигакам,... кўп таади ва ташаддуд қила бошлади. Балки бу таади ва ташаддуд хожанинг авлодига дағи сироат қилди».

Султон Маҳмуднинг ўғилларидан на Султон Масъуд мирзо ва на Бойсунқур мирзо илгарги отаси тасарруфида бўлган ерларни қўлга кирита олмади. Уларнинг иккиси ҳам 1497/98 ва 1499 йилларда нуфузли Хусравшоҳ томонидан йўқ қилинди.

¹ Бу ерда «Сўнгги темурийлар» атамаси нисбий маънода келтирилган. Маълумки, Ҳиндистонни Заҳириддин Муҳаммад Бобур ва унинг авлоди 332 йил (1526—1858) идора қилган. Лекин улар кўпроқ «Буюк мўғуллар» ёки «Бобурийлар» номи билан маълум. Бу ерда «сўнгги темурийлар» дейилганда Заҳириддин Муҳаммад Бобур ва унинг авлоди, Султон Маҳмуд мирзо (1494—1500) нинг авлоди ва Бадахшонда XVI асрда ҳукм сурган унинг ўғли Султон Увайе Мирзо (Мирзахон, Хон мирзо номлари билан ҳам машҳур) нинг авлодлари: Сулаймоншоҳ, Хусравшоҳ, Шохруҳ мирзо ва Муҳаммад Замон мирзолар назарда тутилади.

Хусравшоҳ Ҳисори шодмон, Хутталон, Бадахшон, Бағлон ва Қундузни ўз қўлига киритиб олди.

Султон Ҳусайн ва Бадиуззамон ўртасидаги муносабатлар кескинлашганда (1497 йилдан кейин, яъни Бадиуззамоннинг ўғли Муҳаммад Мўминининг хиёнаткорона қатл этилишидан сўнг) Хусравшоҳ Балх ҳокими Бадиуззамон мирзо билан иттифоқ тузди. Бу воқеа Бадиуззамон Балх вилоятидаги Гурзувон мавзеида Пули чирғоқ дарасида отасидан мағлубиятга учраб (1497 йилнинг 2 майида) ва лашкаридан кўп кишини йўқотиб, Қундузга келиб, Хусравшоҳ даргоҳидан ланоҳ топгандан кейин рўй берди. Хондамир ўшанда улар Султон Ҳусайнни сиёсатдан четлатиб, ҳукуматни қўлга киритиб олиш хусусида келишиб олганликлари ҳақида маълумот беради. Икки ўртадаги келишувга мувофиқ, Бадиуззамон Қандаҳорга йўл олиши ва Амир Зуннун аргун билан бирлашиб, Хуросонга юриш бошлаши керак эди. Хусравшоҳ эса Қундуз, Бағлон, Бадахшон ва Хутталон лашкари билан биргаликда Балх ва Шибирғонга лашкар тортиши лозим эди. Бироқ, Хусравшоҳ ваъдасига вафо қилмади. Бунинг устига, у 1498 йилда Султон Ҳусайн исён кўтарган ўғли Абулмуҳсин мирзога қарши юриш қилгани ва Султоннинг Ҳиротда йўқлигидан фойдаланиб, Балх вилоятига босқин қилди, Балхни қуршаб олди, суворийлари эса Андхуд ва Шибирғонгача бўлган қишлоқларни босиб, талон-торој қилди. Хондамирнинг хабар беришича, қуршовдаги шаҳар кўп кун давомида мудофаа жанги олиб борди. Ғалаба гоҳ у томонда, гоҳ бу томонда бўлди. Шунда Султон Ҳусайн шахсан ўзи жангга киришга мажбур бўлган. Аввал у 2000 кишилик лашкарини Муҳаммад Маъсум ва Умарбек қўмондонлигида ўзидан олдин жанггоҳга юборган. Хусравшоҳнинг қамални тўхтатиб, Қундузга қайтишдан бўлак чораси қолмаган. Султон Ҳусайн кейин ҳам салтанатининг турли вилоятларида ҳоким бўлиб ўтирган ўғиллари (Бадиуззамон, Абулмуҳсин, Муҳаммад Муҳсин ва бошқалар)га қарши уруш олиб бориш билан машғул бўлиб, Хусравшоҳни тамоман бартараф қилолмаган.

Шайбонийхон Самарқанд, Бухоро ва уларга тобе бўлган ерларда ўз мавқени мустаҳкамлаб олгандан кейин, Хуросон ва Амударёнинг сўл соҳилидаги бошқа вилоятларни тасарруфига киритиб олишга қарор қилди. Биринчи навбатда, у Амударёнинг юқори оқимида, унинг икки соҳилида жойлашган улкан ҳудудга ҳукмронлик қилаётган ва унга жиддий равишда таҳдид солаётган Хусравшоҳни йўқ қилишга аҳд қилди. Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг гувоҳлик беришича, Шайбонийхоннинг шахсий навкарлари сонининг ўзигина 20 000 кишига яқин бўлган. Уларнинг орасида Самарқанддан Султон Али мирзо лашкаридан қочган амрлар сони кўп эди. Тарихчи Муҳаммад Ҳайдарнинг маълумотларига кўра, ўша пайтда Хусравшоҳ кўчинин орасида мўғуллар ҳам кўп бўлган, ҳатто юқорида номиникир этилган Муҳаммад Ҳайдарнинг отаси Муҳаммад Ҳусайн лувот ҳам шулар орасида бўлган. Тўғри, кейинроқ Муҳаммад

Хусайн дуғлот Хусравшоҳ билан Боғи чинор (Ҳисори шодмон) да учрашган, унинг хиёнат қилишидан қўрқибми, уни тарк этиб, Уратеплага йўл олган. Бироқ бошқа мўғуллар Хусравшоҳнинг ҳузурда қолиб, 1504—1505 йилгача унинг хизматида бўлганлар.

Хусравшоҳ катта қарбий кучга таяниб ва Шайбонийхоннинг Уратеплага юриш қилганидан (1501 йилнинг кузиде) фойдаланиб, 50 000 кишилик лашкари билан Ҳисордан чиқиб, юриш бошлади. У машҳур Темир дарвоза (Дари оҳанин) мавзидан ўтиб, Қарши устига отланди. Лекин «Зубдат ул-асар» китоби муаллифининг гувоҳлигича, йўлда унинг қўшинлари тарқалиб кетган ва Хусравшоҳ орқага қайтишга мажбур бўлган. Кейинчалик, у Ҳисордан ҳам қочиб, Айвож деган ерда Амударёнинг ўнг соҳилига ўтиб, Арҳанг (Ҳазрати имом) мавзиде Балх ҳокими темурий Бадиуззамон лашкари билан бирлашган. Шайбонийхоннинг қўшинлари Хусравшоҳни Арҳанггача таъқиб этиб борди ва бой ўлжа билан қайтдилар. Муҳаммад Ҳайдарнинг ёзишича, «Ҳисор вилояти хароб ҳолга тушди, Хусравшоҳнинг одамлари тарқаб кетди. Қимнинг қалъаси бўлса ичида беркинб олди, кимда бўлмаса, тоғу дараларга қочди. Шайбонийхон қор уриб, совуқ бўлганига қарамай, Ҳисорда қолди ва Ҳисори шодмон қалъасини қуршаб олди». Муаррих келтирган кейинги хабарлардан маълум бўлишича, узоқ давом этган қуршов вақтида, Ҳисори шодмонга Хуросондан мадад кучлари етиб келди, бироқ улар қутилган натижани бермаган. Амир Вали ибниси Хусравшоҳнинг буйруғи билан 80000 кишилик қўшини билан у ерда ҳозир бўлди, бироқ қўлдан бирор иш келмай, мағлубиятга учраб қочди. Мазкур жангда амир Вали томонидан туриб урушган Муҳаммад Хусайн кўрагоннинг кўп амирлари (Богбаснар ўғлон, Хушрўй қушбеги ва бошқалар) ва аскарлари ҳалок бўлиб, ўзи Олойга, у ердан эса Фарғона тоғларига қочади. Бироқ ўшанда Тошкент ҳокими Султон Маҳмудхон мавқенининг кучайиши, Андижонда Бобур ва Аҳмад Таибалнинг фаоллашуви натижасида шайбонийлар Ҳисор ва Бадахшонда мустаҳкам ўрнаша олмадилар.

1503 йилда Хуросонга кўчманчи ўзбекларнинг ҳужум қилиш хавфи кучайди. Бу сафар ҳам боинчи зарба Балх, Қувдуз ва Бадахшонга қаратилган эди. Шунинг айтиш керакки, проф. А. А. Семёнов таъкидлаганидек, Шайбонийхон ўз мақсадига эришиш йўлида фақатгина лашкарбоши сифатидагина эмас, балки улкан ҳаёт тажрибасига эга сиёсатдон қабилда ҳам иш юритади. У ғалаба келтириши мумкин бўлган ерда усталлик билан исён қўзғата олди; фойда келтира оладиган кишиларни ўз томонига ағдариб оларди ва бир қарашда ўзларининг жамиятда тутган ўрнига кўра жосуслик ёки айбқоччилик қилиши мумкин бўлган кишилардан ўз режаларини амалга оширишда восита сифатида фойдаланарди. Масалан, Амударёнинг ўнг соҳилида кўчманчи ўзбеклар пайдо бўлишидан анча нағари Балх-

да туркистонлик нуфузли саййидлардан Жаъфархожа темирчиларга қарши фаолият юргиза бошлади, Қундузда эса бу ишни мулла Муҳаммад Туркистоний ўз зиммасига олди. Кучқувватини йўқотган, хаста, бунинг устига ўғилларининг исёнини бостириш билан банд бўлган Султон Ҳусайн қўчманчи ўзбекларга қарши курашнинг бошқаришга ожизлик қилди. Шу сабабли, Бадиуззамон бу курашнинг асосий оғирлигини ўз елкасига олишга мажбур бўлди. У абжирлик қилиб Шайбонийхондан олдин қўчин тўплай бошлади. Қундузга, Хусравшоҳ ҳузурига ва Қандаҳорга, амир Зуннун ҳузурига чопарлар юборди. Зуннун арғун зудлик билан «лаббай» деб жавоб бериб, Балхга қарийб 3000 кишилик қўшин келтирди. Хусравшоҳ эса шаҳзода Балхдан юриш бошлаб, Амударё соҳилига етган ҳамоно, «Ҳисор, Хутталон, Бағлон ва Бадахшон лашкарларини мададга келтираман», деб ваъда берди. Бадиуззамон унга ишониб, 1503 йилнинг апрель-май ойларида Балхдан 20000 кишилик сипоҳ билан юриш бошлади. У Термиз шаҳрида Хусравшоҳни узоқ кутди, бироқ у юриш қилишни хаёлига ҳам келтирмай, ўз тасарруфидаги Қундуз шаҳрида хотиржам ўтираверди. Бадиуззамон унинг ҳузурига Султон Ҳусайн арғун, амир Зуннун ва Абдулла қорақўлоқларни жўнатиб, ваъда қилинган лашкар билан тез фурсатда етиб келишини илтимос қилди. Хусравшоҳ Бадиуззамоннинг элчиларини иззат-икром билан кутиб олди, бироқ шаҳзоданинг илтимоси хусусида бирор аниқ жавоб бермай, элчисини совга-саломлар билан кузатиб юборди. Хондамирнинг ёзишича, Хусравшоҳ мабодо Бадиуззамон Шайбонийхонни жангда енгса, у ҳолда кучайиб кетиб, унинг мамлакатига даъвогарлик қилишидан қўрқарди. Ҳиротдан ҳам ёрдамга қўшин келмади. Оғир вазиятда қолган Бадиуззамон амир Зуннун билан маслаҳатлашиб, Термиз шаҳрини тарк этди ва Балхга қайтди. Бадиуззамоннинг бу иши мамлакатда исён ва ғалаёнлар келтириб чиқарди.

Шайбонийхон пайсалга солмай, вужудга келган қулай фурсатдан усталик билан фойдаланди ва 1504 йилнинг ноябрь ойида Керки деган ерда Амударёдан кечиб ўтиб, осоплик билан Андхудни қўлга киритиб олди ва Балхни қамал қилди. Бадиуззамон эса Шайбонийхон Амударёнинг сўл соҳилида пайдо бўлишидан анча илгари Балхни тарк этиб, шаҳар мудофасини ўғли Муҳаммад Замон мирзо, вазири хожа Жалолиддин ва бошқа амирларга топшириб, ўзи Жуз (Гурзувон) дарасида ўриллашиб олди. Бу ерда у Султон Ҳусайннинг кўрсатмасига мувофиқ иш юритган бўлса керак. Чунки, масалаи Бобур мирзо Султон Ҳусайннинг ўзинга, Бадиуззамонга ва Хусравшоҳга йўллаган номаси ҳақида сўзлаб, номада жумладан шундай дейилганлигини айтади: «Султон Аҳмад мирзо ва Султон Маҳмуд мирзо ва Улуғбек мирзо (у ҳам Абу Саиднинг ўгли; 1502 йилда вафот этган — Б. А.) оға-ишлар иттифоқ қилиб юругунда мен Мурғоб ёқасини беркиттим. Мирзолар ёвуқ этиб ҳеч иш қила олмай ёндилар, ҳоло ҳам агар ўзбак мутаважжих бўлса,

мен Мурғоб ёқасини беркитай. Баднуззамон мирзо Балх ва Шабурғон ва Андхуд қўрғонларига мазбут кишиларини қўюб, ўзи Гурзувон ва Дарай Зангда ул кўҳистонни беркитсун... Сен Коҳмард ва Ажарда ул кўҳпояни беркитиб, Хусравшоҳ Ҳисор ва Қундуз қўрғонларида эътимодий кишиларини қўюб, ўзи ва иниси Вали Бадахшон ва Хатлон тоғларини беркитсунлар. Ўзбек иш қила олмай ёнғусидур».

Шайбонийхон Балхни қамал қилди, лекин уни ололмади ва қўшинларини Мовароуннаҳрга олиб кетишга мажбур бўлди. Шуни ҳам айтиш керакки, Хусравшоҳ темирларга ёрдамга келмаслик билангина кифояланиб қолмасдан, жуда устмонлик қилиб, Шайбонийхон билан ҳам вақт-вақтида алоқа ўрнатилган эди. Муҳаммад Солиҳнинг гувоҳлик беришича, у ўзбек хонининг олий ҳукмдорлигини тан олишга ва Шайбонийхон номидан тангалар зарб қилишга ваъда берган. Ушанда Шайбонийхон аскарлари Хусравшоҳ тасарруфидаги ерлар орқали қайтиб, Қундуз, Бағлон, Арҳанг ва Ҳисори шодмондаги қишлоқларни талон-торож қилдилар.

Шайбонийхон кетгач, Баднуззамон Гурзувонни тарк этди, кишини Чечактуда ўтказиб, баҳорда Жузжонга келди. Қеласи йилнинг (1504) баҳорида эса яна Хусравшоҳ билан алоқа бўлди. Хусравшоҳ музокараларни давом эттириш ва шартнома тузиш учун Жузжонга ишси амир Валини жўнатди. Бироқ у Баднуззамон, кўчманчи ўзбеклар хавфи тугатилгач, унинг қармоғидаги ерларни босиб олмаслиги ҳақида қасам ичиши керак, деган шарт қўйди. Хуллас, улар ўшанда бирон қарорга кела олмадилар. Баднуззамон Хусравшоҳни ўз томонига ағдариб олиш учун яна бир бор ҳаракат қилиб кўрди ва Қундузга Зуннун арғун, амир Алихон, Исфандиёр туркман ва Шоҳ Мансурлардан иборат бообрў кишиларни элчи қилиб жўнатди. Хусравшоҳнинг кирдикорларини яхши билгани боисдан элчиларга ҳамроҳ қилиб, уларни қўриқлаш учун 1000 суворийдан иборат қисмини қўшиб жўнатди. Аммо элчилар фақат Хулмгача бордилар, улар йўлда Қундуз кўчманчи ўзбеклар томонидан босиб олингани ҳақида хабар топдилар.

Бобур, Хондамир ва шайбонийлар даври тарихчилари (Амир Абдуллоҳ Насруллоҳий, Муҳаммад Солиҳ ва бошқалар) Шайбонийхон билан Хусравшоҳ ва унинг ноиблари ўртасида бўлган жангларни батафсил ёритганлар. Зикр этилган муаррихларнинг маълумотига кўра, Шайбонийхон 1505 йилнинг баҳорида Ҳисорга юриш бошлаган, лекин ҳеч қандай қаршиликка учрамай, унинг пойтахти Ҳисори шодмонни эгаллаган. Бағлон, Қундуз ва Бадахшонни забт этиш учун у Маҳмуд султон ва Муҳаммад Темур султонларни юборди. Хусравшоҳ уларнинг ҳужумига дош беролмай, Қундузни ўз ҳолига ташлаб, ўша пайтда Фархор қалъасида жойлашган мирзо Бобурнинг паноҳига қочиб борди. Шайбонийлар силоҳи ўшанда Арҳанг ва Бадахшоннинг катта қисми (Ишкамиш, Фархор ва бошқа ерлар)ни фатҳ этди. Илгари Хусравшоҳга тобе бўлган вилоятларини Шай-

бонийхон уз яқин қариндошлари ўртасида тақсимлаб берди. Масалан, Қундуз, Бағлон ва Бадахшоннинг забт этилган қисми-ни иниси Маҳмуд султонга; Ҳисорни — Ҳамза султонга, Чағо-лпёни эса Маҳдий султонга инъом этди.

Маҳмуд султоннинг ўлимидан сўнг (1505 йилнинг қишида Қундузда вафот этган) кўчманчи ўзбеклар фақат Қундуз, Бағ-лон ва Арҳангнингина ўз қўлларида сақлаб қолдилар. Маҳмуд султон ўрнинга Қундузга ҳукмдор этиб тайинланган Қамбарбий-нинг Бадахшонни буткул қўлга киритиш учун қилган ҳаракати беҳуда кетди. Бу хусусда Бобур мана буларни ёзган: «Қамбар Бадахшон элига истимолат берур жиҳатидан Муҳаммад Маҳ-думийнинг Маҳмуд отлик ўғлини (мулло Муҳаммад Туркисто-ний — Б. А.) Бадахшонга йиборди. Муборакшоҳким, оталари Бадахшон шоҳларининг бекларидин экандур, бош кўтариб Маҳдумий ўғлининг яна неча ўзбекнинг бошини кести. Қалъа Зафарким, бурун Шофтеварага машҳур экандур, қўрғон қилиб беркитти. Қалъан Зафар отини ул қўйди. Яна Муҳаммад қур-чиким, Хусравшоҳнинг бир қурчиси эди, ул вақт Хамалангон анинг илкида эди. Рустоқда Шайбонийхоннинг садрини бир не-ча ўзбек била ўлтуруб, Хамалангонни мустақкам қилди Зу-байр Рогий ҳам оталари шоҳларнинг бекларидин экандур. Рог-да ёниқти. Жаҳонгир туркманким, Вали Хусравшоҳнинг навка-ри эди, бу бузуғлуғда бегидин айрилиб, бир неча қолғон-қочғон силоҳи ва аймақин йиғиб, ўзини беркка тортти...»

Бадахшондаги тартибсизликлар ҳақидаги хабар тез орала теварак-атрофга тарқалди. Бобур мирзонинг иниси Носир мир-зо (1486—1515) ўша кезде Ламғонотдаги Борон дарёси соҳили-да турган эди. «Носир мирзо бу хабарни топиб, Бадахшон ҳа-васи била бир неча беақл ва кўтаҳ андешининг ангиз ва игво-сидин... Шибарту ва Обидара йўли била ул юзга ўтти»,— деб ёзган эди Бобур.

Ўша кезлари Султон Ҳусайннинг қароргоҳида турган Хус-равшоҳ ҳам Катагон ва Бадахшонда вужудга келган оғир вазн-ятдан фойдаланиб қолишга қарор қилди. Шуниси қизикки, ав-валига у Носир мирзонинг ёрдами билан Катагонни қаратиб олмоқчи бўлди, кейин эса Носир мирзони ўлдириб, Бадахшонни ҳам қўлга киритишга аҳд қилди. 1504 йилнинг июнь-июль ой-ларида Хусравшоҳ Султон Ҳусайн ва Бадиуззамон мирзолар-нинг хайрихоҳлиги билан Қундузга юриш бошлади. Носир мирзо ва Хусравшоҳ Ғур вилояти атрофларида Даҳона қиш-лоғида учрашдилар, лекин бадахшонликлар Хусравшоҳнинг режаларини барбод қилдилар. Бобур мирзонинг сўзларига қа-раганда, «Бадахшон сардорлари фақат Носир мирзонинг ёл-гуз ўзи келишини истар эдилар... Хусравшоҳни тиламас эдилар... Хусравшоҳ хаёли бу эдиким, Носир мирзони таъбиядек олиб юруб, вилоятин (Бадахшонни) иликлагай. Охир суҳбат чиқмай, Ишкамиш навоҳисида ясашиб, жибалар кийишиб, урушаёзиб, айрилиб, Носир мирзо Бадахшон сари тортти». Шу тариқа 1505 йилда Бадахшон Носир мирзонинг қўлига ўтди.

Хусравшоҳ ҳақида гапирадиган бўлсак, у Қундузни қамал қилишга отланиб, шаҳардан икки йиғоч наридаги ҳожа Чортоқ деган ерни қароргоҳ қилди. Қундуз ҳокими Қамбарбий Соли саройга, Ҳамза султон ҳузурига ёрдам сўраб чопар жўнатди. Ҳамза султон Қундузга кўп сонли лашкари билан Матлаб султон ва Мамоқ султонни юборди. Охир-оқибат Хусравшоҳ мағлубиятга учраб, асир олинди. Уни шаҳар кўчалари ва бозорларидан шармандаи-шармисор қилиб олиб ўтдилар, сўнг бошини танидаи жудо қилдилар.

Кейинги воқеалар шунинг кўрсатдики, Носир мирзонинг Бадахшондаги мавқеи мустақкам эмасди. Энг муҳими, у маҳаллий беклар билан чиқиша олмади; уларнинг орасида юқорида номлари зикр этилган бообрў ва нуфузли Муборакшоҳ ва Зубайр Ғоғийлар ҳам бор эди. Носир мирзо уларнинг фикри билан ҳисоблашишга мажбур бўлган бўлиши керак. Бунинг «Бобурнома»да нақл этилган кейинги воқеалар яққол исботлайди. Балхда кўчманчи ўзбеклар муҳосара қилган пайтда (1506 йилнинг сентябрь-октябрь ойлари) «Шайбонийхон икки-уч султонини уч-тўрт минг киши билан Бадахшонни чопқин қилиш учун юборди. Ул фурсат Муборакшоҳ ва Зубайр яна Носир мирзога келиб қўшуллуб эдилар. Агарчи бурунроқ илфоқ ва кудуратлари бор эди. Кишининг оёғида Шайхидонда Кишим суйининг шарқий тарафидан чериклаб ўлтуруб эдиларким, бу ўзбеклар тўғ ботида шабхун келиб, Кишим суйини ўтуб, Носир мирзонинг устига юрди. Носир мирзо филҳол ўзини пуштага тортти, пуштадин элини йиғуштуруб, нафир чолдуруб юруган билан ўзбекларни олғон билан ўқ тебради. Кишим суйи улук эди, бу сувдин кечиб келиб эдилар. Қалин кишиси ўққа, қиличқа бориб, сувда ҳам кўп кишиси ўлди

Муборакшоҳ ва Зубайр мирзодин юқорроқ Кишим сари эдилар. Аларнинг устига айрилғон ўзбеклар аларни пуштага кочурди. Носир мирзо ёғийсини қочурғонда муни хабар топиб, бу жамъатининг устига юрди...» Шунга қарамай, Носир мирзо Бадахшонни қўлида тутиб қололмади, у маҳаллий ўзбошимча, кудуратли бекларни бўйсундира олмади. Бир йил ўтгач, 1507 йилда, улардан енгиллиб, Кобулга қочди. Бу хусусда «Бобурнома»да шундай дейилган: «Ушбу йил Носир мирзонинг ва тарбияткардаларининг ихтилот ва маошинин Бадахшон беклариним, Муҳаммад кўрчи ва Муборакшоҳ ва Зубайр ва Жаҳонгир бўлғай, рашида балки ёғий бўлдилар. Барча иттифоқ қилиб, черик тортиб, Кўкча суйининг Яфтал ва Роғ сори тузи билан отлиқ-яёқни йиғиб, ясоб пушталар билан Хамшоннинг ёвуғига келдилар. Носир мирзо ва қошидаги бетажриба йиғитлар андиша ва мулоҳаза қилмай, булар билан урушқа пушталарда келиб урушурлар. Ери буртоғя яёғи қалин бир-икки қатла от солғонда тўхтаб урубки ёндурурлар, бўлдура олмаслар, қоча берурлар. Бадахшонийлар Носир мирзонинг босиб бўлғон тавобин ва лавоҳиқини талон-торожи қилдилар.

Носир мирзо ёвуғидигилари билан бостуруб, талатиб, Ишқа-

миш ва Порин била Келагой келиб, Қизил сув юққори — ўқ юруб, Обдара йўли била кириб, Шибарту кўталидин ошиб, Қобулга етмиш-сексон талатғон, олдурғон, оч-яланғоч навқар-савдари била келди».

1508 йилда кўроқ Хон мирзо номи билан машҳур бўлган Султон Увайс мирзо Бадахшон ҳокими этиб тайинланди. У Султон Маҳмуд мирзонинг бешинчи ўғли эди. Онаси Султон Нигорхоним Юнусхоннинг кичик қизи эди. Демак, Султон Увайс мирзо Бобурнинг қариндош иниларидан эди. 1504—1507 йилларда Мирзахон доимо Бобур ёнида бўлган ва у олиб борган жангларда қатнашган. 1506/07 йилда Бобур Қобулда бўлмаган вақтда, у Муҳаммад Хусайн дуғлот, Султон Санжар барлос ва бошқалар бошчилик қилган исёнчилар билан бирга бўлган. Исён бостирилгач, у ҳам қочди, лекин Қобул яқинидаги Қарға яйлоқ деган жойда қўлга олинди. Муҳаммад Хусайн қочиб қутулди, Султон Увайс мирзо эса авф этилди; исёнда қатнашган бошқа кишилар тигдан ўтказилдилар. Келаси йили (1507 йилда) Бобур уни Бадахшонга қўйиб юборди. Табиийки, бунинг бошқа сабаблари ҳам бўлган. Бу ерда гап Бадахшоннинг иқтисодий, сиёсий ва ҳарбий аҳамиятида эди ва буни Бобур жуда яхши тушунарди. Бобур у ерга бошқа бир қариндошини, масалан, Ҳумоюн мирзони ҳам жўнатиши мумкин эди, бироқ Султон Увайс мирзони энг муносиб номзод деб билди, чунки у ўз уруғи келиб чиқишини она томонидан Искандар Зулқарнайн билан боғлаган шоҳ Султон Муҳаммаднинг авлоди эди. Агар Бобур мирзо Султон Увайс мирзо билан бирга унинг бувиси шоҳ Султон Муҳаммаднинг қизини ҳам юборганини назарда тутсак, Бобурнинг уни Бадахшонга ҳоким этиб тайинлашдан кўзлаган асосий мақсади аён бўлади.

Султон Увайс мирзо умрининг охиригача, яъни 1521 йилгача Бадахшонда ҳукмронлик қилган. Унинг ҳукмронлиги қай даражада кечганидан яхши хабардор эмасмиз, чунки ёзма манбаларда бу ҳақда маълумот кам. Машҳур афғон шарқшуноси марҳум Абдулҳай Ҳабибий тарихчи Муҳаммад Қосим Ҳиндушоҳнинг «Тарихи Фаришта» асарига асосланиб хабар беришича, 1511 йилда Мирзахон Бобурга мактуб йўллаб, унда шайбонийлар ўртасида йўлбошчилари (Шайбонийхон) ўлимидан кейин вужудга келган беқарорликдан фойдаланиб, ота-бобосига қарашли бўлган ерларни қайтариб олишни таклиф қилган. Албатта, уларнинг бу мақсадларини амалга ошириш учун имкониятлари бор эди. Уша пайтда Мирзахон ҳам, Бобур мирзо ҳам катта лашқарга эга эдилар ва шароит ҳам қулай эди. Бобур бой Қобул вилоятига ҳукмронлик қиларди, Мирзахон эса, Бадахшондан ташқари, ўша пайтда Қундуз вилоятини ҳам ўз тасарруфига олганди. У ернинг ҳокими Урусбек дўрмон Шайбонийхон ўлимидан сўнг у ердан қочиб кетган эди. Бунинг устига, йнгирма минг кишилик мўғул суворийлари Марв фожиясидан кейин, яъни Шоҳ Исмоил билан бўлган жангда Шайбонийхон ўлдирилгач, Амударё соҳилида шайбоний султонлари-

дан ажралиб Мирзахонга келиб қўшилдилар. Хондамир ва Ҳасанбек Румлунинг хабарига кўра, ўшанда Бобур ёрдам сўраб шоҳ Исмоил (1502—1524)га мурожаат қилган ва унинг ҳузурига элчи сифатида шахсан Мирзахонни юборган. Шунда шоҳ Исмоил Бобурга ёрдам тариқасида Аҳмадбек Сўфи ўгли ва Шоҳруҳбек афшор бошчилигида катта қўшиқ йўллаган. Бирок, Мирзахоннинг хизматлари шу билангина тугамаган. У ўша пайтда Бадахшон лашкари билан бирга Бобур ва қизилбошларнинг Мовароуннаҳрга қилган юришида қатнашади. Кейини маънони воқеалар содир бўлгани маълум эмас. Бобур фақат ўзи ва Мирзахон ўртасида элчилар алмашингани ҳақида хабар беради: «Шанба куни ойнинг ўи бирида (1519 йилнинг 9 июлида) мажлис эди, намози дигар била намози шомнинг орасида, улуг Кабутархонанинг томининг устига чиқиб ичилди. Кечроқ бир неча отлик Деҳи афгон саридин йўл била шаҳр сари ўтуб борадур. Таҳқиқ қилилди: Дарвеш Муҳаммад сорбон экандурким, Мирзахон қошидин элчиликка келадур экандур... Тонгласи девон ўлтурғонда русум ва қонда била келиб, Мирзахон йиборгон пешкашларини тортти». «Бобурнома»да айнан ўша 1519 йил тафсилотлари келтирилган бошқа ерда шундай деб ёзилган: «Одина куни (шабон) ойнинг секкизида (1519 йилнинг 6 августидан) Кенакким, Мирзахон қошига бориб эди, келди». Элчилар алмашинувиининг мақсади ва қандай вазифаларни кўзлагани хусусида бирон гап айтилмаган. Мирзахоннинг тақдирини ҳақида бошқа бирон нарса маълум эмас.

1521—1526 йилларда Бадахшон вилоятида Ҳумоюн мирзо ҳукмронлик қилди. Ёзма манбаларда мамлакатнинг 1519 йилдан 1526 йилгача бўлган ижтимоий-сиёсий аҳволи ҳақида ҳеч қандай маълумот келтирилмаган. 1526 йилда Бобур Ҳиндистонга юриш бошлашдан аввал ўғлини Бадахшондан чақиртириб олди ва у ерга Ҳиндол мирзони жўнатди. Келаси 1527 йили у ҳам чақиртириб олинди. Тарихчи Мирзо Муҳаммад Ҳайдар Ҳумоюн мирзонинг Бадахшондан кетиши билан боғлиқ қизиқ бир воқеани ҳикоя қилади. Бу воқеадан маълум бўлишича, бадахшонликлар уни қўйиб юборишни истамаган ва Ҳумоюн мирзони ўраб олиб шундай деганлар: «Бадахшон ўзбеклар мамлакатини (яъни Балх — Б. А.) яқинида жойлашган ва уларнинг дилларида бадахшонликларга нисбатан пинҳона хусумат мавжуд. [Ерлик] амирлар уни мудрофаа қилишга ожиздирлар». Ҳумоюн мирзо уларнинг ўтинчаларига қуроқ солмай, мамлакатни тарк этгач, халқнинг кўнгли чўкди. Бадахшоннинг Султон Увайс ва бошқа амирлари Қошғар ҳокими Султон Саидхон (1514—1533)га Бадахшонни ўз ҳимояси остига олишини илтимос қилиб, мурожаат қилдилар, ақс ҳолда «агар ўзбеклар хужум бошласалар, уларни ҳеч ким қутқариб қололмасди». Султон Саид уларнинг таклифларини қабул қилди ва Ёркенгта Рашидхонни қолдириб, ўзи Бадахшонга юриш бошлади. Сарие жуён деган мавзегга етиб, бўлғуси муаррих Муҳаммад Ҳайдарни илғор қўшинлар билан Бадахшонга юборди. Муҳаммад Ҳайдар Бадах-

шонга етганда, буидан ўн бир кун илгари бу ерга келган Ҳиндол мирзонинг Зафар қалъасини эгаллаганидан воқиф бўлди. Қошгарликлар қалъани теварак-атрофдан қуршаб олдилар: уч ой давомида қуршовдагилар билан жанг борди. Охири сулҳ тузилиб, Абу Саид Бадахшонни тарк этди. Шундан кейин, Ҳиндол мирзо Бадахшондан чақиртириб олинди ва юқорида номи зикр этилган Хон мирзонинг ўғли Сулаймоншоҳ Бадахшон ҳокими этиб тайинланди.

Шундай қилиб, 1527 йилда Бадахшон амалда Бобур давлатидан ажралиб чиқди ва бу мустақил амирлик темурий Сулаймоншоҳ ва унинг авлодлари бошчилигида Балх тепасида турган шайбонийларга қарши XVI асрнинг 80-йилларигача муваффақиятли кураш олиб бориб, ўз мустақиллигини сақлаб қолди. Воҳан ҳам ярим мустақиллик ҳолатини сақлаб қолди ва, Муҳаммад Ҳайдарнинг сўзларига қараганда, бутун Бадахшоннинг оёйишталиги ва фаровонлиги шу ўлкага боғлиқ бўлди.

XVI асрнинг биринчи ярмида Кобул ҳукмдори Ҳумоюн ва Бадахшон ҳокими Сулаймоншоҳ шайбонийлар тасарруфида бўлган Балх ва Амударёнинг ўнг соҳилидаги бошқа ерларга хавф туғдира бошладилар. Масалан, 1529 йилда Ҳумоюн Султон Увайс ва бошқа беклар билан бирлашиб, Мовароуннаҳрнинг ўнг соҳилидаги ноҳияларга ҳужум қилди. Бу ерда уларга Термиз ҳокими Турсун Муҳаммад султон ҳам қўшилди. Ушанда улар Ҳисор ва Қўбадиёни забт этдилар. Бу билан улар шайбонийларнинг ҳудудларида хавфли вазият вужудга келтирдилар. Бу ўз навбатида охир ул-оқибат Балхда ҳукмронлик қилган шайбонийлар ва Шимолий Ҳиндистондаги темурийлар ўртасида катта уруш келтириб чиқариши мумкин эди. Бобурийнинг Кобулни Ҳумоюндан тортиб олиши ва ўз номига хутба ўқишига айнан шу сабаб бўлгани эҳтимолдан холь эмасдур.

Шайбонийлардан кўра Сулаймоншоҳ кўпроқ ташвиш туғдирарди. Унинг тез-тез босқин уюштириб туриши Балх ва унга қарашли музофотларни оғир аҳволга туширди. Аҳвол шу даражага бориб етдики, 1536 йил август ойининг ўртасида Сулаймоншоҳ Балх ҳудудига ҳужум қилди ва 5 сентябрда бу шаҳарни забт этди. Қистин-қора султон (Балх ҳокими; 1526—1544 йиллар) Амударёнинг ўнг соҳилига қочиб ўтди. Шунга қарамай, Сулаймоншоҳ Балхда мустаҳкамланиб қололмади, чунки тез орада, тахминан 3—4 ойдан кейин, худди ўша Қистин-қора султон уни Балхдан сиқиб чиқарди. Албатта, унга Убайдуллоҳхон (1533—1539) ёрдам берган, аке ҳолда Амудан ўтиш ва Сулаймоншоҳдай кучли рақибни бартараф қилиш қийин эди.

Қистин-қора султоннинг ўғли ва тожу тахт вориси Қилич-қора султон ҳукмронлиги даврида (1544 йил 5 октябридан 1547 йилнинг 13 апрелигача) Сулаймоншоҳ яна Балх музофотига ҳужум қилди ва 1545 йилнинг 14 февралда Балхни босиб олди, лекин бу гал ҳам у ерда узоқ туролмади ва тез орада Балхни ташлаб чиқишга мажбур бўлди.

Ҳумоюн ва Комрон Бадахшоннинг мустақил бўлишини истамай, уни Бсбурийлар давлати таркибида сақлаб қолиш учун узоқ муддаг кураш олиб бордилар. Жумладан, Ҳумоюн Ҳиндистондан қочгач, Комрон Бадахшонни ўзига қаратиб олиш учун фаол ҳаракат бошлади. Комрон Норин мавзеида Сулаймоншоҳни енгиб, уни ўзининг олий ҳукмроғлигини тан олишга мажбур қилди. 1541 йили Сулаймоншоҳ унга тобеликдан чиқишга ҳаракат қилди, ammo Андаробда бўлган жангга мағлубиятга учради, сўнгра Зафар қалъасида Комрон томонидан қуршовга олиниб, қурол-аслаҳасини топширишга мажбур бўлди.

1547—1550 йиллар мобайнида Афғонистон, шу жумладан Бадахшон ҳам Ҳумоюн ва Комрон ўртасида кечган жангу жадаллар майдонига айланди. Шуниси диққатга сазоворки, бу курашда Балхнинг шайбоний ҳукмдорлари ҳам фаол иштирок этдилар. Масалан, Комрон 1547 йилда Ҳумоюнни жанг билан Кобулдан қувганда, Ҳумоюн Заххок, Бомиён ва Ғур орқали Балх тасарруфидаги Айбак мавзеига чекинди, шайбонийларнинг ўша ердаги ҳокими уни иззат-икром билан кутиб олиб, Балхгача кузатиб қўйди. Балхда Пирмуҳаммадхон уни тантанали равишда кутиб олиб, олий даражада ҳурмат бажо келтирди. Абулфазл Алломийнинг айтишича, Балх ҳокими уни ўз уйида қабул қилган. Кейинроқ Комрон унинг ёрдами ва ҳамроғлигида Бадахшонга юриш бошлаган. 1548 йилнинг февраль-март ойларида Ҳумоюн Бадахшонга лашкар тортган ва ҳеч қандай қаршиликсиз Андароб, Норин ва Ҳўотни забт этган; 1548 йилнинг 20—21 июлида Балги дарёсининг соҳили (Толқон дарёсининг ирмоғи) га етиб олади. 1548 йилнинг 22 июлида Чўлпон тепалигининг ёнида Ҳумоюн ва Комрон ўртасида катта жанг бўлади. Унда Комрон мағлубиятга учраб, Толқон қалъасига яширинган. Гулбаданбегимнинг ёзишича, бир неча кун ўтгач, Комрон курашни тўхтатиб таслим бўлган. У авф қилиниб, Қўлобга ҳоким этиб тайинланган. Толқон ва Зафар қалъасини эса Ҳумоюн Сулаймоншоҳга тақдим этган. Шу тариқа Ҳумоюн, Комрон ва Мирзо Сулаймон яна ярашиб олдилар. Балхлик тарихчининг берган маълумотига қараганда, уларни Пирмуҳаммадхон томонидан Толқонга юборилган мавлоно Абулхайр яраштириб қўйган. Абулфазл Алломийнинг сўзларига кўра, Ҳумоюн 1548 йилнинг 18 августига келиб Толқонни қуршовда тутган. Шундан кейин Пирмуҳаммадхоннинг ёрдам беришидан тамоман умиди узилган Комрон қалъани Ҳумоюнга топширган.

Пирмуҳаммадхон Комронга Бадахшонни босиб олишда ёрдан кўрсатгани туфайли унинг Ҳумоюн билан муносабати кескинлашди. 1549 йилда Ҳумоюн Балхга қарши ҳарбий ҳаракат бошлади. Гулбаданбегимнинг маълумотларига қараганда, Ҳумоюн ва унга Норин мавзеида келиб қўшилган мирзо Ҳиндол ва Сулаймоншоҳ деярли қаршиликсиз Айбакни забт этганлар ва Ҳулм орқали Балхга яқинлашганлар, сўнгра Бобошоҳу деган ерда манзил қурганлар. Пирмуҳаммадхон қаршилик кўрсатиш бегойдалигини тушуниб, энди шаҳарни темурийларга топшириш-

га қарор қилган ҳам эдики, қуршов бошлаганидан бирор ҳафта ўтар-ўтмас Ҳумоюн қутилмаганда қароргоҳини ташлаб Дарағез (Балхнинг жанубий тарафида ундан 5 фарсах масофада жойлашган манзил)га чекинган ва Сари чаҳор чашма, Ғурбанд, Хўжа сайёрон ва Қорабоғ орқали Кобулга қараб юрган; Ҳиндол мирзо Қундузга, Мирзо Сулаймон эса Бадахшонга йўл олган. Амин Аҳмад Розий ва Абулфазл Алломийлар темурийларнинг Балх остонасидан бу қадар шошилинич равишда чекиннишининг сабабини тушунтиришга ҳаракат қилганлар. «Ҳафт иқлим»да айтилишича, бу юришга таклиф этилган мирзо Аскаррий ва Комрон Ҳумоюн қароргоҳига келмаган. Бу камлик қилгандек, унга қарши исён кўтарганлар. Бу фикрини Абулфазл Алломий ҳам тасдиқлайди. Амин Аҳмад Розийнинг кейинги маълумотларидан шу нарса маълум бўладики, айнан шу пайтда бадахшонликлар Ҳумоюн қароргоҳига ҳамла қилганлар ва унга жиддий талафот етказганлар.

1550 йилдан сўнг Балх ва Бадахшондаги аҳвол барқарорлашди. XVI асрнинг 50-йиллари ўртасида Балх ижтимоий-сиёсий жиҳатдан мустақамланди ва Бухоро ҳукмронлиги тобелигидан чиқди. Бухорода эса, аксинча, турли ҳукмрон феодал доиралар ва султонлар ўртасида кураш кучайиб кетди. Бунинг устига, Абдуллахон II (Бухоронинг улуғ хони; 1583—1598) Бухорони забт этгач (1557), Пирмуҳаммадхон 1557 йилнинг 13 июнида барча ўзбекларнинг улуғ хони деб эълон қилинди ва 1561 йилнинг 18 апрелигача шу маконда турди. Бироқ Сулаймоншоҳнинг Бадахшондаги мавқеининг кучайиши ва унинг Балх вилояти ҳудудларида фаоллашуви натижасида, Пирмуҳаммадхон Балхни ташлаб, Мовароуннаҳрга кета олмади. Шу сабабли Абдуллахон II Бухоронинг ягона ҳукмдори бўлиб қолаверди.

Қўп ўтмай, Сулаймоншоҳ катта қўшин билан Балх ҳудудига бостириб кирди. Балхлик тарихчи Дарвиш Муҳаммад ал-Балхийнинг сўзларига қараганда, Сулаймоншоҳ билан Балх қўшинлари ўртасида 1560 йилнинг июль-август ойларида катта уруш бўлди. Шундан кейин Балхдан Бухорога тинимсиз чопар қатнади — Пирмуҳаммадхон Абдуллахонга ёрдам сўраб мурожаат қилди. Охири Абдуллахон катта қўшин йигиб амакисига ёрдамга борди. Уша вақтда Сулаймоншоҳ Балхнинг теварак-атрофидаги қишлоқларни талон-торож қилиб, Шибирғоннинг Сарипул қишлоғи ёнидаги Чашмайи козирон деган жойда макон тутиб ўлтирарди. Шайбонийлар Балхда катта қўшни тўпладилар, лекин, шунга қарамай, Сулаймоншоҳ билан бўладиган урушни олиб бориш тактикаси масаласида яқдиллик йўқ эди. Масалан, балхлик амирлардан бир гуруҳи (Муҳаммадқулибий оталиқ, Хўжамёр оталиқ, хожа Муғ оталиқ, Муҳаммад Мурод оталиқ, Алимуродбий ва бошқалар) орасида тушкунлик ва ваҳима аломатлари ҳукм сурарди. Улар «Сулаймоншоҳ билан очиқ майдонда уруш қилиб бўлмайди, яхшиси Балх қалъаси ичига кириб олайлик. Борди-ю душман изимиздан тушиб, таъқиб қилиб келгундай бўлса, қалъадан чиқиб устига от соламыз. Ишончимиз

комилки, барибир, бирон нарсага эга бўлмай қайтиб кетади», деб ўйлардилар. Қизиги шундаки, Пирмуҳаммадхоннинг ўзи ҳам қарийб шундай фикрда эди. Абдуллахон билан бирга Бухородан келган амирлар бешқача фикрда эдилар. «Абдуллонома» муаллифи Ҳофизни Таниш Бухорий улардан бири Турумбий дўрмоннинг давлат кенгашида бу хусусда айтган қуйидаги гапларини келтиради: «Давлат аҳволига муносиби шулки, душман қасрда бўлмасин, бориб ўша ерда [унинг билан] олишамиз. Қандай бўлмасин, фитнес [тиғини] кўтарамиз, [балхлик] амирлар кўрсатган маслаҳатлар кўп хатодир. Муқаррари шулки, борди-ю бизлар бу манзилдан [орқага] қайтсак, душман қувватланиб, ўша водийга бостириб киради, биз бўлса ундан кўрқиб чекингандай бўламиз. Яна [шуниси ҳам борки], бизнинг кўп қўшинимиз бор; орқага қайтганда йўлда бирор ҳодиса юз бериб, уларни идора қилиш қийинлашиб қолиши мумкин». Қизгин баҳс ва тортишувлардан сўнг Бухоро амирларининг таклифи маъқулланди. Шайбонийларнинг бирлашган қисмлари Чашмайи козиронга қараб юрдилар. Дарвиш Муҳаммад Балхий келтирган маълумотга қараганда, ҳар икки ўртада уруш (1550 йилнинг 20 декабрида) бўлган. Оғир жанглардан кейин шайбонийлар ғалаба қозондилар. Сулаймоншоҳ чекинишга мажбур бўлди ва қолган-қутган аскарни билан бир амаллаб Бадахшонга етиб олди, ўғли Иброҳим мирзо эса Балхдан қарийб 4 фарсах масофада, унинг жанубий тарафида жойланган Дарагез деган мавзеда яширипти. Лекин уни таъқиб қилиб борган Муҳаммад Муродбий бошлиқ шайбоний аскарлар қидириб топдилар. Асир олинган Иброҳим мирзо Балхга олиб келинди ва орадан қирқ кун кечгач, 1560 йил 27 августда Пирмуҳаммадхоннинг амри билан Балхнинг Чортоғида қатл этилди.

Чашмайи козиронда эришилган ғалаба Пирмуҳаммадхонни бир қадар ғайратлантирди. У 1560 йилнинг 3 сентябрида Тохаристоннинг йирик шаҳарларидан Толқон (Толиқон) билан Қундуз устига қўшин тортиди. Тарихий манбаларда бу юришнинг натижа-оқибати ҳақида аниқ бир нима дейилмаган. Фикримизча, бундан бор-йўғи бир ой муқаддам енгилиб, катта талафот кўрган Сулаймоншоҳ шайбонийларга қаршилик кўрсатиш ва Тохаристонни ҳимоя қилиш имкониятидан йироқ бўлган ва Пирмуҳаммадхон ўлканинг бу ва бошқа шаҳарларини озод қилиб, қайтадан Балх хонлиги таркибига қўшган. Лекин Пирмуҳаммадхоннинг ўғли ва тахт вориси Динмуҳаммадхон (1566—1573) даврида, аниқроғи ҳукмронлигининг охирларида Сулаймоншоҳ Тохаристонни яна эгаллади.

Таъбир жоиз бўлса шунини ҳам айтиш керакки, ўзаро феодал кураш кучайган пайтларда айрим шайбоний султонлар Сулаймоншоҳ ва унинг серғайрат набираси Ҳусрав мирзо (юқорида қайд этилган Иброҳим Мирзонинг ўғли) билан битим тузиб, уларнинг ҳарбий ёрдамидан фойдаланганлар. Масалан, 1573 йилнинг март ойида, Абдуллахон II Балхни қамал қилиб турганда, Ҳисор вилоятининг ҳокими Ҳошим султон билан бирга

Сулаймоншоҳ ўз аскарлари билан Балхга тобе мавзелардан Хулмга келиб тушдилар. Яна бир мисол, Абдуллахон Ҳисори шодмонни олган йили (1574) шайбонийлардан Музаффар султон билан Муҳаммад Қосим султон (Самарқанд ҳокими Жувонмард Алихоннинг ўғиллари) аввал Қўлобга, у ердан Бадахшонга бориб, унинг ҳокими Шоҳруҳ мирзо билан қўшилдилар; 1579 йилнинг 10 июнида улар зиёрат баҳонаси билан Хожа ҳайрон (ҳозирги Мозори шариф)га келиб, Балх теварагидаги қишлоқларни талон-торож қилиб кетдилар.

Маълумки, 1567—1583 йиллар орасида, оғир ва муросасиз курашлардан кейин, Абдуллахон II шайбоний султонларнинг бошбошдоқликдан иборат ҳаракатларига барҳам бериб, Мовароуннаҳр ва Туркистонни, яъни Амударё билан Сирдарё оралигидаги вилоятларни ўз туғи остига бирлаштиришга муваффақ бўлди. Орадан бир йил ўтгач, 1584 йили Абдуллахон Сулаймоншоҳга қарши уруш очди. Шу мақсадда у 12 февралда Балхга келиб тушди ва қисқа фурсат ҳордиқ чиқаргандан сўнг Тохаристон ва Бадахшон сари йўл олди. Қундузга қарашли Оқсаройга борганларидан кейин қўшин икки гуруҳга бўлинди. Биринчи гуруҳ Абдуллахоннинг ўзи бошчилигида Қундузга, иккинчи гуруҳ амир Шоҳсаидбий қўмондонлиги остида жануб тарафга — Коҳмерд ва Ғур вилоятларига қараб йўлга тушди.

Қундуз ўша йилнинг 29 февралда ишғол қилинди. Шоҳруҳ мирзо шайбонийларнинг катта куч билан қилган ҳужумига дош беролмади ва аҳлу оиласи ва мулозимлари билан Қобулга қараб қочди. Ушанда шайбонийлар қўшини Толқон, Бағлон, Норин, Қошиндеҳ, Ғур, Хинжон, Андароб, Коҳмерд, Рустақ, Кишм ва Бадахшоннинг ўша вақтдаги пойтахти Зафар қалъасини ҳам ишғол қилдилар. Шунга қарамай, Абдуллахон Бадахшонни тўла равишда бўйсундиролмади. Тоғли ноҳияларнинг кўпгина қалъалари ўз мустақиллигини сақлаб қола билдилар, баъзилари эса, масалан, Хуст қалъаси халқи шайбонийларнинг қўшинларини тор-мор келтирдилар.

Лекин Қўлоб учун бўлган жанглар оғир бўлди. Маълумки, маҳаллий саййидлар ва чигатоӣ беклар ўша кунлари Шоҳруҳ мирзонинг балоғатга етмаган ўғли Муҳаммад Замонни вилоят ҳокими деб эълон қилган эдилар. Бироқ Муҳаммад Замоннинг ҳукмронлиги икки йил (1585—1586) дан нарига ўтмади. Тўғриси, Абдуллахон Қўлобни тинч йўл билан бўйсундирмоқчи бўлди ва шу мақсадда ўзининг икки нуфузли амирини: Жондавлатбий билан Жултойбийни Қўлоб қалъасига элчи қилиб юборди. Лекин бунинг фойдаси бўлмади. Абдуллахон бу ҳақда Ҳиндикуш йўлида 1585 йилнинг 29 июнида хабар топди. «Абдулланома» да баён этилган воқеалар тафсилидан маълум бўлишича, ўшанда Абдуллахон Тохаристон билан Бадахшоннинг қолган қисмини ҳам бўйсундирмоқчи эди. Аммо Қўлобда юз берган воқеа — у ерга юборилган ҳарбий қисмнинг тор-мор келтирилганлиги ҳақидаги «совуқ» хабар Абдуллахон режаларининг «белига тепди». Натижада у Бадахшон билан Тохаристоннинг жанубий вилоят-

лари устига бошланган юришни тўхтатишга, бэр куи билан Қўлоб устига юришга ва уни бирёқлик қилшга мажбур бўлди.

Қўлобга юриш 1586 йилнинг 7 апрелида бошланди. Юришга Абдуллахон ва унинг тахт вориси, Балх ҳокими Абдулмўмин султоннинг ўзлари бошчилик қилдилар. Қўлоб қалъаси қамали қарийб қирқ кун, яъни 15 майгача давом этди, лекин натижасиз бўлди. Қамал жангларида Абдуллахоннинг ўзи шахсан иштирок этди. Оқибатда қалъа мудофаачиларининг қаршилиги синдирилди. Қўлоб ўша йилнинг 11 июнида шайбонийлар қўшини тарафидан ишғол этилди. Қалъа аҳли қатли ом қилинди, мудофаа иншоотлари эса ер билан яксон этилди.

1586—1587 йиллар мобайнида Сулаймоншоҳ ва Ҳусрав мирзо Ҳиндистон ҳукмдори бобурий Акбаршоҳ (1556—1605) ва Тохаристон билан Бадахшондаги тарафдорлари ёрдамида икки марта Бадахшон билан Тохаристонга бостириб кирдилар. Биринчиси 1586 йил июнь ойининг ўртасида содир бўлди. Ушанда Сулаймоншоҳ билан Ҳусрав мирзо Толқонни босиб олдилар. Лекин тез орада Абдуллахон юборган қўшин уларни Толқондан сиқиб чиқарди ва шайбонийларнинг Қулбобо кўкалтиб босиб бўлган қўшини уларни Ҳиндикуш довоингача таъқиб қилиб борди. 1587 йилнинг апрель ойида теурийлар Балхда Абдуллахон билан Абдулмўминнинг йўқлигидан фойдаланиб (ўшанда Абдуллахон Бухорода, Абдулмўмин эса Чўли зардакда ов билан банд эдилар) иккинчи марта Тохаристон билан Бадахшонга бостириб кирдилар ва Қундузни эгалладилар, унинг теварак-атрофидаги қишлоқларни талон-торож қилдилар. Бу ҳам етмагандай, Мулла Бобо билан Ҳасанбек Шайх Умарий шайбонийларнинг Бадахшондаги ноиб Шохназар девонани қувиб юбориб, Кишим шаҳрини ишғол қилдилар. Шундан кейин Сулаймоншоҳ, Шохруҳ мирзо, Мулло Бобо ва Ҳасанбек Шайх Умарий, ҳаммалари бириктиб, Қундуз устига қўшин тортдилар. Маҳмуд ибн Вали келтирган маълумотларга қараганда, уларнинг қўл остида 30 минг кишилик қўшин бўлган. Қундузликлар уларга қаттиқ қаршилик кўрсатдилар, лекин шаҳар катта хавф остида қолган эди. Аммо Балхдан ўз вақтида Абдулмўмин султон бошчилигида кўмак етиб келди. Абдулмўмин ва Қундуз ҳокими Динмуҳаммад биргаликда Сулаймоншоҳ ва унинг иттифоқдошларини тор-мор келтирдилар. Сулаймоншоҳ ва унинг шериклари Кобулга қараб қочдилар. Кобул ҳокими Муҳаммад Ҳаким мирзо ўшанда Сулаймоншоҳни ўз ҳузурда қолдирди ва унга Лағмон вилоятини низоом қилди, Шохруҳ мирзони эса Аграга, Акбаршоҳ ҳузурига жўнатиб юборди. Лекин Сулаймоншоҳ барибир тиниб-тинчимади. У 1587 йили яна Тохаристон устига қўшин тортди ва Толқонни эгаллади. Бироқ унинг бу сафарги уриниши ҳам мағлубият билан тамомланди. Абдулмўминхои уни яна Тохаристондан суриб чиқарди.

Шундан кейин Сулаймоншоҳ Тохаристон билан Бадахшонни қайтариб олиш борасида бошқа уринмади. Сулаймоншоҳ ҳам

Ҳиндистонга кетиб қолди ва 1589 йили Лоҳурда 77 ёшида вафот топди.

Бадахшон учун шайбонийлар билан қуролли кураш олиб борган сўнгги темурий — бу Шоҳруҳ мирзонинг ўғли Муҳаммад Замон бўлди. Тўғри, у ҳали 5—6 ёшли бола эди. Лекин темурийларнинг тарафдорлари Кўлобда ҳам, Бадахшонда ҳам, Тоҳаристонда ҳам ҳали кўп эди. Улар бу сафар Муҳаммад Замонни байроқ қилиб кўтардилар.

Биз юқорида Кўлоб ишғол этилганда (1586 йил 15 май) Муҳаммад Замон онаси билан бирга Балхга жўнатилганлиги ва ўша ерда кучли кузатув остида истиқомат қилганлиги хусусида гапирган эдик. 1589 йил бошида хайрихоҳ одамлар Балхда Абдулмўмин султоннинг йўқлигидан фойдаланиб (у ўша вақтда қўшин билан Хуросон юришида эди) шаҳзодани, онаси билан бирга, Бадахшонга олиб кетдилар. Улар бу ерда тез фурсат ичида аскар тўпладилар ва ўша йилнинг баҳорида Кўлоб сари йўл олдилар. Шайбонийларнинг Кўлобни қўриқлаб турган оз сонли аскарлари Муҳаммад Замон ва тарафдорларининг ҳужумига дош беролмадилар. Устига-устак, шаҳарнинг мустаҳкам қалъаси ва бошқа мудофаа иншоотлари ҳам, биз бу ҳақда илгари сўзлаб ўтдик, илгари Абдуллахоннинг амри билан бузиб ташланган эди. Кўлоб доруғаси Шоҳмуҳаммадбий шаҳарни ташлаб Толқонга қараб қочди. Абдуллахоннинг Толқон билан Кишми қўриқлаб турган амирлари Аллоҳбердибий кeroит билан Турумбий ўз кучларини бирлаштириб, Муҳаммад Замон ва унинг гумашталарига қарши Кўлобга қараб от сурдилар. Лекин Муҳаммад Замоннинг тарафдорларидан енгилдилар. Аллоҳбердибий билан Турумбий ўлдирилди. Абдулмўминхон ўша кунлари бор аскари билан Маручоқда турар эди. Кўлобда юз берган воқеа уни бир қадар саросимага солди, лекин ўзини қўлга ола билди ва Хуросон юришини тўхтатиб, Кўлоб устига қўшин тортиди. Қўшиннинг илгор (манғлай) қисмига Шоҳмуҳаммадбий билан Дўстимбий тайинландилар. Лекин иш қон тўкилишига бориб етмади — шайбонийлар қўшини Қалъа-йи Шоҳназарга етиши билан Муҳаммад Замон ва унинг гумашталари Кўлобни ташлаб қочиб қолдилар. Улар дастлаб Кўлобнинг Анжиркон водийсига бордилар. Абдулмўминхон уларнинг кетидан ҳар тарафга отлиқ қисмлар жўнатди. Қисмлардан бири Бобобек найман, Аллоҳберди кўкалтош, Турди Муҳаммад, Али Мардон баҳодир ва Шоҳим яроғ бошчилигида Кўлоб билан Анжирконга, иккинчи қисм Худойберди мирзо ва Қурчибек етакчилигида Хинжон тарафга жўнаб кетди; Бадахшон тоғларига амир Шоҳмуҳаммад ва Қутлуғ мирзо бошчилигида учинчи бир бўлинма жўнатилды. Икки кунлик қидирувдан кейин ҳарбий қисмлардан бири Муҳаммад Замоннинг изига тушгандай бўлди, лекин шаҳзода олишув вақтида яна қўлдан чиқиб гойиб бўлди. Шундай бўлса-да, барибир, уни қувиб етдилар. Қаттиқ уруш бўлди. Муҳаммад Замоннинг кўпчилик одами ўлдирилди. Лекин шаҳзода бир неча мулозим ва хизматкорлари билан қочиб қутулиш-

га муваффақ бўлди. Тарихчи олим Маҳмуд ибн Валининг сўзларига қараганда, шахзода ва унинг одамлари гўё симоб каби Бадахшон тоғлари орасига кириб кўздан гойиб бўлган.

Шундай қилиб, қарийб саккиз йиллик ҳукмронликдан кейин темурийлар Тохаристон, Бадахшон ва Кўлобни ҳам қўлдан бой бердилар. Сулаймоншоҳ 1589 йили Лоҳурда қазо қилди, Муҳаммад Замон Бадахшон тоғлари орасида гойиб бўлди, Шоҳруҳ мирзо бўлса шоҳ Акбар хизматида қолди.

Мақола сўнгида яна бир муҳим воқеага қисқа тарзда тўхлиб ўтамиз. 1984 йилнинг кузида Ўзбекистон Республикаси Фанлар академияси Шарқшунослик институтининг бир гуруҳ илмий ходимлари қадимий қўлёзмаларни қидириб Хоразм воҳасида бўлганларида 72 варақдан иборат қимматли бир қўлёзmani сотиб олдилар. Асарнинг қусур ва камчиликлари бор эди, масала, аввали ва охириги варақлари етишмас, нам тегиб, варақлари ёпишиб қолай деб қолган эди. Қўлёзmani тез фурсат ичида таъмирлаш зарур эди. Шунинг учун биз кўп вақт уни қўлимизда тутиб қололмадик ва умумий мазмуни билан танишдик, холос. Қисқаси, дастлабки текширишлар шуни кўрсатдики, қўлёзма Эрон подшоҳи Таҳмосп (1524—1576) ва сафавийларнинг Хуросондаги пөнбларининг Бадахшон ҳокими темурий Сулаймоншоҳ ва Ёрканд хонлари Султон Саидхон ва Абдурашидхон (1532—1566)лар билан олиб берган ёзишмаларидан иборат экан. Мақтубларда Эрон билан Ёрканд хонлиги ўртасида Шайбонийлар давлати, яъни Бухоро ва Балх хонликларига қарши ҳарбий-сиёсий иттифоқ тузиш ҳақида сўз боради. Бошқа сўз билан айтганда, шоҳ Таҳмосп Бадахшон ҳокими ва Ёрканд хонларига ўзбекларга қарши курашида ҳарбий ёрдам ваъда қилиб, эвазига Сулаймоншоҳдан ҳам, Ёрканд хонларидан ҳам шиа мазҳабига ўтишни шарт қилиб қўйган.

Қисқаси, бу ҳужжатлар Шайбонийлар давлати билан Эрон ўртасидаги сиёсий муносабатлар тарихини ўрганишда муҳим манба бўлиб хизмат қилиши мумкин.

АЛ-ХОРАЗМИЙ ДАВРИ

Улуғ мутафаккир, қомусий олим Ал-Хоразмийнинг ҳаёти ва ижоди Шарқдаги уч маданий марказ: Хоразм (Гурганж) (мутафаккирнинг ўзи Хоразмда таваллуд топган ва асосий билимларни шу ерда олган), Хуросон, аниқроғи қадимий Марви шоҳижон ва ниҳоят олим асосан яшаб, ижод этган Бағдод билан узвий боғланган.

Хоразмнинг Қутайба ибн Муслим бошчилигида араблар томонидан 715 йилда босиб олинганга қадар моддий-маънавий ҳаёти тўғрисидаги маълумотлар сақланмаган. Тарихий манбаларда келтирилган маълумотларга қараганда, истилочилар Хоразмда ҳамма нарсани — китобларни ҳам, ўқиш-ёзишни билган одамларни ҳам йўқ қилиб ташлаганлар. Абу Райҳон Беруний афсус-надоматлар билан таъкидлаганидек: «Қутайба Хоразм

ёзувини мукаммал билган, Хоразмнинг паёл-ривоятларини яхши билган ва (халқни) илмга ўргатган олимларни йўқ қилиб юборди. Энди бу ривоятлар йўқ бўлиб кетди. Энди исломиятдан аввал нима бўлганини ҳам аниқ билиб бўлмайди». Аммо, шунга қарамай, қадимий форс обидалари, бизгача етиб келган озми-кўпми манбалар, юнон, арман ва суриялик тарихчилар, жўрроф олимларнинг, шунингдек, Урта Осиё-Эрон эпоси материаллари, улуғ мутафаккир Фирдавсийнинг ўлмас «Шоҳнома»си, С. П. Толстов ҳамда Я. Ф. Фуломовнинг археологик кузатишлари натижасида тўпланган материалга асосланиб, Хоразм ва Урта Осиё жаҳон маданияти тараққиётининг қадимий ўчоқларидан бўлганлигини, ҳозирги ўзбеклар, тожиклар ва туркманларнинг қадимий авлодлари юксак маданиятга эга бўлганликларини билиб оламиз.

«Ўзининг улуғворлиги билан ақлини лол қолдирувчи монументал меъморчилик, сополдан ишланган ҳайкалларнинг беқиёс гўзаллиги, терракот ҳайкалчалар ва рельефларнинг ўта нозик дид билан ясалганлиги ва ниҳоят, Хоразм тасвирий санъатининг ёрқин бўёқлари,— деб ёзган эди С. П. Толстов,— Қадимги Хоразм маданиятининг ўта тараққий этганлиги, ўта оғли даражада юксакликка кўтарилганидан далолат беради».

Шуни алоҳида таъкидламоқчимизки, IV асрдан бошлаб, Хоразмнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида рўй берган жараён араблар истилоси арафасида янада кучайди. Афсуски, Хоразмнинг ўша даврдаги сиёсий ҳаёти тўғрисида етарли маълумотларга эга эмасмиз, аммо шуниси аниқки, Урта Осиё ва у билан қўшни бўлган мамлакатлар бу пайтга келиб майда мустақил амирликларга бўлиниб кетган эди. Тарихий манбаларнинг маълумотларига кўра (Беруний асарлари, VI—VIII асрда ёзилган Хитой солномалари), VIII асрнинг бошларида Урта Осиё ўрамида 15 га яқин ана шундай мустақил, майда давлатчалар бўлган. Бу — «Чағон худот» бош бўлган Чағониён, «Термизшоҳ» ҳукмронлик қилган Термиз, Вамжир, Қўбодён, Хутталон бекликлари — булар Вахш ва Панж дарёлари оралиғида жойлашган, ҳозирги Тоғли Бадахшон мухтор эилюати ҳудудидан Керрон, Шугнон, Воҳон, Вахш дарёсининг юқори оқимида жойлашган (ҳозирги Қоратегин) Рашид ва Кумед (бу ерда турк тилида сўзлашувчи кумижлар истиқомат қилганлар), Зарафшоннинг юқори оқимида жойлашган Буттед давлатчаларидир. Учта кичик бекликлардан биттаси — маркази Самарқанд (Зарафшон воҳаси, Панжикентдан то Қарманাগача), Зарафшон vodiёсининг ғарбий қисми (маркази Бухоро) ҳамда Қашқадарё vodiёси (маркази Кеш)дир. Самарқанддан қуйироқда, Зарафшон дарёси бўйларида, Иштихон ва Кушония бекликлари жойлашган эди, Бухоро билан ёнма-ён эса Варданшоҳ бош бўлган Бардан князлиги мавжуд бўлган. Фарғона, Хўжанд, Усрушоша ва Шош ҳам алоҳида давлатлар бўлганлар.

Албатта Хоразм, Табарий ва Муқаддасийнинг шоҳидлик беринича, ана шу воқеалардан четда қолмаган. Чунончи, Табарий

«Хоразмшоҳ» увони билан бир қаторда «Малик» (ҳукмдор) увони ҳам мавжуд бўлганлигини таъкидлайди. Муқаддасийнинг таъкидлашича, Миздакхон (ҳозирги Хўжайли яқинида жойлашган қадимий шаҳар) атрофларида ўша пайтда 12000 алоҳида-алоҳида мустақил кўрғонлар бўлган.

Хуллас, бир сўз билан айтганда, ижтимоий-сиёсий парокандалик ҳамда майда бекликлар ўртасидаги доимий ўзаро тўқнашувлар араб истилочиларига Ўрта Осиёни, жумладан Хоразмни босиб олишларида анча қулайлик туғдирган омиллардан бири бўлган. Араб қўлёзма манбаларида таъкидлашича, арабларнинг ғалаба қозонишига Ўрта Осиё ҳукмдорларининг ўзлари маълум даражада шароит туғдириб берганлар. Чунончи, Табарийнинг сўзларига қараганда, чағон худот Шуман ва Оҳарун подшоҳлари (Сурхон ва Кофирниҳон бўйларидаги давлатлар) нинг душманлик қилиши оқибатида 705 йилда Қутайбани ўзи чақиртирган. Ундаи бир йил илгари эса араб саркардаси Ўсмон ибн Масъуд қўзғолон кўтариб, Термизни эгаллаб олган Мусо ибн Абдуллоҳ ибн Хозимга қарши курашганда Сўғд подшоси ҳамда Хутталон ҳукмдори унинг тарафида туриб жанг қилган. 712 йилда Хоразмшоҳ Асқаджавар ўз иниси Хурзодга қарши олиб борган курашида араблардан ёрдам сўраган. Шунда Қутайбанинг иниси амир Абдурахмон бошчилигидаги араб қўшинлари шиддатли жанг натижасида Хурзоднинг қароргоҳи Хомжирдани эгаллаганлар ҳамда унинг ўзини асир қилиб олганлар. Мазкур жангда 4000 хоразмлик асир ўлдириб юборилгани тўғрисида маълумотлар бор. Араблар билан хоразмликлар ўртасида имзолашган шартномага мувофиқ Хоразмшоҳ арабларга 10000 бош чорва билан бож тўлаган. Шу сабабли, Самарқанд ҳукмдори Гурак (710—737) нинг «Қутайба бу ғалабаларга қудратли феодал зодагонларнинг қўллаб-қувватлашлари оқибатида эришган» деб айтган гапларида жон бор.

Хоразмнинг инқирозга юз тутишини ўша пайтда катта ижтимоий куч бўлган хуррамийлар ҳаракати ҳам тезлаштирган омиллардан бири бўлди. Айтиш мумкинки, Хурзод бошчилигидаги қўзғолон ҳам улар томонидан тайёрланган бўлиб, ўз моҳият-эътибори билан «қишлоқ жамоалари ҳамда шаҳар камбағалларининг катта сарой эгалари, қудратли феодал зодагонларга қарши олиб борган антифеодал кураши эди».

712 йилда Хоразм арабларга тамоман бўйсундирилди. Аммо араблар унинг мустақиллигини бутунлай синдиришга қодир бўла олмадилар. Берунийнинг таъкидлашича, Қутайба Хоразм тахтида Асқаджамуна ибн Асқаджаварни қолдиришга мажбур бўлди. «Хоразмни бошқариш, — деб давом этади Беруний, — то Абу Абдуллоҳ Муҳаммад ибн Аҳмад ибн Ироқ ибн Мансури ибн Абдуллоҳ ибн Туркасабос ибн Шавшафар ибн Асқаджамуқ ибн Асқаджаварс ибн Сабри ибн Саҳра Арсамуханинг қатл этилишига қадар ҳали у хонадоннинг (африкийлар), ҳали бу хонадоннинг қўлида бўлиб келди. Юқорида айтганимиздек, [охирги] ҳукмрон даврида пайғамбар таваллуд топган эдилар.

Араблар истилоси Хоразмнинг ижтимоий-иқтисодий ҳамда маданий ҳаётига катта путур етказди. VIII асрга келиб ҳунармандчилик ва савдо-сотиқ кескин пасайиб кетди (буни Шаршафар ҳамда Абдулалар тарафидан зарб этилган танга пулларнинг оғирлиги ва сифатининг пасайиб кетганлигидан ҳам билиш мумкин), суғориш иншоотлари камайиб кетди (чунончи, Гавҳар ҳамда Қалтаминор наҳрлари қуриб қолди) ва натижада юзлаб сарой ва қалъалар бўшаб қолди, кўп минг гектар серунум ерларни қум босди, кўплаб уй-жойлар таланди ва ёндириб юборилди. Юқорида таъкидлаб ўтганимиздек, кутубхоналар ёндирилди, илм-маърифатли кишилар қиргин қилинди. «Қутайба ибн Муслим ал-Боҳилий Хоразм хаттотларини қатл этиб ва дин пешволарини қириб ташлаб, уларнинг китоблари ҳамда қўлёзмаларини ёқиб юборгандан кейин,— деб ёзган эди Беруний,— хоразмликлар саводсиз бўлиб қолдилар, уларнинг фақат ёдда сақлаб қолган хотираларигина қолди, аммо вақт ўтиши билан бу ҳам унутилиб, фақат ўзлари учун мос бўлган хотираларгина сақланиб қолди».

VIII ва IX асрнинг биринчи чорагида Хоразмнинг сиёсий аҳволи хусусида тўлиқ маълумотга эга эмасмиз. Аммо, шуниси аниқки, мамлакат, шароит ҳар қанча оғир бўлмасин, ўз мустақиллигини сақлаб қола олди. Халифа хазинасига фақат бож тўланар, талаб қилинган пайтда ҳарбий ёрдам юборилар эди. Уша даврдаги сиёсий аҳвол тўғрисида қуйидаги маълумотлар сақланиб қолган. 728 йилда савдо-ҳунармандчилик ривожланган Курдар (ҳозирги Чимбой яқинида жойлашган) шаҳрининг аҳолиси қўзғолон кўтарди. Мазкур қўзғолоннинг қандай кечганлиги маълум эмас, аммо унинг қаттиқ эксплуатацияга, оғир солиқлар солинишига қарши бўлганлиги аниқ. Шу ўрнида Хоразм ҳокимининг арабларга қарши курашга уриниб кўрганлиги ҳам диққатга сазовордир.

Хоразмнинг майда-майда қисмларга бўлиниб кетиши VIII—IX асрнинг биринчи ярмидаги Хоразм тарихида муҳим ўрин тутган ҳодиса бўлди. Жанубий Хоразм африқийлар сулоласига мансуб бўлган Хоразмшоҳ тасарруфида бўлиб, маркази Қот¹ шаҳри эди. Шимолий Хоразмга маҳаллий амир бошчилик қилган; пойтахти Журжония (Гурганж) эди. Урганч ҳокими Маъмун ибн Муҳаммад (1017 йилда вафот этган) тарқоқликни тутатгунга қадар бу икки ҳокимият мустақил бўлган.

IX—X асрларда Хоразм ташқи ҳужумлардан анча холи бўлган. Бу эса мамлакатда савдо-ҳунармандчиликнинг гуллашига, деҳқончиликнинг, шунингдек, шаҳарларнинг ривожланишига олиб келган. Чунончи, ал-Истахрий 930—933 йилларда Хоразмдаги 13 шаҳарнинг номини келтирган: Хоразм (Кос), Даргон, Хазорасп, Хива, Хушмисон, Ардахушмисон, Сафардиз, Нузвар, Қардаронхош, Қардор, Боратегин, Мазминия, Журжония. Орадан ярим аср ўтгач, ал-Муқаддасийнинг (985 йилда ёзган) шо-

¹ Қот — қадимий Кос; ҳозирги Беруний шаҳри.

қидлик беришича, бундай шаҳарлар сони 30 га етган: Кос, Гардмон, Ойхон, Орзахива, Нукфор, Кардор, Миздакхон, Жашира, Садвор, Зардух, Боратегин, Мадминия (Амударёнинг ўнг соҳилида), Журжония, Нузвор, Замахшар, Рузун, Вазирманд, Васкаханкас, Рахушмисон, Мадамисан, Хива, Қардарахос, Хазорасп, Жигарбанд, Жоз, Даргон, Жит, Кичик Журжония, иккинчи Жит, Сафдор, Масосан, Кардор, Андарасгон.

IX—X асрларда Хоразмнинг иқтисодий жиҳатдан гоят тараққий этганлигини Муқаддасий томонидан келтирилган чет мамлакатларга чиқарилган товарлар рўйхатидан ҳам кўриш мумкин. Булар қуйидагилар: сувсар, оқ сичқон, олмахон, сасиқкўзан, латча, тулки, қуён, қундуз ҳамда эчки терилари, шунингдек, мумшам, ўқ-ёйлар, қайин илдизи, қалпоқлар, балиқ елими, балиқ тишлари, канакунжут мойи, мушк-анбар, ошланган от терилари, асал, ёнғоқ, лочинлар, шамширлар, совутлар, насроний қуллар, қўйлар, қорамоллар — булар ҳаммаси Булғордан келтирилган эди; бундан ташқари, узум, майиз, бодом мағизи, сезои, турли-туман газламалар, тўп-тўп мовутлар, совга-салом учун тўқилган кимхоб матолар, мульхам матосидан тикилган рўйжалар, қулфлар, аронж матоси (пахта толасидан тўқилган мато тури — Б. А.), ўқ-ёй (бу ёйларни жуда кучли йигитларгина торта олар эдилар), раҳбон (пишлоқнинг бир тури), зардоблар, балиқ, қатиқлар.

Кўрииб турибдики, Термиз, Самарқанд, Фарғона, Исфижоб (Сайрам) ҳамда Туркистондан келтирилган моллар ичида Хоразм моллари, маҳаллий усталар томонидан ишлаб чиқарилган товарлар кўпроқ эди. Аммо Булғордан келтирилган товарлар миқдори сал кўпроқ бўлган, бу эса Хоразмнинг Шарқ мамлакатларининг турклар ҳамда Волгабўйи халқлари ўртасида катта роль ўйнаганлигидан далолат беради. Ас-Саолибийнинг таъкидлашича, Мисрдаги Дабика шаҳрида ишлаб чиқариладиган добикс матоси Хоразмда кенг тарқалган. Хоразм тарвузлари эса муз солинган маҳсус рух яшикларда халифа Маъмун (813—833) ҳамда Восиқ (842—847) саройига олиб келиб турилган.

Шу ҳам характерлики, Истахрийнинг таъкидлашича, хоразмликлар нафақат ўз ватанларида, балки «Хуросондаги савдогарларнинг асосини ҳам ташкил қилар эдилар; Хуросондаги ҳар бир шаҳарда хоразмликларни учратиш мумкин эди. Улар маҳаллий аҳолидан ўзларининг балавд кулоҳи билан ажралиб турар эдилар».

Маълумки, иқтисоднинг тараққиёти ўз навбатида маданий ҳаётда ҳам ривожланишга олиб келади. Муқаддасийнинг сўзларига қараганда, Хоразм аҳолиси ақл-заковатли, фикҳ илмини эгаллаган маърифатли кишилар эдилар. Халифалик шаҳарларида фикҳ, адабиёт ҳамда Куръонни ўрганиш соҳасида шоғирди бўлмаган хоразмлик имом (бу ерда йирик олим маъноснда) камдан-кам учрайди. Бир сўз билан айтганда, IX—X асрларда Хоразмнинг, худди Бухорода бўлганидек, иқтисодий жиҳатдан ривожланиши илм-фан ҳамда маданиятнинг гуллаб-яшнашига

олиб келди. Гурганжда Маъмуи Академиясининг ташкил этилиши ҳамда ал-Хоразмий, Беруний, иби Сино сингари ўрта асрдаги буюк алломаларнинг етиштириб чиқиши — Хоразм ва Бухоронинг ижтимоий-иқтисодий жиҳатдан гуллаб-яшнаганлигидан далолат беради. Ута антик (эллини) маданиятиниинг, шунингдек, қўшни мамлакатлар, биринчи навбатда Эрон ва Ҳиндистон маданиятиниинг энг яхши анъаналарини ўзига сингдириб олган маҳаллий халқ маданиятиниинг ролини алоҳида қайд этиб ўтиш лозим. Ўзаро қирғинлик урушларига қарамай, қадимий анъаналар ал-Хоразмий ва Беруний замонларигача сақланиб қолди. Абу Райҳон Беруний ижодининг йирик тадқиқотчиларидан бири П. Г. Булгаковнинг таъкидлашича, гарчи қадимий Хоразмнинг ёзма обидалари бизгача етиб келмаган бўлса-да, қадимий Хоразм ёзма илмий маданиятиниинг айрим нарчалари Беруний асарларида сақланиб қолган. Абу Райҳон Беруний, чунончи, айрим юлдузлар туркумлари тўғрисида фикр юритар экан, қадимги хоразмлик мунажжимлар «мазкур юлдуз туркумлари тўғрисида араблардан кўра кўпроқ билар эдилар», деб таъкидлайди.

Юқорида таъкидлаб ўтганимиздек, ал-Хоразмий кўпроқ халифалик маркази бўлган Бағдодда ҳаёт кечирган. У уч аббосий халифалар: ал-Маъмуи, ал-Муътасим (833—842) ва ал-Восиқнинг замондоши бўлган ҳамда улар билан алоқадор бўлган. Ал-Восиқ замонида ал-Хоразмий ҳаттоки Қуйи Волгагача — Хазар хоқонлигига ҳамда Қичик Осиёга элчи қилиб юборилган. Ал-Хоразмий 850 йилда Бағдодда вафот этган. Аммо, биз ҳануз олимнинг Бағдодга келган вақтини аниқлай олмадик. Шунингдек, унинг нима сабабдан бу ерга келиб қолганлиги, бу ерга тўғри Хоразмдан келганми, ёки тақдир тақозоси билан адашиб келиб қолганми, бу ҳам қоронғу. Шунини тахмин қилиш мумкинки, у аввал Марви шоҳишонда истиқомат қилган, чунки бу шаҳар ал-Маъмуи Хуросонда ноблиги даврида (802—813) Хуросоннинг энг йирик шаҳарларидан бирига айланган эди. Сўнгра олим 813 йилда бўлажак халифа билан Бағдодга келиб қолган. Халифа билан ал-Хоразмий яқин муносабатда бўлганлар ва олим ўзининг кўпгина шоҳ асарларини унга бағишлаган.

Аббосийлар сулоласининг ҳукмронлик даврида, айниқса IX—X асрнинг биринчи ярмида, А. Ю. Якубовскийнинг сўзлари билан айтганда, халифаликда маънавий ҳаёт гоят тараққий этган эди. Халифаликда синфий қарама-қаршилиқлар билан бир қаторда унинг қарамоғидаги аҳолининг этник таркиби ниҳоятда хилма-хил бўлиб, улар истилочилар томонидан ҳар тарафлама камситилар эди. Бинобарин, араб золагонлари билан араб бўлмаган халқларнинг боёнлари ўртасида халқ оммасини оғир эксплуатация қилиш эвазига оқиб келаётган бойликларни тақсимлаш ҳамда ҳокимиятдаги юқори лавозимларни эгаллаш учун аёвсиз кураш борар, ва ниҳоят, ҳали-ҳануз турли эски динлар (оташирастлик, насронийлик, монийлик) нинг

таъсири кенг халқ оммаси ўртасида кучли эди. Бидъатчилар ислом динига тиш-тирноғи билан қарши эдилар. Улар гарчанд бу динни ташқи кўринишда қабул қилган бўлсалар-да, аслида унга қарши эдилар.

Маълумки, халифаликка қарашли мамлакатларда, бутун Шарқда бўлгани каби, асосан сунъий суғоришга асосланган деҳқончилик билан шуғулланувлар эди. Суғориш иншоотлари айрим кишиларнинг шахсий мулклари бўлган ва меҳнаткаш халқ оммасини аёвсиз эксплуатация қилишга асосланган эди. Феодалларнинг ерларида жамоа деҳқонлари ёки қуллар тер тўкиб, меҳнат қилар эдилар. Улар жуда оғир шароитда кун кечирардилар. Аҳолидан асосан хирож олинган. Хирож асосан ўрта ҳол ва камбағал деҳқонлардан олиниб, ҳосилнинг учдан бир қисмини ташкил этган. Катта ер эгаларидан хирож ҳосилнинг ўндан бири ҳажмида (ушр) олинган. Бу ерлар омон қолган маҳаллий деҳқонлар, яъни феодаллар, истилочилар уруш вақтида ўлжа сифатида олган ерлар, шунингдек, айрим ҳарбий бошлиқларга улуш (иктоъ) сифатида берилган ерлар эди.

Аммо солиқнинг оғирлиги кичик ер эгалари ва корандалар елкасига тушар эди. Абу Юсуф Ёқубнинг таъкидлашича, хирож асосан ер эгасидан, ушр эса коранда ва бир қисм ер эгаларидан ундириб олинган. Аслида эса, Абу Юсуф Ёқубнинг таъкидлашича, солиқнинг бутун оғирлиги коранда зиммасига тушган.

Халифалик томонидан босиб олинган мамлакатлардаги деҳқонлар оммасининг турмуши ниҳоятда оғир эди. Улар икки томонлама: маҳаллий зодагонлар ва араб мансабдорлари томонидан эксплуатация қилинар эдилар. Истилочилар уларни ниҳоятда хўрлар, оёқости қилар эдилар. «Китоб ал-хирож»да халифа Умар (634—644) га тегишли мана бу гап келтирилган: «Мусулмонлар уларни (бўйсундирилган халқларни), токи улар ҳаёт эканлар, еб-ютадилар. Бизлар ва улар қазо қилганимиздан кейин эса, бизнинг болаларимиз уларнинг болаларини токи улар ҳаёт эканлар еб-ютадилар». Аммо энг таҳқирлиси шулки, улар «фалон қишлоқ ёки рустоқ фуқароси фалонча солиқ тўлаши зарур» сўзлари ёзилган қўрғошиндан ясалган махсус муҳрни (хавотин) бўйинларига осиб юришга мажбур бўлганлар. Халқни шу тариқа муҳрлаб қўйиш ўрта Осиёда, шунингдек халифаликнинг бошқа вилоятларида ҳам амалда эди. Бу ҳақда Абу Юсуф Ёқуб ҳамда Талл-маҳралик Сурия тарихини Дионисий ҳам ёзиб қолдирган. Бу тариқа муносабат нафақат деҳқоннинг, балки маҳаллий савдогарнинг, ҳунарманд ва феодалнинг ҳам иззат-нафсига тегар эди, албатта. Маҳаллий феодаллар истилочлар уларни давлатни бошқариш ишларига яқинлаштирмаганликлари учун (хусусан, уммавийлар даврида) ранжир эдилар.

Энди бир неча оғиз қулчилик хусусида. Қулчилик кучли уклад сифатида сақланиб қолган бўлиб, халифаликнинг ижтимоий-иқтисодий ҳаётида катта роль ўйнаган. А. Ю. Якубовскийнинг таъкидлашича, «қул меҳнатини ҳисобга олмай туриб, халифа-

ликинги ижтимоий сиёсий моҳиятини тушуниш умуман мушкул бўлур эди». Қуллар сони ўзаро феодал урушлар, босқинлар, оғир қарзлар эвазига ортиб борар эди. Халифалик шаҳарларига қуллар Миср, Шимолий Африкадан (қора танлилар) ҳамда Арманистон, Византия ва Самарқанддан (оқ танли қуллар) келтирилган. Халифаликдаги барча шаҳарларда қул бозорлари (суқ ар-роқиқ) мавжуд эди. Яқубий (897 ёки 905 йилда вафот этган) ва Масъудий (956 йилда вафот этган) асарларида бу ҳақда қимматли маълумотлар бор. Чунинчи, Яқубий халифа Мўътасим даврида қурилган халифалиkning янги пойтахти Самарра тўғрисида ёзар экан, бу ердаги қул бозори тўғрисида ҳам маълумот келтирган. Мазкур бозор шаҳардаги махсус даҳада жойланган бўлиб, «Тўртбурчак шаклида, кўчалари кесишган, уйларида қуллар учун турли хоналари бўлган». Бозорни махсус мансабдор идора қилган. Бағдоддаги айнан шундай бозор (дар ар-роқиқ) ҳақида Масъудий қимматли маълумот қолдирган.

Қул меҳнатидан, уй юмушларидан ташқари, зироатчиликда, ҳунармандчилик соҳасида, суғориш иншоотларини таъмир этиш ва қуришда, конларда, янги ерларни ўзлаштиришда фойдаланганлар. «Уйун ал-ахбор» асарининг муаллифи ибн Қутайба (829—889)нинг сўзларига қараганда, қуллар Басра ноҳиясидаги янги ерларни ўзлаштиришда оғир юмушларни бажарганлар. Олим ҳабаш қуллар «Басра атрофидаги шўрхок ерларни белкурак билан то экин-тикин экиш учун унумли қатлами очилганча қозлайверганлар. Уша ерларда ҳабашларнинг тоғдек-тоғдек қабрлари мавжуд. Ун минглаб ҳабаш қуллар Басра капалида шундай иш билан шуғулланганлар»,— деб ёзган эди.

Уша давр ижтимоий-сиёсий ҳаётига назар ташлар эканмиз, араб зодагонлари билан араб бўлмаганлар ўртасида давлатнинг энг даромадли ўрнлари учун олиб борилган кескин курашни алоҳида таъкидлаб ўтишимиз зарур. Бу ҳолни бармакийлар сулоласи мисолида, Хорун ар-Рашид (786—809) нинг катта нуфузга эга бўлган хотини Зубайдадан (762—831) бўлган ва отаси вафотидан сўнг тахтга ўтирган Амин билан унинг канизагидан туғилган ва халифалиkning шарқий қисмига ҳоким бўлган ўғли Маъмун ўртасидаги қонли курашлар мисолида ҳам яққол кўришимиз мумкин. Маълумки, аббосийлар ўз тарафларига Эрон деҳқонларини (феодалларини), айниқса уларнинг зодагон қисмининг оғдириб олиш мақсадида улар билан келишишга ҳамда айримларини давлат ишларига қўйишга мажбур бўлган эдилар. Бу борада бармакийлар хонадонининг авлодлари Халид, Яҳъё, Фазл ва Жаъфарларнинг омади келди. Улар давлатдаги энг асосий ўринларни эгаллаб олиб, дастлабки аббосийлар: Абулаббос (750—754), Мансур (754—775), Маҳдий (775—785), Ҳодий (785—786) ҳамда Хорун ар-Рашид даврида давлатнинг кчки ишларини ўз қўлларига олдилар. Бу, албатта, араб зодагонларининг қитиқ патига тегар эди. Улар 803 йилда халифанинг қўли билан бармакийларни бартараф қилдилар. Ал-Маъ-

мун тез фурсат ичида ҳокимиятни ўз қўлига олгач, бармакийлар ўрнини тоҳирийлар эгалладилар. Келажакда Хуросонда янги сулолага асос солган Тоҳир ибн ал-Хусайн, Маъмуinning хуросонлик вазири Фазл ибн Саҳл Маъмуinning халифа ал-Аминга қарши олиб борган курашига бошчилик қилдилар. Табиийки, энди Маъмун ўша одамларнинг ҳомийга айланиб қолган ҳамда ўзидан илгари ўтган ҳукмдорларга нисбатан шарқий вилоятларни бошқариш ишларига кўпроқ эронлик кишиларни тайинлар эди. Халифа ал-Маъмун давлат тепасига келгач, Тоҳир Бағдод гарнизонининг бошлиғи, бутун Ироқ солиқ муассасаларининг бошлиғи, шунингдек ал-Жазира (Месопотамия) нинг ноибни этиб тайинланди. 820 йилда мансабидан узоқлаштирилган Хуросон ҳокими Ҳасан ибн Аббод ўрнига ноиб этиб тайинланди. 819 йилда сомон уруғидан бўлган 4 деҳқон: Нуҳ, Аҳмад, Яҳъё ва Илёс халифа тарафидан Самарқанд, Фарғона, Шош ва Усрушона ҳамда Ҳирот ҳокимлигига тайинландилар.

Бир сўз билан айтганда, эронлик ва ўрта осёнлик зодагонлар Бағдод халифалигининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида катта роль ўйнадилар. Шу билан А. Ю. Якубовский, «Уммавия халифалигини — араблар халифати деб атасак, Аббосия халифалигини араблар билан эронийларнинг халифалиги деб аташ лозим» деб бежиз айтмаган эди. Биз «араблар билан эронийларнинг халифалиги» деган иборага «турклар» деган сўзни ҳам қўшиш лозим деб ҳисоблаймиз. Чунки халифа Маъмун ва унинг тожу тахт ворислари даврида халифаликнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида туркларнинг бир ўзидан тузилган гвардиянинг роли бе-ниҳоят катта бўлган. Искот тариқасида Мустаъин (862—866) ва Мўътазз (866—869) ларнинг халифалик маснадига ана ўша турк гвардиячилари тарафидан ўтказилганликлари, Мутаваккил, Мўътазз ва Мухтади (869—870) ларнинг турк гвардияси тарафидан тахтдан туширилганлиги ва ўлдирилгани фактини эслатиш kifоя.

Оғир феодал эксплуатация, маҳаллий ҳукмдорларнинг бебошлиғи ички зиддиятларни кучайтириб юборди. Халифаликнинг турли ноҳияларида қабилалар ва деҳқонларнинг қўзғоловлари кучайди. 759 йили Ливанда бўлган деҳқонлар қўзғолони, Жанубий Ироқда 820 йили бошланган ва қарийб 14 йил давом этган зут қабиласининг қўзғолони, 832 йили Мисрда бўлиб ўтган коптлар қўзғолони, Фаластинда 841—842 йиллари бўлган деҳқонлар қўзғолони ва ниҳоят, Али ибн Муҳаммад етакчилигида Басрада бўлган зинжийларнинг улкан қўзғолони (869) шулар жумласидандир. Бу қўзғолон Жанубий Ироқнинг жанубий ноҳиялари ва Хузистонга ёйилди. Қўзғолон 883 йилгача давом этди.

Деҳқонлар қўзғолони халифаликнинг шимолий ва шарқий вилоятларига ҳам ёйилди. Бундай қўзғолонлар, тарихий маубаларнинг гувоҳлик беришича, Эронда (Сумбат Муе бошчилигида; 755), Мовароуннаҳрда (776—783 йиллар ичида **ўтган** ва ҳукуматни «титратган» Муқанна бошчилигидаги халқ қўзғоло-

ни), Сеистонда (800—816 йиллари бўлган хорижийлар қўзғолони), Сўғдада (Рафий ибн Лайс бошчилигида бўлган қўзғолон) ҳам бўлиб ўтди.

Шуни алоҳида қайд этиш керакки, бу қўзғолонларнинг асосий иштирокчилари зироатчилар, қуллар ва шаҳар камбағаллари эдилар. Қўзғолонларнинг баъзилари (масалан, Муқанна ва Бобак қўзғолони) диний ниқобда, маздакизм ғояси байроғи остида ўтди. Шунга қарамай, булар аслида ҳукмрон феодал синфга қарши қаратилганлиги билан муҳимдир.

Феодал эксплуатация, ноҳақлик ва ҳуқуқсизлик, бошқа ички зиддиятлар халифаликни, марказий давлат аппаратини кучсизлантирди, унинг ниқирозини тезлаштирди. Халифалик таркибидан Испания ва Шимолий Африка (756), Марокаш (789), Мальта (868), Сицилия (878) ажралиб мустақиллик эълон қилдилар. Қадимда турк ғуломи бўлиб, бора-бора халифанинг ноиб даражасига кўтарилган Аҳмад ибн Тулуи Миср, Фаластин ва Сурияда ўз мустақиллигини эълон қилди ва тарихда Тулунийлар номи билан машҳур бўлган сулолага (868—905) асос солди. IX асрнинг биринчи чорагида Бағдод халифалигидан Хуросон билан Мовароуннаҳр ҳам ажралиб чиқди. Бу ерда ҳокимият тоҳирийлар (821—873) ва сомонийлар (819—1005) қўлига ўтди.

Ал-Хоразмий ва бошқа бир талай туркистонлик олимларнинг ҳам ватани бўлган Тироқ ва унинг маъмурий-сиёсий ҳамда маданий маркази бўлган Бағдоднинг (762—766 йилларда бунёд этилган) VIII—IX асрлардаги ҳаёти қисқа тарзда мана шулардан иборат. Унинг тарихида ал-Хоразмийнинг ҳам ўзинга муносиб ўрни бор.

ХОРАЗМНИНГ XV АСРДАГИ СИЁСИЙ ТАРИХИДАН

Тарихий китобларда Хоразмнинг XV асрдаги сиёсий аҳволи бирмунча бўш ёритилган. Айтилган гаплар ҳам узук-юлуқ бўлиб, бу қадимий мамлакат тарихидаги кемтик жойларни тўлдиролмайди. Хоразмнинг қадимий замонлардан то XIX асргача бўлган давр ичидаги тарихи тўғрисида ҳажм жиҳатидан каттагина китоб ёзган машҳур рус тарихчиси Н. И. Веселовскийнинг таъкидлашича, Хоразмнинг теңмурийлар даврига оид тарихи тўғрисида маълумотлар деярли йўқ. «XIV аср охиридан то XV аср охиригача бутун бир аср,— деб ёзган эди у,— Хоразм тарихи қорснгу бир даврдан иборат». В. В. Бартольднинг айрим асарлари Хоразмнинг жўғрофий ҳолати ва иқтисодий аҳволига бағишланган бўлиб, «Ислом энциклопедияси»да чоп этилган бир неча тарихий-биографик характердаги кичик мақолаларини истисно қилганда, ўлканинг сиёсий тарихига бағишланган китоблари йўқ. А. Ю. Якубовский ўз очеркларида асосан Ўзбекхон (1312—1342), Жонибек (1342—1357) ҳукмронлик қилган даври, қисман Амир Теңмурнинг Хоразмга қилган юришларини бир қадар ёритиб берган. Б. Д. Греков ҳамда А. Ю. Якубовский-

лар тарафидан ёзилган «Олтин Урда ва унинг емирилиши» деган йарик асарда Дашти қипчоқ ва унга туташ мамлакатларда асосан XV асрда содир бўлган воқеалар, шунингдек олтин ўрдалик нуфузли амир Илду (Едигей) нинг ижтимоий-сиёсий фаолияти билан боғлиқ воқеалар баён этилган. А. Ю. Якубовскийнинг махсус мақолаларида эса Хоразмнинг қадимги шаҳарлари ва моддий-маданий ёдгорликларига оид масалалар баён этилган бўлиб, бу асосан Ўзбекхон ва Қутлуғ Темур даврини ўз ичига олади.

1967 йилда чоп этилган «Ўзбекистон ССР тарихи»да Хоразмнинг XVI асрга оид тарихи тўғрисида умумий тарзда гапирилиб, асосан Амир Темурнинг Юсуф сўфи билан бўлган кураши ва бунинг натижасида Хоразм жанубий қисмининг Темурийлар давлати таркибига қўшиб олиниши тўғрисида гап боради. Яна бошқа бир жойда шундай сатрлар бор: «Тахтга ўлтиргандан икки йил кейин у (Абулхайрхон—Б. А.) темурийлар ноибларидан Шимолий Хоразмни тортиб олади». Урта Осиёнинг Шайбонийхон тарафидан истило қилинишига бағишланган бобида эса Хоразмнинг қўчманчи ўзбеклар томонидан босиб олиниши (1505) тўғрисида сўз боради. «Хива хонлиги (XVI—XVIII асрлар)» деган бобида эса бу ерда ҳокимият тепасига шайбоний Арабшоҳ авлодлари Элборс ва Билборслар ўлтирганлиги (1512) ҳақида ҳикоя қилинади. Г. Коворс, М. Дегин, П. Мерхларнинг тадқиқотларида эса Хоразмнинг XVI асрдаги тарихи қисқа тарзда ёритиб берилган. А. Ю. Якубовскийнинг сўзларига қараганда, Хоразмнинг XIV—XV асрдаги тарихини ўрганишдаги бундай қолоқликни унинг тарихий манбаларда яхши ёритилмаганлиги билан изоҳлаш мумкин. Аммо, шунга қарамай, ўша даврга оид қўлёзма манбаларни қунт билан ўрганиб чиқишимиз натижасида биз айрим, ўта қимматли маълумотларни тўплашга муваффақ бўлдикки, улар асосан Хоразмнинг XV асрдаги сиёсий тарихининг ҳеч бўлмаса айрим масалаларини ёритиш имкониятини беради.

Маълумки, Урта Осиё мўғуллар тарафидан босиб олингандан кейин (1219—1220) Хоразм Чингизхоннинг катта ўғиллари Жўчи билан Чигатойлар ўртасида тақсимланган эди. Масалан, Хоразмнинг тарбий қисми, Урганч шаҳри билан бирга, тарихда Олтин Урда номи билан машҳур бўлган Жўчи улуси таркибига, унинг жанубий қисми, Кот ва Хива шаҳарлари билан қўшилиб, Чигатой улусига қўшиб берилган эди.

XIV асрнинг 60 йиллари бошларида Олтин Урдада бошланган феодаллар орасидаги ур-ўқитлар ва тожу тахт учун бўлган курашдан фойдаланган қўнғирот қабиласининг бошлиқларидан Хусайн сўфи Хоразмда ҳокимиятни қўлга олди ва ўз номидан пул зарб қила бошлади. Эронлик тарихшунос олим Муъинуддин Натанзийнинг маълумотига қараганда Хусайн сўфи Олтин Урданинг нуфузли амирларидан Нонгадойнинг ўғли бўлган. Нонгадой 1361 йилда Келдибек томонидан ўлдирилган эди. Афтидан, амир Нонгадой Ўзбекхон даврида Хоразмда

ҳукмронлик қилган Қутлуг Темур хонадонига мансуб бўлган, Қутлуг Темур вафотидан (1335/36) кейин эса мамлакатнинг мутлақ ҳукмдори бўлган.

XIV асрнинг иккинчи ярмида Чигатой улуси ичида ҳам ўзаро феодал урушлар авж олиб кетди. Натижада улус 12—15 та мустақил феодал бекликларга бўлиниб кетди. Шундай феодал ҳукмдорлардан бири Амир Темурнинг амакиси Ҳожик барлос Шаҳрисабзда мустақил ҳукмрон эди, Хўжандда жалоийр қабилясининг бошлиқларидан амир Боязид мустақиллик байроғини кўтарди, амир Қазағоннинг набираси амир Ҳусайн Балхда ҳокими мутлақ бўлиб олди, Муҳаммад хўжа Аперди Шибирғонни мустақил деб эълон қилди, Тошкент билан Сарипулда Хизр исовурий, Кўхистонда Амир Сотилмиш мустақилликка даъвогар бўлдилар. Чигатой улусидаги феодал тарқоқликдан фойдаланган Ҳусайн сўфи 1364—1365 йилда илгари Чигатой улусига қарашли бўлган Хоразмнинг жануби-шарқий қисминин ҳам эгаллаб олди.

Амир Темур Жануби-Шарқий Хоразм учун қўнғиротлар билан узоқ вақт кураш олиб борди. Аммо фақат бешинчи юришдан сўнггина (биринчи юриш 1371 йилнинг июль ойида, иккинчи юриш — 1373 йилда, учинчи юриш—1375 йилда, тўртинчи юриш—1379 йилда, бешинчиси—1388 йилда бўлган) Хоразмни бўйсундириб, Жануби-Шарқий Хоразмни ўз давлати таркибига киритиб олди. Бу масалада А. Ю. Якубовский турлича фикр баён қилган. Агар илгари у «Хоразм қайтадан бирлашган Олтин Урда давлатига (Тўхтамиш давлатига — Б. А.) кирмаган, чунки у амалда Амир Темурнинг қўл остида эди,— деган бўлса, кейинроқ «икки юриш натижасида (биринчи ва иккинчи юриш — Б. А.) Жанубий Хоразм Темур давлати тасарруфига киритилди»,— деб ёзади. Уша воқеаларнинг замондоши муаррих Низомуддин Шомийнинг таъкидлашича, Жануби-Шарқий Хоразм 1379 йилда, яъни тўртинчи юришдан кейин Темур давлати тасарруфига кирган. Бунгача воқеалар қуйидаги тарзда кетган. 1375/76 йилда Амир Темурнинг Оқ Урда хони Урусхон (1361—1375) га қарши курашидан фойдаланган Юсуф сўфи (1372—1380)¹ қайтадан Жануби-Шарқий Хоразмни босиб олди. Амир Темурнинг элчиси ва чопари бўлса тугиб қолинди, Тўй Буғо бошлиқ Хоразм аскарлари эса Бухоронинг туманларини, хусусан ўша ерда истиқомат қилиб турган туркманларни талон-торож қилди. Темур 1376/77 йилда Мўғулистон хони Қамариддин (1363—1390) га қарши юриш бошлашдан аввал Юсуф сўфидан Хоразм қўшинларини мадад учун юборишни сўраганда, Юсуф сўфи Амир Темурнинг талабини бажармайгина қолмай, Бухоро ва Самарқанд атрофларига ҳужум қилишни давом эттираверган. Фақат 1379/80 йилларга келиб Темур Хоразмга қарши юриш имкониятига эга бўлди ва Урганчни қамал қилди.

¹ Унгача ҳукмронлик қилган Ҳусайн сўфи 1372 йилда Темур қўшинлари Урганчни қамал қилган вақтда вафот этган.

Маъшхур тарихчи Абдураззоқ Самарқандийнинг таъкидлашича, Урганч қамали пайтида Юсуф сўфи билан Маинг (Минг) сўфи ўртасида ҳокимият учун ўзаро кураш авжига минган, натижада Маинг сўфи ғолиб келиб, Юсуф сўфини қатл этган. Бу воқеа Юсуф сўфи тарафдорларининг порозилигига сабаб бўлган ва улар амир Хўжалоқ баҳодир бошчилигида шаҳар дарвозаларини Темур лашкарларига очиб берганлар. Ушанда Хоразм аёвсиз талон-тороғ қилинган ҳамда Амир Темурнинг амри билан барча маъшхур ҳунурмандлар, олимлар Самарқандга олиб кетилган. Қўғирчоқ хон Суюргатмиш (1370—1388) ва Амир Темур номига Урганчда хутба ўқилган ҳамда танга зарб қилинган. Шундай қилиб, тўртинчи юришдан сўнг Темур Жануби-Шарқий Хоразмни бутунлай бўйсундирди. Хоразмнинг шимоли-ғарбий қисми эса ҳамон қўнғирот сулоласидан чиққан ҳукмдорлар қўл остида қолди.

Уша, 1380 йилда Маинг (Минг) сўфи ўрнига ўлтирган Сулаймон сўфи Тўхтамишхон билан иттифоқ тузиб, унинг олий ҳокимиятини тан олди. Бунга Хоразмда Тўхтамишхон номига зарб этилган тангалар далолат бериши мумкин. Сулаймон сўфи хоразмлик қўшинлар билан Тўхтамишхон ва юқорида номи зикр этилган Мўғулистон ҳукмдори Қамариддиннинг 1387 ва 1388 йилларда Мовароуннаҳр устига қилган ҳарбий юришларида фаол иштирок этди. Амир Темур яна Хоразмга юриш қилди ва бу сафар (1388) унинг пойтахтини тамомла ваёрон қилди.

Қумкент¹ яқинида тор-мор қилинган Сулаймон сўфи билан Илтиғмиш ўғлон Дашти қипчоққа қочиб кетдилар. Шундай қилиб, 1388 йилда Хоразм тамоман Темур салтанати тасарруфига кирди ва бир оз вақт ўтиб, Темур у ерга Амир Мусо акани ноиб қилиб тайинлади.

1406 йил бошида Хоразмни Олтин Урда хони Шолибек (1401—1407) нинг олий қўмандони Идику Ўзбек (Едигей) босиб олди. Амир Мусо ака қочиб кетди, Едигей Олтин Урданинг амири Инка исмли бир шахсни Хоразмга ноиб этиб тайинлади. Фўлодхон ҳукмронлик қилган йиллари (1407/08—1410) Ишканинги ўрнига Қалжу ўлтирди. 1410/11 йилларда Идику Ўзбекнинг ўғли Муборакшоҳ Хоразмга ҳукмрон бўлиб қолди.

Маълумки, 1409 йили теурий ҳукмдорлардан Шоҳруҳ Халл Султон устидан ғолиб келиб, Мовароуннаҳрда ҳам ўз ҳокимиятини барқарор этди. Ушбу воқеа муносабати билан аввал Самарқандда, сўнгра Ҳиротда катта тантаналар ўтказилди. Уша тантаналарда Идикубий билан Фўлодхон тарафидан юборилган Хоразм элчилари ҳам иштирок этдилар. Элчилар Шоҳруҳ тарафидан яхши кутиб олинди ва, Абдураззоқ Самарқандийнинг сўзларига қараганда, улар билан бирга Шоҳруҳнинг эл-

¹ Қумкент — Вазирдан тахминан 8 км масофада жойлашган мавзе. С. П. Толстовнинг сўзларига қараганда, Қумкент Устюртдаги баландликлардан бири устига қурилган Шемаха қўргони ўрнида бўлган.

чиси амир Ҳасан Дашти қипчоқ ва Хоразмга юборилган. Шоҳруҳ элчилари Фўлодхонга, Идику Ўзбек ҳамда унинг акаси амир Исабекка¹ подшоҳларга лойиқ совғалар олиб борганлар. Жумладан, элчиларга Идикубийнинг қизини шаҳзода Муҳаммад Жўқийга хотинликка бериш тўғрисида Шоҳруҳнинг илтимосини етказиш вазифаси ҳам юклатилган эди. Бу фақт ҳар ёқка давлатнинг ўзаро яхши қўшничилик билан яшаш учун етилганликларини, бундан ташқари Шоҳруҳнинг энди Амир Темурнинг илгариги қудратини тиклай олмаслигига кўзи етиб, Хоразмнинг қўлдан кетганлигини тан олганлигини кўрсатиб турибди.

1411 йилнинг баҳорида Бодҳизда ҳордиқ чиқариб турган Шоҳруҳнинг ҳузурига юқорида номи зикр этилган Ҳасан орқасидан Олтин Ўрдага жўнатилган элчиси Обон тавочи қайтиб келди. Элчи Шоҳруҳга Идикубийнинг мактуби ҳамда совғасаломларини топширди. Шувиси диққатга сазоворки, Идикубий ўз мактубида Шоҳруҳни ҳукмдорим деб атаган эди. Бу тушунарли ҳол, албатта. Маълумки, Фўлодхон вафот этган, Олтин Ўрда тахтини Қутлуғ Темурнинг ўғли Темурхон (1410—1412) эгаллади ва шу пайтдан бошлаб Идикубий билан унинг ўртасида ҳокимият учун кураш кувайиб кетди. Оқебатда Идикубий мағлуб бўлиб, Хоразмга қочиб кетишга мажбур бўлди. Темурхон томонидан уни таъқиб қилиш учун юборилган Ужуқ баҳодир билан Қозонлар Сом² деган уйда унга етиб олдилар. Идикубий жанг қилишга ботиқолмай, Урганч тарафга қараб қочди ва етти ой мобайнида қамалда турди. Аммо, айнан шу пайтда, Олтин Ўрдада давлат тўнғариши содир бўлди. Тўхтамишхоннинг ўғли Жалолиддин томонидан тахтдан ағдариб ташланган Темурхон ҳам, Идику Ўзбекга ўхшаб, Хоразм тарафга қараб қочди. Аммо у йўлда Жалолиддин ва унинг куёви Қозоннинг кўрсатмасига биноан Жонхўжа деган киши томонидан ўлдирилди.

Жалолиддиннинг (1412 йили хон қилиб кўтарилган) топширигига биноан Ужуқ баҳодир билан Қозон Идикубий билан музокаралар олиб бордилар. Натижада Идикубий ярашиш ҳақидаги таклифга ва қўйилган шартларни қабул қилишга мажбур бўлди. Чунончи, у Жалолиддинга сўзсиз итоат этиш ҳамда ўз ўғилларидан бирини саройга жўнатишга (афтидан, гаровга бўлса керак) рози бўлди. Аммо Жалолиддин сўзининг устидан чиқмади ва кўп ўтмай тузилган сулҳдан воз кечиб, Идикубийга қарши Кужилай баҳодирни юборди, лекин у мағлубиятга учради. Идикубий унинг 1000 дан ортиқ кишисини асир олди ва катта ўлжани қўлга киритди. Абдураззоқ Самарқандийнинг таъкидлашича, Идикубий кишаланган асирларни Урганч халқига узарин қўриқлаш ҳамда боқин шарти билан тарқатган.

¹ Исабек — ўша йиллари соҳиб ихтиёр (бош вазир) мансабида эди.

² Абдураззоқ Самарқандийнинг сўзларига қараганда, Сом Урганчдан ўн кулик масофада жойлашган.

Бу ҳол бусиз ҳам эзилган халқнинг сабр қосасини тошириб юборди ва Хоразм халқи 1412 йилда Идику ва унинг ўғлини қарши қўзғолон кўтарди. Афтидан, Муборакшоҳ қўзғолонни босгиришга муваффақ бўлган, чунки қўзғолондан кейин яна бир йил у Хоразмда ҳокимият тепасида турган.

Шоҳруҳ Хоразмда бўлаётган воқеаларни диққат билан кузатиб турган эди. Уша 1412 йили, фурсатдан фойдаланиб, у ерга Алайка кўкалтошнинг умумий раҳбарлигида амирлардан Сайид Али тархон билан Илёсхожа бошичилигида катта қўшин юборди. Самарқанддан Улуғбек мирзо томонидан амир Мусо ака бошичилигида хуросонликларга мадад учун 5000 кишилик қўшни юборилди.

Муборакшоҳ темурийлар қўшинининг келаётганлиги тўғрисидаги хабарни эшитгани ҳамано амир ва мансабдорларини йиғиб кенгаш ўтказди. Кенгашнинг айрим иштирокчилари Шоҳруҳ билан сулҳ тузишни, баъзилари эса Хоразмни ташлаб кетишни, бошқа бирлари бўлса жанг қилишни маслаҳат бердилар. Шу пайтда Алайка кўкалтошдан элчи келиб, Муборакшоҳдан сўзсиз таслим бўлишни талаб қилди. Узоқ фикр алмашинувдан кейин сулҳ тузиш учун темурийларнинг лашкарбошилари хузурига вакиллар юборишга қарор қилдилар. Лекин Хоразм элчилари Алайка кўкалтош олдига етиб бормадилар. Уларни йўлда Сайид Али тархон ва Илёсхожаларнинг навкарлари талаб, ўзларини эса ўлдирдилар. Абдураззоқ Самарқандийнинг ёзишича, бундан газабланган Хоразм халқи каттадан-кичигигача жангга отланиб, темурий қўшинларини тор-мор келтирдилар. Фақат 1413 йилдагина Шоҳруҳнинг ноиб амир Шоҳмалик Хоразм зодагонларини ўзига қаратиб, Муборакшоҳни Хоразмдан қувиб чиқаришга муваффақ бўлди. Шу вақтдан бошлаб Хоразм яна темурийлар салтанати таркибига кирди. Амир Шоҳмалик Хоразмга ҳоким қилиб тайинланди. Унинг вафотидан (1425-26) кейин ўрнини ўғли амир Иброҳим эгаллади.

1431 йилда Хоразмга Абулхайрхон бошичилигида кўчманчи ўзбеклар бостириб кирдилар. Амир Иброҳим Хивага қочиб кетди, Абулхайрхоннинг аскарлари эса ўшада Урганчин ва Хоразмнинг бошқа шаҳарларини вайрон қилди. Кўчманчи ўзбеклар Хоразмда кўп туролмадилар ва тез фурсатда у ерни тарк этишга мажбур бўлдилар. Бунга сабаб, «Тарихи Абулхайрхоний» китобида қайд этилишича, Хоразмнинг оғир иқлимий шароити сабаб бўлган. Араб тарихчиси ал-Мақризийнинг таъкидлашича, ўша йиллари Сарой ҳамда Дашти қипчоқ ерларида қаттиқ қурғоқчилик бўлган ва ўлат касаллиги тарқалган. Абдураззоқ Самарқандийнинг сўзларига қараганда, Шоҳруҳ Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбекларга қарши кўп сонли лашкар юборган. Фикримизча, ҳар иккала мулоҳаза ҳам тўғри. Лекин бугина эмас, Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбекларнинг ўшанда Хоразмни тарк этишларининг бошқа сабаби ҳам бор. Ишончли манбаларнинг гувоҳлик беришича, ўша пайтда Дашти қипчоқда, ўзбек улуси теварагида нуфузли султонлардан, кейинчалик 1451—

1481 йиллари Олтин Урда хоши бўлган Аҳмадхон «ғимиллаб» қолган эди. Аҳмадхоннинг иниси Маҳмудхон ҳам шай бўлиб турганиди. Улар бирлашиб, Абулхайрхоннинг улусига таҳдид қила бошладилар. Натижада Абулхайрхон пухта тайёргарликдан кейин уларга қарши кураш бошлашга мажбур бўлди. Бундан ташқари, кўчманчилар ўтлоқлар ва сув бўлмаган жойларда узоқ қола олмас эдилар. Бу ҳам, фикримизча, кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмдан тез орада чиқиб кетишларига сабаб бўлган, албатта.

Абдураззоқ Самарқандийнинг маълумотларига кўра, 1435 йилда Абулхайрхон бошчилигидаги кўчманчи ўзбеклар яна Хоразмга бостириб кириб, уни талон-торож қилдилар. Шу йилдан бошлаб кўчманчи ўзбеклар ҳар йили, асосан қиш пайтларида, Ёсқин уюштириб, Хоразм ва Мозандарон қишлоқларини талон-торож қила бошладилар. Абдураззоқ Самарқандийнинг сўзларига қараганда, Шоҳруҳ давлатининг шимолий чегараларини мустаҳкамлаш ва қўриқлаш мақсадида ҳар йили қишда чегара вилоятларда бир неча туман қўшин тутишга мажбур бўлди, ammo кўчманчи ўзбекларнинг хуружларини бартараф қила олмади.

XV асрнинг ўрталарида Хоразмнинг жануби-ғарбий қисми ўзбек хонларидан Мустафоҳон томонидан босиб олинди. Мустафоҳон 1446 йилнинг баҳор кезларида Отбосар дарёси бўйида Абулхайрхон томонидан мағлубиятга учраган эди. Ушандан кейин Мустафоҳон одамлари билан Хоразмга қараб кетди ва унинг пойтахти Урганччи босиб олди. Сўнг ўша ернинг кўпчилик халқини ўзи янгидан қурдирган Вазир шаҳрига кўчирди¹.

XV асрнинг иккинчи ярмида Хоразмдаги аҳвол бағоят жиддийлашди. Бу ерда кўнгирот қабиласининг бошлиқларидан амир Нонгадой авлодлари билан Мустафоҳон авлодлари ўртасида ҳокимият учун шиддатли кураш борар эди. Амир Темурнинг ҳокимият учун кураш олиб борган баъзи авлодлари ҳам бу ерга қочиб келиб, Хоразмнинг шаҳар ва қишлоқларини талон-торож қилар эдилар.

Темурийлар ўртасида олий ҳокимиятга талабгор бўлганлардан бири Султон Ҳусайн Бойқаро 1460 йилда Султон Абу Саид (1451—1469) қўшинининг тазйиқи остида Астрободдан қочди. Ушанда у Амударёни кечиб ўтиб, унинг ўнг қирғоғида мустаҳкамланиб олди. Сўнг шу ерда туриб Вазирга — Мустафоҳон ҳузурига амир Абдурахмон Жондорни элчи қилиб юборди ва ўзбек хонига Абу Саид мирзога қарши иттифоқ тузишни таклиф этди. Аммо Абдурахмон Жондор Вазирдан қайтиб келмасиданоқ, Султон Ҳусайн Мустафоҳоннинг иниси Пир Будоқхонни ўз томонига оғдириб олишга муваффақ бўлди. Хондамирнинг сўзларига қараганда, ўша пайтларда тоғанилар, яъни Мустафоҳон билан Пир Будоқ ўртасида қаттиқ кураш борарди,

¹ Вазир — Устюртнинг жанубий этагида баланд тепалик устига қурилган бўлиб, Кўҳна Урганчдан 40—60 км масофада жойлашган шаҳар.

чунки Пир Будоқ султон ҳокимиятни отасидан тортиб олишга зўр бериб уринаётган эди. Султон Ҳусайн Пир Будоқ султонни ўзига яна ҳам яқинлаштириб олиш мақсадида унга ўз синглиси Бадиъа Жамолбегимни хотинликка берди. Султон Ҳусайн шу тариқа Пир Будоқ султон билан иттифоқ тузиб олди, Вазирга юриш уюштирди ва уни қамал остига олди. 41 кун давом этган қамал жанглари ҳар икки томоннинг ўзаро сулҳ тузиши билан тугади. Мустафоҳон дўстлик рамзи сифатида Султон Ҳусайнга ўз лочинини совға қилди, Султон Ҳусайн эса ўз навбатида унга Беҳбуд лақабли отини инъом қилди. Шу ҳам характерлики, сулҳ тузилгач, Султон Ҳусайн Адоққа жўнаб кетди ва у ерда то 1461 йилнинг ўрталаригача истиқомат қилди. Хондамирнинг сўзларига қараганда, Султон Ҳусайн Адоққа Оқ Сўфнинг тақлифи билан борган. Қандай бўлмасин, шу вақтдан бошлаб Адоқ Султон Ҳусайн учун таянч бир жойга айландики, у ўша ердан туриб Астробод, Хуросон ва Хоразм туманлари устига босқин қилиб турар ва ҳар гал мағлубиятга учраган пайтларида қочиб келиб, шу ердан паноҳ толарди. Султон Абу Саиднинг 1461 йили Тошкент, Сайрам, Ахси ва Шохруҳияни эгаллаб олган мирзо Муҳаммад Жўқий (Улдуғбекнинг набираси)га қарши кураш билан боғлиқлигидан фойдаланиб, Султон Ҳусайн Хуросонни эгаллаб олмоқчи бўлди. Лекин 1462 йили Султон Абу Саид уни ўша ердан суриб чиқарди. Султон Ҳусайн яна Адоққа қочиб борди ва Мустафоҳонни ўз тарафига ағдариб олиш учун бир бор уриниб кўрди. Лекин бунга муяссар бўлолмади. Ана ўша кунларда маҳаллий феодаллардан Усмон қўнғирот Ёқуб ўрлон исмли бир шахс билан тил бириктириб, Вазирни қўлга киритиб олди. Мустафоҳон Мингқишлоққа қочиб кетди. Шундан кейин содир бўлган воқеаларга қараганда, ўша вақтда Вазир халқи Мустафоҳон истибдодига қарши қўзғолон кўтарган ва қўзғолон тепасида ўша Усмон қўнғирот турган. Султон Ҳусайн бу воқеадан хабар топиб дарҳол Осаф ўғзи¹ деган жойда Амударёдан келиб ўтиб Вазирни қамал остига олди ва кўп кунлик оғир жанглардан кейин ҳарбий-сиёсий аҳамиятга эга бўлган шаҳарни қўлга киритди. Уша йилнинг (1462) ўзида Султон Ҳусайн теурийларнинг Хоразмдаги ноиб Кўтлуқ Дарвешдан Урганч ва Хива шаҳарларини ҳам тортиб олди. Лекин унинг Хоразм устидан ҳукмронлиги узоққа бормади. 1464 йилдан бошлаб ўлка яна Султон Абу Саиднинг қўлига ўтди ва бу ерга унинг ноиб амир Нурсайдбек² келди. Лекин ўша йили Урганчни яна Султон Ҳусайн қўлга киритиб олишга муваффақ бўлди. Урганчдан ташқари у яна Хива, Хазорасп ва Тирсак қалъаларини ҳам эгаллади. Лекин, барибир, Султон Ҳусайн Абу Саид юборган қўшинларнинг тазийки остида Дашти қипчоқ тарафга қочиб кетди. Уша йили Султон Ҳусайн Сигноқда Абулхайрхон

¹ Осаф ўғзи — Амударё ирмоқларидан бирининг номи.

² Нурсайдбек — машҳур ўзбек шоири Муҳаммад Солиҳнинг отаси.

хузурида ҳам бўлди, лекин ундан умид қилган ёрдамни ололмади.

Султон Ҳусайн подшоҳини (1470—1506) даврида Хоразм Темурийлар давлатига номигагина бўйсунарди. У амалда амир Нонгадойининг авлоди Чин сўфи қўлида эди. Чин сўфи Хоразмни 1505 йилга қадар идора қилди.

XV асрнинг 80-йиллари бошида Хоразмга кўчмазчи ўзбек хони Шайбонийхон бостириб кирди. Лекин бу сафар ўлкада мустақкамланиб қололмади. Андроғи, у Қоратоғдаги Суғунлик довоида қозоқ хонлари Бурундук ва Қосим султонларининг бирлашган кучидан енгилиб қолгандан кейин бу ерга (Хоразмга) қочиб борган эди. Шайбонийхон қишни Хоразмда ўтказиб, Самарқандга келди ва темурий Султон Аҳмад мирзо (1459—1494),нинг хизматига ёлланди. Тошкент ҳокими Султон Маҳмудхон¹нинг ёрдами билан Шайбонийхон 1483 йили Сирдарё бўйидаги Арқуқ, Узғанд ва Сигноқ шаҳарларини эгаллади. Лекин, орадан уч йил ўтар-ўтмас қозоқ хонлари Бурундук, Қосим султон ва Атиқ султонлар манғит улусининг етакчиларидан Ҳамзабекнинг ёрдами билан Шайбонийхонни бу шаҳарлардан суриб чиқарди.

1486 йили Шайбонийхон яна Хоразмга қочиб борди. У дастлаб Тирсак қалъасини қўлга киритиб олди ва ўша ерда иниси Маҳмуд султонни қолдириб, ўзи Урганч сари қўшини тортди. Султон Ҳусайн унга қарши 20 минг кишилик қўшини юборди. Шайбонийхон ўша кўн сонли лашкар билан очиқ жанг қилишдан бош тортди ва қамални бўшатиб, Булдумсоз қалъасига кетиб қолди. Қалъа кутволи амир Халил ва шаҳар боёнлари уни катта совға-салом билан қарши олдилар. Уша йилли кўчманчи ўзбеклар Вазир ёнида темурий қўшинларни тор-мор келтирдилар. Шундан кейин Шайбонийхон Адоқни ҳам эгаллади ва ўша ердан туриб тез-тез Астробод вилоятига босқин уюштириб турди.

Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбеклар Хоразмда XV асрнинг 90-йилларига қадар турдилар. Султон Ҳусайннинг уларни суриб чиқариш йўлида қилган ҳаракатлари самара бермади. Фақат ўша асрнинг 90-йиллари Шайбонийхон Хоразмни тарк этгандан кейин ўлка яна темурийлар тасарруфига ўтди. Лекин бу кўпга ўзгирмади. 1505 йили Хоразм узил-кесил Шайбонийхон қўлига ўтди.

ЧИНГИЗХОН ВА УНИНГ ВОРИСЛАРИ ДАВРИДА МАРКАЗИЙ ОСИЕ

Чингизхон (1155—1227) Мўғулистондаги татар-мўғул қабилалари, шунингдек, Сибирь, Олтой ва Уйғуристоннинг туркий-забон (қорлик, қирғиз, уйғур ва б. қ.) қабилаларига қарши 1188—1206 йилларда олиб борган катта-кичик урушлари нати-

¹ Султон Маҳмудхон — Заҳриддин Муҳаммад Бобурнинг тоғаси, ўша вайтларда Тошкент ҳокими.

жасида кейинчалик Марказий Осиё ва Жануби-Шарқий Оврупо халқларининг келажак тақдирида катта ўрни тутган янги феодал давлатга асос солди. Кейин (1205—1227) Си Ся ёки ҳозирги Хитойнинг Ганьсу вилоятида ва Шаньсининг жанубида 982—1227 йилларда ҳукм сурган Тангут давлатига, шунингдек, Хитойнинг шимолида жойлашган Цзин империяси (Чжурчженлар давлати, 1211—1227) га барҳам берди. Цзин ва чжурчженлар тор-мор келтирилгандан сўнг, татар-мўғуллар ўзларининг босқинчилик ҳаракатларини ўшанда куч-қудратга тўлган Хоразмшоҳлар давлати (1077—1231) га қарши қаратдилар. Бу борада уларни Сибирь ва Олтой турклари ҳам қўллаб-қувватладилар. Мўғуллар Урта Осиёга етиб келгунча қорахитой қўшинларининг қолдиқлари ва қудратини найман қабиласининг етакчиси Күшлукчи тор-мор келтирдилар.

1219—1224 йилларда татар-мўғуллар хоразмшоҳ Аллоуддин Муҳаммад (1200—1220) нинг Урта Осиёнинг Уттор, Банокат, Хўжанд, Бухоро, Самарқанд, Гурганж каби шаҳарларида тарқоқ ҳолда турган қўшинларини бирма-бир тор-мор келтирдилар ва Урта Осиё ҳамда Хоразмда ўз ҳукмронликларини ўрнатдилар.

Чингизхоннинг улкан давлати жаҳонгир ҳаёлигидаёқ унинг ўғиллари Жўчи, Чигатой, Угадой ва Тулуй ўртасида тақсимлаб берилган эди. Иртыш дарёсининг нариги томонидан то «мўғуллар отининг туёғи етган жойгача» бўлган ерлар, Сирдарёнинг қўйи оқими (Сигноқ, Барчиликкент, Жаникент, Ашанас шаҳарлари) ва Хоразмнинг шимоли-ғарбий қисмлари тўғри ўғли Жўчига берилди. Жўчининг яйлови Иртышда, қишлоқ жойи Сирдарёнинг қўйи оқимларида эди. Қошғар, Етисув ва Мовароуннаҳр жаҳонгирнинг иккинчи ўғли Чигатойга берилди. Кейинроқ, балки Бароқхон (1266—1271) замонида чигатойлар ўз ҳукмронликларини ҳозирги Афғонистоннинг шимолий вилоятларига ҳам тарқатдилар. Чигатойнинг қўши Ила дарёси бўйида эди. Угадойхонга Ғарбий Мўғулистон ва Тарбағатой ўлкаси ажратилди. Унинг қўши Чўгучақда эди. Чингизхоннинг кенжа ўғли Тулуйга ота улуси Халха—Мўғулистон, яъни Шимолий Мўғулистон мерос қолди. Унинг қўши Керулен дарёси бўйида эди.

Угадой қоон (1227—1241) ва Тулуйнинг ўғли Мунка (1251—1260) замонида Мўғуллар империясининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида катта роль ўйнаган, Шарқий Оврупо истилочиси Боту (1227—1255) Олтин Урда хонлигига асос солди. Ўз вақтида А. Ю. Якубовский тўғри таъкидлаганидек, «у мўғул (тотор) ларнинг барча муҳим ғарбий юришларида иштирок этиб, асосий қўшинларга ўлжадан ўз улушини олиш мақсадида ўзининг ғарбий қисмини қўшиб жўнатар эди». Ботухон ўлжагина эмас, ғарбий юришда иштирок этгани эвазига бутун-бутун вилоятларни улус тарзида ўз ерларига қўшиб оларди. Утамиш Ҳожя (XVI аср башлари) нинг «Чингизнома»сида келтирилган маълумотларга қараганда, Ботухон ва унинг ворисларига қарашли бундай вилоятлар Мовароуннаҳрдагина эмас, Эронда ҳам мав-

жуд бўлган. Бу ҳақда Минҳожиддин Жузжонийнинг «Табақоти Носирӣ» асарида ҳам қимматли маълумотлар учратамиз.

Ботухоннинг мамлакати шундай бир улкан давлат эдики, унинг аниқ ҳудудларини белгилаш амри маҳол эди. Олтин Урда тарихининг кўзга кўринган тадқиқотчиси А. Ю. Якубовский унинг чегараларини қуйидагича белгилайди: «Олтин Урда таркибига шимоли-шарқда Булғор вилояти кирган, шимолдаги чегараси рус князликлари бўйлаб ўтарди; жанубда Олтин Урдага, бир томондан, Қрим ва унга қарашли денгиз бўйи шаҳарлари, бошқа томондан, Қафқознинг Дарбанд, ҳатто Бокугача бўлган ерлари, шунингдек Хоразмнинг шимоли, Урганч шаҳри билан, ғарбда Дистрдан бошланган чўллар, шарқда эса Ғарбий Сибирь ва Сирдарёнинг қуйи оқимларигача бўлган ерлар қараган».

Олтин Урда давлатининг пойтахти Ботухон замонида Астрахандан унча йироқ бўлмаган Селитренний мавзеи ўрнида жойлашган Сарой Боту (Эски Сарой) бўлган. Беркахон (1257—1267) замонида эса Волганинг irmoғи бўлмиш Оқтуба дарёси бўйида жойлашган Сарой Берка (Янги Сарой) бўлган.

Чигатой улусига келсак, унга дастлаб шарқда уйғурлар мамлакатидан ғарбда Самарқанд ва Бухорогача бўлган ерлар қараган. Аммо Чигатой (1227—1241) бу ерларга ишжу тарзида эгаллик қилган. Олтой (1261—1266) гача бу ерларда қооннинг ҳокимияти жорий бўлган. Қоон номидан раият устидан машҳур Маҳмуд Ялавоч хоразмий (Хитой манбаларида Ма-ха-муд-и Хуа-ла-си-ма) ҳукм юргизган. 1239 йили у Хитойга ҳоким этиб тайинлангач, ўрнига ўғли Масъудбек (1289 йили вафот этган) ўтказилган. Ҳарбий ҳокимият, аҳолини рўйхатдан ўтказиш, солиқ йиғиш ишлари доруҳачи ва таимачи деб аталувчи мўғул амирлари қўлида бўлган. Масалан, эронлик машҳур муаррих Вассоф Угадой қоон замонида Нахшаб Самарқанд ва Бухорода турган Ҳазор Буқо, Чинсаг Тойфу, Буқо Нушо сингари доруҳачилар номини тилга олган. Маҳмуд Торобий қўзғолони (1238) ни тор-мор келтирган ҳоқон лашкарбошилари Илдиз нуён ва Жикан қўрчиларга Бухорони талон-торож, аҳолисини қиргин қилишларига йўл қўймаганига қараганда, Чигатой улусида Маҳмуд Ялавочнинг нуфузи баланд бўлган, шаҳарларга қўйилган мўғул амалдорлари (доруҳачи, таимачилар) у билан ҳисоблашишга мажбур бўлишган. Демак, Маҳмуд Ялавоч ва унинг ўғли Масъудбек фақат қоонга бўйсунган. Шу жиҳатдан Рашидиддиннинг қуйидаги ҳикояси диққатга сазовордир: «Айтишларича, Угадой қоон замонида унинг амри билан Маҳмуд Ялавоч ихтиёрига топширилган Мовароуннаҳрнинг бир қисм вилоятларини бошқа бир кишига бериш ҳақида Чигатой ёрлик ёздириб берди. Ялавоч бу гапдан қоонни хабардор қилди. Қоон Чигатойга ёрлик жўнатиб, тушунтириш хати юборишини буюрди. Бунга жавобан Чигатой: «Мен ўйламай иш қилиб қўйибман, ўзимни оқлаш учун бирор далилга эга эмасман. Қоон жавоб беришимни буюрган экан, мана шуларни ёзишга журъат

этдим», деб хат ёзди. Бу гаплар қоонга хуш ёқиб, унинг узрини қабул қилди ва ўша вилоятни инжу тариқасида Чигатойга тортиқ этди. Шундан кейин Маҳмуд Ялавоч Чигатойхоннинг хузурига борди. Чигатой уни итобга олиб ҳақорат қилди. Маҳмуд Ялавоч унинг вазири Ҳабаш Омидга: «Сен билан ёлғиз гаплашмоқчиман», деди. Улар овлоқ жойни топишгач, Маҳмуд Ялавоч: «Мен қооннинг ноибман. Чигатой сенинг маслаҳатингиз мени ўлдиришга журъат этмайди. Мабодо, мен устингдан арз қилсам, қоон сени ўлимга маҳкум этиши аниқ. Агар ишимни ўнгласанг хўп-хўп, бўлмаса сени ўлдиришлари учун қоонга устингдан чақаман. Бордию, меннинг сўзларимни Чигатойга айтгудек бўлсанг, қанчалик қийноққа солишмасин, мен айтганларимдан тонаман. Сенинг эса биронта гувоҳинг йўқ», деди. Шу тариқа вазир унинг ишени бости-бости қилишга мажбур бўлди». Қўп ўтмай Маҳмуд Ялавочни Хитойга ҳоким қилиб жўнатишди. Уйғуристонга қарашли Хўтан, Қонғар, Олмалиқ, Қояликдан то Самарқанд ва Жайхун дарёси соҳилларигача ҳамда Бешбалиқ, Қорахўжа ерлари унинг ўғли Масъудбекка ишлом этилди.

Келакхон (дастлаб 1309; иккинчи бор 1318—1326) га қадар Чигатой улусининг сиёсий ҳаётида барқарорлик бўлмади. Чигатойнинг набираси, 1221 йили Бомийн қамали пайтида ўлдирилган Мутугеннинг ўғли Қора Хулагуннинг ҳукмронлиги (1241—1247) узоққа чўзилмади. Уни Гуюк қоон (1246—1249) тахтдан тушириб, ўрнига Чигатойнинг ўғли, ўзининг яқин дўсти Есу Мункани ўтқизди (1247—1252). Аммо Есу Мунка ичкиликка берилиб кетиб, Чигатой хонадонининг кўпчилиқ хонлари каби давлатни бошқариш ишларига қизиқмади. Бутун ҳокимият унинг хотини Тўкаши (Тугаши) ва Фарғона шайхулисломининг ўғли, мусулмон вазир Баҳоуддин Марғишонийлар қўлида эди.

Гуюк қоон вафотидан кейин Ботуннинг Мўғул давлатининг сиёсий ҳаётидаги мавқеи яна ҳам кучайди. 1249 йилда Ботухон қоонлик маснадига Гуюкнинг беваси Уғул Гаймишни ўтқизди (1249—1251). Унга вазир этиб эса насроний динида бўлган ва аввал Уғадой қооннинг котиби бўлган уйғур Чинтойни тайинлади. Бироқ Уғадой қоон хонадонига мансуб бўлган хонзодалар бу қарорга қарши чиқишди. Буларни Чигатой улуси ҳокими Есу Мунка қўллаб чиқди. Шунда Ботухон қоонлик тахтига Тулуйнинг ўғли Мункани кўтаришга қарор берди ва 1251 йили Қорақурумда чақирилган қурултойда ўз режасини амалга оширди. Шунинг алоҳида таъкидлаш ўринли бўладики, Мунка қоонлик тахтига расмий равишда ўтқизилгандан кейин Ботухоннинг ташаббуси билан унинг режаларига қарши чиққанларнинг барчасини айблаб, ярғучи (қози) нинг қўлига топширди. Ярғучининг ҳукми билан йирик амирлар, хонзодалардан етмиш етти киши қатл этилди. Қатл этилганлар орасида малика Уғул Гаймиш ва Широмуннинг онаси Қадағоч хотин ҳам бор эдилар. Есу Мунканинг маъзул этилгани эълои қилиниб, юқорида номизикр этилган Қора Хулагу Чигатой улуси хонлигига тайинлан-

ди. Бироқ у йўлда кетаётиб, Олтойда тўсатдан вафот этди. Шунга қарамай, унинг қўшинлари Есу Мунканин қароргоҳига етиб бордилар. Есу Мунка эса қўлга олиниб, Ботухон ҳузурига жўнатилади. Чигатой улусига Ориқ Буқонинг қизи ва Қора Хулагунинг бебаси Эргача хотун воёга етмаган ўғли Муборакшоҳ билан бирга (Оҳангарон, 1266 йили) хон этиб тайинланди. Лекин улар номигагина хон эдилар. Аслида ҳокимиятни Ботухон ва Мунка қош номидан Масъудбек бошқарарди.

Ауулас, 1251 йилги машҳур Қорақурум қурултойидан кейин Чигатой улуси икки қисмга бўлиниб кетди: Шарқий Туркистон, Гулжа ўлкаси, Еттисув ва эҳтимол Фарғонанинг шимоли-шарқий қисми қош иштиёрида қолди. Мовароуннаҳр, Фарғонанинғ ғарбий қисми Олтин Урда таъсирига ўтди. Бу борада шундай қиссий маълумотга эгамиз: Ботухон Темур Маликиниг Хўжандаги барча молу мулкни унинг ўғлига қайтариб берган. Мунка қош билан Ботухонга қарашли ерларниг чегараси, Рубрукниг таъкидича, Талос ва Чу дарёлари оралигидаги чўлдан ўтиб, Искандар тоғларидан шарққа қараб чўзилган.

Олғуй иби Бойлар иби Чигатой (1261—1266) Чигатой улусни Олтин Урда таъсиридан қутқазниш учун Беркахонга қарши кураш олиб борди. Охир оқибатда Олтин Урданинғ Чигатой улуси устидан таъсирига анчагина пугур етди: Бухорода турган Олтин Урданинғ беш миғ нафар қўриқчи қўшини, муаррих Вассофиниғ маълумотига қараганда, «шаҳардан ташқари саҳрога олиб чиқиб, қириб ташланди; уларниғ мол-мулки, хотину болалари мусодара этилди». Рашидиддин Олғуй замонида Чигатой улуси қўшинлариниғ Утрор яқинидаги Берка қўшинларига берган зарбаси ҳақида бундай ҳикоя қилади: «Олғуй тарқаб кетган қўшинларни тўллаб, Берка қўшинларига қарши ташлаб, дастлабки жангдаёқ уларни тор-мор келтирди ва Утрорни талон-торож қилди».

Бароқ иби Йисунқор иби Комқор иби Чигатой замонида (1266—1271) Чигатой улуси бирмунча кучайди. Бароқхон ўзини қудратли ҳис қилган чоғларда Қайду ва Олтин Урда хони Мангу Темур (1267—1280) га қарши кураш олиб борди. Сирдарё бўйидаги бир жангда у иттифоқдошлар Қайду билан Мангу Темурниғ қўшинларини тор-мор келтирди. Шунга қарамай, барибир, охир-оқибатда ўзи енгилди. Бароқхонниғ Элхон Абоқохон (1265—1289) га қарши олиб борган урушлари ҳам натижа бермади. Бароқхон ҳаётиниғ сўнги йилларида (XIII асрнинг 60-йиллари) Чигатой улуси яна Уғадой қошнинг набираси Хайду билан Олтин Урда хони Мангу Темур таъсирига тушиб қолди. Мовароуннаҳрниғ ундан бир қисмигина Бароқхонниғ иштиёрида қолди, холос.

Неклой (1271—1272) ва Буқо Темур (1272—1291) подшоҳлиғи даврида эътиборга лойиқ бирон воқеа юз бермади. Улардан кейин Хайду Чигатой улуси тахтига Бароқхонниғ Аели Дувахон (1291—1306) ни ўтқизди. Андижонниғ таъмир этилиши ва унинг Фарғона ўлкасиниғ пойтахтига айлантирилиши

ўша Дувахоннинг номи билан боғлиқ. Дувахон Хайдунинг со-
диқ ҳамкори бўлиб, унинг Мўғулистонда олиб борган урушлар-
ида фаол иштирок этди. Жўчихон хонадонидан Оқ Урда асос-
чиси Жўчининг ўғли Урда Ичан пойтахти Сибирқдаги ўзаро
курашларга аралашади. Хайдунинг вафоти (1631 йил кузи)
дан кейин эса унинг тоғу тахт вориси Чопар ва унинг яқинлари
ўртасида катта обрў-эътибор қозопди.

Шунинг ҳам таъкидлаш керакки, Дувахон Чингачой давлати-
нинг ҳақиқий асосчисидир.

Дувахон вафотидан кейин Чингачой улусида яна ур-йиқит-
лар бошланди. Олмалиқ яқинидан Сабқу боло мавзенида тахта
ўтқазилган Кунжакхон ибн Дувахон ва Тоғру ибн Қудагай ибн
Бўри Мутуган ибн Чингачойхонларнинг ҳукмронлиги кўлга чу-
зилмади. Ҳар иккаласининг ҳукмронлик даври икки йилгина
бўлди. Угадой авлодидан бўлган Қурсоба бошчилигида хонзо-
даларнинг ўз улусларида кўтарган исёнлари шу даврга тўғри
келади.

Кепакхон ибн Дувахон ўз уруғдошларининг бошбошдоқли-
гига барҳам беришга муваффақ бўлди. Масалан, у Чопар,
Тўқма, Бойқожор исёнларини бартараф этиб; катта акаси
Эсон Бўқо I (1309—1318) ни тахтага ўтқизди. Кепакхон билан
Эсон Бўқо Хайдуга қарашли ерларнинг кўп қисмини эгаллаш-
га ва мамлакатнинг иқтисомий-сиёсий аҳволини бирмунча тар-
тибга келтиришга эришдилар. Лекин улус аҳволини тамоман
яхшилаш уларнинг қўлидан келмади. Бу ҳол оға-инининг қонига
қарши уруш очиши ва енгилишида ўз аксини топди.

Шунга қарамай, Кепакхон Чингачой улуси тарихида муҳим
ўрни тутати. Урта Осиёда феодал давлатнинг ривожини, Моваро-
уннаҳрда шаҳарлар қурилиши ёки таъмирлаш ишлари ривожига
омил бўлган пул ва маъмурий ислохотлар Кепакхон номи билан
боғлиқдир. Насафдан икки фарсах нарида қурилган сарой (мў-
ғулча — қарши) у қурдирган бинолардандир. Кейинчалик шу
сарой атрофида шаҳар барпо этилди: «Соҳибқиронни аъзам Чин-
гизхон... заманидан буён хароба ва қамнизорга айлланиб ётган
Қуббат ул-ислом Балх (Бароқхон замонида) қайта тикланди»
(Мирзо Улуғбек. «Тарих-и арбаъ улус»).

Кепакхоннинг маъмурий ва пул ислоҳоти мамлакатнинг бошқа-
риши такомиллаштириш ва пул муомаласини тартибга солиш,
шунингдек амалдорлар ва олиб-сотарлар найрангу суниетъ-
молларига барҳам бериш мақсадида амалга оширилган эди.

Маъмурий ислохотга кўра мамлакат Бухоро ва Самарқанд-
да туманларга, Фарғона ва Шарқий Туркистонда орчин (пойтахт
атрофидаги ноҳия, атроф маъносиди) ларга бўлинди.

Янги пул бирлигини жорий этишда халокуийлар Эрони ва
Олтин Урда пули асос қилиб олинди. Янги пул бирлиги тарихда
«кепаккий» номи билан машҳур. Бир динар кепаккийнинг вазни
икки мисқолга, бир дирҳам кепаккий эса учдан бир мисқолга тенг
бўлган.

Шунга қарамай, Кепакхоннинг маъмурий ва пул ислоҳоти

улусдаги феодал тарқоқликка барҳам бера олмади. Унинг маъмурий ислоҳоти охир-оқибатда юзаки бўлиб чиқди. Катта ер эгаллиги туманларга, эгалари туман бегига айлантирилди. Хуллас, ислоҳот мамлакат ва халқ миқёсида таъсирсиз бўлиб, ички масалаларга дахл қилмади. Бироқ, бу нуқсонларига қарамай, ислоҳот Мовароуннаҳрда феодал давлатчилиги тараққиётида ижобий таъсир кўрсатди.

Манбаларнинг етарли бўлмаганидан Чингатой улусининг ижтимоий-иқтисодий, сиёсий аҳволи ва маданий ҳаёти ҳақида тўлатўкис фикр юритиш қийин. Нумизматика ва ёзма манбалар (Жувайний, Рашидиддин, Вассоф, Жамол Қарший асарлари) узук-юлуқ маълумотлари асосида яна қуйидагиларни айтиш мумкин.

Чингатой улуси марказлашмаган давлат эди. У қоон тайинлаган ҳоким (1289 йилгача ўтроқ аҳолини ноҳияларда) ва улус бошлиқлари бўлмиш хонзодалар томонидан идора қилинган. Улар дорухачи ва танмачиларга таяниб иш кўрганлар. Шуни ҳам айтиш керакки, давлатни бошқаришда турк-мўғул қабилалари (масалан, Чингатой замонида барлос қабиласидан Харачор (Қоражор) нўён, жалойирлардан Мунка нўён, сунит қабиласидан кичик Чингатой, сулдус қабиласидан Киших) билан бирга хоразмлик Маҳмуд Ялавоч ва Масъудбек, ўтторлик Хабаш Оmid, фарғоналик Баҳоуддин Марғиноний сингари маҳаллий халқ вакиллари ҳам фаол иштирок этганлар. Бундан ташқари, ўрта осиеликлар Юань сулоласи (1279—1368) замонида Хитойнинг ҳам ижтимоий-сиёсий ҳаётида фаол иштирок этганлар. Мазкур Маҳмуд Ялавоч ва унинг авлоди Алибек ва Йаъқуб, Олмалиқ шаҳридан Шамсиддин, Бухородан Саййид Ажал ва унинг ўғли Алоуддин, Қундуз шаҳридан Баҳоуддин ва боникалар шулар жумласидан эди.

Иқлим шаронти туфайли Мовароуннаҳр қадимдан сунъий суғоришга асосланган ривожланган зироатчилик ўлкаси ҳисобланган. Бу ерда пахта, галла, бағдорчилик маҳсулотлари, йўнгичқа, тоқ экинлари экилган. Узининг қўлай жўғрофий мавқеи туфайли Буюк ипак йўлининг савдо карвонлари шу ердан ўтган ва савдо марказига айланган. Бу ўлка Хитойнинг Яқин ва Урта Шарқ, Шарқий Оврупо мамлакатлари билан олиб борилган савдо муносабатларида муҳим мавқеи эгаллаган. Мовароуннаҳр шаҳарларида ҳунармандчилик ва савдо ривож топган. Самарқанд ва Бухородан ташқари, қооннинг Мовароуннаҳрдаги пойиби Маҳмуд Ялавоч ва Масъудбекнинг қароргоҳи бўлмиш Хўжанд, қорахонийлар даврида ҳам, қорахитойлар даврида ҳам хонларнинг хазинаси сақланган Ўзганд Дувахон томонида обод этилиб, Фарғона пойтахтига айлантирилган. Андижон, кўплаб олиму шоирлар ватани бўлмиш Марғилон, машҳур шоир Асириддин Ахсикатий (1174 йили вафот қилган) нинг ватани Ахсикат, XIII асрнинг истеъдодли шоири Сайфуддин Исфарангиининг (1261—1267 йиллар оралигида вафот этган) ватани Исфара, дунёга Рукниддин Кубавий (XIII аср) дек шоирини етти-

тириб берган Кубо (ҳозирги Кува) ўз даврининг обод ва ривожланган шаҳарлари сирасига кирган.

Юқорида Чигатой хонадони ўз улусларига икжу тарзида эгаллик қилганликлари айтилди, яъни хонлар ва хонзодалар ўзларига берилган юрт (мамлакат) нинг даромадидан фойдаланиш ҳуқуқига эга бўлганлар, ҳолос. Раиятдан олинадиган солиқ ва жарималар тўғрисида қисқа, умумий тарафда маълумотга эгамиз. Масалан, Рашидиддин зироатчилар ва чорвачилардан олинадиган асосий солиқларни санаб ўтади, ҳолос. Жумладан, ер солиғи мол (хирож) умумий ҳосилнинг 10 фоизини ташкил этган. Кўчманчилар тўлайдиган кўпчур юз бош молдан бир бош миқдорда бўлган. Савлодан олинадиган тарғу тўлови ҳам бўлган. Солиқ ва жарималар дастлаб товар ҳолида олинган. Мўғул давлатида ягона пул бирлиги жорий этилгандан кейин ва Муника қоон (1251—1260) номида пул зарб этилгач, хусусан 1270 йилдан бошлаб солиқлар пул билан олина бошланган. Пул улуснинг кўплаб йирик шаҳарларида зарб қилинган. Масалан, Олмалик, Бухоро, Самарқанд, Ўттор, Тароз, Қошғар, Тошканд, Уш, Марғилон, Оқтепа, Ўзганд ва Хўжандда зарбхоналар мавжуд бўлган.

1238 йилда Бухоро вилояти аҳолисининг қосиб Маҳмуд Торобий бошчилигидаги кўзғолони Ўрта Осиё халқлари ҳаётида чигатойлар даврида юз берган икжтимоий-иқтисодий воқеалар ичида энг муҳимларидан бўлди. Кўзғолонга халқ оммасининг оғир аҳволи, маҳаллий катта ер эгалари, мўғул мансабдорлари ва солиқ йиғувчиларнинг зулми сабаб бўлган. Машҳур тарихчи олим Жувайний ва унинг асарига суяниб китоб ёзган Мирзо Улуғбек кўзғолоннинг боришини қуйидагича баён қилади: кўзғолон Бухородан уч фарсах масофада (ҳозирги Бухоро вилоятининг Жондор тумани ҳудудида) жойлашган Тороб қишлоғида бошланган ва тез фурсатда бутун вилоятга ёйилган. Кўпмингли кўзғолончилар қўлларига тушган қурол (тўқмоқ, бел, табар, панжшоха) билан Бухоро устига қараб юрганлар. Баъзи мўғул амалдорлари Кармина томонга қочдилар, бошқалари ғаразли ниятда кўзғолончилар тарафига ўтдилар. Бухорога бориш асносида, йўлда улар зимдан Маҳмуд Торобийни ўлдириб, кўзғолонни йўлбошчисиз қолдирмоқчи бўлдилар. Лекин фитначилар режаларини амалга оширолмадилар. Кўзғолончилар Бухорони эгалладилар ва шаҳарнинг шимол тарафидаги Абу Ҳафс тепалигига ўрнашдилар. Маҳмуд Торобийни Малик Синжар саройига олиб келиб, уни халифа деб эълон қилдилар. Мулкдорлар ва мўғул амалдорларидан қочишга улгуролмаганлари қўлга олиниб, қатл этилди, молу мулклари камбағаллар ўртасида тақсимланди. Мўғул лашкарбошиларининг Карминага қочганлари тарқалиб кетган мўғул аскарларини жамлаб кўзғолончилар устига ҳужум қилдилар. Бироқ, мағлуб бўлдилар. Лекин кўзғолончилар бундан фойдалана олмадилар, чунки кўзғолон раҳбарларидан Маҳмуд Торобий, унинг инилари Муҳаммад ва Али, уламолардан Шамсуддин Маҳбубийлар унчалик феолиқ кўрсатма-

дилар, тажрибасизлик қилдилар. Кўзғолон Бухородзи нарига тарқалмади. Маҳмуд Ялавоч бундан усталик билан фойдаланди. Қорачор нўён, Илдиз нўён ва Чақона курчи бошчилигида Хўжанддан жўнатилган мўғул қўшинлари кўзғолончиларни тормор келтирдилар. Манбаларда айтилишича, ҳар икки томондан йигирма бир мингга яқин одам ҳалок бўлган. Шу тариқа кўзғолон бостирилди. Лекин у халқнинг жабро зулм асосига қурилган феодал тартибларга нисбатан нафратини ва бундай тартибларга қарши ҳал қилувчи курашга қодир эканлигини мўғуллар олдида исбот этди.

Чигатой улуси ижтимоий-иқтисодий ҳаётига доир воқеаларнинг яна бири XIII аср ўрталарига келиб мамлакатнинг алоҳида вилоятларини бошқараётган Чигатой авлоди ўртасидаги низоларнинг кучайиши бўлди. Муборакшоҳ ва Бароқхон замонидан бошлаб Мовароуннаҳрдаги баъзи хонзодалар бу ердаги маҳаллий халқ билан, айниқса уларнинг бой-бадавлатлари билан яқин муносабат ўрнатилга интилдилар. Масалан, Муборакшоҳ Еттисувдан Оҳангерон водийсига, Бароқхон эса олдин Чақонёнга кўчиб ўтди. Бу ерда у 1266 йили хон этиб тайинланган эди: Албатта, Хайду, Ясаваур, Бузан бошлиқ ҳарбий-кўчманчи зодагонларнинг кучли гуруҳи ҳам мавжуд эдики, улар ҳаётнинг кўчманчилик тарзини афзал кўриб, мамлакатнинг ўтrock ноҳияларига хуруж қилар, аҳолини талар, шаҳар ва қишлоқларга ўт қўяр эдилар.

Кепакхондан кейин Чигатой улусида ўзаро жангу жадаллар авжига чиқди. 1326 йилнинг ўзида Дувахоннинг Элчигидой ва Дурра Темур деган ўғиллари тахтда икки бор алмашганларини қайд этиш kifоядир. Исломга бўлган эътиқоди туфайли Алоуддин лақабини олган Тармаширин (1326—1334) Чигатой улусининг ғарбий қисмида мустақкам мавқени эгаллади, Олмаликқа эса қайтиб бормади: Улуснинг шарқий қисми Фарғонанинг бир қисми билан кўчманчи феодаллар қўлига ўтиб кетди. Дувахоннинг набиралари Бузан ибн Дурра Темур, Чанкши ибн Эбуган, Чанкшининг иниси Есун Темур 1334—1338 йиллар орасида помингагина хон бўлдилар: Хуллас, XIV асрнинг 40-йилларида Чигатой улуси икки қисмга: Еттисув, Фарғонанинг шарқий қисми, Шарқий Түркистондан иборат Мўғулистонга ва Ғарбий улус, яъни Мовароуннаҳрга бўлиниб кетди. Хоразмнинг шарқий қисми ҳам Ғарбий улусга қараган.

1340—1370 йиллар: фитна-фасод, ўзаро феодал кураш ва улусда сиёсий тарқоқликнинг кучайган даври бўлди. XIV асрнинг 50-йиллари охирида Чигатой улусининг ҳар иккала қисми майда мустақил князликларга бўлиниб кетди. Улуснинг ғарбий қисмида ҳокимиятни асосан турк-мўғул қабила бошлиқлари эгаллади. Масалан, Кеш ва унинг вилояти амир Ҳожи барлос, Хўжанд вилояти Боязид жалоир, Балх вилояти 1358 йилда ов пайтида ўлдирелган турк амира Қазағоннинг набираси амир Хусайн қўлига ўтди. Шибиргонда найман қабиласи бошлиғи Муҳаммадхўжа Аперди мустақиллик яловини кўтарди. Маҳал-

лий мулкдорлар қўлида бўлган вилоятлар ҳам бор эди: Бухоро ва унинг вилояти садрлар тарафидан бошқариларди, Термизни маҳаллий саййидлар, Хутталонни Кайхусрав бошқарарди. Бундай аҳволни Чингизий улусининг шарқий қисми Мунгулистонда ҳам кузатиш мумкин. Бу ерда ҳам уруғ-қабилачилик удумларининг мустақамлигига қарамай, иеён ва мулкдорларнинг ўзаро жангу жадаллари авж олди. Хонлар муайян бир ҳокимиятга эга эмас эдилар. Бутун ҳокимият кўчманчи феодаллар қўлида эди. Ана шу аҳволдан барлос беги Тарағай баҳодирнинг фаросатли ва тadbиркор ўғли Темур фойдаланди ва олий ҳокимиятни қўлга олди.

ЧУҚАН ВАЛИХОНОВ ЎРТА ОСИЁ ТАРИХИ ҲАҚИДА

Чўқан Валихонов XIX асрдаги энг йирик олимлардан бири саналади. У ўзидан сўнгги авлодларга Ўрта Осие ва Марказий Осиенинг тарихи, жўгрофияси ва иқтисодиётига оид жуда катта илмий мерос қолдирдики, ўша миқтақадаги кўпгина ноҳияларга унинг ўзи ўта қийинчиликлар билан саёҳат ҳам қилган эди.

Чўқан Валихонов Ўрта Осиенинг сиёсий тарихи, Қўқон хонлигининг давлат тузилиши, унинг бошқа мамлакатлар билан сиёсий, савдо ва маданий алоқалари, Ўрта Осиеда яшаётган халқлар ва элатларнинг ҳаёти ва урф-одатларини ўрганишга сезиларли ҳисса қўшди. Бу борада унинг қўлидаги асарларидан бой ва қимматбаҳо маълумотлар топиш мумкин: «Қирғизлар ҳақидаги мақолалар», «Иссиқкўлга қилинган саёҳат кундалиги», «Олтишаҳарнинг ёки Хитойнинг Нап Лу (Кичик Бухоро) вилоятига кирувчи олти шарқий шаҳарнинг умумий аҳволи ҳақида», «Жунгория очерклари», «Қошғарга қилинган саёҳат», «Қўқон хонлиги тўғрисида» ва бошқалар.

Чўқан Валихонов қирғиз халқининг тарихини кенг миқёсда ўрганишга катта аҳамият берган. Қирғиз эли ерларини у ўзига хос синчковлик ва диққат-эътибор билан текширади, қирғизларнинг уруғ-қабилла таркибини, ҳаёти ва урф-одатларини, тарихини, Ўрта ва Марказий Осие халқлари ижтимоий-сиёсий тарихида қирғизларнинг тутган ўрнини қўнт билан ўрганади. Олимнинг қирғизларнинг автохтон, яъни асл, туб жой халқдан келиб чиққанлиги тўғрисидаги хулосаси айниқса катта аҳамият касб этади. Бундай муҳим хулосага у қирғизларнинг ўз характери жиҳатидан жуда қадим замонларга бориб тақалалиган кўпгина афсоналарини чуқур ва ҳар томонлама ўрганиш асосида келади. XVI—XIX асрларда яратилган форсийзабон ва туркийзабон қўлёзма асарларини ўрганиш асосида биз ҳам қирғизларнинг Андижон ва Ўш атрофларидаги тоғларда XV асрдаёқ истиқомат қилганликлари ҳақидаги маълумотларимиз билан Чўқан Валихоновнинг юқорида келтирилган хулосасини тасдиқлаймиз. Аммо бу масалани тўлиқ ўргандик, деб айтишга ҳали эрта. Бу масала ҳам қўлёзма ва бошқа манбаларга асосланиб ҳар томонлама чуқур тадқиқ-этишни талаб қилади. Аммо бир нарсани аниқ

айта оламизки, бу фикрга биринчи бўлиб Чўқан Валихонов келган. Шунинг учун биз ҳам уни «қирғиз тарихшунослигининг асосчиси» деб тўлиқ айта оламиз.

Ч. Валихонов асарларида Ўрта Осиё, Русия ва Шарқий Туркистон ўртасидаги савдо-сотиқ, сиёсий ва маданий алоқалар тўғрисида ҳам муҳим маълумотлар топиш мумкин.

Ч. Валихонов Шарқий Туркистон билан Ўрта Осиё хонликлари (асосан Қўқон хонлиги) ўртасидаги савдо алоқалари масаласига тўхталар экан, бу борада фавқуллодда муҳим, қизиқ ва қимматбаҳо маълумотлар келтиради. Бундай маълумотлар ҳам Шарқий Туркистондаги ҳунарманд ва савдогарларнинг табақалари ҳамда мазкур мамлакатдаги шаҳарларда фаолият кўрсатган ўрта осиелик савдогарларга тааллуқлидир. Ч. Валихоновнинг маълумотларига кўра, умумий сони ва аҳамияти жиҳатдан биринчи ўринда қўқонликлар, кейин бухороликлар, сўнгра бадахшонликлар, кашмирликлар ва балхликлар турганлар. Охириги уч халқ асосан Ёрканд ва Хўтанда истиқомат қилганлар. Бундан ташқари, мазкур шаҳарларда кўплаб афгонлар (кобулликлар ва лўғарликлар), бухоро яҳудийлари, ҳиндлар, форслар, ширволиклар ва татарлар истиқомат қилганлар. Бадахшонлик, кашмирлик ва балхликлардан ташқари, барча хорижийлар ўз оқсоқолларига эга бўлиб, хитойлар уларни «андизиджан» («андижонликлар») номи билан атаганлар. Уларнинг ҳаммалари Қўқон хонлиги ва Хитой ҳукумати ўртасида 1831 йили тузилган шартномага асосан Кошғарда истиқомат қилувчи, резидент ва консул ҳуқуқига эга бўлган қўқонлик оқсоқолга бўйсунганлар.

Шарқий Туркистонда турувчи чет элликлар сони тўғрисида Чўқан Валихонов келтирган маълумотлар ҳам диққатга сазовордир: «Муҳожирларнинг аксарияти Кошғарда истиқомат қилдилар... фақат андижонликларнинг ўзи тахминан олти мишга боради. Чет элликлар кўп истиқомат қилиб турган шаҳар — бу Кошғардан кейин Хўтан, сўнгра Ёрканд ҳисобланади. Оқсу ва Учтурфонда эса чет элликлар анча кам. Кошғардаги чет элликлар маҳаллий халқнинг тўртдан бир қисмини ташкил этиб, 145 миш жонга боради».

Олимнинг Ўрта Осиё ва Кошғар ўртасидаги савдо муносабатлари, аниқроғи савдога қўйилган асосий товарлар ҳақидаги маълумотлари ҳам муҳим аҳамиятга эга. Бу маълумотларга кўра, Ўрта Осиёдан Шарқий Туркистонга олиб бориб сотиладиган товарларнинг асосий қисмини доройи, парча, индиго, ипак газламалар, тери, қўй ва қорамол, афюн, тамаки ва Ўрта Осиёда ишланган бошқа ҳунармандчилик буюмлари ташкил этган. Шарқий Туркистондан Ўрта Осиёга эса чой, пахта, ипак, бўз, гилам, биллур идишлар ва кумуш келтириб сотилган. Шунинг ҳам айтиб ўтмоқ лозимки, ўрта осиелик савдогарлар Шарқий Туркистон бозорларида Фарбий Овруподан келган товарлар билан ҳам савдо қилганлар. Швейцарияда, Францияда ва Англияда ишлаб чиқарилган ёрқин қизил ва қизил рангдаги чиллар, инглиз ва америка картон қоғозлари, қизил тусдаги инглиз

кашмири, оқ муслин (ҳарир ва юпқа газлама) ва бошқалар шулар жумласидандир.

Ўрта Осиёлик, айниқса қўқонлик савдогарлар ўрис товарларининг Шарқий Туркистонда сотилишида ҳам ўртада воситачи бўлиб туриб фаолият кўрсатар эдилар. «Рус товарлари,— деб ёзади Чўқан Валихонов,— Қошғарга Қўқон ва Ғулжа орқали келтирилади». Қошғарга қуйидаги рус товарлари: мовут, турли-туман матолар, салла учун ишлатиладиган ҳарир мато, ипак газламалар, парчалар; Ригада ишланган духобалар; ойналар, қалампирмунчоқ, қалампир, новшадил, симоб, қизил тусдаги бўёқ, турли-туман металллар (темир, мис, қалайи) ва металл буюмлар (самовар, чойнак, ликобча, тоғоралар, қозонлар, патнислар, қулф-калтлар) ва бошқалар олиб борилган. «Қошғарда сотиладиган барча товарлардан олиннадиган бож қўқонликлар қўлига тушади,— деб хулоса қилади Чўқан Валихонов.

Ўрта Осиё, Русия, Ўрта Шарқ мамлакатларининг Хитой билан бўлган савдо муносабатларида айни ўшандай ролни Шарқий Туркистон савдогарлари ўйнар эди. Ташқи ишлар вазирлигининг бошқарувчиси Граф Нессельроденинг 1826 йил 5 декабрда ёзилган ва Ч. Валихонов томонидан келтирилган рапортида юқоридаги маълумотлар ҳақида сўз боради.

Олим ўз асарига Ўрта Осиёнинг Шарқий Туркистон билан бўлган ўзаро сиёсий муносабатларига ҳам катта ўрин беради. Келтирилган маълумотлардан Шарқий Туркистонга нисбатан юргизилган ҳам Қўқон хонлигининг, ҳам Чинлар Хитойининг сиёсатлари яққол кўзга ташланади. Олимнинг асарларида бу ҳақда жумладан шундай сатрларни ўқиймиз: «...Қўқонга катта имтиёзлар берган Бўғдихон ҳукумати улардан, яъни қўқонликлардан хўжалар устида нозорат қилиб, уларнинг ғазавот қилишига йўл қўймакликларини талаб қиларди».

Ҳар иккала тарафининг манфаатларини кўзлаган ўшандай битимга 1831 йилда келишилди. Битимга биноан, Қўқон ҳукумати Чин ҳукуматининг босқинчилик ҳаракатларини ҳад ул-ақал Шарқий Туркистон ҳудудида чегаралаб туришга уриеса, Чин Хитойи эса Марказий Осиёда энг муҳим стратегик аҳамиятга эга бўлган мазкур миқтақани ўз қўлида ушлаб туришга жон-жаҳди билан уринар эди.

Ч. Валихонов асарларида Бухоро ва Қўқон хонлиқларининг Русия билан бўлган сиёсий ва савдо алоқалари ҳақида ҳам муҳим маълумотлар келтирилган. Биз бу ҳақда олимнинг қуйидаги мақолаларидан зарур маълумотлар топамиз: «Сарой мушовири Рафаиловни кузатиб борган татарлар Абдурашитов ва Сайфуллинларнинг Тибатдан қайтиши ҳақидаги иш» (гап бу ерда бухоролик тожир Загур (Зухур) Зарипов ва Мусохонларнинг Петербургдаги фаолияти, Семипалатинскда тошкентлик тожир Мансур Мамасаидов бошчилигида аввал Қошғарга ва ундан нари Тибатга борадиган карвончи ҳозирлаш ҳақида боради), «Қўқонликларнинг Хитой билан 1830 йилги Қошғардаги жанги тўғрисида маълумотлар» (бу ерда 1830 йилда кузда Қў-

қон хони Луҳаммад Алихон тарафидан Русияга элчилар юборилиши ҳақида гап боради), «Қўқон сафароти ҳақида» (Қўқон элчиларининг Акмоляск ва Петропавловскга келиши ҳақида сўз юритилади), «Қошғарга қилинган сафар ҳақида» (Андижонликларнинг Семипалатинскдаги савдо фаолияти ҳақида маълумот берилади) ва бошқалар.

Ч. Валихонов ўз асарларида Қўқон хонлигининг ички аҳволига махсус тўхталиб ўтмаган. Аммо унинг бу ҳақда берган кам, лекин ўта қимматли маълумотлари ҳам муҳимдир. Масалан, олим Шералихон (1842—1862), Худоёрхоннинг биринчи ҳукмронлиги (1845—1858), Маллахон (1858—1862) ҳукмронлик қилган даврларда Қўқон хонлигининг сиёсий аҳволи ҳақида, айниқса ўзаро феодал урушлар ҳамда хонлар ва хонликка даъвогарлар ўртасидаги тортитушлар ҳақида қисқа, лекин аниқ маълумотлар беради. У Қўқон хонлигининг маъмурий тузилиши, 1856 йилдан кейин Бухоро ва Қўқон хонликлари ўртасидаги муносабатлар тўғрисида ҳам маълумот келтирган. Ч. Валихонов яна қирғизларнинг оғир аҳволи ҳақида, Муҳаммад Алихон (1822—1842) ҳукмронлиги, айниқса унинг ҳукмронлигининг дастлабки даврида Қўқон хонлиги томонидан қирғиз ерларининг босиб олиниши тўғрисида ҳам батафсил ёзади. Норин дарёсининг юқори оқимида қўқонлик мингбоши Ҳаққули томонидан бунёд этилган Куртка қалъаси атрофидаги аҳвол мисолида Ч. Валихонов Қўқон феодалларининг қирғизлар устидан юргизган махсус сиёсати ёйбосиш билан олиб борилганлигини аниқ кўрсатиб беради. Қўқонлик мазкур мингбоши ўз ҳокимиятини сақлаб қолиш учун қирғизлар орасидаги нуфузли ва бадавлат ондалардан ёмонат олиш, баъзи уруғ ва қавм бошлиқларига совға-саломлар бериш, хуллас уларни ўзига қаратиб олиш, уруғлар ва қавмлар ўртасида низолар чиқариш йўли билан улар устидан ҳукмронлик қилганлигини аниқ ёзади. Олимнинг Қўқон хонлиги билан қизиқишини унинг «Қўқон ҳукмронларининг силсиласи» ва бошқа баъзи асарларида келтирилган Қошғардан то Уш, Қўқон ва Тошкентга борадиган йўللарни кўрсатувчи кўплаб йўл кўрсаткичлардан ҳам билиш мумкин.

Чўқан Валихонов асарларида этнографик маълумотлар, айниқса Урта ва Марказий Осиё халқларининг туриш-турмуши тўғрисида жуда кўп муҳим маълумотлар учратиш мумкин. Олимни нафақат бирон халқнинг этник таркиби, балки унинг маълум ҳудудда ўришлашиши масалалари ҳам қизиқтирган. У, масалан, ўзбек қабилалари ва уруғларининг таркиби ва ўришлашиши ҳақида муҳим маълумотлар келтирар экан, бундай деб ёзади: «Туркистонлик ўзбеклар, уларнинг этник таркибидан ҳам билиниб турганидек, қабилалар иттифоқидан ташкил топган. Бироқ, қозоқларга қараганда уларнинг қabila иттифоқи бирмунча катта. Мисол тариқасида айтадиган бўлсак, Бухоро ўзбеклари қуйидаги қабилалардан ташкил топган: Қаршида қўнғиротлар, Бухорода мангитлар, Ерқўрғонда хитой (қипчоқ) лар, Толиқонда қипчоқлар, Зиёуддинда найманлар, Панжшамбида жалонир-

лар, Қаршида ёбу ва сорилар, Каттақўрғонда сариқ хитойлар (шунингдек, минг, митон, бахрин, буркут, қатагон, чендар, қорзқалпоқ ва бошқалар). Бухородан ташқари, яна Қўқонда юзлар, Ҳисорда лақай ва юзлар, Бойсунда қўнғиротлар, Кабодиёнда дўрмонлар, Қундузда қатагонлар, Қумушда мўйтанлар, Ҳайба ва Ташкентда кенагаслар, Болурда қипчоқлар, Хивада ва Қўқонда яна ёбулар истиқомат қилардилар». Албатта, бу ерда ўзбекларнинг ҳамма қабила ва уруғлари кўрсатилмаган. «Насабнома-йи ўзбак», «Асомийи наваду ду фирқа-йи ўзбак» асарларидаги маълумотларга кўра, ўзбекларнинг барча қабила ва уруғларининг умумий сони 92 га боради. Лекин шунга қарамастан, Чўқан Валихоновнинг юқоридаги маълумотлари, айниқса ўзбек қабилалари ва уруғларининг ўринлашиши ҳақидаги маълумотлари ўзбекларнинг этник тарихини ёзадиган мутахассислар учун ўта зарурдир.

Чўқан Валихоновнинг асарларини ёзишда фойдаланган манбалари, умуман олимнинг турли-туман манбаларга муносабати ҳақида ҳам икки оғиз айтиб ўтишни лозим толамиз.

Даставвал шуни айтиш керакки, Ч. Валихонов ўтмишдан қолган бой маданий мерос ҳамда тарихий воқеалар ҳақида ёзганда, ўзидан аввал ўтган олимларни кўр-кўрона такрорламайдди, балки, иложи борича улар ёзиб қолдирган маълумотларни ҳад ал-имкон бойитиш ва жонз бўлганда тузатишга ҳаракат қилади. Бундай тўлдиришлар олимнинг саёҳатлари пайтида ўзи бориб кўрган юртлар, халқлар ва манзиллар, воқеа-ҳодисалар ҳақида ёзганда кўзга ташланади. Масалан, «Жунғория очерклари» асарида мана буларни ўқиймиз: «Бу жойларнинг (Еттисув, Ила орти ўлкаси, Исикқўл — Б. А.) табиий ҳолати Сибирь штаби томонидан олинган ажойиб фототасвирлардан яхши маълум ва Шренк, Влангали, Семёнов ва Голубев жаноблари томонидан илмий жиҳатдан пухта ўрганилган. Юқорида тилга олинган жойларнинг фақат табиий-жўғрофий ҳолати баён этилган, лекин ўша жойларнинг этнографияси масалаларига ҳали қўл урилмаган... Шунинг учун ҳам мен ўша масалалар борасида унутиб қолдирилган ва ҳали ҳеч кимга маълум бўлмаган нарсалар ҳақида ёзишга ҳаракат қилдим».

Олимнинг кўпгина асарлари, масалан, «Қирғизлар ҳақидаги ёзишмалар», «Жунғория очерклари», «Олтишарар аҳволи ҳақида», «Қўқон хонлиги ҳақидаги эсдаликлар», «Қўқонликларнинг Қашқардаги 1830 йилда Хитой билан бўлган уруши ҳақида маълумотлар» ва бошқа асарлари турли мазмундаги манбалар, хусусан, маҳаллий қўлёзма манбалар, бўлиб ўтган воқеаларни яхши биладиган одамларнинг ахбороти, халқ оғзаки адабиёти материаллари, маҳаллий ҳамда Ғарбий Сибирдаги рус маъмуриятининг расмий ҳужжатлари, шунингдек олимнинг саёҳатлари асносида тўплаган маълумотларига ҳам асосланади.

Хулласи калом, Чўқан Валихоновнинг асарлари муҳим расмий ҳужжатлар асосида ёзилган. Биз унинг Жувайний, Рашидиддин, Мирзо Муҳаммад Ҳайдар (1500—1551), Али ибн Хусайн

Воъиз ал-Қошифий (1532 йили вафот топган), Шунингдек, Де-гин, Д. Оссон, Бартольд, Вельяминов-Зернов асарларидан кенг ва атрофлича фойдаланганини кўрамиз. Шунингдек, олим Клопрат, Бичурин ва бошқаларнинг Хитой тарихига оид асарлар таржимасидан кенг фойдаланган. Ч. Валихонов яна Абулғози Баҳодирхон, Муҳаммад Содиқ Кошғарий, Жалойирий ва бошқаларнинг уйғур ва ўзбек тилларидаги асарларидан ўринли фойдаланган. Айниқса, у Жалойирийнинг «Жомеъ ут-таворих» асарида келтирилган маълумотлардан кўпроқ фойдаланган. Маълумки, Жалойирий қозоқ хони Таваккалнинг қариндоши ва кейинроқ Қосимов шаҳрининг ҳокими бўлмиш Ҳроз Муҳаммадхон саройида истиқомат қилган. Шунингдек, Ч. Валихоновнинг И. Н. Березин (1818—1896) томонидан 1850 йилда нашр қилинган Олтин Ҳурда хонлари Тўхтамиш, Темур Қутлуғ, Қрим хонлари Саодат Гирай (1524—1532) ва Давлат Гирай (1551—1577) ларнинг ёрлиқлари ҳақидаги фикр-мулоҳазалари ҳам муҳимдир.

Ч. Валихонов ўз асарларини ёзишда халқ оғзаки адабиёти материалларига муҳим этнографик маъна сифатида катта аҳамият беради. Узининг сўзлари билан айтганда, «халқ афсоналарида халқ оммасининг ҳаёти, урф-одатлари ва расм-русумлари ниҳоятда тўғри ва аниқ фойдаланган бўлади». Олим «Катта қирғиз-қайсақ ўрдаси ҳақидаги эртақлар ва афсоналар», «Иссиқкўлга қилинган сафар кундалиги», «Қирғизлар ҳақидаги қайдлар», «Жунғория очерклари» ва бошқа асарларида қозоқлар ва қирғизларнинг келиб чиқishi тўғрисида фикр юритганда халқ афсоналари ва эртақларидан ҳар томонлама ва кенг фойдаланган.

ШАЙБОНИЙЛАРДАН KEYIN АШТАРХОНИЙЛАРНИНГ ҲОКИМИЯТ ТЕПАСИГА КЕЛИШ САНАСИ ХУСУСИДА

Бу хусусда тарихий асарларда, солнома ва сулолалар бўйича қўлланмаларда бир-бирига зид фикрлар мавжуд. Шунинг ҳам алоҳида таъкидлаш керакки, уларнинг аксариятида шайбонийлар сулоласининг тугаши санаси 1598 йил, яъни Абдулмўминхоннинг вафотидан кейин деб кўрсатилган. «Тожикистон ССР тарихи»да бошқа сана — 1599 йил кўрсатилган. Бухоро тахтида ўлтирган шайбонийларнинг сўнгги хони Пирмуҳаммад дейилган. Бироқ унинг ҳукмронлик йили қанчага чўзилгани ҳақида бир нима дейилмайди. В. В. Бартольд, Стенли Лен-Пуль, К. Э. Босворт асарларида ҳам Пирмуҳаммаднинг 1599 йилгача тахтда ўлтиргани ҳақида гап боради. Хусусан, К. Э. Босворт «Шайбонийлар Бухорода 1598 йилгача ҳукмронлик қилдилар, кейин ҳокимият жонийлар қўлига ўтди. Улар Жўчининг ўғли Ҳурда авлодидан бўлиб, шайбонийларга она тарафдан қариндош эдилар», деб ёзади. Бухоро тахтига ўлтирган бу сўнгги шайбоний ҳақида ташиқли тарихчи М. А. Абдураимов ҳам тўхталиб ўтган. Унинг таъкидига кўра, Пирмуҳаммадхон «Абдуллахони сонийнинг тоғаси кекса Пирмуҳаммад» бўлган. Аслида эса «Абдуллахони

сонийнинг тоғаси кекса Пирмуҳаммад» аллақачон, Балх хони бўлиб турганда (1546—1567) оламдан кўз юмган эди. Қўлэзма манбаларнинг гувоҳлик беришича, мазкур воқеадан ўттиз йил олдин — 1567 йилнинг 2 мартида вафот этган эди («Мусаххир ал-билод». Уз ФАШИ қўлэзмаси, инв. № 1505, в. 75а; «Мажмаъ ал-ғаройиб», шу институт қўлэзмаси, инв. № 9698, в. 301а).

Абдулмўминнинг вафотидан (1598) кейин шайбонийлар сулоласи барҳам топгани ҳақидаги фикр В. В. Вельяминов-Зернов ва В. В. Бартольд асарларида келтирилган ҳужжат ва далиллар асосида юзага келган. Масалан, В. В. Бартольдининг асарларида бу хусусда турлича талқинлар мавжуд. Бир жойда у «Абдулмўмин олти ойдан сўнг ўз одамлари томонидан ўлдирилган эди. Хуросон ва Хоразмдаги босиб олинган ерлар қўлдан кетди; ўзбеклар диёрида ҳокимият бошқа сулола қўлига ўтди», деб ёзган бўлса (В. Бартольд. Асарлар, II жилд, 2-қисм, Москва, 1964, 487-бет), бошқа бир жойда «Шайбонийларнинг сўнгги ҳукмдори деб ўрта оснелик муаррихлар Абдуллахонни сонийнинг ўғли ва тожу тахт вориси Абдулмўминни тан оладилар... Зотан, Искандар Муншийнинг «Тарих-и оламорофи Аббосий» асарида Абдулмўминдан кейин тахтга шаҳзода Пирмуҳаммад чиққани ва у Абдуллахоннинг қариндоши ва Жонибек уруғидан бўлган шаҳзода» экани таъкидланади. Бу маълумот В. В. Вельяминов-Зерновнинг «Қасимовелик шоҳлар ва шаҳзодалар ҳақида тадқиқот» асарида келтирилган («Исследование о Касимовских царях и царевичах, 2-қисм, 345-бет.) Пирмуҳаммадни у Сулаймон султоннинг ўғли, Жонибекнинг набираси, дейди. Пирмуҳаммад Боқий Муҳаммаддан енгилиб, 1599 йилнинг июнь ойида қўлга олиниб ўлдирилган эди. Шунинг учун ҳам Ховорс ва Лэн-Пуль қўллашмасида шайбонийларнинг сўнгги вакили Абдулмўмин бўлмай, Пирмуҳаммади сонийдир, дейилган (В. Бартольд, Асарлар, II жилд, 2-қисм, 546—547-бетлар). В. В. Вельяминов-Зернов ўз мулоҳазаларини «Тазкира-йи Муқимхоний» ва Искандарбек Муншийнинг юқорида тилга олинган «Тарих-и оламорофи Аббосий» асарларига асосан баён этган эди. Искандарбек Мунший берган маълумотлар асосида у бундай деб ёзади: «1598 йилнинг ёзида Абдуллахоннинг тожу тахт вориси Абдулмўмин қотиллар қўлида шаҳид бўлди. Унинг ўғли икки яшар бўлгани учун ҳеч ким унинг хонлик ҳуқуқини тан олгиси келмади. Бошқа ворис бўлгудек одам йўқ эди... Давлатнинг турли бурчақларидан хонликка даъвогарлар чиқа бошлади. Бухоро тахтини Абдуллахоннинг қариндоши Жонибек уруғидан Пирмуҳаммад эгаллади... Уни Абдуллахоннинг эски тарафдорлари ва лашкар бошлиқлари тахтга ўтказдилар. Балхда ўзини Абдуллахоннинг укаси марҳум Ибодулла султоннинг ўғли деб кўрсатган Абдул Амин султон ҳоким бўлди... Абдул Амин кейин Пирмуҳаммадга, олий ҳукмдор сифатида уни тан олиб, тобелик билдирди... Хирот ва Хуросонда Абдуллахоннинг жияни Динмуҳаммад султон ҳоким бўлди... Марв шаҳри ҳам унга бўйсунди. Бу ерда Динмуҳаммаднинг укаси

Вали Муҳаммад ҳоким эди... Эронликлар шоҳ Аббос бошчилигида Хуросонга бостириб кирдилар. 1598 йил июль ойида Пирмуҳаммад Ҳирот яқинидаги Пули солор мавзеида у билан жанг қилди, лекин мағлуб бўлиб, чекинди ва бедарак йўқолди...

Абдулмўминнинг ўлдирилгани Туркистон заминда шуҳрат топгач, қозоқ хони Таваккал Мовароуннаҳрда эътиmodxли ҳукмдорнинг йўқлигини кўриб, катта қўшин тўзди... ва Мовароуннаҳрга қарши юриш қилди... Туркистон ва Мовароуннаҳрнинг Аҳси, Андижон, Тошкент ва Самарқанднинг Миёнқолигача бўлган ерларни босиб олди ва Бухорога қараб юрди... Унинг қўшинлари қисм-қисмларга бўлиниб, шаҳарни қамал қилди... Шу зайлда жанглар ўн бир кун давом этди. Ун иккикчи кун Бухоро шаҳридаги лашкарлар чиқиб, жангга тутидилар. Эрта тонгдан то кун ботгунча қаттиқ савалашиб бўлди. Қозоқ қўшинлари тор-мор келтирилди. Таваккалхон минг азобда-юртига чекинди. Лашкарининг кўичилиги тарқаб кетди... Бунинг устига Таваккалхон Бухородан чекиниши билан Пирмуҳаммадхон ва унинг одамлари шаҳардан чиқди ва чекинаётган қозоқ хонини таъқиб этишни бошлади. Теварак-атрофдаги мамлакатлар ва Мовароуннаҳрдан лашкар келиб, уларга қўшинга бошлади. Бухороликлар Миёнқолнинг Узуи соқол мавзеида душман билан жангга киришдилар. Савалашиб бошланди. Шу пайтда Динмуҳаммаднинг Пули солорда жанг майдонидан қочган иниси Боқий султон Пирмуҳаммадга келиб қўшилди. Боқий султон Таваккалхон қўшинлари билан бир неча бор жанг қилди ва кўпчилигида ғалаба қозонди... Боқий султон ва Пирмуҳаммадхон шу вақт ичида тинимсиз ва жон олиб-жон бериб жанг қилдилар. Охири Таваккалхон сабр-тоқати тугаб, бор кучлари билан Пирмуҳаммадхон қўшинларига ташланди. Қирғинбарот уруш бўлди. Жангда Таваккалхон жангчилари қўлида Пирмуҳаммадхоннинг қариндоши Сайид Муҳаммад султон ва Муҳаммад Боқий оталиқ шаҳид этилган бўлса ҳам, Таваккалхоннинг ўзи ҳам ўқ еб оғир захмдор бўлди; бирон патижага эриша олмади. У чекинишга мажбур бўлди ва Тошкентга қайтиб кетиб, ўша ерда ўлди. Пирмуҳаммадхонга келсак, у кўрсатган хизматлари учун Боқий Муҳаммадга, яқин маслаҳатчилари билан кенгашиб, Самарқанд вилояти ҳокимлигини берди ва Бухорога қайтди. Боқий султон хурсанд ва мамнун бўлиб, Самарқандга келди... Бир оз муддат ўтгач, [Пирмуҳаммадхон] нақшбандия тариқатининг шайхлари воситачилигида Тошкентга келган қозоқ султонларининг етакчиси билан сулҳ шартномаси тузилди. Шартномага кўра Самарқанд лашкарлари минбаъд Тошкентга даъвогарлик қилмайдиган бўлди.

[Лекин] Боқий султон Пирмуҳаммаднинг унга берган ноблик мансаби билан қаноат қилмади. У энди ўз мақсади йўлида ҳамфикр ўзбекларни тўплай бошлади ва уларни хонга қарши қўзғатди. Тез орада Боқий Муҳаммаднинг атрофига анча киши уюшди. Улар тепасида амакилари Раҳмонқули ва Аббосқули, иниси Турсун Муҳаммад султон турардилар. Пирмуҳаммадхон-

нинг одамлари Боқий султоннинг хатти-ҳаракатини диққат билан кузатиб турдилар; лекин Боқий Муҳаммад Бухоро ҳукуматига тобелликни хўжақўрсинга сақлаб келаётган бўлса-да, буни кўрмасликка олардилар. Охири Боқий султон очиқ исён кўтарди. Миёнқолга бостириб кирди, Дабусия қалъасини эгаллади, унинг ҳокими Пирмуҳаммадхоннинг қариндоши Муҳаммад Шариф султонни ўлдирди. Пирмуҳаммадхон Балхдан мадад сўради ва қирқ минг кишилик лашкар билан Самарқанд устига қўшини тортди, уни қамал қилди. Лекин Бухоро хонининг омади келмади, у ярадор бўлиб, қўлга тушди. Боқий султон ўша заҳотиёқ уни ўлимга буюрди... Боқий султон Бухорога қараб юрди, ҳеч тўқинликка учрамай шаҳарга кириб тахтни эгаллади. Бу воқеа 1599 йилнинг ёзида юз берди» (В. В. Вельяминов-Зернов. Исследования о Касымовских царях и царевичах, 342—360-бетлар). Бунга ҳар қалай, «Муқимхон тарихи»да келтирилган қуйидаги воқеа сабаб бўлган: «Боқий Муҳаммадхон билан Вали Муҳаммадхон кофирлардан енгилиб, Мовароуннаҳрга яқинлашганларида Бухоро амирлари Динмуҳаммадхоннинг қизилбошлар билан бўлган жангда ўлдирилгани хабарини эшитдилар. Унинг икки укаси Мовароуннаҳрга етиб келди. Буни яхшиликка йўйиб, шукр қилиб, Бухоро амирлари шахзодалар қаршисига пешвоз чиқдилар ва ўша кунёқ Боқий Муҳаммадхон бошига тож қўйдилар. Вали Муҳаммадхонни валнаҳд этиб тайинлаб, қуббат ул-ислом Балх вилоятига жўнатдилар».

Бу ерда воқеалар бир оз чалкаштирилган. Аслида Боқий Муҳаммадхон Абдуллахон ва Абдулмўмин вафотидан кейиноқ ҳокимият тепасига келмаган, 1601 йилда келган. Буни XVI—XVIII асрларга доир қатор қўлёзма манбалардаги маълумотлар ҳам исботлайди. Уларнинг бир қисми Туркистон тарихи тадқиқotchиларига таниш эмас эди. Бу асарлар қуйидагилардир:

1. «Мусаххир ул-билод» («Мамлакатлар фатҳи»). У 1605 йили Муҳаммадёр ибн Араб қатағон томонидан таълиф этилган ва аштархонийлар ҳукмдори Боқий Муҳаммадхонга бағишланган. Унда шайбонийлар сулоласига доир қимматли маълумотлар мавжуд;

2. «Мажмаъ ул-ғаройиб». Султон Муҳаммад Балхий қаламига мансуб; 1596 йилда ёзилган. Унда элат ва қавмлар, йиллар ва воқеалар ҳақида қизиқарли маълумотлар бор;

3. «Тарих-и оламорийи Аббосий». Искандарбек мунший қаламига мансуб; уч жыллик; 1615—1629 йилларда ёзилган. В. В. Вельяминов-Зернов асари учун асосий манба бўлган;

4. «Баҳр ул-асрор фи маноқиб ул-аҳёр» («Хайрли кишилар жасорати борасида сирлар денгизи»). Маҳмуд ибн Валининг 1634—1641 йилларда ёзилган қомусий асари;

5. «Матлаб ут-толибин» («Толиблар матлаби»). У XVI—XVII асрнинг биринчи ярмида ўтган Жўйбор шайхлари: хожа Муҳаммад Ислом (1493—1563), хожа Саъд (1531—1588), хожа Гождиддин Хасан (1574—1646), хожа Абдурахим (1575—1628), Абдиҳожа (1577—1607) ва Муҳаммад Юсуфҳожа (1595—1652)

сингари машҳур хожаларнинг таржиман ҳолидан иборат. Муаллифи мазкур хожа Тожиддин Ҳасанининг ўғли Абулаббос Муҳаммад Толиб Сиддиқий; асар 1663 йилда ёзилган бўлиб, XVI—XVII асрларда бўлиб ўтган муҳим сиёсий воқеаларга доир маълумотларга бой;

6. «Тарихи Муқмхоний». У Муҳаммад Юсуф Мунший тарафидан 1697—1704 йилларда ёзилган. 1598—1702 йилларда Бухоро хонлиги, кўпроқ ярим мустақил Балх хонлигида бўлиб ўтган сиёсий воқеалар баёнидан иборат;

7. «Тарихи Қипчоқхоний» — мусулмон дунёсининг умумий тарихи. Охириги (бешинчи) қисми оригинал бўлиб, XVI—XVIII асрларда Ўрта Осиё ва унга қўшни Шарқ мамлакатлари тарихига доир қимматли маълумотларга эга. У Хожамқулибек Балхий томонидан 1724 йилда ёзиб тугатилган;

8. «Силсилат ус-салотин». Ўрта Осиёнинг XVI—XVIII асрнинг биринчи чораги тарихига доир кам ўрганилган қизиқарли асар. 1730 йилда аштархонийлар сулоласига мансуб бўлган шаҳзода хожа Мир Муҳаммад Салим томонидан ёзилган. Ҳозирча унинг Бодлеян кутубхонаси (Буюк Британия) да сақланаётган ягона нусхаси аниқланган;

9. «Тарихи Сайид Роқим». Мулла Шарафуддин аълам ибн Нуриддин охунд қаламига мансуб бўлиб, тарих ва сулолаларга доир бой маълумотларга эга.

Энди Пирмуҳаммад ҳақида. У шайбонийлардан бўлиб, Сулаймон султоннинг ўғлидир. Сулаймон султон Шайбонийхоннинг сафдошларидан Жонибек султон (вафоти 1523 йил) нинг еттинчи ўғли, Абдуллахоннинг жияни. Унинг отаси Искандар султон (вафоти 1583 йил) ҳам мазкур Жонибек султоннинг бешинчи ўғли бўлган; Абдулмўмин қирғинидан Пирмуҳаммад уч нафар ўғли билан бирга Миёнқолда жон сақлаб қолган; уч йил давомида (1598—1601) Бухоро хони бўлган.

Бу гаплар шунчаки гап бўлиб қолмаслиги учун Абдуллахон соний вафотидан (1598 йил 8 февраль) кейин Ўрта Осиё ва Хуросонда юз берган воқеаларга тўхталиб ўтамиз. Отаси вафотидан кейин Абдулмўмин олти ойгина ҳокимият тепасида турди, кейин фитначилар томонидан ўлдирилди. Уларнинг тепасида Абдуллахоннинг эски амирларидан Абдуссамад баҳодир мироҳўр ва Муҳаммадқул баҳодир тирандоз турдилар. Бу воқеа 1598 йилнинг июль ойида Ўратепа билан Зомин оралигида содир бўлди. Шундан кейин, юқорида қайд этилган қўлзма манбаларга қараганда, Мовароуннаҳрда ўзаро феодал курашлар кучайди, бошбошдоқчилик бошланди; шимол тарафдан эса Таваккалхон бошчилигида қozoқлар бостириб кирди, улар Тошкент билан Самарқандни олиб, Бухорога яқинлашдилар. Лекин Бухоро амирлари орасида яқдиллик бўлмади. Улар икки гуруҳга ажралиб кетдилар: бир гуруҳи — Оллоҳберди кўкалтош, Қосим ҳожи кероит, Аваз эшик отаси, Валибек ҳожи, Мансур ҳожи тархон ва бошқалар Ибодулла султоннинг 17 яшар асранди ўғли Абдуламин султонни (Испанд султон номи билан ҳам танилган)

олиб, Балхга қараб кетдилар ва ўша жойда уни хон қилиб кўтардилар. Бошқа бир гуруҳи — Худойназарбий, Дўстим Чухра отаси ва бошқалар Абдулмўмин қирғинидан омон қолган Пирмуҳаммадни уч ўғли билан бирга олиб келиб, ўзини шайбонийларнинг олий ҳоқони деб эълон қилдилар. Ҳиротда ҳокимиятини аштархонийлардан Ермуҳаммадхон (Жўчининг ўн учинчи ўғли Тўқай Темур авлодидан)¹ нинг ўғли Динмуҳаммадхон эгаллади. Илгари у Сейистонни Абдуллахон номидан идора қилган; 1586 йилдан кейин эса Жом вилоятини бошқарган; ундан сўнг отаси Ермуҳаммадхонни хон деб эълон қилди.

Мовароуннаҳр билан Хуросонда воқеалар шундан кейин қуйидаги тарзда ривожланди. Қozoқ султонлари Таваккал, Баҳодир ва Эшим Мовароуннаҳрдаги тартибсизликдан фойдаланиб 1598 йили Сайрамда бирлашдилар ва Тошкентга қараб юрдилар. Улар, юқорида айтилганидек, Тошкент ва Самарқандни осонгина қўлга киритдилар ва кўз кўриб қулоқ эшитмаган қирғин ва босқин билан шуғулландилар. Кейин қўшинларининг бир қисмини Самарқандда Эшим султон билан қолдириб, Бухоро томон юрдилар. Маҳмуд ибн Валининг гувоҳлик беришича, ўшанда Миёнқoлнинг Дабусия ва Куфин қалъаларидан ташқари барча қишлоқлари босиб олиниб, талон қилинди. Кейин қozoқ қўшинлари Бухорони икки ой давомида қамалда тутдилар.

1598—1602 йилларда Балхда Абдуламин султон (1598—1600), Иброҳим султон (1600—1601) лар ҳокимлик қилдилар. Иброҳим султон шайбонийлардан Суюнч Муҳаммад султоннинг ўғли бўлиб, унгача шоҳ Аббос аввал (1587—1629) саройида Исфаҳонда истиқомат қилди. Маҳмуд ибн Валининг ёзишича, Муҳаммад Иброҳимхон кейинчалик халққа, шунингдек амалдорларга ҳам зулм қилган. Улар Самарқанд ҳокими Вали Муҳаммадхонга ёрдам сўраб мурожаат қилишга мажбур бўлдилар. Вали Муҳаммадхон тўхтовсиз Балх устига қўшин тортди. Бу юриш 1601 йилнинг июлидан сентябригача давом этди. Аштархонийлар қўшинининг Амударёнинг сўл соҳилида пайдо бўлиши ҳамма-ни саросимага солиди. Амирлар Балхдан икки фарсах шимолда жойлашган Сибҳжирд қишлоғида Муҳаммад Иброҳимхондан юз ўгирдилар. Замондош тарихчи ёзади: «Икки лашкар бир-бирига қарши саф тортган бир пайтда Вали Муҳаммадхон билан жанг қилгани чиққан Балхнинг ҳар бир амири ва ботири қилич ва қалқонини бўйнига осиб Вали Муҳаммадхон узангисини ўнишга шошилдилар. Бу ҳам етмагандай, улар Иброҳимхонни тутиб, бошини танидан жудо қилдилар ва Вали Муҳаммадхон оти оёғи остига ташладилар» («Тарихи Муқимхоний», 75-бет). Балхга ҳужум қилишга эҳтиёж қолмади. Балхнинг эътиборли амирлари Назарбий ва Шукурбий шаҳар дарвозаларининг ка-

¹ Кўчкунчихон (1510—1531) замонида Аштархонни ташлаб чиқиб, Самарқандга келган; қизин Турсунбекани Искандархонга узатиб, шайбонийлар билан қариндош бўлган Мингқишлоқхоннинг ўғли. Ермуҳаммад Турсунбеканинг иниси эди.

лидини олиб чиқиб, шаҳарни аштархонийларга таслим қилиди-лар. Шундай қилиб, 1601 йилнинг декабрь ойида Балх аштархонийлар қўлига ўтди. Шу ерда Жонимуҳаммадхон номига хутба ўқилди ва Балх ҳокимлигига Вали Муҳаммадхон таъинланди («Баҳр-ул-асерор», Индия Оффис кутубхонасининг қўлёзмаси, в. 646—65а—в.).

Энди 1598 йилдан кейин Хуросонда бўлиб ўтган воқеаларни олиб кўрайлик. Юқорида номи тилга олинган Динмуҳаммадхон Абдулмўминнинг ўлдирилганлигини эшитиб, Ҳирот сари юзланди. Абдулмўмин томонидан ўлдирилган Қулбобо кўкалтош ўрнига қўйилган Ҳожибий унга дарвозани очиб, шаҳарни топширди. Динмуҳаммад отаси Ермуҳаммадни тахтга ўтқизиб, бошқа вилоятларни: Фараҳ, Исфароин, Нишопур, Сабзавор ва Марви шоҳижаҳонни бўйсундиришга киришди. Кейин Сейистонни олди. Хуллас, бир йил давомида у Сабзавордан Марвчоққача ва Марвдан Сейистонгача бўлган ерларни ўзига бўйсундириди. 1599 йилнинг июль ойида моҳ Аббос аввал Динмуҳаммадхонга қарши қўшин юртди; Исфароин, Сабзавор, Нишопур ва Машҳадни осонгина қўлга киритди ва 1599 йилнинг 28 июлида Ҳиротдан тўрт фарсах фараб жойлашган Пули солор мавзегига келиб тушди. 1599 йилнинг 29 июлида қиринбарот уруш бўлди. Бу урушда қизилбошларнинг қўли баланд келди. Ўзбеклар тўрт минг кишидан ажралди. Улар орасида Динмуҳаммадхон ҳам бор эди. Шунда Вали Муҳаммадхон ўз мулки бўлмиш Марви шоҳижаҳонга қараб кетди. Боқий Муҳаммад ўн яшар Имомқули султонни ва олти яшар Нодир Муҳаммадхонни, шунингдек марғум Динмуҳаммадхоннинг ўғиллари, унинг отаси Ермуҳаммадхон ва обласини ўзи билан бирга олиб, Маймана ва Фарёб томонга қараб қочди. Сўнг Амударёдан ўтиб, Бухоро тарафга қараб кетди.

Айнан шу вақтда Самарқанд ва Бухорода қандай воқеалар бўлаётган эди? Пирмуҳаммадхон Мовароуннаҳрга бостириб кирган қозоқ султонлари Таваккал, Эшим ва Баҳодир билан жанг қилди. Таваккал Бухорони қамал қилгани билан уни ололмади. Тошкент, Миёнқол амирларидан Муҳаммад Саидбек жалоир, Аббос қоровулбеги кирғиз, Мирзаш найман, Назарбийларнинг Пирмуҳаммадхон тарафга ўтиб кетини бунга сабаб бўлди. Бунга қадар улар қозоқ султонлари хизматида эдилар. Оқибатда Таваккал қамални бўшатиб, Самарқанд тарафга чекилишга мажбур бўлди. Муҳаммад Боқибий дўрмон, Худойназарбий, Дўстим Мирза масал, Дўстимбий арғин ва бошқа амирлар бошлиқ Бухоро лашкарлари уни таъқиб этиб, Миёнқолнинг Унқора мавзегига унга етиб олдилар («Тарихи оламорои Аббосий» ва «Силсилаи ус-салотин»да Узун соқол дейилган). Жанг қизиб турганда шайбонийлардан Сайид Муҳаммад султон ва Тўқай Темурийлардан Муҳаммад Султон ва Раҳмонқули султон Ермуҳаммадхоннинг ўғиллари Пирмуҳаммадга келиб қўшилдилар. Ушанда шайбонийлар ва аштархонийларнинг бирлашган кучлари галаба қилди. Таваккал қўшинлари тор-мор келтирил-

ди. Қозоқ қўшинларининг қўмондони Абулвосебий жангда ҳалок бўлди, оғир яраланган Таваккални Тошкентга олиб кетдилар. Эртаси куни Пирмуҳаммадхон ўрдасига Боқий Муҳаммад ва Вали Муҳаммад бошлиқ қолган Тўқай Темурийлар етиб келди.

Таваккал султон билан бўлган бу ҳал қилувчи жанг қачон бўлган? Маълумки, тирик қолган Тўқай Темурийлар Боқий Муҳаммад ва Ёрмуҳаммад 1599 йилнинг 29 июлида бўлган урушдан кейин Пули солор (ёки Молон) қишлоғини ташлаб чиқдилар. Мовароуннаҳрга улар Маймана ва Фарёб орқали келдилар. Бир ой йўл юрган, деб тахмин қилсақ, улар Бухоро, кейин Миёнқолга 1599 йилнинг 28 августиде етиб келган бўлиб чиқади. Султонлар етиб келганларининг учинчи кунг ҳар икки тараф ҳал қилувчи жангга сафландилар. Маҳмуд ибн Вали бу жанг тафсилотини келтирган. Пирмуҳаммадхон соний қўшинларининг ўнг қанотига Сайид Муҳаммад султон, Раҳмонқул султон ва Муҳаммад Боқибий дўрмон қўйилди. Сўл қанотга Боқий Муҳаммадхон ва Вали Муҳаммадхон тайинланди. Марказда Пирмуҳаммадхоннинг ўзи олий маргабали амирлар Шоҳ Кўчакбий оталиқ, Муҳаммадбий оталиқ баҳрин ва бошқалар билан турди. Қозоқ қўшинларининг сўл қанотида турган Эним султон шайбоний қўшинларининг ўнг қанотига ҳужум қилиб, уни бир қадар пароканда қилди. Сайид Муҳаммад султон ва Муҳаммад Боқибий жангнинг дастлабки соатларидаёқ ўлдирилдилар. Қолганлар тартибсиз чекинаётган бўшлади. Шунга қарамай, Боқий Муҳаммадхон чекинаётганларни тўхтатишга ва жавоб ҳужуми уюштиришга муваффақ бўлди. Шайбонийларнинг қалб ва сўл қаноти ҳам ҳужумга ўтди. Бу қирғинбарот жангда ҳар икки томон ҳам кўп одамни йўқотди. Охири шайбонийлар галаба қозонди. Қозоқ лашкарлари Дашти қипчоққа чекиндилар. Таваккал томонидан Самарқандда ҳоким қилиб қолдирилган Муҳаммад Саид жалоир шаҳарни Пирмуҳаммадхонга топширди. Мовароуннаҳр ҳудуди бир неча ой давомида озод этилгандан кейин Пирмуҳаммадхон Самарқанд ва унга тобе туманларни, қасаба ва рустоқларни Боқий Муҳаммадхон ва бошқа аштархоний султонларга топширди. Юқорида зикр этилган воқеалардан кейин Самарқандга Боқий Муҳаммадхон ва бошқа аштархонийларнинг тайинланиши 1599 йилнинг октябрь ойи охиригача тўғри келади.

Пирмуҳаммадхон Бухоро хонлигини яна икки йил идора қилди. Бу ҳақда «Баҳр ул-асрор», «Тарихи оламоройи Аббосий», «Силсилат ул-салотин» ва бошқа битик манбалар гувоҳлик беради. Масалан, «Тарихи оламоройи Аббосий»да Эрон ва Урта Осиёда бўлиб ўтган воқеалар йиллар ва ойлар бўйича баён этилади. Хусусан, Пирмуҳаммадхон соний элчиларининг 1600 йил 9 мартда Машҳадга етиб келгани ҳақида (Шоҳ Аббос Наврўз тантаналари муносабати билан шу ерда эди) ёзилади. Искандарбек мунший келтирган мактуб мазмунига қараганда, сафавийлар саройида мазкур Муҳаммад Иброҳим султоннинг

паноҳ топгани ва энг камида Балх тахтидан унинг умидворлиги Бухоро хониши ташвишга соларди. Пирмуҳаммадхон ўз мактубида уни тутиб беришни шоҳдан қатъий сўраган эди. Мактубида хусусан мана буларни ўқиймиз: «Фарзанди аржумандимиз Муҳаммад Иброҳим ибн Жоғибекхон, подшоҳи марҳум, Абдуллахоннинг амакиси, давлатимизнинг садоқатли дўсти ва хайрихоҳи ҳазрат (Пирмуҳаммадхон)нинг марҳаматли ходимлари тарафидан ҳибсга олинган эдилар. Маълум бўлишича, маъсум аждодларингиздан мерос олган шафқати жабиллиингизга амал қилиб, зарурат юзасидан ундан марҳаматиингизни дарне тутмадингиз. Бу мамлакат ҳукмдорлиги дўсти содиқингизга мерос қолган экан, ул содиқ дўстни биз ўз фарзандимиз қаторида кўрурмиз. Уни биз томонга жўнатишни жаноби олийлари ихтиёр қилгудек бўлсалар марҳамати олий ва меҳрибонлик кўргузган бўлур эдингиз». Искандарбек муншийнинг кейинги ҳикояларига қараганда, шоҳ Бухоро элчисига Муҳаммад Иброҳимхонни қўйиб юборишга ваъда берган. Аммо уни эътиборли маҳбус тарзида эмас, олий ҳукмдор сифатида кузатиб қўйишнинг таъкидлайди. Айнан шу пайт Боқий Муҳаммадхоннинг Пирмуҳаммадхон қўшинларини тор-мор келтиргани ва Бухорони эгаллагани ҳақида Марвдан хабар келади. Шунинг учун муаррих «Муҳаммад Иброҳим султонни жўнатиш масаласи кейинга қолдирилган эди»,— деб хулоса қилади. Шу нуқтаи назардан «Мусаххир ул-билод» муаллифининг Сайид Муҳаммад султон ибн Кенак султон ибн Бубай султон (Жоғибек султоннинг тўнғич ўғли) га бағишланган бобда келтирган маълумотлари эътиборга сазовордир. Унда жумладан шундай дейилади: «Сайид Муҳаммад султонга акаси Суюнч Муҳаммад султон вафотидан кейин Абдуллахон Соғарж вилоятини инъом қилди. Абдулмўмин Хуросоннинг баъзи вилоятларини қўлга киритгандан кейин (XVI асрнинг 90-йилларида) отасидан Сайид Муҳаммад султонни сўратиб олиб, уни Турбати Жомга ҳоким этиб тайинлади. 1598 йилнинг июль ойида Абдулмўмин ўлдирилгач, Сайид Муҳаммад султон Балхга кетиб қолди. Кейин Пирмуҳаммадхоннинг хизматига ўтди. Мовароуннаҳрнинг амир ул-умароси Муҳаммад Боқибий бошчилигида бир гуруҳ амирлар Учқорадаги Таваккал султон билан бўлган жангда олдин қозоқларни енгган тақдирда Пирмуҳаммадхонни маъзул этиб, шу Сайид Муҳаммад султонни тахтга ўтқозишга қарор қилдилар. Лекин ўйлаганлари чиқмади — фитна ташкилотчиси ва бўлажак хон мазкур жангда ўлдирилган эдилар. Сайид Муҳаммад султондан ёлғиз Жаҳонгир султон деган ўғил қолди. Отаси шахид бўлганда у ўн яшар эди. Таваккал устидан қозонилган ғалаба ва мамлакатда тартиб ўрнатилгандан кейин Пирмуҳаммадхон ўша Жаҳонгир султонни Тошкент ҳокимлигига тайинлади. 1601 йилда, орадан бир йил ўтгач, Пирмуҳаммадхон билан Боқий Муҳаммадхон ўртасида адоват бошланди». Пирмуҳаммадхон билан Боқий Муҳаммадхон ўртасидаги келишмовчилик ва жанг ҳақида Маҳмуд ибн Вали ва ҳожи Мир Муҳаммад Салим батафсил ҳикоя

қиладилар. Уларнинг ёзишига кўра, жалонр (Муҳаммад Саидбий), дўрмон (Боқибий, Алиқулибий, Соқибек) ва бошқа қабилда бошлиқларининг иғвоси билан Пирмуҳаммадхон ва Боқий Муҳаммадхон ўртасидаги муносабатлар бузилган. Улар Пирмуҳаммадхонни аввал «Самарқандга қўшин тортиб, у ердаги Тўқай Темурийлар ҳокимиятини тугатиш»га ундадилар, кейин ҳал қилувчи дақиқаларда унга сотқинлик қилиб, Боқий Муҳаммадхон томонига ўтиб кетдилар («Баҳр ул-асрор», Индия Оффис кутубхонаси қўлёмаси, в. 59 а). Яна бошқа муҳим сабаб ҳам бор эди. Маҳмуд ибн Валининг эътирофича, Боқий Муҳаммадхон ўзбошимчалик билан иш тутган, бунинг устига ўз улусини кенгайтиришга ҳаракат қилган. Масалан, 1601 йилда у Миёнқолнинг энг мустаҳкам қалъаси Дабусияни босиб олди, кейин Қарши билан Қешни қўлга киритди. Бу ҳол катта ҳарбий тўқнашувга сабаб бўлди. Яна ўша Маҳмуд ибн Валининг сўзларига қараганда, Самарқанд яқинидаги Боғи шамол мавзеида бўлиб ўтган бу жангда Бухоро қўшинлари сон жиҳатдан кўп эди. Унга Балхдан ҳам мадад келганди. Масалан, Пирмуҳаммадхоннинг сўл қанотида Шоҳхожа нақиб, Шукурбий сарой ва Саид Али осс бошчилигидаги Балхнинг ўн минг кишилиқ қўшини турарди. Шунга қарамай, Боқий Муҳаммадхоннинг қўли баланд келди. Пирмуҳаммадхон ва қўлга тушган унинг барча эътиборли амирлари қатл этилди. «Силсилат ус-салотин»да ёзилишича: «Боқий Муҳаммадхон зафир қозониб, Бухорога яқинлашганда каттакичккача барча раият унинг истиқболига чиқди ва саодатли ул музаффар хон шаҳарга кирди ва 1601 йилда шоҳлик ва жаҳондорлик тахтига ўлтирди» («Силсилат ус-салотин», в. 161б.). Хўжамқулибек Балхий асарида ҳам шу гапларни ўқиймиз. Лекин бунда бошқа сана — 1602 йил кўрсатилади. Жумладан, у бундай ёзади: «Пирмуҳаммадхон ибн Жонибек султон. Абдулмўминхон воқасидан кейин бухороликлар уни (Пирмуҳаммадхон) Балхдан чақиртириб олиб, 1598 йилда хонлик тахтига ўтқиздилар... Боқий Муҳаммад султон Пирмуҳаммадхон қўшинининг қалбига зарба берди. Балхликлар жанг майдонини ташлаб чиқдилар. Узоқ давом этган жангу жадаллардан кейин Пирмуҳаммадхон самарқандликлар қўлига асир бўлиб тушди ва шу ондаёқ шаҳодат шаробини ичди. Бу воқеа 1602 йили содир бўлди. Унинг ҳукмронлик муддати уч йил, саксон йилга яқин умр кўрди. Самарқандда дафн этилди» («Тарих-и Қипчоқхоний», Бодлеян кутубхонаси қўлёмаси, 117-рақам, в. 269б—270а).

Юқорида келтирилган маълумотлардан қуйидаги хулосани чиқариш мумкин. Айрим тадқиқотларга қараганда («Ўзбекистон ССР тарихи», «Самарқанд тарихи», Лэн-Пуль ва Цамбауэр хронология ва генеалогия жадваллари) шайбонийлар сулоласи Абдулмўмин вафотидан кейин—1598 йилда барҳам топган. М. А. Абдурашмовнинг таъкидлашича, шайбонийларнинг сўнгги вакили Бухоро хонлиги тахтида «Абдуллахоннинг амакиси кекса Пирмуҳаммадхон бўлган». Лекин унинг қанча ҳукмронлик

қилганлигини элим ёзмайди. Қўйчилик тадқиқотчилар (В. В. Вельяминов-Зернов, В. В. Баргольд, Г. Ховорс, «Тожикистон ССР тарихи», К. Э. Босворт хронология ва генеалогия жадваллари) шайбонийларнинг ҳукмронлик қилган сўнги вакили дарҳақиқат Пирмуҳаммадхон ибн Сулаймон султон бўлган ва у қисқа вақт ҳукмронлик қилган — шайбонийлар сулоласи 1599 йилда тугади, деб ҳисоблайдилар.

Барча маълумотларни тизичиклаб ўрганиш шуни кўрсатадики, ҳамма муаллифлар бу борада В. В. Вельяминов-Зерновнинг «Қосимовлик подшоҳлар ва шаҳзодалар тўғрисида тадқиқотлар» китобига, В. В. Вельяминов-Зернов эса Искандарбек муншийнинг «Тарихи оламороёи Аббосий» ва Муҳаммад Юсуф муншийнинг «Муқимхон тарихи»га таянган.

Биз В. В. Вельяминов-Зернов кўрган манбалардан ташқари, шайбонийлар ва аштархонийлар саройига яқин бўлган, ёки хон кутубхоналарида хизмат қилган, демак, қўлларида ишончли манбалар бўлган муаррихларнинг асарларини ҳам тадқиқотимизда истифода этдик. Биз кўрган манбалар орасида «Тарихи оламороёи Аббосий» (II жилди, 1616 йилда тавлаф этилган), «Баҳр ул-асрор» (1634—1641 йилларда тавлиф этилган), «Маглаб ут-толибин» (1663 йилда ёзилган) ва бошқа асарлар бор. Шайбонийлар даври ва аштархонийларнинг ҳокимият таласига келиш даврини 15—63 йиллик вақт ажратиб туради. Искандарбек мунший асаридан кейинроқ ёзилган бўлишига қарамай, «Баҳр ул-асрор», айниқса унинг тўртинчи руки (409 ғараҳ) аштархонийларнинг аждоди Тўқай Темур (XIII асрдан торғиб Бухорода Подир Муҳаммадхон (1642—1645) нинг ҳокимият таласига келгунга қадар бўлган тарихига доир энг тўлиқ ва эътиборли манба ҳисобланади. Бу асар расмий сулола тарихлари, воқеаларни кўрган-эшитганларнинг хотиралари асосида ёзилган. Юқорида айтилганидек, В. В. Вельяминов-Зернов асарида шайбонийлар сулоласи 1599 йилда тугади, дейилган. Тадқиқотчи назарига тушмай қолган «Тарихи оламороёи Аббосий» асарида 1599—1600 йил воқеалари орасида 1600 йил 9 мартда Пирмуҳаммади соний элчиларининг Машҳадга, шоҳ Аббоси аввал ҳузурдаги ўз рақиби Муҳаммад Иброҳим султонни сўраб келганлиги тўғрисидаги ҳикоя мавжуд. Демак, 1600 йилда Пирмуҳаммадхон ҳали тахтада ўлтирган. «Баҳр ул-асрор» ва «Маглаб ут-толибин»га, Урта Осиёнинг ўзида битилган асарларга келсак, буларда сулолалар алмашилуви йили 1601 йил деб аниқ кўрсатилган.

Ўртага қўйилган масалани ҳал қилишда мазкур манбаларнинг яна учтаси — «Тарихи Қипчоқхоний», «Тарихи касира» (ёки «Тарихи Саид Роқим») ва «Силсила-т ус-салотин» муҳим ўрин тутади. Бу асарлар муҳокама этилаётган воқеадан юз йилча кейин ёзилган бўлишига қарамай, улар Урта Осиёнинг XVI—XVII асрлар тарихини ўрганишда қимматли манбалардир. Уларда илгариги манбаларда учрамайдиган тафсилотлар мавжуд.

Бунинг устига шу вақтгача тадқиқотчиларга номаълум бўлган «Силсилат ус-салотин» аштархонийлар сулоласи вакили қаламига мансуб бўлиб, хронологик ва генеалогик маълумотларга бойдир. «Тарихи касира» ва «Силсилат ус-салотин»да аштархонийларнинг ҳокимият тепасига келган йили 1601 деб аниқ кўрсатилган. «Тарихи Қипчоқхоний»да, юқорида айтилганидек, кейинги йил — 1602 йил кўрсатилган.

Кўрамизки, аҳамияти нуқтаи назаридан бошқалардан қолишмайдиган кўпчилик манбалар берган маълумотларга кўра шайбонийлар қўлидан ҳокимиятнинг аштархонийларга ўтиш санаси 1598 йил бўлмасдан, 1601 йилдир.

Шундай қилиб, 1601 йилда Бухоро хонлигида ҳокимият янги сулола — жонийлар (Жони Муҳаммадхон номидан) ёки аштархонийлар (келиб чиқиш ўрни бўйича) деган ном олган Тўқай Темурийлар сулоласи қўлига ўтди. Бухоро тахтига ўлтирган унинг биринчи намояндаси Жони Муҳаммадхон бўлган ва, Цамбаурнинг фикрига кўра, 1601 йилда ҳукмронлик қилган, унинг номига тапга зарб қилинган.

УЗБЕКЛАР

(Ўтмиши, кечмиши, келажаги)

I

Ўзбеклар Урта Осиёнинг қадимги халқларидан бири бўлиб, кўҳна ва бой тарихга, юксак маданиятга эга халқ. Улар соч жиҳатидан ҳам катта. Уларнинг пафақат Урта Осиё, балки собиқ Иттифоқнинг ижтимоий-иқтисодий ҳаётидаги ўрни ҳам салмоқли бўлган. Расмий маълумотларга кўра, жами ўзбекларнинг сони 22 миллион, шундан 15 миллион 391 минги (1979 йили қилинган ҳисоб-китоб) Ўзбекистоннинг ўзида истиқомат қилади. Ўзбекларнинг катта бир қисми Урта Осиёнинг бошқа жумҳуриятларида, шунингдек хорижий мамлакатларда (Афғонистон, Хитой, Туркия, Саудия Арабистони, АҚШ, Германия ва ҳ. к.) истиқомат қиладилар. Масалан, Тожикистонда 1 миллионга яқин, Қирғизистонда 333 минг, Қозоғистонда 216 минг 300, Туркияда 179,5 минг, Афғонистонда 1 миллиондан ортиқ, Саудия Арабистонида 400 минг атрофида ўзбеклар истиқомат қиладди. Уларнинг кўпчилиги асосан 20-йилларда ўтказилган «миллий чегаралаш», 20—30-йиллардаги ур-йиқитларнинг «шарофати» билан ўзга юртларга бориб қолишган.

Хўш, бу халқ ўзи қандай халқ? У қачон келиб чиққан? Шу саволлар билан одамлар менга кўп мурожаат қилишади, хатларда ҳам, ҳар хил йиғилишларда ҳам, кўча-кўйда ҳам шуни мендан сўрашади. Нима учун шу вақтгача ўзбекларнинг келиб чиқиш тарихи ёзилмади? деб куйинишади. Нима ҳам дердим — саволлар тўғри, эътирозлар ўринли, албатта. Ҳақиқатан ҳам биз тарихчилар бу масала билан жиддий шуғулланмадик, ҳозир ҳам

астойдил шуғулланаётганимиз йўқ. Биз аҳён-аҳёнда, ҳушимизга келганда, маҳаллий газета ва журналларнинг саҳифаларида «Ўзбекларнинг келиб чиқиши тарихидан», «Ўзбеклар қандай келиб чиққан?», «Ўзбек халқининг шаклланиши» каби умумий тарздаги, баъзан чалкашликлардан ҳоли бўлмаган мақолалар билан чиқиб турибмиз, холос. Ўзбек халқининг келиб чиқиши тарихининг ёзилмаганига биргина тарихчиларнинг «эринчоқлиги» сабаб бўлгани йўқ. Бунинг бошқа сабаблари ҳам бор, албатта. Эсингизда бўлса керак, яқиндагина суюкли шоирларимиз Эркин Воҳидов билан Абдулла Орипов ўзбеклар ва Ўзбекистон ҳақида шеър ёзганликлари учун қувғин остига олиниб, таҳқирландилар. Буни бир эслаб кўринг-а! Мана, беш-олти йил бўлдики, биз ўтмиш тарихимизни ўрганиш ҳуқуқига озми-кўпми эга бўлдик. Шунга қарамай, бу масала устида астойдил бош қотираётганимиз йўқ. Тўғри, масала шу қадар мушкул, жиддий ва нозикки, уни илмий жиҳатдан таҳлил қилиш бир киши қиладиган иш эмас. Бунинг учун араб, форс, хитой ва бошқа шарқ ва ғарб тилларида ёзилган манбаларни бемалол ўқий оладиган тарихчи, етук археолог ва антрополог, яхши тилшунос олим, қадимий халқлар ҳақида уларнинг турин-турмуши, дини-эътиқоди ва бошқа белгиларига қараб илмий ҳулоса чиқара оладиган этнограф, классик жўғрофия илмини, айниқса топонимикани яхши билган жўғроф, халқ оғзаки адабиётини мукамал билган фольклорчи олимларнинг биргаликда, бошқа юмушларини йиғиштириб қўйиб, илмий-тадқиқот ишлари билан мунтазам шуғулланиши талаб қилинади. Хўш, бизда шундай юқори малакали мутахассислар борми? Бор, лекин уларнинг бошини қовуштириб ва уларга зарур шарт-шароит яратиб ишлатадиган мўмин-мусулмон бошлиқ топилмапти. Биз бу гапни ҳамма ерда: махсус йиғилишларда ҳам, матбуот, радио, телевидение орқали ҳам кўп марта айтдик. Раҳбарлар гапимизни нотўғрига чиқаришмаяптилар, аҳён-аҳёнда яхши қарорлар ҳам чиқаришадди. Лекин, афсуски, гап-гаплигича, қарор-қарорлигича қолиб кетяпти.

Мен ушбу мақола билан масалани узил-кесил ҳал қилмоқчи эмасман, чунки бу, биринчидан, бир мақоланинг ҳаддига сиймайди, иккинчидан эса, ҳали қилинадиган ишлар, ечимини кутаётган муаммолар кўп. Такрор айтаманки, масала нафақат ўзбек халқи, балки Ўрта Осиёнинг бошқа халқлари тарихига ҳам алоқадор бўлган энг мураккаб ва нозик масала. Мазкур мақолада мен шу масала хусусида билган нарсаларим, шахсий фикрларим билан шунчаки ўртоқлашмоқчиман, холос.

Аввало, баъзи олимлар ўртасида ҳукм суриб келаётган бир нотўғри фикр хусусида икки оғиз гапирмоқчиман. Баъзилар «ўзбек» деган этнонимнинг пайдо бўлган даврдан келиб чиқиб ўзбеклар халқ сифатида XV—XVI аср бошида шаклланган деб айтдилар. Афсуски, бу фикр ҳақиқатдан йироқдир. Тўғри, «ўзбек» этноними XV асрда эмас, XIV аср бошларида пайдо бўлди. XIV—XV асрларда араб ва форс тилларида битилган тари-

хий асарларда, аниқроғи Ҳамдуллоҳ Муставфийи Қазвиний (1281—1350), Носриддин ибн ал-Фурот (1334—1404), Ал-Асадий (1377—1447), Низомуддин Шомий (XV аср), Абдураззоқ Самарқандий (1413—1482), Хондамир (1475—1535) ва бошқа муаррихларнинг асарларида XIV аср бошларида Дашти қипчоқнинг шарқий қисмида, яъни Орол ва Каспийдан то Ғарбий Сибирнинг шимолий ҳудудларигача, Итил (Волга) ва Ёйиқ (Урол) дарёларининг шарқий соҳилларидан Балхаш кўли ва Чу воҳасигача бўлган ҳудудда истиқомат қилган турк-мўғул қабилалари шу ном билан — ўзбек номи билан аталган. Айрим тарихчи олимлар (П. П. Иванов, А. Ю. Якубовский, Чапличка, Хилда Хукэм) «ўзбек» этнонимини машҳур Олтин Урда хони Ўзбекхон (1312—1342) нинг номи билан боғлаб, ўша қабилалар (буркут, қиёт, қўшчи, ийжон, қўнғирот, уйшун (усун), ўтарчи, наймон, жот, чимбой, қорлиқ, кенағас, дўрмон, қурловут, тубойи, манғит, нўкуз (нўкус), танғут, уйғур, хитой (қора хитой), тоймас, эчки, туман-нинг ва ҳ. к.) шу вақтдан бошлаб «ўзбеклар» деб, улар кўчиб юрган мамлакат эса «мамлакатини ўзбек» деб аталди, дейдилар. В. В. Григорьев, А. А. Семёнов ва ушбу сатрлар муаллифи юқорида зикр этилган олимларнинг китоблари ва бошқа бир таллий қўлёзма асарларда тилга олинган ўзбеклар Оқ Урда (Дашти қипчоқнинг шарқий қисми)да кўчиб юрган турк-мўғул қабилаларига тааллуқли, Ўзбекхоннинг ҳокимияти эса Олтин Урда (Ёйиқ ва Волганинг ғарбий тарафидаги ерлар) да жорий бўлган, деган фикрин билдирадилар. Бошқа бир гуруҳ олимлар (Г. Вамбери, Г. Ховорс, М. П. Пельо) бошқачароқ, лекин диққатга сазовор фикр айтганлар. Уларнинг гапларига қараганда, Дашти қипчоқда кўчиб юрган турк-мўғул қабилаларининг бир қисми ўзларини эркин тутганликлари сабабли шу ном (ўзбек, яъни ўз-ўзига бек) билан аталган.

Айтилган бу уч фикрдан қайси бири тўғрилигини ҳозирча айтиш қийин. Буни янги, яқин келажакдаги тадқиқотлар ҳал қилади.

Қандай бўлмасин, юқорида қайд этиб ўтилган қабилалар XIV асрнинг 80—90-йилларидан бошлаб Сирдарё билан Амударё оралигидаги ерларга кўчиб кела бошладилар. 1500 йили эса улар Муҳаммад Шайбонийхон бошчилигида Мовароуннаҳрни, 1504—1506 йиллари Хуросон билан Хоразмни забт этдилар. Шу вақтдан бошлаб Мовароуннаҳрнинг туркийзабон халқи ўзбек номини олди. Бу даврда эски ўзбек тили янада такомиллашди, ривожланди. Бу тил икки дарё (Жайхун билан Сайхун) оралиғи, Балх, Бодҳиз ва Ҳирот ҳамда уларнинг теварак-атрофида истиқомат қилувчи туркийзабон элатлар учун муштарак бир тил бўлиб қолди. Лутфий, Атоий, Саккокий, Навоий, Бобур, Муҳаммад Солиҳ ва бошқа туркийғўй шоир ва адибларнинг асарлари ҳамма учун тушунарли, барча туркийзабонларнинг адабиёти бўлиб қолди.

Хўш, биргина шу фактга, яъни «ўзбек» этнонимининг Мовароуннаҳрда голиб келиши фактига асосланиб ўзбек халқининг

келиб чиқишини XV—XVI асрларга олиб келиб боғлаб бўлади-ми? Йўқ, албатта. Бундай қилиш илмга тамоман зиддир. Одатда халқнинг тарихи унинг номидан илгари юради ва буни тарихчилар, айниқса этнографлар яхши билишади. Мисол тариқасида дунёнинг эътиборли халқларидан баъзиларининг — инглизлар, французлар, русларнинг келиб чиқишига мурожаат қилиб кўрайлик. Инглизларнинг халқ бўлиб шаклланишида Британия оролларида милоддан аввалги биринчи минг йилликда истиқомат қилган гал ва бритт қабилалари иштирок этган. Милоднинг V—VI асрларида бу ерда Оврупо қитъасидан англ, сакс, ют ва бошқа герман қабилалари кўчиб ўтдилар. Шу вақтдан, яъни VI асрдан бошлаб Британия оролларида кўчиб юрган барча қабилалар умумий ном — англлар (инглизлар) номи билан (Овруподан Британия оролларига кўчиб ўтган англлар номи билан) атала бошланди. Франциянинг милоддан аввалги биринчи минг йиллик ўрталаридаги халқи галлар деб аталарди. V асрда бу мамлакатга ҳам герман қабилалари: вестготлар, бургундлар ва франклар кўчиб келдилар. Французлар ўз номини ўша франклардан олишди. Русларга келсак, уларнинг рус халқи номи олиши милоднинг IX—XIII асрларига тўғри келади. Бундан аввал улар ҳам турли номлар: вятичи, кривичи ва ҳ. к. номлар билан аталган. Рус номини уларга Днепрнинг ўрта оқимларида кўчиб юрган родий (росс, рус) қабилалари берган.

Ўзбекларнинг келиб чиқиши ҳам шундай, лекин тарихи узоқ, асрлар қаърига кириб кетган.

II

Кейинги йилларда жумҳуриятимиз археологларининг (А. Асқаров, У. Исломов, Ю. Ф. Буряков ва б. қ. бошчилигида) Хоразмда, Ўзбекистоннинг жанубида, Фарғона воҳасида, Тошкент ва бошқа вилоятларда олиб борган археологик қазинилар, кузатиш ва талқиқотлари натижасида Ўрта Осиёнинг, хусусан, икки азим дарё — Жайхун билан Сайхун оралигида милоддан аввалги II—I асрлар — милоднинг V асрларида истиқомат қилган одамларнинг ҳаёти ва илк маданияти ҳақида ўта қимматли маълумотлар тўвланди. Истеъдодли антрополог олим Тельман Хўжаев қарийб 20 йил мобайнида Ўрта Осиёнинг турли ноҳияларидан топилган 500 га яқин антропологик материал асосида ҳозирги ўзбек ва воҳа тожикларига хос антропологик тип милоддан аввалги биринчи минг йилликнинг охирилари ва милоднинг бошларида Сайхуннинг ўрта ва қуйи оқимларида шаклланиб, кейинчалик, милоднинг II—III асрларида Фарғона билан Хоразм воҳаларига, Зарафшон водийсига кўчиб ўтганликларини исбот қилди. Бу типни бир вақтлар профессор Л. В. Ошанин (1884—1962) ўзбек халқи ва воҳа тожикларига хос «икки дарё оралиги тиши» деб атаган эди.

Хуллас, қадимги Эрон, Ҳиндистон, юнон, Рим ва Хитой мамлакатларининг гувоҳлик беришича, ўзбекларнинг келиб чиқиши

тарихда саклар, массагетлар ва тохарлар (хитой манбаларида юэчи) номи билан машҳур бўлган ва қадим-қадим замонларда Урта Осиё ҳамда унинг теварак-атрофида кўчиб юрган халқларга, Сўғд, Хоразм, Бақтрия, Паркана (Фарғона) ва Шош (Тошкент)нинг қадимий халқларига бориб тақалади. Ушанда улар яшаб турган воҳа номи билан сўғдийлар, хоразмийлар, бақтрияликлар, парканаликлар ва тошкентликлар деб аталиб тарихда қолган.

Ўзбек ва тожикнинг халқ бўлиб шаклланишида милоддан аввалги минг йилликнинг охири ва милоднинг биринчи асри арафасида Жайхун билан Сайхун оралиғига шимолдан кўчиб ўтган туркийзабон халқлар ва Жайхуннинг жануб тарафидан кўчиб ўтган форс тилида сўзлашувчи қабилалар, шунингдек IV—V асрларда бу ерга шимол тарафдан кўчиб келган хийит, кадарит ва эфталит (Шарқ манбаларида ҳаётила) деб аталувчи халқлар, ва ниҳоят, VI—VII асрларда Урта Осиёда, шунингдек ҳозирги Афғонистоннинг шимолий қисмида ўз ҳукмронлигини ўриятган Ғарбий турк ҳоқонлигининг халқи — туркларнинг роли катта бўлди. Атоқли шарқшунос олим А. Ю. Якубовский бу ҳодисанинг ўзбек халқининг шаклланишида катта роль ўйнаганлигини эътироф қилади.

Бора-бора, вақт ўтини билан, ўзбекларнинг этник таркиби бойий ва такомиллаша бошлади. X аср охири — XI аср бошларида қорахонийлар билан бирга Олтой, Еттисув ва Шарқий Туркистондан Мовароуннаҳрга кўчиб келган бир талай қабилалар: тургашлар, тўхсилар, қорлиқлар, чигиллар, ўғизлар, арғин ва бөшқа туркийзабон қабилалар ўлканинг шарқий эри ва турк тилларида сўзлашувчи аҳолиси таркибининг этник жиҳатдан бойитди, туркий этник қатламнинг устуллигини бир қадар таъминлади. Шундай қилиб, қорахонийлар даврида (X—XI асрлар) ўзбек халқи тўла шаклланиб, ижтимоий-иқтисодий ва маданий жиҳатдан ривожланди. Эски ўзбек тилига асос бўлмиш қорлиқ-чигил лаҳжаси ривож топди ва ёзма адабиёт даражасига кўтарилди. Қорлиқ-чигил лаҳжаси, айтиши мумкин, шу ўзбек халқининг умумий тили бўлиб қолди. Юсуф Хос Ҳожибнинг «Қуталғу билдик», Маҳмуд Қашғарийнинг «Девону луват ат-турк», Хожа Аҳмад Яссавийнинг «Ҳикмат» асарлари мана шу даврнинг ажойиб маҳсулидир.

XIII аср бошларида, аниқроғи 1219 йили Мовароуннаҳрга Чингизхон катта қўшин билан бостириб кирди. Бу қўшин таркибида мўғуллар билан бир қаторда турклар ва турклашган мўғуллар ҳам кўп эди. Қорлиқлар, жалоирлар, тоторлар, маркетлар, қурловутлар, буркутлар, қўнгиротлар, бардослар, сўлдуслар, боёвутлар, баҳришлар шулар жумласидандир. Бу қабилалар, шак-шубҳасиз, ўзбек халқининг этник таркибининг янада бойитди, албатта. Лекин ўша замонларда, XV асрга қадар, булар ўзбек номини олмаган эдилар. Улар турк деб ёки ўз қабиласининг номи билан аталганлар.

Ўзбекларнинг аждодлари тарихда сезиларли из қолдирдилар. Улар Сомонийлар (819—1005), Чигатой улуси (1227—1370), Темур ва Темурийлар давлати (1370—1506)нинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида катта роль ўйнадилар. Ўзбекларнинг аждодлари Салжуқийлар (1038—1194) ва Ғазнавийлар (977—1186) давлатининг ҳарбий-сиёсий таянчи бўлдилар. Ўзбеклар XVI асрнинг бошида Шайбонийлар давлати (1500—1601) га асос солдилар, Аштархонийлар (1601—1757) ва Манғитлар (1757—1920) давлатини ҳам асосан улар бошқардилар. Қўқон (1709—1876) ва Хива (1512—1920) хонликлари ҳам ўзбекларнинг давлати эди.

Ўзбеклар ўз тарихи давомида ўзларига ҳамсоя бўлган ва кўп вақтлар бир давлат, масалан, Сомонийлар, Темурийлар ва ҳ. к. таркибига кирган тожиклар, қozoқлар, қирғизлар ва туркманлар, Эрон ва Афғонистон халқлари билан яқиндан иқтисодий ва маданий ҳамкорликда бўлдилар, улардан нималарнидир ўргандилар, уларга нималарнидир ўргатдилар.

Ўрта асрларда икки дараё ораллиғида яратилган юксак маданиятни ўша халқларнинг муштарак маданияти деб ҳисобламоқ керак. Ал-Форобий ва Муҳаммад ибн Мусо ал-Хоразмий, ибн Сино ва Абу Райҳон Беруний, Абу Исо Муҳаммад ат-Термизий ва Бурҳониддин Марғионий, Абдураззоқ Самарқандий ва Мирзо Улуғбек, Али Қушчи ва Заҳририддин Муҳаммад Бобур, Ҳофиз Таниш Бухорий ва Аҳмад Дониш сингари кўплаб жаҳонга машҳур олимлар шу заминда етишди. Уларнинг риёзиёт ва фалсафа, тибб ва фалсафа, ҳадис ва фикҳ, тарих ва адабиёт, ҳуқуқ, илмнинг бошқа кўп соҳалари бўйича яратган асарлари бугун жаҳон илм-фан хазинасига кўрк бўлиб турибди. Ўзбеклар, тожиклар ва бошқа халқлар орасидан чиққан муҳандис ва меъморлар шаҳарларимизни безадилар; уларнинг олтин қўллари билан бунёд этилган муҳташам масжиду мадрасалар, қасру мақбаралар, тим ва бошқа юксак бинолар бугун ҳам шаҳарларимизга муносиб кўрк бўлиб турибди.

IV

Ўзбекларнинг янги даврдаги тарихи мустамлакачилик асолати остида кечди. Ўзбеклар, ўрта осийлик бошқа халқлар ва қozoқлар билан бирга, XIX асрнинг 60-йилларида чор Русияси тарафидан қурол воситаси ила бўйсундирилди. Шу вақтдан бошлаб Ўрта Осий ва Қозогистон, том маъноси билан, Русиянинг мустамлакасига айлантирилди. Деҳқончилик маданияти ривожланган бу бой ўлка Русиянинг ривожланиб келаётган саноати учун хом ашё манбаига, қулай ва мўмай фойда келтирувчи базорига айлантирилди. Оқ подшонинг Туркистондаги маъмурияти ва рус саноатчилари миллатфуруш маҳаллий феодалларнинг кўмағига таяниб, ўлканинг заҳматкаш, муте халқини беармон таладилар. Туркистоннинг тақдири 1886 йили қабул қи-

линган ва «Туркистон ўлкасини бошқариш тўғрисида Низом» деб аталган махсус қонун билан белгиланди. Подшо маъмурияти тез орада Туркистонда мана бу тадбирларни амалга оширди:

1. Уша пайтларда Русия қишлоқларида вужудга келган таъгликни бартараф қилиш ва рус деҳқонларининг ғалаёнларини бостириш мақсадида «тишиб-типчимас» рус деҳқонларининг бир қисмини Русиянинг ички ноҳияларидан Туркистон ўлкасига кўчирдилар. Улар, асосан, Туркистоннинг Еттисув, Сирдарё ва Фарғона вилоятларига жойлаштирилди. Маҳаллий деҳқонлар азалдан фойдаланиб келган ерлар тортиб олиниди ва бу ерлар кўчиб келганларга тақсимлаб берилди. 1891 йилга келиб фақат Сирдарё вилоятининг асосан Авлиёота (ҳозирги Жамбул) ва Тошкент уездларининг бир ўзида 19 та рус қишлоғи (аҳолиси 1298 киши) ташкил этилди; 1896 йили Хўжанд уездидаги 6 та рус қишлоғида 1000 га яқин рус истиқомат қиларди. Шаҳарлар ҳам «руслаштирила» бошланди. Масалан, «инқилобдан» аввалги Тошкентнинг бир қисмига рус аҳоли жойлаштирилди, улар учун Марғилоннинг ёнгинасида Скобелев шаҳри (ҳозирги Фарғона) бунёд этилди.

2. Туркистон ўлкасининг шаҳарларида Русия саноат корхоналарининг, асосан тўқимачилик фирмаларининг махсус ваколатхоналари, агентликлари, омборхоналари ташкил этилди. Уларнинг олдига Туркистонда Русия саноати учун зарур хом ашё (пахта, пилла, жуц, тери ва ҳ. к.) йиғиш, Русия корхоналари ишлаб чиқарган газлама ва бошқа молларни пуллани вазифаси кўйилган эди.

3. Русия саноатининг эҳтиёжларини қондириш ва бошқа ҳарбий-сиёсий мақсадларни кўзлаб шитоб билан Туркистонда темир йўл ва саноат корхоналарини қуриш бошланди. 1906 йили Оренбург Тошкент билан боғланди. Фақат 1900—1910 йиллар орасида Туркистонда 233 та корхона қурилиб ишга туширилди. Булар асосан пахта тозалаш, пиллачилик, кўнчилик, ёғ-мой ишлаб чиқарувчи заводлар эди. 1914 йилга келиб бундай завод ва фабрикаларнинг сони қарийб икки баробар ортди, яъни 425 тага етди. Бу корхоналарнинг катта қисми рус ва чет эллик капиталистларга қарар эди.

4. Чор ҳукумати Русия тўқимачилик корхоналари тараққиётининг муҳим хом ашё манбаи ҳисобланган пахтачиликни ривожлантиришга алоҳида эътибор берди. Бунинг учун авваламбор қадимдан экилиб келинаётган жайдари ғўза ўрнига пахтанинг серунум Америка навлари жорий этилди. Бундан ташқари, пахта майдони тез суръатлар билан кенгайтирилди. Масалан, пахта экиладиган ерлар 1900—1915 йиллар орасида Фарғона вилоятида 188 минг 400 десятинадан (1 десятина 1,09 гектарга тенг) 250 минг десятинага, Самарқанд вилоятида 17 минг десятинадан 29 минг 300 десятинага, Сирдарё вилоятида 15,5 мингдан 67 минг десятинага, ҳаммаси бўлиб Туркистон ўлкаси бўйича 346 минг 100 десятинадан 496 минг 100 десятинага кўпайди. Пахта аста-секин бошқа экинларни, хусусан ҳаётий зарур бўл-

ган экинларни сиқиб чиқара бошлади. Масалан, 1885 йили Фарғона вилоятида пахта экилган ерлар жами экин майдонларининг фақат 14 фоизини ташкил этарди. 1915 йилга келиб бу 44 фоизга кўтарилди. Маккажўҳори экиладиган майдонлар шу вақт ичида 22 фоздан 11 фозга, бади 13 фоздан 8 фозга, шолы 16 фоздан 7 фозга тушиб қолди. «Пахта яккаҳокимлиги» (мен, тўғриси «сиёсий тузумнинг яккаҳокимлиги» деган иборани ишлатган бўлардим, чунки пахтанинг ўзи ҳам майдони кенгайтирилиб, ҳосили сунъий йўллар билан орттирила боргани оқибатида, жабр кўрди: заҳарланиб лави бузилди, минг бир дардга чалинди), кўриб турибсизки, ўша замонда пайдо бўлган. Биз эса уни янги шароитда ривожлантирдик, ҳали бу шаштимиздан қайтганимизча йўқ.

Чор ҳукумати ерли халқ ўз эркини ҳимоя қилиб чиққанда уларни аёвсиз оттирди, чоптирди, «Сибирь» қилди. Маълумки, ҳақсизлик, ҳуқуқсизлик ва оғир эксплуатацияга қарши халқ ҳаракатлари 1879 йилдан бошланиб, ўлканинг деярли ҳамма вилоятларига тарқалди. Бу ҳаракатлар тез-тез бўлиб турди ва 1917 йилгача давом этди. Уларнинг тарихига тўхтайдиган бўлсак катта бир дoston бўлади. Келинг, бу ҳақда «Ўзбекистон ССР тарихи» нинг II жилдидан (Тошкент, 1968), истёбдолли шоғирдимиз Ҳайдарбек Бобобековнинг 1990 йили босмадан чиққан «Народные движения в Кокандском ханстве и их социально-экономические предпосылки» деган китоби ва шу масалага бағишланган бошқа китоблардан ўзингиз ўқиб олсангиз бўлар. Тўғри, бу китобларда, айниқса «Ўзбекистон ССР тарихи»да халқ ҳаракатлари ҳам, бўлиб ўтган воқеалар ҳам силаб-сийпа-лаб баён этилган. Муаллифлар, афтидан «русларга тегиб кетмасин» қабилида иш туттишганга ўхшайди. Ўша пайтларда шундай мудоҳаза қилинмаса бўлмасди ҳам.

Таъбир жонз бўлса, шу муносабат билан яна бир гапни айтмоқчиман. Биз кейинги пайтларда эҳтиросга берилиб кетиб, масалага бир тарафлама ёндашадиган, салбий ҳодиса ва воқеаларга кўпроқ эътибор қиладиган бўлиб қолдик. Чоризмнинг ёвузликларини кўрамузу, лекин бу тарихий воқеанинг ижобий тарафларидан кўз юмамиз. Инсоф билан гапирадиган бўлсак, бу воқеа ўлканинг ижтимоий-иқтисодий ҳаётига маълум даражада ижобий таъсир кўрсатди: ўзаро феодал урушлар (масалан, Бухоро билан Қўқон, Хива билан Бухоро хонликлари ўртасида тез-тез бўлиб турадиган қонли урушлар)га барҳам берди, олиқ-солиқ тизимиши тартибга солди; илғор фикрдаги рус аёнлилари (В. В. Бартольд, Н. И. Веселовский, В. Л. Вяткин, П. П. Семёнов-Тяншанский, А. П. Федченко, Е. А. Каль, В. Н. Кастальский, А. Л. Кун, П. И. Лерх, Н. С. Ликошин, В. П. Наливкин, Е. Д. Поливанов, А. А. Семёнов, Г. Д. Романовский ва б. қ.) ўзбекнинг тарихи, маданиятига зўр ҳурмат билан қарадилар, уни ўргандилар, Туркистон ва унинг халқларининг тарихи, маданияти ҳақида жилд-жилд қимматли китоблар ёзиб қолдирдилар. Уларни Юрий Кружалин, Генерал Дл-

дорасида, А. М. Солженицин, собиқ «Марказ»нинг баъзи газета ва журналларининг қаламкашлари билан асло қийслаб бўлмайдиган, уларда ер билан осмонча фарқ қилардилар. Буни унутмаслигимиз керак.

V

Октябрь «инқилоби»нинг овозаси хаял ўтмай Туркистонга ҳаётга етиб келди. Октябрь қуёши Туркистоннинг мазлум халқи, «қўқон»лар қатори ўзбекнинг ҳам кулбасига нур соғди, деб умид қилинди. Туркистон халқи «Худога шукур, энди ҳам озодликка қўладиган бўлдик», деб суюнди, яхши кунлар келишига умид қилди. Лекин, афсуски, ўшанда бундай бўлмади. Маълумки, иллатли, аскар ва деҳқон Советларининг III ўлка съезди (1917 йил 15—22 ноябрь) Туркистон Халқ Комиссарлари Советини таъсис этди. Лекин ҳукумат таркибига кирган 15 комиссар орасида биронта маҳаллий миллат вакили йўқ эди. Бу ҳукумат «Сольшевский» (3 киши), эсер ва меньшевикларнинг коалицион ҳукумати бўлиб, аслида мустамлакачилик сиёсатини давом эттиришни ўзига мақсад қилиб қўйди. Ф. И. Колесов бошлиқ бу ҳукуматнинг бундай сиёсатига қарши ўлкада маҳаллий халқнинг норозилиги кучайди. Халқ вакилларининг талаб ва илтимослари раҳматсиз этилавергач, 1917 йилнинг 26—29 ноябрида (янги ҳисоб билан 9—12 декабрда) Туркистон ўлка мусулмонларининг Қўқонда бўлиб ўтган IV фавқулодда қурултойи Туркистон муваққат ҳукуматини (бу ҳукумат тарихда кўпроқ Қўқон мухторияти номи билан машҳур) тузди. Ҳукумат ўз таркибига (54 киши) кўра, Колесов ҳукуматидан фарқ қилади. У биринчи навбатда байналмилал ҳукумат эди. Ҳукумат аъзоларининг учдан бир қисмини рус халқининг вакиллари ташкил этди. Ўзбек ва қozoқ халқининг вакили Мустафо Чўқаев бу ҳукуматнинг раиси этиб тайинланди.

Лекин, Туркистон халқининг қонуний ҳукумати бўлмаши Қўқон мухторияти орадан кўп вақт ўтмай Колесов томонидан Перфильев қўмондонлиги остида Тошкентдан юборилган «Қизил гвардиячилар» ва арман буржуа миллатчилари ташкилоти бўлмиш «Дашнакцутюн» партиясининг аскарлари тарафидан ақдариб ташланди. Ушанда Қўқон «қонга ботирилди», мухториятнинг 15 раҳбари отиб ташланди, ҳукуматнинг қолган аъзолари қамоққа олинди. Туркистонда бўлиб ўтган инқилобий ҳаракатнинг фаол иштирокчиларидан бири, давлат ва партия арбоби Д. И. Манжара (1885—1937) мана буларни эслайди: «Миллий сиёсатда йўл қўйган хатоларимиз туфайли Қўқон мухторияти вужудга келди... Уни йўқотиш пайти яна бир хатога йўл қўйдик. Қурол-яроғи деярли бўлмаган мухториятчилар жойлашган Эски шаҳарни қамал қилиш ўрнига, биз тўплардан ўққа тутдик, кейин дашнақларнинг қуролли тўдаларини ишга солдик. Натижада талон-тороғ, номусга тегиш, қирғин бошланди. Бундан мухториятчиларга алоқаси бўлмаган тинч аҳоли катта

зарар кўрди»¹. Туркистон халқининг ҳақ-ҳуқуқи шу тарзда оёқ ости қилинди, ваҳоланки, айнан шу вақтнинг ўзида Совет ҳукуматиининг В. И. Ленин ва И. В. Сталин имзолаган «Русия ва Шарқнинг барча мусулмон меҳнаткашларига» қарата қилган махсус мурожаатномаси (1917 йил 20 ноябрь) барчага, хусусан Қолесов ҳукуматига ҳам маълум эди. Мурожаатномада хусусан бундай дейилган эди: «бундан буён сизларнинг урф-одатларингиз, сизларнинг миллий ва маданий мутахассисларингиз озод ва дахлсиз деб эълон қилинади. Ўз миллий ҳаётларингизни эркин ва бемалол уюштира бeringиз. Сизларнинг бунга ҳаққингиз бор. Сизлар, ўзларингиз, ўз ватанингниинг ҳокимлари бўлишларингиз лозим. Ўз расм-русумингизга биноан ҳаётингизни уюштиришингиз лозим. Сизнинг бунга ҳаққингиз бор, чунки сизларнинг тақдирингиз — ўзингизнинг қўлингизда.

Миллий ишлар бўйича Халқ Комиссари

И. Жугашвили-Сталин

Халқ Комиссарлари Совети Раиси

В. Ульянов-Ленин²».

Ҳа, Қўқон мухторияти ва Туркистон халқининг бунга ҳаққи бор эди. Лекин...

Ўз вақтида подшо ҳукумати мустақиллигини тан олган Бухоро амирлиги билан Хива хонлигининг тақдири ҳам худди шу тарзда ҳақ қилинди. Хива хонлиги 1920 йилнинг 1 февралда, Бухоро амирлиги ўша йилнинг 2 сентябрида «қизил қўшин» тарафидан ағдариб ташланди.

«Шаҳса сифииниш» ва карахтлик йилларида ёзилган тарихий асарларда бу воқеалар ҳаққоний баён этилмаган, хусусан Бухоро ва Хивада мавжуд бўлган «инқилобий муҳит» ва инқилоб, фикримизча, қип-қизил уйдирманиннг ўзи. Янги давр тарихи билан шугулланувчи мутахассисларимиз келгусида бу воқеаларга архив материаллари, ўша даврда битилган қўлёзма манбаларининг маълумотларига таянган ҳолда ёндашишлари керак бўлади.

Биз тарихчилар бугундан кўра ўтмишни яхшироқ биламиз. Менимча, бошқалар ҳам шундай бўлса керак. Бу, балки бугунги кечмишларимизга ўз вақтида баҳо беролмаслигимиздандир. Ёки кун-кунга ўхшагани, ҳар ким фақат ўз юмуши билан банд бўлиб юрганлигидандир. Яна қандай сабаблари бор, буни билмадим, бугунимизни ҳам, келажагимизни ҳам яхши ҳисоб-китоб қилиб яшамасак керак-да, ўзи. Хуллас, одам ўтмишини, айниқса 12—15 ёшдан бошлаб кўрган билганларини яхши эсда сақлаб қоларкан. Шунинг учун ҳам 20—30-йилларда ва ундан кейин мамлакатимизда юз берган воқеаларни, хусусан ўзбекнинг

¹ Д. Манжара. «Революционное движение в Средней Азии в 1905—1920 годы». Ташкент, 1934, 12-бет.

² Образование СССР. Сборник документов. 1917—1924. Москва-Ленинград, 1949, 20-бет.

кечмишини кўпчилик билса керак. Шундай бўлгач, уни ипи билан игнасиғача текшириб, бирма-бир таъкидлаб ўтмаса ҳам бўлади. Урта деҳқонни қулоққа чиқариб юртидан бадарға қилдик, қолганларини қулоғидан чўзиб колхозлаштирдик. Шу тариқа деҳқон хўжалигига қақшатқич зарба бердик. Яна ўзига хос маданий инқилоб ҳам ўтказиб, «пролетар инқилоби»га ёт деб масжиду мадрасаларимизни бузиб ташладик; минг-минглаб қимматли китобларимизни оловга отдик, сувга оқиздик, эски мазорларга олиб бориб кўмиб ташладик; эски имломизни рад этиб, уни аввал лотинчага, кейин рус имлосига кўчирдик, илғор фикрдаги зиёлиларни қувғин остига олдик. Бу билан минг йил ичида яратилган миллий маданиятимиздан узилиб, чаласавод бўлиб қолдик. Тўғри фикрли, қўлидан иш келадиган яхши одамларимизни халқ душмани ёки халқ душманининг думига чиқариб қамадик, отдик, совуқ ўлкаларга сургун қилиб, ўша ерларда суягини чиритиб юбордик. Минг афсуски, бу бечораларнинг хотирасини абадийлаштириш хусусида жумҳуриятимизда бирон жиддий иш қилинаётгани йўқ, ваҳоланки, бошқа ерларда бу муқаддас иш аллақачонлар бошланган. Нима ҳам дердик, биз ўзбеклар шундай лоқайд халқмиз! Кейинчи? Кейин «бугун-эрта Американи қувиб ўтамиз» деб бутун дунёга жар солдик, «бугунги авлод 80-йилларга бориб коммунизмда яшайди» деган шпор осдик. Бунинг учун қўлимиздан нима келса шуни қилдик: пахтанинг ялли ҳосилини 6 миллионга етказдик; яқин келажакда уни 8 миллионга чиқарамиз деб Москвага сўз бердик; жумҳуриятимизни йирик индустриялашган ўлкага айлантирамиз деб шаҳарларимизни ва унинг теварак-атрофини йирик заводлар билан ўраб ташладик. Оқибати нима бўлганини ўзингиз кўриб турибсиз: Аму билан Сирни, ўлкадаги катта-кичик дарёларни тўсиб 100 дан ортиқ сув омборлари, кўплаб насос станциялари қуриб дарёларни қуритдик, Оролни ўлимга маҳкум этдик; юқори ҳосил оламак, деб еру заминни заҳарладик, фазони ва ер ости сувларини ҳам омон қўймадик.

VII

Хўш, ўзбекнинг келажаги ҳақида нима деса бўлади? Келажак ҳақида кўпроқ раҳбарлар ўйлашсин, дейишади одатда. Лекин ўйлаганда ҳам чуқур, атрофлича, мулоҳаза билан ўйлаш зарур дейишади. Ҳа, биз шунга одатланиб қолганмиз. Яқинда (1990 йил 26 сентябрь куни) Тошкент қишлоқ хўжалик институтининг 60 йиллигига бағишланган тантанали йиғилишида республика президенти И. А. Каримов ёшларга мурожаат қилиб, эртани ўйлаб иш қилиш керак, халқимизда «етти ўйлаб — бир кес» деган нақл бор. Мен «Минг бор ўйлаб — бир кесин керак» деган бўлардим, деб жуда тўғри айтди. Мен келажак ҳақида фақат раҳбарларгина эмас, балки оддий фуқаро ҳам ўйласин дейман. Шунинг учун ўзимни ҳам бундан мустасно деб билмайман.

Яна бир гап. Баъзи раҳбар ўртоқлар бир соҳа одамнинг бошқа бир соҳанинг ишига аралашувини ёқтирмайдилар. Ўзбекистон Республикаси Олий Кенгашининг III сессиясида бир колхоз райси совет армиясидаги мавжуд салбий ҳоллар ҳақида куйиниб гапирганда бир генерал «Сиз пахтаангизни билинг, тарихчиларнинг ишига аралашманг!», деб унга дапном берди. Тарихчиларнинг (аксига олиб камина ҳам тарихчи) иқтисодчилар ёки сиёсатдонларнинг ишига аралашини ҳам ёқтирмайди Америкалик бир бизнесмен — у аслида тарихчи ва файласуф экан — «яхши бизнесмен бўлиш учун яхши психолог ҳам бўлмоқ зарур», деб айтди. Биз ҳозир шундай замонда яшаётимизки, энди ҳар бир тирик жон, қайси касб-ҳунарга мансуб бўлишидан қатъи назар, бизнесмен бўлмаса ҳам, маълум даражада иқтисодчи бўлиши, ҳисоб-китобни яхши билиши керакка ўхшаб қолди. Ахир, ҳозирги янги иқтисодий сиёсатимиз шуни тақозо қилиб турибди-ку! «Мен ўйлаб нима қилдим, ахир ҳоким тоғам, ранс бува бор-ку», дейдиган замонлар аллақачон ўтиб кетди, энди роботга ўхшаб яшаб бўлмайди. Қолаверса, ҳадеб тарихчиларни койин бериш ҳам инсофдан бўлмаса керак. Ахир тарихчилар бўлмаса ўтмишда бир тангага бир қўй, 1,5—2 тангага бир харвор (бир эшак юк) дон сотиб олиш мумкинлигини иқтисодчилар (араб ва форс тилларида, эски имлода битилган китоблар ва ҳужжатларни ўқий олмайдиган иқтисодчилар) қаердан билсин.

Муддаога келсак, ўзбекининг ҳам келажаги порлоқ бўлиши, ҳаммаёқ тўқин-сочин, ҳамма тўқ ва фаровон турмуш кечириши мумкин. Буving учун бизда ҳамма шарт-шароит мавжуд. Жумҳуриятимиз ўзининг қулай табиий шароити ва кўп асрлар давомида шаклланган юксак деҳқончилик маданиятига эга. Ўзбекистон пахтачилик, шоликорлик, қоракўлчилик, пиллачилик, чорвачилик, мевачилик, сабзавотчилик ривожланган ўлка. Собиқ Иттифоқ бўйича етиштирилган пахта ва пилланинг учдан икки қисмини, луб экинлари маҳсулогининг 90 фоизини, қоракўл терисининг учдан бир қисмини, шолининг бешдан бир қисмини, полиз маҳсулотларининг 20 фоизини Ўзбекистон берган. Жумҳуриятда ишлаб турган 272 та озиқ-овқат корхоналарида етиштирилган маҳсулотлар (гўшт ва гўшт маҳсулотлари, ўсимлик ва мол ёғи, сабзавот ва мева шарбатлари ва ҳ. к.)нинг катта қисми собиқ иттифоқ марказига, Урал ва Сибирга, Россиянинг бошқа вилоятларига олиб кетилди.

Ўрта Осиёнинг, хусусан Ўзбекистоннинг замини олтин, мис, рух, вольфрам, нефть, газ, алюминий, мрамар, кўмир, марганец, хром, қўрғошин, ош ва калий тузлари каби маъданларга ҳам бой. Қўйингки, Д. И. Менделеев даврий жадвалидаги маъданларнинг деярли ҳаммаси бор бизда.

Пихоят, Ўзбекистоннинг истеъдодли ва меҳнатсевар мўмин-мусулмон халқи бор. У шу пайтгача ўздан каттанинг бир гапини икки қилмай меҳнат қилиб келяпти. Ҳамма вақт икки ёқли кўксига унинг. Тилидан «лаббай» аримайди, «яна қандай

хизмат бор», деб икки букилиб раҳбар ўртоқнинг кўзларига термилиб туради у.

Бундай мамлакат ва эл билан жаннат ато қилиб фаровон ҳаёт кечирмаслик гуноҳи азим бўлади, ахир!

Лекин фожиа шундан иборатки, бойлигимизга ўзимиз тўла эга бўлмадик. Бойликларимизнинг катта қисми четта сариқ чақа эвазига олиб кетилди. Меҳнат эса борган сари ортапти-ю, лекин республика халқининг катта қисми ярим оч бўлиб тирикчилик ўтказяпти, қарийб бир ярим миллион одам, уларнинг кўпчилиги ёшлар, ишсиз. Хулласи калом, инсон учун зарур бўлган озиқ-овқат маҳсулотлари (гўшт ва гўшт маҳсулотларини, сут, тухум, қанд, мой, картошка ва ҳ. к.)ни Русия Федерацияси, Украина, Беларусь, Эстония ва яна бир қанча жумҳуриятлар халқига нисбатан қарийб икки баробар кам истеъмол қиламиз. Фақат нонни уларга қараганда кўпроқ истеъмол қилиш имкониятига эгамиз. Ахир тирикчилик фақат биргина нон билан бўлгач илож қанча!

Ўз бойлигимизга ўзимиз эгалик қилганимизда шундай бўлармиди? Йўқ, асло. Шу ерда бейхтиёр XVI асрда ўтган шоир Мушфиқийнинг синглиси билан мерос тақсимлагани ҳақидаги ҳангома хотирга келади. Айтишларича, Мушфиқий камбағал ўтган экан. Синглиси билан унга отадан ғариб бир ҳовли ва битта дутор мерос қолган экан. Синглиси ҳадеб мерос талаб қилиб келаверибди. Охири шоир қозининг котиби ва гувоҳлар иштирокида меросни иккига мана бундай тақсимлаган экан:

Ердан то шипгача меники,

Томдан арши аълогача сеники.

Мана бу дутор бош-оёғи билан меники,

Ундан оққан мунгли саснинг бари сеники.

Сўнгги йилларда катта-кичик йиғилишларда халқимизнинг келажаги порлоқ бўлади, деб айтишяпти. Мен шахсан бу гапларга ишонгим келади. Яқинда Ўзбекистоннинг давлат мустақиллиги эълон қилинди. Декларацияда «Жумҳурият Олий Совети... ҳар бир кишининг фаровон ҳаёт кечирishини таъминлашни олий мақсад деб билган...» дейилган. Ҳар бир кишининг фаровон ҳаётини жумҳурият ўз мустақиллигини, ҳам иқтисодий, ҳам сиёсий мустақиллигини, қоғозда эмас, амалда қўлга кирита билгандагина таъминлаши мумкин. Бунинг учун бизда қатъийлик ва талабчанлик, юксак ирода, миллий гурур ва бирдамлик етишармикан? Мутахассис ўртоқларнинг сўзларига қараганда, 1990—1995 йиллар ичида ҳам пахта етиштириш плани 5 миллион тонна атрофида қоларкан. Бу ҳолда яна қўшимча ер ўзлаштиришлар, ерни хоритиш ҳоллари давом этаверади. Ҳосилдорликни ошириш учун эмас, ялпи ҳосилни кўтариш учун курашаверамиз.

Келажак ҳақида ўйлар эканмиз, «агар миллий бойлигимизни ўзимиз тасарруф қилиш ҳуқуқига эга бўлсак, пахтаги Японияга, Германияга, Францияга ва бошқа мамлакатларга сотиб, бойиб

кетамиз» қабилда фикр юритмаслигимиз лозим, фақат пахтафуруш бўлиб қолмаслигимиз керак. Биз энг аввал халқни, авлодни ўйлашимиз лозим, болаларни соғлом ўстириш чорасини кўришимиз зарур. Экологияни, бизни ўраб турган табиий муҳитни соғломлаштириш устида жиддий бош қотиришимиз лозим. Махсус кўмиталар тузиш, даста-даста қарорлар чиқариш, катта-кичик йиғилишлар қилиб обидийда қилишдан не фойда! Бошқа раҳбар ўртоқлар жонимизга оро кирмаётгандан кейин бу муаммони ўзимиз ҳал қилишимиз керак, йўқса... жумҳуриятимизда экологик аҳвол эса жуда-жуда ёмон. Мутахассислар келтирган маълумотларга кўра 2500 дан зиёд саноат корхоналарининг туйнуқларидан заҳар-зақум аралаш тутун осмону фалакни заҳарлаб турибди. Улар чиқараётган заҳарли моддалар йилига 2 миллион тоннадан ортиқроқ. Аҳоли бошига тақсим қилганда жумҳуриятдаги ҳар бир кишига 100 килограммдан тўғри келади. Йўлларда автомашиналар чиқараётган газнинг кўпайиб кетганлиги дастидан кўча-кўйда юриш борган сари мушкулланиб борапти. Газ ва қорамой ёқиладиган 2114 дошқозондан буриқсаб чиқиб турган аччиқ тутунни айтмайсизми! Умуман олганда, Тошкент, Самарқанд, Андижон, Фарғона, Қўқон, Навоий, Чирчиқ сингари йирик шаҳарларда ҳавонинг ифлосланиш даражаси нормадан 1,5—2, айрим ерларда 3—6 баробар ортиқдир.

Сув ресурслари — дарё ва кўллариимизнинг аҳволи бундан ҳам баттар. Дарёларга йилига 5 млн. кубометрга яқин оқава сув тушиб турибди. Фақат Тошкент вилоятининг ўзидагина (вилоят халқи 7,3 млрд. кубометр сув ишлатади) чиқинди сув миқдори 5 млрд. кубометрни ташкил этади. Лекин унинг фақат 1 фоизи тозаланади, холос. Жайхун билан Сайхуннинг ҳолига, Оролнинг аҳволига «маймунлар йиғлайди». 1960 йилга қадар Оролга йилга ўрта ҳисобда 52—55 кубометр сув тушиб турарди, 1980 йилга келиб бу кўрсаткич 10 кубометрга тушиб қолди, 1982—1986 йиллар орасида эса денгизга бир томчи ҳам сув тушгани йўқ. Орол ҳам, Жайхун ҳам борган сари қуриб борапти. Масалан, 1989 йилга келиб денгиз сатҳи 14 м га пасайди, сув ҳажми эса 61 фоизга тушиб қолди. Қисқаси, денгиз акваториясининг учдан бир қисми қуриб бўлди, сувнинг шўрлиги бўлса 2,5—2,8 баробар ортди.

Жумҳуриятнинг катта қисмида аҳолининг зичлиги нормадан ортиқ, қишлоқларимиз бир-бири билан тутаниб кетган. Пахтазорлар ҳам қишлоқ билан туташ. Модомики, шундай экан, қишлоқ аҳолиси ҳам ёўзага ишлов бериш вақтида заҳарланаётибди, ваҳоланки ишлатилаётган заҳарли химикатлар миқдори санитария нормасидан 3—5 баробар ортиқ.

Бош қотиришни талаб қиладиган яна бир нарса — бу маънавий қадриятларимизни ҳам йўқотиб, маънавий қашшоқ бўлиб қолганимиздир. Такрор бўлса ҳам айтиш керакки, имлони ўзгартиравериб, ота-боболарнинг минг йиллик бой маданий меросидан ажралиб қолдик. Фожиа шундан иборатки, биз ҳатто ўз

тилимиздан ажраб қолишимизга ҳам бир баҳя қолибди. Хайриятки, жумҳуриятимиз узра, секин бўлса-да, истиқлол «шамоли» эса бошлади. Ўзбек тили давлат тили бўлсин, деб қарор қабул қилдик, одамлар эски имлони ўргана бошладилар. Лекин тил ҳақидаги қонуннинг амалга оширилишини қониқарли деб бўлмайди. Ҳанузгача атамалар хусусида бир тўхтамага келганимиз йўқ. Бу ҳақда биронта жиддий қўлланма, масалан, имло лугати яратмадик. Атамаларни ҳар ким билганича ёзипти, байналмилал сўзларни «қувиб» чиқариш пайига тушиб яхши иш қилмаётимиз. Бу кетишда тилимизни янада ғариб қилиб қўймасак, деб қўрқаман. Жумҳурият Вазирлар Кенгаши қошида махсус Атамалар қўмитаси тузилганига ҳам кўп вақт бўлди, лекин ишнинг бориши билан қониқиб бўлмайди. Қўмита ишига ҳар бир соҳанинг етук мутахассисини тўла жалб қилмай туриб атамаларни ёзиш имлоси билан боғлиқ муаммони ҳал қилиб бўлмайди.

Яна бир масала — ўтмишдан қолган тарихий ва маданий ёдгорликларни сақлаш ва уларни ўрганиш масаласидир. 20—30-йиллардаги йўқотишларга қарамай, уларнинг анча-мунча қисми: қўлёзма ва тошбосма китоблар, меъморчилик ёдгорликлари, қадимий тангалар, қурол-аслаҳа, уй-рўзгор ва зеб-зийнат буюмлари сақланиб қолган. Лекин уларни асраш ва ўрганиш масаласи мутлақо қониқарсиз. Нодир китоблар, ҳужжатлар, ноёб буюмлар сақланаётган жойлар нобоп, биронта дурустроқ музейимиз, кутубхонамиз йўқ. Ҳозир жумҳуриятимизда қарийб ўн ерда қўлёзма китоблар сақланади. Турли кутубхона ва музейларда тахминан 30 минг атрофида қўлёзма асарлар бор. Улар — ўтмиш тарихимиз, адабиётимиз, маданиятимиз. Лекин уларни синчиклаб ўрганиш ва халқимизга етказиб бериш у ёқда турсин, ҳатто уларнинг аниқ сонини ҳам билмаймиз.

Музейлар хусусида кўп гапирмасак ҳам бўлади. Бизда музей ишининг ёмонлигини Тарих ва Адабиёт музейлари мисолига яққол кўрса бўлади. Биринчидан, уларнинг биноси ярамайди, иккинчидан, экспонатларнинг (уларнинг ҳам худди китобга ўхшаш баҳоси йўқ) сақланиши талаб даражасида эмас. Шу ўринда мен битта характерли мисол келтириш билан чекланмоқчиман. 1941 йилнинг 16—20 июнь кунлари профессор Т. Н. Қориниёзий бошчилигида тузилган махсус Давлат комиссияси Самарқанддаги Гўри Амирни ағдар-тўнтар қилди. Улар ўшанда беш кишининг: Амир Темур, Мироншоҳ, Шоҳруҳ, Улуғбек ва Муҳаммад Султоннинг қабрини очганлар. Бу гўёки Алишер Навоий таваллудига 500 йил тўлиши муносабати билан ва Самарқанд тарихини ўрганиш мақсадида қилинган эмиш. Савол туғилади: бировларнинг қабрини очиб, устихонларини хор-зор қилишнинг (ҳа, бу фотосуратларда тўла акс эттирилган) улуғ шоирнинг тўйи билан, ёки Самарқанд тарихини ўрганиш билан нима алоқаси бор? Нима, бировнинг қабрини бузмасдан юбилей қилиб бўлмайдими? Бусиз тарихни ўрганиб бўлмайдими? Қабр бузиш на уни остин-устун қилиш қайси мазҳабда бор, ўзи?! Бунга ҳам чидаса бўлади. Лекин буюк жаҳонгирнинг тобути

бир ерда, унинг қопқоғи яна бошқа бир жойда ётибди — тобут қайтадан ўрнига қўйилмаган. Темурийларга тегишли тақинчоқ ва безаклар, чирий бошлаган кафанлардан қирқиб олишган парчалар, Амир Темурнинг ўнг қоши ва бошқа ноёб нарсалар ҳозир қогоз қутиларда очиқ ва мослашмаган хоналарда хароб аҳволда сақланипти. Амир Темурнинг тобути ҳозир ташқарида ётган экан, унда суяклари қасрда қолди? Буни ҳозирча билмаймиз. Антрополог М. М. Герасимов (1907—1970) соҳибқироннинг скульптурасини яратган эди. Ушанда унинг бош суягини Масковга олиб кетмаганмикан? Ахир скульптурани Самарқандда шу бир ҳафта ичида махсус лабораториясиз яратолмагандир! Бу ҳақда газета-журналларда ёзилди, радио ва ойнаи жаҳон орқали кўп бор куйиниб айтганлар бўлди. Лекин бирон раҳбар суриштириш у ёқда турсин, пинагини ҳам бузмади. Мана бу аҳволга асло чидаб бўлмайди. Шу ўринда машҳур қозоқ адиби Ўлжас Сулаймоновнинг мана бу сўзларини эсингизга солмоқчиман: «Бугун битта ҳақиқатга аминманки, башарият тарихида фақат оқил фарзандларини таниган, асраган халқларгина яшаб қолади. Гарчанд поёнсиз орзу суви, бойликлари бўлмаса-да, ақлни ишлатган эл қудратли бўлади. Буни билмоқ учун шушдоққина биқинимиздаги Япония тажрибасига қарамоқ kifоё. Аксинча, ҳудудсиз заминни, ер ости бойликлари бўлса-да, билимдон, жасур фарзандларини қатағон қилган юрт адо бўлади. Биз уни ўз тарихимиздан, аҳволимиздан билиб, зил кетиб ўтирибмиз» («Ўзбекистон адабиёти ва санъати», 1990 йил 29 июнь).

Утмишдан қолган моддий ёдгорликларни: шаҳар ва қалъаларнинг ўрни ва қолдиқларини, масжиду мадрасалар ва мақбараларни, қадимда қурилган сув иншоотларининг қолдиқларини асраш ва таъмирлаш ишларини ҳам қониқарли деб бўлмайди. Шунақа бўляптики, таъмирлаш харажатлари асосан жумҳуриятнинг, ўзбекнинг зиммасида, ўша ёдгорликлардан келган фойда эса уларни чет эллик меҳмонларга кўз-кўз қилиш билан машғул бўлиб кун кечираётган «Интурист» аталувчи текинхўр ташкилотнинг кассасига тушиб жумҳуриятдан четга чиқиб кетмоқда, ёдгорликларнинг тақдири бўлса ҳоким тоғалар билан раис буваларнинг инон-ихтиёрида.

Қсалажакни ўйлаганда, гарчанд буни ҳамма билса-да, яна бир масалани — болалар тарбияси масаласини унутмаслик керак, деб ҳисоблайман. Биринчидан, йўқчилик ва тақчиллик туфайли уларни соғу-саломат қилиб ўстириш имконияти борган сари камайиб кетяпти. Иккинчидан, уларни яхши ўқитолмаётимиз — дарсликлар масаласи тўла ҳал бўлмаган, ундан ташқари баъзи ўқитувчиларнинг малакаси талаб даражасида эмас. Менга қолса, ўқув тизимини тамоман қайтадан кўриб чиқиб, қайси фанларга кўпроқ эътибор бериш, яна қайси илмларни мактаб дастурига киритиш масаласини узил-кесил ҳал қилган бўлардим. Айниқса, қишлоқ болаларини яхши ўқитиш масаласи муаммо бўлиб қоляпти. Болаларни илгари юқори ташкилотлар истаган пайтларида қишлоқ хўжзелиги ишларига жалб қи-

лардилар, раис бува мактаб директорига бир мўйлов қилса бас, мактаб тақа-тақ ёпилиб, барча ўқувчилар муаллимлари билан далага чиқариб юбориларди. Энди чи? Болани ота-онанинг ўзи дала ишига жалб қиладиган бўлиб қолди. Оилавий нудрат жорий этилгани билан шароит ўзгарди-да, ўзи.

Ҳарбий хизматга борган йигитларимизнинг бир қисми нобуд бўлиб, темир тобутларда қайтишяпти. Бу масалани ҳам яхшилаб ўйлаб, тўна ҳал қиладиган вақт келди. У ер-бу ерда «миллий визо» деб от қўйилган низолар чиқиёт турибди. Мен меҳсети турклар билан ўзбеклар, ўзбеклар билан қирғизлар орасида, ниҳоят талабалар ўртасида чиққан ва катта қурбонларга олиб келган низоларни ўз-ўзидан чиққан деб ҳисобламэйман, бунга уюштиришди. Бу кимгадир керак бўлиб қолди, чамаси. Булар ҳам ўйлаб кўриладиган жиддий масалалардан бири.

Яна бир гап. Биз келажакда адолатли, демократик жамият яратмоқчимиз. Бу — жумҳуриятимиздаги барча халқлар: ўзбекнинг ҳам, руснинг ҳам, тожикнинг ҳам, қўйиники, ҳамманинг олий мақсади. Бунинг учун кўп меҳнат қилиш керак; ижтимоий-сиёсий тузумимизни қайтадан қуришимиз зарур: давлат аппаратини яхшамлаштиришимиз, уни партократлар — буйруқбоз туралардан тозалашимиз лозим. Ҳар бир ташкилот фақат Конституцияда белгиланган вазифаси билан шуғулланишига эришишимиз зарур. Бу сиёсий партияларга ҳам, ёшлар иттифоқига ҳам, касаба уюшмаларига ҳам тегишли гап. Сирасини олганда, ҳамон ишчидан раҳбар кўпга ўхшайди. Авваллари «Бировлон смоч билан, еттовлон чўмич билан» деган мақол бор эди, назаримда ҳозир чўмич кўтарган икки баробар кўпайганга ўхшайди.

ҚИРҒИЗИСТОННИНГ XV АСРДАГИ СИЁСИЙ ТАРИХИНИ ЎРГАНИШГА ДОИР

Маълумки, Қирғизистоннинг XV асрдаги сиёсий тарихи ҳали мукаммал ўрганилмаган. Манбаларда бу ҳақда маълумот камлиги бунга асосий сабабдир. Шунга қарамай, бизнинг ихтиёри-мизда тўпланган айрим фактлар ҳам борки, агар улар умумлаштирилиб, хулосалар чиқарилса, бу қадимий мамлакат тарихи бўйича янги маълумотларга эга бўлиш мумкин.

Чувовчи, Мирзо Муҳаммад Ҳайдарнинг 1541/42—1546/47 йиллар орасида ёзилган «Тарихи Рашидий» номли машҳур аса-рида бу ҳақда кўп ноёб материалларни учратиш мумкин. Шунингдек, форс тилида ёзилган бошқа қўлёзма манбаларда ҳам маълумотлар мавжуд. Биз бу ўринда самарқандлик тарихчи Масъуд ибн Усмои Кўҳистоний ҳамда балхлик Маҳмуд ибн Валиларнинг асарларини назарда тутамиз. Масъуд ибн Усмои Кўҳистонийнинг «Тарихи Абулхайрхоний» номли асари кўчманчи ўзбеклар давлатига асос солган Абулхайрхонга бағишланган. Маъмур асар 1540—1551 йилларда Самарқанд ҳокими бўлган шайбоний Абдуллатифнинг топшириғига биноан ёзилган. Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор фи маноқиб ул-аҳёр» («Оли-

жаноб кишиларнинг шон-шавкати ҳақида сирлар денгизи») асарини эса 1634—1641 йиллар орасида ёзилган ва аштархоний хонлардан Нодир Муҳаммадга бағишланган. Мазкур асарларга таяниб Қирғизистоннинг XV асрдаги сиёсий тарихи ҳақида айрим маълумотларни келтирамиз.

Маълумки, ҳозирги Қирғизистон ҳудуди 1219 йили Чингизхон қўшинлари томонидан забт этилди ва 1227 йилдан Чигатой улуси таркибига киритилди. XIV асрнинг ўрталарига келиб, Чигатой авлодлари ва феодал зодагонларнинг ўзаро курашлари натижасида бу улус иккига бўлиниб кетди. Шу пайтдан бошлаб, унинг шимоли-шарқий ноҳиялари (Ила дарёси ўлкаси, Еттисувнинг бир қисми ва Шарқий Туркистон) Мўғулистон ёки Жэтэ деб атала бошлади. У ерда Чигатойхоннинг айрим авлодлари ҳукмронлик қилдилар. Собиқ Чигатой улусининг жануби-ғарбий қисми (асосан Мовароуннаҳр)ни ҳам Чигатой авлоди бошқарган. Аммо XIV асрнинг 50-йилларида кўчманчи феодал зодагонлар Баён сулдуз ҳамда Хожин барлосларнинг олий ҳокимиятни қўлга киритиб олиш учун уринишлари беҳуда кетгач, Мовароуннаҳр 12—15 мустақил феодал улусларга бўлиниб кетди.

1361 йилда мамлакат (Чигатой улусининг жануби-ғарбий қисми) Мўғулистон хони Тўғлуқ Темурхон (1347—1363) томонидан вақтинча босиб олинди. 1370 йилда Мовароуннаҳрда барлос қабиласига мансуб бўлган бекзода Амир Темур ҳокимият тепасига келди. Амир Темур, ундан кейин набираси Улуғбек Мўғулистонни Мовароуннаҳр билан қўшиб ёки Чигатой улусини тиклаш учун шиддатли, аммо самарасиз кураш олиб бордилар.

XV аср бошларида Мўғулистонда Тўғлуқ Темур авлоди ўртасида тожу тахт учун ўзаро кураш авж олиб кетди ва бу охиросқибатда мамлакатнинг сиёсий ва ижтимоий-иқтисодий ҳаётида катта гушкунликка олиб келди.

Увайсхон ҳукмронлигининг дастлабки давлари (1418—1421)¹да қалмоқлар (ўйротлар) илгари мўғул хонлари қўл остида бўлган Бешбалиқни босиб олдилар. Қалмоқларнинг тез тез ҳужум қилиб туришлари оқибатида Увайсхон ўз қароргоҳини Шарқий Туркистондан Еттисувга, Илибалиққа² кўчиришга мажбур бўлди. Бу ерда у қалмоқларнинг йўлбошчиси Тўғонининг ўгли Эсентойши қўл остидаги қалмоқ гуруҳлари билан бир неча марта жанг қилди. Мирзо Муҳаммад Ҳайдар бу тўқнашувлар ҳақида қимматли маълумотларни келтирган. Увайсхон ўзининг иккинчи марта ҳокимият тепасига келиши аввалида (1425/26—1427/28) бир жангда (Мушқулоқ деган мавзеда бўлган жангда³) қалмоқлар томонидан мағлуб этилди ва улар-

¹ Ҳижрий 828 (милодий 1424/25) йилда Увайсхон янгида Мўғулистонда ҳокимиятни қўлга киритиб олди ва 1428 йилгача ҳукмронлик қилди.

² Илибалиқ — Олмалиқнинг жануби-ғарбий тарафида, Ила дарёси бўйида жойлашган; ўрта аср шаҳари.

³ Мушқулоқ — Ила дарёси бўйида жойлашган бўлиши керак, деб тахмин қилинади.

га асир тушиб қолди. Хуллас, Увайсхоннинг қалмоқларни Чу водийси ҳамда Еттисувдан сиқиб чиқариш учун бўлган уришишлари самарасиз бўлди.

Увайсхон вафотидан (1427/28) сўнг Мўғулистонда кучли га-лаёнлар бошланди. Феодал задогонларнинг кўпчилиги Увайсхоннинг ўғли Эсон Буғохонни қўллаб-қувватладилар, тахт вориси 13 ёшли Юнусхон эса Самарқандга қочиб кетишга мажбур бўлди¹. Мамлакатда бир неча йил мобайнида бош-бошоқлик ҳукм сурди. Улуғкўл атрофларида истиқомат қилган дуглот амирлари ўзларини мустақил деб эълон қилдилар. Оқсув билан Кушпойда ҳокимиятни амир Саид Али қўлга олди. Балоратга етмаган Эсон Буғога кўкалтош (эмишган оға) қилиб қўйилган турфонлик нуфузли беклардан Темур уйғур ўзи хон, кўланкаси майдон эди. Муҳаммад Ҳайдарнинг сўзларига қараганда, феодаллар ўз ҳолига ташлаб қўйилган, айримлари эса мутлақо бўйсунмай қўйган эдилар. Чунончи, улардан бири дуглот қабиласига мансуб бўлган Мир Каримберди марказий ҳокимиятдан ажралиб чиқиб, Олабуқада қалъа қурди ва ўша ердан туриб Андижон устига босқинлар уюштирди. Амир Мир Ҳақберди эса Иссиқкўл атрофида мустаҳкамланиб олиб, Сайрам ва Туркистон устига босқинлар қилди. Чурос ва баҳриш қабиласининг амирлари эса ўша пайтларда Чу водийсида ҳукмронлик қилиб турган қалмоқ ҳукмдори (тойини)нинг хизматига ёлландилар, қолучи ва бўлғучи қабиласининг амирлари эса кўчманчи ўзбеклар ҳукмдори Абулхайрхонга қўшилиб кетдилар.

1434/35 йилларда Эсон Буғохон Оқсув ва Кошғарда ўз мақени анча яхшилаб олди, лекин бошқа вилоят ҳукмдорлари ҳамон мустақил ҳукмронлик қилмоқда эдилар.

XV асрнинг биринчи ярмида Мўғулистонда давом этган феодал тарқоқлик кўчманчи ўзбекларнинг Сирдарёнинг ўрта оқи-мида мустаҳкамланиб олишларига имкон берди.

Маълумки, 1428—1431 йилларда Шайбон улусида (Жануби-Ғарбий Сибирь ва Ғарбий Қозоғистон) ҳокимиятни Абулхайрхон қўлга киритиб олди. Темурийлар давлатида рўй берган ўзаро ички низолар ҳамда Мўғулистондаги феодал тарқоқликдан усталик билан фойдаланган Абулхайрхон 1446 йилда Сирдарё бўйида жойлашган бир қатор қалъа-шаҳарлар: Оққўрғон, Арқуқ, Узганд, Сиғноқ ва Сузоқни ўзига қаратиб олди. Шундан кейин кўчманчи ўзбеклар Мўғулистон ва Мовароуннаҳр ҳудудларига яқинлашиб олиб, уларнинг чегара ноҳияларига таҳдид қила бошладилар.

«Баҳр ул-асрор» муаллифининг маълумотларига қараганда, Абулхайрхон 1468 йили Мўғулистонга, аниқроғи қирғиз ва қалмоқлар юртига юриш қилди, аммо йўлда қазо қилганлиги ту-

¹ Улуғбек Юнусхон ва унинг барча яқинларини ҳибса олди, ўзини эса Хуросонга, Шоҳрӯх ҳузурига юборди. Юнусхон 30 йилга яқин Хуросон ва Ироқда истиқомат қилди ва Эсон Буғохон ва унинг ўғли Дўстмуҳаммадхон вафотидан сўнг, яъни 1468/69 йилда Мўғулистонга қайтиб келди.

файли бу юрши қолдирилди. Лекин Абулхайрхоннинг таржимаи ҳолида ва бошқа бирон асарда чиндан ҳам бундай юриш бўлмаганлигини тасдиқловчи далил бўлмаганлиги сабабли Маҳмуд ибн Валининг бу маълумоти қанчалик тўғри эканлигини текшириб кўришдан оқибатимиз. Аммо XV асрнинг 50-йилларида Мўғулистон ҳамда кўчманчи ўзбеклар давлатида юз берган воқеалар Маҳмуд ибн Валининг гапида жон борлигини тасдиқлайди. Шу мақсад билан ўша вақтларда юз берган воқеаларга бир қадар назар ташлайлик.

XV асрнинг ўрталарида икки чингизий султон: Оқ Урда хони Бароқнинг (1423—1427) ўғиллари Гирайхон ва Жонибек султонлар Абулхайрхон ҳузуридан қочиб, Мўғулистонга бордилар. Бу ҳақда Мирзо Муҳаммад Ҳайдар бундай деб ёзган эди: «Ўша даврда (1455/56) Абулхайрхон тамом Дашти қипчоқнинг ҳокими эрди. Жўчихон авлодига мансуб султонларни тормор этгач, улардан иккитаси — Жонибек ва Гирайхон Мўғулистонга қочиб бордилар. Эсон Буғохон уларни жуда яхши қарши олди ва уларга Мўғулистоннинг ғарбий қисмида жойлашган Чу ва Қўзибоши ўлкаларини ажратиб берди». Афтидан, Эсон Буғохон бу билан Мўғулистоннинг шимоли-ғарбий ҳудудларини кўчманчи ўзбеклар тажовузидан ҳимоя қилмоқчи бўлган бўлиши керак. Яна ўша «Баҳр ул-асрор»да Ғарбий Мўғулистонда ўрнашиб олган Гирайхон ва Жонибек султон қабиладошларининг қалмоқ ва қирғиз яйловларига тез-тез ҳужум қилиб турганлари тўғрисида маълумотлар учрайди. «Мўғулистонга кўчиб келиб ўрнашган дастлабки қушларданоқ улар (Гирайхон ва Жонибек султон ва уларнинг қабиладошлари) босқинлар қилиб қалмоқ ва қирғиз қабиалари (ақвом) ни талон-торож қилганлари сабабли,— деб ёзди Маҳмуд ибн Вали,— бу халқ (тонфа)га «қозоқ» деб ном берилди».

Шу вақтга келиб, кўчманчи ўзбеклар Сирдарё ҳамда Қоратолнинг ўтроқ халқлар яшайдиган ноҳияларни ишғол қилиб, Мўғулистоннинг ғарбий ҳудудларига чиқиб олган эдиларки, бу ҳол Мўғулистон хонини ташвишга солмаслиги мумкин эмас эди. Шунинг учун ҳам Эсон Буғохон Гирайхон ҳамда Жонибек султонларнинг ёрдамида Мўғулистонни нафақат қалмоқлар, балки кўчманчи ўзбекларнинг хуружидан ҳам ҳимоя қилмоқчи бўлган. Вақт ўтиши билан Ғарбий Мўғулистон Абулхайрхондан қочиб келган кўп кишилар учун ватан бўлиб қолди. Муҳаммад Ҳайдарнинг таъкидлашича, Гирайхон ва Жонибекдан бошқа бир канча султонлар ҳам Чу водийсига келиб ўрнашганлар. Ана шунинг учун ҳам Гирайхон ва Жонибекларни қозоқ хонлигининг асосчилари деб, қозоқ хонлигининг ташкил тошган вақтини эса 1465/66 йил деб ҳисоблашга асос бор.

XV асрнинг 50-йилларида Мўғулистон ҳудудида яна бир муҳим воқеа содир бўлди. Бу — кўчманчи ўзбеклар билан қалмоқлар ўртасида бўлиб ўтган катта урушдир. 1408 йилдаёқ Ила ўлкасини эгаллаб олган қалмоқлар 1457 йилнинг баҳорида Ўз Темур тойши раҳбарлиги остида Сирдарё бўйларида пайдо бўл-

дилар. Сигноқ ва Қўқ қошонадан унча узоқ бўлмаган Нуртўқай деган жойда қалмоқлар билан кўчманчи ўзбеклар ўртасида бўлган жангда кўчманчи ўзбеклар мағлубиятга учрадилар. Абулхайрхон қолган-қутган қўшини билан чекиниб, Сигноқ қалъасига яширинишга мажбур бўлди. Қалмоқлар Тошкент, Шоҳруҳия¹, Туркистон атрофидаги қишлоқларни талон-торожд қилиб, ўз юртларига қайтиб кетдилар.

«Таворих-и гузида, нусратнома» асари муаллифининг маълумотига қараганда, Уз Темур тойши ўша пайтда Абулхайрхоннинг 3 яшар набираси Маҳмуд Султонни ўзи билан бирга олиб кетган ва у 7 йил қалмоқлар орасида кун кечирган. Фикримиъча, Маҳмуд Султон, кўчманчи ўзбеклар билан қалмоқлар ўртасида тузилган битимга мувофиқ, ғолибнинг устулигини тан олиш муносабати билан омонат (гаров)га олиб кетилган бўлиши мумкин.

Шундай қилиб, 1468 йилда Абулхайрхон Мўғулистонга юриш қилган пайтда янги мақсадни кўзлаган: 1) Гирайхон ва Жошибек султонларни тор-мор келтириш; 2) 1457 йилги мағлубият учун қалмоқлардан ўч олиш.

Абулхайрхон вафотидан сўнг, кўп ўтмай, кўчманчи ўзбеклар давлати илқирозга юз тутди. Мирзо Муҳаммад Ҳайдар шундай деб ёзган эди: «... Абулхайрхон вафотидан сўнг ўзбек улуси илқирозга юз тутди. Бу ерда катта тўс-тўпололлар бошланди. Уша пайтда кўп халқлар Гирайхон ва Жошибекхон томонига ўтиб кетдилар. Уларга қўшилганларнинг умумий сони 200 минг кишига етди».

Абулхайрхоннинг иккинчи ўғли Шайх Ҳайдархон отасининг ўрнига тахтга ўтирди². Унинг даврида кўчманчи ўзбеклар давлати тамоман парчаланиб кетди. Шайх Ҳайдархоннинг айрим султон ва феодалларнинг сепаратистик ҳаракатларини тўхтатиб қолиш учун қилган урнишлари беҳуда кетди. Хоннинг ўзи эса Ибоқхон (Сибирнинг машҳур хони Кучумхошнинг бобоси), Олтин Ўрда хони Аҳмадхон, шайбонийлардан Бурка Султон ҳамда маънавий амирлари Мусо ва Емғурчи (машҳур Идику ўзбекнинг авлодлари)нинг бирлашган кучлари томонидан мағлуб этилди.

Мирзо Муҳаммад Ҳайдар, сўнгра «Шарафнома-йи шоҳий» асарининг муаллифи Ҳофиз Таниш Бухорий қандайдир Буруч ўғлон тўғрисида сўз юритадилар. Улар Буруч ўғлоннинг 1472/73 йилда Юнусхоннинг Сирдарё бўйларида жойлашган ўрдасига қилган тушги ҳужуми, бунда Буруч ўғлоннинг ҳалок бўлганлиги тўғрисида муфассал гапирадилар.

¹ Шоҳруҳия — Сирдарё соҳилида, унга Чирчиқ дарёси келиб қўшиладиган ерда жойлашган ўрта аср шаҳри.

² «Фатҳнома» (Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институтининг қўлёзмаси, инв. № 5369, в. 65 б) муаллифининг сўзларига қараганда, Абулхайрхондан кейин Едгорхон хон бўлган. Шайх Ҳайдархон эса ундан кейин тахтга ўтқазилган.

Маълумки, Юнусхон 1469/70 йилларда Мўғулистонга хон бўлди. У ички феодал урушларга маълум даражада таскин беришга муваффақ бўлди, лекин унинг Чу водийсида ҳамда Иссиқкўл атрофида кўчиб юрган қалмоқларга қарши олиб борган кураши муваффақиятсизликка учради. 1472/73 йилда Юнусхон Ила дарёси бўйида қалмоқ тойиниси Амаланжа томонидан мағлуб этилди ва Сирдарё бўйлариغا қараб қочиб келди. Бу ерда Қорату мавзеида қишлоғига тўхтади. Қиш кунларидан бирида Юнусхон овга берилиб кетиб, ўрдасидан анча узоқлашиб кетган бир пайтда ўша Бурунч ўғлон унинг қароғоҳига босқин қилиб, уни талон-тороғ қилди. Мирзо Муҳаммад Ҳайдарнинг хабар қилишича, ана шу босқинда шайбоний султонлар иштирок этганлар. Аммо муаррихлар бу султонларнинг номларини тилга олмайдилар. Маҳмуд ибн Валининг ёзишича, Бурунч ўғлоннинг эйкр этилган босқинида Шайбонийхон, Маҳмуд Султон ва бошқалар иштирок этишган. Муҳаммад Ҳайдар ва Ҳофизни Таниш Бухорий исми тилга олинган Бурунч ўғлон Абулхайрхоннинг тўнғич ўғли деб айтадилар. Маҳмуд ибн Вали эса уни шунчаки Жўчи авлодидан деб айтади. Бурунч ўғлон ҳақиқатан ҳам Абулхайрхоннинг ўғли бўлганми? Бу саволга аниқ жавоб бериш қийин, албатта. Абулхайрхоннинг ўғиллари орасида ҳатто номи Бурунч ўғлонга ўхшаш шахсни учратмадик. Тўғри, Абулхайрхоннинг ўғиллари орасида Оқбуруқ исмли ўғли бўлган, аммо у тўнғич ўғил эмас, балки кенжа ўғилдир. Фикримизча, Мирзо Муҳаммад Ҳайдар, Ҳофизни Таниш Бухорий, Маҳмуд ибн Валилар тилга олган Бурунч ўғлон Абулхайрхон кўшинининг ўнг қанот сардорларидан бири. Ҳақиқатан ҳам у ўша пайтларда Туркистон ва Сигноқ атрофларида бўлган Бузунжорбий қиёт бўлса эҳтимол.

Юнусхоннинг ҳукмронлиги даври (1462—1487) Мўғулистонда ўзаро феодал урушларининг бир қадар камайиши билан тавсифланади. Юнусхон XV асрнинг 70—80-йилларида Самарқанд ҳокими Султон Аҳмад (1469—1494) билан Фарғона ҳокими Умаршайх (1461—1494) ўрталаридаги ўзаро келишмовчиликлардан усталик билан фойдаланиб, шунингдек улар билан қон-қариндош эканлигини рўқач қилиб, турли ҳийла-найранглар билан Умаршайх қўлидан Сайрам, Ўратепа ва Тошкентни тортиб олди.

XV асрда Қирғизистон билан боғлиқ бўлган сиёсий воқеалар асосан ана шулардан иборат. Аммо шунини алоҳида қайд этиб ўтиш керакки, қирғизлар ўша даврдаёқ Чу дарёси водийси ҳамда Ётисув ноҳиясининг туб аҳолиси бўлганлар. Қирғиз халқи Мўғулистон аҳолисининг катта қисмини ташкил этиб, ушбу мамлакатнинг сиёсий ва ижтимоий-иқтисодий ҳаётида катта роль ўйнаганлар.

II. ҚАДИМГИ ҚҮЛЁЗМАЛАРНИ ВАРАҚЛАГАНДА

АБУЛҒОЗИХОН ВА УНИНГ «ШАЖАРАИИ ТУРҚ» АСАРИ

Абулғозихон олий насаб ва тожу тахт соҳиби бўлган. У қарийб 20 йил (1644—1664) Хоразмни идора қилди, лекин тарихда олий ҳукмдор сифатида эмас (тарихда жаҳонни титратган не-не подшолар ўтмади, лекин аллақачонлар улардан ном-нишон қолмаган), балки йирик олим сифатида қолди. Илмнинг хосиятидан шундай бўлди у. Дарҳақиқат, Абулғозихон кенг ва чуқур маълумотли киши эди. «Бу фақирға,— деб ёзган эди унинг ўзи,— худон таоло иноят қилиб кўп нимарса берган турур. Хусусан уч ҳунар берган турур. Аввал, сипоҳийгарликнинг қонуни ва йўсуниким нечук отланмоқ ва юрумак ва ёвға ёсоқ ясамоқ, кўп бирлан юруганда нечук қилмоқ, оз бирлан юруганда нечук қилмоқ, дўстға душманға нечук сўзлашмақ. Иккинчи, маснавийёт ва қасоид ва ғазалиёт ва муқаттаъот ва рубоиёт ва барча ашъорни фаҳмламаклик, арабий ва форсий ва туркий лугатларнинг маъносини билмаклик. Учинчи, Одам аҳдиин то бу дамғача Арабистонда, Эрон ва Туронда ва Мўғулистонда ўтган подшоҳларнинг отлари ва умрларининг ва салтанатларининг кам ёки зиёдин билмаклик».

Абулғозихон 1603 йилнинг 23 августида Урганча дунёга келди. У ўша кезларда соҳиби тож бўлмиш Араб Муҳаммадхон (1602—1623)нинг тўртинчи ўғли эди. Лекин унинг ҳаёти хонзодаларникидай тинч-тотувлик, осудалик, емак-ичмакдан мўл-кўл бўлиб кечмади. Абулғози олти ёшида онасидан (Меҳрибону хоним; шайбоний Едгорхон авлоди бўлмиш Жонғози султоннинг қизи эди) етим қолди, 13 ёшида тожу тахт учун бошланган ўзаро курашлар гирдобига тушди. 1616 йили оғалари Ҳабаш султон билан Элборс султон найман ва уйғур қаби-

заларининг бошланқаларига таяниб (овалари найман қабиласига мансуб эди), отасига қарши исён кўтардилар. Ушанда Араб Муҳаммадхон, одатда ота-бола орасидаги муомалани андиша қилиб, исёнкор ўғилларига Вазир шахрини ҳам қўшиб берди. Орадан беш йил ўтар-ўтмас оралари яна бузилиб, низо урушга айланди. 1621 йилда Тошли ёрмиш қудуғи ёнида икки орада — бир тарафда Араб Муҳаммадхон тўнғич ўғли Исфандиёр султон ва Абулғози султон билан, иккинчи томонда унинг бошқа ўғиллари Ҳабаш султон билан Элборс султон орасида уруш бўлди. Оқибатда Араб Муҳаммадхон, Исфандиёр султон ва Абулғози султонлар мағлубиятга учрадилар. Асир олинган хоннинг (Араб Муҳаммадхоннинг) кўзларига мил тортилди ва Хивага олиб келтирилиб қамаб қўйилди. Кўп ўтмай у шу ерда қатл этилди.

Урушдан кейин Абулғози хон аввал Қотга, сўнгра Бухорога, аштархонийлардан Имомқулихон (1611—1642) ҳузурига қочиб борди. Араб Муҳаммадхоннинг бошқа ўғиллари: Исфандиёр султон, Шариф Муҳаммад султон ва Хоразмшоҳ султон Хазораспга бордилар ва унинг мустақкам қалъаси ичига кириб яшириндилар. Ҳабаш билан Элборс қирқ кунлик қамалдан кейин оғаси Исфандиёр, инилари Шариф Муҳаммад ва Хоразмшоҳ султонлар билан ярашиб, Исфандиёрга Макка зиёратига кетишга ижозат берди, Шариф Муҳаммад султонга Қотни инъом қилди, Хоразмшоҳ султон (у ўша пайтда ўн икки ёшда эди) билан Авғон султонни (ўн ёшда бўлган) Хивага жўнатди.

Лекин Исфандиёрхон Маккага бормади, у тўппа-тўғри Исфахонга, шоҳ Аббос I (1587—1629) ҳузурига борди ва унинг ёрдами билан 1623 йили Хива тахтини эгаллади. Абулғози хон бундан хабар топиб, ўша йилиёқ Хоразмга қайтиб борди Исфандиёрхон унга Урганчни инъом қилди. Лекин орадан тўрт йил ўтиб, 1627 йили хон билан оралари бузилиб Туркистонга, Эшимхон (1629 йили вафот этган) ҳузурига қочиб борди. Кўп ўтмай уни Турсунхон Тошкентга олиб кетди. У Тошкентда икки йил истиқомат қилди ва Турсунхоннинг ўлиmidан кейин, 1630 йили яна Бухорога, Имомқулихон ҳузурига қўл қовушлари борди. Лекин бу гал у Бухорода кўпга қолмади. Уша йили хондан норози бўлган хивалик туркмапларнинг чақирғини билан яна Хоразмга қайтиб борди. Исфандиёрхон (у ўша вақтда Хазораспда турарди) икки ой давом этган борди-келдидаи кейин унга Хивани топширишга мажбур бўлди. Лекин тақдирга тап бермай, пайт пойлаб юрди. Орадан олти ой ўтгач, Исфандиёр уни ўша вақтларда Эрон подшоеси тасарруфига тушиб қолган Нисо билан Дарунга (Ашхобод билан Қизил арвот ўртасида жойлашган манзилгоҳ) босқин қилишда айблаб ҳибсга олди ва Эронга, шоҳ Сафий I (1629—1642) ҳузурига омонат тарзида жўнатиб юборди.

Абулғози Эронда қарийб 10 йил (1630—1639) махсус назоратчилар қўл остида Исфахонга яқин жойлашган Таборак қалъасида тирикчилик ўтказди. 1639 йили ёз кунларидан биринда у тутқунликдан қочиб қутилишга муваффақ бўлди. Кўп та-

раддуд ва машаққатлар чекиб, икки ярим йил деганда, 1642 йили Орол ўзбеклари орасига келиб тушди. Ороллик ўзбеклар 1643 йили Абулғозини хон қилиб кўтардилар. Орадан бир йил ўтгач, 1644 йили у кўпчилик рақибларини енгиб, Хоразм тахтини эгаллашга муваффақ бўлди.

Абулғозихон ҳаммаси бўлиб йигирма йил атрофида хонлик маснадида ўлтирди. Лекин бошқа ҳукмдорларга ўхшаб ҳузур-ҳаловат кўрмади. Умри кўпроқ уруш-талашларда ўтди: 1646—1653 йиллари у Тажан, Боми баурма (Қизил арвотнинг жануби-шарқий тарафида жойлашган маъзилгоҳ), Атрок ва Журжон туркманлари билан уруш олиб борди, 1655—1662 йиллари ўлкага вақт-вақти билан босқин қилиб турган ёйиқ (урал) лик ўрис қозоқлари, қалмоқлар ва қозоқ кўчманчилари билан кураш олиб борди, 1663—1664 йиллари бир неча марта Бухоро устига юриш қилди.

1664 йили Абулғозихон оғир дардга чалиниб ётиб қолди, тожу тахтни эса ўғли Анушахон (1664—1674) га топширди. Орадан кўп вақт ўтмай, 1664 йилнинг апрель ойида у дунёдан ўтди. Абулғозини ҳаммаси бўлиб 60 йилу етти ой умр кўрди.

Абулғозихондан икки тарихий асар қолди. Биттаси «Шажарайи тарокима» (1658—1661 йиллар орасида ёзилган деб тахмин қилинади) аталиб, туркий қабиаларнинг, хусусан туркман халқининг келиб чиқиши ҳақида қимматли маълумот беради. Асарда барча туркларнинг афсонавий подшоси Ўғузхон ва унинг авлоди тарихи, шунингдек туркман уруғлари (солур, баёнмур, така, ёвмур, тевачи, хизр эли, сариқ, Али эли, ёзир, эрсори ва бошқалар) нинг келиб чиқиши қисқа тарзда баён этилган. «Шажарайи тарокима», Абулғозихоннинг ўз сўзларига қараганда, туркман муллалари, шайхлари ва бекларининг илтимоси билан ёзилган. Ушбу асарнинг таъқидий матни, русча таржимаси, катта илмий тадқиқот билан бирга, 1958 йили академик А. Н. Кононов (1906—1986) тарафида Санкт-Петербургда чоп этилган. Абулғозихоннинг иккинчи асари «Шажарайи турк» номи билан машҳур. Мазкур асарнинг асосий қисми 1663—1664 йилларда ёзилган. Унда Хоразмнинг XVI—XVII асрнинг биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий тарихи баён этилади.

«Шажарайи турк»нинг ёзилиш сабаблари ҳақида муаллифнинг ўзи бундай дейди: «Аmmo бизнинг ота-ақаларимизнинг бебарволиқи ва Хоразм халқининг беуқуфлиқи, бу икки сабабдин, бизнинг жамоатимизнинг Абдуллохоннинг (шайбоний Абдуллахон II; 1583—1598 йиллари Бухоро хони — Б. А.) оталари (Абулхайрхон; 1528—1568 йиллар — Б. А.) бирлан бизнинг оталаримизнинг (шайбоний Ёдгорхон; XV аср — Б. А.) айрилган еридин то бизга келгунча тарихларини битмай эрдилар. Бу тарихни бир кишига таклиф қилади деб фикр қилдуқ, ҳеч муносиб киши топмадуқ, зарур бўлди [ва] ул сабабдин ўзимиз айтдуқ».

Асар қисқа муқаддима ва тўққиз бобдан иборат: 1) Одам

Атодан то туркларнинг қадимги хонларидан Мўғулхонгача кечган ҳодисалар зикри; 2) Мўғулхондан Чингизхонгача бўлган тарих; 3) Чингизхоннинг туғилганидан то вафотигача бўлган тарихи; 4) Чингизхоннинг учинчи ўғли Уғадой қоон ва авлоди; шунингдек Чингизхоннинг бошиқа ўғиллари наслидин бўлган ва Мўғулистонда подшолик қилганлар зикри; 5) Чингизхоннинг иккинчи ўғли Чигатойхон авлодидан Мовароуннаҳр ва Қошғарда подшолик қилган хонларнинг зикри; 6) Чингизхоннинг кенжа ўғли Тулуйхон авлодидан Эронда подшолик қилганлар (улар тарихда элхонийлар деб аталади; 1256—1336 йиллари ҳукмронлик қилганлар — Б. А.) зикри; 7) Чингизхоннинг улуғ ўғли Жўчихон авлодидан Дашти қипчоқда подшоҳ бўлганлар зикри; 8) Жўчихоннинг бешинчи ўғли Шайбон (XIII аср) авлодидан Мовароуннаҳр, Қрим, Қозоқ ва Туронда хонлик қилганлар, шунингдек Жўчихоннинг ўн учинчи ўғли Тўқай Темурхон наслидан Қрим, Қозоқ ва Мовароуннаҳрда подшолик қилганлар зикри; 9) Шайбон авлодидан Хоразм мамлакатида подшолик қилганлар зикри.

Абулғозихон асарининг 7,8 ва 9-бобининг бир қисмини (1644 йилгача кечган воқеалар тарихини) ёзиб улгурган холос. 1—6-боблар ва 9-бобнинг давомини (1644—1664 йил воқеалари) Анушахоннинг топишириғи билан Маҳмуд ибн мулла Муҳаммад Урганжий деган уламо тарафидан ёзилган. Бу ҳақда асарда маъна бу қайд бор: «Маълум бўлсинким, Абулғозихонини жаннат макон бу китобни тасниф қилиб ярмига етканда хаста бўлдилар, ўғилларига васият қилиб турурларким, бу китобни нотамом қўйманг, итмомига саъий [ҳаракат] қилинг. Ул сабабдин Абулмузаффар ва-л-мансур Анушахон ибн Абулғозихон марҳум ва мағфурий, бу бандани бебизоат ва каминани беиститоат Маҳмудий ибн мулла Муҳаммад Замон Урганжий бўлғайман, «бу китобни итмомига сткур», деб ҳукм қилдилар».

Асар Абулғозихондан аввал ёзилган бирмунча тарихий китоблар (умумий соҳи 18) га асосланган. Бундан ташқари, асарнинг оригинал қисмини (8, 9-боблари) ёзишда муаллиф ўзи билган ва сўраб-суриштириб тўплаган маълумотларидан ҳам кенг фойдаланган.

«Шажарайи турк» тарихининг турли масалаларига (ижтимоий-сиёсий, иқтисодий, этник ва ҳ. к.) оид эътиборга молик, маълумотларга бой асардир. Биз мисол тариқасида улардан айримларини қайд этиб ўтамиз.

Тарихий маълумотлар ичида Шайбон улуси ва унинг сарҳадлари, унинг XV асрнинг сўнги чорағи—XVI аср бошларидаги умумий аҳволи, Сибирь хонлиғи, Хоразмнинг XVI—XVII асрнинг биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий аҳволи, унинг Русия, Қозоқ ҳамда Бухоро хонликлари билан бўлган ўзаро муносабатлари ҳақидаги маълумотлар диққатга сазовордир. Масалан, Шайбон улусининг сарҳадлари ва ташкил топган вақти ҳақида асарда бундай дейилган: «Ул (Ботухон — Б. А.) «бу сафарда (1236—1240 йиллари Мажор, Бошғирд,

Рус ва Қурил ерларига қилинган ҳарбий юриш — Б. А.) ишим-ни битирган сен бўлдинг» теди. Тақи Шайбонхонга жулду теб ўн беш минг эвлик эл берди... ул сафарда олган ўлка вилоятлардин Қурил (асли Келар) юртини берди. Байри элиндан қўшга ва найман ва қорлиқ ва буйракни, [яъни] бу тўрт урук элни берди. Тағи айдиким, «ўлтурур юртунг акам (Ўрда) Ичан бирлан менинг орамизда бўлсун. Ёз ёзина Ирғиз ва Ур ва Ила (дарёларидан) то Урол тоғигача, Ёйиқнинг (Урол дарёсининг — Б. А.) кун туғиш тарафини яйлагил. Қиш бўлганда Орақум, Қорақум ва Сяр сувининг бўйини, Чу сувининг, Сари (Сариқ — Б. А.) сувининг оёқини қишлағил, теди».

Маълумки, XV асрнинг 20-йилларида ташкил топган, Сибирь хонлиги номи билан машҳур бўлган ва Ғарбий Сибирь устидан ҳукм юргизган феодал давлат тепасида ҳам ўша Шайбон наслидан бўлган хонлар турган. Уларнинг сўнгги хонларидан Кўчумхон (1563—1598) ҳақида асарда мана буларни ўқиймиз: «...Маҳмудақхони мазкурнинг бир ўғли Муртазохон, анинг ўғли Кўчумхон... Бу Кўчумхон Туро вилоятида қирқ йил подшоҳлик қилди. Узун ёш тобди. Ахир икки кўзи нобино бўлди. Тарих 1003 (1595) йилда Кўчумхоннинг қўлидин Турони ўрис олди. Кўчумхон қочиб манғит халқининг ичига борди. Тақи ҳақ раҳматига кетди».

Асарда рус халқи ва Русия билан муносабатлар ҳақида ҳам қисқа, лекин эътиборга молик маълумотлар келтирилган. Мана улардан баъзилари: «[Араб Муҳаммад] хон бўлгандин (1602— Б. А.) олти ойдин сўнг Қўш ёйиқ теганди юруган ўруснинг қозоқиндин минг киши саратоининг аввалги кунни гофил келиб, Урганчнинг қалъасина кирди. Шаҳарда раъиятдин ўзга киши йўқ эди. Хоннинг ўрдуси ва синоҳ халқи Аму сувининг лабинда эрдилар... [Ўрус қозоқи] Урганча раъиятдин минг кишини ўлтурди ва минг қиз бирлан жувонни олди. Минг арабага яхши моллардин юклади. Бўз ва бўёғли ва палос ва тўн ва тўшак-ястук мундағ нимарсаларнинг барчасини ўтга ёқди. Буларни саранжом қилғунча етти кун бўлди. Андин сўнг Урганчдин чиқиб дарё лабига юруду...» Ва яна: «Биз дунёга келган йилининг (1603 й.— Б. А.) аввал баҳоринда ўн етти киши Ўрусга савдога кетар. Қўш ёйиқ теганда минг қозоқ ўрус бор эрканда. Йўлда анга учрай қолур, [алардин] иккисини ўлтурур, сақлаган кишилардин Урганчнинг хабарин сўрар...»

Асарда келтирилган этнографик, яъни турк-мўғул қабилалари, хусусан, улар номларининг маъноси ҳақидаги маълумотлар, ўзбеклар, сартлар ҳамда туркман уруғлари (сариқ, ёвмут, қизил аёқ, эрсари ва ҳ. к.) ҳақидаги маълумотлар ҳам ўта муҳимдир. Бир-икки мисол келтирамиз: «Асл лафз мўғул: мўғул турур. Авомнинг тили келмасликидин бора-бора мўғул тедилар. Мунгнинг маъноси барча турк билурлар: қайғу маъносина турур. Улнинг маъноси сода дил, яъни қайғули сода темак бўлур». Ва яна: «қипчоқ — Тап (Дон — Б. А.) ва Итил [Волга — Б. А.] ва Ёйиқ (Урал — Б. А.), бу айтилган сувлар-

нинг орасида ўлтурлар». Яна бир мисол: «Қилиқли — туркман бирлан бирга ўлтурур эрдилар. Туркман вилоятга тумгандин сўнг Иссиқкўл ва Чу ва Талош; бу айтилган сувларнинг ёқаларинда ватан қилиб, кўп йиллар ўлтурдилар. Урганч подшоҳлариндин Текашхон (1172—1200 йиллари ҳукмронлик қилган — Б. А.) қилиқлининг бир ўглининг қизин олди. Туркан отлиқ. Султон Муҳаммад Хоразмшоҳ (1200—1220 йиллари подшоҳ бўлган — Б. А.) ул қиздин туғди». Сўнгги мисол: «Тўқтоғухон (1290—1312 йиллари ҳукмронлик қилган Олтин Ўрда хони — Б. А.) ўлгандин сўнг ўн уч ёшинда Ўзбекхон (1312—1342 — Б. А.) хон бўлди. Тақи элни ота-бобосининг дастури бирлан забт қилди. Ҳар кимнинг мартабасини лойиқ ҳурмат қилиб, инъомлар берди. Эл-улусни дини исломга киргузди... Андин сўнг Жўчи элини ўзбек эли тедилар».

Ўлканинг ижтимоий-иқтисодий аҳволига оид маълумотлар

Асарда Хоразмнинг ўша замонларда ҳам обод бўлганлиги, Амударё ўзанининг ўзгарган вақти ва унинг оқибатлари ҳақидаги маълумотлар ҳам қимматлидир. Бу хусусда ҳам бир-икки мисол келтириш билан чекланамиз. «Ул вақтда (Сўфиёнхон замонида — Б. А.) Урганчдин Абулхон (Каспий денгизининг шарқий тарафида, ҳозирги Қрасноводск қўлтиғининг жануби-шарқий тарафида жойлашган тоғли ноҳия — Б. А.) бормоқ бу овулдин ул овулға борғонтек эрди. Анинг учун Аму суви Урганч қалъасининг тубидан ўтиб, Абулхон тоғининг кун туғишига бориб, тоғнинг тубина тегиб, қибла тарафиндин ўғрулуб кун ботишига бориб, андин ўтуб Ўғурча (Амударёнинг қуйи қисмида, унинг жанубий ирмоғи Ажойба сувининг Каспий денгизига қуйиладиган ерда жойлашган манзил — Б. А.) бориб Мозандарон (Каспий денгизининг ўрта асрлардаги номларидан — Б. А.) тенгизица қуяр эди. Тақи улким, Аму дарёсининг икки тарафи то ўғурча борғунча, экинлик ва юзум боғи ва дарахистон эрди. Баланд ерларға чиғир қуарлар эрди. Молли халқ кўковун ва чибин вақтинда бир-икки манзил йироқроқ қудуқларға кетарлар эрди. Чибин ётқондин сўнг сувнинг яқасиға келурлар эрди. Ободонлиқ ва маъмурликнинг ҳеч ниҳояти йўқ эрди». Ва яна: «Анинг (Аминакхоннинг ўғли Қолхоннинг — Б. А.) замонида Урганч ободон ва халқ тинч бўлди. Бениҳоят арзонлик бўлди... Бир пулга бир нон бўлди тедилар». Яна бир мисол: «Кема ўша вақтда (Аванешхон даврида — Б. А.) Урганч бирлан Вазирнинг орасиндин юрур эрди».

Яна шу ҳам диққатга сазоворки, ўша замонларда Хоразмда, бошқа экинлар билан бир қаторда, буғдой ҳам кўп экилар, шунинг учун ҳам нон арзон эди. Бир мисол келтирамиз: «Ул вақтда (Араб Муҳаммадхон даврида — Б. А.) Миздахқондин то Боқирғоннинг бори юзи Қуйғун деган ергача буғдой экилар эрди. Бизнинг хон Туқ қалъасининг юқорисидин бир ариқ қаздуруб турурлар. Фақир дунёға келмасдин бир йил бурун (1602 — Б. А.) мезон бўлганда сақасини кўмарлар эди. Буг-

дойни ўрган вақтда очарлар эрди. Бир неча йилдин сўнг ариқ-
тинг кенглиги отган ўқ ўтмасдай бўлди. Сувнинг оёқи Қуй-
туғ борди. Андин Ачи тенгизина (Аччиқ денгиз — Б. А.) борди.
Елгуз буғдой экилур эрди. Отли киши ўн кунда буғдойнинг
тошиндин айланаиб кела билмас эрди. Ул вақтда пул-пучак
ярим мисқол кумуш бир танга ериша юрур эрди. Бир тангага
чрим тева (туя) юки буғдой берурлар эрди. Бир мисқол ку-
мушга бир харвор (бир эшак юки — Б. А.) буғдой берурлар
эрди».

Юқорида келтирилган мисолдан Амударё қадим-қадим за-
монлардан Қасбий денгизига бориб қуйилиши маълум бўлди.
Лекин кейинчалик дарё ўзанини ўзгартириб, Сарикамиш паст-
лигига қуйиладиган бўлди. Бу воқеа содир бўлган вақт «Ша-
жарайи турк»да аниқ кўрсатилган. «Биз дунёга келмасдин
ўттиз йил илгари,— деб ёзади Абулғозихон,— Аму суви Хос
минорасининг юқориниси, уни Қора айғир тўқайи дерлар, ул
ердин йўл ясаб оқиб, Туқ қалъасина бориб, Сир тенгизина
қуйгон эркандур. Ул сабабдин Урганч чўл бўлубти». Демак,
бу мудҳиш воқеа 1573 йили содир бўлган экан.

Бундан бошқа яна кўп мисоллар келтириш мумкин. Қис-
қаси, «Шажарайи турк» Хоразмнинг узоқ ўтмишдаги ижти-
мой-сиёсий, иқтисодий ва маданий ҳаётига оид яна жуда кўп
маълумот беради. Шу сабабдан уни Хоразм тарихига оид қим-
матли ёзма манбалар қаторига қўшиш лозим.

МАҲМУД ИБН ВАЛИНИНГ «БАҲР УЛ-АСРОР» АСАРИ ВА УНИНГ УРГАНИЛИШИ

«Баҳр ул-асрор» (тўла номи: «Баҳр ул-асрор фи маноқиб
ул-аҳёр» — «Олижаноб кишиларнинг шон-шавкати ҳақида сир-
лар денгизи») — қомусий асар бўлиб, ўрта аср фанининг илми
нужум, жавоҳиршунослик, ўсимликшунослик, жўғрофия ва тарих
соҳаларини ўз ичига олади. Асар аштархонийлардан Балх хо-
ни Нодир Муҳаммадхон (биринчи ҳукмронлиги 1606—1642 йил-
лар; иккинчи ҳукмронлиги 1647—1651 йиллар) тоншириғига би-
ноан ёзилган.

Асар муаллифи сарой китобдори йирик олим ва шоир Маҳ-
муд ибн Вали бўлиб, уни Амир Ҳолати Қосоний ҳам деб аташ-
ган. Унинг ҳаёти ҳақида жуда кам маълумот сақланиб қолган.
«Баҳр ул-асрор»да келтирилган маълумотларга кўра, у ўзига
тўқ онлада туғилган. Отаси Мир Муҳаммад Вали асли Фарғо-
нанинг Қосон шаҳридан бўлиб, шайбонийлардан Пирмуҳам-
мадхон (1546—1567) замонида Балхга кўчиб келган ва унинг
саройида катта нуфузга эга бўлган. Мир Муҳаммад Вали фо-
зил киши бўлиб, ҳатто Мир Хислат тахаллуси билан шеърлар
ҳам ёзган. Маҳмуд ибн Валининг катта акаси Амир Абулборий
ҳам ўқимишли, машҳур фақиҳ ва табиб эди. Бундай муҳит Маҳ-
муд ибн Валининг вояга етишида баракали таъсир этмай қол-
мади. Маҳмуд ибн Валининг туғилган йили «Баҳр-ул-асрор»да

ҳам, бизга маълум бошқа ёзма манбаларда ҳам аниқ кўрсатилмаган. Шунга қарамай, унинг туғилган йилини қиёсий далиллар билан аниқлаш мумкин. «Баҳр ул-асрор»нинг муқаддима-сида шундай маълумот бор: Маҳмуд ибн Вали ўн тўққиз ёшида йирик муҳандис олим саййид Миракшоҳ Ҳусайнийнинг хизматига киради ва ўн йил давомида, яъни саййиднинг вафоти-гача (1624 йилнинг 13 апрели) унинг хизматида бўлган. Бундан, Маҳмуд ибн Валининг Миракшоҳ Ҳусайний хизматида 1614 йили киргани маълум бўлади. Саййид хизматида унинг 19 яшарлигида кирганини эсласак, Маҳмуд ибн Валининг туғилган йили 1595/96 йил эканлиги маълум бўлади.

Саййид Миракшоҳ Ҳусайний Мир Муҳаммад Вали оиласига яқин киши бўлиб, Маҳмуд ибн Валининг опасига уйланган эди. Шунинг учун ҳам у ўз қайинисига ҳар тарафлама меҳрибончилик қилган. Энг муҳими, ўзининг бой кутубхонасини унинг ихтиёрига топшириб қўйган. Маҳмуд ибн Валининг гувоҳлик беришича, саййид Миракшоҳнинг кутубхонасида жуда кўп китоб бўлиб, уларнинг кўпчилиги тарих, жўғрофия, адабиёт, фалсафа, фиқҳ каби илмларга доир эди. Бу нарса унинг олим бўлиб етишишида муҳим омил бўлди.

Маҳмуд ибн Вали ўзининг китобий билимларини амалий билимлар билан бойитишга иштирокчи олимлардан эди. Шунинг учун у 1625 йилнинг июль ойи бошларида, яъни саййид Миракшоҳ Ҳусайний вафотидан бир йил ўтгандан кейин, савдо карвонига қўшилиб Ҳиндистон ва Сарандиб (Цейлон) сари «фаросат кўзлари билан ул ерларнинг ажойибу гаройиботларини тамошо қилиш учун» йўлга чиқди. Ҳиндистон ва Сарандибда у ҳаммаси бўлиб етти йил истиқомат қилди. 1625 йил октябрь ойида Лоҳур шаҳрига етиб боради ва 1631 йил 20 августда Балхга қайтиб келади. Сафари чоғида Маҳмуд ибн Вали Ҳиндистоннинг Деҳли, Ҳилолобод, Агра, Оллоҳобод, Банорас, Патна, Шаҳри маймунон (Ганга дарёси бўйидаги бандар), Калокут, Рожмаҳал, Дианапур, Ҳайдаробод, Бижонур, Бижанагар (Вижаянагар), Сарандиб, Катак каби шаҳарларда бўлиб улар тўғрисида қимматли маълумотлар тўплади.

Нодир Муҳаммадхон сафардан қайтган олимни зўр эҳтиром билан кутиб олди ва уни ўз кутубхонасининг китобдори мансабига тайинлади. Маҳмуд ибн Вали умрининг охиригача шу мансабда турди, кутубхона эҳтиёжлари, илму фан билан шугулланди. Олимнинг вафот этган йилини аниқлаш имкони бўлмади. «Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдида воқеалар тафсили 1641 йил январь ойининг ўрталаригача етказилганини инобатга олсак, XVII асрнинг 40-йилларида унинг ҳали ҳаёт бўлгани маълум бўлади.

Маҳмуд ибн Вали ҳар томонлама мукамал фозил киши эди. У тарих ва адабиёт, жўғрофия ва табиатшунослик, жавоҳиршунослик ва тиббиёт соҳаларида етук олим бўлган. «Баҳр ул-асрор»дан ташқари, у этика ва эстетика, диқ ва адабиётшуносликка доир асарлар ёзган: Низомийнинг «Хусрав ва Ширин»

достони вазнида ёзилган «Муҳаббатнома», Орисса ҳокимига атаб шу вазнида ёзган «Гулкада», Низомийнинг «Искандарнома»си вазнида битилган «Нажми соқиб» («Ёруғ юлдуз»), Низомийнинг «Маҳзан ул-арвоҳ»и вазнида ёзилган «Нузҳат ул-арвоҳ» («Кўнгил очувчи руҳ»), «Ахлоқи Ҳусайний» («Яхши ахлоқлар»), мазкур сайиҳд Миракшоҳ Ҳусайнийнинг ҳаёти ва фаолиятига бағишланган «Равойиҳи таййиба» («Ёқимли хушбўйликлар») асарлари ва 50 минг байтдан иборат шеърлар девони шулар жумласидандир. Бироқ, минг бор афсуски, Маҳмуд ибн Валининг бу асарлари бизнинг замонамизгача етиб келмаган, тўғриси, ҳали қидириб топилмаган. Фақатгина «Баҳр ул-асрор»нинг икки жилди сақланиб қолган, холос.

Муаллиф «Баҳр ул-асрор» асарини етти жилддан иборат қилиб ёзишни мўлжаллаган: 1. Дуённинг яратилиши, ер юзидаги тоғ, дарё, денгизлар ва у ерларнинг халқи, наботот ва ҳайвонот олами ҳақида; 2. Исломгача ўтган пайғамбарлар ва ҳакамлар; 3. Муҳаммад алайҳиссалом тарихи; 4. Халифалар ва имомлар тарихи; 5. Аббосийлар билан асрдош бўлган тоҳирийлар, саффорийлар, сомонийлар, ғазнавийлар, бувайхийлар, ғурийлар, салжуқийлар, хоразмшоҳлар сулолаларидан бўлган Эрон ва Урта Осиё ҳукмронлари тарихи; 6. Чингизхондан аштархонийлардан Нодир Муҳаммадхон давригача Хитой, Эрон ва Урта Осиёда бўлиб ўтган воқеалар; 7. Мовароуннаҳр, Хуросон, Эрон ҳамда Ҳиндистонда ўтган Амир Темур ва унинг аълодлари (Амир Темур, Шоҳруҳ, Улуғбек, Мироншоҳ, Бобурдан Шоҳжаҳонгача) тарихи; фотиҳа (муқаддима) ва хотимадан иборат.

Асарнинг бизгача фақат биринчи ва олтинчи жилдларигина етиб келган. «Баҳр ул-асрор»нинг биринчи жилди ягона пусказ, да Ўзбекистон Фанлар Академиясининг Абу Райҳон Беруний номидаги Шарқшунослик институти кутубхонасида (тартиб рақами 2372, 533 varaқ, ҳажми 27×31,5 см, настаълиқ хатида қўзғон қоғозидан 20 нафардан ортиқ хаттот: домолла Муҳаммад Шариф Муқтадо, Муҳаммад Шариф мунажжим, мулла Муҳаммад ажзо, мулла Абул Фазл Бадрий, Комил махдум мударрис ва б. қ. кўчирган, XVIII аср охири—XIX аср бошлари) сақланади. Афсуски, бу пусханинг қусури бор — фотиҳа бобининг охири, биринчи ва иккинчи рукнлар (асар мундарижасига кўра дунё, осмон, осмон ёритқичларининг яратилиши қисми), тўртинчи рукндан (ҳайвонот олами тавсифи бўлимидан) бир неча varaқ етишмайди. Шунга қарамай, асарнинг биринчи жилдининг сақланиб қолган қисми (3 ва 4-рукилар) фан учун бир кашфиётдир. Жўғрофия олимлари, элшунослар, заминшунослар, табиатшунослар ва адабиётчилар ундан жуда ҳам қимматли маълумотлар топа олади. Мазкур жилдда рубъи маскундаги дарёлар, чашмалар, денгизлар, бандар, шаҳар ва мамлакатлар ҳамда уларнинг аҳолиси ҳақида муҳим маълумотлар тўпланган.

Шуни ҳам таъкидлаб ўтиш керакки, «Баҳр ул-асрор»

Биринчи жилди мазмунан асл бўлмай, муаллиф уни ўз ўтмиш-дошлари асарларидан истифода этган ҳолда ёзган. Масалаи, Ибн ал-Фақиҳ (IX аср охири — X аср бошларида ўтган), Йезахрий (849—934), Ибн Ҳавқал (X аср), Ибн Хурдодбех (тахм. 820—913), Абу Дулаф (X аср), Маъбудий (вафоти 956 йил), Муқаддасий (947—1000), Закария ибн Муҳаммад ал-Қазвиний (1203—1283), Ҳамдуллоҳ Мустафийи Қазвиний (1281—1349), муаррихлардан Табарий (838—923), Самъоний (1113—1167), Рашидиддин (1247—1318), Қазвиний Ҳилолий (XIV аср) ва Зофиси Абрў (вафоти 1430 йил) асарларидан фойдаланган. Бироқ Маҳмуд ибн Вали фақат бирининг асаридан истифода элувчи бўлиб қолмай, уларнинг баъзи жойларини янги маълумотлар билан ҳам тўлдирган. Буни биз айниқса барлар, шаҳарлар ва мамлакатлар таърифида, қочлар, маъданви булоқлар, дарёлар, янги чиқарилган наҳрлар ҳолати тавсифланган ўринларда кўрамиз, умуман, дарёларнинг зироатчиликдаги аҳамияти, булоқ сувларининг шифобахшлиги ва ҳ. к. да кўпроқ учратамиз. Шунингдек, «Баҳр ул-асрор»нинг биринчи жилдида кўплаб бизгача етиб келмаган ва бизга маълум бўлмаган «Тухфат ул-ғаройиб», «Баҳр ул-ҳақойиқ», «Жавоҳир ул-асрор», «Қоъус ул-фиҳх», «Тарихи ғўргониён» сингари асарлардан кўчармалар мавжуд.

«Баҳр ул-асрор»нинг олтинчи жилдига келсак, тангрига шукурлар бўлсинким, у тўлиқ ҳолда тўрт нусхада сақланган. Шулардан уч нусхаси Ўзбекистон Фанлар Академияси Шарқшунослик институтининг мулкидир.

Мазкур нусхалар ҳақида қисқача маълумот келтирамиз.

1. Нусха рақами 7418; ҳажми 22×35; настаълиқ хатида ёзилган, 1910 йили Тошкентда рус қорхонасида ишланган қоғозда кўчирилган; 419 varaқ. Жўрабек додхоҳ (1840—1906)нинг ўғли Оллоҳқулибекка тегишли; муқаддима (дастлабки икки varaғи йўқ) ва тўрт рукндан иборат: 1. Чингизхон ва унинг авлодларининг Хитой ва Эрондаги ҳукмронлиги тарихи; 2. Чинга-той улуси тарихи; 3. Жўчи ва авлодлари; 4. Шайбонийлар тарихи.

2. Нусха рақами 1385; 301 varaқ; ҳажми 20×25,5, Урта Осиёда ишлаб чиқарилган қоғозда кўчирилган, хати настаълиқ, палеография белгиларига қараганда XVIII асрда кўчирилган. Фақат иккинчи ва учинчи рукнлардан таркиб топган. Аввалдан 151 varaқ етишмайди. Нусха чинга-тойлар авлодидан Бароқхоннинг 1268 йили Хурасонга, элхонийлардан Абақхонга қарши юриши зақридан бошланади. Аввалги нусхадан фарқли ўлароқ, бу нусхада турк-мўғул қабилалари (276а—287а-varaқлар), ўзбек хонлари саройида мавжуд бўлган қабул маросими тартиблари (287а—288б-varaқлар) ва Маҳмуд ибн Валининг Хиндистон ва Сараҳдиб бўлаб қилган саёхати талқини (288б—300б-varaқлар)дан иборат хотира қисми ҳам мавжуддир.

3. Қўлёзма рақами 1375; 297 varaқ. ҳажми 22×35; яхши

силлиқланган қорозда бухороча настаълиқ хатида кўчирилган. Сарлавҳалар қизил сиёҳда. Кўлёзма юқорида тилга олинган нусхадан кўчирилган. У Шарқ китобатининг ажойиб билимдони Ибодуллахожа Одилов (1872—1944) томонидан 1933 йилнинг 25 октябрида кўчириб тамомланган.

4. «Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдининг дастлабки уч руқни Рашидиддиннинг машҳур «Жомеъ ут-таворих», Мирзо Улугбекнинг «Тарихи арбаъ улус», Шарафиддин Али Яздийнинг «Зафарнома», Мирза Муҳаммад Ҳайдарнинг «Тарихи Рашидий», Ҳофизни Таниш Бухорийнинг «Шарафномаи шоҳий» ва бошқа йирик муаррихларнинг асарларига асосланган ҳолда ёзилган. Аммо ушбу руқиларда ҳам бошқа асарларда учрамайдиган, янги қизиқарли маълумотлар мавжуд. Масалан, Чигатой улусига доир, хусусан, Абдурашидхондан Шужоқиддин Аҳмадхон (1609—1618) давригача Шарқий Туркистонда кечган сиёсий воқеалар, Жўчи, Ботухон даврларига доир, Оқ Ўрда тарихи, Олтин Ўрда билан чигатойлар ўртасидаги сиёсий муносабатлар, Абулхайрхоннинг Тўқай Темурийлар тобелигидан қутулиши, кўчманчи ўзбекларнинг Темурийлар давлати ички ишларига (Абу Саид даврида) аралашуви, XVI аср бошларида Ҳисор, Фарғона ва Тошкентда кечган воқеалар тафсили шулар жумласидандир.

«Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдининг тўртинчи руқни оригинал ва мустақил асар ҳисобланади. Бу қисм Оксфорддаги «Индия оффис» кутубхонасида (тартиб рақами 575, 409 varaқ, 14³4×9¹4 дюйм, хати настаълиқ, асл нусхадан Нодир Муҳаммадхон кутубхонаси учун Шоҳ Қосим томонидан кўчирилган. Кўчирилган йили кўрсатилмаган. Лекин, хатот томонидан китеб сўнигидаги илова Нодир Муҳаммадхон вафотидан (1651) кейин сабт этилган) бўлиб, ягона нусхадир.

Бу қисм борасида батафсилроқ сўз юритмоқчимиз. Муқаддимада (16—8а-варақлар) таълиф мақсади ва вақти хусусида гап боради. Хусусан, аштархонийлар сулоласининг келиб чиқиш тафсилоти берилади. Аштархонийлар сулоласи асосчиси Жони Муҳаммад номи билан Жонийлар сулоласи деб ҳам юритилади. Сулоланинг бобокалони Тўқай Темурдан сулола асосчиси Жони Муҳаммадгача бўлган воқеалар, Тўқай Темур улуси (Волга дарёсининг қуйи оқими, пойтахти Астрахань ўрнида) тарихига доир маълумотлар берилган.

Қолган қисмини шартли равишда тўрт бобга бўлиш мумкин. Биринчи боб (86—586-варақлар) Ўрусхон замонидан Маҳмудхон ва Мингқишлоқхон даври (XVI асрнинг биринчи чораги)гача бўлган давр ичида Олтин Ўрда ва Оқ Ўрда тарихи, ўзаро феодаллар уруши ва руслар тазйиқи (тазйиқи улуси ўрус) оқибатида Мингқишлоқхоннинг Ҳожитархондан Мовароуннаҳрга кўчиб ўтиши (356—38а-варақлар), унинг авлоди: Ермуҳаммадхон ва Динмуҳаммадхон тарихи (386—51а-варақлар), Абдулмуъинхон вафотидан кейин Мовароуннаҳрнинг умумий аҳволи тафсилоти (51а—586-варақлар)дан иборат.

Иккинчи боб аштархонийлардан Боқи Муҳаммадхон (1603—1606) дан Нодир Муҳаммадхон давригача, яъни XVII асрнинг ўрталаригача Урта Осиё ва Хуросон тарихи баёни (586—277а-варақлар)га бағишланган. Воқеалар батафсил ва тўла баён берилган. Бу ҳол Маҳмуд ибн Вали асарининг ажойиб тарихий манба сифатидаги қимматини оширади.

Учинчи боб (278а—305а-варақлар)да аштархонийлар даврида Балхда нашъу намо топган таниқли амирлар ва амалдорларнинг таржиман ҳоллари берилган. Мисол тариқасида маъмур шахсларнинг баъзилари ҳақидаги маълумотларни келтирамиз:

Оллоҳёр девонбеги — Нодир Муҳаммадхоннинг вазири; қатарон улуси бошлиқларидан. Унинг бобокалоли шайбонийлар ва Тўқай Темурийлар саройида хизмат қилган. Аввал Нодир Муҳаммаднинг оталиғи бўлган, у Балх ҳокими этиб тайинланган (1606), унинг девонбегиси мансабида хизмат қилган. Бутун давлат ишлари шу нуфузли амирнинг қўлида бўлган. Ўзи фозил, сивасат, риёзиёт, дастур ул-амал илмларида маҳорат касб этган, унинг хайрли ишларидан Балхда, Абдуллахон ва Нодир Муҳаммадхон мадрасаларининг жануброғида қурган бир мадраса ва масжиди жомеъсиндир. 1636 йилда хоннинг Чимтолдаги ови пайтида вафот этган.

Назархожа Олов — Саййид Ота авлодидан Оловхоннинг ўғли. Бир неча муддат Ҳазоражот вилоятида ҳоким бўлиб, талончилик хуружларига бошчилик қилган. Унинг хонадонидан бошқа бирор киши ҳокимлик мансабида бўлмаган. Кейин нақиблик мансабига кўтарилди. Касалликдан вафот этди. Вasiyитига кўра жасадини Хоразмга олиб бориб, дафн этишган. Шунини айтиш керакки, аввал ўтган султону хоқонлар, бугунда ҳаёт бўлганлари ҳам Саййид Ота авлодига нақиблик мансабини бериши расм бўлган.

Ялангтўшбий оталиқ — жасур нўён, иш билган амир; олчин қабиласи улусидан чиққан; асл исми Хатой баҳодир. Динмуҳаммадхон замонида у Сиғноқнинг Азоқ мавзеидан келиб унинг хизматида кирди; саъй-ҳаракати орқасида унинг яқин кишиларидан бири бўлиб олди. Нодир Муҳаммадхон даврида мартабаси юқорилашиб, унинг оталиғи этиб тайинланди. Дарайи суф, Мулгон, Қоҳмард вилоятлари; тулкичи, сайқончи, зеранги, килаги, ҳазорайи некударий қабилаларининг юртлари, Ғазна, Қандаҳор, Заминдовар, Ғур, Хуросон ҳудудларигача бўлган қабилаларнинг ерлари унга иқтоъ тариқасида инъом этилган эди. Қандаҳор, Сенстон ва бошқа вилоятлар ҳокимлари унинг қаршисида зир-зир титрар эдилар. Қўрган-билганлар унинг бойлиги давлат хазинаси (хазоноий омира)га тенг эканлиги, нуфузи подшоларникидан қолишмаслигини айтадилар.

Мансурхожа додхоқ — фозил ва фаросат эгаси, тақводор ва одил одам, Аждоди тархон ўтган; отаси қози Шоҳим. Масалан, бобоси Ҳожитархонлик; мартабаси Тўқай Темурийлар даврида юқори бўлган. Тўқай Темурийлар даврида қурилган ва Ҳаш-

тархон деб аталган Ҳожитархон шаҳри уша мансубдир. Мансурхожа иниси Абдурахмон билан Маккага ҳажга борди; Ироқ ва Озарбайжонда кўтарилган исёилар туфайли уларнинг қайтиш йўли Лоҳур шаҳри орқали ўтган. Балхда турғун бўлиб, Боқи Муҳаммадхон хизматига қабул қилинади ва додхоҳ унвонига эришади. Мансурхожа илми пужум, илми рамал, ҳандаса, мусиқа фани, аруз, қуш ўргатиш таълимида маҳорат қозонган. Ҳар қандай мактуб ёки ёрлиқ жўнатилганидан олдин Мансурхожа додхоҳ назаридан ўтиши шарт бўлган.

Тўртинчи боб ҳам (305а—375а-варақлар) ўта қимматлидир. Муаллиф «Фазоли Балх» (тўлиқ номи: «Китоб дар фазоли Балх ва шамойили аҳалии вай»—«Балхнинг фазилатлари ва аҳолисининг сифатлари ҳақида китоб») номли шайхулислом Сафиуддин Абубакр Абдуллоҳ ал-Балхий (1213 йилда ёзилган) асарида келтирилган маълумотлар ва ўзининг шахсий кузатишларига таяниб Балх шаҳри тарихини, унинг диққатга сазовор жойлари, билолари, турли даврларда ушбу шаҳарда истиқомат қилган шайхлар, уламо ва шоирлар ҳақида ҳикоя қилади (305а—374а-варақлар). Муҳаддислардан Ато Хуросоний (вафоти 712 йил), Абу Сулаймон Жузжоний, Муҳаммад ибн Фазл (вафоти 1022 йил), саййид Муҳаммад Қол ан-наби (вафоти 1465 йил), олиму шоирлардан мавлоно Ақа Шибирғоний (вафоти 1465/66 йил), мавлоно Абулхайр (вафоти 1550 йил), Амвр Обид, хожа Фозил, мавлоно Султон Муҳаммад муфтий, Мир Чўчк ал-Жузжоний, Мирза Кўчак (вафоти 1624 йил), мавлоно Хирғоҳий, мавлоно Марҳамий, мавлоно Солиҳ Рахмий, мавлоно Муғанний ва бошқалар шулар жумласидандир.

Хотима қисмидаги маълумотлар ҳам беҳад аҳамиятга эга (375а—408б-варақлар). Бу ерда муаллиф турк-мўғул қабидаларининг мамлакат ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган ўрни, Балх ва Бухородаги ўзбек хонлари саройида мавжуд бўлган тартиб ва маросимлар, ўзининг Ҳиндистон ва Сарандибга 1625—1631 йиллари қилган саёҳати тўғрисида ҳикоя қилади.

Хуллас, «Баҳр ул-асрор»нинг Оксфорд шаҳридаги «Индия оффис» кутубхонасида сақланаётган тўртинчи руқии Марказий ва Ўрта Осиё, шунингдек Дашти қишлоқнинг XIII—XVII асрнинг биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий тарихи бўйича жуда ҳам қимматли манба ҳисобланади.

Фан учун катта аҳамиятига қарамай, «Баҳр ул-асрор» старли даражада ўрганилмаган. Лекин олимлар асримиз бошидан буён бу асарга мурожаат қилиб келадилар. В. В. Бартольд ва Г. Эте каби йирик шарқшунослар биринчи бўлиб Маҳмуд ибн Вали ва унинг «Баҳр ул-асрор» асари ҳақида маълумот берганлар. Масалан, В. В. Бартольд 1902 йилнинг ёзида Туркистонга қилган илмий сафари чоғида Тошкентда бўлганида бир неча шахсий кутубхоналар билан танишади. «Баҳр ул-асрор»ни у генерал Жўрабекнинг кутубхонасидан топган. Асар мазмунини батафсил таҳлил қилганига қараганда, уни кўпроқ Шарқий Туркистон (Қошғар) тарихи қизиқтирган. Дарҳақиқат, «Баҳр

ул-асрор»нинг иккинчи руқни Мўғулистон ҳукмдорларига ба-
ғишланган бўлиб, муаллиф уш ёзишда кўпроқ мирзо Муҳам-
мад Ҳайдарнинг «Тарихи Рашидий» асарига таянган. Маҳмуд
ибн Вали шу қисмга ўзидан янгиликлар ҳам киритган. Тибет
аҳолисининг исломнинг сунна мазҳабига ўтиши тўғрисидаги
маълумотларни у Ҳасанхон деган кишидан эшитгани шулар
думласидандир. Ҳасанхон 1634 йилда Балужистондан Балхга
қайлиб қолган экан. Еки бобурийлардан Жаҳонгир замонида нур-
таҳш тариқатининг нашъу намо топиши, сўнгги чигатоийлар за-
монидagi Шарқий Туркистон тарихининг батафсилроқ берили-
ши ҳам Маҳмуд ибн Валининг катта хизмати бўлди. В.В. Бар-
тольд танишган генерал Жўрабекка қарашли қўлёзмада «Баҳр
ул-асрор»нинг дастлабки уч руқни ўрин олган эди. Ўзбекистон
ФА Шарқшунослик институти кутубхонасида сақланаётган 7418
рақамли нуска эҳтимол мазкур нусхадан кўчирма бўлса керак.

В. В. Бартольддан кейин Маҳмуд ибн Валининг бу асари
хусусида, аниқроғи олтинчи жилднинг тўртинчи руқни ҳақида
Г. Эте ўзининг машҳур каталогда маълумот берди. У асарни
юқори баҳолаб, нодир ва қимматбаҳо асар, деб ёзди. Лекин
тавсифда у баъзи бир ноаниқликларга йўл қўйган. Тузувчининг
фикрича, шайбонийларга тегишли Бухоро хонлиги тахтига Аб-
дулмўмин ўлдирилгач, аштархонийлардан Динмуҳаммад чиққан
эмиш. Муҳаммадёр ибн Араб қатағонининг «Мусаххир ул-би-
лод» (1606—1610 йиллар орасида ёзилган), Исқандарбек мун-
шийнинг «Тарихи оламорийи Аббосий», Абулаббос Муҳаммад
Тоҳирнинг «Матлаб ут-толибин» (1663/64 йил), ҳожи Мир Му-
ҳаммад Салимнинг «Силсилат ус-салотин» (1730 йил) ва бошқа
манбаларнинг гувоҳлик беришича, Динмуҳаммад умуман хон
қилиб тайинланмаган ва Ҳирот яқинида шоҳ Аббос I билан бўл-
ган қонли урушда ярадор бўлиб, 1599 йилда вафот этган. Дин-
муҳаммадхоннинг охириги кунлари билан боғлиқ воқеалар бо-
расида манбалардан қуйидагилар маълум: Динмуҳаммад 1598
йилда Зобулистон ҳудудида бўлган ва Абдулмўминнинг ўлими
хабарини эшитган-у, Ҳирот сари шошилган. Ўлдирилган Қул-
бобо кўкалтош ўрнига Абдулмўмин томонидан ҳоким қилиб та-
йинланган амир Ҳожибий шаҳар дарвозасини очиб, пойтахтни
Динмуҳаммадга топширган. У эса отаси Ермуҳаммадхонни Ҳи-
рот тахтига ўтқизиб, ўзи Фароҳ, Нишопур, Марв, Сабзавор,
Исфакон каби вилоятларни забт этишга киришган. Кейин Се-
истонни ҳам бўйсундирган. Хуллас, бир йил давомида Динму-
ҳаммад Марвдан тортиб жанубдаги Сеистонгача, ғарбда Саб-
завордан то шарқда Маручоққача бўлган улкан ҳудудни ўзи-
га бўйсундирган. Лекин уларни узоқ вақт қўлда тутиб қола ол-
маган. 1599 йилнинг июнь ойида шоҳ Аббос I унга қарши юриш
бошлаб, тез фурсат ичида Исфакон, Сабзавор, Нишопур ва
Машҳадни эгаллайди; 1599 йилнинг 28 июлида у Ҳиротнинг ғар-
бда, шаҳардан тўрт фарсах масофада жойлашган Пули солор
мавзеига келиб тушди. 29 июль кун икки ўртада қирғинба-
рот жанг бўлиб, қизилбошларнинг қўли устун келади. Ўзбек-

лардан 4000 га яқин одам ҳалок бўлади. Шулар орасида Дин-муҳаммадхоннинг ўзи ҳам бор эди.

Яна бир мисол. Нодир Муҳаммадхоннинг Г. Эте кўрсатган ҳукмронлик йиллари (1637—1640) ҳам аниқлик киритишни талаб қилади. Бу ё босмахонанинг хатоси, ёки қандайдир англашилмовчиликдир. Маълумки, Нодир Муҳаммадхон Баяхда икки бор (1606—1642 йиллари ва 1645—1651 йиллари) ҳокимлик қилган. Орада, яъни 1642—1643 йилларда у Шайбонийлар давлатининг олий ҳукмдори бўлиб Бухорода турган.

1909 йили «Император Рус жўғрофия жамияти хотиралари» да (XXXIV жилд, СПб., 1909, 293—308-бетлар) В. В. Бартольднинг «Баҳр ул-асрор»га бағишланган яна бир мақоласи эълон қилинди. Унда «Ёсо ва юсун бўйича олий расм-русум удумлари ва тартибларининг баъзилари хусусида» сарлавҳаси билан асарнинг хотима қисмидан парча (матн ва таржима, изоҳлари билан эълон қилинган. Ўзбек ҳукмдорларининг XVI—XVII асрлар саройидаги аҳволини аниқ-равшан тасвирлаб берувчи бундай ажойиб маълумотни «Ўрта Осиёнинг Бухоро, Хива ва бошқа шаҳарларида бўлган бирор саёҳатчи» ёки муаррихнинг бирор асаридан топа олмаимиз», деб тўғри таъкидлаган эди В. В. Бартольд ўша мақоласида. Бу таъкид унинг қимматини ва илмфан учун зарурлигини тасдиқ этади.

«Баҳр ул-асрор» ҳақида қисқача маълумотни З. А. Валидов (Тўғон) ҳам қолдирган. У 1913 йилнинг ёзида Қозон университети қошидаги археология, тарих ва этнография жамияти топшириғига буюнон Фарғона вилоятига қилган илмий сафари чоғида Қўқонда Ёқубхожа Яҳъёхон ўғлининг кутубхонасида «Баҳр ул-асрор»нинг яна бир қўлёзма нусхасини кўрган. Бу нусха «Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдининг иккинчи ва учинчи қисми ҳамда хотимаси (турк-мўғул қабилалари, Маҳмуд ибн Валининг Ҳиндистон ва Сарандибга қилган саёҳати)дан иборат эди. Афсуски, ҳозирги замон каталогларининг кўпчилиги Ўлхсий кутубхоналар тўғрисида маълумот бермайди. Шунинг учун ҳам З. А. Валидов кўрган Ёқубхожага тегишли нусханинг тақдирини ҳақида бирон гап айтиш қийин. Валидов айтган белгиларга кўра, у Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институти кутубхонасида 1385 рақамда сақланиб турган нусхага ўхшаб кетади.

Хуллас, 1960 йилгача Маҳмуд ибн Вали ва унинг «Баҳр ул-асрор» китоби унут бўлди. Асарга янгидан қизиқиш 60-йиллар аввалидан бошланди. Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институти Шарқ қўлёзмалари тавсифининг бешинчи жилди чиқиши билан бу қизиқиш кучайди. Каталогда «Баҳр ул-асрор»нинг учта қўлёзма нусхаси (2372, 1385, 1375 сонли)га қисқа тавсиф берилганди. Лекин, афсуски, уларнинг қайси шахсий кутубхонадан мазкур институт фондига келиб тушганлиги айтилмаган. Шунга қарамай, тадқиқотчиларнинг бу асарга қизиқиши ошди ва «Баҳр ул-асрор»га тез-тез мурожаат қиладиган бўлиб қолдилар. Масалан, асар ушбу сатрлар муаллифининг кўчманчи ўзбеклар давлати ҳақидаги (Москва, 1965) ва Балх хонлигига

Бағишланган (Тошкент, 1981) монографияларининг юзага келишида асосий манбалардан бири бўлди. Биринчи монографияда ҳатто «Баҳр ул-асрор» тарихий қисмининг қисқа тавсифи ҳам келтирилган.

1966 йилда «Баҳр ул-асрор» ҳақида икки китоб ёзилди: «Покистон тарих жамияти журналли»да Б. Ғ. Ғофуровнинг қизиқарли мақоласи ва ушбу сатрлар муаллифининг «Маҳмуд ибн Вали» (Тошкент, 1966) деган кичик рисоласи эълои қилинди. Рисолада манба муаллифининг таржиман ҳоли, илмий фаолияти, асар ҳақида қисқача маълумот, шунингдек асарининг жўғрофий қисмидан ўзбек тилида парчалар берилди.

1969 йилда Қозоғистонда «Материалы по истории казахского ханства» деган салмоқли мажмуа нашр этилди. У XVI—XIX асрларда Дашти қипчоқнинг шарқий қисми, аниқроғи Ўзбек улуси ва Оқ Ўрда тарихини ўрганишда муҳим аҳамият касб этган форсий ва туркий тиллардаги 16 асардан олинган парчаларнинг рус тилига қилинган таржимаси бўлиб, зарур изоҳлар билан чоп этилган бир китоб эди. Шу асарлар орасида «Баҳр ул-асрор»нинг Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институтида 1375-рақам билан сақланаётган қўлёзманинг иккинчи қисмидан олинган (К. А. Пишулина таржимаси) парчалар ҳам бор. Унда Қошғар ҳокими Абулкаримхон (1591/92 йилда вафот этган)дан Олоқдон (ҳақиқий исми Абдуллатиф; 1626/27 йилда вафот этган) ибн Шужоҳиддин Аҳмадхонгача бўлган Шарқий Туркистон (Қошғар) тарихи, Шарқий Туркистон хонларининг қозоқ султонлари, хусусан, Есимхон (1598—1628), яъни машҳур Тавакқалхон (1586—1598)нинг ишси билан муносабатлари тарихи баёни келтирилган. Маҳмуд ибн Вали ва унинг асосий асари «Баҳр ул-асрор» ҳақидаги ушбу сатрлар муаллифининг мақоласи ҳам шу даврга тўғри келади («Ўзбекистонда ижтимоий фанлар», 1969, 11-сон, 62—65-бетлар). Бу мақолада асарнинг биринчи жилди мазмунини шарҳлаш ва унинг манбаларини аниқлашга ҳаракат қилинади. Бундай манбалар орасида Абу Райҳон Берунийнинг «Осор ул-боқия», «Таҳқиқ ун-ниҳоя» номи икки асари ҳам бор. Шунини алоҳида таъкидлаш лозимки, Маҳмуд ибн Вали илмий адабиётда биринчи марта Берунийни Абу Райҳон Хоразмий деб атаган.

Маълумки, «Баҳр ул-асрор»нинг биринчи жилдида жавоҳиршуносликка асосий ўрин берилган. Уни ёзишда (Ўзбекистон ФА ШИ, 2372-рақамли қўлёзма, 269—329-варақлар) олим Абу Райҳон Берунийнинг «Китоб ул-жамоҳир фи маърифат ул-жавоҳир» («Жавоҳирларни билиш учун умумий китоб»), ибн Синонинг «Донишнома», ал-Қиндий (в. 874) нинг «Расм ал-маъмурин ал-Ард» («Ер қуррасининг ишсон яшаб турган қисмининг расми»), Закария ибн Муҳаммад ал-Қазвинийнинг «Ажойиб ул-махлуқот ва ғаройиб ул-мавжудот», Ҳамдуллоҳ Муставфийи Қазвинийнинг «Нузҳат ул-қулуб» («Қалблар оромии»), Муҳаммад ибн Мансур (XV аср)нинг «Жавоҳирнома» ва бошқа асарлардан истифода этади. Аммо Маҳмуд ибн Вали жавоҳирномасида маз-

кур асарларда учрамайдиган янги ва қизиқарли маълумотлар кўп. Бу аввало асар мундарижасидан кўрилади. Масалан, Абу Райҳон Беруний ва Муҳаммад ибн Мансур асарларида аввал қимматбаҳо тошлар, сўнг металллар тўғрисида гап кетса, Маҳмуд ибн Валининг китобида, аксинча, аввал металллар хусусида, сўнг металлларнинг ҳажм жиҳатидан бир-бирига муносабати, шундан кейингина қимматбаҳо тошлар ва ўртача тошлар таъсифи берилади. Бу — бириичидан. Иккинчидан, Маҳмуд ибн Вали кўпроқ металллар ва қимматбаҳо тошларнинг амалий аҳамиятига ҳам эътибор беради — металл ва қимматбаҳо тошларнинг пул муносабатидаги ўрни ва аҳамияти ҳақида, дориворлар ҳозирлашдаги зарурат ҳақида ҳикоя қилади.

1977 йилда биз «Баҳр ул-асрор»нинг жўғрофий қисмидан диққатга сазовор жойларини тўлаб, 150 га яқин парчани монографик тарзда рус тилида сўзбоши ва зарур изоҳлар билан бирга эълон қилдик. Муаллиф парчаларни танлашда танқидий танлаш йўриғига амал қилди, яъни асарнинг оригинал жойлари ва Маҳмуд ибн Валининг ўз ўтмишдошлари маълумотларидан фарқ қилувчи бой ва фан учун муҳим жойлари танлаб олинди. «Баҳр ул-асрор»ни узоқ йиллар тадқиқ этиш тажрибаси шуни кўрсатдики, Маҳмуд ибн Валининг ўзи яхши билган ноҳиялар ҳақидаги маълумотлар оригинал ва қимматлироқ экан. Парчаларни танлашда ана шу усулга амал қилинди. Мазкур нашр жўғрофия нуқтаи назаридан Мовароуннаҳр, Хуросон, Волгабўйи ва Шарқий Туркистонни ўз ичига олади ва жўғрофий, ижтимоий-иқтисодий ва этнографик жиҳатдан қимматли маълумотлардан иборатдир.

«Баҳр ул-асрор»ни ўрганишда покистонлик олим Риёз ул-Ислом ҳам маълум ҳисса қўшди. Риёз ул-Ислом 1955 йилда Оксфордда ўз диссертацияси устида ишлаб турган пайтида «Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдининг тўртинчи рукни билан танишади ва асар хусусидаги фикр-мулоҳазаларини 1980 йилда Қарочидан нашр қилган Маҳмуд ибн Вали асарига ёзган сўзбошида қайд этган. 1970 йилда эса у «Баҳр ул-асрор»дан истифода этиб, ўзининг «Мўғуллар давлатининг Эрон билан сиёсий, элчилик муносабатлари» деган китобини нашр этади (Техрон, 1970). Кейинчалик у Покистон тарихига бағишланган анжуманларда (Дакка, Ҳайдаробод) маъруза қилди. Олимнинг ҳар иккала маърузаси нашр этилган. Риёз ул-Исломнинг «Баҳр ул-асрор» хусусидаги энг йирик тадқиқоти 1980 йилда Қарочидан чоп этган китобидир. Унда Маҳмуд ибн Валининг Ҳиндистон ва Сағандибга қилган сабҳатининг матни, жўғрофий ва тарихий изоҳлари ҳамда батафсил тадқиқоти (с. XVII—XVIII 1—30) эълон қилинди.

«Баҳр ул-асрор»дан олинган яна бир парча 1981 йилда Кобулда афғон шарқшуноси Мойил Ҳаравий томонидан эълон қилинди. Нашр асарнинг олтинчи жилди тўртинчи рукнидан олинган бўлиб, Балх шаҳри тарихидан баҳс этувчи, шаҳарнинг меъморий ёдгорликлари, топономикаси, унда ўтган дин уламоларни,

олимлар, фақиҳлар, муҳандислар, шайбонийлар ва аштархонийлар даврида яшаган имом, олим, нақшбандия ва яссавия тариқати машойихлари, Нодир Муҳаммадхонга замондош бўлган қози ва шоирлар тўғрисидаги маълумотлардан иборат. Мойил Ҳаравийнинг бу нашри ибн Синонинг минг йиллик тўйи муносабати билан юбилей комиссияси котибияти қарорига биноан амалга оширилган эди. Мойил Ҳаравийнинг мазкур нашри «Баҳр ул-асрор»нинг «Индия оффис» кутубхонасида сақланаётган нусхасига асосланган. Олимнинг сўзларига қараганда, унинг қўлида «Индия оффис» кутубхонаси қўлёзмасининг фотонусхасидан ташқари, «Баҳр ул-асрор»нинг тўртинчи рукни қўлёзмаси ҳам бўлган. Лекин қўлёзма кимга тегишли бўлгани ҳақида ҳеч нима демайди. Нашр мазмунига қараганда, ўша қўлёзма «Баҳр ул-асрор»нинг «Индия оффис» кутубхонаси нусхасидир. Шунинг ҳам айтиш керакки, ўша қўлёзманинг фотонусхаси Покистонда Ҳофиз Нур Муҳаммад Қўҳгадойи деган одамнинг қўлида ҳам мавжуд. Мойил Ҳаравийнинг нашри танқидий матн эмас. Унда бундай матн тузишнинг имкони ҳам йўқ. Чунки унинг қўлида «Баҳр ул-асрор»нинг бошқа қўлёзма нусхалари бўлмаган. Шунга қарамай, Мойил Ҳаравийнинг зикр этилган нашри тадқиқотчилар учун муҳим аҳамият касб этади. Унинг нашри туфайли биз Маҳмуд ибн Вали асарининг муҳим рукни матни билан танишиш имкониятига эга бўлдик. Ягона нусхада сақланаётган мазкур қўлёзма фотонусхасини олиш амри маҳол эди.

Маълум бўлдики, «Баҳр ул-асрор»га бўлган муштавриқлар қизиқини йилдан-йилга ортиб бормоқда. Урта ва Марказий Осиё тарихи масалалари билан шугулланувчи бирон олим «Баҳр ул-асрор»ни четлаб ўта олмайди. Қ. А. Пишулинанинг мақоласида ҳам «Баҳр ул-асрор» қимматли манба сифатида юксак эътирофга сазовор бўлди. Мақслада «Баҳр ул-асрор» олтинчи жилдининг XVII асрнинг юз йиллик тарихи баён этилган иккинчи рукни тақлидига эътибор берилди. Айниқса, мақола муаллифининг эътиборини Шарқий Туркистоннинг ўша вақтлардаги ижтимоий-иқтисодий тарихининг кам ўрганилган хўжалик, ижтимоий-сиёсий муносабатлари тортган.

Маҳмуд ибн Вали ва унинг «Баҳр ул-асрор» асарининг ўрганилиш тарихи қисқача мана шулардан иборат. Хулоса битта — кўп иш қилинган, бу асар олимлар эътиборини тобора кўпроқ тортмоқда. Шунга қарамай, уни ўрганиш юзасидан мамлакатимизда ҳам, хорижий юртларда ҳам олиб борилган ишлар денгиздан бир томчи холос. Фикримизча, асарни тўлиқ тадқиқ этиш ва халқнинг маънавий мулкига айлантириш учун битта умр камлик қилади. Зеро, бу асарнинг тарих, тарихий жўғрофия, жавоҳиршунослик ва ўсимликшунослик учун бойлиги, имкониятлари чексиздир. Бу қимматли манба устида жиддий иш олиб бормоқни тақозо этади. Ишни матнларни эълон қилишдан бошламоқ лозим. Бундай хайрли иш бугунги кунда амалга оширилса айни муддао бўлур эди.

АФҒОНИСТОННИНГ XVI АСР ОХИРИ — XVII АСР БИРИНЧИ ЯРМИ ТАРИХИНИ УРГАНИШДА МАҲМУД ИБН ВАЛИ «БАҲР УЛ-АСРОР» АСАРИНИНГ АҲАМИЯТИ

Асрмиз бошидаёқ академик В. В. Бартольд Урта Осиёнинг ўтмиши тарихини тадқиқ этишнинг суғлиги тўғрисида сўзлаб бундай деб ёзган эди: «Лоқал шарқшунослар учун мўлжаллаб нашр этилган, ҳаммабон тарихий манбалар сонини қисқартаётганда, Овруподаги катта-катта кутубхоналарда сақланаётган ва ўз тадқиқотчиларини мунтазир бўлиб кутаётган қўлёзма асарлар сони жиҳатдан жуда оз. Ваҳоланки, кўп ҳолларда худди шундай асарлар қаторида тадқиқотлар учун энг муфассал ва аниқ маълумотларни бериши мумкин бўлган манбалар бордир». Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» асарини В. В. Бартольд худди шундай манбалар сирасига киритган эди. Шундай бери кўп вақт ўтди. Аммо икки кичик мақола ва асарнинг биринчи жилдидан айрим лавҳаларнинг русча таржимасидан бошқа назкур қимматли манбаанинг ўрганилишига оид жиддий бирон нарса эълон қилинган йўқ.

«Баҳр ул-асрор»нинг иккинчи бобида (в. 58 б.—277 а) Хуросон, Балх ва Шимолий Афғонистоннинг XVI аср биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий аҳволи тўғрисида батафсил ҳикоя қилинади. Бу ерда тадқиқотчи Балх ва умуман Шимолий Афғонистоннинг шу тарихий давр ичидаги ички сиёсий аҳволи ва унинг Ҳиндистон, Эрон ва Бухоро билан ўзаро алоқаларига оид қимматли маълумотларни учратиши мумкин.

Афғонистоннинг шимолий қисми ва қисман Ўзбекистоннинг жанубий қисмларида истиқомат қилган турк-мўғул қабилалари, хусусан, олчин, арғин, орлот, осо, баҳрин, буйрак, булочи (булғачи), жалоир, дугдақ, дўрмон, ёбу, қалмоқ, қонғли, қатағон, келечи, кенагас, керонт, қиёт, қилчоқ, қўнғирот, кўка араб, кулон оёқли, куланги, қурама, қўш оёқли, қўшчи, қирқ, можор, манғит, макрит, месит, минг, мўғал, найман, сарой, турк, тубоин, узз, уйгур, уйрот, ўтарчи, уйшун, хитой, юз, шабоят қабилар ва уларнинг мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутилган ўрни, кўчманчи ўзбекларнинг ҳарбий тузуми, Шайбонийлар давлатининг тузилиши, девонбеги, девонбегийи хосса, вазир, оталқ, эшик оғаси (эшик оғаси боши), қўшбеги, қўшбегийи кўлл, парвоначи, мирохур, мирохури бузург, мехтар, хазиначи, ықиб, раис, қози, аскар, қози ихтиёр, мирзабоши, китобдор, китобдори хосса, мироб, мунажжим, баковул, бакоули бузург, дастурхончи, шиғовул, қушчибоши, юртчи, шукурчи, амири садажот, бошлиғи туманот, амири ҳазора, додхоқ, чухра оғаси, қоровул, тобочи, жарчи, туғбеги, тўнчибоши, қўрчи, қўрчибоши, тўқсабо, кутвол, ясар боши, садр, муфтий, шайхулислом, қори, хофиз, хатиб қабиларга оид маълумотлар ўта қимматлидир.

Учинчи бобда (278а — 374б) Балхда яшаб ўтган атоқли

шайхлар, уламолар, амалдорлар, нақиблар, қозилар ва шоирлар, Балхдаги диққатга сазовор жойлар: қасрлар, масжидлар, мадрасалар, қалъалар, мусулмонлар авлиёларининг мазорлари ҳамда Балх ва вилоятдаги суғориш шохобчалари ва иншоотлари ҳақида муҳим маълумотлар келтирилади.

«Баҳр ул-асрор»нинг олтинчи жилди тўртинчи руқиянинг схирги қисмида (274а—301б) қавчин, жалоир, маркит, кероит, кўнғирот, тумат, сақойит, урмақит, орлот, урмавут, уйшин, сулдус, кингит, қатағон, салжуит, тайжуит, бутошин, дўрмон, жүрёт, будай, йисун, суқай, барлос ва бошқа турк-мўғул қабилалари тарихи (в. 274а—287а), ўзбек хонлари саройида амалда бўлган, Чингизхон ёсосига асосланган расмий қабул маросими ва Маҳмуд ибн Валининг 1624/25—1631 йиллар орасида Ҳиндистон ва Сарандиб бўйлаб қилган саёҳати ҳақида сўз болади.

Маҳмуд ибн Валининг йўл хотиралари XVII аср биринчи ярмида Ҳиндистон ва Афғонистон тарихи ва маданиятини ўрганишда гоёқ қимматлидир. Унда жуда кўп қизиқарли тарихий маълумотлар бор. Маҳмуд ибн Валининг ватанига қайта туриб ўзи келадиган карвоннинг Ҳиндистон билан чегарадош афғон вилояти Пошанг (Пишин)да Шоҳ Сафи I нинг бу ердаги ноиб афғон Шерхон томонидан горат қилишгани ва бу вилоят аҳволи тўғрисидаги маълумотлари диққатга сазовордир. Ҳикоянинг қисқача мазмуни шуки, Пошангга шоҳ Сафи I томонидан тайинланган афғон Шерхон Сиво, Ганжоба ва унинг атрофидаги ерларни талаб бошқалар қатори Маҳмуд ибн Валини ҳам асирга олади. Шерхон уларни яланғочлаб гаровга ушлаб туради. Уша томонларни горат қилиб бўлгач, уларни Сива қишлоғига келтириб ўлдиarmoқчи бўладилар. Аммо, шу пайтда, Қандаҳор ҳокими Али Мардонхон эскидан бўлган хусумати туфайли пайт пойлаб, Шерхонга қарашли ерларга ҳужум қилиб, Пошангни унинг ишончли вакилларида тортиб олади. Унинг хазинасию даффаси ва яқинларини Қандаҳорга жўнатиб, ўзи Пошанг қалъасида жангга ҳозирланиб ўтирди. Шерхон бундан хабар топиб, тушкун бир ҳолда савдогар ва сайёҳларнинг бағридан кечиб, тезда Пошанга қараб жўнайдди. Аммо хазина ва бойликдан ажраб қолгани, ҳокимиятдан айрилгани сабаб бўлиб Шерхон Сивада турган савдо карвонини ўзи билан бирга олиб баланд тоғ сўқмоқлари орқали қишлоқи Хорнойда¹ тўхтайдди. Бу ерда кўплаб машваратлар уюштиради. Қабила бошлиқлари ва ҳарбийлар аввал Али Мардонхонга қарши юриш уюштириш, бордию, мағлуб бўлиб қолсалар ҳамма савдогарларни ўлдириб, уларнинг молларини талаб, тоққа қараб кетиш ва эски касблари — савдо карвонларини талон-торож қилиш билан машғул бўлишни маслаҳат кўрадилар. Шерхон бунга рози бўлади. Карвон ва асирларни Шохрик² дарёси атрофидага

¹ Сидда жойлашган қишлоқ.

² Карнатдан Пошангга боришда йўл устида жойлашган қишлоқ.

Гурми қишлоғида маҳаллий кадхудолар назоратида қолдириб, ўзи олти минг кишилик афғон ва бошқа тоғли халқлардан иборат аскар билан Пошанга қараб юради. Аскарларнинг кўпчилиги пиёда бўлганлиги вазҳидан савдогарларнинг от ва туяларини тортиб олиб, уларга беради. Шундан кейин Пошанг атрофига етиб келиб, афғонларнинг юртида тўхтайдди. Аммо бир кун тунда қаттиқ шамол турган вақтда Али Мардонхон унга тўсатдан ҳамла қилиб, аскарларини тум-тарақай қилиб юборади, Шерхон тирпк қолган уч киши билан Балужистонга қараб кочади. Савдогарлар эса Али Мардонхонга ўзлари ҳақда хабар берадилар. У ўша заҳоти Ғурийга бир минг қизилбош аскарни юбориб, уларни озод қилиб, Пошанга келтиришни буюради. Шу вақтда маълум бўладики, Шерхон ўзининг Ганжоба ва Ҳиндистоннинг бошқа ерларини талон-тороғ қилганлиги ҳақида Али Мардонхон устидан арз қилиб, шоҳ Сафи қароргоҳига элчи юборади. Шерхоннинг ўзи эса жавоб кутиб, Афғонистон тоғу биёбонларида дайдиб юради. Бундан хабар топган Али Мардонхон тоғли халқлар орасидан гувоҳ сифатида воқеани шоҳга тушуштириш ва Шерхоннинг айбини исботлаш учун шоҳ Сафи олдига ўз одамини жўнатишга мажбур бўлади. Маҳмуд ибн Валини эса бир гуруҳ савдогарлар билан Қандаҳорга жўнатади ва шоҳ саройига боришлари ҳақида кўрсатма беради. Бу вақтда шоҳнинг Шерхон арзига жавоби келади. Унда: «Али Мардонхон ва Шерхон ўз гувоҳ ва вакилларини Хуросон бекларбеги Ҳасанхон шомлу ҳузурига юборсуларким, у тафтиш қилиб олий остонага хабар қилсин», деб ёзилган эди.

Хуллас, Маҳмуд ибн Вали бир гуруҳ савдогарлар ва томонлар вакиллари билан Ҳиротга Ҳасанхон шомлу олдига юборилади. Улар Буст, Фараҳ орқали хожа Музаффар мунший номли манзилга етиб келганларида Шерхон вакиллари уларни тарк этадилар. Маълум бўлишича, сал игарироқ улар Шерхоннинг «Мол-мулк, ҳокимият ва хизматкорлардан юз ўғириб, 1631 йил 12 майда Ҳиндистонга йўл олдим. Сизлар эса, ҳар қандай қилиб бўлса ҳам, менга етиб олиб қўшилишларинг лозим» (в. 407а—408б) мазмунидаги мактубини олган эканлар. Шундай қилиб, шоҳ олдига ким ҳақу, ким ноҳақлигини исботлашга бошқа эҳтиёж қолмади.

Мамлакат тўғрисидаги ижтимоий-сиёсий ва иқтисодий маълумотлар «Баҳр ул-асрор»нинг жўғрофияга онд қисмида ҳам бор. Дунёнинг маъмур қисми мамлакатлари ва шаҳарлари, хусусан Афғонистон ҳақида ёзганда, муаллиф ўтмишдошлари (Ибн ал-Фақиҳ, Истаҳрий, Абу Дулаф, Еқубий, Масъудий, Муқаддасий, Еқут, Ибн Фадлон, Закаррия ибн Муҳаммад ал-Казвиний, ал-Гарнатий, Димшқий, Абулфидо, Ҳамдуллоҳ Муставфийи Казвиний) ва бошқаларнинг асарларидан ташқари Мовароуннаҳр, Эрон, Афғонистон, Ҳиндистон, Сарандибда бўлган кезларда тўплаган ҳамда Балхга Кошғар, Ҳиндистон ва бошқа мамлакатлардан келган савдогарлар оғзидан эшитиб ёзиб олган маълумотларга суянган ҳолда иш тутган. Унинг маълумотлари

роят Батафешнинг ва аниқлиги билан ажралиб туради. Таърифланган мамлакат ва шаҳарларнинг ўша замондаги аҳволи, аҳолиси, уларнинг расм-русумлари (мисол тариқасида Андароб, Биллуристон, Ғазна, Гурзувон, Дарзоб, Кобул, Қишм, Рустоқ, Хавоф, Шибиргон ҳақида келтирилган маълумотларни олиш мумкин), машғулотлари, суғориш иншоотларининг аҳволи ва бошқаларга оид маълумотлар биз учун гоят қимматлидир.

Мамлакат ва шаҳарларнинг ўша замондаги аҳволини аниқлашда Маҳмуд ибн Вали шаҳар ё мамлакатдаги умумий вазият, аҳолининг таркиби, даромад манбаи ва ундан истифода этувчиларга алоҳида эътибор қилади. Чунончи, Андхуд шаҳри тўғрисида айтиладики, «[Андхуд] Балх мамлакатининг олги шаҳаридан бири, тўртинчи иқлимда жойлашган, пойтахт шаҳар Балхдан ғарбда, тўрт кеча-қуирузлик масофада жойлашган... [Андхудда] анвойи мевалар, хусусан қовуи ва анори яхши етишади. У ерда Деҳи саййидон деган қишлоқ бор. У ерлик барча аҳоли саййидлардан иборат. Вилоят даромадининг учдан икки қисми вақфдан келади. Ҳозирда бу шаҳар олий ҳазратлари ҳоқон (Нодир Муҳаммадхон)нинг катта ўғли Абдулазиз султоннинг иқтоъси деб эътироф этилди. Бу иқтоъда кўплаб шаҳар, қишлоқлар ва серунум ерлар бор». Шу маънода Банкаш, Кобул, Қандаҳор, Қоҳмард ҳақидаги боблар ҳам диққатга сазовордир. Чунончи, Банкаш ҳақида «Баҳр ул-асрор» муаллифи қуйидагиларни ёзади: «... Тоғли Афғонистондаги қишлоқ. Илгари у ерда афғонлар ҳукмронлик қилганлар, аммо Ҳумоюн подшоҳ¹ ҳукмронлиги даврида у Ҳиндистон таркибига қўшилиб, Чингатой [улуси] сарҳадларидан муҳими бўлиб қолди. [Ҳумоюн] подшоҳ у ерга бир юзбошини ҳоким этиб унга Аттоқ² дарёсидан Ҳиндикушгача бўлган ерларни тобе қилиб берган».

Асарда Кобул тўғрисида қуйидагиларни ўқиш мумкин: «... ободон ва саришта вилоят. Зобулистон, Балх, Бадахшон, Кунаристон³, Кашмир, Синд ва Афғонистон тоғлари билан чегарадош. Кобул қалъаси ўта мустаҳкам. Қалъага баланд бир тепалик туташиб кетади. Унинг атрофини ҳам девор билан ўраб қалъа билан бирлаштирганлар. Бу тепалик чўққисидан баланд иншоот қурганлар ва уни Болоҳисор деб номлаганлар. Шаҳарнинг ўзи, маҳаллалар, қасрлар ва бошқа бинолар танқи шаҳарда жойлашган. Шаҳар ўртасидан катта дарё оқиб ўтади. [Кобулда] боғлар, оромгоҳлар кўп. Хусусан. Боғи шаҳараро ва [Боғи] жаҳонро боғи эрамдан нусхадир. [Кобулда] масжид, мадраса ва хонақоҳлар кўп. У ердаги карвонсарой, работ ва манзилгоҳлар сонин 500 дан ошади. Кобулнинг яйлов, ором-

¹ 937—947 (1530—1540), иккинчи марта 962—963 (1555—1556) йилларда Шимолий Ҳиндистонда ҳукмронлик қилган бобурий ҳукмдор.

² Ҳинд дарёсининг юқори ирмоқларидан.

³ Шу номдаги дарё ҳавзасида, Кобулдан шимол-шарқда жойлашган туман.

гоҳ ва гулзорлари дунёга машҳурдир. У ерда ҳосил яхши унадн. Мевалардан узум, зарлўму, ўрик, шафтоли, олма ва бошқалар яхши бўлади. Кобулнинг ёзи иссиқ, қиши совуқ келади, замини тошлоқлик. Кўпгина ноҳиялари тоғ йўлларида жойлашган. Оқар булоқлар кўп...

Кобул вилоятига кўплаб ноҳиялар тобедир. [Улардан] машҳури Ҳиндикуш этагидаги Сари ўлангдир. [Унинг] кўплаб боғ ва экинзорлари бор. Кобул, Жалолобод ва Пешовар дарёлари шу ерда айрилишадилар. Яна бири Парвон бўлиб, дунёдаги энг гўзал маконлардан, Балх ва Ҳиндистон ўртасидаги карвон йўлида жойлашган. Қалъа ва [мустаҳкам] баланд бинолар бор. Сатрак дарёси унинг ўртасидан оқиб ўтади. Дарё устига чиройли кўприк қурилган. Дарёнинг ҳар икки томонида боғ ва дарахтзорлар жойлашган. У ерда доимо шамол [эсиб туради]. Мевалари орасида узум ва ўриги машҳурдир. Учинчиси Катурса кофирларига яқин ерда жойлашган, иқлими салқин Панжҳирдир. Панжҳирнинг маҳсули галла ва бир қатор мевалардан иборатдир. Тўртинчиси — Чорияк карвон. У ерда маъмур қишлоқлар кўп учрамайди. Жомеъ мажиди ва кўп катта бўлмаган мадрасаси бор. У ердаги бозорнинг авжи дуруст. Ҳиндистон ва Балх ўртасидаги карвон йўлида жойлашган. Унинг атрофида кўп гўзал чаманзорлар бор. Сайр қилиш борасида машҳур ерлардан Арғувонзори Кобул шулар жумласидандир... У ерда арғувон дарахтлари ва булоқлар кўп. Бешинчиси — Ҳарбанд [ноҳияси]. Шаҳарчаси бор... Олтинчиси — Ҳазия. [Еттинчиси] Бомийн.

Кобул аҳли илгари хурсандчилик ва шодлик талаб эди; четга чиққанда бир-бирларига қаттиқ таяндилар. Савдо-сотиқ ишларида, зеб-зийнат молларини ишлаб чиқаришда гоят моҳир бўлсалар-да, жангу жадалда анча суестдилар. Кўринишдан мутеъ ва оддий кишилар бўлсалар-да, янгиликларга иштиёқлари баланд.

«Баҳр ул-асрор» да Қандаҳорга онд ҳам қизиқ маълумотлар келтирилган: «... Ҳазнатнинг жануби-ғарбида, Кулубдан шарқда жойлашган вилоят. Ҳозирда Зобулистоннинг маркази бўлмиш вилоят, учинчи иқлимда. Қалъаси беҳад мустаҳкам бўлиб, деворининг айланаси олти минг қадам атрофида. Қалъа бурчагида арк жойлашган бўлиб, у ҳам ўзига хос бир қалъадир. Баланд ва олдинга қараб сурилиб чиққан. Масалан, аркнинг баландлиги тахминан 100 зира¹. Қалъа хокрезидан шимолда Балках деб аталган тепалик бор. Қалъа ва ўша тепалик орасидаги масофа тақрибан беш жериб² келади. Аммо унинг баландлиги шу қадарки, агар у ердан камондан ўқ узилса, тўпна-тўғри шаҳар марказига бориб тушади. Шу кунларда қизилбош ҳукмдорлар ўша тепаликда кичик бир қалъа қуриб, ҳамани уни қўриқлашга мажбур этганлар.

¹ Зираъ — тирсак, тахминан 83,31 см га тенг.

² Жериб — тахминан 3600 газга (бир газ 73—74 см га тенг) баробар майдон ўлчови.

Мозор, қасрлар ва маҳаллалар асосан ташқи шаҳарда, унинг шимолӣ тарафида жойлашган.

[Қандаҳор] катта карвон тушадиган жойларидан биридир. Шунинг учун ҳам ҳинд ва хуросон карвонлари билан тўлиб туради.

Утмишда бу вилоят Ҳиндистон подшоҳлари салтанати таркибига кирган. Аммо Ҳумоюн подшоҳ дўстлик рамзи сифатида уни сафавий ҳукмдорларга инъом қилган. Шундан сўнг бирмунча вақт, токи сафавий подшоҳлар авлодидан бўлмиш ушбу шаҳар ҳокими мирзо Рустам шоҳ Аббос I ҳукмронлик йиллари бошларида [ундан] ранжиб бу вилоятни Жаҳонгир подшоҳ Чигатой¹ га топшириб, ўзи шу хонадон тарафқашлари қаторига қўшилмагунга қадар, [Қандаҳор] қизилбошлар қўл остида бўлиб келди. Энди ул шаҳар яна Ҳиндистон таркибига кирди. Аммо ўз тартиб ва расм-русумларини сақлаб қолди. Жаҳонгир подшоҳлигининг сўнгги йилларида зикр этилган шоҳ Аббос шахсан Қандаҳорга бориб чигатой амирлар билан янги шартнома тузди ва шу вақтдан бошлаб Қандаҳор яна қизилбошлар давлати таркибига ўтиб қолди. [Шундан сўнг Қандаҳор] илқирозга юз тута бориб, то 1048 йил бошида (1638 йил май ойи), яъни унинг ҳокими Али Мардонхон ўзбек сафавий шоҳ Сафийга тескари бўлиб қолиб, ислом таялчи бўлган Жаҳонгир подшоҳнинг ўғли Шоҳ Жаҳоннинг² хизматкорлари қўлига топшириб, ўзи ҳам тамом мол-мулки, оиласи ва хизматкорлари билан тилга олинган подшоҳ (Шоҳ Жаҳон)нинг ҳузурига келиб чигатойлар хонадонининг хайрихоҳлари сафига кирмагунча давом этди. Ҳозирги пайтда Қандаҳор Ҳиндистон таркибида, шу тариқа у яна маъмур бўлди.

Қисқаси, Қандаҳор Зобулистоннинг катта шаҳарларидан биридир. Кўп қишлоқ, бор-роғ ва гулзорлари бор.

Ҳосили — бундой ва бошқа экинлари яхши етишади. Мевадан узум, олма ва шафтоли яхши унади. Ғарибқаш номли узум навъи ҳам бор, лекин унинг фойдасидан зиёни кўпроқ, суви зарарли...

[Қандаҳорнинг] иқлими иссиқ, чунки унинг шимол тарафидаги чўлдаи иссиқ шамол эсади.

Қандаҳорда фақат Ҳиндистон ва Хуросондан келган моллар бор. Халқ аҳли мўмин, Ханафия мазҳабидаги суннийлар, муқаддас мазорлардан Бобо Ҳасан Абдолнинг³ мозори ўша ердадир.

Шу қабилдаги маълумотлар Қоҳмард бобида ҳам берилади. Чунинчи, айтилишича, «[Қоҳмард] — Балхнинг жанубий вилоятларидан. Илгари вақтларда у Бомийн такибига кирган ва...

¹ 1605—1627 йилларда Шимолӣ Ҳиндистонда ҳукмронлик қилган бобурийлардан.

² 1628—1657 йилларда Шимолӣ Ҳиндистонда ҳукмронлик қилган бобурийлардан.

³ Бобо Ҳасан Абдол — сабзаворлик авлиё. Шоҳруҳ мирзо даврида Қандаҳорга келиб қолган.

Ҳиндистон карвонларидан бож олинадиган жой бўлган. Ҳиндикуш довоңлари [қалин] қор ва [кучли] совуқ сабабли қатновга яроқсиз бўлганлиги учун карвонлар Қоҳмард орқали қатнаганлар. Қоҳмард Ғур ва Гарчистон ҳудудларига қадар чўзилган тоғли Ҳазоратжотнинг бош шаҳари ва ҳозирда Балх хонлигининг жанубдаги сарҳадидир. Ранятининг катта қисми чорвадор ва кўчманчилардир. Аҳолиси турклар ва ҳазоралардан иборат. Унинг ҳудудларида сайқошчи, тулкичи, қилаги, зираңгий¹ ва бошқа қабилаларнинг манзилгоҳлари мавжуд. Уша жойнинг кўпчилики аҳолиси аскарликка киради. Уларнинг умумий сони 10 минг жанговар суворийдан иборат. Қоҳмардга сув булоқлардан келади, иқлими салқин. Қоҳмарднинг ҳосили ғалла, ҳар хил дуккакли ўсимликлар ва қисман мевадан иборат. Теварагида кўп сайлгоҳлари бор. Даромади тулки телпак, жуңдан тикилган пўстин, ҳазора қуллар, турк отлари».

Маҳмуд ибн Вали жўғрофияси мамлакатнинг ижтимоий-иқтисодий тарихини ўргатиш учун муҳимдир. Унинг деярли барча боблари феодал ер эгаллиги, суғориш, табиий бойликларни ўзлаштиришга онд масалаларни қамраб олган. Муаллифнинг, хусусан, хонларнинг серурум ерлари, яйловлари ва қўриқлардан иборат мулкни тўғрисидаги маълумотлари диққатга сазовордир. «Баҳр ул-асрор»нинг олтинчи жилди тўртинчи рукида келтирилган маълумотларга кўра, Балх хонларининг ер-суви ва мол-мулкларининг асосий қисми Балх, Қундуз, Арҳанг сарой ва Жузжон вилоятларида жойлашган. Яйлов ва қўриқхоналарнинг саралари Шамарда, Хулмда. Оға жилғада, Дарағезда, Дарайл амроҳ, Зорно қипчоқда ва Хонободда (Балхдан ғарбда жойлашган қишлоқ) жойлашган. Хон ва унинг оиласига тегишли ерларнинг маълум фонзини сотиб олинган ерлар (зархарид) ташкил қилган. Мисол тариқасида Жузжонни олиш мумкин. «Жузжон,— деб ёзади Маҳмуд ибн Вали,—Балх вилоятидаги шаҳарлардан. Ҳозирда шаҳар катта арқлик кўприк яқинида жойлашгани сабабли, уни Саринул деб атайдилар²... У ерда қишлоқ ва манзилгоҳлар кўп... Уларнинг аксарияти халифатпаноҳ Нодир Муҳаммадхон томонидан сотиб олинган ерлардир». Шунинг учун ҳам хонлар ва катта ер эгаларнинг суғориш ишларига катта эътибор қилганликлари тасодифий эмас. Маҳмуд ибн Вали Нодир Муҳаммадхон тарафидан 1634—1636 йилларда 300 минг одамни сафарбар қилиб, Балх вилоятидаги Ҳижлаҳнаҳр каналини тиклагани ҳақида муҳим маълумот келтиради. Бу каналлар Балхдан жанубда, тахминан тўрт фарсах масофада

¹ Зираңгийларнинг келиб чиқиши аниқланмаган. Зираңгий (сераңгий) тўғрисида, Афғонистоннинг ғарбий қисмида истиқомат қилган бир халқ сифатида Диводор (мил. аввалги 90—21 йиллар) тарафидан дреңги номи билан тилга олинади. (Қадимий олимлар Урта Осиё ҳақида. Хрестоматия. Л. В. Баженов таҳрири остида, Тошкент, 1940, 26-бет.)

² Саринул номи XVI аср бошида пайдо бўлган (М. Е. Воҳидий. Тарихи жўғрофияси. Жузжон. «Орбна» жаридаси. Кобул. 1342 (1963), 11—12-сонлари, 26—32, 5—11, 211-бетлар).

жойлашган Дарагез ноҳиясидаги Балхоб дарёсидан чиқарилган. Балхоб бобида бу ҳақда бундай дейилган: «... Балхоб дарёси Балх вилоятининг жануб тарафидан оқиб ўтади. Унинг боши Балхоб ва Ҳазоражот тоғларидадир. Балхнинг машҳур жойларидан Дарагез чегарасигача бу дарёга ҳар тарафдан катта-кичик irmoқлар келиб қўшилади. Зикр этилган манзиллардан ўтиб, қишлоқларга тақсимланиб кетади ва бу билан 18 наҳр пайдо бўлади. Каналлар стиб борадиган охириги манзилгоҳ Ахча қишлоғидир¹. Баҳорда ундаги ортиқча сув Жайхунга келиб қўйилади». Наҳрлар Амударёдан Ҳазратин имом вилояти ва Балхдан бошқа ерларга чиқарилган ва ўша каналлар суви билан Ҳазратин имом, Замм ва Қалиф ноҳиялари суғорилган. Чунгончи, Замм бобида ёзиладики: «Замм Балхга тобе ноҳиялардан; Жайхун бўйида жойлашган. Авваллари унинг ҳудудлари Парвгача чўзилган. Унда кўнлаб қишлоқ ва аҳоли пунктлари бор. Унинг энг йирик шаҳарлари Қатном ва Парварддир. Замм шаҳари ҳозир хароб бўлган, бу иккиси эса ободдир. [Ноҳия] маркази Парвард ҳисобланади... Жайхундан сув ичади».

Кориз воситасида суғорилган ноҳиялар ҳам бўлган. Масалан, Жом, Зовэ, Хавоф ва Ҳирот булуқларидан Адвои ва Гизан, шулар жумласидандир.

Маълумки, Афғонистон ер ости бойликларига, хусусан Бадахшоннинг Кишм, Рустоқ ва Сомжан каби ноҳиялари қазилма бойликларга сероб бўлган. У ерларда олтин, кумуш, лаъл, ёқут ва бошқа қимматбаҳо тош конлари бўлган. Манбаларнинг гувоҳлик беришича, бу конлар ҳукмдорларга тегишли мулк ҳисобланиб, махсус саркарлар томонидан бошқарилган. Бу фикрни Рустоқ бобида келтирилган маълумотлар билан тасдиқлаш мумкин. «Рустоқ Балх тоҳаристонидаги шаҳарлардан. Тўртинчи иқлимга кирди. Иқлими майин. Тоғ ва тепаликлар орасида жойлашган. Ғалла ва қовун яхши етишади. Аҳолиси бир қисми ўтроқ, бошқа бир қисми кўчманчи. Баъзи олимларнинг сўзларига қараганда, Рустоқ Бадахшоннинг пойтахти бўлган. [Рустоқ] — кенг вилоят, яхши ёзлик яйловлари бор. Шарққа томон то Қошғар ҳудудигача ҳамунлар² кам, булоқ ва сойларнинг эса ҳисоби йўқ. У ерда конлар кўп. Аммо [фақат] олтин маъданигина чиқиб туради. Ўша вилоятда ёқут маъданлари ҳам бор...

Дара ва Дарвоз Рустоқга тобе бўлган икки ноҳиядир. Бу икки ноҳияни илгари вақтларда шоҳлар номи билан машҳур бўлган ва ўзларини Искандар Зулқарнайн авлодларидан деб ҳисоблаган сулола ўзига қаратиб олган. Ислом дини ва жамоаси тўғрисида беҳабардирлар. У ерда кўп олтин конлари бор. Аммо ҳар икки ноҳиядаги кон ишлари ва [ундан келадиган]

¹ Ахча Сарипанжа суви билан суғорилган (Салахетдинова М. А. К исторической топонимике Балхской области, 223-бет).

² Усимликлардан тамоман маҳрум бўлмаган шўрхок дашт шундай деб аталади.

даромад тўлиғича вилоят сардори ва ҳокими Шоҳ Бобурга тегишлидир¹.

Маҳмуд ибн Валининг шу маълумотлари билан кифоялансак ҳам бўлади. Аммо «Баҳр ул-асрор»нинг Афғонистоннинг ижтимоий-иқтисодий, сиёсий ва маданий тарихини ўрганишдаги муҳим манба сифатидаги имкониятлари бу билан чекланиб қолмайди. Масалан, жавҳаршунослик қисмида (Ўзбекистон ФА ШИ қўлёзмаси, инв. № 2372, в. 263 а — 329 б) металллар, қотишмалар ва 180 дан ортиқ қимматбаҳо, ўртамнёна ва хосиятга эга бўлган тошлар, ўсимликшуносликка оид бобларида эса (Ўзбекистон ФА ШИ қўлёзмаси, инв. № 2372, в. 329 б—532 б) манзарали ва мевали дарахтлар, ғалла экинлари ва сабзавот, уларнинг шифобахш хусусиятларига оид кўплаб янги маълумотлар ҳам кўпки, уларнинг илм-фан учун аҳамияти беқилсидир.

БАЛХ ХОНЛИГИНИНГ РУСИЯ БИЛАН САВДО ВА ЭЛЧИЛИК АЛОҚАЛАРИ ҲАҚИДА ЯНГИ ҲУЖЖАТ

Русиянинг Урта Осиё билан савдо ва элчилик алоқалари қадим замонлардан бошланган. Бу муносабатлар, қўлёзма манбаларнинг гувоҳлик беришича, айниқса XVI—XVII асрларда бирмунча ривожланган. Бу муносабатларда нафақат Бухоро, Хива ва Қўқон (XVIII асрдан бошлаб) хонликлари, балки ўша вақтларда Бухорога номингагина қарам бўлган Балх хонлиги ҳам фаол иштирок этган. Давлат архивларидаги, хусусан Қадимги ҳужжатлар марказий Давлат архиви (Москов) фондларида сақланаётган расмий ҳужжатлар, ёзишмалар, илтимосномалар Балх хонлигининг Урта Осиё ва Урта Шарқ мамлакатларининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида катта мавқега эга бўлганлиги ва унинг Русия шаҳарлари билан ҳам мунтазам алоқа боғлаганидан далолат беради.

Московдаги Қадимги ҳужжатлар марказий Давлат архивида Балх хонлиги билан Русия давлати ўртасидаги муносабатларга оид 215 та расмий ҳужжат сақланади. Улар бир папкага тўпланган ва «Балхские дела» деб аталади. Шуни ҳам эслатиб ўтиш керакки, ҳужжатлар форс-тожик ва ўзбек тилларида битилган бўлиб, бир қисми ташқи ишлар маҳкамаси (Посольский приказ)да хизматда турган татар тилмочлар тарафидан рус тилига ағдарилган. Бахтга қарши, таржима жиддий камчиликларга эга; кўп ҳолларда фақат ҳужжатнинг мазмуни берилган; англашилмаган ва ўчиб кетган иборалар таржимасиз қолдирилган; баъзи мусулмонча атамалар тўғри ўғирилмаган.

Бу ва бошқа архив фондларида, шунингдек, илмий муассасаларда сақланаётган ҳужжатларни бир ерга тўплаш, уларни

¹ Бадахшон шоҳларининг македониялик Александр (мил. авв. 356—323 йиллар)нинг Сўғд ҳукмдорларидан бири Оксартнинг қизи Роксана билан никоҳидан гарқалганликлари тўғрисидаги ривоятлар дастлаб Марко Поло томонидан айтилган. (Книга Марко Поло. М., 1956. 73-бет).

атрофлича ўрганиш ва нашр этиш жуда зарур. Бу — Ўрта Осиё хонликлари билан Русия давлати ўртасида қадимдан давом этиб келган иқтисодий ва сиёсий муносабатлар тарихини ўрганишда муҳим илмий ва амалий аҳамиятга эга. Сўзимизнинг исботи ўрнида қуйида ана шу ҳужжатлардан бирининг таржимасини келтирамиз.

Бундан аввал ҳужжатнинг умумий аҳволи хусусида бир-икки сўз гапириб ўтмоқчимиз. Ҳужжатнинг асл нусхаси, юқорида қайд қилганимиздек, Масковдаги Қадимги ҳужжатлар марказий Давлат архивининг «Балх билан муносабатлар» деган махсус фондида сақланади. У жуда ночор аҳволда — нам тегиб, айрим сўзлари, айниқса жўгрофий атамалар ўқиб бўлмас даражага тушиб қолган. Бундай сўзларни тўғри ўқиш ва аслини тиклашда Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» асари бизга катта ёрдам берди. Айрим сўзларни ўқишда Шарқшунослик институтининг тажрибали илмий ходими марҳум Абдулфаттоҳ Расулевнинг ёрдами ҳам катта бўлди. Яна бир гап. Мазкур ҳужжатда унинг кимнинг номидан ёзилганлиги ва кимга юборилганлиги ҳам айтилмаган. Лекин омадимиз бор экан, ҳужжатнинг ёзилган вақти аниқ кўрсатилган. Ҳужжат ҳижрий 1087 йилнинг шаввали (милодий 1676 йилнинг декабри) ойида ёзилганлиги унинг ўзида қайд қилинган. Шунга қараганда, у аштархонийлар сулоласига мансуб Балх хони Субҳонқулихон (1651—1681) га мансуб бўлиб, рус подшоиси Федор Алексеевич Романов (1676—1682) номига юборилган экан. Бундан чиқадики, ҳужжат 1651—1681 йиллар орасида ёзилган.

Энди ҳужжатнинг таржимасини келтирамиз: «...Олий ҳазратларининг равшан кўнгилларига махфий қолмасинким, хожа Юсуф орқали дўстлик маромида йўлланган мактуб бахтли соатда бизга етиб келди. Маълум бўлдики, биринчидан, ўша юртларда ҳам яхши вилоятлар бор экан ва уларнинг инон-ихтиёри Сиз жаноби олийларининг қўлида экан. Иккинчидан, маълум ва равшан бўлдиким, бизнинг мулукимизга (Балхга — Б. А.) қарашли туман ва қишлоқлар шу қадар катта ва кўпки, уларнинг ҳисоб-китоби йўқдир... Қисқаси, бизнинг ҳумоюн давлатимизга [шу кунларда] қуйидаги вилоятлар: Шибирғон, Сарилул, Андхуд, Маймана, Чечакту, Гарчистон, Гурзувон, Чорсада, Чақчарон, Дарзоб, Балхоб, Дарайн суф, Фарёб, Хайробод, Зори-у қипчоқ, Дарайн Амроҳ, Якка ўланг, Ақча, Дарайн жуз, Сон-у чахоряк, Янги ариқ, Хулм, Толқон, Гур, Бағлон, Йорин, Ишканиш, Фулул, Хуст, Андароб, Хинжон, Божгоҳ, Мурғ, Арсиф, Айбак, Фархор, Барсаж, Арханг сарой, Исагарон, Шаҳри сафо,.., (?), Вахш, Калиф, Термиз, Қарки, Қатном, Парвард қарайди. Ўз навбатида уларнинг ҳар бири катта ўлка бўлиб, кўп қишлоқларни ўзларига бирлаштирадilar. Уларнинг ҳар бирига салтанатимизга муносиб ва содиқ одамларимизни тайинлаганимиз. Биз мамлакатингиздан йироқдамиз. Жаноби олийларининг унга тобе ўлкаларининг қайди келтирилган муборак мактуби олинган ҳамоно биз ҳам шундай жавоб мактуби битиб, олий

даргоҳимизнинг [содиқ] хизматкори Али Мурод чухра оғани Манғит орқали жўнатаётимиз. Агарда ҳазрати олийлари мамлакатларимиз ўртасида ҳеч қандай тўсиқсиз ва шартсиз элчилик муносабатлари бўлиб туришини истасалар, ушбу мактубимизни олишлари билавоқ, помдор хизматкорларидан бирини биз томонга жўнатадилар. Биз ҳам кўзга кўринган мансабдорларимиздан бирини [унга қўшиб] юборайлиқким, токи мамлакатларимиз орасидаги муносабатлар узлуксиз давом этсин...

Ҳижрий 1087 йилнинг шаввол ойида битилди».

Кўриб турибсизки, ҳар иккала мамлакат ҳам ўзаро савдо ва элчилик муносабатларини ўрнатишга интиланлар. Бошқа ҳужжатларда ҳар иккала мамлакатнинг бир-бирига совға-салом тарзида ва сотиш учун юборган моллари рўяхати келтирилади, божхоналар ва савдогарлардан олинадиган бож миқдори ва савдо-сотиқ билан боғлиқ бошқа масалалар хусусида қимматли маълумотлар учрайди.

Тақрор бўлса ҳам яна бир бор илмий жамоатчиликнинг фикрини мана шундай ҳужжатларни ўрганишга жалб қилмоқчиман. Бундай ҳужжатларни йиғиб, тартибга солиш ва чоп этиш ўрта аср тарихини, айниқса мамлакатимизнинг бошқа эл-юртлар билан бўлган ижтимоий, сиёсий, иқтисодий ва маданий алоқалари қандай кечганини билишимизга катта ёрдам бериши мумкин.

БИНОИЙ «ШАЙБОНИЙНОМА» АСАРИНИНГ НОМАЪЛУМ НАҚЛИ

Қамолиддин Биноий ўз даврининг йирик шоири бўлиш билан бирга йирик тарихшунос олим ҳам эди.

Биноий (тўлиқ исми: Али ибн Муҳаммад ал-Ҳаравий) 1453 йилда Ҳирот шаҳрида меъмор устод Муҳаммад Сабз оиласида дунёга келди. Унинг ёшлиги, бутун онгли ҳаёти оғир бир замонда — Хуросонда феодал қарама-қаршиликлар ва теурийларнинг тожу тахт учун кураши ниҳоятда кучайган бир даврда кечди. Қора қўюнлулар сулоласидан чиққан Жаҳоншоҳ (1438—1468) Шоҳруҳ вафотидан сўнг мамлакатда кучайиб кетган ихтилофлардан фойдаланиб, Форс вилоятида ҳоким бўлиб турган ўгли Пир Будоқ султон билан биргаликда Хуросонга бостириб кирди ва Ҳиротни эгаллади. Лекин, кўп ўтмай, султон Абу Саиднинг тазйиқи остида у билан сулҳ тузиб, мамлакатни бўшатиб чиқишга мажбур бўлди. Ушанда Жаҳоншоҳ устод Муҳаммад Сабзни ҳам оиласи билан (уларнинг орасида беш ёшлик Қамолиддин ҳам бор эди) бирга кўчириб олиб кетди. Муҳаммад Сабз уч йил Шерозда истиқомат қилди ва 1461 йили Ҳиротга қайтди. Шундан кейин унинг турмуши Хуросонда қандай кечганилиги ҳақида етарли маълумотга эга эмасмиз.

Алишер Навоий, Бобур ва Хондамирларнинг гувоҳлик беришларича, Биноий ўз даврининг кенг маълумотли кишилари-дан бўлган. Улар Биноийни етук шоир, илоҳият ва ишроқ олими,

муסיқашунос ва истеъдодли муаррих сифатида таърифлаганлар. Камолиддин Биноийнинг яна бир яхши касб-ҳунари ҳам бор эди. У, отасига ўхшаб, яхшигина меъмор ҳам эди: унинг Биноий (қурувчи) деб аталиши ҳам шундан. Балхлик тарихчи олим Муҳаммад Тоҳир (XVII аср) нинг маълумотларига қараганда, Биноий отаси билан бирга Балхда бир неча олий иморатларни қуришда ҳам иштирок этган. Масалан, 1481 йилда Хожа ҳайрон (ҳозирги Мозори шариф) қишлоғида Али ибн Абу Толиб (656—661) нинг мозори устига қурилган олий иморат ҳам ота-бола Биноийларнинг номи билан боғлиқдир.

Лекин Биноий Хуросонда муқим туролмади. Кўп ўтмай у Табриз (Озарбайжон)га кетиб қолди ва тахминан 1492 йилга қадар ўша ерда Султон Еқуб Оқ қўюплу (1478—1490) ва Бойсунқур (1490—1493) саройида хизматда бўлди. Сўнг Ҳиротга қайтиб, она шаҳрида уч йил турди ва 1495 йили Самарқандга кетиб қолди. Унинг бу қадар у ёқ-бу ёққа кетиб қолишида Хондамир ва «Ҳафт иқлим» китобининг муаллифи Амин Аҳмад Рөзий Биноийнинг Алишер Навоий билан муросаси келишмай қолганлигини сабаб қилиб кўрсатадилар. Биноийнинг ўз сўзларига қараганда, бунга баъзи бир олимларнинг ҳасадгўйлиги сабаб бўлган. Биноий Самарқандга келгандан кейин дастлаб хожа Убайдулла Аҳрорнинг иккинчи ўғли хожа Қутбиддин Яҳё (1500 йилнинг 11 август кунини ўлдирилган) нинг хизматига кирган. 1496 йилнинг июль ойида шоир ва тарихшунос олим Муҳаммад Солиҳ (1535 йилда вафот этган) билан бирга Бобур муросининг хизматига ўтди, 1500 йил июль ойида, яъни Самарқанд Шайбонийхон тарафидан ишғол этилгандан сўнг, у ўзбек хонининг хизматига кирди. Камолиддин Биноий 1512 йили Қаршида қизилбошлар билан бўлган уруш пайтида ҳалок бўлди.

Камолиддин Биноий ўзидан «Шайбонийнома» номли муқим тарихий асар ёзиб қолдирган. Асарда Дашти қипчоқда XV асрнинг сўнгги чораги ва Мовароуннаҳрда XVI асрнинг бошларида юз берган ижтимоий-сиёсий воқеалар ҳақида ҳикоя қилинади. «Шайбонийнома»да диққатга молик этнографик ва жўғрофий материаллар ҳам кўп учрайди.

Яқин вақтларгача «Шайбонийнома» Ўзбекистон Республикаси Фанлар академиясининг Шарқшунослик институтида 814-рақамда сақланаётган ягона нусха ҳисобланиб келинган. Бу нусха (ҳаммаси бўлиб 41 варақдан иборат, ҳажми 22×31,5 см; чиройли настаълиқ хатида) ноёб нусха ҳисобланади ва Шайбонийхоннинг шахсий котиби Мирза Муҳаммад мушший томонидан кўчирилган. Шунинг ҳам алоҳида қайд этиб ўтиш керакки, унинг баъзи варақларини (3а, 24а, 31а ва б. қ.) Муҳаммад Шайбонийхон ўз қўли билан кўчирган. Лекин кўп текширишлардан кейин бу нусха «Шайбонийнома»нинг қисқартirilган нусхаси бўлиб чиқди. Асарнинг тўла нусхаси 1965 йили ушбу сатрлар муаллифи тарафидан аниқланди («Ўзбекистонда ижтимоий фанлар», 1965, 2-сон, 51—55-бетлар). Биз уни «Шайбонийноманинг номаълум нақли» деб атадик.

«Шайбонийнома»нинг номаълум нақли ҳажм жиҳатдан 841-рақамли нусхадан икки баробар зиёд (104 варақ) ва «Футухоти хоний» («Шайбонийхоннинг истилолари») деб аталиб келинган Бу ном асарга афтидан «Ўзбекистон Фанлар Академияси қўлёзмаларининг мажмуаси» каталоги (1-жилд, Тошкент, 1952, 61-бет) тузувчилари тарафидан берилган бўлиши керак (бу нусха тўла эмас; бош қисми ва охири йўқ, ҳаммаси бўлиб 70 варақ). Кейинчалик тожикистонлик йирик шарқшунос олим Абдуғани Мирзоев ўзининг Камолиддин Биноийнинг ҳаёти ва ижодиётига бағишланган монографиясида (Сталинобод, 1957) ҳам уни «Футухоти хоний» деб атади. «Шайбонийнома»нинг бу нақли бухоролик йирик муаррих Ҳофиз Таниш Бухорийнинг «Шарафномаи шоҳий» асарининг баъзи нусхаларига, масалан, Боку (446) ва Душанбе (778) нусхаларининг бош қисмига котиб Муҳаммад Мирза Ғани (1906 йили вафот этган) тарафидан қўшиб қўйилган. Фикримизча, у шайбонийлар хонадони тарихи тўлароқ бўлсин, деб шундай қилган бўлиши мумкин.

Биз «Шайбонийнома» номаълум нақлининг ҳар учала нусхасини бир-бири билан солиштириб ўрганиш натижасида «Шайбонийнома» ҳам, «Футухоти хоний» ҳам бир асар деган хулосага келдик. Лекин «Шайбонийнома»нинг ўша номаълум нақли XV асрнинг 70-йиллари бошидан 1500 йилгача бўлган воқеаларни ўз ичига олади. Биноий уни 1503 йилга қадар ёзган. Асарнинг «Шайбонийнома» деб шуҳрат топган қисқа нақли эса 1505 йилгача бўлиб ўтган воқеалар (1505 йили Хоразмнинг кўчманчи ўзбек қўшини тарафидан истило этилиши)ни ўз ичига олади. Ўз-ўзидан кўриниб турибдики, «Шайбонийнома» (унинг қисқартирилган нақли) унинг яқинларгача маълум бўлмаган нақлидан бирмунча вақт кейин битилган. Шундан келиб чиққан ҳолда ҳар иккала асар бошқа-бошқа асар эмасмикин, деган фикр ҳам туғилиши мумкин. Лекин уларнинг бизнинг замонамизгача етиб келган ҳар учала нусхасини бир-бири билан синчиқлаб солиштириб чиқиш асосида шундай фикрга келдик.

Хўш, «Шайбонийнома» қисқартирилган нусхасининг пайдо бўлишига нима сабаб бўлган? Асарнинг кенгайтирилган нақли, биричидан, фақат 1500 йилгача бўлган воқеаларни ўз ичига олади, иккинчидан эса оғир услубда ёзилган, унда ортиқча шеърӣ парчалар ҳам кўп. Маълумки, 1500 йилдан кейин ҳам Шайбонийхон давлати тарихида кўп воқеалар содир бўлди: 1505 йили Хоразм, 1506 йили Балх, 1507 йили Хуросон кўчманчи ўзбек қўшинлари томонидан истило этилди. Шубҳасиз, ўзбек хони мана шу воқеаларнинг ҳам асарда акс эттирилишини истаган, қолаверса унинг услубини ҳам соддалаштиришни муаллифдан талаб қилган. Шундан кейин асарнинг қисқача нақли пайдо бўлган, албатта.

«Шайбонийнома» тўла нақлининг тили ва услуби оғир бўлишига қарамай, унинг қисқа нақлидан афзал томонлари кўп. Унда воқеалар бир тартибда, тўла-тўқис ёритилган бўлиб, қисқа нақлдаги нусхада учрамайдиган илм-фан учун муҳим янги факт-

лар ҳам бор. Сўзимизнинг исботи учун бир неча мисол келтирамиз.

Асарнинг кенгайтирилган нақли («Футухоти хоний») 73 бобдан, қисқартирилган нақли («Шайбонийнома») эса 20 бобдан иборат.

Шайбонийхон, баъзи олимлар ўйлаганидай, бесавод, қўпол бир кўчманчи эмасди. У замонасига яраша кенг маълумотли одам, қолаверса истеъдодли шоир ҳам эди. Лекин унинг қаерда ва кимнинг қўлида таҳсил кўргани, ҳокимият тепасига келмасидан бурун унинг билан таниш-билиш бўлган олимлар ҳақида ишончли маълумотга эга эмас эдик. «Шайбонийнома»нинг кенгайтирилган нақлида бу ҳақда муҳим маълумотлар учратдик. Ана шу маълумотларга кўра, Шайбонийхон ҳокимият тепасига ҳали келмасдан бурун ҳам бир неча бор Бухорода бўлган. Биринчи марта бўлганида у Бухороини шарифда икки йил туриб, мадрасада машҳур илоҳият олими мавлоно Муҳаммад Хитойдан таълим олган, машҳур шайх ва олим хожа Муҳаммад Порсо (1419 йили вафот этган) нинг издошларидан Ҳофиз Ҳусайн Бусирий ва унинг халфаси хожа Маҳмудлар билан яқин муносабатда бўлган. Улар ҳатто мунтазам равишда бир-бирлари билан борди-келди қилнишган. Бир гал Ҳофиз Ҳусайн Шайбонийхон ҳузурда бўлса, иккинчи сафар хон унинг ҳузурига ташриф буюрган. Умуман ҳар иккалаларнинг мажлиси уламо ва шуаронинг иштирокисиз ўтмаган.

Асарда Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбекларнинг 1499 йили, ҳали Шайбонийхон Самарқандни олмасдан бурун, Насаф ва Кеш вилоятлари устига қилган ҳарбий юриши ҳақида келтирилган маълумот ҳам диққатга сазовордир. Бу ҳақда «Шайбонийнома» нинг қисқартирилган нақлида бор-йўғи бир неча сўз (ҳаммаси бўлиб беш сатр) айтилган, холос. «Футухоти хоний»да айтилишича, ўша йили Шайбонийхон Самарқандни ололмаган ва шундан кейин, катта ўлжани кўзлаб, Насаф билан Кеш устига юриш уюштирган. Маҳаллий халқ бундан барвақт хабар топиб, кўзга илинадиган нарсаларини тоғу тош орасига олиб бориб яширишга улгурган. Шундай бўлса-да, кўчманчи ўзбеклар Насаф билан Кешнинг теварак-атрофидаги қишлоқларни талон-торож қилиб, катта ўлжа билан Туркистонга қайтганлар.

«Шайбонийнома» нинг кенгайтирилган нақлида Самарқанддаги Мирзо Улуғбек расадхонасининг XV аср охири ва XVI аср бошларидаги, яъни Улуғбек ўлиmidан 50 йил кейинги аҳволи ҳақида ҳам қимматли маълумот учратамиз. Бу ерда айтилишича, расадхона ўша вақтда ҳам бус-бутун бўлган ва «Кўҳак тепалигида, Оби раҳмат бўйида улуғвор савлат тўкиб турган». Расадхонани Бобур ҳам Самарқандда бўлганида шу тариқада кўрган эди. Камолиддин Бинсий келтирган маълумот Улуғбек расадхонаси ҳақида «Бобурнома»да айтилган гапларни тасдиқлайди. Бу эса расадхона Мирзо Улуғбекнинг фожиали ўлимидан кейин хожа Аҳрор тарафдорлари томонидан бузиб юбо-

рилган, деган гапларнинг гирт уйдирма эканлигини тасдиқлайди.

Хулосайи калом, «Шайбонийнома»нинг кенгайтирилган нақли катта илмий аҳамият касб этади. Шунга қарамай, асар ҳали яхши ўрганилмаган, тадқиқотчи олимлар унинг бой маълумотларидан деярли фойдаланмаяптилар.

«Шайбонийнома» ҳозирга қадар нашр этилмаган. Ийрик шарқшунос олим М. А. Сальенинг сўзларига қараганда, 1945 йили Ўзбекистон Фанлар Академияси қошидаги Шарқшунослик институтида асарнинг матни ва русча таржимаси зарур изоҳлар билан нашрга тайёрлаб қўйилган. Лекин у нашр этилмай қолган ва бу муҳим илмий ишнинг тақдири бизга маълум эмас. 1960 йилларда қозоғистонлик истеъдодли шарқшунос олим С. Қ. Ибрагимов ҳам «Шайбонийнома»ни таржима қилиб, нашр этиш ниятида бўлди, лекин бевақт ўлим (1960 йил август ойида) уни бу имкониятдан маҳрум қилди.

Ҳозир биз асарнинг кенгайтирилган қимматли қўлёзма нусхаларига эгамиз. Энди уни ўзбек тилида чоп этиш имконияти ҳам бор. Шундай қилинганда биз Урта Осиё ва Қозоғистон тарихи бўйича қимматли манбалардан бири бўлган бу асарни кенг тадқиқотчилар қўлига топшириб, ундан кенг фойдаланишга йўл очиб берган бўлар эдик.

КЛАВИХО ВА УНИНГ «КУНДАЛИГИ»

Ўзбекистон тарихини, хусусан унинг қадимги замон ва ўрта асрлардаги тарихини ўрганишда озми-кўпми ютуғимиз бор. Лекин қилинадиган ишлар, тарихимизнинг ёзилмаган саҳифалари ҳали бир талай. Ўзбек халқининг келиб чиқиши ва этник таркиби, Урта Осиё халқларининг чет эл истилочилари асоратига тушиб қолишининг сабаблари, Мовароуннаҳр халқларининг Темур ва темурийлар давридаги ижтимоий-сиёсий ва маданий турмуши сингари ўнлаб илмий масалалар ҳанузгача ўз ечимини топгани йўқ. Даҳшатлиси шундаки, фарзандларимиз ўз эл-юртининг тарихини яхши билншмайди, чунки уни биз кўп замонлардан бери мактабда талаб қилинган даражада ўқитаётганимиз йўқ. Ҳанузгача «Ўзбекистон тарихи» дан мактаблар, ўрта ва олий ўқув юртларига мўлжалланган яхши дарслик ва қўлланмалар йўқ. Яқин йилларгача биз буни шахсга сиғиниш ва турғунлик йилларига тўнкаб келдик. Бу маълум даражада тўғри, албатта. Уша даврлар етказган зарар жуда катта бўлди. Лекин маълум даражада ўзимиз ҳам айбли эканлигимизни бўйнимизга олишимиз керак. Қайта қуриш шарофати билан катта-катта ишларга қўл урсанг эплай оладиган, тарихимизнинг ёзилмай қолган ва етарли ўрганилмаган саҳифаларини битсак бўладиган замонлар келганига ҳам тўрт-беш йил бўлди. Биз эса, тўғриси айтсам, жуда ёмон ишлаётимиз, ҳамон кимдандир, нимадандир ҳадиксираш балосидан қутулиб кетганимиз йўқ, ҳамон юқоридан кўрсатма кутиб турганга ўхшаймиз.

Шундай бўлса керак, биз тарихчилар, хусусан қадимги замон ва ўрта асрлар тарихидан мутахассис бўлган олимлар, кейинги пайтларда одамларнинг кўп эътирозларига дучор бўлишимиз. Улар биздан «нима сабабдан ҳанузгача ўзбек халқининг келиб чиқиши ҳақида бирон жиддий асар ёзилмади?», «юртимизнинг кўп бор ўзга мамлакатлар ва халқлар асоратига гушиб қолишининг асосий сабаби нимада?», «нега Амир Темур ва авлодининг тарихи ёзилмаган?» — деб сўрайдилар. Ва яна ота-боболардан қолган қўлёзма асарлар ва моддий-маданий ёдгорликларни ўрганш, таъмирлаш ва авайлаб-асрашнинг умумий аҳволи, мактабларда, ўрта ва олий ўқув юртларида Ўзбекистон халқлари тарихининг ўқитилиши билан боғлиқ бўлган масалалар хусусида қизиқишадилар. Ҳа, бу — қонуний талаб ва қизиқиш, албатта. Биз тарихчиларнинг бу борада халқимиздан қарзимиз катта. Менимча, уни узадиган вақт етди, шекилли.

Машҳур сайёҳ ва элчи Руи Гонсалес де Клавихонинг «Кундалик» лари, азиз ўқувчи, биз тарихчилар ва адиблар сизга етказиб беришимиз лозим бўлган қарз китоблардан бири. Бу китоб Темур ва теурийлар даври тарихидан баҳо юргизувчи муҳим асарлардан бири ҳисобланади. Китоб 1404 йили Самарқандда Темур саройида турган Кастилия (Испания) қироли Генрих III (1390—1406) нинг элчиси Руи Гонсалес де Клавихонинг йўл хотираларидан иборат, яъни унинг 1403—1404 йиллари Туркия, Эрон ва Мовароуннаҳрда, хусусан Амир Темур саройида кўрган-билганларини ўз ичига олган муҳим бир асардир.

«Кундалик» муаллифи Руи Гонсалес де Клавихо бадавлат ва нуфузли оқсуяк оиладан чиққан. Отаси ҳам, ўзи ҳам қирол саройида йирик мансабда туришган. У қирол Генрих III нинг вафотидан (1406) кейин она шаҳри Мадридга кетиб қолади ва умрининг охиригача ўша ерда истиқомат қилади. Руи Гонсалес де Клавихо 1412 йилда вафот этади ва авлиё Франциско черковидаги ота-боболарининг хилхонасига дафн этилади.

Клавихонинг Амир Темур юртига қилган элчилик саёҳати 1403 йилнинг 22 майида бошланиб, ўн беш ой деганда у Самарқандга етиб келди. Бу саёҳатда Клавихога илоҳиёт илмининг номзоди (магистри) Альфонсо Паэс де Санта Мариа, қиролнинг махсус соқчиси Гомес де Салазар ҳамроҳ бўлдилар. Клавихонинг сафари Амир Темурнинг 1402 йилда Испанияга хожа Муҳаммад қози бошчилигида йўллаган элчилигига жавобан қилинган эди. Тарихий маъбаларда келтирилган маълумотларга қараганда, XIV асрнинг 80—90-йилларида Темур давлатининг шон-шухрати Оврўпо мамлакатларигача бориб етди. Англия, Франция, Испания, Генуя ва Византия сингари давлатларнинг ҳукмдорлари Амир Темур билан сиёсий ва иқтисодий (савдо) муносабатлар ўрнатилга интилиб, улуғ жаҳонгир ҳузурига мунтазам равишда ўз элчиларини юбориб турдилар. Масалан, юқорида тилга олинган Кастилия қироли Генрих III нинг элчиси дон Пелагия де Сатоматир ва дон Фердинанд де Паласуелос 1402 йили Темур Қораборда турганда унинг ҳузурига келишган

ва ўша йилнинг 20 июлида Амир Темур билан Боязид I Йилдирим (1389—1402) кўшинлари ўртасида бўлган энг катта қиргин-барот урушни томоша қилишган эдилар. Жангдан кейин уюштирилган катта қабул маросимида булардан бошқа яна бирталай мамлакатларнинг элчилари ҳам қатнашдилар. Хуллас, ўша йиллари Темур билан Оврўпо давлатлари ўртасидаги савдо ва сиёсий муносабатлар қандай бўлганлигини жуда кўн расмий ҳужжатлардан ҳам билиб олиш мумкин. Булар Темур ва унинг учинчи ўғли Ғарбий Эрон, Ироқ ва Озарбайжон ҳокими мирзо Мировшоҳ (1393—1408) билан Франция, Англия ва бошқа мамлакатлар подшоҳлари ўртасидаги мактублардир. Мактублардан айримлари бугун машҳур Британия музейи (Англия) ва Париж Миллий кутубхонасида сақланмоқда.

Клавихонинг Амир Темур ҳузурига қилган элчилик саёҳати жуда узоқ, хавф-хатар ва машаққатлар билан тўла сафар бўлди. Клавихо ва унинг ҳамроҳлари Испаниянинг жануби-шарқий тарафида жойлашган Кадис шаҳридан елканли кемада Ўрта ер денгизи бўйлаб суздилар, сўнгра Стамбул, Трабзон, Арзирум, Табриз, Теҳрон, Машҳад, Марв ва Балх орқали қуруқликда йўл босдилар. Улар Термиз қаршисида Амударёдан ўтиб, Кеш орқали 1404 йилнинг 31 августида Самарқанд қишлоқларидан Мисрга келдилар ва соҳибқироннинг шу атрофдаги чорбоғига келиб тушдилар. Шунинг ҳам айтиш керакки, ўшанда Клавихо билан бирга Бобил (Миср) ва Туркия султониининг элчилари ҳам Самарқандга келдилар.

«Қундалик»да ўша вақтларда Амир Темур қўл остидаги мамлакатлар ва шаҳарларнинг умумий аҳволи, халқининг кун кечириши, Темур ва унинг яқинлари ташаббуси билан барпо этилган бинолар: қасрлар, масжидлар, мадрасалар, хонақоҳлар, савдо расталари, дўконлар, устахоналар; Темурийлар давлатининг Хитой, Ҳиндистон, Олтин Ўрда (Клавихо уни Татаристон деб атайдн), Мўғулистон ва бошқа мамлакатлар билан бўлган сиёсий ва савдо алоқалари, Темур саройида амалда бўлган тартиб-қондалар ва, ниҳоят, соҳибқироннинг хотинлари ва уларнинг мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган ўрни ҳақида эътиборга молик маълумотлар келтирилган. Бу маълумотлар, шубҳасиз, Туркистон заминининг ўша вақтлардаги ижтимоий-сиёсий тарихини, ота-боболаримизнинг турмуш тарзини ўрганишда муҳим тарихий манбалардан бири родини ўташ турсан гап. Сўзимнинг исботи учун бир неча мисол келтираман.

Самарқанд ва унда Амир Темур тарафидан қурдирилган бинолардан баъзилари ҳақида Клавихо жумладан маана буларнинг ёзи:

Самарқанднинг бойлиги ҳақида. «Бу юрт дон-дун, май, мева-чева, варранда гўшти, [бошқа] ҳар хил гўшт, қўйнингки ҳамма нарсага бойдир... бир жуфт семиз қўйнинг нархи 1 дукат»¹.

¹ Дукат — Испанияда ўша вақтда амалда бўлган олтин пул.

Катта хнёбон ва савдо расталари ҳақида. «Самарқанд шаҳрида ҳар йили Хитой, Ҳиндистон, Татаристон ва бошқа мамлакатлардан, шунингдек, бениҳоят бой Самарқанд салтанатининг ўзидан келтирилган моллар сотилади. Шаҳарга келтирилган молларни бир сафда тартиб билан жойлаштириб сотадиган кенг жой [шу пайтгача] йўқ эди. Подшоҳ икки тарафида қатор дўконлар жойлаштирилган савдо растасидан иборат кўча ўтказишни буюрди. Мазкур кўча шаҳарнинг бир чеккасидан бошланиб, қоқ ўртасидан ўтиб, иккинчи чеккасидан чиқиши лозим эди. Подшоҳ бу ишни икки мирзосига топшириб, улар кечаю кундуз [тинмай] меҳнат қилдилар. Йўлга тушган уйлар кимники бўлишидан қатъи назар, бетўхтов бузилди... Кўчанинг икки тарафида дўконлар қурилди, ҳар бир дўкон олдида мармар билан қопланган юксак курсилар ўрнатилди. Ҳар бир дўкон иккита хонадан иборат эди. Кўчанинг тепаси гумбаз шаклида ёпилган бўлиб, ёруғлик тушиб турадиган туйнукчалар қўйилган».

«Шу йили (1404 йили — Б. А.) июнь ойида Хонбалиқ¹ шаҳридан қарийб 800 туядан ташкил топган савдо қарвони Самарқандга келди».

Урдабозор². [Катта тўй³ муносабати билан подшоҳ] «Самарқанд шаҳрининг савдо аҳли: саррофлар, читфурушлар, жавоҳир ва бошқа турли-туман моллар билан савдо қилувчилар, ошпазлар, қассоблар, новвойлар, тикувчилар, кафшдўзлар ва шаҳардаги бошқа барча ҳунармандлар подшоҳ ўрдаси жойлашган ялангликка чиқиб ва чодир тикиб савдо қилсинлар, ҳар бир косиб қароргоҳ бўйлаб кезиб, ўйин-кулги билан одамларнинг баҳр-дилини очсин», — деб буюрди. Шундан кейин барча тижорат аҳли шаҳардан чиқиб, подшоҳ қароргоҳи атрофига жойлашдилар. Ҳар бир ҳунарманд тартиб билан алоҳида-алоҳида раста ҳосил қилиб, ҳарбий ўйин-кулги уюштириб, қароргоҳ бўйлаб айландилар».

Кўсарой қасри ва ундаги подшоҳга тегишли қурол ишлаб чиқарувчи устахона ҳақида. «Шаҳар четида бир қаср бўлиб... теварак-атрофи сув оқиб турган хандақ билан ўралган бўлиб, қаср йўлаб бўлмайдиган истеҳком бўлиб қолган эди. Қасрда подшоҳнинг хазинаси сақланар, бу сабаб қозию қуззот (қозикалон — Б. А.) ва унинг мулозимларидан бошқа ҳеч ким [у ерга] киролмас эди. Бу ерга подшоҳнинг фармойишига биноан, бир мингга яқин ҳунарманд асирлар жойлаштирилганди. Улар салғанат учун йил бўйи совут, дубулға, камон, найза ясайдилар».

Амир Темурнинг ўзи билан бирга олиб юрадиган кўчма масжиди ҳақида. «Элчиларни... саропардада⁴ қўйилган ёғоч уй ол-

¹ Хонбалиқ — Хитойнинг ўша замондаги пойтахти; ҳозирги Пекин шаҳри атрофида бўлган.

² Урдабозор — подшоҳнинг муваққат ўрдаси атрофида уюштирилган бозор.

³ Амир Темурнинг 1404 йил 9 октябрда Конигилда невараларини уйлантириш муносабати билан қилган тўйи.

⁴ Саропарда — чодирнинг катта, подшоҳ турадиган қиёми.

дига бошлаб кирдилар. Бу баланд иморатга зинапой орқали чиқилади. Унинг теvarак-атрофи ёғоч даҳлиз ва ойнабаил айвон билан ўралган эди. Тамом зарҳал ва ҳаворанг бўёқлар билан нақшланган бу бино шундай қурилган эдики, керак бўлганда бўлак-бўлак қилиб тахлаб қўйилса [ҳам] бўларди. Бу — подшо ибодат қиладиган масжид бўлиб, уни [Амир Темур] сафарда ўзи билан бирга олиб юрарди».

Маҳаллий халқнинг (уни Клавихо чигатойлар деб атайди) турмуш тарзи ҳақида. «У — меҳнатсевар, моҳир чавандоз, камон сивучи мерган, умуман урушда сабот-матонатли халқ. У борига қаноат қилиб, нонсиз [биргина] сут ва гўшт билан ҳам кун кечираверадиган, гўшти ва гўштсиз овқат билан ҳам тирикчилик қилишга ўрганган халқ. Иссиқ ва совуққа, очлик ва ташналикка чидамликда жаҳондаги бошқа элдан саботлироқ ва чидамлироқ халқ. Борида гўшти ҳаддан ортиқ истеъмол қилди, йўғида сувга қатиқ қўшиб қайнатиб ичиш билан кифояланади».

Феодал мажбуриятлардан бири ҳақида. «Темурбек отлари ва қўйларини ўз ясовулларидан бирига бир минг, бошқасига ўн минг бошини сурув қилиб, сақлаш учун бўлиб берган. Подшоҳ талаб қилганда сурувларни қайтаролмаган ёки туёғини мўлжалдагидан камайтириб қайтаргундай бўлса, подшоҳ ҳеч қандай товон тўлаш шартларига кўнмайди, борини олади-ю, лекин гуноҳкорни қатлга буюради».

Амир Темур саройида аёлларнинг макъеи ҳақида. «1404 йилнинг 23 октябрида, пайшанба кuni подшоҳ ўрдада [яна бир] катта тўй бериб, элчиларни ҳам [унга] таклиф қилди. Тўйга кўп меҳмонлар келишди... Кўп ўйин-кулги, хурсандчилик бўлди. Подшоҳнинг хотинлари, аввалги тўйлардаги сингари кийинишиб ҳозир бўлдилар, эркаклар билан бирга ўйин-кулги қилдилар...»

Шаҳзодалар ва Амир Темур саройидаги хотинлар тасвири. Хонзода бегим¹ тасвири: «...Элчиларни ичкарига бошлаб кирдилар, Хонзода [бегим] ўлтирган жойга яқинлашганимизда у элчиларни ўз қаршисидаги соябон остидаги супага чиқиб ўлтиришга таклиф этди. Хонзода [бегим] ва унинг ҳузурдаги аёллар катта чодир эшиги олдидаги соябон остида ўлтирдилар... У (Хонзода бегим — Б. А.) бугун қариндошларидан бирининг никоҳ тўйини ўтказаетган эди. Бегим кўринишда қирқ ёшлар чамасидаги тўладан келган, оқ юзли аёл эди».

Сароймулкхоним тасвири: «Барча халқ ўринларига ўлтириб, саравжомлик ўрнатилгандан кейин тўйда, подшоҳ ҳузурда бўлиши лозим бўлган катта Канъо² чодирлар ёнидаги саропарда-

¹ Хонзода бегим — Жўчи наслидан бўлган Хоразм ҳукмдорларидан бирининг қизи, Олтин Ўрда хони Ўзбекхоннинг набираси. Асл исми — Севич бека. Аввал Амир Темурнинг тўнғич ўғли Жаҳонگیرнинг хотини бўлган. Унинг вафотидан кейин соҳибқироннинг учинчи ўғли Мироншоҳга узатилган.

² Канъо (Канъон) — маҳд улё, яъни подшоҳнинг катта хотини дегани; Сароймулкхонимга берилган ибодат. Сароймулкхоним Чигатой наслидан бўлган Қозонхоннинг қизи; Мирзо Шохруҳнинг онаси.

ларнинг биридан чиқиб келди. Хоним мана бундай кийинган эди: эгнида зар билан тикилган, этаги ергача судралиб турган узун ва кенг енгсиз қизил шойи кўйлак. Еқа ва икки енг ўрнидан бўлак очик жойи бўлмаган бу кўйлак белидан торайтирилган, этагига қадар кенгайиб боради... Кўйлак этагини ўн бешга яқин аёл кўтариб борарди. Хонимнинг юзига офтобдан сақланиш учун шу қадар кўп оқ ёғли упа сурилган эдики, чеҳраси бамисоли оқ қоғозга ўхшарди. Қишда ва ёзда сафарга чиққан барча асилзода аёллар юзларига шунақа ёғли упа суртадилар. Хонимнинг юзига юнқа оқ мато ташланган, бошида фақат жангда кийиладиган дубулғага ўхшаш баланд, қизил тусдаги бош кийими. Унинг бир учи хонимнинг елкасига тушиб турибди. Уша қизил дубулғага жуда кўп йирик, дон-дона марваридлар, ёқут, фируза ва бошқа хилма-хил [қимматбаҳо] тошлар қадалган. Бош кийимнинг ҳалиги елкага тушиб турган қисми зар билан тикилган, [унга] қимматбаҳо тошлар ва йирик марваридлар билан безатилган чиройли олтин баргак қадалган... Хонимнинг тим қора сочлари елкасига тушиб турарди...»

Халил султон тасвири: «Халил султон отасига ўхшаш миқти гавдали, оқ юзли, 22 га кирган (1404 йил — Б. А.) йигит эди».

«Кундалик»да шунга ўхшаш қизиқарли маълумотлар жуда кўп.

Клавихонинг «Кундалиги» да айрим ноаниқликлар, хато ва камчиликлар ҳам учрайди. Улардан баъзиларини келтирамиз.

«Айтишларича,— деб ёзади Клавихо,— Темурбек ўзининг тўрт-беш хизматкори билан қўшни хонадонларнинг бир кунини қўйини, иккинчи кунини сигирини тортиб ола бошлайди... Баъзан базмга берилиб кетиб ўғирланган қўйлар билан уларни меҳмон қиларди. Баъзан жасурлиги, олижаноблиги тутиб кетиб, бор нарсасини ўз одамларига сидқидилдан бўлиб бергандиги туфайли, унинг атрофига кўп одамлар тўплана бошлайди. Охири унинг отлиқлари 300 га етади. Шундан кейин у ўз отлиқлари билан узоқларга бориб ўзи ва одамларига керак бўлган нарсаларни талаш ва ўғирлаш билан машғул бўлди; йўлларга чиқиб савдогарларни ҳам талай бошлади». Лекин соҳибқироннинг ҳаётига бағишланган биронта тарихий асарда унинг ўғри ва йўлтўсар бўлганлиги ҳақида маълумот учратмадик. Бу ҳақда ҳозирги айрим китобларда учраб турадиган бундай гаплар афтидан Клавихонинг кимдандир эшитган мана шу ярим афсона гапларига асосланганга ўхшайди.

«Кундалик»да Чигатойнинг ўлими ва Халил султоннинг Амир Темур вафот қилган кунлардаги аҳволи ҳақида айтилган гаплар ҳам ҳақиқатдан йироқдир. Хусусан, Клавихонинг айтишича, Чигатойни Самарқанд халқи ўлдирган эмиш, Халил султон бўлса, Темур вафот қилган кунлари Самарқандда бўлган эмаш. Аслида бундай эмас. Чигатой ўз ўрласида, Ила дарёси бўйида 1242 йили вафот қилган, Халил Султон эса Темур вафот этган кунини Тошкентда бўлган.

Клавихо Амир Темур 1404 йилнинг 4 сентябрь куни Тўхтамишнинг элчисини ўз юртига жўнатиш билан банд бўлганлигини ёзади. Маълумки, Тўхтамиш бу вақтда йўқ эди, Самарқандга, Темур ҳузурига эса унинг ўғилларидан Чехра ўғлон келганди.

Асарда учрайдиган яна бир камчилик — бу киши ва жой номларининг ёзилишидаги чалкашликлардир. Албатта, бошқа миллат кишиси учун маҳаллий атамалар ва сўзларни тўғри талффуз қилиш жуда қийин. «Кундалик»да тилга олинган Амират — Мурод, Қариль султан — Халил султон, Қирманоли — Мануил Палеолог, Карамийш — Тўхтамиш, Миша мирасса — Мироншоҳ мирзо, Ангури — Ангора, Балдат — Бағдод, Баубертель — Бовард, Каибалек — Хонбалиқ, Қаррас — Аракс, Орасан — Хўросон эканлигини англаш мумкин. Лекин улар орасида Буаме, Талисия, Жагаро каби атамалар ҳам борки, уларни асло аниқлаб бўлмайди.

Энди бир неча сўз «Кундалик»нинг чоп этилиши ва таржималари ҳақида. Асар биринчи марта 1582 йили, яъни ёзиб тамомлангандан 150 йил кейин Испаниянинг Севилья шаҳрида «Буюк Темурнинг ҳаёти ва фаолияти» номи билан чоп этилди. Орадан 200 йил кечгач, 1782 йили у Мадридда шу номда иккинчи марта нашр этилди. «Кундалик» испан тилида учинчи марта 1949 йили Мадридда Лопес Эстрада тарафидан нашр этилди. Асар рус тилида биринчи марта (таржимон И. И. Срезневский) 1881 йили Петербургда чоп этилган. Яқинда (1990) «Кундалик»нинг яна битта русча нашри (И. С. Миракова нашри) амалга оширилди. Таниқли адабиётшунос олим профессор Очил Тоғаевнинг ўзбекча нашри И. И. Срезневский нашрига асосланган ва талаб даражасида амалга оширилган.

«МАНОҚИБ»ЛАР — МУҲИМ ТАРИҲИЙ МАНБА

Урта Осиё ва Эроннинг таниқли тарихчиларидан П. П. Иванов ва И. П. Петрушевскийлар ўз вақтида феодал жамиятининг ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий тарихини ўрганишда маноқиб (шайхлар ва авлиёларнинг яхши хислатлари таърифи) ларнинг илм-фан учун катта аҳамиятга эгаллигини таъкидлаган эдилар. Шунга қарамай, Шарқ халқлари тарихи билан шуғулланувчи олимлар ўз илмий изланишларида йирик руҳонийларнинг маноқибларини диний китоб ва фақат увайсия, суҳравардия, яссавия, нақшбандия тариқати намояндаларининг ҳаёти тафсилотидан иборат деб қараб, маноқиблардек муҳим тарихий манбада кам фойдаланиб келмоқдалар. Бироқ, уларни ҳар томонлама ўрганиш, машҳур рус шарқшуноси П. П. Иванов таъкидлаганидек, маноқибларнинг шайхларнинг оғлавий тарихидангина иборат эмас» лигини кўрсатди. Бундай асарларда бошқа манбаларда учрамайдиган, жамиятнинг ижтимоий-иқтисодий, сиёсий ва маънавий ҳаётига доир қимматли маълумот ва ҳатто ҳужжатларни ҳам учратиш мумкин.

Шуни ҳам алоҳида таъкидлаш лозимки, бундай маноқиблар бизнинг давримизгача кўп миқдорда етиб келган ва уларни барча қўлёзма хазиналаридан топиш мумкин. Ўзбекистон Республикаси Фанлар Академияси Абу Райҳон Беруний номидаги Шарқшунослик институти кутубхонасида сақланаётган маноқиблардан Абдулхолиқ Ғиждувонийнинг (вафоти 1179 йил) «Маноқибн хожа Юсуф Ҳамадоний», муаллифи номаълум «Зикр-и воқеоти хожа-и жаҳон Абдулхолиқ Ғиждувоний», Муҳаммад ибн Низом ал-Хоразмий (XIV аср) нинг «Маноқибн хожа Али Азизони Ромиташий», Шаҳобуддин ибн Ҳамзанинг (XIV аср) «Маноқибн Амир Кулол», Абдул Муҳсин Муҳаммад Боқир ибн Муҳаммад Али Боқир (XIV аср) нинг «Мақомоти Баҳоуддин Нақшбанд», шунингдек, хожа Муҳаммад Порсо номи билан машҳур Муҳаммад ибн Муҳаммад ибн Маҳмуд ал-Бухорий (1419 йилда вафот этган), Муҳаммад Абдул Али Сармоний ва Али ибн Ҳусайн ал-Вонз Копинфийлар (1532 йилда вафот этган) нинг нақшбандийларнинг кўзга кўринган намояндаларидан хожа Алоуддин Аттор (вафоти 1400 йил), Хожа Зайниддин (вафоти 1456 йил) ва машҳур хожа Убайдуллоҳ Ахрор (1404—1490) ларга бағишланган асарлари шулар жумласидандир. Бундай асарларнинг XVI асрга доирлари кўпроқ: Махдуми Аъзам (1462—1542) нинг пабираси хожа Абул Бақо таълиф этган «Жомеъ ул-мақомоти Махдуми Аъзам Қосоний», Муҳаммад Раҳимнинг «Сирож ус-солиҳин ва латоиф ул-орифин», Дўст Муҳаммад Бухорийнинг «Жўйбор ул-асрор», Ҳусайн ибн Мир Ҳусайн Сарахсийнинг «Саъдиййа» ёхуд «Маноқибн Саъд», Муҳаммад Толиб ибн Тожиддин Ҳасан Сиддиқийнинг «Матлаб ул-толибин», «Мақомоти ҳазрати хожа Қалонхожа», Бадриддин ибн Абдуссалом Қашмирийнинг «Равзат ар-ризвон ва ҳадиқат ул-илмон» асарлари шулар жумласидандир. XVI—XIX асрларга доир асарлар ҳам кўп. Шулардан Муҳаммад Ҳошимнинг «Насимат ул-қудс», Муҳаммад Авазнинг «Энё ул-қулуб», хожа Ҳошим Кешийнинг «Зубдат ул-мақомот», Муҳаммад Ҳошим ибн Муҳаммад Қосимнинг «Насойим ул-қудс мин ҳадоийқ ул-унс», Сайид Зида Али ал-Муфтий ибн хожа Мир Ҳусайн Бухорийнинг «Самарот ул-машойих», Аҳмад Қашмирийнинг «Шажарайн табақоти машойих», Муҳаммад Аъзамнинг «Ашжор ул-хулдс», Муҳаммад Тоҳир ибн Муҳаммад Таййиб Хоразмийнинг «Силсилаи хожағони нақшбандия», Муҳаммад Қосим ибн Ҳасан ал-Балхийнинг «Маноқибн Ислош шайх», халифа Абдулазиз Намангонийнинг «Тазкирайн ҳазрати Мажзуб Намангоний», Ибодулла ибн Султон Али Балхийнинг «Силсилаи олияи ҳазрати хожағони нақшбандия», Муҳаммад Содиқ Кошғарийнинг «Дурр ул-мазҳар», қози Жумақули Ургутийнинг «Тарихи Хумулий» асарларини келтириш kifоя.

Ўз-ўзидан равшанки, мусулмон дунёсининг зикр этилган азиз авлиёлари маноқибларини бир мақолада тавсифлаш, тақ-

лил этиш имкон доирасида эмасдир. Уларни алоҳида, махсус тадқиқ этмоқ лозим.

Шунинг учун биз тарихчилар эътиборини манбаларнинг ана шу турига тортмоқ ниятида уларнинг баъзилари, яъни «Мақомоти хожа Аҳрор», «Рашаҳот айн ул-ҳаёт», «Жомеъ ул-мақомоти Махдуми Аъзам», «Равзат ар-ризвон» ва «Насойим ул-қудс» асарларига қисқа тарзда тўхтаб ўтиш билан кифойланамиз.

«Мақомоти хожа Аҳрор». Бу асар 92 варақдан иборат бўлиб, хожа Абдулҳақнинг қаламига мансуб (XVI аср). Муаллиф хожа Аҳрорнинг набираси бўлиб, нақшбандия тариқатининг йирик намояндаси, йирик ер ва мулк эгаси хожа Убайдулла Аҳрорнинг ҳаёт йўли ва фаолиятига доир ибратли ҳикоятларни ўз ичига олган бир муҳим асар таълиф этган.

Муаллиф хожанинг Шероз қасабасидаги мулкининг мутаваллиси бўлиб, мазкур асарини шахсий кузатишлар, хусусан бобосининг мулозимлари ва саҳобалари, шунингдек, теурий-зодалар ва беклардан Умаршайх (1453—1494), Султон Аҳмад (1469—1494), Мирза Абдулла (1450—1451), Мирзақули, хожа Али, ва ниҳоят, хожа Аҳрорнинг ўз нақллари асосида яратган.

Мазкур асарда Мовароуннаҳр, Қозоғистон ва Мўғулистоннинг XV асрнинг иккинчи ярмидаги ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий ҳаётига доир кўплаб қизиқарли маълумотлар мавжуд.

Ижтимоий-иқтисодий характердаги маълумотлар жумласига барот (бирор мулкдан ўз фойдасига солиқ йиғиб олиш ҳуқуқи берилган ҳужжат), хожа Аҳрорнинг Самарқанддаги қоғоз корхонаси, унинг сарқори, таъға, 1453 йилда Самарқандда юз берган ёнғин тафсилотларини қўшиш мумкин.

Асардан бир неча парчалар келтирамиз:

Мирзо Абдулланинг мирзо Султон Абу Саидга қарши 1453 йилда Туркистон устига қилган юришида ҳамроҳ бўлган хожанинг мулозими Дарвеш Саққо шундай ҳикоя қилади: «Фарқир ҳазрати хожа мулозаматида юрганимда менга мирохурлик лавозими берилди. Ушанда мирзо Абдулланинг лашкари Тошканднинг Футрук мавзенида турарди. Бир киши менга барот кўрсатиб, «ҳазратнинг мулозимлари бир оз ғалла тўплаб берсин», — деб талаб қилди. Ҳазрати хожа ҳарамларида эдилар. У норозилик изҳор этди. Мен яна [ўша одамга] эшоннинг ичкарида эканликларини таъкидладим. Шунга қарамай у елкамга бир неча қамчи туширди. Шу аснода ичкаридан эшон чиқиб қолдилар ва дарғазаб бўлиб: «Нима гап?» деб сўрадилар. Мен унинг барот келтирганини айтдим. Эшон бир миқдор ғалла йиғиб, унга топширишни буюрдилар».

«Қоғоз корхонасидаги ҳазрати эшоннинг барча сарқорларига бош бўлган қоғозгар мулла Имодиндин ўзига мулла Муҳаммаднинг шерик этиб тайинланганини айтган эди».

«Қарши вилояти Амир тархонга берилганда у [ўша вилоятга] Шерали деган мулозимини жўнатди. Ушанда ҳазратнинг у ерлардаги ерларига (мавзевеъ) мавлоно Сайфулла бошлиқ этиб

тайинланган эди. Бир пайт Шерали арзимас бир гуноҳи учун мавлоно Сайфуллани таҳқирлади. Бунинг хабари ҳазрати эшонга стиб, дарғазаб бўлдилар. Шерали ўша заҳоти қаттиқ касалга чалиниб, икки-уч-кун ичида ўлди».

«Ҳазрати эшон фарзандлари хожа Яҳё билан бирга мирзо Султон Абу Саид мулозаматига Марвга қелганларида¹ мирза эшоннинг илтимосига кўра Мовароуннаҳрнинг тамғадан келадиган бир йиллик даромадини унга инъом этди. Самарқанд ҳокими мулла Жони буни эшитиб жаҳл билан ҳазрати эшоннинг шаънига бўлмағур сўзлар айтди. Бу гапларнинг айримлари эшоннинг муборак қўлоқларига эшитилгач [койиниб қолдилар ва] бир печа кун ичида амир Жони ажиб бир касалга мубтало бўлди»...

«Ҳижрий 950 (1543) йилда бир кеча Самарқандда ёнгин чиқди. Ҳазрати эшон масжиди теварагида жойлашган бозори атторон, бозори саррофон, бозори қоғозфурушон, бозори саҳҳофон, баззозон, бозори тўқимдўзон тамоман ёниб кул бўлди. Бозордан сал баландроқда жойлашган мирзо хонақоҳи ҳам ёнди. Хуллас, масжиднинг учала тарафидаги бозорларнинг ҳаммаси ёниб битди».

Мазкур асарда учрайдиган мушриф, саркор, мухтасиб, кўкалтош, имом, мударрис, муаззин сингари мансаб-лавозимларга доир маълумотлар ҳам фан учун қимматлидир.

Темурийлар ўртасидаги тахт талашишлар ҳақидаги тафсилотлар, хусусан, 1469 йили Султон Абу Саид вафотидан кейин Умаршайх, Султон Аҳмад билан Султон Маҳмуд, Бойсунқур билан Султон Али ўртасидаги XVI аср бошларигача давом этган курашлар; XV асрнинг 80—90-йиллари Мовароуннаҳрда кечган воқеалар шарҳи ўта муҳимдир. «Мақомоти хожа Аҳро»-да Хондамирнинг маълумотларидан фарқ қиладиган тафсилотлар мавжуд. Умаршайх ташаббуси туфайли у билан Султон Аҳмад ўртасида Шоҳруҳияда тузилган сулҳ; Фарак (Чирчиқ) дарёсини кечиб ўтишда Султон Аҳмад қўшини кўрган талафотлар; Султон Маҳмуд мирзо томонидан Самарқанд муҳосараси, Султон Аҳмад амирлари ўртасидаги адоват ва уларнинг Султон Маҳмудни Ҳисордан чорлашлари воқеаси; Юнусхон² ва Умаршайхнинг Самарқандни қамал қилиши; Бойсунқур билан Султонали ўртасида Самарқанд тахти устида бўлган талашнинг (Бойсунқурнинг Кўксаройни ташлаб чиқиб кетиш тафсилоти) шулар жумласидандир.

Мисол тариқасида кейинги воқеадан баҳс этувчи парчани келтирамиз:

«Мирзо Бойсунқур ибн мирзо Султон Маҳмуд отаси вафотидан кейин Самарқанд тахтига ўтқазилди. Унинг мирзо Султон Али деган иниси бор эди. Ушанда у Самарқанд мулкига тобе

¹ Воқеа 1469 йилда содир бўлган.

² Мўғулистон хони (1462—1487). Султон Аҳмад мирзо ва Умаршайх мирзоларнинг қайнотаси.

бўлмиш Уратепа вилоятида эди. Дарвеш Муҳаммад тархон ва Султон Аҳмадга қарашли бошқа амирлар ҳамда Бойсунқур ҳузурдаги Ҳисор амирларидан Мир Шайх Абдулла барлос сингарилар Бойсунқурдан юз ўгириб, унга қаршӣ бош кўтардилар. Улар ҳар иккала мирзони қўлга олиб, Султон Алини тахтга ўтқаздилар. Бойсунқурни соқчи билан Самарқанд аркидаги Кўксаройга жўнатдилар. Мирзо Бойсунқур хожа Қалон (хожа Аҳрорнинг тўнғич ўғли хожа Муҳаммад Абдулла: шайбонийлар хужуми пайтида 1503 йилда Андижонда вафот этган) нинг муриди эди, унга ёрдам сўраб, мурожаат қилди. Бойсунқурнинг банд этилганини эшитиб, хожа Қалон даҳшатга тушди ва уни кутқазмиш чораларини кўрди. Ўз муҳибларидан саййид Мазқар қори Хоразмий авлодидан бўлган саййидзода Бозорга: «Уйингизга бир меҳмон келади, ҳозир бўлиб туринг», — деди. Бу ҳақда Бойсунқурга ҳам хабар берилди. Соқчинини пойлаб юриб, мирзонинг қаердан чиқиб кета олиши мумкин бўлган жойини ҳам белгилادилар. Мирзо ҳали ёш эди. Арkning қалъа деворидан осонгина ошиб ўтиб, мулозимини билан шаҳар девори ёнигача борди. Ундан ҳам ўтиб, ўша кечаси шу кунларда хожа маҳалла деб юритиладиган Хожа кафшир маҳалласига етиб борди. Хожа Қалон билан ҳалиги саййидзоданинг ҳовлилари шу ерда эди. Саййидзода дарҳол эшонга хабар қилди. Эшон етиб келиб, мирзо билан кўришдилар, унга далда бериб, саййидзодага: «Мирзони олиб, ҳеч ким хабар топмасдан туриб, Балхга жўнанг», — дедилар. Тонг отиши билан мирзонинг йўқолганидан ҳамма ваҳимага тушди. Ҳеч ким унинг тирик эканлигига бовар қилмас эди. Унинг қочиб қутулгани ва қаерда эканлигини билгунга қадар ҳамма мирзони ўлдирилган деб гумон қилиб юрди. Эртаси кунини мирзо Бойсунқурнинг тирик ва хожа Қалон хонадонига эканлигидан хабар топдилар. Барча амирлар ва акобирлардан Аҳмад Ҳожибек, хожа Абдулмақорим ўша маҳаллага, хожа хонадонига ошиқдилар ва мирзо билан кўришдилар. Каттаю кичик, бою камбағал барча раият тўпланиб келиб, мирзони олиб шаҳарга қараб йўналдилар. Издиҳом ва ғала-ғовур бошланди. Мирзо Султон Али ва шаҳардаги амирлар: амир Дарвеш Муҳаммад тархон ва бошқалар аркка қамаб қўйилди. Иккинчи кунини арк қўлга олинди. Султон Алига қарашли баъзи амирлар қочиб қутулдилар. Амир Дарвеш Муҳаммад тархон ва мирзо Султон Алини тутиб олишди. Амир Дарвеш Муҳаммад тархон ўлдирилди; мирзо султон Алининг бошига мирзо Бойсунқурнинг куши тушди. Алқисса, унинг кўзига мил тортишга ҳукм қилинди. Аммо, ҳазрати кичик хожа — Муҳаммад Яҳё унга хайрихоҳ эдилар ва мирзонинг кўзи омон қолди. Учинчи кечаси у эшоннинг хонадонига қочиб ўтди ва у ердан Бухорога кетди»...

Асарда жўгрофий маълумотлар, айниқса Иижакент (Тошкентга қарашли Паркат қишлоқларидан), Хожакент (Тошкентга қарашли қишлоқлардан), Жиззахнинг чўл ноҳиясидаги Синоп, Самарқанддаги Ҳассолон маҳалласи, Қаршининг Саджаҳон мавзеи тўғрисида қимматли маълумотлар мавжуд.

«Рашаҳот айн ул-ҳаёт» («Ҳаёт чашмасидаги томчилар»). Бунда юқорида номлари тилга олинган хожа Убайдулла Аҳрори валийнинг ҳаётидан баҳс этилади. Асар Фаҳриддин Али ибн ал-Ҳусайн Воиз ал-Қошифий (1463—1533) томонидан 1503—1504 йили таълиф этилган.

Бу асар ҳам муаллифнинг шахсий кузатишлари ва хожа Аҳрорга яқин кишиларнинг эсдаликларига асосланиб ёзилган. Езма манбалардан «Мақомоти саййид Амир Кулол», «Мақомоти ҳазрати хожа Баҳоуддин нақшбанд», «Силсилаи хожагон», Абдурахмон Жомий (1414—1492) нинг «Нафаҳот ул-унс», Муҳаммад Қози (1515 йилда вафот этган) нинг «Силсилат ул-орифин ва тазкират ус-сиддиқин», хожа Аҳрорнинг кӯеви Мин Абдулаввалнинг (1503 йил 28 майда хожа Муҳаммад Яҳё ўлдирилгандан 40 кун ўтгач вафот этган) «Масмуъот» («Эшитилган нарсалар») асарларидан истифода этилган.

«Рашаҳот»нинг 1444—1500 йилларда Мовароуннаҳрда бўлган сиёсий воқеаларга доир маълумотлари бениҳоят қимматлидир. Айниқса, мирзо Абдулла, Султон Абу Саид, Абулқосим Бобур, Султон Аҳмад, Султон Маҳмуд, Умаршайх сиғари теурийзодалар ўртасидаги Самарқанд тахти учун борган кураш ҳақидаги тафсилотлар муҳимдир.

Тарихий китобларда, айниқса, бадий асарларда, мирзо Улуғбек билан хожа Аҳрор ўртасидаги қандайдир келишмовчилик ва хожанинг Улуғбек мирзони ўлдиришда қўли борлиги ҳақида фикр айтилган. Лекин бу фикр аслида ҳақиқатга зиддир. Замондошларнинг гувоҳлик беришича, аслида хожа Убайдулла Аҳрори валий Самарқандга мирзо Улуғбек ўлдирилгандан кейин, яъни мирзо Абдулла ибн мирзо Иброҳим (1450—1451) нинг қисқа ҳукмронлиги даврида келган. Хожа Аҳрорнинг Тошкентдан Самарқандга кўчиб келиши кейинроқ, Султон Аҳмад замонида юз берган. Хожа Аҳрорнинг ҳаёт йўли ҳақида ёзган муаллифлар унинг Самарқандга дастлабки келиши ҳақида қуйидагича гувоҳлик берадилар: «Ҳазрати эшоннинг тушларида шарият қонунлари фақат шу хожанинг имодиди ила таҳким топиши мумкинлиги аён бўлгач, замири шарифларига шундай фикр келдики, бу маънони ҳукмдорлар мададисиз амалга ошириб бўлмас. Шунинг учун у замон султонлари билан кўришмоқ мақсадида Самарқанд тарафга қараб йўлга чиқдилар. Ушанда Самарқанд ҳукмдори мирзо Абдулла ибн мирзо Иброҳим ибн мирзо Шохруҳ эди. Уша сафарда мен ҳазратнинг мулозимлари қаторида эдим. Биз Самарқандга етиб келгач, мирзо Абдулланинг амирларидан бири ул ҳазрат ҳузурига чиқди. Эшон унга: «Бизнинг бу вилоятга келишимиздан мақсадимиз мирзонгиз билан кўришмоқ эди. Бу ишда бизга воситачилик қилсангиз савоб бўлур эди», дедилар. Амир густохлик билан жавоб қайтарди: «Мирзомиз ҳали ёш ва ўзбошимчароқ, у билан кўришмоқнинг фойдаси бўлмағай, унга дарвешлар ҳомийлигининг зарурати ҳам йўқ». Ҳазрат жаҳл билан дедилар: «Биз бу ерга ўз ихтиёримиз билан келмаганмиз, ҳукмдорлар

билан муносабат сифатида бизга [Оллоҳдан] ваҳий келган. Агар мирзоингиз бу борада ғамхўрлик қилмаса, ўрнига бошқалар келгай ва эътибор кўргузгай». Ул амир кириб кетгандан кейин ҳазрат деворга унинг номини ёзиб, муборак оғизлари суви билан уни ўчирдилар ва «биз бу подшоҳ ва [унинг] амирлари билан чиқиша олмасмиз», дедилар. Уша кунидек Тошкентга қайтиб кетдилар. Бир ҳафта ўтгач, ул амир оламдан кўз юмди, бир ойдан кейин эса султон Абу Саид Туркистон тарафдан пайдо бўлиб, мирзо Абдуллага қарши ўруш бачди ва уни ўлдирди».

Мазкур манбанинг жўроғий ва топографик маълумотлари ҳам эътиборга лойиқдир:

«Андоқ — Бухородан уч фарсах масофада жойлашган қишлоқ.

Исфижоб — Тошкент билан Сайрам оралиғидаги қасаба.

Ревгар — Бухорога қарашли қишлоқ, ундан олти фарсах масофада жойлашган. Ревгардан Бухорога бир фарсах шаръи¹ йўл.

Деггарон — Ҳазора тумани қасабаларидан; Кўҳак бўйида жойлашган ва ундан Бухоро шаҳригача тўққиз фарсах шаръи.

Қасри Орифон — Бухородан бир фарсах масофада жойлашган қишлоқ.

Хулбату — Ҳисор қишлоқларидан.

Фил марза — Бухоро шаҳри жанубида Ийдгоҳ яқинидаги қишлоқ.

Пирмаст — Вобканд қасабасига қарашли қишлоқ. Ундан Бухоро шаҳригача тўрт фарсах шаръи йўл.

Минор — Фаркат вилоятининг обод қишлоғи; Тошканддан тўрт фарсах масофада жойлашган.

Пешагир — Самарқанд вилоятига қарашли катта қишлоқ. Унинг шимоли-шарқида; Пешагирдан Самарқанд шаҳригача ўн икки фарсах.

Қосон — Қарши вилоятидаги қишлоқ, Бухоро тарафда жойлашган.

Версин — эшон хожа Қалоннинг хос қишлоғи, Самарқанд шаҳри билан унинг ораси икки фарсах шаръи йўл».

«Жомеъ ул-мақомоти Махдуми Аъзам». Асар кўпроқ Махдуми Аъзам Қосоний ёки Махдуми Аъзми Даҳбедий номи билан шўхрат топган нақшбандия тариқатининг йирик намояндаси, кўзга кўринган уламо хожа Аҳмад ибн саййид Жамолуддин Қосоний (1461—1542) ҳаёти ва фаолиятига бағишланган. У ҳазрат эшоннинг набираси хожа Абулбақо ибн Баҳоуддин томонидан 1617 йилда ёзилган.

Муаллиф асарни Махдуми Аъзамнинг яқин мусоҳиблари (мавлони Муҳаммад Али Ахсикатий, мавлоно Дўст саҳҳоф, мавлоно Бобойи ҳужрадор, ҳофиз Иброҳим, мавлоно Абдулжаббор, ҳофиз Ҳусайн, султон Муҳаммад, мавлоно Лутфуллоҳ, мавлоно

¹ Шаръи — 7 км га баробар масофа ўлчови.

Ҳомиддин ва ҳ. к.) берган маълумотлар ва ўзига тақш маноқиблардан истифода этган ҳолда ёзган.

Хожа Баҳоуддиннинг мазкур асари Урта Осиёнинг сиёсий тарихига доир бўлиб, шунингдек, ижтимоий-иқтисодий ва жўрофий мазмундаги янги ва қимматли тафсилотларга бой. Шайбонийлардан Кўчумхон, Жонибек султон, Аҳмад султон, Кепак султон ва Дўстмуҳаммад султоннинг Фарғона Қосони устига юришлари, Суюнҷожахоннинг Тошкентни олиши, Тошкент, Аҳси ва Андижон устида унинг билан Чигатоё авлодидан Султон Саидхон (1514—1532) ўртасидаги талашлишлар ва натижада халқ бошига тушган кулфатлар, Тошкент ҳокими Наврўз Аҳмадхон (Бароқхон) билан Самарқанд ҳокими Абдуллатифхоннинг 1550 йили Бухоро хонлиги тахти учун олиб борган кураши, ўзбек ва сафавий, шунингдек ўзбек-қозоқ муносабатлари ва Фарғона қирғизларининг ихтилоли ҳақидаги маълумотлар эътиборга лойиқдир.

Улардан баъзиларни қуйида келтирамыз:

«Бароқхон билан Абдуллатиф 200 минг нафардан ортиқ лашкар билан Бухоро устига юриш қилганларида [Махдуми Аъзам Қосоний] ҳазрати эшон ўз асҳобу аҳбоби билан Бухорода хонақоҳларида ўлтирган эдилар. У кишининг ҳузурига Абдулазиз султон [ибн Убайдуллахон] (1539—1550) ва Муҳаммад Раҳим султон [ибн Убайдуллахон] келиб таъзим ва тақрим бажо келтириб, [ул кишидан] мадад сўрадилар ва «ҳазратимиз раҳму шафқат кўргизиб шаҳардан чиқсалар ва [Бароқхон билан Абдуллатиф] хонлардан қамални бўшатишни ва лашкарларини олиб кетишларини сўрасалар. Бизга улар билан учрашмоқ ва тобелик билдирмоқнинг имкони яратилса». Ҳазрат Эшон султонлар илтижосига кўра, баъзи муридлари ҳамроҳлигида шаҳардан ташқарига чиқдилар. Лашкар саф тортиб турган жойга етганларида икки минг нафарга яқин олачопонлар¹ ҳазратнинг атрофига йиғилиб, [унинг] мулозимларини ўраб олдилар... Бир муддат ҳазрат отдан тушмай атрофни кузатиб турдилар. Шунда бебахт ва густоҳ, лаънати султон Иброҳим қаҳ-қаҳа отиб ва мазах қилиб пайдо бўлди ва ҳазратга қарата: «Ҳа, ҳа, у энди орамизда ўз бозубандларига Убайдуллахон билан Жонибек султон фарзандларига ўхшаган харидор топмоқчи». Ҳазратнинг шу даражада диққати ошдики, ўша Иброҳимнинг қачон келиб, қачон кетганини ҳам пайқамай қолдилар. Бароқхоннинг амирларидан бири ҳазратни эҳтиром билан ўз чодир сари бошлади, узрхоҳлик қилди ва ҳалиги бекнинг густоҳлиги учун туркий лафзда: «Э, хожа, у бир ит бўлгач, қопмоқ одатдир», — деди. Бир фурсатдан кейин ҳалиги бебахт келиб, ҳазратни яна ҳақорат қилмоқчи бўлди. Аммо, амирлар уни босиб, чиқариб юбордилар».

¹ Олачопонлар — фикримизча, хоннинг махсус хизматида бўлган ва маълум имтиёзга эга бўлган аскарлар.

Бир неча муддат ўтгач, ҳазрати эшон баъзи ходимлари билан Бароқхон ҳузурига жўнади ва бир оз тааммуддан кейин деди: «Лашкар тортиб ўз мулкингиздан чиқишниги не ҳожати бор эди, юриш қилинганда Хуросон устига борган маъқул эди, бу ғазот бўларди ва катта ўлжа тушган бўларди. Беҳуда тараддуд қилиб, мусулмонларни безовта қилишдан мурод не эди? Маслаҳатимиз шулким, ё Хуросон сари юришингиз, ёки ўз мулкингизга қайтмоғингиз лозим, токи мусулмонлар сояи давлатингизда роҳат ва фароғат топсинлар ва давлатингиз дуосида бўлсинлар». Хон жим ўлтираверди. Ҳазрат яна илтифот билан: «Убайдуллахон билан Жонибек, ҳар қайсиси ўз даврида, сенга мурувват ва ёрдам кўрсатди; бугун бўлса сен уларнинг фарзандлари қонини тўкмоқ ва мусулмонларни босқин қилмоқ учун келдинг. Бу ишинг билан Оллоҳдан ва унинг расулидан кўрқмайсанму?» Хон яна лом-мим демай тургани учун Султон Иброҳим [яна] густоҳлик қилиб деди: «Хонимиз Маккагача бўлган барча юртларни тасарруф этади, лекин Бухорони олмай туриб Хуросонга юриш қилмайди». Ҳазрати эшон ғазаб билан бармоқлари билан ишора қилиб, «мана буни оласанлар!»— деди ва Бароқхоннинг кўшинини тарк этди.

...Бир оз вақт ўтиб Қистин қора султон (шайбонийлардан: Балх хони; 1526—1544) Бухорога мадад бермоқ учун жўнаётган экан, ҳазратга маъзиратнома жўнатиб, оқ фотиҳа беришларики сўради. Маъзиратномада жумладан шундай дейилган: «Биз етимча ва бечорамиз, нимагаки эришган бўлсак, Сизнинг ва мулозимларингизнинг дуоси туфайлидир. Ҳозирча Қаршини эгаллаб, ўрнашиб олдик. [Бароқ ва Абдуллатиф] хонлар бундан хабар топишгач, кўшинларида тартибсизлик ва ғалаён бошланиб, тайёр турган овқатларини ҳам ташлаб, оғир юкларини ҳам олмай, Бухоро қамалини бўшатдилар ва Қаршига қараб йўналдилар. Қаршига етиб, уни қуршаб олдилар. Ундан бир оз лашкар чиқиб, улар билан каттиқ жанг қилди ва ғолиб келди. Хонлар енгилиб, ўз вилоятларига қараб чекиндилар...»

«Жомеъ ул-мақомот»нинг Чинғатой авлодидан Тошкент ҳокими Султон Маҳмудхон (1487—1503) нинг Косонга Аҳмад мўғул бончилигида босқин уюштиргани, Фаркатни ва унинг тева-рак-атрофидаги қишлоқларни талагани, шайбоний лашкарларнинг Хуросон ва Сеистонга 1528—1529 йилларда босқин қилгани, Фаргона қирғизлари орасидаги ўзаро кураш, баъзи қирғиз қавмларининг Чустга қарашли Сафедбулоқ мавзеига бостириб кириши ҳақидаги маълумотлари бениҳоят қимматлидир.

Асарда айниқса сув ва суғориш билан боғлиқ тафсилотлар эътиборга лойиқдир. Бу ҳақда, хусусан, бундай дейилган: «Биз кунини ҳазрат эшон Бухоройи шарифдан Самарқанд сари йўлга чиқдилар. Санги Сабз мавзеига етганларида у кўшининг олди-дан бир тўда отлиқлар чиқиб ва отларидан тушиб ҳазратга таъзим қилдилар. Ҳазрат эшон: «Қим бўласизлар?» — деб суриштирдилар. Улар «биз мироблармиз, ҳазрат хон бизни сув бошига жўнатган эдилар, [лекин] Самарқандгача бориб, қуруқ

қайтиб келаётимиз; ҳазрат хонга нима дейишимизни ҳам билмаймиз, дейишди...»

«Бир вақтлар Қўҳак дарёси шу даражада қуриб қолдики, унинг бирор томчи суви ҳам қолмади. Офаринкент тумани аҳолиси келиб, ҳазрат эшонга зорландилар...»

«Ҳазратнинг яқин дўстларидан Абдулкарим тархон шундай ҳикоя қилади: «бир куни Қўҳак дарёси тошиб, Соғарж дарёси тарафга бурилиб оқа бошлади. Даҳбедга етиб, унинг катта қисмини сув босди, ҳатто ҳазратнинг чорбоғи ва мавлоно Мир Муҳаммад мазоригача [бўлган ерларни] сув босди. Ушанда ҳазрат эшон қишлоқ калонтарларига¹ дарёнинг ҳар икки қирғоғини айланиб чиқишни ва сувни боғлашнинг қулай жойини топишни буюрдилар... Фармонга кўра биз дарёнинг ҳар икки қирғоғи бўйлаб юрдик, уч кун кездик, лекин дарёни тўса олмадик. Охири яна ҳазрат эшон ҳузурларига бориб бундан уни хабардор қилишга мажбур бўлдик. Ҳазрат эшон ўринларидан туриб, Мир Муҳаммад мазори тарафга қараб юрдилар. Биз ҳам [унинг кетидан] эргашдик. Қарасак, мазорни бутунлай сув босган, мақбара қисмларининг баъзи ерлари нураган». «...Бир оз муддат ўтгач, Офаришкент халқи ҳазратга қараб: «Э, хоҷам, сув Даҳбед тарафга оқиб, биз тарафга оқмай қўйди», дедилар».

Хожа Абулбақошнинг асарида зироатчиларнинг экинзорларига чигирткалар ҳужум қилгани, маҳаллий маъмурларнинг бебошликлари, мусулмонларга нисбатан зулми ҳақида ҳам маълумотлар мавжуд.

Жўғрофияга доир маълумотлардан манбадаги Фарғона Қосони, Даҳбед, Сойлик (Тошкент Оқтоши яқинида), Ахсикатнинг Қизилработ мавзеи, Дўлдой қишлоғи, Қаршининг Қўзи мундақ, Миёнқолнинг Гармакўз мавзелари, Ҳисор билан Самарқанд ораллигидаги Сангардақ, Бухоро ва Қармақа орасидаги Хомработ тўғрисидаги тафсилотлар эътиборга лойиқдир.

«Равзат ар-ризвон ва ҳадиқат ал-ғилмон» («Жаннат боғи ва гилмонлар ҳадиқаси»). Бу Жўйбор хоҷаларидан хожа Муҳаммад Ислом, хожа Саъд, хожа Тожиддин Ҳасан ва бошқаларнинг маноқибларидан иборат. Асар 1589/90 йили ўша хоҷаларнинг сармушйиси Бадриддин Кашмирий тарафидан ишро этилган.

Асар ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий масалаларга доир маълумотларга бойлиги билан шу турдаги манбалардан ажралиб туради.

«Равзат ар-ризвон»нинг биринчи ва еттинчи бобларида Абдуллахоннинг 1557 йили Бухорони эгаллашига қадар Мовароуннаҳрда, Қозоғистон, шунингдек, улар билан қўшни бўлган Шарқ мамлакатларида 1585—1590 йилларда кечган сиёсий воқеалар ҳақида қимматли маълумотлар мавжуд. Асарда келтирилган маълумотлар Урта Осиё, Хуросон ва Шарқий Туркистон тарихига доир бошқа асарлардаги мавжуд маълумотларни, кўпгина воқеалар тафсилотларини ҳам тўлдиради.

¹ Калонтар — ишбошилар, қишлоқ оқсоқоллари.

Асарда келтирилган шайбонийлар (Абдуллахон, Муҳаммад Амин султон, Худайберди султон, Жувонмард Алихон, Кепак султон, Динмуҳаммад султон, Хусрав султон, Абдулқуддус султон ва ҳ. к.), Кошғар ҳукмдорлари (Абдурашидхон, Муҳаммад Қурайш султон), Бадахшон ҳокими Сулаймоншоҳ каби ҳукмдорларнинг хожа Муҳаммад Ислоом ва унинг вориси хожа Саъдга ёзган мактубларининг нусхалари, Абдуллахон ва Абдулқуддус султонлар фармонларининг матни ҳам Ўрта Осиё, Хуросон ва Шарқий Туркистоннинг ўша даврдаги ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий ҳаёти тарихини ўрганишда катта қимматга эгадир.

«Равзат ар-ризон» нинг олтинчи боби бизни Ўрта Осиёнинг XVI асрда ўтган ва бизга кўпинча номаълум бўлган адиблари (Меҳри Бухорий, Шаҳидий, Нажми Кеший, Холиқ Бадахший, Форобий, Ҳисорий, Раҳими Самарқандий, Ҳофиз Хусайн) ҳамда уларнинг асарларидан айрим парчалар билан ошно қилади. Бу маълумотлар Ўрта Осиёнинг XVI асрдаги адабий ҳаётини ўрганиш учун муҳимдир.

«Равзат ар-ризон» нинг қиммати яна Бухоро хонлигининг XVI—XVII асрлар ижтимоий-сиёсий ҳаётида муҳим ўрн тутган Жўйбор шайхларининг феодал хўжалиги ҳақида тўла тасаввур бера олиши билан ҳам ўлчанади. Мисол тариқасида Абдуллахон II нинг ва бошқа шайбоний ҳукмдорларининг «Равзат ар-ризон» туфайли бизгача етиб келган баъзи фармонларидан келтирамиз:

«У ҳеч нарсага муҳтож эмас!

Абулғози Абдулла Баҳодирхон сўзимиз.

...Ушбу халифатнишон хонадонга доимо эш бўлган зафарлар ҳазрат хожанинг марҳамати ва мадади орқасидандир. Шунинг учун ҳам ул ҳазратнинг бу караму саховатлари ва мушоҳадаларини ўзимизга қонун деб ҳисоблаймиз. Бу муқаддимадан муддао шулки, Марви шоҳижаҳон вилоятининг қишлоқлари ва экин экиладиган ерлари ва мулку суюрғоллар ул қудсий паноҳ... солик ва сарварлар қавмининг етакчиси, улуғ авлиёлар авлоди, порсолик ва нажобат хулосаси, маржаи фузало... аъло ҳазрат... хожа Қалонхожага меросий мулк ва унга тааллуқдор экани маълум бўлди. Бизнинг равшан фикримиз ул ҳазрат экинзорларига ғамхўрлик қилишдан иборат экан, мазкур қишлоқлар, наҳру зироатларни ул ҳазратнинг мулки ва суюрғоли эканлигини инобатга олиб, молу жиҳот, муқаррарий, ихрожат, миробона, коҳ, тарҳ, собун¹ ва шу сингари олиқ-солиқлар хусусида безов-

¹ *Муқаррарий* — аниқ ва белгилаб қўйилган солиқлар; *ихрожат* — давлат идораси хизматчиларининг харажатларини қоплаш учун аҳолидан тўпланадиган солиқ; *миробона* — миробларнинг маоши учун халқдан йиғиладиган солиқ; *коҳ* — қўшнанинг эҳтиёжи учун халқдан тўпланадиган ем-хашак йиғими; *тарҳ* — мажбурият (бунда раят давлат омборидан бирон нарса, кўпинча дон-дун сотиб олганда қиммат нархлар билан олиб, сотганда арзонга сотишга мажбур бўлган); *собун* (сабан) — ер ҳайдашга киришилганда ва ҳосил йиғиштириб олинганда ўтказиладиган маросим ва уни ўтказиш учун аҳолидан тўпланадиган йиғим.

та қилмасликларини буюрамиз; ул зотдан одам сўрамагайлар, раиятларини бошқа тарафларга кўчирмагайлар. Улуғ амирлар, масъул вазирлар, ул вилоятнинг амалдорлари, ҳокиму кад-худолари фармонимизга риоя қилмоқлари ва ўзларича бирор иш кўрмасликлари лозимдир; ул ҳазрат ёбисотларидан¹ танобона² талаб қилмасулар; мулкларини меросий ҳисоблаб, уни дарубаст³ ўрнида кўргайлар, мулкларини янгидан таноблаб, яна бирор нима талаб қилмасулар ва ул ҳазратнинг мулозимларига ғамхўрлик қилиш зарур ва мажбурий ҳисоблансин. Қонунга хилоф иш тутмай, шоҳона олий фармоннинг ҳар бир сўзига итоат этиб, унга риоя қилсинлар, ушбу фармоннинг ҳар йили янгилаиниши талаб этилмасин ва зиммаларидаги мажбуриятлар чизигидан чиқмасинлар.

1572 йил август-сентябрь ойида берилди».

«Оллоҳ ҳеч нарсага муҳтож эмасдир!

Абулғози Абдулла Баҳодирхон сўзимиз.

Эътиمودли, қадимдан дўстлик ихлосида собитқадам бўлган мулла Муҳаммадбийга маълум бўлсинки, Олий ҳазрат, валий даражат, тўғри йўлга бошловчи, қутб ул-ақтоб хожа Қалонхожаини Вахш мавзенда чиқараётган анҳорини қазиш ишларига Ҳисор вилоятидан 10000 нафар мардикор сафарбар этиши маъмур этилади. Мазкур ишга мутасадди қилиб ул жанобини тайинлагаймиз ва у [зудлик билан] ҳазратнинг ҳузурига етиш бормоғи ва амру фармони бажо келтурмоғи лозим...

1583 йил апрель ойи».

«Оллоҳ тўқисдир!

Абулғози Абдулла Баҳодирхон сўзимиз.

Ҳисор, Денов, Қубодиён вилоятларининг арбобу калонтар ва раияти ва Шаҳри сафонинг аймоғи ушбу фармонни олиши билан ҳазрат қутб ул-ақтоб хожа Қалонхожаининг, Оллоҳ унинг осойишини давомли қилгай, Вахшдаги мулкида анҳор қазиш ишлари учун 10000 нафар мардикор йигиб бериши зарур; бу иш мутасаддиларига ғамхўрлик кўргузсинлар. Ушбу фармон вожиб ва мажбурийдир.

1585 йил май ойи».

Энди мактублардан бир неча парча келтирамиз. Асарда юздан ортиқ мактуб пухаси келтирилган бўлиб, улар қуйидаги масалаларга тааллуқлидир: 1) Бухоро хонлигининг ички сиёсий аҳволи; 2) ижтимоий-иқтисодий масалалар; 3) Бухоро хонлигининг Балх, Хива хонликлари, Бобурийлар давлати, Эрон ва Шарқий Туркистон билан муносабатлари.

Шайбонийлар сулоласидан 1552 йилгача Насаф ҳокими, кейин Соғарж ва унинг ноҳиялари ҳокими Худойберди султоннинг мактубларидан:

¹ Ёбисот — қўриқ ер.

² Танобона — ҳар бир таноб экнидан олинadиган солиқ.

³ Дарубаст — суюрғод қилиб берилган ва дахасиз ҳисобланган мол-мулк.

...мақтов ва илтижолардан сўнг, олам сирларини ўрганувчи ул ҳазратнинг хотирига равшан бўлганки, биз билан ҳурматли саодатли оғамиз Муизиддин Абдулла Баҳодир билан орамиздаги дўстлик ва иноқлик олий даражададир ва келажақда ҳам шундай бўлиб қолишига умидвормиз; ихтилофлар эса бартараф этилгусидир. Алқисса, содир бўлган низо ва жудоликларким, ҳанузгача султонлар орасида воқеъдур, Шайхин ва Офаринкент туманларининг кўпчилики райяти тарқалишиб кетиб, Бухоро ва Миёнқол тарафларга кетиб қолдилар. Шунинг учун мусулмонларнинг осойишталиги учун ғамхўрлик кўргизиб ва ҳазрат парвардигор мададидан умидвор бўлиб уларни ўз ватанига қайтаришингизни илтижо қилурмиз. Мазкур биродаримизга қарашли халқ билан бизнинг райятимиз ўртасида ўзаро борди-келди муносабатлари тез-тез бўлиб тургани сабабли истардикки, ул жаноб ва унинг мулозимлари улар билан яхши муносабатда бўлсалар ва у ерлардан ғалла олиб келиб, бу томонлардан хоҳлаган нарсаларини элтиб, айрибош қилишга мўъдилк кўрсатмасалар. Савобли ишлар тараддуди ва саъй-ҳаракати олижаноб кишиларнинг хислатидур... Азиз авлиёлар ва олижаноб шайхлар бундай таҳсинга лойиқ бўлиш ва феълни расм қилиб, обрў-эътибор қозондилар. Сиз ҳазрат замон соҳиби ва даврон шўхрати экансиз, илтифотингиз билан бу ихтилофларнинг олди олинур...»

XV асрнинг 80-йилларида Андижонда турган Муҳаммад Амин султон ибн Наврўз Аҳмадхоннинг мактубларидан:

«... сониян ул ҳазрат замирига равшан бўлганки, қадим замонлардан бери бутун дунё ҳаваси ва ҳасадини кўзгаб келган Мовароуннаҳр аслида бир аждод авлодлари бўлмиш оғанилар, қариндошлар ўртасидаги низо ва хунрезликлар туфайли, агар биргалашиб унинг олди олинмаса, хароб бўлгусидир. Низолар, агар кучайгудек бўлса, афсус ва надоматлар фойда бермагай. Ул ҳазрат бандаларидан садоқатли дўст сифатида илтимосимиз шулки, саъй ва ғайрат кўргизиб, низо ва адоват оғаниларнинг дўстлиги ва иноқлиги, мусулмонлар орасида осойишталик ва фаровонлик билан мубаддал бўлса..., мулозимлар орасида энг мартабали ва содиқ дўстимиз, қадим мухлисимиз яна сизга муҳим ишлардан сўзлаб берур...»

Урта Осиёга қўшни бўлган Шарқий Туркистоннинг XVI асрнинг иккинчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий аҳволини ўрганишда Кошғар хонларидан Абдурашадхоннинг фарзандлари Сўфи султон, Абдулқаримхон ва Қўрайш султонларининг ҳазрат элчонга йўллаган мактублари ва арзнонамалари ҳам катта қимматга эга.

Ушбу йирик асарнинг фазилатлари келтирилган маълумотлар билан чегараланмайди, албатта. Асар жўгрофий ва этнографик маълумотларга ҳам бойдир. Шунинг учун ҳам бу мулоҳазалар «Равзат ар-ризвон» ни маҳсус тадқиқ этишни тақозо этади.

«Насимат ул-қудс мин хадойиқ ул-унс» («Иноқлик боғларидан эсган муқаддас насим») — нақшбандия тариқатининг Ҳиндистондаги намояндаси хожа Муҳаммад Бақо Сирҳиндий (1563/64-1603/04) топшириғи билан 1622 йилда Муҳаммад Ҳошим ибн Муҳаммад Қосим ан-Нуъмоний ал-Бадахшоний тарафидан ёзилган йирик асар (754 varaқ). У XVI—XVII аср бошларида Урта Осиё, Хуросон, Ҳиндистон ва Шарқий Туркистонда истиқомат қилган нақшбандия хожалари шайхларининг ҳаёт йўли тарихидан иборат бўлиб, юқорида номи зикр этилган Фахруддин Али ибн ал-Ҳусайн Воиз ал-Қошифийнинг «Рошаҳоту айн ул-ҳаёт» асарининг давоми деса ҳам бўлади.

Асар катта илмий қимматга эга бўлиб, ҳозиргача тадқиқ этилмаган. У турли-туман маълумотларга бой, айниқса нақшбандия тариқатининг Шарқий Туркистонга ёйилиши ва таъсирини ўрганишда қимматли манба бўла олади. Сўзимизнинг исботи учун асардан икки парча келтирамыз:

Хожа Аҳрор авлодидан хожа Муҳаммад Юсуф ҳақида:

«...Шоҳибекхоннинг ишлари бузилгач (яъни 1510 йилда ўлдирилгач), у Қошғарга кетиб қолди. Султон Саидхон унга зўр эҳтиром кўргузди ва у ерда муридларини кўлайтириш ишига имкон яратди. Хожа Юсуф 1532 йил 16 сентябрда вафот топди». «Тарих-и Рашидий» муаллифи унинг вафоти тафсилоти ҳақида қуйидагиларни ёзади: «Хожа Хованд Маҳмуд (хожа Аҳрорнинг набираси хожа Шаҳобуддин Маҳмуд хожа Аҳрор оғир бетоб бўлганда табиб излаб Ҳиротга Алишер Навоий ҳузурига борган) мурид овлаш учун Қошғарга келганда у билан хожа Юсуф ўрталарида ихтилоф чиқди. Бир кун и мен хожа Хованд Маҳмуд ҳузурига борсам, [унинг] хонасида хожа Юсуф ўлтирган экан. Афтидан [ўртада] баҳс бўлган. Хожа Маҳмуд дарғазаб бўлиб деди: «Муҳаммад Юсуф, бу гапларнинг не ҳожати бор. Сен отаннинг муриди бўлсанг, мен ҳам он ҳазратга муридман... Бундан ташқари сен ўғлим тенги одамсан». Хожа Юсуф жавоб қилди: «Мен ҳам он ҳазрат карамидан баҳра топганман...». Низо тугади ва хожа Хованд Маҳмуд шу кунгича Бадахшон тарафга жўнаб кетди. Икки-уч кундан кейин кимдир менга хожа Юсуф оғриб қолиб [ўша мамлакатда] вафот этгани хабарини айтди».

Хожа Муҳаммад Порсонинг аждоди хожа Тожиддин ҳақида мана буларни ўқиймиз:

«Хожа Тожиддин — улуг Ҳофизиддин Бухорий (яъни хожа Муҳаммад Порсо) нинг бобокалони хожа Рашидиддиннинг авлодидир. Хожа Рашидиддиннинг отаси хожа Шужоҳ Чингизхон тўғғени пайтида Мўғулистонга кетиб қолган ва хожа Рашидиддин ўша ерда таваллуд топган эди. Унинг сазй-ғайрати туфайли ўша ноҳиялардаги мўғуллар мусулмон бўлди. Хожа Аҳрор [валий] замонида хожа Тожиддин Мовароуннаҳрга келган ва мавлоно Ироқ Тусийга шогирд тушган. Мавлоно он ҳазрат хожа Аҳрорнинг уқин дўстларидан бўлганидан хожа Тожиддин унинг илтифоти ва суҳбатига мушарраф бўлди. Узоқ йилларни у ўшал мавлононинг оstonасида ўтказди, [унинг] лутфу кара-

мига сазовор бўлиб, сўнг Қошғар шаҳарларидан Турфонга жўнаш учун рухсат олди.

Турфон ҳокими унинг келишини ўзи учун омад деб билиб, унга ва авлодларига ҳурмат ва эҳтиром кўргизди. Уларнинг баъзилари бугунги кунда ҳам ўша мамлакат нсъматларидан баҳраманддирлар...»

Хожа Исҳоқ ибн Махдуми Аъзам Қосоний тўғрисида:

«Ул ҳазрат Мовароуннаҳрдан Қошғар ва Хўтан тарафга отландилар. Унинг саъй-ҳаракати билан халқ ҳақ йўлга тушиб олди. Қошғар ҳокими Муҳаммадхон ҳам унинг садоқатли муридларидан бирига айланди. Хуллас, нақшбандия тариқати у ерларда хожа туфайли томир олди. Кейин ўрнига муриди Девон Аштарни қолдириб, ватанига қайтиб келди ва 1599 йилда вафот топдилар. Отасидан кейин ўзи яшаган Даҳбед яқинидаги Сафед қишлоғида дафн этилган».

Кўриб турибсизки, авлиёларнинг маноқиблари турли-туман ҳужжатли маълумотларга бой бўлиб, шубҳасиз, феодал жамиятнинг ижтимоий-иқтисодий, сиёсий ва маънавий ҳаётини ўрганишда муҳим тарихий манба бўла олади.

МАРКАЗИЙ ОСИЁ ТАРИХИЙ МАНБАЛАРИНИНГ УРТА АСРЛАРДА УРТА ОСИЁ БИЛАН ХИТОЙ УРТАСИДАГИ САВДО, СИЁСИЙ ВА МАДАНИЙ АЛОҚАЛАРНИ УРГАНИШДАГИ УРНИ

Урта Осиё ва Хитой халқлари ўртасидаги савдо, сиёсий ва маданий алоқалар кўп минг йиллик тарихга эга. Урта Осиё ва Хитойнинг феодал ҳукмдорлари олиб борган, агрессив ташқи сиёсатнинг маҳсули бўлган бот-бот ўзаро урушлар узоқ давом этган тинч-тотувлик муносабатлари билан алмашиб турган. Аммо икки қўшни мамлакат ўртасидаги қадимги ва ўрта асрлардаги алоқалар етарли даражада ўрганилган эмас, воҳоланки, бу масалани ҳар томонлама ва чуқур ўрганиш фойдалан холи эмасдир. Бунда Хитой солномалари билан бир қаторда мусулмон жўғрофлари, тарихчилари томонидан араб, форс, турк тилларида ёзилган ноёб асарлар муҳим манба бўлиб хизмат қилади. Бу асарлар ҳам фактик материалларга бойдир. Жумладан, машҳур тарихшунос ат-Табарий (839—923) нинг «Тарих ар-расул ва-л-мулк ва-л-хулафо» («Пайғамбарлар, подшоҳлар ва халифалар тарихи») номли кўп жилдлик асарида VII—VIII асрларда сосонийлар Эрони, Урта Осиё ҳамда Хоразмнинг Хитой билан ўзаро сиёсий муносабатлари тўғрисида беинҳоят қимматли маълумотлар учрайди. Бунда сўнгги сосоний подшоҳ Яздижард III (632—651) тарафидан Эронга бостириб кирган арабларга қарши курашда ёрдам сўраб Хитойга элчи юборилганлиги тўғрисида маълумот келтирилган. Ат-Табарий, шунингдек император Тай-цзун (627—650) томонидан Яздижард

III га юборилган жавоб мактубининг қисқача мазмунини ҳам келтирган. Мактуб мазмунидан маълум бўлишича, Тан империяси бундай ишга «номақбул ҳаракат» деб қўл урмаган.

Ат-Табарийнинг мазкур асарида арабларнинг, аниқроғи халифа Ал-Валид I (705—715) нинг Хуросондаги ноиб Қутайба ибн Муслим (715 йилда Андижон яқинидаги Қилчмозор мавзеида ўлдирилган) нинг Қошғарга қилган юриши ва бу юришнинг тинч йўл билан ҳал бўлганлиги тўғрисидаги маълумотлар ҳам мавжуд.

С. П. Толстов VII аср Хоразм тангаларини ўрганш жараёнида тўпланган материал ҳамда афтидан қандайдир Хитой манбасига асосланиб, Хоразмшоҳ Шавшафар томонидан Хитойга элчилар юборилгани тўғрисида маълумотлар беради. С. П. Толстов жумладан бундай деб ёзади: «Арабларга қарши душманлик руҳидаги бу ҳаракат Хоразмнинг араб-хитой курашида янгидан мустақилликка интилишидан далолат беради».

Ўрта Осиё билан Хитойнинг VIII—X асрлардаги ўзаро муносабатларига: онд масалалар ал-Утбий (тахм. 961—1036), ибн ал-Асир (1160—1234) асарларида ҳам ўз аксини топган. Чупончи, ибн ал-Асирнинг кўп жилдлик умумий тарихида Ўрта Осиёнинг араб ҳукмронлиги (VIII—IX асрлар), қорахонийлар (999—1212) ва салжүқийлар (1038—1194) даврида Хитой ва Қошғар билан ўзаро муносабатлари тўғрисида оригинал маълумотлар мавжуд. Ибн ал-Асирнинг 751 йилнинг июль ойида Тароз (Қозғонистоннинг ҳозирги Жамбул шаҳри) яқинида Хитой қўшинлари билан араб-ўрта осиелик қўшинлар ўртасида бўлиб ўтган катта уруш тўғрисидаги маълумоти диққатга сазовордир, Хитой қўшинларига Гао Сяньчжи, араб-ўрта осиелик қўшинларга эса Зиёд ибн Солиҳ қўмондонлик қилган эди. Ибн ал-Асир хусусан бундай деб ёзади: «Мазкур йилда Фарғона ихшиди (подшоеси) ва Шош (Тошкент) малики (шоҳи) аразлашиб қолишган эдилар. Ихшид Чин подшосидан кўмак сўради ва у 100 минг жангчидан иборат қўшинни Тошкент ҳокимига қарши ихшидга ёрдамга юборди. Шош подшосини ўраб олдилар, охир-оқибатда у Чин подшосига таслим бўлди. Бу воқеа арабларнинг Хуросондаги ноиб Абу Муслимнинг қулоғига етди ва у билан урушишга Зиёд ибн Солиҳни юборди. Араб-Ўрта Осиё қўшинлари билан Хитой қўшинлари Тароз дарёси бўйида тўқнашдилар ва мусулмонлар бу жангда ғолиб келдилар...».

Сомонийлар давлатининг Қошғар билан савдо ва маданий алоқалари, Қошғар шаҳарлари (Қошғар, Хўтан, Артуж ва б. қ.) нинг аҳволи, Мўғул қошнининг 1239—1254 йиллардаги Хитойдаги ноиб хоразмлик Маҳмуд Ялавочининг (1254 йилда Хонбалиқ—Пекинда вафот этган ва ўша ерга дафи этилган) ҳаёти ва фаолияти билан боғлиқ бўлган ноёб материаллар Жамолуддин Қарший (1230 йилда туғилган, вафот топган йили маълум эмас) нинг «Мулхақот ас-Суроҳ» («Ас-Суроҳ» китобига қўшимчалар», 1302—1306 йилларда ёзилган) асарида учрайди.

Амир Темур ва унинг ворислари даврида бундай муносабатлар янада тараққий этди. Бу ҳақда ўша даврнинг машҳур муаррихларидан Фасиҳ Аҳмад Хавофий (1375—1442) ва Абдураззоқ Самарқандий (1413—1482) лар ўз асарларида қўлаб қимматли фактик материаллар келтирганлар.

Фасиҳ Аҳмад Хавофий Шоҳруҳ, Улуғбек ва бошқа темурий ҳукмдорлар билан Минь императори Чэн-цзу (1403—1425) ўртасида 1407—1408, 1412—1413 ҳамда 1418—1419 йилларда элчилик муносабатлари мавжуд бўлганлиги тўғрисида ёзган. Биринчи Хитой элчилари 1407—1408 йилларда Самарқандга, кейинроқ Хиротга «соҳибқирон Амир Темурнинг вафоти муносабати билан таъзия изҳор қилиш учун ташриф буюрган» эди. Иккинчи (1412—1413) ва учинчи (1418—1419) элчиликнинг мақсадлари эса ўзаро дўстона муносабатларни янада мустаҳкамлаш, савдо алоқалари ва бошқа муносабатларни яхшилашдан иборат бўлган. Ана шу мақсадларда темурийларнинг Ардашер тавочи, Ғиёсиддин наққош, Шодихожа, амир Қўкча, Султон Аҳмад бошчилигидаги элчилари ҳам Хитойга борганлар. Шуни ҳам алоҳида таъкидлаб ўтиш керакки, Хитойдан келган элчилар темурийларга шоҳона тухфалар: хитой атласи, камка, таргу¹, чинни идишлар, Хитой қоғози, қамшидан ясалган буюмлар, сз қушлари (лочин) келтирганлар. Мисол тариқасида Чэн-цзунинг Шоҳруҳ номига ёзган бир мактубини келтирамиз: «Улуғ подшоҳ Дай-Минг Шоҳруҳ султонга мактуб йўллайди. Биламизки, Оллоҳ таоло уни билимдон ва ҳар тарафлама етук қилиб яратганким, ислом мамлакати тўғрисида ғамхўрлик қилсин, унинг мурувватидан мазкур мамлакат фуқаролари роҳат-фароғатда кун кечирсин. Ақл-заковатли, доно, одил султон барча мусулмонлардан донороқ ва заковатлироқ бўлиб чиқди ҳамда Оллоҳнинг амрига ҳурмат билан бош эгди ва [бундан кейин ҳам] Оллоҳ томонидан топширилган юмушни муносиб қилиб адо этсинким, бу мактўв ва қўллаб-қувватлашга лойиқдир. Бундан аввал биз сарой амири Ли-Дани бир гуруҳ одамлар билан ҳузурларига юборган эдик. Улар султон ҳузурига етиб бориб амалдаги тартиб-қоидага мувофиқ зўр ҳурмат ва илтифотлар изҳор этдилар. Ли-Да ва у билан бирга борган одамлар қайтиб келиб хабар қилдиларки, «Бизга ҳаммаси маълум ва равшан бўлди» деб Бек-Бука (Ардашер тавочи — Б. А.) ва Сизнинг у билан бирга юборган одамларингизни Ли-Да ва унинг ҳамроҳлари билан Сиз совға қилиб юборган отлар, қоплонлар, шерлар билан қўшиб мазкур саройга олиб келдилар. Биз улар келтирган совғаларнинг ҳаммасини кўздан кечирдик. Сиз бизга нисбатан самимий меҳр-муҳаббат кўрсатдингиз, бунинг учун биз Сиздан ғоят миннатдормиз. Ислом дини ёйилган Ғарб мамлакатларида ақл-заковат ва донишмандликда Шоҳруҳдан

¹ Камка — шарқ услубида тўқилган тулдор ипаклик мато, турли-туман нақшлар билан безатилган. Таргу (турча — ичимлик) — афтидан эвразор ёки қимматбаҳо ичимлик бўлса керак.

ўтадигани йўқдир. У (Шоҳруҳ) мамлакат фуқароларига эмну омонлик бағишладиким, бу Оллоҳнинг раҳми иноятидандир. Унга шон-шарафлар бўлсин! Қандай қилиб бундан кейин Оллоҳ ундан рози бўлмасин.

Жасур кишилар дўстликда якдил бўлганларидек, уларнинг диллари ойнадек равшан бўлсин. Гарчанд ўртамиздаги масофа йироқ бўлса ҳам, Сиз ҳамма вақт кўз ўнгимиздасиз. Олижаноблик ҳамда хуштабиатлик ҳамма нарсадан қимматлироқдир, лекин уни изҳор қилиш пайтида молу ашё ҳам маълум қимматга эгадир. Ҳозирда эса, айниқса биз Ли-Да, Жанк-Куни ҳамда бир гуруҳ одамлари билан Бек-Бука ва Сизнинг бошқа элчиларингиз билан бирга султонга ҳадяларни етказишлари учун юбордик. Чунончи: қарчиғай — етти бош; қарчиғайларнинг барчасини биз ўз қўлимиз билан ов қилишга ўргатдик. Яна улар орқали ўз ҳадяларимизни — камха ва бошқа нарсаларни юбордик. Гарчанд бизнинг мамлакатда — Хитойда лочин ва қарчиғайлар бўлмаса-да, уларни ҳадя сифатида денгиз соҳилидан муттасил келтириб турадилар. Шу сабабга кўра, бизда уларга нисбатан етишмовчилик бўлган эмас. Сизнинг ўлкангизда улар камёб экан. Биз уларни Сизга атайин юбордикки, улуғ султоннинг лутфу карамига жавоб бўлиб хизмат қилсин. Гарчанд юборилган моллар камчил бўлса-да, бу орамиздаги дўстликни мустаҳкамлаш учун замин бўлар деган умиддамиз. Улар султоннинг мақтовига сазовор бўлғай. Бундан кейин самимий дўстлик мустаҳкамланаверсин. Элчилар ва савдогарлар ҳар доим ўзаро мамлакатларга бориб келаверсинлар. Бу муносабатлар узилиб қолмасин, барча одамлар тинчлик-хотиржамликда кун кечирсинлар...»

Шоҳруҳ ва империянинг алоҳида вилоятларини идора қилиб турган бошқа теурий ҳукмдорлар (Бойсунқур, Иброҳим султон, Мирзо Рустам, Улуғбек, Суюрғатмиш, амир Шоҳмалик) охириги Хитой элчилигига жавобан 1419 йилда ўзларининг катта савдо карвонидан иборат (500 киши) элчиларини Хитойга жўнатдилар. Фасиҳ Аҳмад Хавофий бу ҳақда 1421—1422 йиллар воқеалари баёнида шунчаки тўхталиб ўтган. Жумладан, у бундай деб ёзади: «Хитойга юборилган элчилар: Шоди-хожа ва амир Кўкча ҳоқони ҳазрат олийлари (Шоҳруҳ) номидан элчиларни бошқарганлар, Маҳдумзола Бойсунқур Баҳодирхон, Оллоҳ унинг далилларини муътабар билсин, томонидан юборилган хожа Ғиёсиддин наққош ва Султон Аҳмадлар санайи 822 зулқаъда ойининг 6 кунда (1419 йилнинг 24 ноябрида) бу ерга етиб келдилар. Элчилар [Хитойда ва йўлда] икки йилу икки ой ва беш кун бўлдилар. Санайи 825 рамазоннинг ўн биринчи куни (1422 йил 29 август) Ҳиротга қайтиб келдилар».

Абдураззоқ Самарқандий Ғиёсиддин наққош бошчилигидаги элчиликнинг 1419 йил 4 декабрдан то 1422 йил 22 сентябргача бўлган саёҳат-кундалигини эълон қилган. Кундаликда Мўғулистоннинг ўша пайтлардаги сиёсий аҳволи тўғрисида, шунингдек Қошғар шаҳарлари: Қорахўжа, Турфон, Хитой ша-

ҳарларидан Сучжоу (Цзюнюань), Камжу (Чжань), Садик-фу, Цзяюйгуан ва Минь империясининг ўша вақтлардаги пойтахти Хонбалиқнинг ижтимоий-сиёсий аҳволи, халқининг маданий савияси тўғрисида қизиқарли маълумотлар кўп. Шунингдек, Мўғулистон, Кошғар ва Хитой халқларининг урф-одатлари тўғрисида ҳам қимматли маълумотлар келтирилган.

Ўрта Осиё билан Шарқий Туркистон ҳамда Хитой ўртасида XVII—XVIII асрларда мавжуд бўлган ўзаро муносабатлар тўғрисида Заҳриддин Муҳаммад Бобурнинг «Бобурнома», Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор», Саиғ Муҳаммад Бадахшийнинг «Тарихи Бадахшон», Мирза Олим Тошкандийнинг «Ансоб ус-салотин ва таворих ул-хавоқин», Ниёз Муҳаммад Хўқандийнинг «Тарихи Шоҳруҳий», Қурбон Али Аёғузийнинг «Таворихи ҳамсайи шарқий» асарларида ноёб маълумотлар учратамиз. Масалан, «Бобурнома» ва «Баҳр ул-асрор» да Ўрта Осиё билан Кошғар ўртасидаги ўзаро савдо ва сиёсий муносабатлар, шунингдек Кошғар, Оқсув, Ёрканд, Турфон каби шаҳарларнинг халқи, ижтимоий аҳволи тўғрисида келтирилган маълумотлар айниқса диққатга сазовордир.

Юқорида зикр этилган асарларнинг гувоҳлик беришича, Хитой давлатининг ҳукмдорлари Синьцзянда мустаҳкам ўрнашиб олиб, Ўрта Осиё хонликларига ҳам ўзларининг сиёсий таъсирини ўтказишга ҳаракат қилганлар. Қўқон хонларидан Умархон (1810—1821), Муҳаммад Али (1821—1842) ва бошқалар эса ўзларининг Кошғар хусусида тутган сиёсатларида икки мақсадни кўзлаб иш юритганлар: 1) Қўқон хонлиги билан қўшни бўлган Кошғардан Хитой маъмурларини суриб чиқариш; у ерда ўзига итоат этадиган ҳокимият ўрнатиш ва шу билан Қўқон хонлиги ҳудудини Хитой феодаллари таҳдидидан ҳимоя қилиш; 2) Бу тadbир амалга ошмаган тақдирда, ҳар қандай қилиб бўлса ҳам (хоҳ дипломатик, хоҳ қурол воситаси йўли билан), Хитой империясини тинч қўшничилик йўлини тутишга мажбур этиш.

Мазкур асарлардаги маълумотлар орасида 1757 йилда Чин империяси томонидан Шарқий Туркистоннинг истило этилиши, Чин қўшинларининг Абдулкаримхон даврида Ўрта Осиёга бостириб кириши, шунингдек 1825—1864 йилларда нақшбандияхожагон тариқатига мансуб кошғарлик хожалар: хожа Жаҳонгир (1825—1826), Муҳаммад Юсуфхожа (1830), Эшонхон тўра (Қаттахон тўра), тарихда «Етти хожалар исёни» номи билан машҳур бўлган Валихон тўра бошчилигидаги Чин империясига қарши кўзғолон (1857) лар, шунингдек, 1831 йилда тузилган Хитой билан Қўқон хонлиги ўртасидаги шартномани алоҳида таъкидлаш мумкин.

Чин императорининг Ўрта Осиёга қўшин юборганлиги (1757) тўғрисида ёзилган Ҳакимхон тўранинг «Мунтахаб ат-таворих» ва Мирзо Олим Тошкандийнинг «Ансоб ус-салотин» асарларида келтирилган мукамал маълумотлар ҳам муҳимдир. Аммо бу асарларда воқеалар тарихи бир қадар чалкаштириб юборил-

ган, шунинг учун улардан фойдаланганда шу ҳолга аҳамият берилган зарур.

Лекин юқорида тилга олинган асарларда 1825—1864 йилларда Шарқий Туркистонда Чин ҳукмдорларига қарши бўлиб ўтган қўзғолошлар ҳақида келтирилган маълумотлар эса ўта қимматлидир. Бу маълумотлар Кошғарнинг ижтимоий-сиёсий тарихини ўрганишда биринчи даражали материал ҳисобланади ҳамда Чин билан Қўқон хонлигининг ўзаро муносабатлари масалалари қандай кечганини бир қадар ойдинлаштириб беради.

Шу ўринда «Таворихи хамсайи шарқий» дан олинган ушбу парча ҳам диққатга сазовордир: «Хожа Жаҳонгир ва Юсуфхожа қўзғолошларидан сўнг хитойлар маҳаллий халқнинг исён кўтаришидан хавфсирай бошладилар. Агар бу ерга хожа Жаҳонгир сингари олий насабли хожалар ҳам етиб келгудай бўлсалар, сўзсиз, халқ унинг туғи остида жамланиб, хитойларнинг тасарруфларидан чиқиб кетишлари ҳам мумкин. Бундай фикрга келган хитойлар Қўқонга ўз элчиларини йўлладилар ва Қўқон хонлиги билан унинг қўл остидаги хожалар устидан наворат қилиб туриш, шунингдек, уларнинг Кошғарга қочиб келишларига монелик қилиш тўғрисида музокаралар олиб бордилар. Бунинг эвазига Қўқон хонига ҳар йили ямбу¹ билан ўлпон тўлаб туришга ваъда бердилар. Қўқон хони ўз навбатида бундан буён хожаларнинг Кошғар томонларига қочиб кетишларига йўл қўймаслик мажбуриятини олди...». Кошғарда ўттиз йилдан бери истиқомат қилиб келаётган Қўқон оқсоқоллари бу ерда катта нуфузга эга эдилар. «Оқсоқолларнинг ҳар қайси си,— деб давом этади Қурбон Али Лёғузий — Кошғарда шундай ҳокимиятга эга эдиларки, чинлар улар билан ҳисоблашишга мажбур эдилар. [Оқсоқол] Кошғар ҳақимбеги оқсоқол билан сўрашиш учун отдан тушмаган бир хизматкорини калтаклаганини эшитиб даргазаб бўлган ва хитой маъмурияти бошлиғига навқарини юбориб Ҳақимбек ундан узр сўраши кераклигини талаб қилган... Акс ҳолда,— деган экан у, мен хонга мактуб юбораман ва хожани бу ерга чақиртириб, унинг (Ҳақимбекнинг) кўзига оламни тор қиламан». Бу Хитой бошлиғига маълум бўлгач, у дарҳол оқсоқолга 20 ямбу, бир печа ўрам нарча мато ипшом қилиб юбориб, узр сўраган, Ҳақимбекни эса мансабидан четлаштирган. Шундан кейин оқсоқол ҳам тинчиган.

Шуни таъкидлаш лозимки, Кошғар Қўқон хазинасига ҳар йили оқсоқол томонидан 500 кумуш ямбу юбориб турган. Шу тариқа оқсоқоллар катта нуфузга эга эдилар. «Таворихи хамсайи шарқий» дан келтирилган маълумотларни Қўқон Валихоновнинг шохидлиги ҳам тасдиқлайди: «Мазкур мансаб,— деб ёзади у, — Қўқон хони тарафидан ижара шарти билан берилган мансабдир. Дастлаб мазкур мансабга савдогарлар тоифасидан бўлган одамлар тайинланганлар, кейинроқ эса бу мансабни кўпроқ ҳарбийлар эгаллаганлар. Сўнгги икки оқсоқол

¹ Ямбу — кумуш оқча; вазни 50 лян (1,8 кг).

додхонинг¹ сипоҳийларидан. Вакил ҳуқуқига эга бўлган бош оқсоқол Қошғарда истиқомат қилади, унинг ҳузурда закотчи, хазиначи ва идора ишларининг бошқарувчиси ва яна бошқа турли юмушларни бажарувчи бир қанча сипоҳийлар хизмат қиладилар. Қошғардан бошқа шаҳарларга оқсоқоллар тайинлаш ҳам унинг ихтиёрида бўлган. Тайинланган оқсоқол эса ўз навбатида бу мансабларни ўша шаҳарнинг савдо-сотиқдаги аҳамияти ва келадиган даромадга қараб ижарага берган... Бундан ташқари, оқсоқол қишлоқларга миршаблар, солиқ йиғувчи, девонбегилар, ўзинга тобе бўлган чўнғбоғиш қирғиз уруғига эса элбегиларни тайинлайди. Қошғарда эса оқсоқолнинг қўрбошилари, қози ва имомлари бор. Оқсоқолнинг ҳузурда хон томонидан тайинланган ва шунинг учун ҳам хон даллол деб аталувчи даллол ҳам бор. Бу мансабдор муҳожирлар билан бўладиган савдо-сотиқ ишларида даллоллик қилгани учун, башарти бу савдо-сотиқ ямбу билан бўлса, ҳар ямбудан 3 тилла, агар олтин билан бўлса — ўндан бир улушни олганлар. Қошғардан чиқиб кетаётган карвондаги ҳар бир улудан 2 тангадан бож олинган. Даллоллар хазинага йилига 1200 дона фу—чой, яъни 3600 кумуш пул тўлаб турганлар». Ва яна бошқа бир жойда ўқиймиз: «Олти шаҳар: Қошғар, Янгихисор, Ерканд, Хўтан, Оқсув, Учтурфон аҳолисининг тўртдан бир қисми 145 минг кишига яқин, тамомаи қўқонликлар измидадирлар ва бу ҳол уларни хоҳ хитойлар билан, хоҳ ерли халқ билан муносабатларида сурбет қилиб юборган».

Араб-форс тилида ёзилган манбалар Хитойнинг шимоли-ғарбидаги ва ғарбидаги қўшшилариининг у билан узвий иқтисодий, сиёсий ва маданий алоқада бўлиб келган туркий халқлар ва сўғдийлар тарихини ўрганishiда ҳам катта аҳамиятга эгадир.

Ҳомаълум муаллиф тарафидан 983 йили битилган «Худуд ул-олам» («Оламнинг чегаралари») деган асарда тўқузғузлар (хитойларга яқин жойлашган туркий халқ), яғмолар, қирғизлар ва қорлуқ (халлух) лар тўғрисида ўта қимматли маълумотларни учратамиз: Бу асарда юқорида тилга олинган халқларнинг истиқомат қилиб турган ерлари (яъни уларнинг мамлакатлари ва унинг чегаралари), касб-корлари, урф-одатлари, дини, ақидалари тўғрисида қисқа, лекин муҳим аҳамиятга молик бўлган маълумотлар келтирилган. Жумладан, тарихнавис Гардизийнинг «Зайн ул-ахбор» ида (1050 йилларда ёзилган), қорлуқ, яғмо, кимак, қирғиз, тўқузғузлар тўғрисида гапирилар экан, «Худуд ул-олам» дан фарқли ўлароқ, ўша халқлар яшаб турган ерларга олиб борадиган йўллар, айрим ҳолларда эса олий ҳукмдорларининг қароргоҳига олиб борадиган йўллар ҳам кўрсатиб берилади. Айни замонда, муаллиф сайёҳга йўлда дуч келиши мумкин бўлган ҳодисаларни ҳам муфассал тушуни-

¹ Додҳо — адолат ахтарувчи. Хон помига ёзилган арзномаларни қабул қилиб, унинг инobatга олинган-олинмагани ҳақида маълумот берувчи олий мансабдор.

тириб беради. Чунончи: «Қирғизлар томон олиб борадиган йўл (уларнинг вилоятлари Хитой билан чегарадош эди) тўқузғузлар мамлакатидан ўтиб, Чинанчкентдан Ҳасанга олиб боради, Ҳасандан Нухбекка, ундан то Кемиз-ортагача яйловлар орқали бир ёки икки ойлик йўл. Шу ҳисобда беш кун чўлдан юрилади. Кемиздан Манбек-лугача эса тоғлар орқали икки кунлик йўл, сўнгра йўл ўрмонга туташади. Сўнгра эса чўл бошланиб, бу ерда чашмалар ва ов қилинадиган жойлар бор. Улар Манбек-лу деб аталувчи тоққа қадар чўзилган. Тоғ баланд, унда кўплаб сувсарлар, олмахонлар ҳамда мускус олинадиган кийинклар, дарахтлар кўп ва мўл ов қилиш мумкин бўлган жойлар мавжуд. Тоғда аҳоли кўп. Манбек-лудан сўнг Кечмен келади, йўл бўйлаб ўтлоқ ва яйловлар, кўплаб овланадиган қушлар мавжуд. Бу йўл Кечмен тоғигача бўлиб, тўрт кунлик масофа. Тоғ баланд, унда кўп дарахтлар ўсади, [бориладиган] йўл тор. Кечмендан қирғизлар қароргоҳигача етти кунлик йўл. Бу йўлда чўллар ва майсазор ўтлоқлар, шифобахш булоқлар, бир-бирларига чирмашиб ўсган дарахтлар учрайдики, бу ердан ҳеч қандай душман у тарафларга ўта олмайди. Қирғизлар қўшигача¹ чўзилган йўл худди жаннатмакон боққа ўхшайди. [Мамлакатнинг] энг гўзал макони ҳисобланган бу ерда қирғиз ҳоқонининг ҳарбий қароргоҳи жойлашган. Қароргоҳга уч йўл билан борилади, бундан бошқа йўллар баланд тоғлар ҳамда бир-бирига чирмашиб кетган дарахтлар билан тўсилган. Уч йўлдан биттаси жанубга, тўқузғузларга, бошқаси эса — ғарбга, кимаклар ҳамда халлажлар [макони] га, учинчи йўл — чўлга олиб боради. Фури деб аталмиш катта бир қавмнинг юртига уч ой йўл босиб борилади...».

Маҳмуд Қошғарийнинг жаҳонга машҳур «Девону лугатит турк» асарида туркларнинг босмил, қай, ябақу, тотор, қирғиз, чигил ва бошқа қабилалари ҳақида қимматли маълумотлар келтирилган. «Ҳозирги кунда, — деб ёзган эди олим, — турклар вилоятларининг чегараси [Ғарбда] Абескун (Каспий) денгизи бўйлаб Румгача ва Шарқда Ўзганддан Чингача боради. Узунлиги 5000, эни 3000 фарсахдир». Асарга илова қилинган харитада бу халқлар қуйидаги тартибда жойлашган: ғарбдан, яъни Румдан шарққа, яъни Хитой чегарасигача бижанаклар, қипчоқлар, ўғузлар, ём, бошқирд, қой, ябақу, тотор, қирғизлар; шимолдан жанубга томон: чигиллар, тухси, яғмо, игроқ, жорук, жумул, уйғур, тангутлар [истиқомат қиладилар].

Фахриддин Муборақшоҳ Марваррудийнинг ҳали яхши ўрганилмаган, лекин қимматли «Тарихи Фахруддин Муборақшоҳ Марваррудий» (1206 йилда ёзилган) номли асарида ҳам туркий халқлар ҳақида кўп қимматли маълумотлар бор. Асарда турклар ҳақида, жумладан, шундай дейилади: «Турклар вилоятининг шарқий тарафида Чин мамлакати жойлашган бўлиб, ғарбда Туркистоннинг чегараси Рум билан туташ, шимолда

¹ Қўш — қароргоҳ, ўрда.

Яжуж ва Мажуж¹ девори бўйлаб ўтади, жанубда эса Ҳиндистон тоғларининг қорли чўққилари бўйлаб ўтади.

Туркистонда ишлаб чиқариладиган ажойиб товарлар бошқа мамлакатларга олиб кетилиб, катта баҳода сотилади. Уларнинг нави жуда кўп, [масалан]: Тотор, Ҳўтан ва Тибатда тайёрланадиган мушк, чиний ва хитой деб аталган қимматбаҳо кийим-кечаклар, туркларнинг қизил олий навли ёқути, сув қундузи, тулки, оқсувсар, кулранг олмахон мўйналари, булғор ва буртас (мўйналари), оқ қайин новдасидан ишланган ўқлар (тири ҳаданг), гузз, Тибат қўтосининг мугузи, лочинлар ва қирғийлар, яшма тоши; наслдор отлар, туз, дунёда тенги йўқ тезюрар туялар [шулар жумласидан].

Туркларнинг ёзуви ҳам бўлган; сеҳр ва осмон ёритгичларининг сиру асроридан воқиф бўлганлар, фарзандларини ўқиш-ёзишга ўргатганлар. Турклар орасида ёзувнинг икки тури мавжуд эди. Бири—сўғд ёзуви, иккинчиси — тўқузғуз ёзуви. Сўғдийча ёзувда тахминан йигирма беш ҳарф бўлган, уч ҳарф — «зот», «зе», «ғайн» ҳарфлари бўлмаган. Ўнгдан сўлга қараб ёзилган; ҳарфлар бир-бирлари билан қўшилмай ёзилган... Тўқузғуз ёзуви йигирма саккиз ҳарфдан ташкил топган; ўнгдан чап тарафга қараб ёзилади. Ҳарфлар бир-бири билан қўшилмайди. Турклар ҳам шеър, қасида, рубоийлар битишни биладилар.

Турк қабилалари кўп сонли бўлган. Уларнинг катта қисми чўлда, турли жойларда истиқомат қиладилар ҳамда қор-қировли қиш қунларидан бошқа вақтларда мол-ҳол билан бир ерда узоқ турмайдилар. Башарти, кимки барча қабилаларни ўзига қаратиб олишни ихтиёр қилгудек бўлса, бу хомхаёлдан бошқа нарса бўлиб чиқмасди. Уларнинг номлари қуйидагича: турк, ялоқ, қирғиз, чигил, анмур, қорлуқ, киник, ёғи, солук, халаж, ўғуз... гай, қой, тухси, тибат, қора, сақулат, кимчи, кимақ, хазар, қора тотор, қонғли, барғу, гузз, қора гузз, тўқизғузз, яғмо, орақун, қиёқ, салғур, ёзғир, рукур, боёндур, ола ёндулик, ўғур, тугроқ, баёт, тутурға, дучирон, суйик, ябақу, афшор, бегриз, бекдили, иқба (укба), атқуқ, луъзатара, урул, лартилёк, басмил, ал-Барсхон».

Бундай маълумотларни ўзида акс эттирган манбалар анчагина. Биз улардан айримлари устида қисқача тўхталиб ўтдик, холос. Бундан кўзлаган мақсадимиз тарихчи туркшунос ва хитойшунос тадқиқотчи олимларнинг эътиборини манбаларга ва уларнинг маълумотларига жалб қилишдан иборат.

МУТРИБИИ ВА УНИНГ ТАЗКИРАЛАРИ

XVI асрнинг иккинчи ярми — XVII асрнинг биринчи чорагида яшаб ижод этган истеъдодли шоир, адабиётшунос ва муסיқашунос олим Мутрибийнинг ҳаёти ва ижоди хусусида шу

¹ Яжуж ва Мажуж — ривоятларга кўра Осие қитъасининг шимолий тарафида жойлашган афсонавий бир халқ.

кунга қадар жуда кам: маълумотга эгамиз. Қўлимиздаги маълумотларга қараганда, Мутрибий XVI асрнинг иккинчи ярмида туғилиб, XVII асрнинг 30-йилларида вафот этган. У машҳур бухоролик шоир ва адабиётшунос хожа Ҳасан Нисорийнинг (1597 йилда вафот этган) шогирди бўлиб, 320 дан ортиқ ўрта осийлик шоирлар тўғрисида қисқача маълумот берувчи «Тазкират уш-шуаро» номли асар муаллифдир. Бироқ Мутрибийнинг бундан ташқари яна «Нусхайи зебайи Жаҳонгир» («Жаҳонгир подшоҳнинг зебо китоби») ва «Хотироти Мутрибий» («Мутрибий хотиралари») номли асарлари ҳам бўлиб, «Тарихи Жаҳонгир» («Жаҳонгир подшоҳ тарихи») номли асар билан бир муқовада Англиянинг «Индия оффис» (инв. № 3023) кутубхонасида сақланади. Асар ҳақида бир вақтлар англиялик шарқшунос Герман Эте айрим гапларни айтиб ўтган эди.

Жаҳонгир подшоҳ номидан тузилган «Нусхайи зебайи Жаҳонгир»нинг сўнгги хотима қисми «Хотироти Мутрибий» китоби билан биргаликда 1976—1977 йилларда тожикистонлик шарқшунос олим Абдуғани Мирзоев, покистонлик адабиётшунослар Маҳмуд Ҳасан Сиддиқий ва Хисомиддин Рашидийлар томонидан Қарочи (Покистон) да чоп этилган.

Мутрибийнинг ҳар иккала асари XVI—XVII асрларда Шимолӣ Ҳиндистон ва Ўрта Осиё маданий алоқалари тарихини ўрганишда муҳим манба ҳисобланади. Шунинг билан бирга мазкур асарлар тарихшунослар ва адабиётшунослар ихтиёрига Мутрибийнинг ҳаёти ва фаолияти, унинг атрофидаги одамлар, энг муҳими, унинг илм қабзаси хусусида янги маълумотлар беради. Мутрибийнинг юқорида тилга олинган асарларида келтирилган маълумотлар асосида уни 1559 йилда Самарқандда туғилган деб айтиш мумкин. Унинг боболари Малик аргун (ота томондан) ва Басирийлар (она томондан) ўз даврининг машҳур шоирларидан бўлганлар. Мутрибийнинг отаси ҳам маълумотли киши эди. Бўлажак олим ва шоир бошланғич маълумотни туғилган юрти — Самарқандда олди: шеърят ва мусиқа ёнидаги истеъдоди (айниқса най ва қовунда куй чалиш бўйича); унинг ёшлик чоғидаёқ намоён бўлди. Бошланғич мактабни тугатгандан кейин Мутрибий Бухорога борди ва у ерда адабиёт ва шеърят соҳасидаги билимларини юқорида номи зикр этилган хожа Ҳасан Нисорий ёрдамида камолотга етказди. Унинг мусиқа бўйича биринчи муаллими Қамолиддин Ҳофиз Абдурахим музаҳҳиб эди.

Мутрибийнинг кейинги ҳаёти ва ижодий фаолияти қандай кечди? «Тазкират уш-шуаро» нинг бош қисмида Мутрибий шайбонийлар хонадонидан чиққан 17 нафар таъби назми бўлган султон ва хонлар тўғрисида маълумот келтирган. Булар орасида Абдуллахон II, Абдулмўминхон, Абдол султон (ҳақиқий исми Абдулмалик султон), Абдулхайр султон, Боҳодир султон, Музаффар султон ва бошқалар бор. Олим уларни шахсан таниш-лиги, баъзиларининг эса хизматида бўлганлигини айтади.

Маълумки, Абдуллахон II 1557 йил 5 июнь куни Бухорони

эгаллагандан то умрининг охиригача, яъни 1598 йил 8 февралгача Бухоро хонлиги тепасида турган. Абдулмўмин отасидан сўнг олти ойгина ҳукмронлик қилган. Фикримизча, Мутрибий Абдуллахонни ҳам, Абдулмўминни ҳам XVI асрнинг 70-йил ўрталаридан яхши билган, чунки у анча кексайган чоғида, яъни 1626 йилда Лоҳурда Жаҳонгир подшоҳ билан бўлган бир суҳбат чоғида уларнинг шаклу шамоилини унга батафсил сўзлаб берган. Абдол султон Самарқанд ҳокими шайбоний Абдулла-тиф султоннинг (1540—1552) ўғли бўлиб, 1577 йили Ҳисори шодмонда шайбоний Ўзбекхон томонидан ўлдирилган. Баҳодир султон эса XVI асрнинг 50-йилларида Бухоро тахтига даъвогарлик қилганлардан бири шайбоний Султон Саидхоннинг ўғли бўлиб, 1568 йили Самарқанд бўсағасидаги Қорабулоқда Абдуллахон билан бўлган жангда ўлдирилган. Абулхайр султон ва Музаффар султонлар эса Самарқанд ҳокими шайбоний Жувонмард Алихоннинг ўғиллари бўлиб, 1578 ва 1582 йиллари Абдуллахоннинг буйруғи билан қатл этилганлар.

«Тазкират уш-шуаро» да сўнгги иккита султонга катта ўрин берилган, айниқса Абулхайр султонга муфассал тўхталиб ўтилган. Мутрибий унинг хулқ-атвори ва касб-кори ҳақида фикр юритиб, уни дағал, исёнчи ва тартибсизликларга мойил киши сифатида таърифлайди. Бундан Мутрибийнинг Жувонмард Алихон ва унинг ўғиллари хизматида бўлганлиги кўриниб турибди.

Шундай қилиб, Мутрибий 1612 йилгача асосан Самарқандда истиқомат қилган, узоқ вақт Самарқанд ҳокими амир Ҳожибий кўшчининг хизматида бўлган. Сўнгра аштархоний Боқи Муҳаммадхон саройида хизматда бўлган. Мутрибий 1612 йилда Ҳиндистонга сафарга жўнамоқчи бўлган, лекин оилавий аҳволига (унинг қарамоғида 20 жон бўлган) кўра, ўша вақтда бу орзу-сини амалга ошира олмаган.

1620—1624 йиллари Мутрибий ўзининг иккинчи тазкираси бўлмиш «Нусхайи зебайи Жаҳонгир»га тартиб бериш устида тинимсиз ишлаб, Мовароуннаҳр, Балх ва Бадахшон ўлкаларини кезган ва тазкира учун керакли маълумотлар йиғган. У 1624 йили 69 ёшида мазкур асарини ёзишга киришиб, бир йилдан сўнг тугатади ва ўша йилнинг кузида ўғли Муҳаммад Али билан бирга Ҳиндистонга қараб йўл олади. Сафар давомида янги маълумотлар тўплаш учун Қандаҳорда узоқ муддат тўхтаб, ниҳоят 1626 йили Лоҳурга етиб боради. Уша пайтда Жаҳонгир подшоҳ ўша шаҳарда турган эди. Олим бир-икки ой тазкира устидаги ишларини давом эттириб, уни тугатади (тазкиранинг ёзилиш тарихи унинг номида, яъни «Нусхайи зебайи Жаҳонгир» — 1035 сўзларида яширинган) ва подшоҳга тақдим этади. Мутрибий Лоҳурда бир йил истиқомат қилади ва 1627 йили 71 ёшида она шаҳри Самарқандга қайтади. Унинг бундан кейинги тақдири маълум эмас.

Мутрибийнинг умри кечган маданий доира ҳусусида икки оғиз сўз. Унинг келажакда йирик олим—адабиётшунос, шоир,

муסיқашунос бўлиб етишишида ўз истеъдодидан ташқари, юқорида номлари қайд этилган хожа Ҳасан Нисорий ва Ҳожибий оталиқ қўшчининг хизмати катта бўлган, чунки уларнинг хонадони ўша даврда ўтган шоирлар, олимлар, муסיқашунослар ва бошқа илм ва маданият намояндalarининг тўпланадиган маскани бўлиб қолган эди. Мутрибий хожа Ҳасан Нисорийга шогирд тушган, Ҳожибий оталиқнинг, юқорида айтиб ўтганимиздек, хизматида бўлган. Улар томонидан тез-тез ўтказиб туриладиган адабий кечалар Мутрибийнинг Самарқанд ва Бухоронинг кўзга кўринган адабиёт ва санъат соҳиблари билан танишишига имкон берган, айниқса ўз маълумотини такомиллаштиришига ёрдам берган. Тазкирада келтирилган маълумотларнинг шоҳидлик қилишича, Мутрибийнинг илм-фан ва маданиятга қизиқиш доираси жуда кенг бўлган, у классик адабиёт ва шеърят, фалсафа ва тарих, илоҳиёт, муסיқа илми ва ҳуснихат бўйича ҳар томонлама тўлиқ маълумот олган. Мутрибий адабиёт ва аруз (шеърят) илмида хожа Ҳасан Нисорийнинг, фалсафа илмида машҳур файласуф олим Юсуф Қорабоғийнинг, муסיқада Евмий Балхийнинг, илоҳиёт ва илми аълид (хиромантия) да Самарқанддаги машҳур Муқаттаъ масжидининг имоми мавлоно Низорий Бадахшийнинг, олтин суви бериб китоб безашда Рустам наққошнинг, ҳуснихатда Собит Миёнқолийнинг шогирди бўлган. Мутрибийга яқин бўлган шоирлар орасида Фарроний Самарқандий (ҳақиқий исми Ҳабибулло), истеъдодли ғазалнавис шоир ва шеърят илми билимдони хожа Дўстназар Қурайший, рубойинавис шоир, бизгача етиб келмаган «Риёз уш-шуаро» («Шоирлар гулшани») тазкирасининг муаллифи Муҳаммад Содиқ кабилар бўлган. Мутрибийнинг айтишича, Муҳаммад Содиқ сиёқ илмининг билимдони бўлиб, бу борада алоҳида китоб ёзган ва ундан ўша даврдаги молия ишлари билан машғул бўлган мансабдорлар (муставфийлар ва дафтардорлар) фойдаланган.

Энди Мутрибий асарлари ҳақида тўхталиб ўтамиз. Олимнинг биринчи асари «Тазкират уш-шуаро» деб аталиб, XVI асрнинг сўнгги чораги ва XVII асрнинг бошида ўтган ўрта оснелик шоирлар ҳақида мухтасар маълумот берувчи асар сифатида машҳур бўлган ва биз юқорида бу ҳақда озми-кўпми гапириб ўтдик. Лекин Мутрибийнинг кенг китобхонлар оммасига маълум бўлмай қолган яна икки асари бор. Булардан бири «Нусхайи зебайи Жаҳонгир» дир.

«Хотироти Мутрибий»да айтилишича, олимнинг мазкур тазкирасини подшоҳ ва унинг атрофидагилар маъқул деб топадилар, аммо подшоҳ асарни сарой кутубхонасига топширишдан аввал унга ўзининг маълумотларини ҳам қўшиб, тазкирани унинг номи билан безашни сўрайди. Бу ўринда Мутрибий Жаҳонгир подшоҳнинг қуйидаги сўзларини келтиради: «Менинг раҳматли отам ҳукмронлик қилган даврдаги шоирларнинг номларини ўз ичига олган бир неча варақни мен ўспирилик дав-

римда битиб қўйган эдим, лекин у жуда қисқа. Қайтадан ишлаб ўз асарингизга қўшсангиз кўп яхши бўлур эди». «Мен,— деб давом этади Мутрибий, — таслим бўлиб, икки қатор шеър айтдим:

Парвардигоро, токи ойу қуёш нур сочиб тургунга қадар,
Жаҳонгир подшоҳ ибн Акбаршоҳ эсон-омон бўлғай.

Жаҳонгир подшоҳнинг Мутрибийга берган маълумотлари ҳажм жиҳатдан унча катта бўлмай, уларда подшо Жалолиддин Муҳаммад Акбар замонида яшаб шуҳрат қозонган 80 нафар шоир тўғрисида жуда қисқа маълумот берилган. Мутрибий Жаҳонгир подшоҳнинг ёзувларини ўз тазкирасининг охирига қўшган.

«Нусхайи зебайи Жаҳонгир» нинг ўзи XVI асрнинг охири — XVII асрнинг биринчи чорагида Эрон, Ҳиндистон, Бадахшон ва Мовароуннаҳрда яшаб ижод этган 292 шоир тўғрисидаги маълумотларни ўз ичига олади. Бу асар шу кунгача кам ўрганилган, ҳатто нашр ҳам қилинмаган. 1665 йил 10 мартда Муҳаммад Амин ал-Хусайний тарафидан Шоҳжаҳонободда кўчирилган нусхаси, юқорида айтиб ўтганимиздек, ҳозир Англиянинг «Индия оффис» кутубхонасида сақланмоқда.

«Нусхайи зебайи Жаҳонгир» муқаддима, хотима ва икки қисм (силсила) дан иборат.

Биринчи фасл (табақа) «Чиғатойхон наслидан бўлган ҳокимлар ва уларнинг замонида девонлари Мовароуннаҳрда кенг тарқалган, ном чиқарган ва донги кетган шоирлар тавсифида» деб номланиб, Ҳиндистонда бобурийлар даврида кўзга кўринган Шимолий Ҳиндистон ва бадахшонлик шоирлар ижодига бағишланган.

Асарнинг иккинчи қисми «Ўзбек ҳукмдорлари даврида ном чиқариб машҳур бўлган шоирлар ҳақида» деб аталиб, ўз навбатида икки фаслдан иборат: 1) «Шайбонийлар хонадонига мансуб ҳукмдорлар ва уларнинг даврида ўтган шоирлар ҳақида»; 2) «Келиб чиқиши улуг Чингизхон хонадонига уланадиган ҳукмдорлар ва уларнинг замонида шоир-шуҳрат қозонган шоирлар ҳақида».

Хотимада бу фақирнинг Оллоҳнинг ердаги ноибни [Жаҳонгир подшоҳнинг] сояси хизматида бўлгани ва ўша даврда юз берган воқеалар ҳикоя қилинади.

«Нусхайи зебайи Жаҳонгир» фақат Мовароуннаҳр, Балх, Бадахшон, Эрон ва Шимолий Ҳиндистоннинг маданий ҳаётининггина эмас, балки XVI асрнинг иккинчи ярми ва XVII аср бошларида Ўрта Осиё—Ҳиндистон адабий алоқаларини ўрганишда ҳам муҳим манба бўлиб хизмат қилади.

Мутрибийнинг кўпчилиikka номаълум яна бир асари «Хотироти Мутрибий» деб аталади. Асар ҳажм жиҳатдан унча катта эмас—ҳаммаси бўлиб 86 varaқдан иборат. У Мутрибийнинг муҳим асарларидан бўлиб, унда Шимолий Ҳиндистоннинг, айниқса унинг сиёсий, иқтисодий ва маданият марказларидан бири

бўлган Лоҳур шаҳри, Урта аср Ҳиндистоннинг илмий ва адабий ҳаёти ва Мовароуннаҳрнинг XVII аср биринчи чорагидаги ижтимоий-сиёсий аҳволи ва маданий ҳаёти хусусида муҳим фактик материаллар мавжуд.

Мазкур асар қисқа дебоҳа ва 24 та эсдалик (хотира) дан иборат бўлиб, Мутрибийнинг Лоҳурда бўлган вақтидаги Жаҳонгир подшоҳ ва унинг сарой аҳли билан учрашувлари хусусидаги ўзига хос кундалиқдир. Асар 1627 йил бошларида битилган ва ниҳоятда қимматлидир. Сўзимизнинг исботи учун ундан бир неча парча келтирамиз:

«Иккинчи учрашув. Оллоҳнинг ноиб ҳузурига таъзиму тақрим билан кирдим. Ўзига яқинроқ, олиймақом шахзодалар, султонлар ва аркони давлат ёнига келиб ўтиришимни буюрдилар. Мажлисда навоб Асафхон, хожа Абулҳасан девон, Иродатхон, Хосхон, мовароуннаҳрлик Баҳодирхон ва бошқалар иштирок этдилар.

Сўнгра ҳазрати олийлари Самарқандда Гўри Амир номи билан машҳур бўлган ва ҳазрати соҳибқирон Амир Темур ҳамда унинг улуғ авлоди дафн этилган муқаддас мақbara хусусида сўрадилар. Мен шундай жавоб қилдим: «Ушбу мақбаранинг аҳволига биз «Нусхайи зебайи Жаҳонгир» китобида тўхталиб ўтганмиз... Ишончим комилки, Тангри таолонинг ноибига бу маълумдир. Шундан сўнг у жаноби соҳибқироннинг қабри устига қўйилган тошнинг ранги хусусида сўрадилар. Муқоиса қилиб кўриш учун қора тусдаги тўртбурчак бир тошни олиб кирдилар. Сўнг подшоҳ сўрадилар: «Ўша муқаддас қабр тоши шу рангдами?» Мушкул бир аҳволга тушиб қолдим ва ўша тош [парчаси] ёнимда бўлмаганидан афсусландим. Шундай бўлса-да, бўшашиброқ жавоб қилдим: «Ўша муборак тош сал тиниқроқ. Унинг тиниқлиги шу даражадаки, унда худди ойнадаги каби киши бемалол ўз аксини кўриши мумкин». Лекин, аслида, ўша қабр тоши асл тош эмас эди. Фарзандимиз Муҳаммад Али бир куни бундай деган эди: «...Бир одам ўша қабр тоши аслида тош эмас, балки қорайиб кетган олтин деб айтган эди». Шунда мен ўғлимга эътироз билдириб, дедим: «Э, бола, қорайиб кетган олтин ҳам бўладими?» Мен бунга ишонмадим, лекин, шунга қарамай, ўғлимнинг гаплари ҳақиқат эканлиги маълум бўлди. Бизнинг фикримизнинг тўғри эмаслигига далил-исбот шу эдики, шахзода Қуссам ибн Аббоснинг¹, Гўри Амирнинг суфасида жойлашган нур таратувчи қабрига етти парчадан иборат бир тош қўйилганким, унга мана бу рубойий ўйиб ёзилган:

Э, орзу умид билан,

Бу ерга келган ҳожатманд.

Шу мақбарани қурувчиси Али Табризийни

Қуруқ бўлса ҳам бир йўқлаб ўт.

¹ Қуссам ибн Аббос ибн Абдулмуталлиб — пайгамбаримизнинг амакиваччаси; 672 йили саркарда Саид Усмон билан бирга Самарқандга келган ва гайридинлар билан бўлган жангда ҳалок бўлган.

Боқи Му аммадхон ҳукмронлиги даврида Шамсиддин Муҳаммад деган бир одамнинг ўғли, у Султон Сандхон ҳузурда керак яроқчи бўлиб хизмат қиларди ва уни Жувонмард Алихон қандайдир гуноҳи учун шаҳид Улуғбек кўрагоннинг мадрасаси минорасидан ташлаб юборишни буюрган. Уни минора томон олиб кетаётганларида қуйидаги рубойни айтган экан:

Э, Оллоҳ! Тақдир мени ғамга солди,
Овчи эдим энди ўзимни арқон билан боғладилар.
Юзлаб хонадонларни бузиб, жабр-зулм қилган эдим,
Кимга арз қиламан, энди арқонга боғланганман.

Бу ҳикоятни келтиришдан мақсад шулки, кейинчалик ана шу керак яроқчининг ўғли Мирак ўша тошдаги рубойни ўқиб, унинг мазмунини тушунди. Бу унинг хоҳишига тўғри келгани учун кечаси деворга нарвон қўйиб чиқиб, ўша тошни кўчириб олди ва уни уйига олиб кетди. Мақбара теварагида истиқомат қилувчи одамлар бунни билиб қолиб, воқеани Боқи Муҳаммадхонга етказдилар. Хоннинг одамлари Миракни қидириб топиб қарасалар тош ҳақиқатан ҳам қорайган олтинга айланиб қолган экан.

Камина ўша вақтда Самарқандда эди ва энди ҳижрий 1036 йил кирган эди; тошнинг ҳамон ўша ерда, ўз жойида турганлиги овозаси кенг тарқалди. Одамлар эса бундан таажжубда эдилар.

Ушбу ҳикоятдан кейин совға-саломларни олиб кириш ҳақида фармони олий содир бўлди. Бунда қимматбаҳо белбоғ, кашмирӣ рўмол билан тақдирландим; ўғлимиз Муҳаммад Али эса олтин ип билан тикилган кўйлак, қимматли чир (?), гул солинган сочiq олди. Шундан кейин подшо бундай дедилар: «Сизлар учун мурассаъ эгарли от ажратилган, аммо эртага берилди».

«Учинчи учрашув. Эртаси кунни кечкурун... яна ҳазрати олийларининг оstonаси пойини ўпиш учун бордим. Арқонни давлат ва ҳазрати олийларининг мулозимлари тўпланишган эканлар. Қандайдир бир оврўполик ҳазрати олийларининг олдига пешкаш¹ қўйди. Халифанинг ноиб, яъни Жаҳонгир подшоҳ қўлида ўн икки варақлик тўрт бармоқдан катта бўлмаган китобчани тутиб турардилар. Қоғози нўхат ранг бўлиб, муқоваси занжирли ва кулф-калитли эди. Ҳазрати олийлари мени ҳузурларига чорлаб сўрадилар: «Бу қандай китоб?» Бу ҳақда ҳеч нима билмаганим учун жавоб қилдим: «Қиблагохим, унинг қандай китоблигини билолмадим». Ушанда у муруватли қўли билан занжирни ечди ва китобни менга тутқазаётиб деди: «Унинг варақларига иммани хоҳласанг ёзишиг ва ўчиришиг мумкин, ўчиргандан сўнг варақлар яна асл ҳолига қайтади. Яна қайтадан ёзиб, яна шундай ўчириш мумкин. Шундай қилиб, унга дунёнинг ҳамма китобларини кўчириб ёзса бўлади». Мен ҳайрат оғушида қолдим. Ҳазрати олийлари менинг ҳайратимга чек қўйиш учун шу китоб-

¹ Пешкаш — турли-туман парсалардан иборат инъом.

нинг бир варағига ўз ижодидан бўлган [қуйида и] бир байтни ёздилар:

Варақларга биз хаг битдик,
Шояд ўз мухлисини топса.

Сўнг байтни ўзларининг муқаддас қўллари билан ўчириб менга кўрсатдилар. Варақ аслидагидек топ-тоза эди. Сўнгра ҳазилнамо бир оҳангда дедилар: «Бу китобни бир рупийга сенга сотаман, оласанми?» Мен жавоб қилдим: «Қиблагоҳим, қўрқаманки, бу китоб қиёфасидаги тилсим эмасмикан? Агар шундай бўлса, менга бахтсизлик келтиради». Ҳазрати олийлари дедилар: «Китоб тилсимлар зотидан эмас, шунинг учун сенга ҳам, бошқаларга ҳам бахтсизлик келтирмайди». Мен дедим: «Енимда рупийим йўқ». Ҳазрати олийлари кулдилар ва китобни менга совға қилдилар. Ҳозир ҳам ўша китобни тилсим ҳисоблаб, ўзим билан бирга олиб юраман. Борди-ю халифанинг ноиб тарафидан Туронга қайтишимга ижозат бўлса, бу ғаройиб китобни совға тариқасида Имомқули Баҳодирхонга тақдим қилар эдим».

«Ўн саккизинчи учрашув. Подшоҳ остонасини ўпиш учун бордим. Подшоҳ қўлида кимларнингдир суратини тутиб турган эдилар. Илтифот кўрсатиб, мени ҳузурига чорлаб сўрадилар: «Диққат қилиб қарачи, суратларда тасвирланган одамлар ким экан?». Диққат билан қараб, уларнинг бирида Абдуллахон ўзбек, бошқа бирида эса унинг ўғли Абдулмўминхон тасвирланган эканлигини танидим. Подшоҳ дедилар: «Улар ўхшайдими ёки эътирозинг борми, агар бўлса айт». Мен жавоб қилдим: «Абдуллахон [бир қадар] семиз бўлиб қолган, ияги бўлса тўғри қилиб чизилган, аслида эса бундай эмас. Семиз ҳам эмас, иягида эса чандиқ бор. Подшоҳ сўрадилар: «Чандиқ иягининг чап томонидами ёки ўнгидами?» Мен жавоб қилдим: «Чап томонида». Подшоҳ мусаввирни чақиртириб, расми қайтадан чизишни, кўрсатилган камчиликларни инобатга олишни буюрди. Шундан сўнг подшоҳ менга қараб: «Абдулмўминхоннинг тасвири хусусида нима дейсан?, — деди. Жавоб қилдим: «Уни қорача қилиб тасвирлашибди, аслида эса у бундай эмас, буғдой ранг одам; салла ўраганда эса бир учини бир оз тушириб қўяди, ўшанда жуда чиройли чиқади». Подшоҳ буюрдилар: «Саллангни ечиб, менинг бошимга худди Абдулмўминхонникига ўхшатиб ўраб қўй». Мен унинг хоҳишини бажо келтирдим ва айнан Абдулмўминхонникидек чиқди. Оллоҳнинг ноиб мусаввирни чақиртириб, суратни қайтадан чизишни буюрди.

Эртаси куни мусаввир қайтадан чизилган суратларни олиб келди ва улар ҳазрати олийларига маъқул бўлди».

«Ўн тўққизинчи учрашув. Яна саройга бордим. Подшоҳ дедилар: «Худога шукурким, тез кунлар ичида олий мартабалик Абдурраҳимхожа билан учрашиш шарафига муяссар бўламиз. Унинг оғаси Тожиддин Ҳасанхожа жуйборий билан ҳам учрашим бор. Шундан кейин мендан унинг яхши одатлари ва хайли...

ишлари ҳақида гапириб беришни сўрадилар. Мен жавоб бердим: «Олам қиблагоҳидан тангри рози бўлғай. Абдурраҳимхожанинг олижаноб хулқ-одатларидан нимани кўрмоқчи бўлсангиз, шак-шубҳасиз, бунга муяссар бўласиз». Подшоҳ дедилар: «Мен уни Абдихожадан нуфузлироқ деб ҳисоблайман, чунки у Абдихожадан катта. Абдурраҳимхожага, Абдихожага кўра, ҳурматим каттароқ».

«Иигирмачи учрашув. Подшоҳ: «шу кунларда китобингизни кўп ўқидим. Унда Тожддин Ҳасанхожа жуйборийнинг ўгли Юсуфхожа ҳақидаги қайдларни учратдик. Унинг газалларини ўқиб шу фикрга келдикки, хожазода ўта қобилиятли ва яхши шеърлар ёзар экан. Шу вақтгача уни менга хожа Зайнуддин Нақшбандий таърифлаган, уни шундан билардим, аммо шеърлари билан таниш эмас эдим. Энди билдимки, бу киши ҳаддан зиёд қобилиятли одам ва Жуйбор хожалари орасида шеъриятда унга тенг келадиган одам йўқлиги маълум бўлди», — деди. Кейин давом этиб: «Китобингизда шайхулислом Фулодхожа ҳақида ҳам ўқидим. У бағри кенг одам экан, аммо бундан нафойдаки, унинг эътибори биз томонларга асло тушмаган ва ҳатто бир дона Самарқанд олмасини ҳам бу ерларга олиб келмаган бўлса. Сиз бизнинг эътирозимизни ул жанобга етказишингиз зарур. Яна Турон ҳокими Имомқулихоннинг қариндоши Нодир девонбегини ҳам биламан. Шу гап—Нодир девонбегининг Имомқулихонга қариндошлиги тўғрими?» Мен жавоб қилдим: «Ҳа, ҳақиқатан ҳам шундай. У ўз тўғросини «Низамуддин Нодир Мирзо тоғойи сўзимиз» деган сўзлар билан безайди. Подшоҳ дедилар: «Унинг Имомқулихонга қариндошлигига шубҳам йўқ, чунки у бирон марта ўз қариндошларини биз томонларга юбормаган, аксинча ўз навкарлари ва наст табақадаги одамларини юборади. Бу бизни тан олмаслигидир. Аммо бу яхшими ёки ёмонми билмайман». Мен жавоб бердим:

«Э, худо, Қуёш ва ой то нур сочиб турар экан,
Жаҳонгир подшоҳ ибн Акбар подшоҳ омон бўлғай».

«Иигирма тўртинчи учрашув. Оллоҳнинг ноиби Жаҳонгир подшоҳнинг таъзимига бордим. Баъзи аркони давлат, олий мансабдорлардан ҳазрати олийларининг биз ватандан кечиб бир умрга унга навкар бўлиб қолишга рози бўлсак ва унинг узангисида Кашмирга жўнашга розилик берсак, бизга бир умрга нафақа, инъом ва рупийларни беришга ҳозирлик кўраётганликларини эшитдим. Биз инъомларни аввало ўзимиз учун катта фахр деб билиб, қолган умрни Оллоҳнинг ноиби хизматида ўтказмоқчи ҳам бўлдик... Лекин ватанга бўлган муҳаббат қалбимни чуқур қамраб олиб, бу орзу орқага сурилди. Бундан ташқари, подшоҳ ҳузурда мулозимликда қолишнинг иложи йўқлигига бошқа сабаблар — ёшнинг ўтиб қолганлиги, қарилик ва куч-қувват кетганлиги ҳам сабаб бўлди. Мени тез-тез тумов, йўтал ва акса уриш қувватсизлантирар, бу эса ҳазрати олийла-

ри девонда энг хушук одат ҳисобланиб, кетиш учун рухсат олишга қарор қилдим...

Э, ҳурматли зот, ёдингда бўлсин, подшоҳларга хизмат қилиш фойдали бўлса-да, ҳаёт учун хавфлидир... Улуғ одамлар подшоҳга хизмат қилишни дарёда сайр қилишга бежиз қиёс қилмаганлар!

Бир гуруҳ одамлар бир бурчакка биқиниб олиб, қимматли умрларини подшоҳларга хизмат қилишдан нарида ўтказдилар. Бошқа тоифадагилар, ўзларини хавфга қўйиб, кеча-ю кундуз шоҳлар атрофида гирд айланиб, уларга яқин бўлишга ҳаракат қиладилар. Банда шунақа одамлар орасида қолдим. Лекин, худди шу пайт менинг қулоқларимда «юртнингга қайтишга рухсат олишга ҳаракат қил, болаларингни ва қариндош-уруғларингни узоқ куттириб, ҳоритма», — деган муқаддас нидо жараанглар эди. Шундан сўнг подшоҳ сўрадилар: «Рухсат олганингдан сўнг қаерга борасан?» Жавоб қилдим: «Самарқандга қайтаман». Подшоҳ яна сўрадилар: «Не важҳди кетмоқчисан?» Жавоб қилдим: «У ерда менинг оилам бор, сизнинг совғаларингизни уларга етказмоқчиман, токи улар ҳам Сизнинг сиҳат-саломатлигингиз учун дуо қилишсин». Подшоҳ яна сўрадилар: «Оиланг неча кишидан иборат?» Жавоб бердим: «20 киши». Подшоҳ дедилар: «Сен мен билан бирга жаннатмакон Қашмирга жўнашинг керак, Самарқандга эса 2000 рупий жўнатамиз. Бу сенинг оиланг учун, токи уларни бу ерга, сенинг қошингга кўчириб келгунларигача етиб туради». Мен сўзимда туриб олдим. Жаноби олийларининг кайфияти бузилди ва бундай дедилар: «Сен бизни мажбур қилиб, кетишингга рухсатнома олмоқчисан. Нима ҳам қилдик, биз ҳам бировни мажбур қилиб олиб қолишни истамаймиз». Шундан кейин ғазабнок кўзларини қўли билан тўсиб, имо-ишора билан кетишимга рухсат қилдилар. Лекин бир йилдан кейин яна қайтиб келишимни шарт қилиб қўйдилар».

Мутрибий ва унинг асарлари ҳақидаги қисқа гап шулардан иборат. Унинг асарлари, хусусан сўнгги икки асари, ўзбеклар ва тожикларнинг классик адабиётини бойитишда, шунингдек Туркистон билан Ҳиндистоннинг XVI асрнинг иккинчи ярми ва XVII асрнинг биринчи чорагидаги адабий алоқалари тарихини ўрганишда катта роль ўйнайди.

«РАВЗАТ АР-РИЗВОН» — ҚОШҒАР ТАРИХИ БЎИИЧА МУҲИМ МАНБА

«Равзат ар-ризвон» (тўлиқ номи: «Равзат ар-ризвон ва ҳадиқат ал-ғилмон» — «Жаннат боғи ва ўрмон маҳрамлари») мазмун жиҳатдан маноқиблар сирасига киради. Лекин, шу тилдаги бошқа асарлардан фарқли ўлароқ, маноқибларда ижтимоий-сиёсий ҳамда маданий ҳаётга оид маълумотлар жуда кўп. Шу жумладан, «Равзат ар-ризвон» да ҳам Шарқий Туркистон (Қошғар) тарихига оид маълумотлар бор.

Асар Бухороий шарифда 1589 йили ёзиб тамомланган ва фақат бир нусхада (автограф бўлиши керак) бизгача етиб келган (чиройли настаълиқ хати билан; сарлавҳалари рангли сиёҳ ва тилло суви бериб битилган; ҳар бир варақ тилло суви билан чегараланган; 552 варақ; ҳажми 17,5×26 см; 1589 йили мавлоно Шоҳим тарафидан кўчирилган). Мазкур ягона нусха ҳозир Ўзбекистон Фанлар Академиясининг Абу Райҳон Беруний номидаги Шарқшунослик институти кутубхонасида 2094-рақамда сақланмоқда.

Асар муаллифи катта олим ва шоир Бадриддин ибн Абдуссалом ибн саййид Иброҳим ал-Ҳусайн ал-Қашмирийдир. Унинг ҳаёти ва илмий-адабий фаолиятига оид маълумотлар кам. Биз унинг асли кашмирлик бўлиб, 1552 йили Бухорога келиб қолганлиги, Жуйбор хожаларидан хожа Муҳаммад Ислом, хожа Саъд ва хожа Тожиддин Ҳасанларнинг шахсий котиби бўлиб хизмат қилганлиги ва «Равзат ар-ризвон» дан бошқа яна бир қатор муҳим асарлар ёзганлигини биламиз. Шайбоний ҳукмдорлардан Абдуллахон II тарихини ўз ичига олган ва назм билан битилган «Зафарнома» (1593 йилда ёзилган), қадим замонлардан то Муҳаммад Шайбонийхон давригача бўлган тарихимиздан баҳс юритувчи «Русулнома» олимнинг тарихий асарлари жумласидан. Бадриддин Қашмирий 10 минг байтдан иборат «Ҳафт авранг», рубойлар ва ҳар хил мавзудаги мактубларни ўз ичига олган ва 1576 йилда ёзилган «Равзат ул-жамо» («Гўзаллик боғи»), шеър илмига бағишланган «Баҳр ул-авзон» (1583 йили ёзишга киришилган), 16 минг байтдан иборат «Равзат ал-мурсалин» («Пайғамбарлар боғи») ҳамда 7 минг байтни ўз ичига олган шеърини девон ҳам ёзган.

Муддаога ўтсак, «Равзат ар-ризвон» олим ижодида алоҳида ўрин тутadi. Илм-фан учун ҳам зўр қимматга эга бўлган бу асар муқаддима, хотима ва стти бобдан иборат.

Шарқий Туркистон тарихини ўрганишда айниқса асарнинг иккинчи (в. 96а—128б) ва бешинчи (в. 306б—367а) боблари алоҳида қимматга эга. Айниқса, бу бобларда келтирилган шайбонийзодалар, Бадахшон ва Қобул подшоҳлари ҳамда Кошғар хонларининг Жуйбор хожаларига ёзган мактублари муҳим аҳамият касб этади.

«Равзат ар-ризвон» да келтирилган мактублар сони 100 дан ортиқ. Шулардан 20 таси Кошғар хонларидан Абдурашидхон, Абдулқаримхон, Сўфи султон, Қурайш султонларга тегишлидир.

Кошғар хонларининг Жуйбор хожаларига йўллаган мактубларида Шарқий Туркистоннинг XVI асрдаги ижтимоий-сиёсий аҳволи, Кошғар билан Бухоро хонлиги ўртасидаги муносабатлар ҳақида сўз борadi. Бу мактублардан нақшбандия-хожагон тариқатининг Маҳдуми Аъзам Қосоний вафоти (1542) дан кейинги ворислари бўлмиш Жуйбор хожаларининг нафақат Бухоро хонлиги, балки қўшни хорижий мамлакатларнинг иж-

тимоий-сиёсий тарихида ҳам катта ўрин тутганликларининг гувоҳи бўламиз.

Биз қуйида ана шу мактублардан айримларини келтирамиз:

КОШҒАР ПОДШОСИ АБДУРАШИДХОННИНГ БЕШИНЧИ МАКТУБИ

Арзу ниёз ва саломдан сўнг, соғу саломат ва яхши кайфиятда эканлигимизни маълум қиламиз... Сониян, кўп вақт ўтди, лекин ҳазрати эшон тарафларидан бизга бирон хабар етишмади. Бунга балким биз томонда юз берган баъзи бир ихтилофлар хусусида етишган хат-хабарлар сабаб бўлгандир. Шу кунларда маълум бўлдики, [Қошғар-Бухоро] йўлида тинчлик-сараңжомлик қарор топибди. Шунинг учун ҳам мавлоно Муҳаммад Салимини ҳузурларига жўнатдик. Тез кун ва бахтли соатда Сизнинг малонк макон остонангизни ўпиш шарафига муяссар бўлғай...» (в. 101 аб).

КОШҒАР ПОДШОСИ [АБДУЛКАРИМХОН] ИНИГ МАКТУБИ

...Сўнгра маълум бўлдики, мағфиратланган марҳум подшоҳ Искандар Баҳодирхон¹ [Қуръони каримнинг] «ҳақиқатан ҳам биз Оллоҳга тегишлимиз ва унинг ихтиёрига қайтамиз»² деган қалбга ҳузур бағишловчи чақирғини эшитиб, бу Фоний дунёдан абадий оламга кўчиб ўтдилар. Шу сабабдан таъзия бажо келтириш учун [Бухороий шарифга] ўз одамимизни юбормоқчимиз. [Тўғриси] чаққон бир ҳамроҳ ҳам бор эди, лекин биз одамимизни унга қўшиб юборолмадик. Бизнинг кишимиз, иншоолло, тез орада унинг кетидан етиб боради (в. 239а).

СУФИ СУЛТОННИНГ, УНГА ОЛЛОҲНИНГ МАРҲАМАТИ БЎЛҒАЙ, БИРИНЧИ МАКТУБИ

Арзи ниёз ва саломдан сўнг... илтимос шулки, [ҳазрати эшон] софдил ва ишончли дўстларини ўзининг хушбўй хотирларидан чиқармағайлар... [мазкур помани] ўқиб бераётганларида бизнинг илтимосимиз уларнинг илоҳий хогирларидан тушиб қолмағай. Умид — бу ишончдир, ишонч эса — ҳақиқатдир. Шу бондан [илтимосимиз] ҳазрат эшон тарафидан диққат билан тингланажак... Жаноби волидамизнинг чексиз салом ва дуоларини ҳам қабул қилғайлар. Бизни намоз пайтларида дуо қилсалар.

Ва яна жаноб волидамиз тарафидан [совга сифатида] зар билан тикилган хўк-сарик рангли кашта, биз тарафдан катта кашмирий рўмол, оқ рангли кашта ва ўттизта зарҳалланган идиш-товоқ юборилди (в. 338б—339а).

СУФИ СУЛТОННИНГ ИККИНЧИ МАКТУБИ

...Бир қанча вақтдан бери банданинг кўнглида чўчиш ва гумон ҳислари уйғонди. Шу сабабдан ҳазрати эшондан шарият қонун-қондаларини яхши билган бирон одамни [биз тарафга] юборишлари илтимос қилинади... бизга мурувват кўрсатиб, меҳр-шафқат кўрсатсинлар ва [Абдуллахон] ҳазрати олийлари табиб юборгунаринча бандани чўчиш ва гумон ҳисларидан халос қилсинлар... (в. 339б).

АБДУРАШИДХОННИНГ УҒЛИ АБДУЛКАРИМХОННИНГ ИККИНЧИ МАКТУБИ

...Илтимос ва ўттич шулким, [ҳазрати эшон] ноёб ибодатлари чоғи ўзларининг ишончли ва садоқатли дўстларига хонис бўладилар, чунки унинг самараси барчамиз учун, балки бутун олам аҳли учун нафлидир, [бунинг

¹ Искандар Баҳодирхон — шайбоний, Бухоро хони (1561—1583).

² Қуръон, 11-сура, 151-оят.

натижасида] мактублар ва бошқа алоқалар дарвозаси очилгай, шодлик ва эмиу омонликга сабаб бўлгай (в. 340б).

ҚУРАЙШ СУЛТОН ТУРФОНИЙНИНГ БИРИНЧИ МАКТУБИ

Қизғин дуойи саломлардан сўнг [ҳазрати эшоннинг] қўшдек борлоқ ва Сухайл [юлдузи] дай ярақлаб турган қалбларига хабар қиламизким, суюкли фарзандимизнинг ҳол-ахволи шундай бўлдики, ўша пайтларда онаси унга ҳомилдор эди, бола туғилгандан кейин [бир тўда] беақл [одам]лар гараз-гўйлик қилиб уни яшириб қўйдилар, [бу билан] унинг борлиғига шубҳа туғдиридилар. Ҳозир, бир неча кун қийналиб қидирилгандан кейин, у тоғдан ва унинг ўша суюкли фарзандимиз эканлиғи маълум бўлди, шухратга бўлган остонамизни ўнишга муяссар бўлди ва хизматимизга кирди. Оллоҳга шукр-ким, бу ҳол қувонч ва хурсандчиликларга сабаб бўлди. Ҳазрати эшоннинг олий ҳиммат мурувватидан ва унинг умумий илтифотларидан умид шулким, бандани ўзларининг хушбўй хотиралари ва ҳатто дарёни ҳам тўлдириб-тоң-дириб юборувчи продасидан нари тутмасалар, ўзларининг самараси дугфу-марҳаматли дуолари билан бахтиёр қилсалар.

Ҳижрий 981 йил сафар ойининг ўртасида (мил. 1571 йил 17 июлда) ёзилди (в. 341б—342а).

ҚУРАЙШ СУЛТОН ТУРФОНИЙНИНГ ИККИНЧИ МАКТУБИ

Садоқат ва итоат туйғуларини билдиргандан кейин малонк паноҳ остоналарининг хизматларига маълум бўлсинким, бушдан бир йил муқаддам бу бечорани Хўтандан чиқариб юбордилар ва Хитой билан Қолмоқ мамлакати чегарасида ўришлаган Чолиш-Турфонга сургун қилдилар. Биз ўша тарафга жўнаб кетдик ва Оллоҳнинг продаси билан [ўша] вилоятнинг кўп қисмига [ўзимизга] бўйсундирдик; бўйинтовлаганлар эса қўлга олиниб жазога тортилдилар. [Қисқаси] ўша вилоятни ёвузлар ва фитначилардан тозаладик. [сўнг Чолиш-Турфонга кайтдик]. Муҳаммад Султон¹ бизнинг устимизга бир неча бор қўшни тортиб келди, лекин биронта қишлоқни ололмади. Шундан кейин икки ўртада сулҳ имзоланди ва бандани [яна] ўша вилоятга жўнаиб юбордилар. Лекин биз ўша вилоятни [қайтадан] бўйсундирганимизга ишонч ҳосил қилиб, у (яъни Муҳаммад Султон) ўртада илгарги имзоланган сулҳ ҳусулида афсусланиб, маҳаллий халқни бизга қарши кўтарин учун биз тарафга одамларини юборди. Қисқаси, «Чолиш-Турфон» халқи катта лашкар тўплади ва устимизга қараб юрди. Бошда улар Борқучор² шаҳрига кирдилар, ва халқини талон-торож қилиб, ўзларини биз тарафга қараб ҳайлаб юбордилар. [Сўнгра] кўп сонли лашкар билан Турфонга келдилар ва унинг қалъасини чор атрофдан қуришовга олдилар. Бу бечора оз қўшини билан олти-етти ой мобайнида қамал остида ўлтирди ва [душманнинг] уздуксиз ҳаммаларини қайтариб турди. Фақат жаноби эшоннинг ҳиммати билан унинг устидан тўлиб чиқди ва душманини тор-мор келтирди. Охир-оқибат ҳазрат онамиз ўртага тушиб бизларни яраштириб қўйдилар. Шунга қарамай, [Муҳаммад султон] бошда тўла авф этгани билан бизни Турфондан Еркандга юбориб [ўша ерда] қамоқда сақлаш ҳақида кўрсатма берган кўринади. [Шу кунларда] бу юртни [ўмрбод] тарк этиб, ҳазрати эшоннинг [муқаддас] остоналарини ўниш хаёли бошга келадир. Бошқа гапларни ушбу мактубни олиб борувчи [мулозимимиз] сўзлаб берав.

...Йил рамазон ойининг 20-кунни ёзилди (в. 342а).

¹ Муҳаммад Султон — Абдурашидхоннинг тўртинчи ўғли. Отаси, сўнгра онаси Абдукаримхон замонида Оқсувда ҳоким бўлган; 1592—1610 йиллари Ерканд хоши.

² Борқучорнинг аниқ ўрнини белгилаб бўлмади. Балким Қизилсув бўйида. Ерканддан Оқсув ва Учга олиб борадиган йўл устида жойлашган Борқуч (Моролбоши) дир?

XVI асрнинг сўнги чорагида Шарқий Туркистонда бўлиб ўтган баъзи ижтимоий-сиёсий воқеаларни англаб олишда шайбонийлардан Абдуллахон II билан Исфандиёр султоннинг¹ Жўйбор хожаларига ёзган мактублари алоҳида қиммат касб этади.

АБДУЛЛАХОН II НИНГ МАКТУБИ

Арзу ниёздан сўнг, Самарқандни олиб, Жувонмард Алихонни ҳибсга олганимизни маълум қиламиз. Бундан аввал Бобо султон² устидан голиб яққанимизни ишончли одамимиз орқали маълум қилган эдик. Энди [ҳазрат эшонга] маълум қиламизки, Тошкент ва Туркистон вилоятлари тамом тобе ерлари билан, ҳумоюн ослона хизматқорларига бўйсундирилди. [Бу ерларнинг] ҳалқини ва ўзбекларни ҳулофот маконинимиз Дарвини Муҳаммадхонга³, Салтоқ унинг подшоҳлигини абадий қилсин, инъом қилдик. Зафар асар қўшин ва ҳозирги пайтда Туркистонда турибди. Бобо султон кичик бир қўшин билан пайдо бўлди. Биз барча номдор биродарларимиз ва олий даражали амирларимизни унга қарши отлангирдик. Ишонч комилки, ҳазрат эшоннинг дуоси билан [яқин орада] у ҳам хизматқорларимиз тарафидан мағлуб этилади.

Ва яна [маълум қиламизки,] Андижон, Аҳси ва Сайрамни Муҳаммад Амин султон билан Хоразмшоҳ султонларнинг⁴ ўғилларига инъом қилдик. (а. 227а).

АБДУЛЛАХОН II НИНГ МАКТУБИ

Меҳрибонлик ва итбаткорлик туйғуси изҳоридан сўнг, [қўйидагиларни хабар қиламиз]: Зомин ёнига келиб тушганимиздан кейин ёғий Бикойбий билан Дўстимбий қушчини Марғилонда қамал остига олганлиги ҳақида хабар олинди. Шу сабабдан ёнимизда турган барча амир ва мулозимларга илғор⁵ сифатида [ўша тарафга қараб] ҳаракат қилишга ижозат берилди. Ёғий буидан хабар топиб, қамални бўшатди ва юзини Қошғар сари қаратди. Ўндор биродарлар ва зафар асар амирлар уларни таъбиқ остига олдилар ва Олой дарёси⁶ бўйида уларга етишдилар. Қисқа олишувдан кейин Абдулғаффор султон билан Маҳдий [султон] ни⁷ қўлга туширдилар. Ёғий мулозимларининг катта қисми [уларнинг] қўлига тушди. Аскарларимизнинг бир қисми қолганларини қувиб кетдилар ва [яқин орада уларга] етиб оладилар, деган умиддамиз.

[Ҳазрат эшоннинг] марҳамати туфайли ёғийнинг қолган қисми қўлга етилади. Шу сабабдан ҳар кун бизнинг ҳаққимизга дуо қилиб туришингизни сўраймиз... (в. 237б).

АБДУЛЛАХОН II НИНГ МАКТУБИ

...Мақтов ва арзу ниёздан кейин ўшал малоик паноҳ остонанинг хизматқорларига хабар қиламизки... Қошғар султонлари Муҳаммад Мўмин султон-

¹ Исфандиёр султон — шайбоний Хусрав султоннинг ўғли; 1582—1591 йиллари Андижон ҳокими бўлган.

² Бобо султон — Наврўз Аҳмадхоннинг иккинчи ўғли.

³ Дарвини Муҳаммадхон — Наврўз Аҳмад (Бароқхон) нинг тўнғич ўғли; 1556—1578 йиллари Туркистон ҳокими.

⁴ Муҳаммад Амин султон — Наврўз Аҳмад (Бароқхон) нинг тўртинчи ўғли. Маълум бир вақт Андижон билан Фарғонани идора қилган. Хоразмшоҳ султон ҳам ўша Наврўз Аҳмадхоннинг ўғли.

⁵ Илғор — қўшиннинг илғор қисми.

⁶ Олой дарёси — Олойдаги Қизилсув деб аталувчи дарё.

⁷ Абдулғаффор — Бобо султон (1578—1582; Тошкент ва Туркистон ҳокими) авлоди; Маҳдий султон — Жувонмард Али султон авлоди.

ни¹ [элчиларимизнинг қўлига] топширибдилар. Улар эса султоннинг бошини кесиб, эсон-омон ҳузуримизга етиб келдилар. Султоннинг бошини ва Қонғар султонларининг мактубини Сизга жўнатдик (в. 2426).

НАВРҲУЗ АҲМАДХОННИНГ УҒЛИ АМИН СУЛТОННИНГ МАКТУБИ

...Соҳиян, ҳазрат эшоннинг яхшилик келтирувчи зехмиларига равшан бўлсинким, қадимдан бутун дунёнинг ҳасад ва рашикини келтириб турган Мовароуннаҳр бир отанинг боласи бўлган оға-иниларининг ёвлашиши оқибатида, агар биргаллашиб бунинг олдини олмасак, шижарозга юз тутиши мумкин. Бордию бу кучайиб кетадиган бўлса, унда на афеус, ва на пушаймондан фойда бўлмайди. Айни пайтда шу чин дўстнинг [ҳазрат эшоннинг] мулозимларидагилтимоси шуки, улар астойдил саъй-ҳаракат қилсинларки, то оға-инилар ўртасидаги низо ва душманлик муносабатлари дўстлик ва яқдиллик билан алмашинсин, мусулмонлар ўртасида эмну омонлик қарор топсин... Ушбу илтимосимани олиб борувчи бизнинг номдор ва софдил мулозимимиз, эски кадрдонимиз ва хайрихоҳ дўстимиз Бузрук баҳодир... баъзи ишлар ҳақида ўзи айтиб беради... (в. 3446—345а).

ИСФАНДИЁР СУЛТОННИНГ МАКТУБИ

Оллоҳга шукр! Хайрихоҳ дўст ва хизматкор Исфандиёр султон хабар берадики, у доимо ҳазрат эшоннинг кун сайин ортиб бораётган бахт-саодати ҳамда умрлари узоқ бўлиши учун доимо дуо устидадир. Хожамиз кўп йиллар ва асрлар доимо соғу саломат бўлсинлар. Кейин ҳазрат эшоннинг қўни қаби исгиувчи, нур таратиб турган хотирларига маълум бўлсинким, жамия мусулмонларнинг қиблагоҳи бўлмиш ўшал хона остонасини ялаш учун боринга сабаб Сизнинг атир исели дуонингизни олиш ва [фақат] шундан кейингина ҳазрат эшоннинг ижозатлари билан Андижонга жўнаб кетишдир. Чунки Жамшид қадар, Искарлар қудрат тожу тахт вориси олий ҳазрат [Абдуллахон], тангри таоло унинг давлатини абадий қилсин, бизга ўша вилоятга жўнаб кетишингизни қатъий буюрдилар... (в. 382а).

«ТАРИХИ АБУЛХАЙРХОНИЙ» — ЎЗБЕКЛАР ТАРИХИГА ОИД МУҲИМ МАНБА

XV асрнинг 20-йилларида Дашти қипчоқда кўчманчи ўзбеклар давлати ташкил топди ва у 40 йил мобайнида фаоллият кўрсатди. Урта Осиё ҳамда Қозоғистон халқлари тақдирини катта роль ўйнаган мазкур давлатнинг асосчиси Жўчихоннинг бешинчи ўғли Шайбоннинг авлоди Абулхайрхон эди. Мазкур давлат XV аср ўрталарида шимолда Сибирдаги Тура, Тоболь ва Тумангача, жанубда Орол денгизи ва Сирдарё бўйларигача бўлган ҳудуд, шунингдек, Хоразмнинг ғарбий қисмини ўзига бириктирган улкан давлат эди. Унинг шарқий чегараси Совран ҳамда ғарбда Ёйиқ (Урал) дарёси билан туташ эди. Бу давлат нафақат Дашти қипчоқ аҳолисини, балки Сирдарё бўйидаги шаҳарлар (Ясси, Утрор, Сигноқ ва ҳ. к.) нинг аҳолисини ҳам ўз тасарруфига киритиб олган, шунингдек, Темурийлар давлатининг ички ишларига ҳам араллашиб турар эди. Дашти қипчоқ ҳамда Мовароуннаҳрдаги XV аср биринчи ярмидаги

¹ Муҳаммад Мўмин султон — Наврўз Аҳмад (Бароқ)хоннинг набираси; Амин султоннинг ўғли. Бобо султон мағлубиятга учрагандан кейин Абдуллахон II нинг хизматига кирган.

сиёсий вазият ҳам кўчманчи ўзбеклар ва уларнинг бошлиқларига қўл келган эди.

Таъбир жоиз бўлса шуни алоҳида қайд этиб ўтиш керакки, Абулхайрхон давлати, шахсан унинг ўзи, Дашти қишлоқнинг беноён бағрида кўчиб юрган турк-мўғул қабилаларининг XV асрдаги ижтимоий-сиёсий ҳаёти тарих фанида ҳанузгача кам ўрганилган. Шунингдек, XV асрдаги кўчманчи ўзбекларнинг давлат тuzumi ҳам яхши ўрганилган эмас. Уша пайтдаги қозоқлар хусусида ҳам айнан шундай дейиш мумкин. Тўғри, айрим тарихчилар бу масала билан шуғулланган. Чунончи, Урта Осиё тарихининг чуқур билимдони П. П. Иванов ўз вақтида «Урта Осиё тарихига оид очерклар» деган асарида ўша пайтдаги ўзбекларнинг ижтимоий-сиёсий тuzумига оид айрим фикрларини баён қилган. Яна бир машҳур шарқшунос олим А. А. Семёнов ҳам ўзининг бир қатор мақолаларида бу масалага тўхтаб ўтган. Чет эл тарихчиларидан Г. Ховорс «Тарихи Абулхайрхоний» ва Абулғозихоннинг «Шажарайи турк» асари тўғрисида айрим фикрлар айтган. Лекин, барибир, бу масала ҳанузгача пухта ва атрофлича ўрганилмаган.

Форс тилидаги айрим ноёб манбаларда кўчманчи ўзбеклар тарихига оид баъзи маълумотлар мавжуд. Чунончи, Фазлуллоҳ ибн Рузбехоннинг «Меҳмонномаи Бухоро», Қамолiddин Биноийнинг «Шайбонийнома», Масъуд ибн Усмон Қўҳистонийнинг «Тарихи Абулхайрхоний» асарлари шулар жумласидандир. Айниқса, «Тарихи Абулхайрхоний» асарида кўчманчи ўзбеклар давлати тўғрисида материал кўп. Шу билан биз ана шу оригинал, аммо ҳанузгача кам ўрганилган асар ҳақида тўлиқроқ маълумот беришни лозим топдик.

«Тарихи Абулхайрхоний» тарихий асар бўлиб, дунёнинг «яратилиши» дан то XV асрнинг 60-йилларигача ислом мамлакатлари тарихини ўз ичига олади. Асарнинг хулоса қисми (214а—248а варақлар) оригинал бўлиб, кўчманчи ўзбеклар давлатининг асосчиси Абулхайрхоннинг ҳаёти ва фаолиятига бағишланган, шунингдек, кўчманчи ўзбеклар ва уларнинг ижтимоий-сиёсий тарихи талқин этилган.

Асар муаллифи Масъуд ибн Усмон Қўҳистонийдир. Унинг ҳаёти ва ижоди тўғрисида, ўз асарида айтилганлардан ташқари, бошқа маълумот йўқ. Чунончи, кўчманчи ўзбеклар томонидан 1431 йилда Хоразмнинг босиб олинишига оид бўлимда муаллиф Абулхайрхоннинг ўғли Суюнчхожахоннинг котиби бўлиб хизмат қилгани тўғрисида маълумот берган. Унинг вафотидан сўнг (1525 йилнинг 20 августи) Суюнчхожахоннинг ўғли Абдуллатифхон (1540—1552) саройида хизмат қилгани ва зўр обрў-эътиборга эга бўлганлигини айтади.

«Тарихи Абулхайрхоний» нинг катта қисми (в. 1б—214а) бошқа асарлардан кўчирма (компиляция) дир. Уни ёзишда муаллиф ўзидан аввал ўтган Жувайний, Жузжоний, Биноий, Шарофиддин Али Яздий (1454 йилда вафот этган) каби тарихчилар асарларидан кенг фойдаланган. Асарнинг хулоса қисми

эса, муаллифнинг сўзларига қараганда, Абулхайрхоннинг сафдошлари, биринчи навбатда отасининг барча ишларида фаол иштирок этган ўгли Суюнчхожахоннинг эсдаликлари асосида баён этилган.

«Тарихи Абулхайрхоний» нинг нусхалари кўп. ЎзФА Шарқшунослик институти кутубхонасида унинг 3 нафар нусхаси мавжуд. Биринчиси (№ 1512; 268в; настаълиқ хати билан битилган), проф. А. А. Семёновнинг сўзларига қараганда, XVII асрда қайта кўчирилган. Мазкур нусхалинг бош қисми ва охири йўқ, бир қадар моғорлаб қолган. Иккинчи нусха (№ 5392; 43 варақ, настаълиқ хатида; 1900—1901 йилларда кўчирилган) асарининг сўнгги оригинал қисмидир. Учинчи нусха (№ 9289; 1825/26 йилларда кўчирилган) анча қимматли — безаклари ва миниатюралари бор. «Тарихи Абулхайрхоний» нинг энг яхши нусхаси Санкт-Петербург университети кутубхонасида (инв. № 852; 479 варақ) сақланмоқда. Аммо бу нусха анча кейин — 1818 йил 3 майда кўчирилган. Асарининг энг кўҳна нусхаси Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг ўзи кўчирган нусхадир. Мазкур нусха 1590 йилнинг 9 октябрида кўчирилган ва ҳозир Россия ФА Шарқшунослик институтининг Санкт-Петербург бўлимида (С. 478; 248 варақ) сақланмоқда; ҳажми 26×18 см, ҳар саҳифа 19 қатордан иборат; хати настаълиқда ёзилган; котибнинг исми номаълум. Муқованинг чап томонида, унинг юқорисида ёзилган маълумотга кўра, мазкур нусха Мулла Шоҳмаҳмуд номли шахсга тегишли бўлган. Аммо ёзув жуда сийқаланиб кетгани сабабли, ўқиш анча қийин кўчди. Мазкур қўлёзмани П. Лерх 1858 йилда Бухородан Санкт-Петербургга олиб кетган. Айнан шу нусха қадимий бўлгани учун мазкур мақолада унга таяниб фикр юритишга қарор қилдик.

«Тарихи Абулхайрхоний» саж билан ёзилган бўлиб, унда шеърӣ нарчалар кўп учрайди. Асар бошдан охиригача ҳукмрон кўчманчи феодал синфининг мақсад-маиғаатларини кўзлаб ёзилган. Чунинчи, Абулхайрхон ҳамда авлодларининг мардлиги, доно, оқил, саҳий бўлганликлари кўкларга кўтариб мадҳ этилади. Аммо, шунга қарамай, асарда ўша даврдаги Дашти қинчоқ халқининг (кўчманчи ўзбекларнинг) ҳаётига онд, шунингдек, Абулхайрхон томонидан бунёд этилган давлат ҳамда ўзaro феодал курашлар тўғрисида қимматли факт ва маълумотлар учратилиши мумкин.

Муаллиф ўз асарини 10 та кичик қисмларга бўлган. Биринчи қисмда (в. 214а—222а) нўғай-мангит улусида¹ норози кўчманчи феодалларнинг Ғозибийга, тўғрироғи Ғозибий элига (у XV асрнинг 20-йиллари бошида улус бошлиғи бўлган Едигейнинг ўгли эди) қарши курашлари тўғрисида гап боради. Масъ-

¹ Нўғай-мангит улуси — Стенли-Лель Пулининг сўзларига қараганда, мангитлар Ёйиқ ва Эмба дарёлари оралиғида кўчиб юрган (Мусульманские династии. Перевод с примечаниями и дополнениями В. В. Бартольда, СПб., 1889, 199-бет).

уд ибн Усмон Кўҳистоний бундай деб ёзган эди: «Жумадуқхон ҳукмронлиги даврида Идикубий авлодидан бўлган Ғозибий манғит ўз отасининг розилиги билан қабиласининг сардори бўлди ва аймоқлар ҳамда кўчманчиларни ўз тасарруфига киргизиб олди. Тахтда мустаҳкам ўрнашиб олгач, жабр-зулмин ҳаддан оширди; адолат ва одил суд қонуларини назар-писанд қилмай топтади. Дашти қишлоқнинг амир ва сардорлари мазкур Ғозибийнинг зулмидан озор чекиб, ундан юз ўғирдилар ҳамда бир-бири билан бирлашиб, уни ўлдирдилар... ҳамда манғит сардорлари Жумадуқхон ўрдасига бориб, унинг яқинлари қаторидан жой олдилар. Лекин хоннинг мурувватига мушарраф бўла олмай ва хондан ҳафсалалари пир бўлиб, ундан ихлослари қайтгач, хон қароргоҳини ташлаб Жойтор жолқин мавзеига кетиб қолдилар... Жумадуқхонга нисбатан душманлик камарини белга боғлаган амирлар бир-бирлари билан бирлашдилар».

Тарихчининг баён қилишича, Жумадуқхон кўзғолончиларга қарши қўшин тортган. Аммо кўзғолончилар ўз кучларини бир жойга тўплаб, хонга қақшатқич зарба бердилар. Асирга олинган Жумадуқхон кўзғолончи амирларнинг ҳукмига мувофиқ қатл этилди. Уша пайтда хоннинг ўнг қанот қўшинига бошчилик қилган ёш Абулхайрхон ҳам асир олинган. Сариқ Усмон Абулхайрхонга яхши муносабатда бўлди ва хонзадани кўп ўтмай ўз элига қайтариб юборди. Алаша баҳодир аймоғида¹ қишини ўтказган Абулхайрхон келаси баҳорда ўз элига қайтиб келгандан сўнг, қабила ва уруғ бошлиқлари уни ўзларига хон қилиб кўтардилар.

Бундан кейин кўчманчи ўзбек қабилаларининг Абулхайрхон бошчилигида Тура ва Чимги турага юриш қилиб, уни эгалланликлари тўғрисида ҳикоя қилинади.

Иккинчи қисм (в. 222а—224а) да Абулхайрхоннинг кучли улус хони шайбоний Маҳмудхожахонга қарши олиб борган урушлари ҳикоя қилинади. Мазкур хон қароргоҳининг аниқ жойлашган ери тўғрисида маълумот йўқ, фақат унинг қароргоҳи Тоболь дарёси бўйларида жойлашган, деб айтылади ва Абулхайрхон билан Маҳмудхожахон улуси ўртасидаги жанг шу ерда бўлган дейилган. Шуларга асосан, Маҳмудхожахоннинг улуси Тоболь ва Ишим дарёлари оралиғида жойлашган деб тахмин қилиш мумкин. Асарда мазкур жанг қачон содир бўлганлиги тўғрисида маълумот йўқ. Аммо ўзбекларнинг Хоразмга босқини Маҳмудхожа тор-мор қилингандан сўнг тез орада бошланганлиги маълум. Абдураззоқ Самарқандийнинг ҳикоя қилишича, кўчманчи ўзбеклар Хоразмга икки марта юриш қилганлар: биринчиси — 1431 йилда, иккинчиси — 1434/35 йилларда содир бўлган. Шундан келиб чиқиб, Абулхайрхон Маҳ-

¹ Аймоқ — маълум ҳудудда кўчиб юрвчи ва бир-бири билан қон-қардош бўлган овуллар тўдаси (қ. В. Я. Владимирцов, «Общественный строй монголов». Монгольский кочевой феодализм. Л., 1934, 136-бет)

мудхожахонга қарши 1430 йилда жанг қилган, деб айтиш мумкин.

Асарнинг учинчи ва тўртинчи қисмлари (в. 225а—227) кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмга қарши юришига бағишланган. Бу юриш натижасида мазкур мамлакат, айлиқса унинг пойтахти Урганч батамом вайрон қилинган. Иқлими ноқулай бўлганлиги сабабли бу ерли кўчманчи ўзбеклар ташлаб кетганликлари тўғрисида маълумот бор. А. А. Семёнов эса кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмни тарк этишларига бу ерда тарқалган ўлат касали сабаб бўлган, деган фикрни билдирган.

Абдураззоқ Самарқандийнинг ҳикоя қилишича, Шоҳруҳ ўша пайтда кўчманчи ўзбекларга қарши кўзга кўринган амирлар бошчилигида кўп сонли аскар юборган ва амирларга кўчманчи ўзбеклар улусини, улар Хоразмни қандай талаб, вайрон қилган бўлсалар, худди шундай қилиш буюрилган. Демак, кўчманчи ўзбекларнинг Хоразмдан чиқиб кетишларига айнан шу вазият ҳам сабаб бўлган. П. П. Иванов ҳам шу фикрни билдирган. Фикримизча, Абдураззоқ Самарқандий томонидан келтирилган далил бунга асосий сабаб бўлолмайди. Маълумки, Абулхайрхонга қарши кейинчалик Олтин Ўрда хони Аҳмад (1465—1481) ва унинг иниси Маҳмудхонлар¹ бирлашиб шайланиб турган эдилар. Кейинчалик Абулхайрхон пухта тайёргарлик кўриб, уларга қарши юриш қилган. Бундан ташқари, кўчманчилар ййлов ва сув бўлмаган ерда узоқ қоломас эдилар. Кўчманчилар ўзбекларнинг ўшанда Хоразмни тарк этишларига шу ҳам сабаб бўлган бўлса ажаб эмас.

Бешинчи қисм (в. 227б—229а) да Абулхайрхоннинг жўчий шаҳзодалар, яъни оға-ини Аҳмадхон ҳамда Маҳмудхонларга қарши кураш олиб борганлиги, оға-иниларнинг қароргоҳи жойлашган Экри туб² мавзенига ҳужум қилганлиги ҳақида ҳикоя қилинади. Масъуд ибн Усмон Кўҳистонийнинг айтишича, бу урушда оға-инилар мағлубиятга учраганлар.

XV аср 40-йилларининг иккинчи ярмида ўзбек зодагонлари ўртасида ўзаро курашлар кучайиб кетди. «Тарихи Абулхайрхоний» нинг олтинчи қисми ана шу воқеалар тафсилотига бағишланган (в. 229а—230а). Дашти қипчоқлик ўзбек хонларидан бири Мустафохон манғитлар сардори Ваққосбийнинг ифвосига учиб, Абулхайрхонга қарши юриш қилди. Абулхайрхон манғитлар ҳужумини зўрга қайтарди. Отбосар дарёси бўйида улар ўртасида қаттиқ уруш бўлди. «Тарихи Абулхайрхоний» асари муаллифининг таъкидлашича, Мустафохон бу урушда 4500 га яқин одамидан айрилган. Буларнинг 1000 га яқини зодагонлар

¹ Маҳмудхон ҳақида аниқ маълумот йўқ, аммо унинг тарафидан Астра-ханда ва Ўрда бозорда зарб этилган тангалар сақланган.

² А. А. Семёнов (О происхождении и составе узбеков Шейбани-хана, 25-бет) бу жойни Икри тур деб атаган; бу нотўғри. Асар нусхалари солиштирилганда бу жой аслида Экри туб эканлиги аниқлайди, лекин унинг қаерда жойлашганлиги аниқлашмади.

бўлган. Аммо, фикримизча, бу ўришда рақамлар анча ошириб кўрсатилган.

Еттинчи бўлим (в. 230б—231а) да Сирдарёнинг ўрта оқимида жойлашган шаҳарлар: Сяғноқ, Сузоқ, Узғанд, Оққўрғон ва Арқуқда кўчманчи ўзбеклар хонин ҳокимиятининг ўрнатилиши ҳақида ҳикоя қилинади. Бу воқеа афтидан 1446 йилда содир бўлган, чунки келаси йилнинг баҳорида, муаллифнинг таъкидлашича, Абулхайрхон Шохруҳ вафотидан воқиф бўлгач ҳамда Мовароуннаҳрда Улуғбекнинг йўқлигини билгач, яйловга кўчишни бир қадар кечиктириб, тезлик билан Самарқандга юриш бошлайди. Кўчманчи ўзбеклар ўшанда Самарқанд атрофини талаб, катта ўлжа билан қайтиб кетганлар. Масъуд ибн Усмон Кўхистонийнинг ёзишича, самарқандликлар дашти қипчоқлик ўзбекларга катта бадал берганлар, Самарқанд ҳокими Жалолиддин Боязид эса Қонигилда тўхтаган Абулхайрхонга қимматбаҳо совғалар юборган. Аммо бу факт бошқа манбаларда учрамайди, Абдураззоқ Самарқандий, Мирхонд ва Хондамирлар мазкур воқеа тўғрисида бирон нарса ёзиб қолдирмаганлар. Афтидан, В. В. Бартольд жуда тўғри таъкидлаганидек, кўчманчи ўзбеклар Самарқанд атрофидаги қишлоқларни талаб, ҳеч қандай бадал ва совғаларсиз ўз юртларига қайтиб кетганлар.

Улуғбек қатл этилгач, теурийлар ўртасида ҳокимият учун кураш авжига чиқди. Асарнинг саккизинчи қисми ана шу воқеаларга бағишланган (в. 231б—237в). Бу қисмда Улуғбек ва Абдулазизларнинг қатл этилиши тўғрисида ҳам маълумот берилди. Улуғбекка Самарқанд ва Шохруҳия қалъаларининг дарвозалари ёпиб қўйилгач, у Абулхайрхоннинг қароргоҳига йўл олмоқчи бўлганлиги айтилади. Аммо ўғлининг (Абдуллатифнинг) марҳаматидан умидвор бўлган Улуғбек ҳокимиятни топшириб, қолган умрини илм-маърифатга бағишлаш мақсадида Самарқандга қайтиб келади. Мазкур қисмда Абдуллатифнинг қатл этилиши, султон Абу Саиднинг тожу тахт учун олиб борган курашлари, унинг хожа Аҳрор билан ўзаро алоқалари ва, ниҳоят, Абу Саиднинг Абулхайрхон ва кўчманчи ўзбеклар ёрдамида Самарқанд тахтини эгаллаб олганлиги баён этилади. Шунини алоҳида қайд этиб ўтиш лозимки, мусулмон тарихчилари ичида фақат Масъуд ибн Усмон Кўхистонийгина Абу Саиднинг Абулхайрхондан ёрдам сўраб, унинг қароргоҳига бормоқчи бўлганлиги тўғрисида маълумот келтирган. Абдураззоқ Самарқандий, Мирхонд ва Хондамирларнинг таъкидлашича, Абу Саид Абулхайрхон олдига ёрдам сўраб ўз одамларини юборган.

Тўққизинчи қисм (в. 238а—239б) да Абулхайрхоннинг Кўк кошона (Кўк кэсэнэ)¹ яқинидаги Нуртўқай мавзеида қалмоқлар билан қилган жанги тасвирланган. Бу жангда Абулхайрхон тўла мағлубиятга учраган. Бу ҳодиса, албатта, кўчманчи

¹ Кўк кошона — Туманариқ станциясидан 5 чақирим шимоли-шарқ тарафда жойлашган манзил (А. Ю. Якубовский. Развилыны Сягнака).

Ўзбекларнинг унча мустақкам бўлмаган ҳокимиятини анча зил кеткизган. Қонли урушда кўчманчи ўзбекларнинг Бахтиёр султон, Аҳмад султон сингари мард лашкарбошилари ҳалок бўлдилар¹. Абулхайрхон Сиғноқ қалъасига кириб яширилишга мажбур бўлди. Қалмоқлар эса Сиғноқ, Туркистон, Шоҳруҳия ва Тошкент атрофларини талаб ва вайрон қилиб, ўз юртлари Чуводийсига қайтиб кетдилар. В. В. Бартольднинг таъкидлашича, бу воқеа 1456 йилда содир бўлган.

Унинг қисм (в. 214а—244а) да кўчманчи ўзбекларнинг теурийларнинг олий ҳокимият учун олиб борган курашига аралашувлари тўғрисида ҳикоя қилинади. Бу гал кўчманчи ўзбеклар Абдуллатифнинг ўғли Муҳаммад Жўқий томонида туриб султон Абу Саидга қарши кураш олиб бордилар. Мазкур қисмда машҳур «Шайбонийнома» асарининг муаллифи Муҳаммад Солиҳнинг отаси амир Нурсаиднинг таржимаи ҳоли тўғрисида маълумот берилади. В. В. Бартольднинг таъкидлашича, 1460 йилда Бухоро яқинидаги Нур мавзенда турган Нурсаидбек Самарқанд ва Бухоро атрофларига мунтазам равишда босқин уюштириб, у ерларни талон-тороғ қилиб турган. Султон Абу Саиднинг можарони тинч йўл билан ҳал қилиш борасидаги уринишлари натижа бермаган. «Исёнчи, — деб ёзади В. В. Бартольд, — на Абу Саид элчисининг сўзларига қулоқ солган ва на унинг олдига келган хожа Аҳрорнинг сўзларини эътиборга олган». Шундан сўнг, у Самарқанд лашкарлари томонидан Нурдан суриб чиқарилган ва Дашти қичоқ тарафга қочиб кетган. Амир Нурсаиднинг сўнгги ҳаёти ҳақида мазкур асарда диққатга сазовор маълумотлар бор. Маълум бўлишича, Муҳаммад Жўқий Берка султон бошчилигида кўп сонли ўзбек лашкари билан Самарқандга юриш қилганда (1460/61) амир Нурсаидбек Шоҳруҳиядан унча узоқ бўлмаган жойда бўлган ва дарҳол уларга қўшилган.

Шунингдек, шундай абжир ва ишбилармон одам султон Абу Саид ҳам Темур ва Шоҳруҳнинг бир вақтлар қудратли бўлган давлатида осойишталик ўрнатилишида бирмунча қийналган. Гарчанд у Абулқосим Бобур вафотидан (1457) сўнг Хурросонни ҳам қўлга киритиб, Мовароуннаҳр ва Хурросонни бирлаштиришга муваффақ бўлган бўлса-да, ҳали марказий ҳокимиятга бўйсунмаган ноҳиялар талайгина эди. Шунинг учун Муҳаммад Жўқий Тошкент, Сайрам, Ахси ва Шоҳруҳияни босиб олганда, лашкарининг аксарияти шулардан эди. Қуйидаги фактлар бунга гувоҳлик бериши мумкин. Султон Абу Саид Муҳаммад Жўқий ҳамда кўчманчи ўзбеклар Самарқандни

¹ Бахтиёр султон — шайбоний Хизрхоннинг ўғли, Абулхайрхоннинг амакиваччаси (ёки холаваччаси) (қ.: Тивенгаузен В. Г. Сборник материалов, относящихся к истории Золотой Орды, т. II, М.—Л., 1941, 55-бет; Шайбонийнома, т. I. Березин нашри. Қозон, 1848); Аҳмад Султон шахсини аниқлаб бўлмади. У бу ерда биринчи марта тилга олинган. А. А. Семёновнинг фикрича, Аҳмадхон ўзбек хонларидан бўлиб, Амударёнинг қуйи оқимлари бўйлаб кўчиб юрган (қ.: Шейбанихан и завоевание империи Темуридов. «Материалы по истории таджиков и узбеков Средней Азии». 42-бет).

қамал қилганликлари тўғрисида хабар эшитгач, Хуросондан шошилинч равишда йўлга чиқди. Муҳаммад Жўқий ва амирлар буни эшитиб, ҳарбий кенгаш ўтказдилар. Амирлар ва кўчманчи ўзбек қўшинининг бошлиқларидан бир қисми Абу Саидга қарши бориш ва унинг Амударёни кечиб ўтишига йўл қўймаслик, агар у Амударёни кечиб ўтишга муваффақ бўлса, унга қарши дарё бўйида жанг олиб бориш лозим, деган фикрini билдирдилар. Чигатой амирлари эса, аксинча, Сирдарё сари юриш ва Шоҳруҳия қалъасида мустаҳкамланиб олиш керак, деган фикрini айтдилар. Аввал Аму бўйида Абу Саиднинг йўлини тўсиш керак, деб маслаҳат берган амирлар фикрini маъқуллаган Муҳаммад Жўқий кейинроқ Чигатой амирларининг таъсири остида уларнинг фикрига қўшилди. Шундай қилиб, Сирдарё бўйига чекинши керак деган амирлар ғолиб келдилар. Берка султон ва кўчманчи ўзбеклар Самарқанд ва Бухоро атрофларини талон-торож қилиб, Дашти қипчоққа қайтиб кетдилар. Бу ҳодиса, албатта, султон Абу Саид даврида марказий ҳокимиятнинг анча кучсиз бўлганлигидан далолат беради.

Асарнинг сўнгги қисмида айтилишича, Абулхайрхон 1468 йилда 57 ёшида вафот этган. Асарнинг (246а—247а) варақларида унинг наслу насаби рўйхати (шажараси) келтирилади. Шунингдек, кўчманчи ўзбек қабилалари бошлиқларининг исмлари ҳам қайд этилади. Шуниси характерлики, улар орасида Абулхайрхондан мадад тилаб, вақтинча унинг ланоҳида турган темурийларнинг: султон Абу Саид, султон Хусайн Бойқаро, Алоуддавла ва Муҳаммад Жўқий номлари ҳам учрайди. Урта Осиёлик қатор тарихчилар (Ҳофиз Таниш Бухорий, Амир Абдулла) буларнинг қаторига Абу Саид мирзонинг акаси Минучеҳр мирзони ҳам қўшадилар. Абдураззоқ Самарқандий Абулқосим Бобур тарафидан Самарқанднинг қамал қилиниши (1454) воқеалари устида фикр юритар экан, Минучеҳр мирзо Жайхундан ўтиб, қирғоқ бўйи ноҳияларини талон-торож қилгани, лекин Абулқосим Бобур яқинлашиб келаётганини эшитиб, Ўзбекистон чўлларида яширинганини баён қилади. Кўриб турибсизки, тож-тахт учун курашда Абулхайрхондан мадад сўраб борган темурийлар рўйхати узун экан.

«Тарихи Абулхайрхоний»нинг 246-варағида «мазкур китоб ёзиб тамомлангандан кейин, Шайбонийхон ҳукмронлиги давридаги воқеалар тўғрисида янги китоб яратилади» деб айтилган. Афтидан, бу режа амалга ошмай қолган.

«Тарихи Абулхайрхоний», айниқса унинг сўнгги қисми катта илмий қимматга эга. Бунинг бебаҳолиги энг аввало унинг Абулхайрхон томонидан ташкил этилган кўчманчи ўзбеклар давлати тўғрисида, мазкур давлат нафақат Дашти қипчоқлик ўзбеклар, балки Урта Осиё ва Қозоғистондаги деҳқончилик билан машғул бўлган халқлар тарихида муҳим роль ўйнаши билан ҳам қимматлидир. Мазкур асар илмий жамоатчилик томонидан етарли даражада тадқиқ этилмаган. Шунинг учун бу

асарнинг ўзбек тилида чоп этилиши Ўзбекистон ҳамда Қозоғистоннинг ўрта аср тарихи билан шуғулланувчи олимлари учун жуда-жуда зарурдир.

«ТЕМУР ТУЗУҚЛАРИ» — МУҲИМ ТАРИХИЙ МАНБА

Амир Темури тўғрисида унинг замондошлари қимматли йирик асарлар яратганлар. Ғиёсиддин Алининг «Рўзиномаи ғазовоти Ҳиндустон» («Ҳиндистонга қилинган ғазо уруши кундалиги»), Низомиддин Шомийнинг «Зафарнома», Шарафиддин Алининг шу номли («Зафарнома») асарлари шулар жумласидандир. «Тузуқоти Темурий» асари булар орасида алоҳида ўрни тутади.

«Тузуқи Темурий» ёки «Тузуқоти Темурий» одатда бошқа катта ҳажмли асарга плова тарзида кўчирилган. Бу мустақил йирик асар «Малфүзоти Темурий» ёки «Воқеоти Темурий» («[Амир] Темурининг таржимаи ҳоли») деб аталиб, унинг етти яшарлигидан бошлаб ҳаёт йўли ҳақида ҳикоя қилади. Асар ҳақида икки хил фикр мавжуд. Баъзилар бу икки қисмдан иборат бир асар деган фикрда, бошқа олимлар эса икки мустақил асарнинг бир муқовада жамлангани, деб ёзадилар. Шунинг учун «Тузуқоти Темурий» ни ҳар икки қисмга берилган бир ном деб тушунганлар. Бу ҳол Шарқ қўлёзмаларининг каталогларида маълум чалкашликлар тугдирган.

«Тузуқоти Темурий» — муҳим тарихий манба бўлиб, унда қадимий Туркистоннинг буюк фарзанди Амир Темурининг давлатининг тузилиши ва бошқарилиши хусусидаги нуқтан назарлари баён этилган.

Асар дастлаб эски ўзбек (чиғатоӣ ёки ўрта осийча туркий) тилида таълиф этилган. Шарқшунослардан Н. Д. Миклухо-Маклай, Ч. Рьё, Г. Этэ, Ч. А. Сторилар фикрига кўра, унинг бир қўлёзма нусхаси Яман мамлакатининг олий ҳукмдори Жаъфар пошшо кутубхонасида сақланган. «Тузуқот» нинг форс тилига таржимони Мир Абу Толиб Ҳусайний ат-Турбатий таржима муқаддимасида Арабистоннинг муқаддас жойларига, яъни Маккаий Мукаррама ва Мадинаий Мунавварага ҳаж қилиб қайтишида Яманга сафари чоғида Жаъфар пошшо кутубхонасида туркий тилда бўлган мазкур асарни топгани ва у Амир Темурининг ҳаёт йўли ҳақида ўзи ёзган асар эканлигини таъкидлайди. «Тузуқот» нинг ўша қўлёзма нусхаси сақланиб қолгани, ёки асарнинг туркий тилдаги бошқа нусхалари бўлган-бўлмагани ҳақида маълумот йўқ. Шунга қарамай, асар ва унинг бир қисми бўлган «Тузуқоти Темурий» нинг дастлаб туркий тилда ёзилгани ҳақидаги бер маълумотлар хусусида қўлёзма асарлар тавсифлари каталогларини тузувчиларнинг барчаси бир хил фикрдалар.

Мир Абу Толиб Ҳусайний Арабистондан қайтиб келгандан кейин, асарни форс тилига таржима қилган. Лекин Арабистондан олиб келинган туркий аслиятдан ёки Ҳиндистонда бўл-

ган бирорта нусхадан ўғирилганми, бу ҳақда бир нима дейилмаган. Мир Абу Толиб Ҳусайний 1637 йилда мазкур таржимасини бобурийлардан Шоҳ Жаҳонга тортиқ қилади. Шоҳнинг ўзи олим ва фозил киши бўлиб, ўз аждоди тарихини яхши билган. Шунинг учун Мир Абу Толиб Ҳусайний таржимасини кўриб чиқиб, унинг жиддий нуқсонларини топган, жумладан, баъзи маълумотлар ва Амир Темурунинг ҳаёти, шунингдек, саналардаги ғалатликлар унинг кўзига чалинган.

Шунда у Декан вилоятининг фавждори (қози калони), ўз яқинларидан бўлган истеъдодли адиб Муҳаммад Афзал Бухорий (1651/52 йилда вафот этган)ни ҳузурига чорлаб, таржимани ишончли тарихий асарларнинг маълумотлари билан таққослаб чиқишни, уни ортиқча сўз, ноаниқлик ва ғалатликлардан тозалашни буюради. Хуллас, Абу Толиб таржимаси мазкур Муҳаммад Афзал Бухорий томонидан тузатишлар ва жиддий таҳрир этилган. Аммо бор маълумотларга кўра бундай тузатишлар асосан «Малфузоти Темурий» қисмига тааллуқли бўлган. Ҳар ҳолда икки фозил: Мир Абу Толиб Ҳусайний ва Муҳаммад Афзал Бухорий меҳнати туфайли «Тузуқоти Темурий» форс тилида бизнинг замонамизгача етиб келган.

Асар ҳукмдорларнинг тор доирасидагина эмас, бутун дунё аҳлига машҳур бўлди. Бизнинг давримизгача унинг кўплаб қўлёзма нусхалари етиб келгани бундан гувоҳлик беради. Асарнинг нусхаларини Россия, Ўрта Осиё, Ҳиндистон, Эрон, Туркия, Миср, Англия, Франция, Олмония, Дания ва бошқа мамлакатларнинг кутубхоналаридаги топиш мумкин. «Тузуқот»нинг форсий матни. Оврупо ва шарқ тилларидаги таржималари бир неча бор нашр этилган. Масалан, араб тили профессори, инглиз майори Уайт «Тузуқоти Темурий»нинг форсий матнини нашрга тайёрлаган, майор Дэви эса уни инглизчага ўғирган ва кўрсаткич изоҳлар билан қўшиб чоп эттирган. Ҳар иккала матн 1783 йилда Буюк Британия (Оксфорд) да нашр этилди. 1785 ва 1890 йилларда ушбу нашрнинг форсийча матни ўзгаринсиз Ҳиндистон (Қалокут ва Бомбай) да қайта нашр этилди; 1963 йилда Эронда ҳам чоп қилинди.

Майор Уайт ва Дэви нашр этган форсча матидан таниқли шарқшунос Л. Ланглэнинг француз тилига ўғирган таржимаси 1787 йилда Парижда чоп қилинди. «Тузуқот»нинг яна урду тилидаги икки наشري ҳам мавжуд. Уларнинг бирини Субҳон Бахш (Дехли, 1845), иккинчисини Аҳмад Мийон номи билан машҳур Муҳаммад Фазлул Ҳақ (Бомбай, 1908) амалга оширган.

Энди «Тузуқоти Темурий»нинг ўзбекча ва рус тилларига қилинган таржималари хусусида фикр билдирмоқчимиз. Ўзбек тилига у 1857 йилда Хивада Муҳаммад Юсуф Рожий томонидан қисқартириб таржима қилинган. Асарнинг Мир Абу Толиб Ҳусайний матнига мувофиқ ўзбекчага тўлиқ таржимаси марҳум Алихон Тўра Соғуний томонидан 1967 йилда Тошкентда амалга оширилган. Бироқ ўша вақда жамиятимиздаги мавжуд аҳвол, аниқроғи расмий ҳокимият маълумотларининг ўтмиш

тарихимизни ўрганишга бўлган ёмон муносабати натижасида Алихон Тўра таржимаси тўла тарзда босилиб чиқмади. Яна шуни ҳам қайд этмоқ лозимки, таржиманинг босилган қисми баъзи камчиликлардан ҳам холи эмас эди. Унда, масалан, айрим жумлаларнинг ташлаб кетилгани аниқланган, асл матндан четга чиқиш ҳоллари мавжуд; киши номлари, жўғрофий атамаларда ва истилоҳларда ғалатликлар бор. Муҳим тарихий воқеалар, тарихий шахслар, жўғрофий ва этник номлар, турли атамалар ва уларнинг шарҳлари эркин талқин этилган. 1990 йилда Алихон Тўранинг ўша нашрини «Тузукот»нинг Бомбайда чоп этилган форсча матнига солиштирган ҳолда ўзбек тилида яна бир таржима амалга оширилди. Уни ёш ўзбек шарқшуноси Ҳабибулла Кароматов ҳозирлаб, олдин «Шарқ юлдузи» жаридасида (Тошкент, 1989, 8-сон), сўнгра алоҳида китоб ҳолида (1991) Гафур Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриётида нашр эттирди.

Бугунги кунда «Тузукот»нинг иккита рус тилидаги нашрига эгамиз: 1. 1894 йилдаги Н. П. Остроумов нашри маълум. Бу таржима юқорида зикр этилган Л. Ланглэнинг франсузча нашридан амалга оширилган эди. Ноширнинг эътироф этишича, Тошкент гимназияларининг бир гуруҳ ўқувчилари: биринчи қисмини А. Г. Зайенковская ва С. А. Пятницкая, иккинчи қисмини Д. Ройтман ва В. Степановлар машгулотлардан бўш вақтларида таржима қилишган; 2. 1968 йилда Н. П. Остроумов нашридан факсимал нашр амалга оширилди ва унга И. М. Мўминовнинг қисқача кириш сўзи илова қилинган.

Асар муаллифи тўғрисида турли фикрлар мавжуд. «Тузукоти Темурий»нинг муаллифи кимлиги масаласи бугунги кунда очиқлигича қолмоқда. Э. Г. Браун, Ч. Рьё, В. В. Бартольд каби бир гуруҳ таниқли олимлар асарни Амир Темур ёзганлигигагина эмас, балки «Тузукоти Темурий» асарининг ҳақиқийлигига ҳам шубҳа билан қарайдилар. Шарқ манбаларида, шунингдек, «Тузукот»нинг кўпчилиги нашрларида асар муаллифи Амир Темур эканлиги таъкидланади. Масалан, Шамсиддин Сомийнинг машҳур қомусида шундай дейилган: «Амир Темур «Тузукот» деб юритиладиган қонунлар мажмуасини ёзди, унда ўзининг ҳаёт йўлини баён қилди» («Қомус ул-аълום». Истанбул, 1891, 1727-саҳифа). Бу борада атоқли тарихчи олим Шарафиддин Али Яздий қуйидаги эътиборга молик маълумотни келтирган: «Он ҳазрат ўзининг ҳаёти ва турмуши тарзига доир асосий воқеаларни ўз ичига олган туркий ва форсийда алоҳида бир манзума туздилар». Шунинг ҳам таъкидлаш лозимки, таниқли шарқшунос М. Шармуа (1793—1869) ва йирик рус ҳарбий тарихчиси М. И. Иванин (1801—1874) «Тузукот»нинг ҳақиқий асар ва унинг муаллифи Амир Темур бўлгани ҳақида фикр билдирган эдилар. «Тузукоти Темурий»нинг ҳақиқий асар эканлигини Амир Темурнинг ҳаёти ва фаолияти тўла аксини топган Низомиддин Шомий ва Шарафиддин Али Яздийларнинг «Зафарнома» асарлари билан қиёслаш орқали ҳам билди олиш

мумкин. Хуллас, асар Амир Темур томонидан, ёки унинг иштирокида ёзилганлиги шубҳасиздир. Ҳозирги замон тарих фанида жаҳонгирнинг саводи қай даражада эканлиги ҳақидаги турли фикрлар мавжудлигидан қатъи назар, Амир Темур зукко ва фозил киши бўлганлигини таъкидловчи озми-кўпми маълумотга эгамиз. У ўзининг ота-она тили — туркий тилдан ташқари, форс-тожик тилини ҳам яхши билган, кўплаб ривоятлар ва шеърлар айта олган (Қаранг: Ибн Арабшоҳ. «Ажойиб улмақдур фи ахбори Темур»; Алишер Навоий. «Мажолис ун-нафос»; 1946 йилги Британия қомуси; «Тузукот»нинг 13-ва 14-бўлимлари).

Ҳар ҳолда «Тузукот»да Амир Темур ва темурийлар даврини ўрганish учун зарур муҳим маълумот ва хабарлар мавжуд. Унда Чигатой улуси (Олтой, Еттисув, Шарқий Туркистон, Мовароуннаҳр ва Шимолий Афғонистон ерлари)нинг 1342—1405 йиллардаги тарихи, давлат ва қўшиннинг тузилиши, Амир Темур давлатининг қўшни мамлакатлар билан олиб борган снёсий муносабатлари тарихи ўз ифодасини топган. Бу маълумотларнинг қай даражада қимматли эканлигига мутахассисгина эмас, балки уни эътибор билан ўқиган ҳар бир китобхон ҳам ишонч ҳосил қила олади.

«Тузукоти Темурий» икки мақоладан таркиб топган. Биринчи мақола Темурнинг давлатни барпо этиш ва мустаҳкамлаш, қўшинларни ташкил этиш юзасидан тузуқлари, режаларидан иборат бўлиб, ҳатто қўшinning жаанговор тартиби жадваллар воситасида ифодаланган. Иккинчи мақоладаги 13 кенгаш ва унинг қисмларида Амир Темурнинг ҳокимият тепасига келиши ва ҳарбий юришлари тафсилотлари бериллади.

Амир Темур, юқорнда таъкид этилганидек, зукко снёсатдон ва йирик давлат арбоби сифатида ўз давлатининг тузилишини, унинг қай тарзда бўлиши кераклигини баён этади, мансабдорларнинг ҳуқуқ ва бурчларини белгилаб беради. «Тузукот» муаллифининг фикрига кўра, ҳар бир тождор ўз давлатининг таянчи бўлган ижтимоий-снёсий гуруҳларга суянган ҳолда иш олиб бориши лозим. Фақат уларнинг ёрдамида раият, қўшинлар ва давлатни идора қилиши зарур. Бундай гуруҳларга қуйидагилар кирган: 1) Муҳаммад алайҳиссалом авлоди бўлмиш саййидлар, уламолар, шайхлар; 2) тажриба орттирган билимдонлар; 3) дуоғўй тақводорлар; 4) амирлар, сарҳанглар, сипоҳсолар; 5) сипоҳ ва раият; 6) салтанат ишларини, унинг сиру асрорини билган, кенгаш қилишга муносиб оқил, ишончли кишилар; 7) вазирлар, саркотиб, девон муншийлари; 8) ҳакимлар, табиблар, мунажжимлар ва муҳандислар; 9) муҳаддислар, ровийлар; 10) машойих, сўфий, орифлар; 11) ҳунар ва санъат аҳли; 12) ҳар мамлакат ва диёрдан келган саёҳатчи ва мусофирлар, савдогарлар. Улар турли мамлакатлардан хабар келтириб турганлар.

Амир Темур давлатни бошқаришда вазирлар, амирлар ва Ёлдош волийларига алоҳида аҳамият берган.

Вазирлар, «Тузукот» муаллифининг фикрича, қуйидаги тўрт сифатга эга бўлишлари шарт: 1) асиллик ва тоза наслик, буюклик; 2) ақлу фаросат; 3) сипоҳу раият аҳволдан хабардорлик ва уларга хушмуомаллада бўлиш; 4) сабру бардошлилик ва мулоимлик.

«Тузукот»да Амир Темур давлатини етти вазир бошқаргани ҳақида гап боради: 1. Мамлакат ва раият вазири. Бу вазир мамлакатнинг муҳим ишларини, қувдалик муаммоларини, раият аҳволини, вилоятлардан олинган ҳосил, солиқ-ўянонлар, уларни тақсимлаш, қирим-чиқимларни, мамлакатнинг ободонлиги ва аҳолининг фаровонлигини маълум қилиб турган; 2. Сипоҳ бўйича вазир. Сипоҳийларнинг маошлари ва танҳоларини бошқарган, парокандаликка тушиб қолмаслиги учун доимо сипоҳ аҳволдан подшоҳга хабар бериб турган; 3. Эгасиз қолган, ўлиб кетган ва қочиб кетганларга тегишли мол-мулкни бошқарган; закот ва божларни тўплаган; 4. Сарқори хоса, салтанат ишларини юритувчи вазир. У бутун салтанат идораларининг қирим-чиқимлари, хазинадан сарф қилинадиган харажатлар, шунингдек, отхона харажатларидан огоҳ бўлган; 5, 6, 7. Сарҳадлар ва тобе мамлакатларга тегишли ишларни бошқарувчи уч вазирдан иборат ҳайъат. Яна шунини таъкидлаш лозимки, салтанат ободонлиги ёки хароблиги шу вазирларга боғлиқ бўлганидан, «Тузукот»да таъкидлаганидек, Амир Темур ўз вазирларига нисбатан жуда ҳам меҳрибон бўлган. Шунингдек, уларни ортиқча сийламаслик лозимлигини ҳам таъкидлаган. Зотан, Амир Темур: «Вазир золим бўлса, салтанат ишлари тез муддатда парокандаликка учрайди», деб ҳисоблайди. Шунини ҳам алоҳида қайд этиш лозимки, вазирнинг вазифаларини тафтиш этаётганда ўз ворисларига туҳмат ва ҳиссиётларга берилмасликни уқтиради. Бу хусусда «Тузукот»да шундай дейилган: «Ғаразгўй, бузуқи ва ҳасадгўй одамларнинг вазирлар ҳақидаги уйдирмаларини эшитмасинлар, чунки бу табақадаги кишиларнинг душмани кўп бўлади, негаки, олам аҳлининг барчаси дунёталабдирлар». Шунинг билан бирга у ўз мансабини сунистеъмол қилувчи, раиятга жабру ситам етказувчи вазирларни қаттиқ жазолаган. Масалан, у 1404 йилнинг кузида ўз мансабини сунистеъмол қилган икки вазирини: бош вазири хожа Маҳмуд Довуд ва Муҳаммад Жалди қатл этишга буюрган. Бу ҳақда Клавихо мана буларни ёзган: «Сеньор Темурбекнинг биринчи кўрган жазоси бош алькалдга қарши бўлди. Уни дина (вазир) деб аташади, у бутун Самарқанд империясида энг муътабар одам ҳисобланган. Темурбек олти йил ун бир ой олдин юришга кетаётганда уни шу шаҳарда бош алькалд қилиб қолдирган эди. Айтишларича, ана шу муддат чоғида бу алькалд ўз мансабини сунистеъмол қилган».

«Тузукот»нинг айниқса амир ва ҳоким мансабига тайинлаш ҳақидаги маълумотлари ўта муҳимдир.

Маълумки, Амир Темур ўз навкарларидан 313 нафарини

амирлик мансабига тайинлаган. Қозоқлик¹ даврининг дастлабки кунларидан бошлаб, улар Амир Темурдан бир қадам ҳам ажралишмаган. Масалан, улардан 100 нафари ўнбоши, яна 100 нафари юзбоши, қолган 100 нафари мингбоши мансабига тайинланган. Қолган 13 нафари бекларбеги, амир ул-умаро мансабини олган.

«Тузукот»дан маълум бўлишича, бу борада бекларнинг тажрибаси, фаросати, баҳодирлиги ва шижоати каби шахсий хислатлари ҳисобга олинган. «Тажрибамдан синаб билдимки, — дейди Амир Темур, — жангнинг сир-асрорини, ғаним аскарларини сиңдириш йўлини билган, уруш қизиганда ўзини йўқотмасдан, қўл-оёғи бўшашмасдан лашкар фавжларини жангга бошлай оладиган, агар қўшин сафига раҳна тушса, уни тезда тубата оладиган кишигина амирлик ва ҳукмронликка лойиқ ҳисобланади». Нуфузли амирлар барлос, аргин, жалоир, тулкичи, дулдой, мўғул, сулдус, тугдой, қипчоқ, орлот, тотор қабила-ларидан ва тархонлар орасидан сайланган. «Буларнинг барчаси тамгам сурати акс эттирилган муҳрим босилган [ҳужжат] га эга бўлиб, менга хос навкар бўлиб хизмат қилганлар», — дейди Амир Темур.

Асарда бошқа давлат хизматчилари ҳақида ҳам муҳим маълумот келтирилади: вақф билан боғлиқ бўлган ишларни садри аъзам, шариат ишларини — қози, давлат ёзишмаларини — муншйлар, ҳисоб-китобни — дафтардор, солиқ йиғиш ишларини — тавочилар бошқарган. Тавочилар, бундан ташқари, ҳарбий юриш ёки жанг пайтида ҳар бир фавжнинг ўрнини белгилаган.

Амир Темур саройида мавжуд бўлган расм-русмлар тўғрисидаги тузук ҳам катта илмий қимматга эга. Тузукка кўра, саййидлар, қозилар, уламо, фузало, шайхлар, улуғлар ва аслзодалар подшонинг ўнг тарафидан ўрин олганлар. Амир ул-умаро, бекларбеги, нўёнлар, улус, туман ва қўшин бошлиқлари, амирлар, мингбошилар, юзбошилар ўз мартабаларига яраша чап қўл томонда ўлтирганлар. Тахт қаршисидан девонбеги ва вазирлар жой олишган. Калонтар ва кадхудолар вазирлар орқасида саф тортиб туришган. Баҳодир фахрий номини олган йигитлар, қилич чопиб танилган ўғлонлар тахт орқасидан ўнг қўл томонда ўтиришган. Қоровулбегилар тахт орқасидан чап қўл томонда ўлтирганлар. Ҳировул амири шоҳ рўпарасидан ўрин олган. Ички, ясовул эшик олдида, тахт рўбарўсида тик турганлар. Фарзандлар, қавм-қариндошлар ўз даража ва мартабаларига яраша, «худди ой кўрғонлагандек, салтанат тахтини ўраб ўлтирганлар».

Амир Темур ўзининг улкан давлатини ўғиллари, набиралари, яқин қариндошлари ёрдамида бошқарган. Мовароуннаҳрдан

¹ Қозоқлик — подшоҳликка даъвогар бирор шаҳзода ёки валиаҳднинг ўз мақсадига эришмоқ ниятида бирор тождорнинг хизматини ўташи даврида кечирган ҳаёт тарзи. Ҳокимият тепасига келгунча Амир Темур ҳам баъзан Сеirston ҳокимининг хизматида, баъзида Мўғулстон хони Туглуқ Темур (1348—1362) хизматида бўлган.

ташқари бошқа ерлар улус тарзида уларга тақсимлаб берилган. Соҳибқирон Қобул, Ғазна ва Қапдаҳор вилоятларини, то Синд дарёсигача бўлган ерлар билан қўшиб, ўн икки минг отлиқ аскар билан тўнгич ўғли Жаҳонгирга инъом қилди. 1376 йилда у вафот этгач, бу ерларни, Балх вилоятини ҳам қўшиб, Жаҳонгирнинг ўғли Пирмуҳаммадга инъом этди. Иккинчи ўғли Умаршайхга Фарғонани инъом этди; сўнгра 1393 йилда уни Форс вилоятига кўчирди. Умаршайх отасидан ўн минг кишилик қўшин олди. Амир Темурнинг учинчи ўғли Мироншоҳ 1380 йилда тўққиз минг кишилик қўшин билан Хуросонга жўнатилган эди, 1393 йилда эса Табризга ўтказилди. Элхоний Ҳалокухон (1256—1265) нинг тахти Мироншоҳга насиб этди. Унинг улуси Ғарбий Эрон, Озарбайжон ва Ироқни ўз ичига олган эди. Ушанда Амир Темур Хуросонни кенжа ўғли Шохруҳга инъом этди. Отаси унга саккиз минг кишилик қўшин ажратди. Амир Темур бу ерда турк-мўғул халқларининг қадимги йўсинига амал қилган, Чингизхон ёсосига таянган.

Улуслар марказий ҳокимиятга бўйсунгани билан маълум даражада ўз мустақиллигини сақлаб қолганлар. Улус бошлиқларининг ҳам ўз давлат аппарати, хазинаси ва қўшини бўлган. Уларнинг марказий ҳокимиятга қарамлиги хирожнинг маълум қисмини марказий ҳукумат хазинасига жўнатиб туриш ва буйруққа биноан ўз қўшинини олиб подшоҳга ёрдамга етиб боришида ўз ифодасини топган. Амир Темур ҳаётлигида улус бошлиқларининг мустақилликка интилиши очиқ-ойдин кўзга ташланмаган эди, ammo соҳибқирон вафотидан кейин бошбошдоқчилик бутун кучи билан намоён бўлди.

«Тузукоти Темурий»да феодал ер эгаллигининг турлари ва шакллари ҳақида ҳам маълумот бор. Масалан, иқтоъ, турлитуман солиқ ва жарималар шулар жумласидандир. Ҳосилнинг учдан биригача олинадиган хирож асосий солиқ бўлган.

«Тузукот»даги яна бир муҳим нарсa — ижтимоий-иқтисодий муносабатларга доир маълумотлардир. Асарда айтилишича, Амир Темур қўриқ ва бўз ерларни ўзлаштирганларни рағбатлантирган. Бундай ишга қўл урганларга Амир Темур ҳукумати катта имтиёзлар берган. Бу ҳақда «Тузукот»да қуйидагиларни ўқиймиз: «Биринчи йили ундан ҳеч нарсa олмасинлар, иккинчи йили раият ўз розилиги билан берганини олсинлар, учинчи йили эса қонун-қондага мувофиқ хирож йиғилсин». «Ўлик» ерларни ҳосилдор ерларга айлаштириш шарт-шароитлари ҳақидаги кўрсатмалар ҳам диққатга сазовордир: «Хароб бўлиб ётган ерлар эгасиз бўлса, холиса (давлат ерларини бошқарувчи маҳкама) тарафидан обод қилинсин. Агар эгаси бўлса-ю обод қилишга қурби етмаса, унга турли асбоблар ва кераклик нарсалар берсинлар, токи ўз ерини обод қилиб олсин. Яна амр қилдимки, хароб бўлиб ётган ерларда коризлар қурсинлар, бузилган кўприкларни тuzатсинлар, ариқлар ва дарёлар устига кўприклар солсинлар, йўл устида, ҳар бир манзилгўҳга работлар қурсинлар».

Амир Темур замонида олиқ-солиқлар муайян тартибда белгиланган эди. Энг муҳими, ердан олинадиган хирож миқдори ҳам, чорвадан олинадиган солиқ миқдори ҳам белгиланган эди. Мухосиллар (солиқ йиғувчилар)нинг фаолияти устидан назорат ўрнатилган. «Амр қилдимки, — дейилади «Тузуқот»да, — райятдан мол-хирож йиғишда уларни оғир аҳволга тушириб қўйишдан ёки мамлакатни қашшоқ қилиб қўйишдан эҳтиёт бўлиш зарур, чунки райятни хонавайрон қилиш давлат хазинасининг камбағаллашувига олиб келади. Хазинанинг ғариб бўлиб қолиши эса, сипоҳнинг тарқалиб кетишига сабаб бўлади. Сипоҳнинг тарқоқлиги, ўз навбатида, салтанатнинг заифлашувига олиб боради».

Амир Темур армияси ташкилий ва ҳарбий тузилишда, шунингдек, жанг олиб бориш усуллари борасида ўз даврида энг катта ва қудратли армия эди. Лекин ташкил этилиши қадимги турклардагидек, Уғузхон ва Чингизхон тузгандек эди. Қўшини ўн минглик (туман) тартибида тузилиб, ўзлик, юзлик, мингликларга бўлинганди. Қўшинлар кўнгилчилар тарзида тузилган бўлиб, отличлар ва пиёдалардан иборат эди. Қуроллар ўқ-ёй, найза, қилич, гурзи, табар, манжаниқ ва ҳоказолардан иборат бўлган. Жанговор тартиб, машҳур «жанги лой» (1365) даврида, қадимий турклар ва Чингизхон даврида бўлганидек, гул (марказ), баронгор (ўнг қўл), жавонгор (сўл қўл), қанбул (қанот ҳимояси), манглай (илгор қисм), ҳировул (орт томон) дан иборат қилиб тузилган. Бундай саф тузишда марказ қанотларга қараганда кучсиз бўлган. Унда қоровул, заҳира қисм бўлмаган. Кейинчалик 35 йил давомида ўтган узлуксиз юришлар ва урушлар жараёнида Амир Темур ўз армиясини такомиллаштирди ва ҳар қандай шароитда жанг қила оладиган қобилиятга эга қилди. Масалан, ўша даврнинг энг йирик жанги, яъни Амир Темур билан Тўхтамиш ўртасида 1391 йилда бўлган Қундузча мавзеидаги урушни олайлик. Бу уруш жараёни Шарафиддин Али Яздий томонидан батафсил баён қилинган ва М. Шармуа ва М. И. Иванов тарафидан махсус ўрганилган. Шунга кўра, Амир Темурнинг жанговор тартиби бутунлай бошқача кўринишда бўлган. Энг аввало Амир Темур ўз армиясини етти қўл (корпус) га бўлган. Уларга амир Сулаймоншоҳ, шаҳзодалар Муҳаммад Султон, Мироншоҳ ва Умаршайх, амир Бердибек қабилар кўмондонлик қилишган ва марказ, ўнг ва сўл, қанбулдан жой олганлар. Баъзи қўллар Амир Темур томонидан заҳирага эҳтиёт учун ажратилган. Бундай тартиб қанотларингига эмас, балки марказни ҳам бирмунча кучайтирган. Марказ ихтиёрида энди илгор, қанбул ва эҳтиёт қисмлар бўлиб, у жанг тақдирини ҳал этган, албатта.

Қўшинни тўплаш ва уларни мурчилларга тақсимлаш билан тавочилар шугулланмишган. Юриш вақтида ҳар бир аскар ўзи билан камон ва 30 та ўқ, чапар ва тура, қилич ва бир ойга етарли озуқа олиши лозим бўлган. Ҳар бир аскар икки от, ҳар ўн киши ўзи билан бирга бир ҳайма (чодир), икки соябон, бир

бел, ўроқ, арра, табар, жуволдўз, юз дона игна, арқон, чарч меш, қозон олган.

Қўшинлардаги ҳарбий қурилишнинг бу ва бошқа масалалари Амир Темурнинг «Тузукот»да батафсил баён қилинади. Бу ҳол, ўз навбатида, Ўрта Осиё халқларининг ҳарбий тарихини ўрганишда муҳим аҳамиятга моликдир.

Амир Темур ҳаётини тажриба касб этган, инсонни қадрлай оладиган ва одамларни бир-биридан фарқ қила оладиган шундай бир арбоб эдики, ундайларни ўтмиш тождорлари орасида ҳам, замонамиз арбоблари орасида ҳам топиш амри маҳолдир. Ўзига ўринбосар, ноиб тайинлашда унга ҳаётини тажрибага эмас, табиий, яъни худо берган қобилият ҳам жуда қўл келди. Унда шундай илоҳий қудрат бор эдики, шу куч туфайли у оғир кунларда ҳам, қозоқлик йилларида ҳам, жасур ва иқтидорли кишиларни ўзига эргаштира билди ва улардан садоқатли ҳамкорлар, фидокорлар тайёрлай олди. Жоқу барлос, амир Мусо, амир Жалолиддин, амир Ҳиндука, Ики Темур, Сулаймоншоҳ, Худойдод, Бердибек, Шоҳмалик, Шайх Нуриддин кабилар шундай кишилар сирасидан эди. Бир неча мисол келтирамиз. Мўғулистон хони Илёсхожага қарши кураш (XIV асрнинг 60-йиллари) чоғида бир гуруҳ амирлар уш тарк этмоқчи бўлганларида юз берган аҳволни тузатиш мақсадида у ўз қобилиятини ишга солди. «Тузукот»дан ўқиймиз: «Амир Жоқу, Ики Темур, амир Сулаймон ва амир Жалолиддинларни хилватроқ ерга чорладим ва уларни ўзимга иттифоқ қилмоқчи бўлдим. Хилватда улар билан суҳбат қуриб, «давлатимга шерик бўласизлар», — дедим. Бу билан ўзларига ишонч ва менга хизмат қилишда қатъият уйғотдим. Шунга ўхшаш мен билан иттифоқни бузилган тоифадаги бошқа амирларни ҳам бирма-бир ҳоли жойга чорлаб, ҳар қайсиси билан алоҳида гаплашдим. Булардан мол-дунёга ҳирс қўйган очкўз ва тамағирларига мол-ашё ваъда қилдим, мансаб-мартабага ва мамлакатларни бошқаришга кўз тиккан амалпарастларни қўлим остидаги мамлакат ва вилоятлардан бирига ҳокимлик қилишга номзод қилиб кўрсатдим. Уларнинг ҳаммасини умид ва қўрқинч орасида сақладим. Ҳар бирига биттадан ноиб ва кутвол тайинладим. Қолган лашкарларни ҳам луқма ва хирқа билан умидвор қилдим; ширин сўз ва очиқ юз билан уларни ўзимга ром этдим. Қилган бир хизматини ўн баробар қилиб тақдирлаб, дилларини хушнуд этдим. Нағижادا мени қўллаб-қувватлаганлар ҳам, тескари бўлган мунофиқлар ҳам барчаси энди атрофимда бирлашди. Ҳар ерда ва ҳар ишда бирлик-иттифоқликни қўлдан бермасликка, амру фармонимдан чиқмасликка ваъда бериб, мен учун мол-жонларини аямай, майдонда жонбозлик қилишга аҳд қилдилар». Оғир кунларда Амир Темур оддий синоҳийларига ишбатан ҳам шу йўсинда иш тутган. «...лекин лашкарларим бу ишда мен билан ҳамжиҳатлик қилмади. Лашкарларимни атрофимга бирлаштирмоқчи бўлдим. Шунинг учун баъзиларига мурувват, меҳрибонлик қилдим, бошқалари билан келишишга интилдим,

яна бир гуруҳини эса молу дунё билан ўзимга эгмоқчи бўлдим. Яхши сўз, аҳду паймон ва ваъдалар билан қолганларининг кўнглини кўтаришни маслаҳат кўрдим», — дея хотирлайди соҳибқирон.

«Тузукот»даги далилларга қараганда, Амир Темурда яна бир муҳим ажойиб хислат — қўл остидагиларнинг гуноҳини кечира олиш қобилияти ҳам бўлган. Амир Темур эслайди: «Менга ёмонликлар қилиб, бошим узра шамшир кўтариб, ишимга қўп зиён етказганларни ҳам илтижо билан тавба-тазарру қилиб келгач, ҳурматлаб, ёмон қилмишларини хотирамдан ўчирдим». Аммо у ҳам кўплар қатори уч маротабагача кечира олган. Жониқурбоний қавмидан машҳур Арғуншоҳнинг авлодидан Алибек Амир Темур хотини Ўлжой Туркан оға билан саргардонликда юрганларида бошларига қўп кулфат солган эди. Амир Темур салтанат тахтини эгаллагандан кейин ўша Алибек икки бор унинг қўлига тушди ва икки дафъа ҳам кечирилган ҳамда наслдор от ва зар қадалган камар, қимматбаҳо қурол ҳамда шоҳона саруно билан тақдирланиб, хизматга қабул қилинган. Аммо у қасамни бузиб, вақтни ганимат билиб, олий даргоҳни тарк этди ва саҳро сари қочиб кетди. Алибек учинчи бор қўлга тушгач, уни Амир Темур ўлимга буюрди. Амир Темур очкўз, зиқна, ёвуз ва нафс бандаларини ёқтирмас эди, аиниқса ўзининг кечаги валинеъматини унутганларга шибатан шафқатсиз эди. «Қайси бир сипоҳий туз ҳақи ва вафодорликни унутиб, хизмат вақтида ўз соҳибидан юз ўгириб, менинг олдимга келган бўлса, ундай одамни ўзимга энг ёмон душман деб билдим. Чунончи, Тўхтамишхон билан бўлган урушда унинг амирлари менга хабарлар ва шикоят-аризалар ёзиб, ўз ҳукмдори, яъни менинг душманим бўлмиш Тўхтамишхон берган туз ҳақини унутдилар, вафодорлик ва ҳақиқатни бир чеккага йиғиштириб қўйиб, менинг ҳузуримга паноҳ истаб келганлари учун уларни лаънатладим, ўзимга «булар ўз соҳибига вафо қилмагач, менга қилармиди?» — деб ўйладим.

«Темур тузуқлари»дан бундай мисолларни кўплаб келтириш мумкин. Бироқ келтирилган мазкур парчалар Амир Темурнинг шахсини, ҳатто унинг суратини шунчаки бўлса ҳам кўз олдимизда гавдалантира олади. Бир дақиқа бўлса ҳам бу буюк зотнинг ички дунёсига назар ташлаш имконини беради.

Сўзимиз охирида «Тузукот»да келтирилган икки масала устида фикр билдирмоқчимиз. Биринчиси. «Тузукот»да Урта Осиё, Мовароуннаҳр истилоҳи билан бирга «Турон», «Туркистон» атамалари ҳам қўлланилган. Туроннинг аҳолисига келганда, у турку тожик деб аталган ва ҳар иккала элат асарда биргаликда келади. Тафсилотларга берилмасдан шуни таъкидлашни лозим топдикки, туркийзабон ўзбек, қирғиз, қозоқ, туркманлар ва эронзабон тожиклар қадим-қадимлардан буён шу заминда ёнма-ён истиқомат қилиб, моддий ва маънавий бойликларни биргаликда яратганлар, Урта Осиёнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида ўзларига яраша ўрин тутганлар. Шунинг учун баъзи олимлар-

нинг бу иккала биродар халқни бир-биридан ажратишга ури-нишлари, бирдан иккинчисини устун қўйишга ҳаракат қилиш-лари мазкур халқлар ҳар бирининг асл манфаатларига зиддир.

Иккинчиси. Асарнинг Амир Темурнинг дастлабки ҳаёти ва фаолиятдан баҳс этувчи биринчи қисмида «ўзбеклар», «ўзбеклар тоифаси» деган иборалар тилга олиниб, уларнинг маҳаллий аҳолига нисбатан ўтказган жабру зулми ва уларга қарши Амир Темурнинг курашгани ҳақида гап боради. «Ўзбеклар», «ўзбеклар тоифаси» дейилганда ўзбек элини назарда тутмаслик лозим. Бу ерда гап Дашти қипчоқнинг турк-мўғул қабилалари хусусида бормоқда, яъни уларнинг Хоразмнинг катта қисмида (1227) ва Чигатоё улусида (1251 йилдан) ўз ҳукмронликларини ўрнатган бошлиқлари ҳақида гап кетади. XIV—XV асрларда араб ва форс тилларида битилган манбаларда, масалан, Ҳамдуллоҳ Қазвиний (1281—1350), Низомиддин Шомий, ал-Қалқошандий (вафоти 1418 йил), Шарафиддин Али Яздий асарларида, Муниддин Натанзийнинг «Искандар мажҳули» асарида, Абдураззоқ Самарқандий, Хондамир ва бошқа олимларнинг асарларида улар умумий ном билан «ўзбек», уларнинг Дашти қипчоқнинг шарқий қисмида жойлашган мамлакати «мамлақати ўзбак», «улуси ўзбак» деб аталган. Бунинг тарихи аслида бундай. Маълумки, Чингизхон ҳаётлигидаёқ ўзининг улкан давлатини ўғилларига тақсимлаб берди. Ушанда тўпғич ўғли Жўчихонга Иртиш дарёсидан тортиб то «Мўғул отларининг тўғи етган жойлар» гача улус қилиб берилди. Унинг улуси таркибига Сигноқ, Барчинлиқкент, Янгикент, Ашанас шаҳарларидан иборат Сирдарёнинг қуйи оқими ва Хоразмнинг шимоли-ғарбий қисми (пойтахти Урганч билан) ҳам кирганди. Чингизхоннинг иккинчи ўғли Чигатоёнинг улуси Қошғар, Еттисув, Мовароуннаҳр ва Хоразмнинг Қот, Хивак шаҳарларидан иборат жануби-шарқий юртларни ўз таркибига олган эди. Кўриниб турибдики, ҳар иккала улус ҳудудлари жануби-ғарбда бир-бирларига туташ бўлган.

Жўчи улуси (Олтин Ўрда) айниқса Ботухон замонида кучайди. Олтин Ўрда Жўчи улусининг ижтимоий-иқтисодий ҳаётидагина эмас, Уғадой қоон, Муика қоон давридаги Мўғулистоннинг сиёсий ҳаётида ҳам катта аҳамиятга эга бўлди. «(Ботухон) мўғулларнинг барча юришларида фаол қатнашиб, ўз қўшинларини асосий армияга ёрдамга жўнатар ва тушган ўлжадан ўз улушини олиш умидида эди». Эвазига у ўлжагина эмас, бутун-бутун вилоятларни ўз улусига қўшиб олган. Утамиш ҳожининг «Чингизнома» асарида айтилишича, Ботухоннинг бундай улуслари Мовароуннаҳрда ҳам, Эронда ҳам бўлган. Бу ҳол Ботухонга Чигатоё улусининг ички сиёсий аҳолидан хабардор бўлиб туришга, кези келганда уни назорат қилиб туришга имкон яратган. Хужжатларга мурожаат қиламиз. Чигатоёнинг набираси Қора Ҳалоку (Хара Хулаку) узоқ вақт тахтда муқим тура олмади (биринчи марта 1241—1247, иккинчи марта 1252). У Гуюк қоон (1246—1249) томонидан маъзул этил-

ди ва бу тўнтаришда Ботухоннинг ҳам қўли бор эди. Чигатой улусида тахтга Чигатойнинг ўғли ва Гуюк қоонинг яқин дўсти Ёсу Мунка (1247—1252) ўтқизилди. Ёсу Мунка узок вақт ҳукмронлик қила олмади, чунки у ичкиликка берилди, давлат ишлари билан шугулланмади. Гуюк қоон вафотидан кейин Мўғулстон давлатининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида Ботухоннинг мавқеи ошди. Бу дафъа Ботухон тахтга Гуюк қооннинг беваси Уғул Гаймишни ўтқизди. Ботухоннинг бу ишига Уғадой қооннинг авлоди қарши чиқди. Буларни Чигатой сулоласидан Ёсу Мунка қўллаб-қувватлади. Шундан кейин Ботухон 1251 йили Қорақўрумда қурултой чақиртириб, Тулуй қооннинг ўғли Мунка (1251—1260) ни тахтга ўтқизди. Шунинг ҳам айтиш керакки, Мунка қоон тахтга ўлтиргандан сўнг Ботухоннинг ташаббуси билан унинг душманлари ярғучи (қози)нинг қўлига топширилди. Ярғучининг ҳукми билан малика Уғул Гаймиш, Қадағоч хотун (Уғадой қооннинг набираси Шерамуининг онаси) ва бошқа шаҳзодалардан иборат етмиш етти нафар шаҳзода ва амирлар қатли этилди. Ёсу Мунканинг тахтдан туширилгани эълош қилинди. Унинг ўрнига Қора Ҳалоку тайинланди. Аммо у пойтахтга етиб бормай Олтойда вафот этди. Лекин қўшинлари йўлда давом этиб, Ёсу Мунка қароргоҳига етиб олдилар. Ёсу Мунка қўлга олиниб, Ботухоннинг ҳузурига жўнатилди. Чигатой улуси хонлигига Қора Ҳалоқунинг беваси Ариқ Буқонинг қизи Эргана хотун ва унинг вояга етмаган ўғли Муборакшоҳ тайинланди. Лекин булар номигагина хон эдилар. Асосий ҳокимиятни Ботухон ва Мунка қоон номидан машҳур Маҳмуд Ялавочнинг ўғли Масъудбек бошқарган.

Олтин Урданинг Чигатой улусига таъсири Ботухон ва Беркахондан кейин ҳам давом этди, XIV аср бошларидан эса янада кучайди. Бу борада Мирзо Улуғбекининг «Тарихи арбаъ улус» асарида келтирилган қуйидаги маълумот эътиборга моликдир. Асарнинг Олтин Урда хони Беркага бағишланган бобида унинг ёшлиги Бухорода кечгани, машҳур олим Сайфуддин Бохарзий (вафоти 1261 йил) қўлида таълим олгани ҳақида гапирилади. Бошқа бир ўривда Туғлиқ Темур замонида (XIV аср) Олтин Урда қўшинларининг Мовароуннаҳр ҳудудига икки бор бостириб киргани ҳақида гап боради. Бу маълумотлар жуда қимматлидир. «Тузуқот»да ана шу «ўзбеклар» ҳақида гап боради. Амир Темур аини шу Олтин Урда ўзбеклари, кўчманчи ўзбекларга қарши курашган.

Биз «Тузуқот»нинг айрим жиҳатлари борасида сўз юритиб, бу ажойиб ёдгорликдан айрим мисоллар келтирдик, холос. Уни жиддий тадқиқ этиш ишлари ҳали олдинда. Энг аввало, фикримизча, бу асарнинг танқидий матни тузилиши лозим, зеро, «Тузуқот»нинг бизгача етиб келган қўлёзма нусхалари сон-саноксиз бўлишидан ташқари, улар бир-биридан фарқ қилади, сукутли, баъзи ўрнларда ўқиб бўлмас даражада. Юқорида қайд этилганидек, манбаанинг чоп этилган нусхалари ҳам мав-

жуд. Аммо улар ҳам талабчан китобхонларни, айниқса илмий ходимларни қаноатлантира олмаса керак.

Юз йил муқаддам Н. П. Остроумов «Тузукоти Темурий»нинг рус тилидаги нашрини чоп эттирди. Ушанда у «албатта, бу асарни форс тилидан таржима қилган афзал эди, аммо бу ишни келажак авлодга ҳавола этамиз», — деб ёзган эди.

Ушбу сатрлар муаллифи шогирдлари билан биргаликда «Тузукоти Темурий»нинг рус тилига асл нусхадан қилинган тўла таржимасини нашрга тайёрлади. Шу нашрни кўриш умиди билан яшаб турибмиз. Лекин у қачон амалга ошишини айтиш қийин.

УЛҚАН ТАЗКИРАНАВИС ОЛИМ

Урта асрнинг йирик тазкиранависларидан бири Давлатшоҳ Самарқандийдир. Олимнинг ҳаётига оид маълумотлар жуда кам. Унинг ҳақида фақат қуйидагиларни биламиз, холос. У, авваломбор, улуғ Навоийнинг замондоши бўлган. Отаси Алоудавла ибн Бахтшоҳ ал-Ғозий хоқони санд Шохруҳнинг эътиборга сазовор бўлган амирларидан эди. Бинобарин, у ўғлининг тарбияси ва таҳсилга жиддий эътибор қилиб, бунинг учун зарур шарт-шароитлар яратиб берган. Давлатшоҳни отаси даставвал атоқли олим ва шоир хожа Жалолиддин Фазлуллоҳ Самарқандийга шогирдликка берган.

Бироқ Давлатшоҳ Самарқандий XV асрнинг 80-йилларига қадар илмий ёки адабий фаолият билан машғул бўлмай, сарой хизматчиси ва ҳарбий киши бўлиб қолди. У дастлаб султон Абу Саид, ундан кейин султон Хусайн Бойқаро олиб борган урушларининг кўпчилигида иштирок этди. Давлатшоҳ умри беҳуда кечганини кейинчалик тушунди. «Мен осий банда, — деб ёзган эди у бу ҳақда, — йигитлик ҳангомини, фазл кашф этиш айёминини жаҳолату батолатда поёнига етказдим. Абадий саодатнинг сармоясини бўлмиш уч кунлик умрини беҳуда ўтказдим. Бир пайт ҳисоб-китоб қилиб, ҳаёт рўзномасига назар ташлаб қарасам қимматбаҳо умрим карвонини гумроҳлик биёбонида эллик мақзилни босиб ўтибди». Давлатшоҳ Самарқандий бу гапларни асарининг муқаддимасида, демакки, уни ёза бошлаган пайтда, яъни 1485 йилда айтган. Агар у ўша 1485 йили эллик ёшда бўлса, унда 1435/36 йили унинг таваллуд топган йили, деб ҳисоблаш мумкин.

Давлатшоҳ Самарқандий тахминан 60 йил умр кўрди ва «Миръот ус-сафо» («Поклик кўзгуси») нинг муаллифи Муҳаммад ибн Али ибн Муҳаммад Содиқ Хусайний Нишопурий Нажафий Бурхонпурийнинг (XVII асрнинг иккинчи ярми — XVIII асрнинг биринчи ярми) сўзларига қараганда, у 1495 йили вафот этган.

Кўриниб турибдики, Давлатшоҳ Самарқандий биз фикр юритмоқчи бўлган асарини умрининг охирида ёзган. Асар муқаддимасида мана буларни ўқиймиз: «Фикр-мулоҳаза қилиб

кўриб ўзимга дедимки, фазлу камол мундарижаси бўлмиш дину дониш дафтаридан бирон ҳарф ўқимадинг, ота-боболаринг амалу мартабаларидан бебахра қолдинг, умрни бу қадар нобуд қилишдан мурод нимаю, бу бебахра савдойиликнинг боиси нима? Хижолат ва шармисорлик заҳмини тогач, кўрдимки, надомат билан ўтказилган вақтнинг, қўлдан кетган бахтнинг тадбири йўқдир, [белгиланган] ҳаёт муҳлатидан ўзга умрни чўзиб бўлмас... [Охири] собитқадам бўлдим ва [унга] қимматли сармоя топдим... Ҳукмдорлар даргоҳидаги мулозимлик руссасини қиссасидан не дейин?! Бу русум гарчи бечора ота-бобомиз шиори бўлса ҳам, нафси бу хизмат маросимидан тийдим, заруратдан оёғимни ўша даргоҳдан тортдим... Охири ҳасрату пушаймонлик, ғам-андуҳу паришонликдан бахтсизлик бурчагида мужовир, танҳоликдан бир чеккада гўшанишин бўлдим... Маъзилар ганжини пайдо қилгандан кейин билдимки, қалам ўша ганжнинг аждаҳоси экан... Важҳ шулким, уламо шу қадар фазлу камолоти бўла туриб, бу мушфиқ афсона (тазкира — Б. А.) устидан қаламини қийнатмаган, ҳиммати бошини унга эгмаган, бошқаларга эса вақт мусоида қилмаган, балки қуввайи сармояси етмаган.

Қиссага келсак, бу тоифанинг (шуаронинг — Б. А.) зикри ва тарихини фозиллардан биронтаси ёзмаган. [Шуниинг учун ҳам] савоб ваҳидан бирон нарса ёзилса, ҳақиқат учун яхшилик шул бўлур эди... Ул кам-кўстликларким, ҳаётлик чоғида кўриб эдим, ўшал яхшиларким, аларни карамли фозиллар хирманидан териб олган эдим, мўътабар тарих китоблардан, ўзларининг [барча] иқлимларда машҳур ва мазкур бўлган девонлардан бир тазкира жам қилдим, токи исломиятдан шу кунгача бўлган даврни ўз ичига олсин. Яна қўлимда бўлган бир қадар улуғ подшоҳлар тарихларидан, уларнинг замонида ўтган номдор шоирлар баёнини ҳам ушбу тазкирага киритдим. [Ва] яна улуғларнинг асарлари, буюкларнинг латифалари, маъруф мамлакатлар ҳақидаги китоблардан нимаки билсам, нимагаки қодир бўлсам имкон қадар ушбу тазкирада қайд этдим».

Бундан маълумки, Давлатшоҳ Самарқандий умрининг охирида сарой хизматини тарк этиб, мушкул, аммо ҳайрли ишга, яъни ўзидан аввал ўтган шоир ва олимлар ҳақида китоб ёзишга бел боғлаган.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг бу асари «Тазкират уш-шуаро» деб аталади ва жуда катта давр — қарийб 500 йил мобайнида Мовароуннаҳр, Хуросон ва араб мамлакатларида яшаб ижод этган 150 нафар шоир ва адибнинг фаолиятини ўзининг тадқиқ қабзасига олган.

Асар хусусида фикр юритишдан аввал шуни алоҳида қайд этиб ўтиш керакки, тазкиранавислик анъаналари Давлатшоҳ Самарқандийгача ҳам бўлган. Давлатшоҳнинг қўлида ўзигача ёзилган Абу Тоҳир Хотуний (X аср охири — XI асрнинг биринчи ярми)нинг «Маноқиб уш-шуаро» («Шоирларнинг яхши сифатлари») ҳамда Нуриддин Муҳаммад Авфий (1172—1233)

нинг «Лубоб ул-албоб» («Қалблар қалби») деб аталган тазкиралари ҳам бўлган. Бу тазкираларда тоҳирийлар (821—873), сомонийлар (867—тахм. 1495), қорахонийлар (1041—1211) ва салжуқийлар (1038—1157) даврида ўтган форсийзабон шоирлар ҳақида қисқа маълумотлар келтирилади. Лекин улардан кейин, қарийб икки-уч аср мобайнида бирон адабиётшунос олим, Давлатшоҳ Самарқандий айтганидек, «бу мушфиқ афсона (тазкира) устида қаламини қийнамаган ва ҳиммат бошини унга эрмаган...». Бунга маълум даражада қирғинбарот урушлар ҳам сабаб бўлди. Ҳаммага маълумки, 1220—1223 йилларда мўғул босқинчилари талайгина олим ва шоирларни тўғдан ўтказдилар, уларнинг бир қисмини қўли гул ҳунармандларга қўшиб Мўғулистон тарафга ҳайдаб кетдилар, қирғиндан омон қолганлари эса ҳар ёқ-ҳар ёққа сочилиб кетдилар. Туркияга қочиб кетган фарғоналик улкан шоир Сайфуддин Фарғоний, Эроннинг жанубидаги вилоятларнинг бирдан паноҳ топган хоразмлик тилшунос олим Шамсиддин Муҳаммад ибн Қайс Розий, Ҳиндистонга қочиб қутулган ёзувчи ва адабиётшунос Саъдуддин Муҳаммад Авфий Бухорий ўша сарсону саргардон бўлганлар жумласидандир. Уларнинг илмий ва адабий фаолиятини таҳлил қилиб бир китобда жамлаш қийин, албатта. Давлатшоҳ Самарқандий бу қийинчиликлардан чўчимаган, кўп йил ва самарали меҳнат қилиб, «Тазкират уш-шуаро»дек муҳим бир асар яратишга муваффақ бўлди. У юқорида тилга олинган тазкиралардан ташқари, ўзигача ёзилган ўшлаб тарихий ва жўғрофий асарлардан ҳам кенг фойдаланган. Чунончи, Давлатшоҳ «Зайн ул-ахбор», «Тарихи Оли Салжуқ», «Тарихи Банокатий», «Китоб сувар ал-ақолим», «Нузҳат ал-қулуб»; шеърят илмига бағишланган «Ҳадойиқ ас-сеҳр», «Жавоҳир ул-асрор» рисоалари, ислом уламоларининг таржимаи ҳолини баён этувчи маноқиблар, беш аср мобайнида ўтган йирик шоирларнинг девонлари ва дostonларидан зарур маълумотлар тўплади. Мана шу катта меҳнатнинг самараси ўлароқ, Давлатшоҳ Самарқандий X—XV аср мобайнида Туркистон, Хуросон, Арабистон ва бошқа қўшни мамлакатларда яшаб ижод этган шоир ва адиблар фаолиятини ўрганиб мазкур китобга жамлади.

«Тазкират уш-шуаро» 1487 йили ёзиб тамомланган. Асар муқаддима, хотима ва етти қисм (табақа)дан иборат.

Муқаддимада одатда тангри таоло, расулуллоҳ ва унинг хонадонига айтилган ҳамду сано, подшоҳ Султон Ҳусайн ва унинг яқин кишиси ҳазрат Алишер Навоий мадҳига айтилган гаплардан кейин, асарнинг ёзилиш сабаблари айтилади, ўн нафар классик араб шоири: Лабид (VII аср), Мутанаббий (915—965), Абу Али ал-Мааррий (973—1058) ва бошқалар ҳақида қисқа маълумот келтирилади.

Тазкиранинг қолган етти қисмида X—XV асрларда Туркистон, Эрон ва араб мамлакатларида яшаб ижод этган машҳур шоирлар, адиблар ҳақида гап боради.

Хотимада эса тазкира муаллифи билан замондош бўлган

олтинта йирик шоир: Абдурахмон Жомий, Алишер Навоий, хожа Афзалуддин Мухаммад, Амир Аҳмад Суҳайлий, хожа Шаҳобиддин Абдулла Марварид ҳамда хожа Осафийлар ҳақида сўзланади.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг мазкур тазкирасида жамланган шоирлар, уларнинг ўзбек классик адабиётида ва умуман илм-фан тарихида тутган ўрни ҳали тўла равишда ўрганилмаган.

Тазкирада келтирилган шоирларнинг асарлари Шарқ классик адабиётининг умумий йўналиши, унинг тараққиёт йўллари, классик Шарқ шеъриятида кенг қўлланилган қасида, ғазал, рубоий ва ҳажв жанрларининг пайдо бўлиши ва ривожланиши, тарсий, тажнис, таржиъбанд, мураббаъ сингари шаклларни ўрганиш ва янгича тадқиқ этишида муҳим роль ўйнайди.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг асарида келтирилган шуаро ва фузало орасида Жавҳарий Заргар, хожа Қирмоний, Жалол Табиб, хожа Исмагулло Бухорий, Аминуддин Нузилободий каби дostonчилик жанрининг йирик намояндalари, шеърят ва насрият илмига оид «Таржимон ал-Балоға» («Нотиқликни тушунтириб берувчи китоб») билан шухрат топган Фаррухий (1037/38 йили вафот топган), «Чор мақола» китобининг муаллифи Низоми Арузи Самарқандий (XII аср), форс тилининг изоҳли луғатини тuzган Қатрон ибн Мансур Термизий (XII аср), «Ҳадойиқ ас-сеҳр» («Сеҳр боғи») асари билан ном чиқарган хоразмлик шоир ва адабиёт назариётчиси Рашидиддин Вотвот (1088—1182), «Нигористон» китоби муаллифи Муъинуддин Жувайний, «Шабистони хаёл» асари муаллифи Яҳё Себак Нишопурий, «Жавоҳир ул-асрор» («Сирлар жавҳарлари») асари билан ҳаммининг манзур назарига тушган олим ва сайёҳ Шайх Ориф Озарий (1382—1462), мусиқашунос олим Соҳиб Балхий, хаттотлик илмининг пири Симий Нишопурий ҳам борки, уларнинг ижод йўли классик адабиёт ва ўрта аср илм-фани тараққиёти тарихида муҳим ўрин тутади.

Тазкирада қайд қилинган шоирларнинг аксарияти ўз даврининг малик аш-шуароси деб эътироф қилинган кишилардир. Уларнинг кўпчилиги охир-оқибатда тамагир ва ҳасадчилар, фиқоу фасод макони бўлмиш подшоҳлар саройини тарк этганлар. Авҳадиддин Анварий (XII аср), Рашидиддин Вотвот, Бухорийи шарифда зул्लисонайнчилик, яъни муламмах (бир шеърни икки тилда ёзиш) анъанасини бошлаб берган, шунингдек, ҳажв жанри ривожига катта ҳисса қўшган хожа Исмагулло Бухорий (1365—1426) ана шундай шоирлар жумласидан эдилар.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг ушбу асарида машҳур файласуф, шоир ва олим Носир Хусрав (1004—1088), йирик тарихчи олим ва шоир Фахруддин Банокотий (1329 йили вафот топган), Шарқ классик шеърияти даҳоларидан Хусрав Деҳлавий (1253—1325), Камол Хўжаидий (1318—1401), Абдурахмон Жомий (1414—1492), Алишер Навоий (1441—1501) билан бирга, меҳ-

наткаш халқ орасидан чиққан шоирлар ҳам тилга олинган. Асли зироатчи табақасидан чиққан ва Низомий Ганжавийнинг «Махзан ул-асрор»ига бир минг байтдан иборат жавоб ёзган Жалолиддин ибн Жаъфар Фарраҳоний, бир умр кўш қўшиб, зироатчилик билан машғул бўлган, далада, иш устида илҳом келиб қолганда шеър тўқиб, уни кетмон дастасига ёзиб юрган кўҳистонлик Муҳаммад Ҳисомиддин, авом ун-посдан (оддий халқдан) чиқиб, истеъдодли шоир, хаттот ва наққош бўлиб етишган Сямий Нишопурий, бўйра тўқиб сотиб рўзғор тебратган самарқандлик Бисотий ҳақида келтирилган маълумотлар бу жиҳатдан ибрат бўлгуликдир.

Тазкирада қайд этилган шоирлар орасида шоҳлар ва турли даражадаги ҳокимлар, ноиблар ва қозиларни фош этганлари ҳам учрайди. Яминуддин Фарюмадий ва унинг ўғли Амир Маҳмуд (ибн Ямин) ҳамда Убайд Зоқоний шундайлар жумласидандир. Бу, шак-шубҳасиз, Давлатшоҳ тазкирасининг қиммати янада оширади.

Давлатшоҳ Самарқандий мазкур асарининг яна бир фазилати бор. Унда ўрта асрларда Эрон билан Туронда бўлиб ўтган муҳим тарихий воқеалардан баъзилари ўз аксини топган. Туркистон, Афғонистон ва Эрон халқларининг хоразмшоҳ султон Жалолиддин Мангуберди туғи остида 1221—1231 йиллари мўғул истилочиларига қарши олиб борган кураши, 1337—1381 йиллар орасида Хуросонни идора қилган Сарбадорлар давлати тарихи, Хуросон ва Ўрта Осиёнинг жанубий ноҳияларида XV асрнинг 40-йилларида бўлиб ўтган воқеалар шулар жумласидандир. Шу ўрнида айтиб ўтиш керакки, сарбадорлар тарихи тўлиқ ҳолда фақат шу асарда келтирилган. Шунингдек, асарда машҳур арбоблар: салжуқийларнинг улуғ вазири Низомулмулк, исмоилия тариқатининг асосчиси Ҳасан Саббоҳ, буюк шоир ва олим Умар Хайём, улуғ риёзиёт ва фалакиёт олими Мирзо Улуғбек ҳақида ҳам муҳим маълумотлар учратамиз.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг Шарқ классик адабиётига қўшган катта ҳиссаси ўз давридаёқ юксак баҳоланди. Масалан, Алишер Навоий «Мажолис ун-нафос» асарида у ҳақда бундай деб ёзган эди: «Ва амир Давлатшоҳким, Хуросон мулкининг асил мирзолари орасида фазлу дониш зевари била баҳраманд, фақру қаноат тожи била сарбаланддур, ҳам «Тазкират уш-шуаро» отлиғ китоб битибдур, воқеан басса заҳмат тортибдур ва бу тоифани (шуаро тоифасини — Б. А.) яхши жамъ қилибдур».

Давлатшоҳ Самарқандий ва унинг «Тазкират уш-шуаро» асари янги замон даври илмий жамоатчилигининг ҳам эътиборини ўзига тортиб келмоқда. Масалан, 1819 йилдан бери асардан айрим парчалар Русияда (В. Жуковский ва Ф. Эрдман), Францияда (Силвестр де Саси), Англияда (Э. Браун ва А. Фальконер), Туркияда (Фаҳим Сулаймон афанди) ва Германияда (Хаммер) чоп этилди. Асарнинг форсийча тўла матни 1887 йили Ҳиндистонда Мирза Муҳаммад, 1900 йилда Англияда Э. Браун ва 1958 йили Эронда Ҳожин Муҳаммад Рамазоний

тарафларидан нашр қилинди. Шу ўринда яна бир гапни айтиш жоизки, 1900 йили асар Хивада Муҳаммад Рафиъ томонидан эски ўзбек тилига таржима қилинган. Лекин бу таржима кўп жиҳатдан ҳозирги ўзбек тили талабларига жавоб бермайди. Таржима, авваламбор, ўзбек тилининг хоразм шеvasида, қолаверса асарнинг фақат бир нусхаси асосида амалга оширилган. Шунингдек, таржимада айрим жумлалар тушиб қолган, айрим жойлари қисқартириб ва мазмунан таржима қилинган, баъзан шеърӣ парчалар таржима қилинмай, кўп ҳолларда тушириб қолдирилган.

Ушбу сатрлар муаллифи 1967 йили асардан Туркистон ва эронлик 32 шоирнинг ҳаёти ва ижодига тегишли айрим парчаларни ўзбек тилига таржима қилиб, зарур изоҳлар ва тадқиқотлар билан нашр этган эди. Шундан кейин китобча ҳақида билдирилган айрим фикр ва мулоҳазалар ҳисобга олинган ҳолда Давлатшоҳ тазкирасининг 60 нафар шоирнинг ҳаёти ва ижодига тегишли катта бир қисми ҳозирги ўзбек тилига таржима қилиниб нашр этилди. Мазкур таржима «Тазкират уш-шуаро»нинг 1958 йили чоп этилган Техрон нашрига асосланди.

Давлатшоҳ Самарқандийнинг бу муҳим асари классик адабиётимизни ўрганишда асосий манбалардан бири бўлиб хизмат қилиши мумкин. Агар Абу Тоҳир Хотунийнинг «Маноқиб уш-шуаро» си бизгача етиб келмаганлигини, Авфий тазкирасининг эса фақат бир қисмигина сақланиб қолганлигини эътиборга олсак, Давлатшоҳ Самарқандий ушбу асарининг қимматини яққол англаймиз.

Хулоса қилиб шунини айтиш керакки, Давлатшоҳ Самарқандий ва унинг «Тазкират уш-шуаро» асари устида ҳозиргача қилинган ишлар денгиздан бир томчи, холос. Ҳали қилиниши керак бўлган ишлар жуда кўп. Асарни тўла равишда ўзбек тилига таржима қилиб чоп этиш ана шундай ишлардан биридир.

УЛУҒБЕК ВА УНИНГ «ТАРИХИ АРБАЪ УЛУС» АСАРИ

Тарихда ўтган шахслар хусусида фикр-мулоҳаза юритганда ҳазрат Низомиддин Алишер Навоийнинг мана бу сатрлари беихтиёр хотирага келади:

Бу гулшан ичра йўқдир бақо гулига сабот,
Ажаб саодат эрур қолса яхшилик била от.

Ҳа, «яхши от» ҳар қандай шахснинг ҳаёти ва фаолиятига баҳо беришда аниқ ва тўғри мезон. Лекин яхши от қолдиришдек шарафга ҳамма ҳам, ҳатто ҳамма тождорлар ҳам муяссар бўлмас экан. Бунга етганлар ҳам бор, етмаганлар ҳам. Феодал синфнинг намояндаси ва тожу давлат соҳиби бўлган Мирзо Улуғбек бундай шарафга муяссар бўла олди. Лекин у бу шарафга оламшумул илмий муваффақиятлари туфайли эришди.

Мирзо Улуғбек фаннинг жуда кўп соҳалари, хусусан,

математика, астрономия, мусиқашунослик ва тарих илмлари устида қалам тебратган забардаст олим сифатида, улкан илмфан ва маданият ҳомийси сифатида абадул-абад тарихда қолди, у абадийликка дахлдор бўлди.

Олимнинг илмий мероси XVII асрда бери бутун дунё илмий жамоатчилигининг диққат-эътиборини ўзига қаратиб келаяти. Мирзо Улуғбек ва унинг илмий меросини ўрганишда бизнинг мамлакатимизда ҳам, хорижий кўтларда ҳам кўпгина ишлар қилинди, қатор асарлар яратилди. Мен бу ерда Жон Гривс, Томас Хайд, Френсис Бейли, Л. Седийо, В. В. Бартольд, В. Д. Вяткин, Е. Кюбл, Т. П. Қориниёзий, Ф. Жалолов ва бошқа бир қатор олимларни назарда тутяпман. Шундай бўлса-да, бизнинг Улуғбек, унинг бетакрор илмий кашфиёти, у таъсис этган ва раҳнамолик қилган Самарқанд мунажжимлар мактаби ҳақидаги тасаввурларимизни ҳали етарли деб бўлмайди. Масалан, олимнинг кўп йиллик илмий изланишларининг асосий маҳсули бўлмиш «Зичи жадиди Кўрагоний» («[Улуғбек] Кўрагонийнинг астрономик жадвали») асари ҳанузгача бирон тилга тўла равишда таржима қилиниб чоп этилганича йўқ¹. Олимнинг мазкур рисоласи хусусида XV—XVII асрларда битилган жуда кўп шарҳлар ҳам ўрганилганича йўқ. Умуман олганда, Темур ва темурийлар даврида ёзилган тарихий ва бошқа мавзудаги асарларни ўрганиш ва чоп этиш борасида ҳам аҳвол шундай. Хулласи калом, Мирзо Улуғбекнинг кўп қиррали фаолияти ўзининг ҳақиқий тадқиқотчиларига интизордир.

Мирзо Улуғбек риёзиёт (математика), фалакиёт (астрономия), мусиқашунослик ва тарих илмлари соҳасида қалам тебратган олим. «Тарихи арбаъ улус» ҳам олим яратган асарлар орасида алоҳида ўрин тутаяди.

Авваламбор шунини айтиш керакки, «Тарихи арбаъ улус» Мирзо Улуғбекнинг илмий раҳбарлиги ва шахсан иштирокида яратилган. Асар 1425 йили ёзиб тамомланган.

Мазкур асарнинг умумий мазмунига ўтишдан аввал унинг номлари, асарни яратишда Мирзо Улуғбекнинг ҳиссаси, асарнинг ўрганилиши масалаларига қисқача тўхталиб ўтамиз.

Асар «Улуси арбаъин Чингизий» («Чингизийларнинг тўрт улуси») ва «Тарихи арбаъ улус» («Тўрт улус тарихи») номлари билан машҳур. Лекин Оврупо олимлари орасида ушбу асарни биринчилар қатори ўрганган ва унинг қисқартирилган инглизча таржимасини эълон қилган инглиз шарқшуноси полковник Майлс, етарли асоси бўлмагани ҳолда, уни «Шажарат ул-атроқ» («Турк [ҳоқонларининг] шажараси») деб атаган. Асарни чуқур ва атрофлича ўрганиш натижалари шунини кўрсатадики, унинг фақат Ефас эълон ва унинг фарзанди Туркхон ва унинг фарзандлари (в. 116—156), татар-мўғул ва турк табақалари

¹ «Зичи жадиди Кўрагоний»нинг таниқли шарқшунос олим Ашраф Аҳмедов тарафидан рус тилига қилинган таржимаси охирига етказилди ва нашр бўлиши арафасида турибди.

ва уларнинг подшоҳлари (156—266) қандайдир «Шажарат ул-атроқ» номли китоб асосида ёзилган, холос. Асарнинг Чингизхоннинг улуғ аждоди Бузунжор қоон ва Мовароуннаҳрни XIII—XIV асрнинг биринчи ярмида идора қилган Чингизхон авлоди тарихини ўз ичига олган қисми «Улуси арбаъий Чингизий» ёки «Тарихи арбаъ улус» деб аталади. Бу қисм Мирзо Улуғбек ва унинг ёрдамчилари тарафидан ёзилган. Буни асарнинг ўзида келтирилган айрим қайдлар ҳам тасдиқлайди. Қайдлардан бирида маъна буларни ўқиймиз: «Мўътабар тарихларда ёзилишича, унинг (Саинхоннинг — Б. А.) наслу насаби ҳаммага маълум ва Жўчихонга бориб тақалади. Аммо «Шажарат ул-атроқ» китобинда унинг ҳақида ҳеч нарса назарга кирмагани учун ўша китобнинг сайланмаси бўлган бу китобда («Тарихи арбаъ улус» да — Б. А.) ҳам унинг ҳақида ҳеч нарса ёзилмади. Бироқ, хотирда қолган шуки, у улуғвор подшоҳ бўлиб, инъоми беҳисоб эди». Мазкур қайддан англашиладики, биринчидан, «Шажарат ул-атроқ» билан «Тарихи арбаъ улус» бошқа-бошқа асар. Иккинчидан, сўнгги асар («Тарихи арбаъ улус») маълум даражада «Шажарат ул-атроқ»га асосланган. Яна бир қайдда бундай дейилган: «Чингизхоннинг тўрт улус тарихи» номли ушбу мажмуада Туркхон ибн Ефас ибн Нуҳ алайҳиссалом авлодидан бўлмиш подшоҳлар номи зикр этилади. Мазкур рисолада келтирилган Туркистон замин хоқонларининг номлари Султон ас-Саид Улуғбек мирзойи шаҳид, Оллоҳ унинг қабрини нурга тўлдирсин, тарафидан битилган тўрт улус хоқонлари ҳақидаги мажмуадан олинди». Келтирилган қайдлар, айниқса сўнгги қайд, биринчидан, асарнинг аниқ номи «Улуси арбаъий Чингизий» эканлигини, иккинчидан эса бу асар Мирзо Улуғбекнинг қаламига мансублигини кўрсатиб турибди. Шу ўринда асар ҳақида академик Бартольд айтган айрим фикрлар ҳам эътиборга моликдир. Аввало шунини айтиш керакки, олим ўзининг бир қатор илмий асарлари («Туркистон мўғул боққинчилиги даврида», «Улуғбек ва унинг даври» ва ҳ. к.) да Улуғбекнинг мазкур асаридан манба сифатида фойдаланган. Лекин, олим нима сабабдандир уни муҳим тарихий манбалар қаторига қўшмайди, қолаверса унинг қимматини бир қадар пасайтирмақчи бўлади. Чунинчи, у бундай деб ёзади: «Шоҳрухнинг ўғли ҳам тахт вориси Улуғбек «Тўрт улус тарихи»ни битган. Асар ўз номига кўра мўғуллар империясининг тўлиқ тарихини ўз ичига олади. Улуғбекнинг бу асари бизгача етиб келмаган, лекин баъзи манбаларда, хусусан, Хондамирнинг «Ҳабиб ус-сияр»ида ундан олинган парчалар учрайди. Бу парчалардан кўришиб турибдими, мўғуллар давлати тарихи муаллиф (Хондамир — Б. А.) яшаган давргача баён қилинган. Аммо муаллиф ўша подшоҳликлар ҳақида тўла маълумот бермайди, аксинча хонларнинг номинигина қайд этиш билан кифояланган, холос. Шу сабабдан ҳам бу асарнинг бизгача етиб келмаганидан ортиқча қайғуриб ўтирмаса ҳам бўлади. Олимнинг бошқа бир асарида маъна буларни ўқиймиз: «Улуғбек қаламига тааллуқли деб ҳи-

собланган тарихий асар эҳтимол адабий манба ва тарихин танқидий ўрганиш учун материал сифатида бирмунча қизиқиш уйғотиши мумкин, лекин мазкур асар нусхаси мабодо топилганда ҳам Мўғуллар империяси ва унинг ишқирозидан сўнг ташкил топган давлатлар тарихига оид бўлган мавжуд маълумотларни бойитади, деб айтиш шубҳалидир. Назаримда, «Тарихи арбаъ улус»га бундай мупосабатда бўлишнинг сабаби учта: 1) В. В. Бартольд асарни кўрмаган ва Хондамир асарида кўрган парчалар асосида мулоҳаза юритаётир; 2) жаҳон кутубхоналарида мазкур асар тўлиқ нусхасининг сақланмаганлиги¹ ва ниҳоят 3) XV—XVII асрларга оид тарихий қўлёзма асарларнинг ҳали кам, қониқарли даражада ўрганилмаётганлигидир. Лекин ҳақиқат фақат маълум мавзуга бағишланган асарларни бир-бирига муқояса қилиб, синчиклаб ўрганиш ва улар келтирган маълумотларни диққат билан текшириш йўли билангина юзага чиқади. Биз буни, яъни Улуғбекнинг шундай асар ёзганлиги ва унинг аҳамиятини қуйидаги асарларни синчиклаб ўрганиш асосида аниқланган фактларда кўрамиз. Масалан, темурийлар даврининг кўзга кўринган муаррихларидан бири Хондамир ўзининг «Хулосат ул-ахбор» ва «Ҳабиб ус-сияр» асарларида «Тарихи арбаъ улус»дан кенг фойдаланганлиги аниқ-равшан кўриниб турибди. Чунончи, «Ҳабиб ус-сияр»нинг Туркистон хонлари, Чингизхон ва унинг Чигатой улуси тепасида турган авлоди тарихига бағишланган биринчи қисми (жузъи)нинг тўққизинчи мақоласи ва учинчи жузъининг биринчи қисми тўла равишда «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган маълумотларга асосланган.

XVI—XVII асрларда яшаб ижод этган муаррихлар учун ҳам Улуғбекнинг бу асари асосий манба бўлиб хизмат қилган. Чунончи, муаллифи номаълум «Таворихи гузида, нусратнома» асари (XVI аср бошида ёзилган) ҳам «Тарихи арбаъ улус»га таянган ҳолда ёзилган асарлар жумласидандир. «Зубдат ул-асар» (XVI асрнинг биринчи ярмида ёзилган) китобининг муаллифи турк-мўғул халқлари тарихини баён этар экан, «Мирзо Улуғбекнинг номи билан зийнатланган «Тарихи хоний» асарига таянгандим», деб айтади. Бу ерда гап, шубҳасиз, «Тарихи арбаъ улус», аниқроғи, унинг биринчи қисми ҳақида бораётганга ўхшайди. XVII асрда ўтган йирик қомусий олим Маҳмуд ибн Ёалининг «Баҳр ул-асрор» («Сирлар денгизи») номли катта асари, аниқроғи, унинг Мўғуллар империяси ва Чингизхоннинг ўлиmidан кейин империя ўрнида ташкил топган Улуғ юрт, яъни Мўғулистон, Жўчи улуси, яъни Олтин Ўрда, Чигатой улуси ва Чингизхоннинг набираси Ҳалоқухон асос солган Элхонийлар давлати (Эрон, Озарбайжон) тарихини ўз ичига олган ол-

¹ Машҳур шарқшунос Ш. Шефернинг таҳмин қилишича, «Тарихи арбаъ улус»нинг яикта тўлиқ нусхаси Туркия кутубхоналарида сақланади. Лекин бу маълумотни аниқлаш борасида қилган ҳаракатларимиздан ҳозирча бирон натижа чиқмади.

типчи жилди мундарижаси ва мазмуни жиҳатидан Улуғбекнинг «Тарихи арбаъ улус»ига ўхшаб кетади.

Улуғбекнинг бу асарни яратиш ишидаги иштирокига келсак, бу масалада шубҳа ёки иккиланишга мутлақо ўрин йўқдир. Юқорида асарнинг сўнги қисмидан шу фикрни тасдиқловчи бир парча келтирган эдик. Улуғбекнинг «Тарихи арбаъ улус»га дахлдорлигини бошқа тарихчилар ҳам тасдиқлайди. Масалан, XVI асрнинг машҳур тарихчиларидан бири Мирзо Муҳаммад Ҳайдар (1500—1551) ҳам Улуғбекнинг тарих илми соҳасида ҳам самарали меҳнат қилганлигини айтади. Масалан, унинг «Тарихи Рашидий» номли йирик китобида бу ҳақда мана буларни ўқиймиз: «Донишмад подшоҳ Мирзо Улуғбек бир тарихий асар ёзди ва унга «Улуси арбаъ» деб ном қўйди». Улуғбекнинг шундай асар ёзганлигини Хондамир билан Маҳмуд ибн Вали ҳам тасдиқлайдилар.

Юқорида келтирилган маълумотларга таяниб айтиш мумкинки, «Тарихи арбаъ улус» Рашидиддиннинг машҳур «Жомеъ-ут-таворих» асари сингари тарихчи олимлар жамоаси тарафидан Мирзо Улуғбекнинг бевосита иштироки ва раҳбарлиги остида ёзилган.

«Тарихи арбаъ улус»нинг нусхалари кам. Юқорида айтиб ўтилганидек, асарнинг тўлиқ нусхаси ҳали топилганича йўқ. Бугунги кунда унинг қисқартирилган (мажмуа) тўртта нусхаси сақланган бўлиб, унинг иккитаси Англияда, бир нусха Ҳиндистоннинг Банкипур шаҳри кутубхонасида, тўртинчи нусха АҚШнинг Харвард университетиде сақланади.

Асар бир талай тарихий, жўғрофий асарлар ва маноқиблар асосида ёзилган. Муаллиф кўп ўринларда ўз манбаларини аниқ кўрсатмайди ва «айтишларича», «қисса ва тарих китобларда ёзилишича», «Чингатой улуси уламоларининг китобларида айтилишича», «бир гуруҳ одил, ҳақиқатгўй тарих арбобларининг айтишича» каби умумий иборалар билан чекланади. Лекин баъзи ўринларда ўзи фойдаланган асарлар ва уларнинг муаллифлари номини ҳам тилга олади. Булар орасида машҳур астроном Абу Маъшар Бяхий (886 йили вафот этган), йирик олим, шоир ва сайёҳ Рашидиддин Вотвот, машҳур тарихчи ва давлат арбоблари Алоуддин Отамалик Жувайний (1226—1283), Рашидиддин Фазлуллоҳ Ҳамадоний, Ҳамдуллоҳ Муставфийи Казвиний ва бошқаларнинг номлари тилга олинади. Олим тафсир ва ҳадис китоблар ҳамда ривоятлардан фойдаланганлигини ҳам айтади. Асарда Рашидиддин Вотвот, Хўжандий ва Низомийдан олинган шеърини парчалар ҳам учрайди. Шунга қараганда, Улуғбек мазкур асарни ёзишда жуда кўп, мазмун жиҳатдан хилма-хил (тарих, жўғрофия, астрономия, назмий) асарлардан кенг фойдаланган.

«Тарихи арбаъ улус»нинг мазмуни ҳақида икки оғиз сўз. Аввало шунини айтиш керакки, муаллифнинг ўзи мазкур асарини қисм ёки бобларга бўлмаган. Биз «Тарихи арбаъ улус» хусусидаги буздан бир неча йил муқалдам чоп этган кичик бир ма-

қоламизда мазкур асарни тўрт улус тарихини ўз ичига олган-
лигидан келиб чиққан ҳолда тўрт қисмдан иборат деб айтган
эдик. Асарни синчиклаб ўрганиш ва таржима қилиш жараёни-
да унинг мундарижаси ҳақидаги фикримиз ўзгарди. Уни тах-
минан муқаддима ва етти бобга бўлиш тўғрироқ, деган фикрга
келдик.

Муқаддимада (в. 16—76), ўрта аср тарих илмида ҳукм сур-
ган анъанага кўра, тангри таоло ва унинг элчиси пайғамбари-
миэ Муҳаммад саллоллоҳу алайҳи вассалам ва авлодлари
шаънига айтилган ҳамдлар (мақтовлар), Одам Атонинг яра-
тилиши ва исломиятдан аввал ўтган пайғамбарлар (Шис, Қай-
нон, Маҳлойил ва ҳ. к.), Нуҳ алайҳиссалом ва унинг фарзанд-
лари тарихи қисқа тарзда баён этилади.

Биринчи бобда (в. 156—306) Туркхон ибн Ефас ва унинг
Туркистон заминда подшоҳлик қилган авлоди (Абулжаҳон,
Дибокуйхон, Куюкхон ва б.), татар-мўғул ва турк қавмлари ва
уларнинг подшоҳлари (Мўғулхон, Қорахон, Ўғизхон ва ҳ. к.)
тарихи баён этилган. Кўп нарсалар бошқа асарлардан ҳам маъ-
лум лекин бу ерда айрим муҳим маълумотларни ҳам учрата-
миз. Ўғизхон даврида (муаллифнинг сўзларига қараганда,
Ўғизхон ва авлоди қадимги Эронда ҳукмронлик қилган пешдо-
дийлар билан замондош бўлганлар) амалда бўлган сарой қа-
бул маросимлари тартиби (в. 19аб), турк қўшинининг тузилиши
(в. 19б—20а), улус тизими («Ўғизхон ҳар шаҳодани бир ўл-
кага таъин қилди ва уларга лақаб ва тамғалар белгилади»;
в. 23б), усмонли турк султонларининг шажараси (в. 25б—26а)
шулар жумласидандир. Мазкур бобда келтирилган турклар ва
мўғул қавмлари ҳақидаги маълумотлардан кўринишича, турк
ва мўғул қавмлари бир-бирига шу қадар яқин ва аралашма
истиқомат қилганларки, ҳатто уларнинг шажараси ҳам аралаш-
қуралаш бўлиб кетган. Бу ҳолни биз Рашидиддиннинг юқори-
да тилга олинган асари (биринчи жилди)да ва машҳур немис
шарқшуноси Герхард Доёрфернинг «Янги форс адабиётида
турк-мўғул элементлари» деган тўрт жилдлик изоҳли луғатида
ҳам яққол кўрамиз.

Иккинчи боб (в. 306—376) турк-мўғул халқларининг афсо-
навий онаси Аланкува ва ундан тарқалган авлод, яъни подшоҳ-
лар (Бузунжор қоон, Буқоҳон, Дутименхон, Қобулхон, Бойсуқ-
гурхон, Бортон баҳодир, Ясугай баҳодир) тарихи баёнини ў-
з ичига олган. Бу бобда ҳам илм-фан учун маҳим маълумотлар
учрайди. Турк-мўғул қавмларининг биргаликда, аралаш-қура-
лаш бўлиб яшаб келганлиги, уларнинг Турк диёри ва унинг
бошқа қавмлари орасида туган мавқеи (в. 30б), оддий халқ-
нинг ерга (яйловга), аниқроғи, ўз ҳукмдорига бириктирилганли-
ги, яъни крепостной ҳуқуқ (в. 31б), жалоир қавми бошлиқла-
рининг VIII асрга келиб кучайиб кетиши (в. 32а) ҳақидаги
маълумотлар шулар жумласидандир.

«Тарихи арбаъ улус»нинг учинчи бобида (в. 376—1016)
буюк жаҳонгир Чингизхон тарихи баён этилган. Бу бобда кел-

тирилган маълумотлар ичида эътиборга моликларидан мўгул қўшинларининг тузилиши (в. 436—44а), Чингизхоннинг оқ рангдаги тўққиз пояли туғи (в. 476), қурултой ва бошқа қабул маросимларида амалда бўлган тартиб-қоидалар (в. 48а), турк эли, яъни найманлар, қорлиқлар, уйғурлар (в. 49а—526, 576), ёсо ва юсул ҳақидаги маълумотлар (в. 556—57а) муҳим аҳамият касб этади. Яна шуни ҳам айтиш керакки, Чингизхон замоннда турк-мўгул қавмлари даҳа (ўнлик), сада (юзлик), ҳазора (миглик) ва туман (ўн минглик) ларга бўлиб қўйилган. Чингизхон замоннда «ҳеч ким, — деб айтилади «Тарихи арбаъ улус»да, — ўз даҳаси, садаси ва ҳазорасидан бошқа жойга кета олмагай ва бошқанинг паноҳига ўта олмагай... Бунга хилоф иш тутганларини халқ олдида қатл этадиларки, бошқаларга ибрат бўлсин» (в. 57а). Бу хусусда «Тарихи арбаъ улус» муаллифи келтирган мана бу факт ҳам диққатга сазовордир. Асарнинг тўртинчи босида айтилишича, Чингизхон 1225 йили Хоразмшоҳлар давлатига қарши қилган катта ҳарбий юришдан қайтишда Сирдарёнинг ўнг соҳилида катта ов уюштиради. Ушанда хон тарафидан амр-фармон бўлдики «аркон давлат ва бошқа аскарлар уларнинг ҳар бири ўз қадри ва мавқенга мувофиқ ов майдоннда Сирон ўлжани қўлга кирита олсинлар; тирик овларга ўз тамгаларини босиб сўнг қўйиб юборсинлар» (в. 1036). Бу факт Мўгул империясида нафақат ер ва сув, балки ов қилинадиган қўриқхоналар ва ундаги жониворлар ҳам феодалларга бириктириб қўйилганлигини кўрсатади ва турк-мўгул жамиятида мавжуд бўлган феодал муносабатлар ҳақидаги тасаввуримизни бир қадар кенгайтиришга ёрдам беради. Ёки Чингизхоннинг шу қадар тез вақт ичида кўп мамлакатлар устидан, хусусан ўша замоннинг энг қудратли давлатларидан бири ҳисобланган Хоразм империяси устидан ғалабасини таъминлаган сиёсатини тавсифловчи мана бу мисол ҳам диққатга сазовордир: «Соҳибирони авъам Чингизхони муаззам, — дейилади ушбу асарда, — Сирон дину миллатга ён босмаган. Бир миллатнинг иккинчи бир миллат устидан устуңлиги таассубидан ўзини нари тутарди, муқомлар тоифасининг уламо ва зоҳидларини эъзоз кўрарди» (в. 56а). Яна бир муҳим мисол: «Одам Ато замондан бугунги туғгача бирон подшоҳнинг сипоҳи туркларниқидан муфассал бўлмаган» (в. 566). Фақат туркларнинг бир ўзидан тузилган катта-катта ҳарбий қисмлар Чингизхоннинг Мовароуннаҳр, Афғонистон, Ҳиндистон, Эрон, Озарбайжон ва бошқа мамлакатлар устига қилган юришларида фаол иштирок этганлар. Асарда «(Чингизхон) Жўчихонни Барчин (Барчингайкент) шаҳарини елиш учун бир туман туркий лашкар билан жўнатди» (в. 74а), «Турклар билан бўлган жангу жадалда Туркан Хотун авлоди билан асир олинган эди» (в. 105а), «Қошин¹ юртининг танғутларини турк отларининг оёғи остига ташладилар» (в. 1066),

¹ Қошин — Танғут мамлакати; Хитойнинг шимоли-ғарбий ҳудудда жойлашган мустақил улус.

«Ҳиндистоннинг об-ҳавоси туркларнинг миждоғига тўғри келмай, кўпчилик касалга чалинди» (в. 103а) каби парчаларни учрата-миз. Ёки ўша танғут уруши ҳикоясида келтирилган мана бу шеърга эътибор беринг:

Камондори туркон ба-тири ҳаданг,
Зириҳро кушод зи ҳам чашми танг.

Таржимаси:

Турк камондорлар ҳаданг¹ ўқи билан.
Совутнинг тор кўзини очдилар.

Мазкур бобда яна бошқа диққатга сазовор маълумотлар ҳам бор. Уларнинг ҳаммасини бу ерда келтириб ўтириш имкониятига эга эмасмиз, чунки мақола ҳажми буни кўтармайди. Шунинг учун улардан яна бир нечасини шунчаки эслатиб ўтиш билан kifояланамиз. Булар: қорахитойлар тарафидан Эмил дарёси бўйида бунёд этилган шаҳар ва унга теварак-атрофдан кўчириб келтирилган 40 минг хонадон турклар (в. 576), хоразмшоҳ Алоуддин Муҳаммад билан Тоёнку бош бўлган қорахитой кўшини ўртасида ҳижрий 607 йил раби ул-аввал ойининг 8-куни (милодий 1210 йил 30 август) Ила дарёси бўйида бўлиб ўтган катта урушнинг тафсилоти (в. 59аб), мўғуллар истилоси арафасида хоразмшоҳ Алоуддин Муҳаммаднинг Самарқандни мустаҳкамлаш борасида олиб борган ишлари (в. 69а), Балх шаҳрининг мўғуллар тарафидан қамал қилиниши (в. 83а) ва мўғул армияси таркибида Чингизхоннинг бошқа мамлакатларни босиб олишида фаол иштирок этган турк кўшинлари ва уларнинг сардорлари ҳақидаги маълумотлардир (в. 74а, 95б, 99а, 103а, 105а). Характерли яна икки мисол. «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган маълумотларга кўра, мўғуллар хуружи арафасида хоразмшоҳнинг фармони билан 300 минг одам Самарқанднинг деворлари, қалъаси ва бошқа мудофаа истеҳкомларини мустаҳкамлаш ишига сафарбар қилинган (в. 69а). Ушанда ҳақиқатан ҳам шаҳарни мустаҳкамлаш ва уни қамал жангларига ҳозирлаш борасида катта ишлар олиб борилган экан. «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган бу маълумот 1960 йиллари Африёбда олиб борилган археологик кузатиш ва қазини ишларининг натижалари билан ҳам тасдиқланади. Иккинчи мисол. Маълумки, 1221 йилнинг баҳорида мўғуллар Хуросоннинг қадимги иқтисодий-сиёсий ва маданий марказларидан бири бўлмиш Балх шаҳрини ишғол қилиб, уни вайронага айлантирдилар. Иби ал-Асир (1160—1232/33) нинг гувоҳлик беришича, шаҳар ўз ихтиёри билан душманга таслим бўлган, шунинг учун ҳам Чингизхон Балх халқига меҳру шафқат кўрсатган ҳамда шаҳар ва унинг халқини омон қолдирган. Алоуддин Отамалик Жувайнийнинг сўзларига қараганда, қудратли хон, яъни Чингизхон аввал шаҳар ва унинг халқига омонлик ваъда қилган, лекин

¹ Ҳаданг — оқ қайиндан тайёрланган камси ўқи.

сўзида турмай шаҳарни вайрон қилган. Мирзо Улугбек бу ҳақда тамоман бошқача маълумот келтиради. Унинг таъкидлашича, Чингизхон балхликлар сўнгги хоразмшоҳ Жалолоддин (1220—1231) нинг одамларига бошпана берганликлари учун шаҳар ва унинг халқини жазолаган. Унинг амри билан Балхоб дарёсига қурилган Банди амир тўғонини бузиб ташлаганлар. Ушанда Балх ва унинг туманлари олти ой мобайнида сув остида қолиб кетган (в. 846).

Асарнинг тўртинчи боби (в. 1016—1146) Чингизхоннинг Улуг юрт, яъни Мўғулистон билан Шимолий Хитойни идора қилган бевосита ворислари тарихига бағишланади ва Угадой қоон замонидан то Ариқ Буқо (1328) авлоди Урдой қоонгача бўлган даврни ўз ичига олади. Айниқса, Чингизхон вафотидан кейин то Амир Темур замонигача Мўғулистонда ҳукмронлик қилган 21 ҳукмдордан 17 тасининг тарихи қисқача баён этилган. Муҳими шундаки, Рашидиддин улардан фақат бештаси (Чингизхон, Угадой қоон, Гуяукхон, Мангухон, Хубилой қоон)нинг номини, «Муқаддимаи зафарнома» муаллифи Шарафиддин Али Яздий эса улардан фақат 14 тасининг номини келтирган, холос.

Бешинчи боб (в. 1176—128а) Чингизхоннинг тўнғич ўғли Жўчихон наслидан бўлган 33 хон замонида Дашти қипчоқнинг тарихидан ҳикоя қилади. Воқеалар бу бобда ҳам жуда қисқа тарзда баён этилган. Лекин шундай бўлса ҳам диққатга сазовор айрим маълумотларни учратиш мумкин. Шулардан айримларини келтириб ўтмоқчиман:

1. Дашти қипчоқда, умуман мўғул қабилалари орасида исломнинг тарқатилиши масаласи. Маълумки, бир вақтлар қоронийлар тасарруфида бўлган ерларда, хусусан Олтой, Ила водийси, Еттисув ва Кошғарда истиқомат қилувчи халқлар орасида ислом дини X асрдаёқ Сотуқ Бугрохон (955/56 йили вафот этган) даврида тарқала бошлаган. Чингизхон Мовароуннаҳрни фатҳ этгандан кейин Мўғулистонда ислом асосини мустаҳкамлаш учун Бухородан бир гуруҳ йирик мусулмон руҳонийларини кўчириб олиб кетганлиги маълум. Қолаверса, Чингизхон ва унинг авлодлари, то Ўзбекхонгача яздонпараст бўлганлари ҳолда, мусулмон аҳолига ҳам, мусулмон руҳонийларига нисбатан ҳам яхши муносабатда бўлиб келганлар, уларни таъқиб остига олмаганлар. Бу ҳақда Жувайнийнинг юқорида тилга олинган асарида ҳам, Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих»ида ҳам, қолаверса, мусулмон руҳонийларининг маноқибларида ҳам, «Тарихи арбаъ улус»да ҳам айрим муҳим маълумотлар келтирилган. Дашти қипчоқда ислом динининг тарқатилиши масаласига келсак, ҳозирга қадар бу муҳим ижтимоий-сиёсий воқеа XIV аср бошида, яъни Ўзбекхон даврида бўлганлиги таъкидланади. Лекин «Тарихи арбаъ улус»да бу жараён Ботухон ва Баракахон (Беркахон) подшолиги даврида бошлангани ҳақида маълумотлар учратамиз. Масалан, Баракахоннинг мусулмон аёлли эмиб катта бўлгани, яхши мусулмон киши эканлиги, Бухорода машҳур илоҳиёт олими Сайфиддин Бохарзий (XII аср-

нинг иккинчи ярми — 1261) дан таълим олганлиги ҳақида гапирилади (в. 1206). Бошқа бир жойда, яъни Ўзбекхон подшолиги тарихи баён этилган ерда, ҳижрий 720 (милодий 1320) йилда ана шу подшоҳнинг саъй-ҳаракати билан Заъги Ота ва унинг халфаси Сайид Оталар кўмагида Дашти қипчоқда кўчиб юрган турк-мўғул қавмлари мусулмонлик шарафига муяссар бўлганликлари ҳақида ҳикоя қилинади (122а).

Мазкур бобда «Ўзбек» этнонимининг келиб чиқишига оид ўта муҳим маълумот алоҳида аҳамият касб этади. Маълумки, Ўзбек халқининг келиб чиқиш масаласи ҳанузгача илмий жиҳатдан тўла ҳал қилинмаган бир муаммо бўлиб турибди. Илм-фанда бу масалага ҳар хил ёндашишлар ва қарашлар мавжуд. Бу хусусда «Тарихи арбаъ улус»да ўта муҳим маълумотлар келтирилганки, бу маълумотларнинг илм-фан учун, айниқса ўзбек халқининг этник тарихи ва келиб чиқишини ўрганиш учун аҳамияти бениҳоят каттадир. Асарда хусусан мана буларни ўқиймиз: «...Тўқтойхоннинг давлати поёнига етгандан кейин, ҳазрат Султон Муҳаммад Ўзбекхон... тахтга ўтирди. Ўзбек улусини унга нисбат берадилар. Ҳижрий 712 йилда (милодий 1312 йилда) салтанат тахтидан жой олди. Айтишларича,... тахтга ўтиргандан саккиз йил ўтгач, машойиқлар ва мусулмонлар шайхи, авлиёлар қутби ҳазрат Заъги Отанинг, Оллоҳ унинг қабрини мунаввар қилсин, ишорати билан жаноби сайидзодалар, Оллоҳнинг иродаси билан, йўлдан адашувчиларни тўғри йўлга солувчи, муридларининг пиру муршиди, толибларнинг йўлловчиси ҳазрати Сайид Ота, Оллоҳ унинг сирини муқаддас қилсин, яъни Заъги Отанинг халфаси орқали, ҳар иккалаларига ҳам Оллоҳнинг раҳмати ёғилсин..., ҳижрий 720 йили (милодий 1220 йили) ислом динини қабул қилиш шарафига муяссар бўдилар. Бу қисқа баёнотнинг тафсилоти «Мақомати ҳазрати Сайид Ота» китобида ёзилган ва зикр этилган.

Султон Муҳаммад Ўзбекхон ўзининг эл-улуси билан илоҳий саодат ва фазилатга етишгач, ҳазрати Сайид Отанинг ғайб ишорати ва Оллоҳнинг инояти билан уларнинг барчасини Мовароуннаҳр диёри сари олиб келди. Ҳазрати Сайид Отага, унга Оллоҳнинг раҳмати ва ризолиги бўлсин, қулоқ солишдан бўйин товлаганлар, бу саодатдан бебахра ҳолда, у ерда (Дашти қипчоқда) қолдилар ва «қалмоқ» деган номга мансуб бўлдиларки, бунинг маъноси «қолган» демакдир. Ҳазрати Сайид Ота, унга Оллоҳнинг раҳмати ва ризолиги бўлсин, ҳамда Султон Муҳаммад Ўзбекхон билан ҳамроҳликда Мовароуннаҳрга келган кишилардан: «Бу келган ким?» деб сўрардилар. Уларнинг сардори ва подшоҳи Ўзбекхон бўлгани учун уларни «ўзбек» деб атадилар. Шу сабабдан унга замондан бошлаб Мовароуннаҳрга келган кишилар «ўзбек» деб атала бошланди. «Дашти қипчоқда қолиб кетган кишилар эса «қалмоқ» бўлдилар» (в. 1216—122а).

Юқорида келтирилган парчадан икки муҳим хулоса чиқарса бўлади: 1) Дашти қипчоқнинг шарқий қисми ва Фарбий Сн-

сўзида турмай шаҳарни вайрон қилган. Мирзо Улуғбек бу ҳақда тамоман бошқача маълумот келтиради. Унинг таъкидлашича, Чингизхон балхликлар сўнги хоразмшоҳ Жалолиддин (1220—1231) нинг одамларига бошлана берганликлари учун шаҳар ва унинг халқини жазолаган. Унинг амри билан Балхоб дарёсига қурилган Банди амир тўғонини бузиб ташлаганлар. Ушанда Балх ва унинг туманлари олти ой мобайнида сув остида қолиб кетган (в. 846).

Асарнинг тўртинчи боби (в. 1016—1146) Чингизхоннинг Улуғ юрт, яъни Мўғулистон билан Шимолий Хитойни идора қилган бевосита ворислари тарихига бағишланади ва Угадой қоон замонидан то Ариқ Буқо (1328) авлоди Урдой қоонгача бўлган даврни ўз ичига олади. Айниқса, Чингизхон вафотидан кейин то Амир Темур замонигача Мўғулистонда ҳукмронлик қилган 21 ҳукмдордан 17 тасининг тарихи қисқача баён этилган. Муҳими шуидаки, Рашидиддин улардан фақат бештаси (Чингизхон, Угадой қоон, Гуюкхон, Мангухон, Хубилой қоон)нинг номини, «Муқаддимаи зафарнома» муаллифи Шарафиддин Али Яздий эса улардан фақат 14 тасининг номини келтирган, холос.

Бешинчи боб (в. 1176—128а) Чингизхоннинг тўнғич ўғли Жўчихон наслдан бўлган 33 хон замонида Дашти қипчоқнинг тарихидан ҳикоя қилади. Воқеалар бу бобда ҳам жуда қисқа тарзда баён этилган. Лекин шундай бўлса ҳам диққатга сазовар айрим маълумотларни учратиш мумкин. Шулардан айримларини келтириб ўтмоқчиман:

1. Дашти қипчоқда, умуман мўғул қабилалари орасида исломнинг тарқатилиши масаласи. Маълумки, бир вақтлар қоракхонийлар тасарруфида бўлган ерларда, хусусан Олтой, Ила водийси, Еттисув ва Кошғарда истиқомат қилувчи халқлар орасида ислом дини X асрдаёқ Сотуқ Бугрохон (955/56 йили вафот этган) даврида тарқала бошлаган. Чингизхон Мовароуннаҳрни фатҳ этгандан кейин Мўғулистонда ислом асосини мустаҳкамлаш учун Бухородан бир гуруҳ йирик мусулмон руҳонийларни кўчириб олиб кетганлиги маълум. Қолаверса, Чингизхон ва унинг авлодлари, то Ўзбекхонгача яздонпараст бўлганлари ҳолда, мусулмон аҳолига ҳам, мусулмон руҳонийларига инсбатан ҳам яхши муносабатда бўлиб келганлар, уларни таъқиб остига олмаганлар. Бу ҳақда Жувайнийнинг юқорида тилга олинган асарида ҳам, Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих»ида ҳам, қолаверса, мусулмон руҳонийларининг маноқибларида ҳам, «Тарихи арбаъ улус»да ҳам айрим муҳим маълумотлар келтирилган. Дашти қипчоқда ислом динининг тарқатилиши масаласига келсак, ҳозирга қадар бу муҳим ижтимоий-сиёсий воқеа XIV аср бошида, яъни Ўзбекхон даврида бўлганлиги таъкидланади. Лекин «Тарихи арбаъ улус»да бу жараён Ботухон ва Ъзракахон (Беркахон) подшолиги даврида бошлангани ҳақида маълумотлар учратамиз. Масалан, Баракахоннинг мусулмон аёлини эмиб катта бўлгани, яхши мусулмон киши эканлиги, Бухорода машҳур илоҳиёт олими Сайфиддин Бохарзӣй (XII аср-

нинг иккинчи ярми — 1261) дан таълим олганлиги ҳақида гапирилади (в. 1206). Бошқа бир жойда, яъни Ўзбекхон подшолиги тарихи баён этилган ерда, ҳижрий 720 (милодий 1320) йилда ана шу подшоҳнинг саъй-ҳаракати билан Занги Ота ва унинг халфаси Сайид Оталар кўмагида Дашти қипчоқда кўчиб юрган турк-мўғул қавмлари мусулмонлик шарафига муяссар бўлганликлари ҳақида ҳикоя қилинади (122а).

Мазкур бобда «ўзбек» этнонимининг келиб чиқишига оид ўта муҳим маълумот алоҳида аҳамият касб этади. Маълумки, ўзбек халқининг келиб чиқиш масаласи ҳанузгача илмий жиҳатдан тўла ҳал қилинмаган бир муаммо бўлиб турибди. Илм-фанда бу масалага ҳар хил ёндашишлар ва қарашлар мавжуд. Бу хусусда «Тарихи арбаъ улус»да ўта муҳим маълумотлар келтирилганки, бу маълумотларнинг илм-фан учун, айниқса ўзбек халқининг этник тарихи ва келиб чиқишини ўрганиш учун аҳамияти бениҳоят каттадир. Асарда хусусан мана буларни ўқиймиз: «...Тўқтойхоннинг давлати поёнига етгандан кейин, ҳазрат Султон Муҳаммад Ўзбекхон... тахтга ўтирди. Ўзбек улусини унга нисбат берадилар. Ҳижрий 712 йилда (милодий 1312 йилда) салтанат тахтидан жой олди. Айтишларича, ... тахтга ўтиргандан саккиз йил ўтгач, машойихлар ва мусулмонлар шайхи, авлиёлар қутби ҳазрат Занги Отанинг, Оллоҳ унинг қабрини мунаввар қилсин, ишорати билан жаноби саййидзодалар, Оллоҳнинг иродаси билан, йўлдан адашувчиларни тўғри йўлга солувчи, муридларининг шире муршиди, толибларнинг йўлловчиси ҳазрати Сайид Ота, Оллоҳ унинг сирини муқаддас қилсин, яъни Занги Отанинг халфаси орқали, ҳар иккалаларига ҳам Оллоҳнинг раҳмати ёғилсин..., ҳижрий 720 йили (милодий 1220 йили) ислом динини қабул қилиш шарафига муяссар бўдилар. Бу қисқа баёнотнинг тафсилоти «Мақомати ҳазрати Сайид Ота» китобида ёзилган ва зикр этилган.

Султон Муҳаммад Ўзбекхон ўзининг эл-улуси билан илоҳий саодат ва фазилатга етишгач, ҳазрати Сайид Отанинг ғайб ишорати ва Оллоҳнинг инояти билан уларнинг барчасини Мовароуннаҳр диёри сари олиб келди. Ҳазрати Сайид Отага, унга Оллоҳнинг раҳмати ва ризолиги бўлсин, қулоқ солишдан бўйин товлаганлар, бу саодатдан бебахра ҳолда, у ерда (Дашти қипчоқда) қолдилар ва «қалмоқ» деган номга мансуб бўдиларки, бунинг маъноси «қолган» демакдир. Ҳазрати Сайид Ота, унга Оллоҳнинг раҳмати ва ризолиги бўлсин, ҳамда Султон Муҳаммад Ўзбекхон билан ҳамроҳликда Мовароуннаҳрга келган кишилардан: «Бу келган ким?» деб сўрардилар. Уларнинг сардори ва подшоҳи Ўзбекхон бўлгани учун уларни «ўзбек» деб атадилар. Шу сабабдан ўша замондан бошлаб Мовароуннаҳрга келган кишилар «ўзбек» деб атала бошланди. «Дашти қипчоқда қолиб кетган кишилар эса «қалмоқ» бўдилар» (в. 1216—122а).

Юқорида келтирилган парчадан икки муҳим хулоса чиқарса бўлади: 1) Дашти қипчоқнинг шарқий қисми ва Ғарбий Си-

бирь Узбекхон Олтин Урда тахтига ўлтирмасидан бирмунча илгари ҳам «Ўзбек улуси» деб аталган. Демак, шу катта маконда кўчиб юрган турк-мўғул қавмлари умумий ном — «Ўзбек» номи билан аталган; 2) Шу пайтгача фанда «Ўзбек» номи халқ номи сифатида XV аср охири — XVI аср бошида Дашти қипчоқдан кўчиб ўтган деган фикр ҳукмрон эди. «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган бу маълумотдан «Ўзбек» номи, халқ номи сифатида, Мовароуннаҳрга XIV асрнинг биринчи ярмида, балки ундан ҳам олдин (Ботухон билан Баракахон тарихида келтирилган баъзи маълумотларни эътиборга олганда) кириб келганлиги маълум бўлади. Бу маълумотлар, шубҳасиз, ўзбек элқининг этник тарихини ўрганишда муҳим аҳамият касб этади.

«Тарихи арбаъ улус»нинг олтинчи боби (в. 128а—164а) Эрон билан Озарбайжон устидан қарийб бир аср мобайнида (1256—1353) ҳукмронлик қилган Элхонийлар давлати, шунингдек, Арвахон (1335—1336) даврида нуфузи орта бошлаган ҷўнонийлар (шайх Ҳасан кучак) ва жалоирийлар (шайх Ҳасан Бузург) тарихини ўз ичига олади. Бу бобда Элхонийлар давлатининг ички аҳволи ва ташқи сиёсатига онд бир талай қимматли маълумотлар бор. Мароға расадхонаси (Ҳалокухон даврида бино этилган), Ғозонхон (1295—1304) замонда ўтказилган молнавий ва маъмурий ислоҳотлар ва Султония шаҳрининг бино қилиниши, Қайхотухон ҳукмдорлигининг сўнгги йилларида (1294) Эрон заминда хитойларга тақлид қилиб қоғоз пул (чов) чиқарилиши, Улжойтухон ҳукмронлиги йиллари (1304—1317) ўн икки имом номи билан зарб этилган тангалар чиқарилиши шулар жумласидандир. Элхонийлар давлатининг Миср, Шом (Сурия), Олтин Урда ҳамда Чигатой улуси билан бўлган сиёсий муносабатлари ҳақида ҳам эътиборга молик маълумотлар учратамиз.

«Тарихи арбаъ улус»нинг ҳалокуийлар тарихини ўрганишдаги яна бир муҳим тарафи ҳам бор. Унда Мусохондан кейин (1336—1353 йиллар ораси) улус тахтида ўлтирган бир неча хон: «Тўқой Темур ибн Сурий (в. 1556), Соқибегим бинти Улжойту султон (в. 1566—159а), Жаҳон Темурхон ибн ал-Афранг (Авранг?) ибн Қайхотухон (159а), Сулаймонхон (1596)»лар ҳақида ҳам эътиборга сазовор маълумотлар келтирилган. Яна бир муҳим нарса бу — Чингизхон амакиваччасининг авлоди Абу Шайх Али қовун ҳақидаги маълумот (в. 1596—1606) дир. Асарда бу шахс ҳақида хусусан бундай дейилади: «Абу Шайх Алининг бобоси 1305—1306 йили 10 минг хонадон хешу ақрабоси билан Қайдухон ибн Ғози ўғил ибн Уғадой қошдан юз ўгириб, Хоразм ва унинг теварагидаги сарҳадларга кўчиб келган эди. Эл бўлиб келганда уни Улжойтухон ўлдирди, авлоди эса Журжон теварагига ўрнашиб қолди» (в. 1596—160а). Вақти келиб, XIV асрнинг 50-йилларида, маҳаллий феодаллар ана шу Абу Шайх Али қовунни Журжондан олиб келиб тахтга ўтказганлар. Бундан кўринадики, Чигатой улусида бўлгани каби

Эронда ҳам Уғадой қоон авлоди ҳокимият учун кураш олиб борган экан.

Асарнинг энг муҳим қисми — унинг еттинчи бобидир. Унда Чигатой улусининг Чингизхон замонидан то Амир Темурнинг ҳокимият тепасига келишигача бўлган тарихи ҳикоя қилинади.

Маълумки, Чигатой улусининг қарийб 150 йиллик (1227—1370) тарихи ўрганилмаган. Қўлёзма манбаларда етарли маълумотлар бўлмаслиги бунга асосий сабабдир. Тўғри, Чигатой улусида ҳукмфармолик қилган хонлар ҳақида жуда қисқа маълумотлар Шарафиддин Али Яздийнинг «Муқаддимайи зафарнома» сида, Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор»ида ҳам келтирилган. Лекин «Тарихи арбаъ улус» уларга нисбатан бир қадар тўлароқ. Унда улусда ҳукмронлик қилган Чигатой ва Уғадой қоон наслидан (Али султон, Доншмандчахон, Суюрғатмишхон ва Султон Маҳмудхон) бўлган 33 хоннинг тарихи қисқа тарзда баён этилган.

Бу бобда эътиборга молик бошқа маълумотлар ҳам кўп. Булар орасида Чигатой улусининг майдони (в. 1646), 1238 йил Бухорода бўлиб ўтган Маҳмуд Торобий бошлиқ халқ қўзғолони (в. 165а—166а), Чигатой улуси билан Элхонийлар давлати ўртасидаги сиёсий муносабатлар (в. 171а—1726), Чигатой улусининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида барлос амирларининг, хусусан Қорачор нўён, Ижил нўён, Алангиз нўёнларнинг тутган ўрни, Дувахон (тахм. 1201—1306) ва Кепакхон (1309, иккинчи бор 1318—1326) даврида юртни обод қилиш йўлида олиб берилган катта ишлар (масалан, Балх ва Андижон шаҳарларининг қайтадан тикланиши, маъмурий ва молиявий ислохотлар), Тормошининг (1326—1334)нинг Ҳиндистонга қилган юриши (в. 176б—177а), Чигатой улусининг XIV асрнинг 40—50-йиллардаги сиёсий аҳволи ва амир Қазагоннинг хуружи (178б—180а) каби воқеа-ҳодисалар муҳим аҳамият касб этади.

Чингизхон вафоти олдида ўз тасарруфига кирган мамлакатларни ўғилларига тақсимлаганда, иккинчи ўғли Чигатойхонга Қошғар, Еттисув воҳаси ва Мовароуннаҳрни Хоразмнинг бир қисми билан қўшиб инъом этгани, ҳозирги Афғонистон ва Шимолий Ҳиндистон ерлари эса кейинчалик чигатойлар тасарруфига ўтгани ҳақида гапирилар эди. «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган маълумотларга қараганда, Афғонистон билан Шимолий Ҳиндистон ерлари ҳам Чингизхоннинг ҳаёт чоғидаёқ Чигатойхонга хат қилиб берилган экан. Бу хусусда асарда қуйидагиларни ўқиймиз: «Чингизхон Турон замин мамлакати ҳокимлигини, Қошғар сарҳадларидан уйғурлар ери чегарасигача; Жайхун дарёси адоғигача ятаган ерлар; Эрон билан Турон оралиғидаги Балх, Бадахшон, Кобул, Фазна, Синд дарёсигача бўлган ерларнинг кўп қисмини шу суюқли фарзандига (Чигатойхонга) берди» (в. 164б).

Тормошининг Ҳиндистон устига қилган юриши натижасида мамлакат пойтахти Дехли ишғол қилинди. Чигатой қўшини ўшанда Гужорат, Сумпот ва Сурат шаҳарларини ҳам

ишғол қилдилар. Тўғри, босқинчилар Ҳиндистонни узил-кесил бўйсундиришмадилар, лекин беҳисоб ўлжа олиб қайтдилар (в. 1766—177а).

Чигатой улусида XIV асрнинг биринчи ярмида кучайиб кетган феодал тарқоқлик ҳақидаги маълумотлар ҳам диққатга сазовордир. «Тарихи арбаъ улус»да ёзилишича, бу тарқоқлик Есу Темурхондан кейин бирмунча кучайиб кетди. Тахминан 1342 йили бир гуруҳ феодаллар Есу Темурхонни тахтдан тушириб, ўринига Ўғадой қоннинг авлоди Али Султонни тахтга ўтказдилар. Али Султон Есу Темур тарафдорларини таъқибга олди, хазинани талон-торож қилди. Энг даҳшатлиси шу бўлдики, у Туминахон ва Амир Темурнинг бобокалони Кочули баҳодир хонадони бери хон хонадони билан барлослар хонадони ўртасидаги тожу тахт хон авлодига, мамлакатмадорлик, яъни амир ул-умаролик мансаби барлос бекларидан Кочули баҳодир хонадонига абад ул-абад тегишли бўлиши ҳақидаги аҳдномени йиртиб ташлади (в. 1776—178а). XIV асрнинг 50-йилларига келиб давлат жилоғи яна бир нуфузли феодал — амир Қазағон қўлига ўтиб қолди. Лекин Алангиз нўён барлоснинг авлоди Сайфиддин Ҳожи барлос ва унинг салоҳиятли жияни Амир Темур бўлиш келмадилар — мамлакатмадорлик мансаби учун амир Қазағон ва унинг авлоди билан мурасасиз кураш олиб бордилар ва охири ғалаба қозондилар.

Чигатой қўшинининг тузилиши, айниқса ҳарбий бўлинмалар номи ҳақидаги маълумотлар ўта муҳимдир. Масалан, қоровул қисм ўша вақтларда булунғор, ировул (илғор қисм орқасидан борувчи бўлинма) — бурунғор, маймана (ўнг қанот) — аванғор (ҳозирги авангард шундан олинган бўлиши керак), соқа (арьергард) — учқунғор деб аталган (в. 177аб ва ҳ. к.).

«Тарихи арбаъ улус»да бу ва шунга ўхшаш муҳим маълумотлар кўп. Шунга қарамай, асар айрим камчиликлардан ҳам ҳоли эмас. Шу ўринда, агар таъбир жонз бўлса, хотирга келган яна бир гапни айтиб ўтмоқчиман. Одатда, китобдан бирон хато ва камчилик топиб олгудай бўлсалар, кўпинча муаллифни маломат қиладилар. Бу — китобнинг каттами ё кичикми, бундан қатъи назар, не машаққат билан яратилишини билмаслик аломатидир. Маълумки, китоб, у қўлёзмами ёки босмами, бундан қатъи назар, ўқувчининг қўлига боргунча муаллифдан ташқари яна бир неча одамнинг қўлидан ўтади. Қўлёзма китобни оладиган бўлсак, у бир ёки бир неча хаттот (нусха кўчирувчи)нинг қўлидан ўтади. Кўп гап котибга ҳам боғлиқ. Асарнинг мукаммал, хато ва камчиликлардан маълум даражада ҳоли бўлиши кўп жиҳатдан хаттотнинг билими, малакаси ва иштизомига ҳам боғлиқ. Лекин, қандай бўлмасин, китоб умуман маълум хато ва камчиликлардан ҳоли бўлолмайди. «Тарихи арбаъ улус», хусусан унинг бизгача етиб келган нусхалари ҳам айрим хатолардан ҳоли бўлмаслиги шу сабабдандир.

Асарда кўзга ташланган энг катта ва кўп хато — бу мўгулча ва хитойча номларнинг (атоқли, жўғрофий ва этник ном-

ларнинг) баъзи ўринларда тўғри ёзилмаганлигидир. Масалан, Ангур бовурчи ўрнига — Кўшгур, Дутум Мэнэи — Дутиминхон, Гью-Гин — Кевкик, Қутуқу нўён — Хатоқия нўён, Жомуқо — Шомуқо, Қора Субачу ўрнига Қуро Субонсу, Дайду ўрнига — Диду; Манзи — Мискин, Сақсин — Соқийн, Нангяс — Тақнос, Тайсу — Туйкайх, Ханжин — Хурбахт, Дули Шинг (Дяо-юй-шань) — Чақанду; жожират ўрнига — шонжират, тойжуит — тосчўт, кўн-кутон ўрнига — кўшгон ва ҳ. к. ёзилган.

Айрим ҳолларда воқеаларнинг вақти (саналар) ҳам бузиб кўрсатилган. Масалан, элхонийлардан Ғозонхоннинг Миср билан бўлган уруши вақти асарда уч хил: ҳижрий 600 (в. 1436), 708 (144а) ва 703 (144б) деб кўрсатилган.

Баъзи ўринларда эса, масалан, элхоний хонларнинг ҳукмронлик навбати чалкаштириб юборилган.

Асарда ошириб юбориш ҳоллари ҳам учрайди. Масалан, мўғул қўшини Урганчи етти ой қамалдан сўнг истило қилгандан кейин 100 минг одамни ўлдирган, 100 минг аҳли ҳунар ва аҳли санъатни Мўғулистон тарафларга ҳайдаб кетган; Нишопур қатли ом қилинганда 743 минг одам ўлдирилган, деб айтилади (в. 86б, 7б); Чингизхон истилоси арафасида Марв аҳолиси 1 млн. 300 минг, Нишопур халқи 1 млн. 747 минг деб кўрсатилган (89а).

Лекин асарда учрайдиган бу ва шунга ўхшаш камчилликлар унинг илмий қимматига мутлақо путур етказмайди. Мирзо Улугбекнинг «Тарихи арбаъ улус» асари Марказий ва Урта Осиёнинг XIII—XIV асрнинг биринчи ярмидаги ижтимоий-сиёсий тарихини ўрганишда муҳим ўрни эгаллаши шубҳасиз.

Юқорида айтилганидек, биз Чингатай улуси тарихини яхши билмаймиз. Мамлакатнинг Чингизхон истилосидан то Амир Темурнинг ҳокимият тепасига келганига қадар кечган тарихи биз учун қоронғу. «Тарихи арбаъ улус»да келтирилган маълумотлар Шарафиддин Али Яздийнинг «Муқаддимаи зафарнома» ва Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор»ига ҳамда археология фаһи қўлга киритган маълумотларга қўшиб ўрганилса, шубҳасиз, фандаги бу оқ доғни ювиш мумкин.

ХИВА ТАРИХИГА ОИД ЯНГИ МАЪЛУМОТЛАР

Хива (Хивак) Хоразмнинг Кот (Қиёт), Журжония, Замаҳшар (Змухшир, Измухшир), Хазораси ва бошқа шаҳарлари каби мамлакатнинг энг қадимги шаҳарлари қаторига киради. Афсуски, яқин кунларгача бу шаҳарнинг ёши ҳақида аниқ фикр айтиш имкони бўлмади. Бу ўринда 50-йилларда йирик тарихчи олим Я. Ғ. Ғуломов томонидан чиқарилган хулосалар диққатга сазовордир. У, жумладан, мана буларни ёзган: «Хива ҳам Жанубий Хоразмнинг қадимги шаҳарлари сирасига киради. Шаҳарнинг энг қадимги мустаҳкам қисми деб «Ичан қалъа»нинг ички қисми ҳисобланади. Археологик-меъморий изланишларнинг тасдиқлашича, Хива Хазораси шаҳри каби кўп ур-йиқит-

ларни бошдан кечирган. Шаҳарнинг барпо бўлиши хусусида бир нима дейиш мушкул, чунки Хиванинг ўзида археологик қазини ишлари эндигина бошланяпти ва қадимги маданий қатлам стратиграфияси археологларга кўп ҳам маълум эмас. Аммо эски иншоотларнинг қолдиқлари ва баъзи бир бошқа белгилар шаҳарнинг барпо бўлиш тарихини бир қадар ойдинлаштиради. Шаҳар деворининг ички томонида, асосининг ўзида $36 \times 36 \times 9$, $38 \times 38 \times 10$ ва $37 \times 39 \times 10$ см ўлчовда терилган хом ғиштларнинг қолдиқлари топилди. Уларнинг ётиқ қаторлари 10—12 см қалинликдаги пахса қатламлари билан қоришиб кетган. Бу ерда ғиштнинг ҳажми, қалъа деворини кўтариш усули V—VIII асрлардаги қадимий сугориладиган ерлардаги бир қатор ёдгорликлар билан тўла мувофиқлигини кўрсатади. Диққат-эътиборни асосан шу нарса жалб қиладики, Хивадаги «Ахших бобо» қалъасининг асосий иншооти қадимий қалъалар каби ўйинган ерларда ёки табиий қумтепаларда барпо қилинган. Мазкур ҳол қадимий анъанавий усулга хослиги жиҳатидан махсус ўрганилгандан кейингина мазкур бинонинг ёши ҳақида хулоса чиқариш мумкин.

Албатта, нафақат «Ахших бобо», балки шаҳардаги бошқа иншоотлар барпо этилишининг аниқ вақтини белгилаш учун ўша ерларда махсус археологик изланиш ишларини олиб бориш зарур. Бундай тадбирлар 1988—1989 йилларда олиб борилди ва ажойиб натижалар қўлга киритилди. Хива замида кашф қилинган ашъвий далиллар Хива шаҳри камида 2300 йиллик тарихга эга экан деган фикрга келиш имконини беради.

Ёзма манбаларнинг хабар беришича, шаҳар X асрда юқори тараққиёт даражасига эришган. Масалан, Истахрий Хивани Хоразмнинг ўша даврдаги ўн учта энг йирик шаҳарлари: Кос, Дарғон (Дарғон ота), Хазорасп, Хива, Хушмисан, Ардахушмисан, Сафардод, Нузвор, Қардаранхўш (Қараданхос), Қордор (Кудер), Боратегин қишлоғи, Мадминия (Мазминия), Журжония қаторига киритган. Бу ерда Хива Хазораспдан сўнг тўртинчи бўлиб тилга олинган. Шаҳар ва унинг теварак-атрофи ўша вақтда жуда обод бўлган. Хива ўша замонларда канал орқали Амударёдан сув ичган. Муаррих яна қуйидагиларни ёзади: «Ва Хазораспдан бошлаб Жайхуннинг бошқа қирғоқларида каналлар қазилган. Улар орасида Омул тарафдан Жайхунга туташувчи Хазорасп канали ҳам бўлиб, узунлиги жиҳатидан у Гаухаре канали (Гарабхашпа қишлоғидан 40 км масофада Амударёдан қазилган канал; эни тақрибан 5 қулоч бўлган, чуқурлиги тахминан киши бўй-бастига икки баробар келади, кемалар қатнаб турган — Б. А.)нинг ярмича келади. Кейин эса Хазораспдан икки фарсах масофада Қардаранхўш канали бўлиб, у Хазорасп каналидан каттадир. Ундан сўнг Хива канали келади. Бу канал Қардаранхўшдан кўра катта, унда кемалар то Хивагача қатнаб турадила».

Истахрийдан бир оз кейинроқ ўтган тарихчи, машҳур «Сурат ул-арз» («Ер [курраси]нинг сурати») асарининг (977 йилда

ёзилган) муаллифи Ибн Ҳавқал бундай деб ёзади: «Хоразм — катта мамлакат, кўплаб тобе жойлари ва шаҳарлари бор...» У ҳам Хоразмдаги ўн учта энг йирик шаҳарларнинг номини тилга олади. Фақат Истахрийдан фарқли ўлароқ, у Миздахкан шаҳрини ҳам кўрсатиб ўтади, лекин булар орасида юқорида Истахрий қайд этган Хушмисан йўқ.

982 йилда ҳозирги Афғонистоннинг шимоли-ғарбий қисмида, яъни Гузгон (Жузжон) вилоятида ўта ўқимишли, ammo исми номаълум муаллиф томонидан «Худуд ал-олам мин ал-машриқ ила-л-мағриб» («Дунёнинг шарқдан ғарбгача бўлган ҳудудлари») номли нодир асар яратилган. Унинг Хоразмга аталган бўлимида (бобида) Кос (Хоразмнинг бош шаҳри), Хушмисан, Нуджабон, Гурганж, Қарданазхас (Қардарахас), Бадминия (Мадминия), Дихи Қоратегин (Боратегин), Кирдор ва Хива шаҳарлари тилга олинган. Шу билан бирга, Хива шаҳрига «Гурганжга тобе, девор билан ўралган, унча катта бўлмаган шаҳар» қабилида таъриф берилади.

Фикримизча, Хива ҳақидаги энг тўла маълумот ал-Муқаддасий асарида мавжуд. Масалан, у бу қадимий мамлакатга тегишли шаҳарлардан қирққа яқинини келтириб ўтади. Булар қуйидагилардир: пойтахт шаҳар Кос, Гардман, Айхон (Вейхон), Арзахива (Ардахива), Нукфат, Кирдор, Миздахкан, Жашира, Садвор, Зардух, Боратегин қишлоғи, Мадминия (буларнинг барчаси Амударёнинг ўнг қирғоғида жойлашган), Журжония, Нузвор, Замаҳшар, Рузанд, Вазарманд, Даскаханкас, Рахушмисан, Мадамисан, Хива, Қардарахас, Хазораси, Жигарбанд, Жуз, Даргон, Жит (Гит), Кичик Журжония, Иккинчи Жит, Садфар, Масосан, Кирдор (Курдер) ва Андерастан (булар Амударёнинг чап қирғоғидаги шаҳарлар). Муқаддасий Хива ҳақида хусусан қуйидагиларни ёзади: «Хива чўл чеккасида жойлашган азим бир шаҳардир ва дарёдан чиқарилган канал бўйиладир. Унинг катта жомеъ масжиди бор». Муқаддасийнинг Хоразмда (шу жумладан, Хивада) ишлаб чиқариладиган товарлар ҳақидаги маълумотлари ҳам бениҳоят қимматлидир. У бундай дейди: «У ерда узум, кўплаб майиз, қандолат, кунжут, йўл-йўл матодан тикилган кийимлар, гиламлар, нафис парчалар, мулхам, қулфлар, ранг-баранг кийимлар, фақат кучли одамлар фойдаланиши мумкин бўлган ўқ-ёйлар, махсус пишлоқ, сузма, балиқ етиштирилади. У ерда [кичик] кемалар қурилади».

Хива Хоразмнинг бир шаҳри сифатида кейинги даврларда ёзилган манбаларда ҳам тилга олинади. Хусусан, у ҳақда геокосмографик характердаги манбаларда маълумотлар кўп. Масалан, Ҳамдуллоҳ Муставфийи Қазвиний бундай деб ёзади: «Хоразм ва Журжония... бешинчи иқлимдан... Унинг пойтахти Урганч бўлиб, ҳозир Хоразм номи билан машҳурдир. Илгари Урганч Мансура деб аталган. У ерда Журжония деб ҳам аталувчи Кот шаҳри бор. Хоразмнинг бошқа шаҳарлари қуйидагилар: Хазорасп, Даргон, Хос, Ардахушмисан, Самрун (?), Нурзан (Нузвар), Қардарон (Хас), Хамким (уни Боратегин ҳам

лейшадн), Бадминия (Мадминия), Миздахкан ва Хивакан, Нажмуддин Куброниинг, Оллоҳ унга марҳаматини зиёда қилсин, ватанидир».

Хоразм ва Хива ҳақида шу каби маълумотни Амин Аҳмад Розий (XVI асрнинг иккинчи ярми) ҳам келтиради. Чунончи, у ёзади: «Хоразмга тобе шаҳарлардан бири — бу Катта Урганч бўлиб, у ҳозир мамлакатнинг пойтахтидир..., яна бири Кичик Урганч бўлиб, Журжония деб ҳам аталади ва у Жайҳун дарёси соҳилида жойлашган йирик шаҳарлардандир... Хоразмнинг бошқа шаҳарлари қуйидагилар: Кот, Даргон ва авлиёлар сардорн шайх Нажмуддин Куброниинг ватани бўлмиш Хива».

Маҳмуд ибн Валининг маълумотлари ҳам диққатга сазовордир. Унинг «Баҳр ул-асрор» номли қомусий китобида Хоразм ҳақида мана буларни ўқиймиз: «Хоразм бешинчи иқлимдаги катта мамлакатдир; обу ҳавоси салқин. Қадимги форс подшоҳлари давридан то бундан йигирма йил муқаддам бўлган вақтгача унинг пойтахти Урганч бўлган. Ҳозир эса ундан Жайҳун дарёсининг йироқлашиши сабабли мамлакат пойтахти унга тобе бўлмиш Хивага кўчирилган. Хива — катта шаҳар; иқлими тоза; Нажмуддин Куброниинг ватани. Ҳозирда бу шаҳар илгариги даражада обод эмас. Унинг ҳокими Жўчихоннинг ўғли Тўқай Темурхон авлодидир, қўшини эса бугунлай бақа туркман деб аталувчи ўзбеклардан тузилган. Улар гуз қабиласининг авлоди. Айтишларича, Хоразмнинг фазоси шу даражада бўлганки, унга тобе ерларни 170 тумонга бўлганлар. Ҳозир улардан фақат иккитасингина ободон. Хоразм халқи жасур, куч-қувватли, зийрак, фаросатли ва жангда ҳеч қачон панд емайди».

Ва ниҳоят, Хива ҳақида яна бир қимматли, шу билан бирга кам ўрганилган манба «Ажойиб ат-табоқат» деган китоб бўлиб, унда шаҳар ҳақида мухтасар маълумот берилади. Асар муаллифи Муҳаммад Тоҳирдир (XVII аср биринчи ярми). Китобда хусусан бундай дейилади: «Хоразм—катта мамлакат, бешинчи иқлимдан; кўплаб шаҳарлари ва беҳисоб қишлоқлари бор. Даромади дон-дун ва мева ҳисобидан; ҳосили яхши битади; айниқас Хоразм қовуилари мазалидир. Пойтахти — Урганч.. Хоразм шаҳарларидан бири Хивак бўлиб, у ерда шайх Нажмуддин Кубро тугилган. Ҳозирги замонда Хива пойтахт шаҳардир».

Қўрғиниб турибдики, X—XVII аср манбалари Хива, умуман Хоразм ҳақида қисқа ва умумий характердаги маълумот бера олади, холос. Шундай бўлса-да, улар Хива ҳақида маълум тасаввурга эга бўлиш имкониини беради. Бундан ташқари, Муҳаммад Тоҳир ва Маҳмуд ибн Валининг маълумотларига кўра, Хива XVII аср бошларида, тахминан 1610—1612 йилларда Хоразмнинг пойтахтига айланган.

Хивага онд кўплаб маълумотларни маҳаллий тарихчи Худойберди ибн Қўшмуҳаммад Хивакийнинг «Дили фаройиб» рисоласида ҳам учратиш мумкин. Асар 1831/32 йили юқори мартабали амалдор Раҳмонқули иноқ кўрсатмаси билан ёзилиб, Хива хони Оллоҳқулихон (1825—1842)га бағишланган.

«Дили ғаройиб» муаллифининг ҳаётига оид маълумотлар жуда кам. Узининг сўзларига қараганда, келиб чиқиши жиҳатидан ўрта ҳол руҳонийлардан (отаси Қўшмуҳаммад сўфи кубравия тариқати издошларидан бўлган), ўз даврининг зиёлилари жумласидан; охунд мавлоно Тангриқулининг шогирди бўлиб, шу туфайли кейинчалик саройга яқинлашган. Бу ерда Худойберди ибн Қўшмуҳаммад асосан қимматли тарихий, жўғрофий ва бошқа манбаларни ўзбек тилига таржима қилиш билан машғул бўлган. Улардан, масалан, бизгача етиб келганларидан бири Шарафиддин Али Яздий «Зафарнома» сининг қисқартрилган ўзбекча таҳриридир. Асар 1822—1825 йиллар орасида кўзга кўринган давлат арбоби, шоир ва таржимон Шермуҳаммад Мунис (1828/29 йилда вафот этган)нинг кўрсатмаси билан амалга оширилган. «Дили ғаройиб»ни ёзаётган вақтида муаллифнинг ёши 60 дан ўтган эди.

Бизга яна шу ҳам маълумки, мазкур асар 1831 йили ёзиб тугалланган. Уша вақтда муаллифнинг ёши 60—61 дарда деб фараз қилсак, унинг тугилган йилини 1773 ёки 1774 йил деб олиш мумкин. Худойберди ибн Қўшмуҳаммаднинг вафот этган йили маълум эмас.

«Дили ғаройиб» — терма асар. Аслида юқорида сикр этилган «Ажойиб ат-табоқат» асарининг ўзбекча таржимаси бўлиб, фарқи шундаки, бунда Макка ва Мадина таърифи, Хоразмнинг XVIII—XIX асрдаги иқтимоий-сиёсий аҳволи ҳамда дарёларнинг узунлиги ва энга оид маълумотлар алоҳида бобларга (олтинчи ва еттинчи) ажратилган. Шундай бўлса-да, бу манба муҳим иқтисодий ва тарихий маълумотларга эга бўлиб, улар Хоразм тарихини ўрганишда маълум қимматга эгадир. Бундай маълумотлар икки жойда — учинчи бобнинг аввали ва охирида келтирилган. Масалан, Хоразм ҳақида асарда бундай дейилган: «(в. 55а) Хоразм — жуда катта вилоят. Бир томондан у Сайхун билан, иккинчи тарафдан ҳозирда Боқиргон номи билан машхур бўлган Оққўрғон, учинчи томондан Дашт, тўртинчи томондан Унгуз деган жой билан туташ. Хоразмнинг яна бир томонида Сарой султон жойлашган. Улар орасида (в. 55б) кўплаб катта-кичик қалъа ва турар жойлар бўлган. Унинг жанубида чўп-ёғочларга бой Қизилқум ястаниб ётибди. Қадимда Хоразмнинг 4—5 дарвозаси бор шаҳарлари сони кўл бўлган. Улардан бирини Журжония, яна биттасини Урганч деб атаганлар. Журжония Сирдарёдан сув ичган. Шаҳарнинг ўрни қуйидагича белгиланган: унинг шарқида Бағлон, шимолида Акча тенгиз, ғарбида Гурлан, жанубида эса Кот. Фараз қилишларича, Журжониянинг инқироzi сув туфайли бўлган. Сирдарёдан келадиган сув суғориш учун етарли бўлмаган ва шу сабабдан уч қир оша Унгуздан жануброқда оқиб ўтадиган Амударёдан наҳр қазилиб бир яф сув олинган. Ўтган йили ўша наҳрни узайтириб, ортиқча сувни Журжониянинг жануби орқали Урганчга олиб бордилар. Урганч орқали Абулхон тоғларининг шарқий томонидан ғарбга давом этиб, Угурча орқали ўша сув Мо-

зандарон денгизига¹ ташланган. Наҳрнинг ҳар икки тарафида қалъалар, срунум ерлар, экнизорлар ва боғу роғлар бўлган. Сув тошиб туриши сабабли Журжония вайрон бўлган. Айтишларича, ўшанда фақат бир минорагина сақланиб қолган. Сўнгра минора Бойназар сўфи исмли бообрў бир киши томонидан буздирилиб, унинг тош ва ғиштидан масжид қурилган. Масжид ҳозир тошкўприк устида қад кўтарган. Худди шу минора ўрнида мазкур сўфининг теварак-атрофга нур таратувчи мозори бор...

(в. 56а) Ҳозирда ёшлари 80 дан ошган кексаларнинг эшитган-кўрганларини сўзлашларича, минорани бузиш чоғида тошга ўйиб ёзилган бир битикни топганларки, битикда кўрсатилишича, мазкур минора 370 устунли жомеъ масжидининг энг кичик минораси экан, унинг устида хутба ўқилган. Баландлиги 30 қари² бўлган. Барчани намозга чорлашда чиқиладиган катта миноранинг баландлиги 100 қаридан ортиқ бўлган. 30 нафар қори, имом, муаззин ва фаррошнинг ойлик маоши 300 ақчадан белгилашган. Бу масжид атрофида 150 мадраса, бозор, карвонсарой бўлган. Ушанда уларнинг барчаси сув остида қолган.

Хоразмнинг бошқа шаҳарини Урганч деб атаганлар. У Чингизхон томонидан вайрон этилган. Бу зolim келган вақтда у ерда 20 жомеъ масжид бўлиб, уларда жума намози ўқиларди; масжидларнинг ҳар бири 3 таноб майдонни эгаллаган эди. Шаҳарнинг тўрт томонида кўм-кўк намозгоҳлар бўлиб, уларда ҳайит кунлари 3—4 лак³ одам йиғиларди. Ҳар намозгоҳда минг одам хизмат қилган. Урганчнинг кўпчилик аҳолиси ҳазрат Ёқуб пайғамбар авлодидир. Унинг катта ўғли Шамунинг худо сийлаган мозори ҳозир Хўжаэли (Хўжайли) номи билан машҳур бўлган Миздақконда.

Ҳозирги даврда Урганч қаровсиз қолган. У ерда шаҳид шайх Нажмуддин Кубро ва ҳазрат хожа Азизхоннинг⁴, сирлари муқаддас бўлсин, мақбаралари жойлашган.

Хоразмнинг яна бир шаҳри — Рамл. У Сом ибн Нуҳ томонидан бунёд этилган. Ҳозир у Хивак номи билан машҳур. Айтишларича, Хивак сўзида Паҳлавон Маҳмуд Вали вафоти тарихи яширилган. Шундай қилиб, бу тарих шаҳар номиини билдиради. Илгариги номи эса Рамл, яъни қумга сероб жой маъносида бўлган. Кунлардан бир куни Сом ибн Нуҳ овдан кейин ерга ётиб ухлаб қолган. Тушида ўзини 300 та ёқилган машъал ўртасида кўрган. Яхши кайфият билан уйғонгач, ўзи ҳақида хотира қолдириш истагида шу ерга тупроқ сепиб шаҳар қурган, яна бир марта келишида [уни] девор билан ўраб, ғарбий қисмида булоқ очдирган. Қисқаси, айтишларича, Хивак кўн марта вайрон бўлиб, қайтадан тикланган. Ҳозирги вақтда Оллоҳ ёрла-

¹ Каспий денгизининг ўрта асрдаги номларидан.

² Қари — тахминан 2 рус аршинига тенг бўлган узунлик ўлчови.

³ Лак — юз минг кишилик қўшин, юз минг рупия (оқча), шунча одам.

⁴ Кубравия тариқатининг устунларидан; асл номи Жонмуҳаммад Азизхон Хоразмий (XIV аср охирида вафот этган).

қаган ва жаннатмақон Абулғози Муҳаммад Раҳимхон, унинг отаси жаноби олийлари Оллоқулихон¹, унинг ишиси дунёга машҳур Қутлуқ Мурод иноқнинг сазъ-ҳаракатлари туфайли Хивак гуллаб-яшнамоқда. Уларнинг гайрати билан у ерда катта мадраса ҳамда хайрия муассасалари бунёд этилган. Бу ишга энкр этилган иноқнинг энг афзал хизматкорларидан Шер девонбеги ва ушбу сатрларни битувчининг ҳомийсига ота бўлмиш улуғ вазир Муҳаммад Ризо қушбегилар ҳам ўз ҳиссаларини қўшганлар.

Жаннатда-фароғатда бўлган хоннинг фармони ила сарой, усти ёпиқ бозор ва уларнинг орасида катта мадраса ҳам қурилган.

(в. 57а) Хива қалъасида саййид Алоуддин Хиваки², унинг сирлари муқаддас бўлгай, ва 300 машҳур шайх дафи этилган. Қалъадан ташқарида эса ҳазрат шайх Абулвафо Хоразмий³, унинг сирлари муқаддас бўлсин, ва атрофида яна мишг нафар шайх осудадирлар.

Ва яна. Бу шаҳарнинг жануби-шарқий тарафида, ундан 200 қадам нарида, ҳазрат шайх Ҳусайн бобонинг⁴, сирлари муқаддас бўлсин, қароргоҳи бор. У ерда гужум аталувчи катта серсоя дарахт ўсади.

Ва яна. Хивакнинг гуруч ва қовуни жуда ҳам шириш бўлади. Иқлими тоза, одамлари хушфеъл. Қиш у ерда бирмунча совуқроқ бўлади. Бу ерда қаттиқ қиш [фақат] бир ой давом этади. Шунда ер тахминан уч қарич музлик билан қопланади. Гурлон, Ҳўжаэли ва Қўнғиротда (в. 57б) музнинг қалинлиги уч-тўрт газга боради.

(в. 58б) Хоразмнинг яна бир шаҳри Бузмихшар (Замаҳшар). У Хивадан ғарбда, бир кунлик йўлда жойлашган. Сув йўқлиги туфайли харобаликка юз тутган. Ҳозир жаннатда-фароғатда бўлмиш жаноби олийлари Оллоқулихоннинг оталари Муҳаммад Раҳимхон у ердан наҳр ўтказиб, уни хуб обод этганлар».

Учинчи боб сўнгида Хива ҳақида яна қуйидаги диққатга сазовор маълумотлар келтирилади:

«(в. 198б) Ҳозирги вақтда Хоразмнинг пойтахти Хивакдир. Бундай аталишининг сабаби юқорида келтирилди. Шаҳарнинг иқлими жуда яхши; (в. 199а) кунига ўн марта овқатланиш мумкин ва бундан ҳеч қандай зарар етмайди. У ерда баъзи авлиёларнинг мозори бор. Уларнинг жумласига қутблар қутби, тариқат йўлидан борувчиларнинг афзали Кўзли бобо номи би-

¹ Сўз 1865—1910 йилларда Хивада ҳукмронлик қилган Муҳаммад Раҳим II ҳақида бораётир.

² Саййид Алоуддин Хиваки — фақиҳ; XIII аср бошида Хоразмда муҳтасиб бўлган.

³ Шайх Абулвафо Хоразмий — йирик сўфий, мусиқашунос ва шоир (XV асрнинг ярми).

⁴ Шайх Ҳусайн бобо (тўлиқ исми — Камолуддин Ҳусайн Хоразмий) кубравия тариқатининг машҳур шайхларидан (1427 ёки 1435 йилда оламдан ўтган).

лан машхур бўлган Ҳасан ота, Оллоҳ ундан марҳаматини дарие тутмасин, мозори киради. Шаҳардан шимоли-ғарбда, уч минг қадамдан ортиқ масофада жойлашган. Шу мозордан ғарбда, шаҳардан тўрт минг қадам масофада олтмиш аслзода-ётибдиларким, ҳар бирларининг исмлари «Муҳаммад» сўзила зийнатланган. Улар ҳазрат шайх Нажмуддин Кубронинг муридлари бўлиб, ул ҳазратнинг вафотидан уч йил олдин дунёдан кўз юмганлар. Ҳазратнинг яқинлари бўлганликлари сабабли уларнинг барчаси Ҳасан (яқин киши) лақаби билан машхур бўлганлар. Ҳозирги вақтда у ерда каминага ота бўлмиш Қўшмуҳаммад сўфи ҳам, Оллоҳ унинг руҳини шод этсин, осудадира. Бу манзилгоҳ фаровондир. Аммо бир нуқсон бор — қумлоқ ва сувни у ерга меш ва челақларда минг қадамдан ташиб келадилар.

Ва яна. Бу вилоятда Гурлон аталуви бир шаҳар бор. Ёнидан дарё оқиб ўтади. (в. 1996) Дарёнинг шимолий тарафида тоғлик бўлиб, у ерда илгари олтин қазиб олинган. У ерда қайроқтош, қўрғошин, темир ва фируза конлари бўлган. Айтишларича, ўша тоғда мумиё ҳам топганлар. Олтингургуртни эса шаҳардан жанубда, тўрт манзил масофадаги қирли ерлардан келтиришган.

Хиванинг бозори унча катта бўлмаган майдонни эгаллаган. Уни тахминан 5—6 таноб майдонни эгаллаган ва шаҳарнинг шарқий тарафида жойлашган кўлча ҳисобига кенгайтирганлар. 1831/32 йили жаноби олийларининг фармонига кўра, Хива аҳли 45 кун ичида уни тупроқ билан тўлдириб, текислаган ва у ерда бозор бунёд этилган. Нарироқда илгари катта чорбоғ бўлиб, у ерда ҳашаматли, кошин парчалар билан қопланган қасрлар—юдшоҳларнинг қароргоҳи бўлган ва [чорбоғда] ҳар навъ мевали ва манзарали дарахтлар бўлган. Эндиликда булардан фақат битта гужум қолган, холос. У ҳам қуриб қолган. Илгари унинг тагида дон бозори бўлар эди. Энди эса у ерда боққоллар, балиқ ва [бошқа] таомларни пиширувчилар ўтиришади. (в. 200а) Бу ер оддийгина раста-бозор деб аталади ва катта йўл бўйида жойлашган.

Ва яна. 1768/69 йили Хива шаҳрида вабо тарқалиб, қаҳатчилик бўлган. Ушанда ҳаммага ҳам омон қолиш насиб қилмаган.

Ва яна. 1783 йили дон экинларини ўриш ва шафтоли пишиғи арафасида осмонни баҳайбат булут қоплаб, ҳар бири товуқ туҳумидай дўл ёққан ва шаҳарга яқин экинзорларни нест-нобуд этган».

Шундай қилиб, Худойберди ибн Қўшмуҳаммад сўфи ва унинг зикр этилган асари ҳақида ҳамда умуман Хивага онд маълумотлар хусусида мана шуларни айтиш мумкин. «Дили ғаройиб»да келтирилган маълумотлар Хоразм ва Хиванинг XVIII—XIX аср биринчи чорагидаги ижтимоий-иқтисодий ва сиёсий аҳволини ўрганишда жуда муҳимдир. Шу билан бирга, бу маълумотлар Хива атамаси, унинг пайдо бўлиши ва афсонавий таъ-

рифи, шаҳар маъзаралари, шушнингдек, шаҳарнинг энг қадимги даврини — давлат барно этилган, катта қапаллар қазилиб, деҳқончилик ва ҳунармандчилик ривожланаётган даврини ўрганишда катта қизиқиш уйғотади.

Шундай қилиб, ёзма манбалардаги материаллар Хива тарихининг камида минг йилини кузатиш имконини беради, археологик изланиш ва тадқиқотлар эса унинг Кушан даври шаҳарларидан, милoddан аввалги III—II асрларга тааллуқли эканидан далолат беради.

ХОНДАМИР ВА УНИНГ ИЛМИЙ МЕРОСИ

XV асрнинг иккинчи ярмидан бошлаб Хуросон ва унинг маркази Ҳиротда илм-фан ва маданият (меъморчилик, тасвирий санъат, яъни миниатюра ва наққошлик, мусиқа ва хаттотлик санъати) юксалди. Бунда Абдураҳмон Жомий ва Алишер Навоий, Қамолиддин Беҳзод ва Мирхонд, мавлоно Сайфий Бухорий ва Қамолиддин Ҳусайн Жалойир, мавлоно Хожи Муҳаммад ва Шамсиддин Муҳаммад Андижоний, шунингдек, Дарвиншали сингари ўнлаб забардаст олим ва адiblарнинг хизмати катта бўлди. Хондамирнинг ҳам бу улкан маданиятга қўшган ҳиссаси шубҳасиз оз эмас. У ўзининг ўлмас тарихий асарлари билан кўн асрлик маданиятимиз хазинасини бойитди ва илм-фан тарихида ўчмас из қолдирди.

Хондамир (тўлиқ исми: Фиёсиддин ибн Ҳумомиддин Муҳаммад ибн хожа Жалолиддин Муҳаммад ибн хожа Бурҳониддин) 1475 йили Ҳиротда туғилди. Унинг отаси Ҳумомиддин Муҳаммад ўқимишли, фозил киши бўлиб, Султон Абу Саиднинг ўғли Султон Маҳмуд мирзонинг вазири эди. Опаси эса машҳур муаррих Мирхонднинг қизи бўлган. Хондамир Ҳиротда ўқиб вояга етди. У тарих, илму адаб (адабиёт) ва ишшо илмларини мукаммал эгаллаб, замонасининг пешқадам олими бўлиб етишди. Унинг юксак камолотга етишишида ўткир зеҳни, теран фикри ва зўр ақл-фаросатидан ташқари, Алишер Навоийдек раҳнамо кишининг бўлиши ва унинг илму фан ва маданият равнақиға бўлган олий ҳиммати ҳам сабаб бўлди, албатта. Навоий кўп олимлар, шоирлар, наққошлар, хаттотлар қатори Хондамирнинг ҳам илмий ишларига бевосита раҳбарлик қилди.

Хондамир тарих илмига кўпроқ қизиқар ва бу ҳавас у балоғатга етган ҳамоно уйғонган эди. «[Фақиру ҳақир], — деб ёзган эди Хондамир «Хулосат ул-ахбор»да (ЎзФАШИ қўлёзмаси, инв № 2209, в. 26), — балоғатга етиш биланоқ ҳаминша азиз умрини тарих китоблари ва маъруф ахборотларни мутолаа қилишга сарфлай бошлади». Бунинг учун унга тўла шароит яратилган эди. Уша замонда Хуросонда энг бой ҳисобланган Навоий кутубхонасининг калити Хондамирнинг қўлига топшириб қўйилган эди. Бу хусусда Хондамирнинг ўзи бундай деб ёзган эди: «Тарих ва хабарларни ўз ичига олган [ва] ул дуб-рукворнинг (Навоийнинг — Б. А.) кутубхонасида мавжуд бўл-

ган ҳар бир китоб бу гадонинг ихтиёрига топширилди» («Хулосат ул-ахбор», в. 26).

Навоий Хондамир олиб бораётган илмий ишлардан доимо бехабар бўлиб турди. Олим эса ҳаминша ўз режаларини Навоий билан келишиб тузди, илм соҳасида нимаик қилмоқчи бўлса, у билан кенгашиди, валинеъматининг маслаҳатларини олди. Хондамир ўзининг тўнғич асари «Хулосат ул-ахбор»ни ёзишдан олдин Навоий ҳузурига борганлиги ва у билан бу хусусда маслаҳатлашиб, унинг ризолигини олганлигини айтади: «Бу хаёлини (китобни ёзиш хаёлини — Б. А.) ул фазлу камол доирасининг нуқтасига (Навоийга — Б. А.) етказганимда [бу хаёл] қабул ва розилик топиб, шу номдор номани (китобни — Б. А.) иншо қилишга ижозат олдим» («Хулосат ул-ахбор», в. 26).

Хондамир Навоий вафотига қадар унинг ҳузурини бўлди ва бир қатор муҳим тарихий асарлар яратди. Навоий вафотидан сўнгра, замоннинг зайли билан, у она юрти Балхга кетиб қолди ва ўша вақтда Балх салтанатида ўлтирган Бадидуззамон мирзо (1458—1511) нинг хизматига кирди. Бадидуззамон ҳам ўқимшли киши эди. У билан Навоий ўртасида ота-боладек яқинлик ҳам бор эди. Шунинг учун бўлса керак, Бадидуззамон Навоийнинг бу шогирдини ўз қаноти остига олди ва унга зўр илтифотлар кўрсатди. Хондамир Султон Ҳусайн Бойқаронинг вафотидан кейин Бадидуззамон билан Ҳиротга қайтди ва то 1510 йилгача шу ерда истиқомат қилди. У Ҳиротнинг икки марта: биринчи бор 1507 йили Муҳаммад Шайбонийхон тарафидан ва иккинчи бор 1510 йили шоҳ Исмоил Сафавий (1502—1524) аскарлари тарафидан истило қилинишини ўз кўзи билан кўрди, истилолар вақтидаги қирғин ва талонларнинг шоҳиди бўлди. Унинг Шайбонийхон ёки кўчманчи ўзбекларнинг Хуросондаги ҳокими Жонвафо мирзо хизматида кирган-кирмаганлиги маълум эмас. Лекин унинг асарлари, хусусан, ана шу воқеаларни ўзида акс эттирган «Ҳабиб ус-сияр» асари Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбекларга қарши руҳда ёзилган. Шунга қараганда, у ўзбек ҳукмдорлари хизматида ўтмаган бўлиши керак.

1511 йили Ҳирот шоҳ Исмоил аскарлари томонидан ишғол қилинди. Ўша кунлари Хондамир Ҳиротда эди. У қизилбошлар¹ кўшини Қонқулибек бошчилигида 1510 йилнинг 9 декабрида Ҳирот остоналарида пайдо бўлганида бир гуруҳ ҳиротлик аёнлар (шайхулислом Сайфуддин Аҳмад Тафтазоний, амир Низовиддин Абдулқодир Машҳадий, саййид Ғиёсиддин Муҳаммад Ғазий, қози Садриддин Муҳаммад, қози Ихтиёрдин Ҳасан Турбатий ва бошқалар) билан бирга катта совғалар олиб унинг қаршисига чиққан.

Қизилбошлар ҳукмронлигининг дастлабки йилларида, яъни 1513 йили Хуросонда қаҳатчилик ва очарчилик бўлди. Натижада минглаб кишиларнинг ёстиғи қуриди («Ҳабиб ус-сияр»,

¹ Шоҳ Исмоил Сафавий аскарлари тўқ қизил ленталар ўралган бош кийими кийганлиги учун шундай аталганлар.

3/4, 81-бет)¹. Қўчманчи ўзбекларнинг тез-тез қилиб турган ҳужумлари ва талонлари натижасида Хуросоннинг теваарак-атроф булуқлари ҳам оғир аҳволга тушиб қолди. Шоҳ Исмоил томонидан тайинланган Хуросон ҳокими Зайналхон ва Балх ҳокими Дев султон мамлакатда юз берган бу аҳвол туфайли бошланган сиёсий ва иқтисодий тангликнинг олдини олишда эришган эдилар. Мамлакатдаги бу оғир аҳвол 1515 йилгача давом этди. Ўша йилнинг охирларида Қоин вилоятининг ҳокими амир Султон ва Балх ҳукмдори Дев султон Табризга, яъни шоҳ Исмоил ҳузурига бориб Хуросонда аҳвол жиддийлашгани ва Гаржистонда Бадиуззамоннинг ўғли Муҳаммад Замон ва Урдашоҳ қўзғолол кўтарганлигини маълум қилдилар. Шоҳ Исмоил Хуросонда тартиб ўрнатиш ва у ерда ўз ҳукмронлигини мустаҳкамлаш мақсадида Таҳмосп мирзони Хуросон ҳукмдори қилиб тайинлади. Лекин у ҳали ёш эди. Шунинг учун ҳам Амир Султонни унинг оталиги (озарбайжонча — лўла)² қилиб тайинлади. Таҳмосп мирзонинг вазирни қилиб эса амир Гиёсиддин Муҳаммад тайинланди.

Хондамир Хуросонда, айниқса Ҳиротда аҳвол оғирлашгани туфайли 1514 йили пойтахтни ташлаб, Гаржистонга тобе бўлган Пушт қишлоғига кетишга мажбур бўлди. Айни шу вақтда Муҳаммад Замон шоҳ Исмоил саройидан қочиб кетди ва Астробод ҳокими Камолиддин Хусайн билан қўшилиб, қизилбошларга қарши исён кўтарди ва бу вилоятни (Астрободни) қўлга кiritиб олди. Шаҳзода қўп ўтмай Журжонни ҳам эгаллади ва ўша ерда туриб Атрак бўйидаги Саинхоний ва Гирай эли туркманларига элчи юбориб, улар билан иттифоқлашиш ниятини билдирди. Охир-оқибат, Муҳаммад Замон қизилбошларга қарши Атрак бўйи туркманлари билан ҳарбий иттифоқ тузиб олишга муваффақ бўлди. Бирталай хуросонлик амирлар ҳам бириктевин мирзога қўшилдилар. 1514 йил 5 ноябрда Астрободдан 8 фарсах масофада жойлашган Оқ Машҳад деган жойда Муҳаммад Замон ва унга қарши хожа Музаффариддин бошчилигида юборилган қизилбошлар ўртасида шиддатли уруш бўлди. Икки кун давом этган бу жангда Муҳаммад Замон ва унинг иттифоқчилари мағлубиятга учрадилар. Шаҳзода билан бириккан хуросонлик амирлар ўз юртларига қочиб кетдилар. Муҳаммад Замон эса туркманлар билан бирга Атрак тарафга чекинди. У туркманлар орасида 2—3 ой истиқомат қилди. Худди ўша кунлари Бадиуззамоннинг собиқ амирларидан Урдашоҳнинг Гаржистон Қўҳистонини қизилбошлардан озод қилганлиги ва Хуросон амирларининг барчаси у билан қўшилганлиги тўғрисида хабар олинди. Шундан сўнг Муҳаммад Замон Обивард орқали Гаржистонга борди. Урдашоҳ уни зўр иззату икром би-

¹ Қавс билан кўрсатилган биринчи рақам асарнинг жилдини, иккинчиси эса унинг қисмини кўрсатади.

² Оталиқлар шаҳзодалар балогатга етгунга қадар уларнинг улусларини бошқарганлар.

лан кутиб олди («Ҳабиб ус-сияр», 3/3, 369-бет). Хондамир шу вақтда Гаржистонда эди. У Муҳаммад Замоннинг бу ерга келганини эшитиб унинг ҳузурига борди ва шаҳзоданинг хизмати-га кирди.

1515 йилнинг бошларида Муҳаммад Замон ва Урдашоҳлар Ҳирот атрофини, шунингдек, Гаржистон атрофларида кўчиб юрган ҳазора ва никудорий қабилаларининг молу мулкани талон-торож қилдилар. 1516 йил 6 майда эса улар Дев султонини йўқлигида фойдаланиб Балхни эгалладилар. Уша йили Шибирғон ҳам қўлга киритилди.

Лекин Муҳаммад Замон ва Урдашоҳ ўртасидаги иттифоқ узоққа бормади. Орадан икки ярим ой ўтгач, Урдашоҳ Балхдан Муҳаммад Замонни сиқиб чиқариб, ҳокимиятни қўлга олди. Шаҳода анча вақт Балх атрофлари ва Гаржистонда юрди. У тез орада гаржистонликларни ўз тарафига қаратиб олиб, Қораёғоч деган жойга келди ва Хондамирни Урдашоҳ ҳузурига элчи қилиб юборди. Хондамир бу хусусда қуйидагиларни ёзди: «Маҳдумзода [мана шу] хомаки варақлар [муаллифи] га буюрдикки, қуббат ул-ислом Балхга шошилсин ва ҳар на қилсинки, амир Урдашоҳ обо ва аждоддан он ҳазратга (Муҳаммад Замонга — Б. А.) қолган ул мамлакатни унинг олий мақом ходимлари тасарруфига қайтариб берсин, ўзи эса асл юрти бўлган Гаржистонга борсин» («Ҳабиб ус-сияр», 3/3, 371-бет). Лекин Урдашоҳ Муҳаммад Замоннинг талабини рад қилди. Шундан кейин Муҳаммад Замон Балхни бир ой қамал қилди. Урдашоҳ эса Кобулга, Бобур мирзо ҳузурига элчи юбориб, уни дарҳол Балхга таклиф қилди ва вилоятни унга топширажанини айтди. Урдашоҳ билан Муҳаммад Замон ўртасида бир неча бор борди-келди бўлди ва ниҳоят Балхдан 2 фарсах масофада жойлашган Тавахта деган жойда уларнинг ҳар иккови учрашиб, илгари Муҳаммад Замон қўйган шартлар асосида сулҳ туздилар. Шундан сўнг Муҳаммад Замон ва Урдашоҳ биргаликда Балхга қараб йўл олдилар. Лекин Гузаргоҳ деган мавзеда Муҳаммад Замон қочмоқчи бўлган Урдашоҳни ўлдирди. Шаҳарга соғ-саломат етиб борган Урдашоҳнинг мулозимлари унинг ўрнида қолган иниси Қавомбекни бу фожиали воқеадан хабардор қилдилар. Қавомбек шаҳар қалъасини мустаҳкамлаб, орадан бир неча кун ўтгач, бу ерга етиб келган Бобурнинг амирларидан Зафарбекка шаҳар дарвозаларининг калитини топширди.

Шундай қилиб, Муҳаммад Замон Шибирғонга кетишга мажбур бўлди ва бир неча вақт ўша ерда яшади. Бобур Қораёғочни олгандан сўнг эса илжисиз Гаржистонга қараб кетди. Лекин Бобурнинг Шибирғонга ҳам келаётганлиги ҳақида хабар топгач, Муҳаммад Замон Қандаҳорга кетишга қарор қилди. Шунда Хондамир Муҳаммад Замондан руҳсат олиб яна Пушт қишлоғига келди ва бирмунча вақт илмий иш билан банд бўлди. Уша йилнинг ўзида (1516) у Ҳиротга қайтди ва Хуросон ҳокими Дурмишхоннинг вазири амир Ҳабибулло Соважийнинг хизматига кириб, 1523 йилгача илмий иш билан банд бўлди.

Амир Ҳабибулло Хондамирга зўр меҳрибончилик кўрсатди, уни қўллаб-қувватлади. Шунинг учун ҳам олим ўзининг энг йирик асари бўлмиш «Ҳабиб ус-сияр»ни унга бағишлади.

1527 йили ёзда Хондамир Ҳиндистонга кетишга қарор қилди ва Қандаҳорга жўнади. 1528 йил 3 мартда Қандаҳордан чиқиб, Ҳиндистон томон йўл олди. 1528 йил 18 сентябрда Хондамир Ҳиндистонга, Бобур мирзо ҳузурига етиб келди. Бу вақтда Бобур Ауд шаҳрида турар эди. Ҳиротлик машҳур шоир Шаҳоб Муаммой ва Ҳиротдаги «Султония» мадрасасининг мударриси амир Иброҳим Машҳадий ҳам Хондамир билан бирга бу ерга келган эдилар («Бобурнома», 389-бет). Бобур уларни зўр ҳурмат ва эҳтиром билан қарши олди ва уларга сарой хизматчилари қаторидан жой тайин қилди.

«Ҳабиб ус-сияр»нинг форсча матнини нашрга тайёрлаган Муҳаммад Ҳусайн Кошонийнинг сўзларига қараганда, Бобурнинг ўрта осиелик, эронлик ва туркиялик элчилар шарафига 1528 йил 19 декабрда Аградаги Боғи Беҳиштда ўтказган зиёфатида Хондамир ва унинг номи юқорида зикр этилган ҳамроҳларни ҳам иштирок этганлар.

Хондамир Бобурнинг вафотига қадар ҳамма вақт у билан бирга бўлди.

1529 йил февраль ойида Бобур Бангол вилоятига, Султон Маҳмудга қарши юриш бошлади. Хондамир, амир Иброҳим Машҳадий, Шаҳоб Муаммой бу юришда унга ҳамроҳ бўлдилар («Бобурнома», 429-бет).

Бобур вафотидан сўнг Хондамир тож-тахт вориси Носируддин Ҳумоюннинг хизматида бўлди ва унинг яқин кишилари қаторидан жой олди.

Хондамир 1535 йилда, яъни Ҳумоюннинг Бурҳонпур (Гужорат вилояти)га қилган ҳарбий юриши вақтида вафот этди ва Деҳлида хожа Низомиддин Авлиё ва Ҳусрав Деҳлавий мазорига дафн этилди.

Хондамир бор-йўғи 62 йил умр кўрди. Лекин унинг умри сермазмун, келажак учун фойдали кечди. У яратган ўлмас асарлари туфайли ўз номини тарих саҳифасига абадий нақшлади.

Хондамирнинг бой илмий мероси ҳақида фикр юритишдан аввал шунини алоҳида таъкидлаб ўтиш керакки, у сарой кишиси, ҳукмрон феодал синфнинг вакили эди. Шунинг учун ҳам у ўз синфининг мақсад ва манфаатларига садоқат билан хизмат қилди, ўз асарларида ана шу ҳукмрон синфнинг руҳи ва дунёқарашини акс эттирди. Меҳнаткаш омманинг оғир турмуши эса унинг назаридан четда қолди. Ўз турмушини яхшилаш учун курашган меҳнаткашларни эса «аҳли фитна», «бебошлар» деб атади. Шунга қарамай, унинг асарлари диққат билан ўқилса, ундан меҳнаткаш омма ҳақида ҳам бирмунча қимматли маълумот олиш мумкин.

Умуман, халқимизнинг ва биз билан қўшни бўлган Афғонистон, Эрон, Туркия, Ҳиндистон ва Шарқий Туркистон халқ-

ларининг узоқ ўтмишдаги тарихи ва юксак маданиятини ўрган-
нишда машҳур муаррих Хондамирнинг ажойиб асарлари муҳим
роль ўйнайди.

Хондамирнинг илмий мероси

Юқорида айтганимиздек, Хондамир ўрта аср фани, хусусан
тарих илми тараққиётига баракали ҳисса қўшди. У Ўрта Осиё,
Эрон, Афғонистон ҳамда Ҳиндистоннинг ўрта асрлардаги иж-
тимоий-сиёсий ва маданий ҳаётини ўз ичига олган 10 га яқин
йирик асар яратди. Унинг кўпгина асарлари оригиналлиги ва
турли-туман фактик маълумотларга бойлиги билан муҳим ўрин
тутади.

Биз қуйида олимнинг айрим асарларига қисқача тўхталиб
ўтамиз.

«Хулосат ул-ахбор фи аҳвол ил-аҳёр» («Хайрли кишилар аҳволида [жаҳон] хабарларининг хулосаси»)

Бу асар 1498—1499 йиллар орасида Алишер Навоийнинг
илтимоси билан ёзилган. Асар муқаддима, хотима ва 10 боб (ма-
қола)дан иборат бўлиб, уш Мирхонднинг машҳур «Равзат ус-
сафс» асарининг қисқартирилган варианти дейиш ҳам мумкин.
Лекин унинг Султон Ҳусайн мирзо (1470—1506 йиллари ҳукм-
ронлик қилган)га бағишланган ўзинчи боби ва хотимаси муҳим
аҳамият касб этади¹. Шунинг ҳам айтиш керакки, Хондамир маз-
кур асарини яратишда бобоси Мирхонднинг юқорида тилга
олинган асаридан ташқари Табарий, Ҳамдуллоҳ Қазвиний, Жаъ-
фарий, Низомулмулк ва Жувайний асарларидан ҳам кенг фой-
даланган.

Асарнинг ўнинчи бобида Султон Ҳусайн мирзо билан Ёдгор
Муҳаммад мирзо ўртасида бўлган Хуросон тахти учун 1469—
1470 йилларда олиб борилган кураш ўз аксини топган. Хотима-
да эса Ҳирот шаҳри, унинг ичкари ва ташқарисидаги машҳур
бинолар (мадрасалар, масжидлар, хонақоҳлар, шифохоналар,
кутубхоналар, қалъалар), боғу бўстонлар, шунигдек, Навоий
билан замондош бўлган машҳур шайхлар, уламо, олим ва шо-
ирлар, хаттот ва мусиқашунослар ҳақида ҳикоя қилинади.

Бинолар орасида Алишер Навоийнинг номи билан боғлиқ
бўлганлари ҳам оз эмас. Ҳиротда қурилган хонақоҳ ва «Ихло-
сия» мадрасаси, «Дорушшифо» билан юрти, Сарипулдаги
(Ҳирот ёнида жойлашган манзилгоҳ) масжид шулар жумласи-
дандир. Ҳиротдаги энг улкан Жомий масжидни қайта тиклаш-

¹ Ўзбекистон Республикаси ФА Шарқшунослик институти фондида сақ-
лаб аётган 2209-рақамли қўлёзмадан фойдаланилди. Бу қўлёзма 1591 йилда
кўчирилган.

да (1498 йил) ҳам Навоийнинг саъй-ҳаракати катта бўлган. Маълумки, бу масжид XIII асрнинг бошида ғурийлар сулоласидан бўлган Ғиёсиддин Муҳаммад ибн Сом (1203 йили вафот этган) томонидан қурила бошланган ва унинг жияни (иниси Султон Шаҳобиддиннинг ўғли) султон Ғиёсиддин Маҳмуд (1211 йили вафот этган) даврида қурилиб тамомланган эди.

Жомий масжиди Чингизхон истилоси вақтида (1221) вайрон қилинди. У XIV асрнинг биринчи ярмида картлар (куртлар) сулоласидан бўлган Ғиёсиддин Маҳмуд ва унинг тожу тахт вориси Малик Хусайн (1331—1370) томонидан тикланган эди. Хуросонда бўлган кучли zilzila натижасида бу масжид ҳам вайрон бўлди. Навоий бу бинони тиклабгина қолмай, балки унинг ёнига қўшимча бинолар (кўшкни айвон, мрамар сула) ҳам қурдирди, теvarак-атрофини обод қилди.

Хондамир бу асарда Навоий замонида ўтган шайхлар, саййидлар, фозиллар, шоирлар ва бошқа машҳур кишилар ҳақида қимматли маълумотлар келтиради. Улар орасида тарихчи олим ва кўзга кўринган давлат арбоби мавлоно Қамолиддин Абдураззоқ Самарқандий, атоқли қонушунос Ихтиёриддин Ҳасан, «Ихлосия» мадрасасининг мударрислари мавлоно Ғиёсиддин Хайрободий, мавлоно Муҳаммад Ханафий, мавлоно Муҳаммад Табризий, «Дорушшифо» мударрислари мавлоно Муҳаммад Муин, мавлоно Ғиёсиддин Муҳаммад табиблар бор. Шунингдек, хаттотлардан зўр санъати билан Шарқда донг чиқарган мавлоно Султон Али Машҳадий, хожа Ҳофиз Муҳаммад, мавлоно Султон Али Қоний ва «Бадъ ул-вақоъе» асарининг муаллифи Зайниддин Маҳмуд Восифийлар ҳақида ҳам асарда муҳим маълумотлар келтирилган.

«Хулосат ул-ахбор»нинг хотимасида келтирилган маълумотлар XV асрда Хуросон ва Урта Осиёда илм-фаннинг деярли ҳамма соҳалари кенг тараққий этганлигидан далолат беради.

«Дастур ал-вузаро» («Вазирлар учун дастур»)

«Дастур ал-вузаро» ёки «Тарихи вузаро»¹ номи билан маълум бўлган бу асар ҳам Алишер Навоийнинг топшириғи ва кўмаги билан ёзилган. Хондамир уни 1500 йили ёзиб тамомлади, лекин орадан 9 йил ўтган, яъни 1509 йили қайта ишлаб, қисман кенгайтди.

«Дастур ал-вузаро» темурийлар сулоласининг инқирозига қадар Шарқда ўтган вазирлар ҳақида қисқача маълумот беради.

Муаллиф асарни маълум бир тартиб билан битган. Дастлаб Шарқда ҳукмронлик қилган сулолалар ва подшоларнинг номлари ҳамда уларнинг умумий сони қайд этилиб, сўнг уларнинг

¹ Ўзбекистон Республикаси ФА Шарқшунослик институти фондида бу асарнинг бир қўлёзма нусхаси (инв. № 55/1) сақланмоқда.

даврида ўтган машҳур вазирлар ҳақида ўта муҳим маълумотлар келтирилади.

Чингизхон, чингизийлар ва уларнинг вазирлари орасида хоразмлик Маҳмуд Ялавоч ва унинг ўгли Масъудбек ҳақидаги маълумотлар айниқса диққатга сазовордир. Хондамир Маҳмуд Ялавоч бошлиқ Чингизхон элчиларининг Хоразмга, султон Муҳаммад Хоразмшоҳ ҳузурига келиши воқеасига тўхталиб, қизиқ маълумот келтиради. В. В. Бартольд бу маълумотни Муҳаммад ибн Аҳмад Шаҳобиддин Нисовийнинг 1241 йили ёзган «Сирот ас-султон Жалолиддин Мангуберди» («Султон Жалолиддин Мангубердининг таржимай ҳоли») ¹ асаридagina мавжудлигига ишора қилади. Бизга маълум бўлган бошқа манбаларда ҳам бу ҳақда бирор фикр учрата олмадик. Шунинг учун ҳам Хондамирнинг Маҳмуд Ялавоч элчилиги ҳақида келтирган бу маълумоти эътиборга сазовордир. Шу билан Хондамир келтирган маълумотга қисқа тарзда тўхталиб ўтамиз.

«Дастур ал-вузаро»да айтилишича, Маҳмуд Ялавоч асли хоразмлик бўлиб, султон Муҳаммад Хоразмшоҳ ҳокимият тепасига келгач, қандайдир сабаб билан мамлакатдан чиқиб кетган ва Чингизхоннинг хизматига кирган. Чингизхон эса уни Хоразмшоҳ ҳузурига элчи қилиб юборган. «Султон [Муҳаммад], — деб ёзади Хондамир, — элчиларни (Чингизхон элчиларини — Б. А.) зўр ҳурмат билан кутиб олди ва қози Маҳмуд [Ялавоч] ни хилватга тортиб [бундай] деди: «Сен мусулмон одамсан ва [шундай экан] бурчинг шулки, сендан нимаики сўрасам тўғри жавоб қил, [ҳеч нарсани] пиҳон тутма. [Султон] шу ондаёқ бир бўлак қимматбаҳо гавҳарни чиқариб Маҳмудга узатди ва [ундан] сўради: «Сенинг хонинг Хитой мамлакатини истило қилдими ёки йўқми?» Маҳмуд деди: «Тангрининг инояти билан Чингизхон Хитой мамлакатини истило қилди». Тўхтовсиз ва тўғри [берилган] бу жавобдан [султоннинг] қалби ёришаётгани кўрипти, Султон [яна бундай деди]: «Маҳмуд [Ялавоч] дан умид шулки, [бундан буён] унинг мамлакатимга бўлган дўстлиги ортади. Хонингнинг ўзи ким бўлдики, мени «фарзандим» деб ёзибди... Унинг сишоҳи ва унинг сони қанча?». Маҳмуд бу сўзни эшитиб чўчиб кетди ва... султонга арз қилдики, «Чингизхоннинг қўшини соң жиҳатдан олий [даражалик] султоннинг лашкарига баробар келолмайди». Афтидан, Маҳмуд Ялавоч ўшанда Чингизхон ҳузурига қайтиб боргач, Хоразмшоҳ фойдасига айғоқчилик қилишга розилик берган ёки бу ерда айёрлик қилган.

Чингизхон Маҳмуд Ялавоч элчилигидан мамнун бўлган ва уни ўзининг вазири қилиб олган. Чингизхон вафотидан сўнг у тожу тахт вориси Угадой қонга ҳам вазир бўлган. Шимолий

¹ Асарнинг арабча матни ва таржимаси 1891—1895 йилларда машҳур француз шарқшунос олими Хаудас томонидан нашр этилган. Русча таржимаси 1973 йилда Бокуда академик З. М. Буниятов тарафидан чоп қилинган.

Хитой батамом истило қилинганда (1234) кейин Маҳмуд Ялавоч у ерга ҳоким қилиб юборилган. Маҳмуд Ялавоч умрининг охиригача Хитойни идора қилган.

Маҳмуд Ялавочнинг ўғли Масъудбек эса Чигатойхоннинг набираси Олгу ва унинг тахт вориси Бароқхоннинг ҳам вазири бўлган. 1267 йили Бароқхон Масъудбекни Эронга, Абақахон ҳузурига элчи қилиб юборди, у гўёки элхонийлар билан, хусусан, Абақахон билан дўстлик ва ҳамкорлик битими тузиб қайтиши лозим эди. Лекин Масъудбек Элхонийлар давлатининг умумий аҳволи, қўниинининг сони ва бошқа ҳарбий-сиёсий маълумотлар тўплаш ҳақида ҳам махфий топшириқ олган эди. Масъудбек Эронга Хутталон орқали йўл олди. Хуросонда уни соҳиб девон хожа Шамсиддин (тарихчи Жувайнийнинг акаси) бошлиқ аъёнлар кутиб олдилар. Абақахон уни зўр иззат-икром билан қарши олди. Лекин Масъудбек ўз хонининг топшириқларини бажариб қайтди. Бароқхон ўша йилиёқ Хуросонга ҳужум қилди.

«Маосир ал-мулук» («Подшоларнинг асрдошлари»)

Хондамирнинг бу асари ҳам 1500 йили ёзиб тамомланган. Лекин бизгача етиб келмаган, ашиқроғи ҳали қидириб топилмаган. Афғонистонлик шарқшунос Гўё Эътимодийнинг сўзларига қараганда, асарда султон Ҳусайн Бойқаро ва Алишер Навоий билан замондош бўлган подшоҳ ва ҳукмдорлар, уламо ва ҳокимлар ҳақида сўз боради. Инглиз шарқшуноси Сторийнинг айтишича, Хондамир бу асарини бобоси Мирхонд ҳаётлик вақтидаёқ ёзиб тамомлаган ва унда ўша замондаги турли мафкураравий оқимлар хусусида ҳам маълумотлар келтирилган.

«Ҳабиб ус-сияр фи ахбор ва афрод ал-башар» («Инсон хабарлари ва фардларида дўстнинг таржимаи ҳоли»)

«Ҳабиб ус-сияр» Хондамирнинг энг йирик ва қимматли асари бўлиб, 1515—1523 йиллар ичида ёзилган. Лекин муаллиф Ҳиндистонда бўлган йилларида (1528—1535) уни яна икки марта қайта таҳрирдан чиқарган¹. Шунинг учун ҳам бу асарни шу йиллар орасида тугал тамомланган деб ҳисоблаш мумкин.

Хондамир бу асарини юқорида номи зикр этиб ўтилган вазир хожа Ҳабибулло Соважийга атаган, чунки у Хондамирга ўз вақтида кўп марҳамат ва илтифотлар кўрсатган эди.

Асарда қадим замонлардан то XVI асрнинг 30-йилларига қадар мусулмон мамлакатларида, хусусан, Эрон, Афғонистон, Ироқ ва Ўрта Осиёда содир бўлган воқеалар талқин этилади.

¹ «Ҳабиб ус-сияр»нинг матни 1854 йили Теҳронда, 1857/58 йили Бомбейда ва 1953 йили яна Теҳронда нашр этилган. Қўлёзма нусхалари жаҳондаги барча шарқ қўлёзмалари фондларида мавжуд.

«Ҳабиб ус-сияр» муқаддима, хотима ва уч бобдан иборат. Ҳар боб ўз навбатида тўрт қисм (жуз)га бўлинади.

Биринчи бобда жоҳилият, яъни исломиятдан илгари ўтган «пайғамбарлар» ва Араб ҳамда Ажам мамлакатларининг Араб халифалиги ташкил топгунга қадар бўлган умумий ижтимоий-сиёсий аҳволи, Муҳаммад пайғамбар, шунингдек, халифалар Абубакр (632—634), Умар (634—644), Усмои (644—656) ва Али (656—661) замонида юз берган воқеалар баён қилинади.

Асарнинг иккинчи бобида шиа мазҳабидаги имомлар, уммавия ва аббосия сулоласидан бўлган халифалар даврида Араб халифалиги ва унинг босқинчилик урушлари, араблар замонида ҳукмронлик қилган бошқа сулолалар: тоҳирийлар, саффорийлар ва сомонийлар ҳақида ҳикоя қилинади.

Учинчи боб Чингизхон ва унинг авлод-аждодлари, Чингизхон билан замондош бўлган бошқа сулолалар (қорахитойлар, хоразмшоҳлар, сарбадорлар ва бошқалар) ҳамда темурийларга бағишланган. Бундан ташқари, мазкур бобда Мовароуннаҳр, сўнгра Хуросоннинг Муҳаммад Шайбонийхон етакчилигида кўчманчи ўзбеклар томонидан босиб олинishi ва Исмоил Сафавий даврида Эрон, Афғонистон ва Ироқнинг сиёсий аҳволи ҳикоя қилинади.

«Ҳабиб ус-сияр»нинг муқаддимасида оламнинг яратилиши, хотимада эса жаҳоннинг ажойибот ва гаройиботлари (иқлимлар, машҳур дарё, денгиз ва кўллар, сахро ва тоғлар) хусусида гап боради.

Асарнинг учинчи боби, хусусан унинг 3-ва 4-қисм (жуз)лари оригинал бўлиб, унда темурий Султон Ҳусайн мирзо ва Исмоил Сафавий замонида Эрон ва Афғонистоннинг, шунингдек, XV аср охири ва XVI аср бошларида Ўрта Осиёнинг умумий ижтимоий-сиёсий аҳволи кенг ва атрофлича ёритилган. Шунинг учун ҳам бу қисмларни ўша даврни кенг ёритувчи ягона, тўлиқ манба деса бўлади. Шу муносабат билан асарда қўйилган ва тарихий китобларда кам ёритилган бир неча масалалар устида қисқача тўхтаб ўтмоқчимиз.

Маълумки, Шайбонийхон 1500 йили Мовароуннаҳрни темурийлардан осонгина тортиб олди ва бу ерда ўз ҳокимиятини ўрнатди. Марҳум проф. А. А. Семёнов Султон Аҳмад мирзо вафотидан (1494) сўнг темурийлар ўртасидаги тожу тахт учун бўлган талашувларнинг ниҳоятда кучайиб кетганлиги бу жараёни тезлаштирган омиллардан бири бўлганига ишора қилади. Лекин Шайбонийхон галабасини тезлаштирган бу омиллар тўла очилмай қолган. Бу ҳақда «Ҳабиб ус-сияр»да батафсил ҳикоя қилинади.

Самарқанд ҳокими Султон Аҳмад 1494 йилнинг июль ойида Умаршайх мирзога қарши юришдан қайтишда Ўратенада вафот этди. Самарқанд тахтини Термиз, Чағониён, Ҳисор, Хутталон, Қундуз, Бағлон ва Бадахшон вилоятларининг ҳокими бўлган иниси Султон Маҳмуд эгаллади. Султон Маҳмуд Бухорога ўгли Бойсуқурни тайин қилди. Лекин орадан беш ой

Ўтар-Ўтмас, яъни 1494 йилнинг декабрь ойида Султон Маҳмуд тўсатдан вафот қилди. Хондамир унинг авом ва аъёнларига кўп кулфатлар етказганини ҳикоя қилади. Демак, у ўз ажали билан ўлмаган, балки ундан норози бўлган нуфузли шахслар тарафидан ўлдирилган, деб айтиш мумкин.

Отаси ўрнига подшоҳ бўлган Бойсунқурнинг ҳукмронлиги ҳам узоққа бормади. У ҳокимият тепасига келган кунлариёқ тархоний амирлар¹ унга қарши фитна уюштирдилар. Натижада мамлакатда беқарорлик ва танглик юз берди. Хондамир бундай деб ёзади: «[Ўша вақтда] тархоний амирлар [унга] қарши душманчилик камарини белга боғлагач, [мамлакатда] паришонлик юз берди» (3/3, 270-бет).

Мамлакатда бўлаётган беқарорликдан фойдаланган Султон Али мирзо Бухоро тахтини эгаллаб олди. Бойсунқур тангликдан қутулиш ва ҳокимиятни мустаҳкамлаш мақсадида Хисордан ўзига содиқ бўлган амирлар ва бошқа мулозимларни чақиртириб олди ва уларни турли давлат лавозимларига тайин қилди. Лекин Бойсунқур бу билан ҳам ўз мавқеини мустаҳкамлаб қололмади. Унга қарши фитна устига фитна уюштирилди. Фитнага ўша вақтда зўр нуфузга эга бўлган хожа Муҳаммад Яҳё (хожа Аҳрорнинг ўғли) ва Дарвиш Муҳаммад тархон бошчилик қилдилар. Бунинг устига ўша кунлари Тошкент ҳскими Султон Маҳмудхон Самарқандга қўшин тортиб келди. Лекин Самарқанд ёнида ҳар икки ўртада бўлган жанг Бойсунқурнинг ғалабаси билан тамом бўлди.

Хожа Муҳаммад Яҳё ва Дарвиш Муҳаммад тархоннинг Бойсунқурга қарши кураши кун сайин кучайиб борди. Улар ўша кунлари Қаршида истиқомат қилиб турган Султон Али мирзони Самарқандга — Боғи навга олиб келдилар, Бойсунқур мирзо ҳам ўша ерда эди. Дарвиш Муҳаммад тархон Бойсунқур соқчиларининг кўпларини ўлдириб, мулозимларини эса тумтарақай қилиб юборди. Ҳар иккала мирзо Самарқанд аркига олиб келинди, лекин Бойсунқур мирзо ўша ондаёқ Қўқсаройга қамаб қўйилди. Бойсунқур ўзига хайрихоҳ бўлган кишилар ёрдамида тунда қамоқдан қочиб, қалъанинг шимоли-шарқий тарафида жойлашган Бўстон саройга, ундан амир Муҳаммад Али қавчин ва Ҳасан шарбатдор билан шаҳарнинг хожа Кафшир маҳалласига келиб, шайхулислом хожа Абулмақоримнинг яқинларидан бўлган Аҳмад хожиининг уйига яширинди.

Хожа Муҳаммад Яҳё, Дарвиш Муҳаммад тархон ва уларнинг иттифоқчилари бўлган бошқа тархоний амирлар бу ерга келиб, Аҳмад хождан Бойсунқурни уларнинг қўлига топширишни талаб қилдилар. Лекин Аҳмад хожи ва хожи Абулмақоримлар уларнинг бу талабини рад қилдилар. Шунга қарамай, хожа Яҳё ва унинг шериклари Султон Али мирзони Самарқанд тахтига ўтқазиб, уни Мовароуннаҳрнинг ягона ҳукмдори деб эълон қилдилар. Бу ҳол ҳар икки феодал гуруҳ: Бойсунқур та-

¹ Ҳукумат хазинасига солиқ ва жарималар тўлашдан тамоман озод қилинган ва бошқа катта имтиёزلарга эга бўлган амирлар.

рафдорлари ва Султон Али мирзони қўллаб-қўлтиқлаган хожа Яҳё ва тархоний амирлар ўртасидаги зиддиятларни янада кучайтирди. Бу курашда дастлаб Бойсунқур мирзо тарафдорларнинг қўли баланд келди. Улар Султон Алига қарши қора халқни ҳам кўтаришга муваффақ бўлдилар. Натижада Муҳаммад Мазид тархон онла аъзолари ва кўчлари билан Чорраҳа дарвозасидан чиқиб, Бухоро томон йўл олди. Султон Али мирзо ва Дарвиш Муҳаммад тархон эса асир олиндилар ва Бойсунқур мирзо ҳузурига олиб келиндилар. Бойсунқур мирзо рақибини сўроқ қилишга тутинди. Лекин иш жанжал ва бир-бирини қаттиқ ҳақорат қилиш билан тугади. Шундан сўнг Бойсунқур мирзо Султон Али мирзони ўлимга буюрди. Бироқ Султон Али мирзо сарой хизматчиларидан бирининг ёрдами билан жазодан қочиб қутулди. У 2—3 кун хожа Яҳёнинг уйида жон сақлади, сўнгра Бухоро томонга қараб қочди. Бойсунқур унинг кетидан Бухорога қараб юрди, лекин Султон Али мирзо ва тархоний амирлар қўшини тўплаб уни тор-мор келтирдилар. Бойсунқур мирзо Самарқандга қараб чекинди. Унинг кўпгина амирлари, шу жумладан, амир Аҳмад хожи ҳам жангда ҳалок бўлди. Хондамирнинг ёзишича, Султон Али мирзонинг аскарлари асир олинган бирор кишини ҳам тирик қолдирмаганлар, чунки уларга тирик асир олиш ман этилган эди.

1496 йилнинг илк баҳорида Султон Али мирзо Самарқанд томон қўшин тортди ва Козиронга келиб тўхтади. Унга қарши Самарқанддан чиққан Бойсунқур эса Сарипулга келиб тушди. Худди ўша кунлари Ҳисорни шодмон ва Бадахшон волийси Султон Масъуд ҳам катта қўшин билан Шаҳрисабзга келиб тушган эди. Фарғона подшоҳи Заҳриддин Муҳаммад Бобур эса шу пайтлардан бошлаб Самарқанд тахти учун қаттиқ кураш бошлади.

Темурийлар ўртасида тожу тахт учун бошланган бу қонли кураш, шубҳасиз, Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбекларнинг Мовароуннаҳр учун кўпдан бери олиб бораётган курашини осонлаштирди ва ғалабани яқинлаштирди.

Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбекларнинг истилоси арафасида Хуросоннинг ҳам снёсий аҳволи анча оғирлашган эди. Мамлакатда феодал тарқоқлик шу қадар кучайган эдики, ҳатто ишбилармон ва тадбиркор Султон Ҳусайн ҳам уни бартараф қилиш ва тобора инқирозга юз тутаётган Темурийлар империясини ҳалокатдан сақлаб қолишга ожизлик қилди. Мамлакатда худди Темур ва Шоҳруҳ вафотидан кейин юз берган вазият ҳукм сурар эди.

1495 йили Султон Ҳусайн билан унинг тўнғич ўғли, Балх ҳокими Бадиуззамон мирзо ўртасида кўпдан бери давом этиб келаётган ноиттифоқлик қуроли тўқнашувларга айланди. Бунга Султон Ҳусайннинг хотини Хадича бегимнинг тазйиқи остида Астрободни набираси (Бадиуззамоннинг ўғли) Муҳаммад Мўмин мирзодан тортиб олиб, ўғли Музаффар Ҳусайн мирзога ипъом қилиши сабаб бўлди. Бадиуззамон Астрободга чопар

юбориб, ўғлини подшонинг бу амридан хабардор қилди ва унга Музаффар Ҳусайини вилоятга киритмасликни буюрди. Султон Ҳусайн қон тўкилишининг олдини олиш мақсадида Балхга вазири ва яқин кишиси Алишер Навоийни юборди. Бадиуззамон амир Алишерга бўлган зўр ҳурмати туфайли унинг сўзларига қулоқ солди ва отасининг амру фармонидан чиқмасликка сўз берди. Хондамир битиб қолган иш подшонинг ноўрни хатти-ҳаракати билан бузилганлигини ёзади. Султон Ҳусайн амир Алишерни Бадиуззамон ҳузурига юбориб, унинг кетидан Балх қалъасининг кутволи (комендант) Ислом барлосга махфий фармон юбориб, Бадиуззамон ов қилиш учун шаҳардан чиққанда қалъа дарвозаларини беркитиб, шаҳодани шаҳарга киритмасликни буюрган экан. Бундан ташқари, Султон Ҳусайн Астрободга Музаффар Ҳусайн билан амир Муҳаммад Бурундук барлос ва Носириддин Умарбек бошчилигида катта қўшин юборди, ўзи эса Балх томон отланди.

Пули чирогда Бадиуззамон билан Султон Ҳусайн ўртасида қаттиқ жанг бўлди. Уруш Султон Ҳусайннинг галабаси билан тугади. Бу воқеа, Хондамирнинг маълумотларига қараганда, 498 йил 25 апрелда содир бўлди. Бадиуззамон Қундуз томон скинди, Султон Ҳусайн эса бир неча кун давом этган қамалдан сўнг Балхни эгаллаб, у ерга ўғли Иброҳим Ҳусайн мирзони оқим қилиб тайинлаб, Ҳиротга қайтди.

1498 йилнинг 23 майида Музаффар Ҳусайн мирзо билан бўлган урушда Муҳаммад Мўмин мирзо мағлубиятга учраб, асир линди. Шаҳзода Ҳиротга келтирилди ва Ихтиёрдин қалъага қамаб қўйилди. Уша йилнинг сентябрь ойида Мурғоб арёси ёқасида турган Султон Ҳусайн Муҳаммад Мўмин мирзони қатл қилиш тўғрисидаги фармонга мастлигида имзо чекиб юборди. Бу ҳол ота билан ўғил ўртасидаги, яъни Султон Ҳусайн билан Бадиуззамон ўртасида кўндан давом этиб келаётган адоват ўтнининг янада алаңгалашиб кетишига сабаб бўлди. Бадиуззамон Қундузда Хусравшоҳ билан отасига қарши битим узди. Битимга кўра, Хусравшоҳ Қундуз, Бағлон, Хутталон ва адашоннинг лашкари билан бир томондан, Бадиуззамон мир Зунун арғун ва унинг ўғиллари Шоджоҳбек ва Муҳаммад Муқимлар билан бирга Гармсир ва Қандаҳордан лашкари йўлаб иккинчи томондан Ҳиротга, Султон Ҳусайнга қарши гланишга аҳд қилдилар. Султон Ҳусайн бундан хабар топиб, андаҳор ва Гармсирга қўшин тортди. Бадиуззамон амир Зунун арғун, Шоджоҳбек ва Муҳаммад Муқим билан Буст, Қандаҳор ва Заминдовор қалъаларини мустақкамлаб жанг тарақудини кўрдилар. Султон Ҳусайн Буст ва Фароҳ қалъаларини эгаллади. Лекин, кўп вақт ўтмай, Султон Ҳусайннинг саломатлиги яна оғирлашиб, Ҳиротга қайтишга мажбур бўлди.

Худди ана шу кунлари Султон Ҳусайннинг ўғилларидан Муҳаммад Ҳусайн ва Абу Туроб мирзолар ҳам отасига қарши исён ўтардилар.

Улар бундан бир неча йил илгари Ироқ ва Озарбайжон тарафларга қочиб кетган эдилар. Мирзолар бир неча вақт сарсонсаргардон бўлиб, сўнг оқ қуюнлилар сулоласидан бўлган султонлар ҳузурига бордилар ва уларнинг хизматида бўлдилар. Муҳаммад Ҳусайн ва Абу Туроб мирзо 1498 йили оқ қуюнлилар ёрдамига таяниб, Хуросон устига юриш қилдилар. Султон Ҳусайн уларга қарши Муборизиддин Валибек, Умарбек ва Бобо Али бошчилигида 2 минг кишилик отлик аскар юборди. Мирзолар бу вақтда Машҳадда тўхтаб турган эдилар. Улар Султон Ҳусайн аскарларининг келаётганидан хабар топиб, Журжонга қараб қочдилар.

Султон Ҳусайн Валибек, Умарбек ва Бобо Алига Астрободга бориш ва Музаффар Ҳусайннинг ҳарбий қисмларини ҳам ўзига қўшиб, исёнчи шаҳзодаларни таъқиб қилиш ҳамда уларни тутиб келишни буюрди. Лекин шаҳзодалар Журжонни талон-торож қилиб Атракка, туркманлар орасига қочиб қутулдилар.

Бадлуззамон 1499 йилнинг ёзида Фурга келиб арғий, ҳазора, никудорий, қипчоқ ва бошқа қабилалардан иборат кўп сонли қўшин тўплади ва отасига қарши янги уруш тараддудини кўра бошлади. Султон Ҳусайн ана шундай оғир кунларда Бадлуззамон билан ярашишга қарор қилди. Лекин шаҳзода ўз ҳузурига отаси қароргоҳидан элчи бўлиб келган шайх Жалолиддин Абу Саид Пуронийга Балх қайтариб берилгандагина отаси билан ярашуви мумкин эканлигини айтди. Султон бу шартга кўнмади ва 1499 йилнинг 29 августида Бадлуззамонга Фароҳ ва Секстонни бериш ҳақидаги фармонни имзолади, холос.

Султон Ҳусайн қанча ҳаракат қилмасин ва қандай чоралар кўрмасин, барибир, мамлакатда борган сари кучайиб бораётган фесдал тарқоқликни бартараф қила олмади. 1500 йилнинг июнь ойи охирларида Муҳаммад Ҳусайн мирзо яна Астробод остоналарида пайдо бўлди. 21 июнда Астробод ҳокими Музаффар Ҳусайн билан Муҳаммад Ҳусайн ўртасида Гувбади Қобусда катта уруш бўлди. Оқибатда Музаффар Ҳусайн мағлубиятга учраб, Сабзаворга қараб қочди, Муҳаммад Ҳусайн эса Астрободни эгаллади. Султон Ҳусайн бу воқеадан хабар топиб, 1500 йилнинг сентябрь ойида Муҳаммад Ҳусайнга қарши Муҳаммад Бурундуқ барлос, Камолиддин Ҳусайн Али жалоир бошчилигида қўшин юборди ва ўзи ҳам улар кетидан боришга қарор қилди. Лекин Марвда юз берган бир воқеа туфайли Султон Ҳусайн ўз қарорини амалга оширолмай қолди. Уша кунлари Марв ҳокими Абулмуҳсин мирзо билан Абивард ҳокими Муҳаммад Муҳсин мирзо (Кепак мирзо) отасига қарши исён кўтардилар. Подшоҳ Марвга амир Қавомиддин Сорийни юбориб, исённи тинч йўл билан бартараф қилмоқчи бўлди. Лекин бу тadbир кутилган натижани бермади. Шундан сўнг Султон Ҳусайн 1500 йил 15 декабрь кuni Марвга юриш бошлади. У Марвни тўрт ой қамал қилди, лекин ололмади. Ҳар иккала томон кўп талофат кўрди, шаҳар аҳолисининг аҳволи оғирлашди. Нати-

жада уруш икки ўртада тузилган сулҳ билан тамом бўлди. Хондамир бу сулҳнинг мазмунини бермаган. Афтидан, шаҳзодалар марказий ҳукуматга итоат қилишга сўз берган бўлсалар керак.

Аmmo, бу сулҳ узоққа бормади. Султон Ҳусайн Марвдан қайтиб энди Мурғоб ёқасига (Бобо Ҳокий мавзенига) ҳам етган эдики, шаҳзодаларининг яна исён кўтарганлиги тўғрисида хабар олинди. Улар 5—6 минг кишилик қўшин тўплаб бу гал Аби-вардада ҳаракат бошладилар. Султон Ҳусайн орқасига қайтишга мажбур бўлди. Шаҳзодалар бундан хабар топиб, Нисога чекиндилар, лекин Холва Чашмада бўлган жангда мағлубиятга учрадилар. Шундан сўнг Абулмуҳсин мирзо Марвга, Муҳаммад Муҳсин эса Астрободга қочиб кетдилар ва у ерда Муҳаммад Ҳусайн мирзо билан бирлашиб олдилар.

Лекин аҳвол ўзгармади. Муҳаммад Ҳусайн ва Муҳаммад Муҳсин иттифоқ тузиб, отасига қарши Астрободда исён кўтардилар. Султон Ҳусайн уларга қарши қўшин тортди. Шаҳзодалар отасига қарши қилич яланғочлашга журъат қилолмадилар ва бу сафар ҳам Атрак бўйларига, туркманлар орасига қочиб кетдилар. Султон Ҳусайн Астрободни тинч йўл билан эгаллашга муваффақ бўлди, бироқ Бадиуззамоннинг янги исёни туфайли бу ерда кўп вақт туролмади.

Бадиуззамон отасининг Астробод томон кетганидан хабар тоғач, катта қўшин билан Сенстондан Ҳиротга қараб юрди. Амир Зуннун арғун ҳам Заминдовар ва Ғур томондан Ҳиротга қараб қўшин тортди. Улар (Бадиуззамон ва амир Зуннун) Ҳирот яқинида Лаклакхон деган жойда бир-бирлари билан қўшилдилар. Ҳирот хавф остида қолди. Уша вақтда Султон Ҳусайн томонидан Ҳиротда қолдирилган Муҳаммад Маъсум мирзо ва амир Валибек уларга қарши чиқди ва икки ўртада Уланг бишинда шиддатли жанг бўлди. Муҳаммад Маъсум ва амир Валибек мағлубиятга учраб чекиндилар. Амир Алишернинг зўр ғайрати ва оқилона туган тadbирлари туфайли Ҳирот омон қолди ва беҳуда қон тўкишларнинг олди олинди. Навоий Бадиуззамон ҳузурига ўзи борди ва уни пойтахт бўсағаларини ташлаб кетишга кўндирди. Бадиуззамон Пули молон ва Пули солор орқали Мурғобга борди ва у ерда ҳазора, никудорий ҳамда бошқа қабилалар ҳисобидан қўшинини тўлатиб, Маручак қалъасига ўринлашди. Султон Ҳусайн ўғлининг ҳарбий қудрати борган сари ортиб бораётганини кўриб, у билан ярашишга ва охир-оқибатда Балхни унга қайтариб беришга мажбур бўлди.

Лекин Бадиуззамон билан сулҳ тузилгандан кейин ҳам мамлакат тинч бўлмади. Сулҳдан кейин осойишталик бир-икки ойдан нарига ўтмади. 1500 йилнинг ноябрь-декабрь ойларида Муҳаммад Ҳусайн яна исён кўтарди. У Бадиуззамон ва амир Зуннун Ҳирот устига юрган ва шу муносабат билан Султон Ҳусайн Астрободдан қайтишга мажбур бўлган кунлари яна Астрободни эгаллади. Бу билан кифоялапмай, Исфаройин томонга юриш қилди ва унинг ҳокими амир Бадриддинни мағлуб қилди. Унга Сабзавордан кўмакка келган Музаффар Ҳусайн

ҳам Муҳаммад Ҳусайн томонидан тор-мор келтирилди. Ушанда Муҳаммад Ҳусайн Астрободдан то Нишопур ва Сабзаворгача бўлган ҳамма ерларни талон-тороғ қилди.

1502 йили Сеястонда Султон Ҳусайн ҳукуматига қарши қўзғолоп кўтарилди. Буни ўша вилоятда истиқомат қилиб турган арғин қабилалари бошлаб бердилар. Ибн Ҳусайн мирзо бошчилигида Ҳиротдан юборилган қўшин қўзғолончилар томонида батамом тор-мор келтирилди.

1505 йили Фаридун Ҳусайн мирзо ов қилиш баҳонаси билан Ҳиротдан чиқиб, Астробод томонга қочиб кетди ва у ерда Муҳаммад Ҳусайн билан бирлашди.

Мана шуларнинг ҳаммаси Султон Ҳусайн салтанатининг Шайбонийхон истилоси арафасида нақадар заифлашганлигини кўрсатиб турибди. Бу тоғу тахт учун ва ўзаро феодал кураш Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбекларнинг теурийлар устидан, хусусан Султон Ҳусайн ва унинг авлоди устидан осонгина галаба қозонишларини таъминлаган омиллардан бири бўлди.

Хондамир ўз асарида юқорида зикр этиб ўтилган воқеаларга батафсил тўхталиб ўтган ва бу ҳақда қимматли маълумотлар келтирган.

Юқорида айтганимиздек, «Ҳабиб ус-сияр» нинг сафавийлар, хусусан бу сулоланинг асосчиси шоҳ Исмоилга бағишланган қисми (3-бобнинг 4-қисми) ҳам катта аҳамиятга эга бўлиб, сафавийлар тарихини ёритувчи асосий манба ҳисобланади. Искандарбек Мушшийнинг «Тарихи Оламоройи Аббосий» номли катта асари ҳам Хондамирнинг шу асарига асосланиб ёзилган. Бу қисмда XVI асрнинг бошларидаги кўчманчи ўзбеклар билан сафавийлар ўртасида, аниқроғи Урта Осиё билан Эрон ўртасидаги сиёсий муносабатлар ҳақида ҳам қимматли маълумотлар келтирилган.

«Мақорим ул-ахлоқ» («Олижаноб сифатлар [ҳақида китоб]»)

Алишер Навоийга бағишланган бу асар 1501 йили ёзиб татомланган. Муаллиф бу ҳақда «Ҳабиб ус-сияр» да мана буларни ёзади: «Ушбу китоб Амир Алишер Навоийнинг юксак фазилатлари ва олижаноб ахлоқи, шеърлари ва бошқа адабий асарлари... ҳамда қурдирган иморатларини тавсиф қилувчи махсус рисола бўлиб, ҳижрий 906 йили, яъни Мир Алишер вафот этган йили таҳрир ишига тизилган эди».

Асарнинг тўғри нусхаси Британияда сақланмоқда. Алишер Навоийнинг туғилганига 500 йил тўлиши муносабати билан мамлакатимизда ўтказиладиган юбилейга тайёргарлик вақтида — 1939 йилнинг ёзида унинг микрофильми олинди. Машҳур ўзбек шарқшунос олими марҳум Ибодулло Одиялов ана шу микрофильмдан кўчирган нусха асосида асарнинг янги нусхасини яратди. Ўзбекистонлик шарқшунос М. А. Салье Хондамирнинг бу асари ҳақидаги мақоласида унинг русча таржимасини ҳам

келтирган эди. Лекин, афсуски, бу таржиманинг тақдирин маълум эмас.

«Мақорим ул-ахлоқ» 10 боб (мақсад), муқаддима ва хотимадан иборат.

Асар муқаддимасида Алишер Навоийнинг туғилиши ҳамда унинг болалик ва ёшлик йилларига оид айрим муҳим маълумотлар келтирилган.

Биринчи боб Алишер Навоийнинг юксак ақлу идроки ҳақида ҳикоя қилади. «Агар кишининг димоғи фазоси ақлу тамиз нурларидан бебаҳра бўлса, — деб ёзади Хондамир, — дину ислом чироғи унинг дили хонасини ёритмайди» (в. 9а). Хондамир олижаноблик, донолик, башорат сингари хусусиятлар Навоийда мужассамлашганини таъкидлаб, мамлакат ҳаёти билан боғлиқ бўлган икки ҳикояни келтиради.

Биринчи ҳикояда мана бу тарихий воқеа ҳикоя қилинади: 1469 йилнинг июль ойида темурий мирзолардан Ёдгор Муҳаммад Ҳасанбек туркманнинг ёрдами билан Хуросонга қараб юрди. Султон Ҳусайн ҳам унга қарши отланди. Ҳар икки қўшни Машҳаднинг гўрб томонида саф тортиб турганда мунажжимлар фол очиб, жанг фурсати ҳали етишмаганини подшога арз қилдилар. Навоий уларнинг таъбирларига қарши чиқди ва Султон Ҳусайнга тўхтовсиз уруш бошлаш кераклигини айтди. Подшо Навоийнинг маслаҳати билан жангни биринчи бўлиб бошлаб берди ва Ёдгор Муҳаммад устидан галаба қозонди.

Иккинчи ҳикоя ҳам Ёдгор Муҳаммад номи билан боғлиқ. У 1470 йили Хуросон тахти учун Султон Ҳусайн билан олиб борган курашида галаба қилди ва Ҳиротни эгаллади. Султон Ҳусайн эса Маймана ва Форёб тарафга қараб чекиншига мажбур бўлди ва бирмунча вақт ўша томонларда бўлди. Қушлардан бир кун амир Алишер Навоий Ёдгор султон устига юриш фурсати келганлиги ва бу ишни энди асло кечиктириб бўлмаслигини подшога айтди ва фикрининг неботи учун Ҳиротдаги сиёсий вазиятдан (Ёдгор Муҳаммад билан бирга келган туркманларнинг бебошликлари, шаҳзоданинг эса бутунлай маншатга берилиб, давлат ишларидан йироқлашиб қолганлиги, халқ оммасининг сабр қосаси тўлганлиги) подшога арз қилди. Султон Ҳусайн яқин дўстининг бу маслаҳатини мақбул кўрди ва Ҳирот устига отланди. Бу талбир ҳам Султон Ҳусайннинг галабаси билан тугади.

«Тўғри йўл кўрсатувчи [бу] амир, — деб ёзади асарининг иккинчи бобида Хондамир, — болалик кунларидан то ҳаётининг охиригача баракани кўнайтирувчи вақтининг кўп қисмини илму камолот касб қилишга сарфлади» (в. 136). Хондамир Навоийнинг Абу Саид мирзо замонида Самарқандда таҳсил қилганини ҳикоя қилар экан, унинг замонасининг иккинчи иби Синоси бўлган хожа Фазлуллоҳ Абуллайсий билан бирга бўлганлиги ва ундан фикҳ (хуқуқ), фалсафа ва бошқа илмларини ўргатганлигини айтади. Уйдан ташқари, яна шу бобда Навоийнинг Ҳиротга қайтгач (1469), аҳли илм ва шоирларга кўрсатган

зўр марҳаматлари, илму фаннинг ривожини йўлида қилган хизматлари, шу мақсадда Хиротда қурдирган мадраса (Мадрасаий ихлосия, Мадрасаий низомия), хонақоҳлари, «Шифохия» деб аталмиш тиббиёт билим юрти ва уларда дарс берган машҳур мударрислар ҳақида батафсил ҳикоя қилинади.

Олим «Хулосат ул-ахбор»нинг хотимасида қайд этилган олимлар ва улар яратган асарларга ҳам тўхталиб ўтади. Булар орасида икки жилдлик «Равзат ул-ахбор» («Дўстлар боти») асари билан машҳур бўлган Жамолиддин Отауллоҳ Асирий, Қуръони Қаримнинг форсча тафсирини битган ва машҳур «Рашихоту айи ул-ҳаёт» («Ҳаёт чашмаларидан томчилар») асарининг муаллифи Ҳусайн ибн Али Вонз ал-Кошифий, «Хошияий мухтасар» («Мухтасар изоҳ»), «Хошияий Чагминий» («Чагминий изоҳ»), «Хошияий шарҳ ашкол ут-таънис» («Шаклллар асоси шарҳи» га изоҳ), «Шарҳи бист боби устурлар» («Устурлабининг йигирма бобига шарҳ») сингари рисолалари билан оламга машҳур бўлган мавлоно Муҳаммад Интизомий, «Рисола дар илми фаросат», («Фаросат илми ҳақида рисола») китобининг муаллифи мавлоно Абдураззоқ Кармоний ва бошқалар бор.

Асарнинг учинчи боби Алишер Навоийнинг шеърятдаги маҳорати хусусидадир. Хондамир буюк шоир шеърятнинг турли жанрларида (қасида, ғазал, қитъа, рубоий, маснавий) зўр маҳорат билан ижод қилганлигини айтади. «Навоий, — деб ҳикоя қилади Хондамир, — гарчи ҳар иккала тилда, яъни форс ва турк тилларида баробар шеър ёза олиш қувватига эга бўлса-да, лекин турк тилида шеър ёзишни афзалроқ кўрарди» (186—19а). Муаллиф бу ерда Навоий билан Лутфийнинг учрашувларидан бири ҳақида ҳикоя қиларкан, барча туркий халқларнинг ҳар иккала буюк сиймоси ўртасида бўлган суҳбатни эсга олади. Суҳбат вақтида Лутфий Навоийдан ёзган шеърларидан бирор нарча ўқиб беришини сўраганда, у мана бу мисрани ўқиб берган экан:

Оразинг ёпқоч кўзимдин сочилур бир лаҳза ёш,
Бўйлаким пайдо бўлур юлдуз ниҳон бўлгач қуёш.

«Жаноб Мавлавий (яъни Лутфий), — деб ёзади Хондамир, — бу ғазални эшитгач, ҳайрат дарёсига чўкиб дедиким: «ва Оллоҳ, агар насиб бўлса, ўзимнинг 10—12 минг байт форсий ва туркий [шеърлар] имни мана шу ғазалга бадал қилардим (яъни алмаштирардим)» (в. 19а).

Хондамир Навоийнинг шеърини асарлари («Хамса», «Чор девон», «Ғаройиб ус-сиғар», «Наводир уш-шобоб», «Бадое ул-васат», «Фавоид ул-кибар») га қисқача тўхталиб, унинг адабиёт назариясига, хусусан, аруз илмига бағишланган «Мезон ул-авзон» ва 6 минг байт, қасида ва ғазаллардан иборат форсча девон ҳам ёзиб, зўр шухрат топганини айтади. У Навоийгача ҳеч ким туркий тилда рубоий битмаганини, улуғ шоирнинг туркий тилда 260 рубоий ёзганини ҳам таъкидлайди. Навоий маш-

хур кишилар (шоирлар, уламо, амирлар)нинг ҳасти билан боғлиқ воқеаларга, шунингдек зўр биволар қурилишига таърихлар (хронограммалар) ҳам ёзган экан. Бу ҳақда Хондамир ўз асаридида эътиборга молик маълумотлар келтирган.

Алишер Навоийнинг наср жанрида ва фаннинг бошқа соҳаларида ҳам баракали ижод қилиб, ажойиб асарлар яратганлиги маълум. «Мақорим ул-ахлоқ»нинг тўртинчи бобида мана шу ҳақда сўз боради. Хондамир Навоийнинг «Мажолиси ун-нафос», «Маҳбуб ул-қулуб», шунингдек унинг Абдурахмон Жомий, султон Ҳусайн Бойқаро ва бошқалар билан ёзишмалари ҳамда бошқа асарлари: «Рисолаи муфрадат» («Содда сўзлар ҳақида рисола»), «Ажам мулкининг баёнида», «Хамса ул-мутаҳаййирин», «Паҳлавон Маҳмуд Абу Саид зикрида», «Амир Сайид Ҳасан аҳволи баёнида» сингари асарлари ҳақида ҳам мужассам маълумотлар келтирган. Муаллиф Навоийнинг фан ривожига қўшган зўр ҳиссаси ҳақида тўхталиб, Абдурахмон Жомийнинг «Рисола дар илми мусиқий» («Мусиқа илми ҳақида рисола»), Ихтиёриддин Ҳасан Турбатийнинг «Иқтисобат» («Ютуқлар»), Мирхонднинг «Равзат ус-сафо», ўзининг «Маосир ул-мулук» ва «Хулосат ул-ахбор» асарлари Навоийнинг ҳомийлиги билан яратилганлигини айтади.

«Мақорим ул-ахлоқ»нинг бешинчи бобида Навоийнинг йирик давлат арбоби бўлганлиги, олимлар, хусусан кўзга кўринган шайхларга қилган катта ҳиммати, шунингдек дарвишлар, меҳнаткаш халққа кўрсатган марҳаматлари, улар учун қурдирган хонақоҳлари, мамлакат ободонлиги йўлида барпо қилган бошқа қурилишлари (работлар, лангарлар, кўприклар, ҳаммомлар, ҳовузлар ва бошқалар) хусусида ҳикоя қилинади. Бу бобда унинг шайхларга атаб ёзган «Насоим ул-муҳаббат» («Муҳаббатнинг ёқимли шабодалари») ва машҳур «Лисон ут-тайр» («Қушлар тили») асарлари ҳақида ҳам маълумотлар бор.

Навоий эл-юртни ободонлаштиришда катта хизмат кўрсатди, бу ишга ўз жамғармаларидан катта маблағ сарфлади. «Мақорим ул-ахлоқ»нинг олтинчи бобида унинг 1499 йили Ҳирот атрофида улкан Жомий масжид қурдиргани, Гиёсиддин ибн Муҳаммад ибн Сом даврида Ҳиротда қурила бошланган, кейинчалик вайрон бўлиб кетган Жомий масжидни қайта тиклаганлиги, шунингдек Ҳирот ва бошқа шаҳар ҳамда қишлоқлардаги 12 масжидни таъмирлатганликлари ҳақида сўз боради. Ундан ташқари, Навоий умрининг сўнгги йиллари (1499—1500) билан боғлиқ бўлган айрим сиёсий маълумотлар ҳам шу бобларда учрайди. Бу маълумотлар мамлакатдаги ижтимоий-сиёсий аҳвол, феодал ва тожу тахт учун курашнинг бениҳоят авжга чиққанидан ҳамда Темурийлар империясининг илқирозга юл тутиб бораётган биноси улуғ Навоий кўрган чора-тадбирлари ва унинг зўр обрўси туфайлигина вақтинча тутиб турилганлигидан дарак беради. Бу хусусда Хондамир келтирган қуйидаги фактларни кўрсатиб ўтиш кифоя. 1499 йили султон Ҳусайн Бойқаро ўғиллари Абулмуҳсин мирзо ва Муҳаммад Муҳсиннинг

исёни туфайли Марвга юриш бошлашга мажбур бўлди ва уни қамал қилди. Ана шу вақтда Навоий ҳаж зиёратини адо этмоқчи бўлди ва рухсат сўраб подшо ҳузурига мавлоно Низомиддин табибин юборди. Лекин султон Ҳусайн Ироқ ва Бағдод нотинч, қолаверса Шомда ҳам тўс-тўполонлар бўлмоқда, деган баҳона билан Навоийга ҳажга боришга рухсат қилмади. Шундан сўнг Навоийнинг ўзи подшо ҳузурига, Марвга отланди. Улар бир-бири билан Сарахсда учрашдилар, лекин бу сафар ҳам Навоий Арабистонга боришга рухсат ололмади. Султон Ҳусайн буни очиқ-ойдин айтиб қўя қолди: «Модомки, сиз Хуросонда турар экансиз, ҳар қандай илтимосингиз бажо келтириляётир. Биламанки, бу мулк Сизнинг вужуди шарафингиздан холи бўлса, хосу авомдан иборат кишилар гуруҳининг аҳволи [тамом] бузилиб кетади» (в. 43а). Навоий ўз аҳдида туриб олди ва илтимосини бир неча бор такрорлагач, ниҳоят, 1500 йили унга ҳажга боришга рухсат берилди. Лекин аҳли аён ва аркони давлат унинг ҳузурига тўпланиб, мамлакатда нотинчлик кучайган, бунинг устига кўчманчи ўзбеклар Мовароуннахрни эгаллаб, Амудан ўтиш ва Хуросонни ҳам истило қилишга ҳозирлик кўраётганликларини ваҳқ қилиб, ундан ҳаж қилиш ниятини орқага суришларини ёлвориб илтимос қилдилар. Улар, хусусан, бундай дедилар: «...Хуросон мамлакатининг оройиши ва инсон тоифаларининг осойишталиги Сизнинг [эмниятини] орттирувчи барокатингиз орқасидандир... Шундай бир пайтда [Сизга] ҳаж [қилиш] вожиб эмасдир. Илтимос шулки, яна бир марта хуросонликларнинг жонини [ўзларига] инъом қилиб, бу сафарнинг баҳридан кечсангиз ва бунинг сабаби етмиш марта шунда ҳажга бориб келишдан ортиқ кўринадир» (в. 47б—48а). Навоий уларнинг бу гапларини қулоққа олиб, ҳажга боришни бу сафар ҳам орқага суришга мажбур бўлди.

Асарнинг VII—IX бобларида Навоийнинг инсонийлик ва камтаринлик хислатлари баён қилинади. Хондамир бу бобларда улуғ мутафаккирнинг ҳаёти билан боғлиқ бўлган кўпгина ҳикоятлар ҳам келтирган. Булардан баъзиларига тўхталиб ўтамыз.

Бир вақт султон Ҳусайн мирзо Хуросондан 3000 оилали Хоразмга кўчириб юбормоқчи бўлди. Навоий бу ҳол одамларга, шунингдек мамлакат аҳволига путур етказишини подшога очиқ айтди. Султон Ҳусайн бир оз ўйланиб қолди, сўнг бу фикрдан қайтди.

1501 йилнинг бошларида султон Ҳусайн Астрободда ўғли Муҳаммад Ҳусайн исёнини бостириш билан овора эди. У ана шу кунлари Ҳирот ҳокими Муборизиддин Валибекка нишон юбориб, янгидан туғилган харажатлар учун (ихрожоти зарурия) Ҳирот ва унинг теварак-атрофидаги булуқлардан (туманлардан) 100 миң динор кепакий тўплаб жўнатишни буюрди. Амир Валибек булуқлардан фақат унинг ярмини тўплади, қолган қисмини эса Ҳирот аҳолисидан «сари шумо», яъни жон со-

лиги сифатида ундиришга қарор қилди. Бундай қилганда меҳнаткаш халққа бениҳоят оғир бўларди. Навоий амир Мубориздин Валибекнинг бу қарорини эшитиб, Ҳирот аҳолиси зиммасига солинмоқчи бўлган 50 минг динар маблағни ўзининг хусусий жамғармаларидан ажратиб, юқорида номи зикр қилинган амирнинг қароргоҳига жўнатди.

«Мақорим ул-ахлоқ»нинг ўиничи бобида Навоий, Жомий, хожа Муҳаммад наққош хусусидаги 15 латифа ва Навоийнинг баъзи кишилар характеридаги номақбул хатти-ҳаракатлар хусусидаги насиҳатомуз гаплари келтирилган.

Асар хотимасида Навоийнинг болалик йиллари, Самарқандда таҳсил олиб юрган пайтлари билан боғлиқ бўлган баъзи ҳикоятлар, шунингдек Мовароуннаҳрнинг кўчманчи ўзбеклар истилоси арафасидаги ижтимоий-сиёсий аҳволига тегишли айрим фактлар баён қилинади. Бу хусусда қуйидаги ҳикоят характерлидир. 1500 йили Ҳиротда Самарқанддан олинган мана бу хабар кенг шуҳрат топган: хожа Аҳрорнинг тўнгич ўғли хожа Муҳаммад Яҳё Мовароуннаҳрда зўр шуҳрат толиб, амалда олий ҳокимият соҳиб бўлиб олди. Мазкур хожа Султон Алимирзони тамоман ҳокимиятдан четлатиб қўйди. Шу муносабат билан Навоий ўзига яқин кишилардан бирига, аниқроғи Мир Саид Юсуфга бундай деган: «Хожа Муҳаммад Яҳё қилаётган бу иш дарвишларга муносиб эмасдур. У хато иш қилаётир». «Орадан кўп вақт ҳам ўтмай, — дейди Хондамир, — маълум бўлдики, ўзбекларнинг подшоиси Шоҳбахт (Шайбонийхон — Б. А.) Мовароуннаҳрни босиб олган ва хожа Яҳё икки ўғли билан бирга ўлдирилган» (в. 736—74а).

Алишер Навоий ҳаётининг сўнгги кунлари ҳам асар хотимасида баён қилинади. 1500 йил декабрь ойида султон Ҳусайн Бойқаро Астрободдан чиқиб Ҳирот томон йўл олди. Навоий ун қутиб олиш учун 2 январда Ҳиротдан чиқиб, Қавсия деган қишлоққа қараб юрди. У Работи париён деган мавзеда тулаб қолди ва эрталаб (1501 йил 3 январь куни) мазкур работ биниси деворларига нақшланган сурат ва ёзувларни кўздан кечирди, сўнгра отланиб Работи париёнга келди ва ўша ерда тўхтаб турди. Уша куни кечки пайтда Султон Ҳусайннинг махсус чопари мавлоно Вайс Навоий ҳазратларининг ҳузурига келди ва подшонинг туида Работи Шоҳмаликка етиб келишини хабар қилди. Навоий бу хабарни эшитиши ҳамона бомдод намозини ҳам тарқ этиб, Султон Ҳусайннинг истиқболига отланди. Работи париёндан ўтгач, бир фарсах нарироқда подшо тушган миҳофа кўринди. Анчадан беморлиги ва бунинг устига босилган кўп йўл ўзини намоён қилди. Навоий ҳазратларининг умумий аҳволи заифлашди. У хожа Шаҳобиддин Абдуллаини ёнига чорлаб, ўзидан бохабар бўлиб туришини илтимос қилди. Сўнгра отдан тушиб султон Ҳусайн миризонинг ҳузурига муқобил бўлди. Навоийни бир қўлтигидан хожа Шаҳобиддин, иккинчи қўлтигидан эса мавлоно Жалолиддин Қосим тутиб борардилар. Подшо ва Навоий кучоқлашиб кўришидилар, сўнг ҳол-

аҳвол сўрашган бўлдилар. Шу пайт Навоий бирдан беҳуш бўлиб қолди. Уни дарҳол подшонинг миҳофасига солиб Ҳирот томон олиб кетдилар. Йўлда моҳир табиблардан мавлоно Шамсиддин Гилоний ундан қон ҳам олди, лекин бундан фойда бўлмади. Эртаси куни Навоийни шаҳар ҳовлисига олиб келдилар. Табиблар бор тажриба ва имкониятларини ишга солиб, Навоийни муолажа қилдилар, аммо бу уринишлар ҳам беҳуда кетди. Ҳижрий 906 йил жумоди ал-охир ойининг 12-кунида (1501 йил 3 январда) буюк шоир, адиб, йирик давлат арбоби, ажойиб инсон оламдан ўтди.

«Номайи номий» («Атоқли нома[лар]»)

Хондамирнинг «Номайи номий» асари ҳанузгача илмий жамоатчиликка яхши маълум эмас ва шу сабабдан бўлса керак, бу асар уларнинг диққат-этиборидан четда қолиб келаётир. Тўғри, асар ҳақида қўлёзма асарлар каталогларида айрим маълумотлар келтирилган. Лекин улар жуда қисқа бўлиб, бу баёнотларни асарга берилган тўлиқ баҳо деб бўлмайди. Ваҳоланки, олимнинг бу асари ҳам зўр илмий қимматга эга. Унда Мовароуннаҳр ва Хуросоннинг XVI аср бошларидаги сиёсий ва иқтисодий ҳаётига оид шундай ноёб маълумотлар борки, улар бошқа манбаларда ва ҳатто «Ҳабиб ус-сияр» да ҳам учрамайди.

Асар қачон ва қерда ёзилганлиги маълум эмас. Унда баён этилган воқеалардан энг сўнггиси 1521—1522 йилларга оиддир. Шунга қараганда, асарни 1523—1524 йилларда, балки ундан бир оз кейин ёзилган, деб тахмин қилиш мумкин.

«Номайи номий» 9 боб (сатр)дан иборат бўлиб, қадим замонлардан то 1521—1522 йилларгача мусулмон мамлакатларида ишю илмида қалам тебратган етук олимлар ва фозил кишилар ҳақида маълумот беради. Ундан ташқари, турли табақа: подшо ва султонлар, улуг амирлар, садрлар, қозию куззотлар, шоирлар ва бошқаларга оид мактублар, подшо ва хонларнинг ёрлик ва фармонларидан намуналар, шунингдек, ёзма ва фармонларни битиш тартиб-қондалари ҳам баён этилган. (Биз бу асарнинг ЎзФА Абу Райҳон Бериуний номидаги Шарқшунослик институтида сақланаётган 801-рақамли нусхасидан фойдаландик.)

Асарнинг биричи боби подшоҳ ва хонлар, олий мартабали амирлар, садрлар, вазирлар, парвоначилар, мушшійлар ва муставфийларнинг ёзишмаларини ўз ичига олади. Бу ерда Муҳаммад Замон мирзонинг Заҳириддин Муҳаммад Бобурга, Қирмон ва Исфаҳон ҳокими Саид Асилддиннинг Бухоро хони Убайдуллахон (1533—1539) га ва номаълум бир шайхнинг (машойихи аъзам) Бадиуззамон мирзога ёзган мактублари ҳам келтирилган. Шунингдек, асарда амир Урдашоҳнинг ҳам бир мактуби бор. Булар расмий ҳужжат сифатида диққат-этиборга сазовор бўлиб, теурийларнинг Мовароуннаҳр ва Хуросондаги сўнги вакиллари Заҳириддин Муҳаммад

Бобур ва Муҳаммад Замон ҳамда кўчманчи ўзбеклар билан сафавийлар Эрон ўртасида XVI асрнинг биринчи ярмидаги етсий муносабатларни англашда муҳим ўрин тутати. Шунинг эътиборга олиб, мактубларнинг мазмунига қисқача тўхталиб ўтамиз.

Биринчи мактуб, яъни Муҳаммад замоннинг Заҳриддин Муҳаммад Бобурга йўллаган (1515) мактуби. Унда Муҳаммад Замон қуйидагиларни ёзган: «Шундай қилиб, фатху зафар сураси Мурод ойнасида жилва қилди. Агарда мазкур жой олиб ҳазратларнинг қароргоҳи бўлишга муносиб бўлса, бандага [ундан] асло қисилмиш йўқдир... Борди-ю, [он ҳазратнинг] дарё-томчиларидай [сероб] хотири ул жойга мойил бўлмаса ва унинг ҳокимлигини бирор хизматкорига берадиган бўлмаса [унда] умид шулки, мерос ва ҳақдорликда аввал турган бу бандани мазкур вилоятнинг воллийси этиб қўядилар... Қолган гапни давлат таянчи бўлган Муборизиддин Муҳаммад Боқий барлос осмон асос остонанинг ходимлари арзига етказди» (в. 15а—15б).

Исфаҳон ва Қирмон ҳокими Саид Асиллидиннинг Убайдуллахон номига юборган мактуби алоҳида қимматга эга бўлиб, ҳар икки қўшни мамлакат — Бухоро хонлиги билан Эрон ўртасида XVI асрнинг биринчи ярмидаги муносабатлар қай аҳволда бўлганлигини аниқлашга ёрдам беради. Бу мактубнинг ҳам ёзилган йили кўрсатилмаган. Лекин унинг мазмунидан 1521 йил ёзилганлигини пайқаш мумкин, чунки унда хат ёзилгандан би- йил муқаддам, 1520 йил сентябрда Туркия ҳукмдори Султон Салимнинг вафот этганлиги ва тахтга унинг ўғли Султон Сулаймон ўлтирганлиги айtilган. Хат муаллифи, яъни Саид Асиллидин ўзини «фалак ходими [бўлмиш] хоннинг давлатхоҳларидан бири» деб атайдн. Саид Асиллидин Убайдуллахонга хусусан мана буларни хабар қилади: қизилбошлар (ғозибн) зўри- бериб Мовароуннаҳрга ҳужум қилиш тараддудини кўрмоқда- лар. Бу хусусда илгари элчилар орқали ҳам хабар қилган эдик. Агар бу мудҳиш аҳвол содир бўлгудай бўлса, фитна ва фасод кучайиб кетиши мумкин. Шунинг учун ҳам бу мудҳиш аҳвол- нинг олдини олиш зарур. Мактубда яна Мовароуннаҳр қўшин- ларининг Қирмон ва Исфаҳон атрофларини талон-торож қили- ши натижасида кўп кишининг ёстиғи қуриганлиги айтилиб, Убайдуллахондан мавжуд иттифоқни яна ҳам мустаҳкамлаш учун бундан буён бундай аҳволга йўл қўймаслиги сўралган.

Номаълум шайхнинг Баднуззамон мирзога йўллаган макту- би давлатнинг оила ва мулкка бўлган муносабатлари масала- лари ана шу вақтда Шарқ мамлакатларида, хусусан, Хуросон- да қандай қўйилганлигидан маълум даражада гувоҳлик беради. Бу мактубда Маъийн деган кишининг вафот қилганлиги муно- сабати билан унинг молу мулкни давлат ихтиёрига олмай, қа- риндошларига, аниқроғи, инисининг сағир қолган болаларига қолдириш сўралган. «Диёнат ва мусулмончилик шуни тақозо қиладикки, — дейилади мактубда, — султонлик остонасининг хо-

димлари қолган молларни тасарруф қилишдан қўлларини торт-
синлар» (в. 196).

Муборизиддин Урдашоҳнинг мактубида унинг Гаржистонда қипчоқ қавми устидан ғалаба қозонганлиги ва уларни ўзига бўйсундирганлиги хусусида гап боради. Афтидан, бу воқеа 1515 йили содир бўлган.

Биринчи бобнинг садрлар билан олий ҳукмдорлар ўртасида бўлган ёзишмаларига бағишланган учинчи қисмида садр лавозимининг қачондан жорий этилганлиги ва унинг сабаблари ҳақида маълумот келтирилган. «Қомқор султонларнинг тарихларида айтилганки, — деб ёзади Хондамир, — садрлик мансаби Султон Маликшоҳ Салжуқийнинг кашфиётларидандир ва бу мансаб ихтиро қилинишининг сабаби шулки, жам [нишон] подшоҳ (Султон Маликшоҳ — Б. А.) фазлу камол аҳлининг яхши аҳволи ва ширин фароғати хусусида доимо саъй-ҳаракат кўрсатардилар, улуғ саййидлар ва марҳаматли уламоларнинг таъзим ва тақримида бағоят тиришиб, уларнинг илтимосларини зўр илтифот билан қабул қиларди. Уша аснода унинг хотирида шу маъно акс этдики, бу шарафли тоифа халойиқ тўдасидан бўлганидан муносиб кўрдик, ўзининг муҳим [ва катта] ишларини саранжом қилиш учун [улар] турклар ва [маҳаллий] ҳокимлар мулозаматига борсинлар (в. 386—39а).

Хондамир садр лавозимини кейинги ўтган ҳамма подшолар ва хонлар ҳам жорий қилганлигини айтиб, бу лавозим эгаси бўлган шахслардан энг кўзга кўринганларини қайд этиб ўтади.

Хондамир садрлардан баъзиларининг яна ҳам юқори давлат мансабларига, хусусан, соҳиб ихтиёрлик (бош вазирлик) мансабига кўтарилганлигини эслатади. «Баъзи [садр] лар, — деб ёзади Хондамир, — қадамини бу мартабадан ҳам баландроқ қўйиб, мамлакат ва мулкни бошқарувчи соҳиб ихтиёр бўлганлар» (в. 396—40а).

Асарда яна бир қанча давлат лавозимлари хусусида ҳам маълумот мавжуд. Улардан айримларига тўхталиб ўтамиз.

Парвоначи. Марказий ҳукумат ва унинг девонлари тарафидан чиқарилган фармон ва мактубларни маҳаллий ҳукмдорларга етказиб турувчи мансабдор. Хондамир парвоначилар ҳақида яна буларни ёзади: «Ҳашамат равишлик султонлар баъзан бу мансабни уч қисмга тақсим қилиб, уларнинг ҳар бирини тавончилар девони, девони мол (молия ишлари девони) ва садрлар бошлиғи (сарқори садорат) га алоҳида парвоначи тайинлаганлар. Ва кўп вақтлар [уларни] яқин қисмга бўлиб, молия девони ва садрлар бошлиғи парвоначилигини бир кишининг зиммасига юклаганлар. Ва аҳён-аҳёнда ҳар учала сарқор учун [фақат] битта парвоначи тайин қилганлар» (в. 466).

Мунишийлар. Подшо ва хонларнинг шахсий котиблари, воқеанавислари. Биринчи табақали мунишийлар кундалик воқеалар тарихини ёзиб туриш, иккинчи табақадагилар мактублар ёзиш, ва ниҳоят, учинчи гуруҳ мунишийлар фармон ва ёрлиқлар ҳозирлаш билан машғул бўлганлар. Хондамир уларни ишро

фанининг стук намояндалари деб атайди ва бу фанда зўр маҳорат кўрсатиб шухрат топган мушшайларнинг номларини ҳам қайд этиб ўтади. Улар орасида машҳур «Зафарнома» асарининг муаллифи Шарафиддин Али Яздий, атоқли муаррих ва давлат арбоби мавлоно Камолiddин Абдураззоқ Самарқандий ва Мирхондларнинг номлари ҳам кўрсатиб ўтилган. Хондамир айниқса, иккинчи ва учинчи табақага кирган мушшайларнинг зўр имтиёзга эга бўлганликларини алоҳида таъкидлайди. «Нишон ва мактублар битиш билан машғул бўлган фирқа, — деб ёзади у, — шон-шараф топганлар ва ҳаётининг кўп қисмини султонларнинг даргоҳи мулозаматида ўтказганлар».

Муставфий. Молия девонининг бошлиғи. Хондамир муставфийлар муҳим давлат мансабдорларидан эканлигини, баъзилари вазир ҳисобланганлигини айтади: «Бу тоифанинг баъзилари фозиллардан [бўлиб], иншода мунтазам бўлганлар». Бундайлардан «Тарихи гузида» («Танланган солнома») ва «Нузхат ул-қулуб» («Кўнгишлар безаги») асарлари билан ном қолдирган Элхон Абу Саиднинг муставфийси Ҳамдуллоҳ Қазвиний, темирлий ҳоқонлардан султон Абу Саиднинг вазирин Афзалиддин Қирмоний ва шоҳ Исмоил Сафавий молия девонининг бошлиғи мавлоно Шамсиддин Қирмонийнинг номлари асарда зикр этилган.

Ихтисоб (мухтасиб). Диний урф-одатлар ва шарият қондаларининг мусулмонлар тарафидан бажарилишини назорат қилиб турувчи мансабдор.

Ҳофизлар. Аслида ўрта асрларда Қуръони мажидни қироат билан ўқувчи кишилар шу ном билан аталганлар. Хондамир Қуръон оятлари ва шунингдек пайғамбар сўзларини (ҳадисларини) қироат билан ўқийдиган қорилар ҳофиз деб аталганлиги ва улар шу сабабдан зўр шухрат топганлигини ҳикоя қилади.

Мубашшир. Подшо ва хонларнинг вилоятларга мунтазам юбориб турадиган мухтор вакили. Хондамир мубашширларнинг халқнинг ўрта табақасига мансублигини айтади. Шунга қараганда, мубашширлар ўша замонда қуйроқ лавозимда турганлар ҳамда хон ва подшоннинг махсус кузатувчилари бўлганлар.

Камончилар, тиртарош ва тирандозлар. Кўпроқ ҳарбийларга мансуб бўлган бу касблар шоҳ Исмоил Сафавийнинг 1522 йили чиқарган фармонида қайд қилинган. Унда камондан ўқ узинида шухрат топган бир амирнинг камончилар ва тирандозлар (ўқ отувчилар) қисмига бошлиқ қилиб тайинланганлиги айтилган. Бу шахснинг тиртарошлар (ўқ ясовчилар) ва камон ишлаб чиқарувчи усталарга ҳам бошчилик қилиши кўрсатилган.

Калонтар. Луғавий маъноси «энг катта», «энг улуғ», ва, умуман «бошлиқ» демакдир. «Номайи номий» да келтирилишича, бирон давлат муассасасининг бошлиғи ҳам шу ном билан аталган. Бу хусусда шоҳ Исмоил Сафавийнинг 1523 йил май ойида машҳур миниатюрист-мусаввир Камолiddин Беҳзодни подшо

кутубхонасининг бошлиғи (калонтари) этиб тайинлаш ҳақида чиқарган фармони диққатга сазовордир. Шуниси муҳимки, котиблар (котибон), наққошлар (наққошон), жадвал тузувчилар (жадвал кашон), риёзиёт (математика) ва бошқа аниқ фанларга оид масалаларни ечувчилар (халкор), зар билан нақш солувчилар (заркубон), ложувард (зангори) бўёқ билан ишловчилар (ложувардшуйён) ва бошқа шунга ўхшаш касб-хунар эгалари ҳам кутубхоналар ҳузурида ишлаганлар. Фикримизнинг исботи учун шоҳ Исмоил Сафавий фармонидан парча келтирамиз: «...Асрнинг подири, мусаввирлар бошлиғи, мазҳаблар етакчиси устод Камолддин Беҳзодки... оёғини хилофат ошён отонанинг мулозамати марказига маҳкам қўйиб, ҳисравона илтифот ва подшоҳона шафқат [имиз] ни тоған бўлиб, [шу боисдан] ҳукм қиламизки [уни] ҳумоюн кутубхона хизматчиларининг калонтари ва мазкур ишга тегишли бўлган ва мерос мамлакатга тааллуқли бўлган котиблар, наққошлар, жадвал тузувчилар, халкорлар, заркублар, ложувардшуйлар унга тайин ва тааллуқлидирлар» (в. 1896).

Уша йили (1523) берилган яна бир фармонда меъморлар, нажжорлар (дурадгорлар) ва бошқа сарой усталари устидан ҳам калонтар қўйилгани айтилади.

«Номайи номий» да савдогарларга тархонлик имтиёзи бериш ҳақидаги бир фармон (шоҳ Исмоил Сафавий томонидан берилган бўлса эҳтимол) ҳам мавжуд. Фармон 1522 йил 27 апрелда чиқарилган. Фармонда савдогарлар (тужжарон) ўзларининг олди-сотди ишлари билан мулку милятнинг, яъни мамлакат ва миллатнинг фаровонлигини орттираётганликлари, шу сабабдан уларнинг энг етуқларига тархонлик имтиёзлари берилганлиги айтилган. Биз фикр юритаётган фармон хожа Илёс исмли савдогар номига берилган ва унда мана бундай дейилади: «...Ҳукми ҳумоюн содир бўладки, номи зикр этилган хожа (хожа Илёс) тархон бўлган [ва] ўз мамлакатида, ҳамма жойда олди-сотди билан машғулдир. [Уни] бож, хирож, закот, тамға ва бошқа таклифотлардан, яъни [жарималардан] озод ва марфиъ ул-калам [яъни солиқ дафтарида чиқарилган] ҳисоблансин. Доруссалтанат (пойтахт) Ҳирот, унинг теварагидаги мавзелар ва бошқа ўлка ҳамда вилоятларнинг ҳокимлари, доруғалари, девоилари, бошлиқлари ундан (фармондан) бўйин товламасинлар, ундан саломий, суюғоний ва пешкаш талаб қилмасинлар... Мубашширлар, закотчилар ва тамғачиларнинг номи зикр қилинган хожадан бирор нарса олиши ёки махфий равишда талаб қилинишини манъ этсинлар ва хавф-хатарли йўллардан [ўтиш пайтида] кузатиб қўйсинлар. Кемачилар (киштибонон) ёки йўл кўрсатувчилар (рохдорон) ҳумоюн ҳукмга амал қилиб, ундан сувдан ва йўлдан ўтиш ҳақи [яъни киштибоний ва рохдорий] таъма қилмасинлар ва [уни] саломат ўтказиб, [ундан] бирор нарса талаб қилмасинлар» (в. 110 б).

XV—XVI асрларда савдогарларга тархонлик имтиёзи бериш ҳоллари Урта Осиёда ҳам бўлган. Масалан, Шайбонийхон-

нинг савдогарлар табақасидан бўлган Фозил исмли бир шахсага ана шундай ёрлиқ берганлиги маълум (Бобурнома, 103-бет). Лекин Шайбонийхон даврида ва ундан кейин ўтган шайбонийхонлар замонида савдогарлар табақасидан бўлган бирон кишига тархонлик ёрлиғи берилгани маълум эмас.

Хуллас, Хондамирнинг «Номаи номий» асари Эрон ва Ўрта Осиёнинг XVI асрдаги сиёсий, иқтисодий ва маданий ҳаётига оид қимматли маълумотларга эгадир.

Хондамирнинг чет эллардаги Шарқ қўлёмалари сақланаётган айрим кутубхоналарда бошқа асарлари ҳам бор. Булардан бири «Осор ул-мулук ва-л-анбиё» («Подшоҳлар ва пайғамбарнинг нишонлари») бўлиб, «Ҳабиб ус-сияр»нинг мухтасаридир. Бу асар афғонистонлик шарқшунос олим Гўё Эътимодийнинг айтишича, 1525 йили ёзилган.

Хондамирнинг яна бир асари «Қонуни Ҳумоюн» ёки «Ҳумоюннома» дир. Гўё Эътимодийнинг таъкидлашича, бу асар «Ҳиндистон подшоҳи Ҳумоюннинг маноқибиди бўлиб, зоҳиран унинг (Хондамирнинг—Б. А.) сўнгги асаридир. Бу асар 1530/31 йили ёзилган».

Олимнинг бизгача етиб келмаган, аниқроғи ҳали қидириб топилмаган асарлари ҳам бор. «Аҳбор ул-ахёр», «Мунтахаб ул-таворихи Вассоф» («Вассоф тарихидан сайланма»), «Ғаройиб ал-асерор» («Ғаройиб сирлар»), «Жавоҳир ул-ахбор» («Қимматли хабарлар») шулар жумласидандир.

Юқорида келтирилган фактлар ва маълумотлардан Хондамирнинг сермахсул олимлиги яққол кўриниб турибди. У ёзиб қолдирган асарлар, шубҳасиз, тарих фанига қўшилган катта ҳиссадир. Унинг бой илмий меросини ўрганиш олимларимиз олдида турган муҳим вазифалардан бири бўлиб қолмоғи лозим.

ЎЗБЕКИСТОНДА XVI—XVIII АСРЛАР ТАРИХИЙ МАНБАЛАРИНИ ЎРГАНИШНИНГ БАЪЗИ БИР ЯҚУНЛАРИ

Мақола ўзбек халқининг ҳали жуда кам ўрганилган, аммо муҳим воқеаларга бой бўлган тарихини, яъни XVI—XIII асарлардаги тарихини чуқур таҳлил қилиш вазифаларига бағишланади. Ушбу даврнинг аҳамияти шундаки, у ўзбек халқининг, Ўзбекистоннинг тараққий этишида муҳим давр ҳисобланади.

Маълумки, тарихда ҳар қандай масалани аниқ тарихий материалсиз, манбаларсиз чуқур ва атрофлича ўрганиб бўлмайди. Бу борада медисвистлар (ўрта аср тарихини ўрганувчи мутахассислар) маълум қийинчиликларга дуч келадилар, chunki илмий тадқиқот олиб бориш учун зарур бўлган материаллар узоқ ўтмишда, турли тилларда ёзилган қўлёмза асарларнинг варақларида сочилиб ётибдики, уларни битта-битталаб териб олиш, бир-бирлари билан солиштириш ва шундан кейингина илмий хулоса чиқариш лозим бўлади. Яна шуниси ҳам борки, ўша ёзма асарларнинг ҳаммаси ҳам илмий тавсиф этилган ва

махсус каталогларда чоп этилган деб айта олмаймиз. Уларнинг айримлари эса ҳали қўл теккизилмай, қўлёзма асарларни сақлашга мослаштирилмаган кутубхоналарда ўз ҳолича ётибди.

Аммо шуни алоҳида қайд қилиш лозимки, қўлёзмаларни ўрганиш соҳасидаги аҳвол бундан 60—70 йил аввалгига қараганда анча яхшиланган, албатта. Энг муҳими шуки, улар асосан бир жойга жамланган, уларни илмий ўрганиш, сақлаш ва система-лаштириш бирмунча йўлга қўйилган.

Аср бошида бу қандай аҳволда эди? У пайтларда қўлёзма китоблар ва тошбосма асарлар сочилган ҳолда ҳар ер-ҳар ерда сақланар эди. Улар асосан Тошкент, Самарқанд, Хива, Қўқон, Андижон ва бошқа шаҳарларда, кўпинча хусусий кишилар қўлида сақланган. Уларни бир ерга, чунончи Тошкент Давлат Халқ кутубхонасида (1870 йилда таъсис этилган) жаъм этиш 1933 йилдан, яъни Халқ Комиссарлари Кенгашиининг 1933 йил 25 апрелда чиқарган «Республика қўлёзма фондларини бирлаштириш тўғрисида» ги қароридан кейин бошланган эди. Натижада кутубхонанинг қўлёзма фонди 1933 йилда (1930 йилларда 1025 та қўлёзма бор эди) 3300 тага етди.

Шарқ қўлёзмаларини тадқиқ этиш институтининг ташкил этилиши (1943 йил 3 ноябрь) нафақат қўлёзма ва тошбосма асарларни сақлаш, балки уларни чуқур илмий тадқиқ этиш ишига йўл очиб берди. Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институтининг қўлёзмалар фонди эндиликда нафақат мамлакатда, балки бутун дунёда йирик фондлардан бирига айланди. Бу илм-гоҳда Шарқ (араб, форс, турк) тилларидаги 18 минг жилдга яқин қўлёзма асарлар, 18 минг жилддан кўпроқ тошбосма асарлар ҳамда 3500 дан зиёд акт ва ҳужжатлар сақланиб келинмоқда. Бу асарлар Ўрта Осиё халқларининг ақл-заковатини ўзида акс эттирган, тахминан минг йиллик тарихга эга бўлган асарлардир.

Гарчи ёзма манбаларни ўрганиш ва илмий тадқиқ этиш билан бир пайтда уларни системалаштиришга аллақачон киришилган бўлса-да, афсуски, бу муҳим иш анча сусткашлик билан олиб борилмоқда.

Маълумки, 1889 йилда Е. Ф. Калнининг 126 та қўлёзма асар тавсифини ўз ичига олган «Туркистон Давлат кутубхонасида сақланаётган форс, араб ва турк тилларидаги қўлёзма китоблар» номли кичик каталогини (75 саҳифадан иборат) босиб чиқди. Аммо бу соҳада илк тажриба узоқ вақтгача давом этмади. Шунингдек, А. А. Семёновнинг «Бухоро Марказий кутубхонаси тарих бўлимидаги қўлёзмалар каталогини» (Тошкент, 1925 йил), «Ўрта Осиёдаги ўзбеклар тарихига оид форс тилидаги адабиётлар» (Тошкент, 1926 йил), «Ўрта Осиё Давлат университетининг Бош кутубхонасида сақланаётган форс, араб ва турк тилларидаги қўлёзмалар тавсифи» (Тошкент, 1935 йил) ҳамда Б. С. Сергеевнинг А. Э. Шмидт таҳрири остида нашр этилган «В. Л. Вяткиннинг ЎзССР Давлат Халқ кутубхонасида сақланаётган Шарқ қўлёзмалари рўйхати» («ЎзССР Давлат

Халқ кутубхонаси асарлари». Тошкент, 1935, 60—91-бетлар) каби нашрлар ҳали унча тўлиқ ва мукамал эмас эди.

1944 йилдан бошлаб Шарқшунослик институти фондида сақланаётган қўлёзма китобларни илмий тавсифлаш иши катта режалар билан бошланди. Бу вақтда институт ходимларининг сони Москва ва Ленинграддан келган юқори малакали мутахассислар (А. Н. Колонов, И. Д. Миклухо-Маклай, О. И. Смирнова, В. И. Беляев, К. Б. Старкова, А. С. Тверитинова ва ҳ. к.) ҳисобига бирмунча ўсган эди. 1952 йилдан бошлаб «ЎзССР ФА Шарқ қўлёзмалари каталоги» нашр этиб келинмоқда. Бундай мураккаб ишнинг бошида улкан шарқшунос олим, профессор А. А. Семёнов турган эди. Унинг вафотидан (1958) кейин эса бу ишни унинг шогирди ва яқин дўсти Д. Ф. Вороновский давом эттирди. 1952 йилдан бери ўтган давр мобайнида 9000 га яқин қўлёзма асар илмий тавсиф этилиб, каталогнинг 7574 асар ҳақидаги маълумотларни мужассамлаштирган ўн бир жилди нашр этилди. Бу, албатта, Ўзбекистон шарқшуносларининг катта ютуғи ҳисобланади. Аммо бу ҳали қилиниши лозим бўлган ишларнинг ярми ҳам эмас.

Авваламбор, шунини айтиш керакки, 40—50-йилларда қўлёзмаларни каталоглаштириш ва системага солиш борасидаги мунтазам ишлар кейинчалик анча сустлашиб кетди. Аввалги яхши кетаётган ишни давом эттириш ўринга кимларнингдир ташаббуси билан кейинги 10—15 йил мобайнида илгари нашр этилган каталоглар асосида мавзу каталоглари тузишга киришилди. Бу ҳали тажрибада кўрилмаган воқеа. Бундан ташқари, каталогларимиз айрим камчиликлардан ҳам ҳол эмас. Каталогларни тузиш ишларининг ташаббусчиси ҳамда унинг илк муҳаррири А. А. Семёновнинг сўзлари билан айтганда, «айрим қўлёзмалар тўлиқроқ, батафсилроқ, бошқалари эса шунчаки умумий тавсиф этилган». Бу ҳол, албатта, тадқиқотчини анча довдиратиб қўяди; у тегишли, зарур маълумотларни ололмайди. Камчиликлардан яна бири шуки, тавсифларда асарнинг бошланиши ва охири кўрсатилмаган. Айрим ўринларда эса муаллифи номаълум асарларнинг номи тўғри аниқланмаган бир ҳолда тўғри келгани ёзиб юборилаверган. Шунинг учун ҳам қўлёзмаларни тавсиф қилиш ва каталогларни нашр қилиш ишида қатъий чораларни кўрмоқ лозим. Қези келганда шунини айтиш керакки, институтнинг жуда катта тошбосма китоблар фондига ўрганиш эса мутлақо қониқарсиз.

XVI—XVIII асрлардаги тарихий асарларни ўрганишнинг аҳволи тўғрисида гаширганда, шунини алоҳида қайд этиш лозимки, Ўзбекистон ФА Шарқшунослик институтининг қўлёзмалар фондида Урта Осиё ва у билан қўшни бўлган хорижий Шарқ мамлакатларининг тарихига оид материалларга бой қўлёзма асарлар кўп. Улар ичиде, айниқса, Абдуллоҳ ибн Насруллоҳнинг «Зубдат ул-асар» китоби, номаълум муаллифнинг «Таворихи гузида, нусратнома» асари, Қамолиддин Биноийнинг «Шайбонийнома», Мирза Муҳаммад Ҳайдарнинг «Тарихи Ра-

шидий», Фазлуллоҳ ибн Рузбехоннинг «Меҳмонномаи Бухоро», Масъуд ибн Усмон Кӯхистонийнинг «Тарихи Абулхайрхоний», Ҳофизи Табиш Бухорийнинг «Шарафномаи шоҳий» (кўпроқ «Абдуллонома» номи билан машҳур), Муҳаммадёр ибн Араб Қатағоннинг «Мусаххир ал-билод», Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор», Абулғозихоннинг «Шажарайи турк», Хўжа-қулибек Балхийнинг «Тарихи Қипчоқхоний», Муҳаммад Вафо Қарманегийнинг «Тухфат ул-хоний», Муҳаммад Яъқубнинг «Гулшан ул-мулук», мулла Шариф ва мулла Ибодуллоҳнинг «Тарих-и амир Ҳайдар», хожа Самандар Термизийнинг «Дастур ул-мулук», Муҳаммад Амин Бухорийнинг «Муҳит ут-таворих» асарлари диққатга сазовордир. Ўзбек халқининг шаклланиши ва этник тарихини ўрганишда ҳажм жиҳатдан кичик бўлса-да, ўзида бой фактик материалларни мужассамлаштирган «Насабномаи ўзбек», «Асомийи наваду ду фирқайи ўзбек» ва «Зикр таълод подшоҳони ўзбек» каби асарларнинг аҳамияти ҳам гоят каттадир.

Ўрта Осиёнинг ўша даврдаги ижтимоий-иқтисодий ва маданий ҳаётини ўрганиш ва тадқиқ этишда турли эсдаликлар, тазкиралар, яъни шоирларнинг таржимаи ҳоллари, пақшбандия, яссавия, кубравия ва бошқа дарвешлик тариқатлари кўзга кўринган арбобларининг маноқиблари гоёт муҳим аҳамиятга эга. Чунончи, Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг «Бобурнома», Зайнуддин Восифийнинг «Бадоеъ-ул-вақоъ», хожа Ҳасан Нисорийнинг «Музаккир ул-аҳбоб», Мутрибийнинг «Тазкират уш-шуаро», Муҳаммад Бадий Самарқандийнинг «Музаккир ал-асҳоб», хожи Абулбақонинг «Жомеъ ул-мақомат», Абулаббос Муҳаммад Толибнинг «Матлаб ут-Толибин», Бадруддин Қашмирийнинг «Равзат ар-ризвон ва ҳадикат ул-ғилмон» каби асарлари шулар жумласидандир.

Кўриб турибсизки, Ўрта Осиёнинг ўрта асрнинг охирларидаги тарихини ёритиб берувчи асарлар анчагина. Аммо Ўрта Осиё халқларининг ана шу даври тарихи ҳамда Русия томонидан Ўрта Осиёнинг забт этилиши тарихи нисбатан анча кам ўрганилган ва тадқиқ этилган.

Хўш, ҳозирги кунда ана шундай ноёб асарлар тадқиқ этилишининг умумий аҳволи қандай? Уларни чоп этиш ишлари қай аҳволда? Ўрта Осиё халқлари тарихига оид асосий манбаларни ўрганиш ва тадқиқ этиш иши уларни илмий тавсифлаш ва каталоглаштириш жараёнида бошланган эди. А. А. Семёнов тарихий асарларни таржима қилиб, чоп этишнинг ҳам ташаббускори бўлган эди. Тахминан ўн йил ичида XVII—XVIII асрларга оид бир қатор қўлёзма асарлар, чунончи, «Тарихи Муқимхоний», «Убайдуллонома», «Тарихи Абулфайзхон» асарлари олим томонидан зарур изоҳлар билан рус тилида нашр этилди. А. А. Семёнов томонидан «Тарихи Амир Ҳайдар» ҳам таржима қилинган эди, аммо нимагадир бу подир асар нашр этилмай қолиб кетди. Агар «Тарихи Муқимхоний»да Ўрта Осиёнинг XVII асрдаги тарихи баён этилган бўлса, «Убайдуллонома» да

Бухоро хонлигининг Субхонқулихоннинг ўгли ва тахт вориси Убайдуллахоннинг (1702—1711) ҳукмронлиги давридаги сиёсий тарихи мукаммал баён этилади. «Тарихи Абулфайзхон»да эса Бухоронинг аштархонийлар сулоласининг сўнгги намояндalarидан Абулфайзхон (1711—1747) нинг охириги 14 йилги ҳукмронлиги давридаги сиёсий тарихи мукаммал баён этилади. «Тарихи Абулфайзхон» да эса Бухоронинг аштархонийлар сулоласининг сўнгги намояндalarидан Абулфайзхон (1711—1747) нинг охириги 14 йилги ҳукмронлиги давридаги тарихи ўз аксини топган. Шунга ўхшаш асарлар орасида аштархонийлар сулоласининг инқироzi ва мангитлар сулоласининг бошланиши тарихига оид Муҳаммад Вафо Карманагийннинг «Тухфатул-хоний» ҳамда Муҳаммад Амнининг ҳажм жиҳатидан унча катта бўлмаган, аммо бой материал жамланган «Мазхар ул-аҳвол» асарлари диққатга сазовордир. Сўнгги асар ягона нусхада бўлиб, Шарқшунослик институти қўлёзмалар фондида 1936 рақами билан сақланмоқда. А. А. Семёнов умрининг охирида яна бир муҳим асар — «Тухфат ул-хоний» нинг таржимасига киришган эди. Аммо кўп ўтмай бу иш тўхтаб қолди. «Мазхар ул-аҳвол» устида шогирдимиз М. Қаримова катта илмий иш олиб борди. Ушбу асар нашрга тайёрланган бўлса-да, ҳалигача чоп этилмаган.

Ўрта Осиё феодал жамияти тарихининг етарли даражада ўрганилмаётганлигининг яна бир сабаби муассаса ва идораларнинг махсус фондларида тахланиб ётган турли-туман ҳужжатларини ўрганиш иши ҳам ёмон аҳволда эканлигидадир. Бу ишни қилмай туриб, феодал давлатларнинг маъмурий тузилиши, идора ва маҳкамалари, турли мансаб эгаларининг маъқеи, ҳуқуқ ва вазифалари, олиқ-солиқ ва уни йиғиш тартиби каби масалаларни ўрганиб бўлмайди. Идора ишларининг юритилиши тартибини тадқиқ этишда XVIII аср охирида ўтган бухоролик мансабдор Мирзо Бадиъ девоннинг «Мажмаъ ул-арком» («Рақамлар мажмуи») асари кўпдан бери шарқшунос олимларнинг диққат-эътиборини тортиб келмоқда. Мазкур асарда Бухоро хонлигининг маъмурий-молиявий тузилиши тўғрисида фикр юритилади. «Мажмаъ ал-арком» Шарқшунослик институтининг катта илмий ходими А. Б. Вильданова томонидан махсус ўрганилиб, зарур изоҳ, сўзбоши ва бошқа тадқиқотлар билан қўшиб чоп этилди.

Бухоронинг XVI—XVIII асрлардаги тарихини, унинг ижтимоий-иқтисодий аҳволини ўрганишда Ибодуллахожа ибн Орифхожа Бухорийнинг «Китоб дар таҳқиқ арозийи ушрия ва хирожия» («Ушрий ва хирожий ерларни таҳқиқ этиш ҳақида рисола») асари қимматбаҳо манба бўлиб ҳисобланади. Мазкур асарни Шарқшунослик институтининг катта илмий ходими, марҳум Абдуллажон Жувономардиев ўзбек тилига таржима қилган эди, лекин таржима хомаклигича қолиб кетди, бевақт ўлим олимга бу муҳим ишни охирига етказишга имкон бермади.

Хуллас, XVII—XVIII аср тарихига оид қўлёзма асарларни

ўрганни ва нашр этиш иши бир қадар йўлга қўйилган. Аммо бу фикрни шайбонийлар даврига оид асарларга нисбатан айтиб бўлмайди. Тўғри, бу даврга оид қатор асарлар, чунончи, «Таворихи гузида, нусратнома», «Меҳмонномаи Бухоро», «Шарафномаи шоҳий»нинг икки жилди нашр қилинган. Аммо олдинда қилиниши лозим бўлган ишлар ҳали кўп. Биринчидан, юқоридан тилга олинган асарларнинг ҳаммасини ҳам тўла-тўқис амалга оширилган нашр деб бўлмайди. Масалан, «Меҳмонномаи Бухоро» қисқартirilган ҳолда нашр қилинган. «Таворихи гузида, нусратнома»нинг эса фақат таъкидий матни чоп этилган. Тарихчи олимлар бундай ноёб асарнинг биронта Оврупо тилига таржима қилинган тўла нусхасига эга эмаслар. «Шарафномаи шоҳий» Ўрта Осиё, Қозоғистон ва қўшни хорижий мамлакатларнинг XVI асрдаги тарихи бўйича тенги йўқ асар ҳисобланади. Бу асар ўтган асрдан бери шарқшунос олимларнинг диққат-эътиборини қозониб келяпти. Чунончи, В. В. Вельяминов-Зернов ва Л. А. Зиминлар уни рус тилига таржима қилишга уриниб кўришди. Лекин уларнинг орзулари амалга ошмай қолди. Мазкур асарни тадқиқ қилган кишилардан яна бири йирик шарқшунос олим И. И. Умняков эди. Олим мазкур асарнинг 17 та нусхасини чуқур ўрганиб чиқиб, унинг XVI асрдаги Ўрта Осиё тарихини ўрганишда муҳим ўрин тутишини айтади. «Шарафномаи шоҳий»ни тадқиқ қилиш ишига таниқли ўзбек шарқшуноси, марҳум Содиқ Мирзаев ҳам катта ҳисса қўшди. Олим қарийб ўн йил давомида ушбу асарнинг ўзбек тилига таржимаси билан шуғулланиб, бу ишни 1951 йилда охирига етказди. Аммо таржима нима учундир олим ҳаётлик чоғида чоп этилмай қолди. Шарқшунослик институти раҳбарияти 1961 йили С. Мирзаевнинг таржимаси қўлёзмасини кўриб чиқиб, нашрга тайёрлаш ишини бизга топширди. Қўлёзмани кўриб чиқиш жараёнида унинг қўйидаги камчиликлари кўзга ташланди:

1) Таржима, айниқса биринчи мақола, таржимоннинг ўзи эътироф этганидек, «дабдабали иборалардан холи этилган», яъни асарнинг оғир услуби бир қадар соддалаштирилган.

2) Айрим сўзлар, баъзан эса бутун-бутун иборалар, баён этилаётган воқеалар мазмунига путур етказмайдиган шеърӣй парчалар тушириб қолдирилган.

3) Таржима асарнинг фақат бир нусхаси (ЎзФА ШИ қўлёзмалар фонди, № 2207) асосида амалга оширилганлиги сабабли уни бошқа нусхалар: Санкт-Петербург, Озарбайжон ва Тожикистонда сақланаётган қўлёзма нусхалар билан солиштириганда Тошкент нусхасининг тўлиқ эмаслиги, баён этилган воқеалар 1583 йилгача бўлган воқеаларининга ўз ичига олганлиги, аслида эса асар 1589 йил воқеаларини ҳам ўз ичига олганлиги маълум бўлди. Асарнинг катта бир бўлими: шайбонийлар билан сафавий ҳукмдорлар ўртасида Хуросон учун олиб борилган курашлар, Абдуллахоннинг Бадахшон билан Қўлобни забт этганлиги ҳақидаги воқеалар таржима қилинмай қолиб кетган.

С. Мирзаев таржимасининг қўлёзмаси устида иш олиб бо-

риш жараёнида мазкур камчиликлар ҳисобга олинди ва имкони борича улар бартараф этилди. Бир сўз билан айтганда, «Шарафномаи шоҳий»нинг ўзбекча нусхаси камини томонидан (А. Жувонмардиев, Р. Гофурова, М. Хўжаева ҳамда Ю. Ҳакимжоновлар иштирокида) 1968 йилда тўрт жилд қилиб нашрга тайёрланди. Аммо, бахтга қарши, ҳозиргача ушбу асарнинг фақат I ва II жилдлари (1966, 1969) чоп этилган. Асарнинг III—IV жилдлари эса ҳанузгача қўлёзма ҳолида нашр қилинмай ётибди. Кейинги жилдларни нашр этиш республиканинг ўша пайтдаги раҳбариятининг тарихга вувльгар-социалистик қарашларининг натижасида тўхтатиб қўйилган эди. Ўзбек тилига қилинган таржима билан бир қаторда Санкт-Петербургда мазкур асарнинг рус тилига таржимаси устида ҳам иш олиб борилмоқда ва ҳозир унинг I—II жилди нашр қилинди.

XVI аср Урта Осиё тарихини ўрганишда Мирзо Муҳаммад Ҳайдарнинг «Тарихи Рашидий» номли машҳур асари ҳам бағоят катта аҳамиятга эга. Мазкур асарнинг рус тилига қилинган таржимаси 1988 йили тайёрланган эди, аммо ҳанузгача чоп этилгани йўқ. Кўриниб турибдики, бизда XVI асрга оид ноёб асарларни ўрганиш ва нашр этиш борасида маълум даражада иш қилинди. Аммо буни ҳали қониқарли деб бўлмайди. Мирхонд ва Хондамирларнинг «Равзат ус-сафо» ва «Ҳабиб ус-сияр» номли катта асарлари, Абдуллоҳ Насруллоҳийнинг «Зубдат ул-асар», Қамолиддин Биноийнинг «Шайбонийнома», Маъсуд ибн Усмои Кўҳистонийнинг «Тарихи Абулхайрхоний», Муҳаммадёр ибн Араб Қатағоннинг «Мусаххир ал-билод» ва Маҳмун ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» каби ўнлаб ноёб дурдона асарлар ҳали таржимасиз қолиб келмоқда. Ваҳоланки, бу асарлар Урта Осиёнинг XVI асрдаги ижтимоий-сиёсий тарихини ўрганишда муҳим ўрин тутаяди.

Кейинги йилларда Ўзбекистон халқлари тарихига оид асарлар асосида монографик тадқиқотлар яратиш устида иш бошланди. Ҳозиргача айрим китоблар ҳам чоп этилади. Бу иш, шакшубҳасиз, қўлёзма асарларни илмий жамоатчиликка тезроқ етказиб бериш ишини бирмунча тезлаштиради.

ЎЗБЕКЛАРНИНГ ЭТНИК ТАРИХИНИ УРГАНИШДА ҚЎЛЁЗМА МАНБАЛАРНИНГ РОЛИ

Иморатини, у хоҳ катта бўлсин, хоҳ кичик, пойдеворсиз қуриб бўлмаганидек, тарихни ҳам манбаларсиз яратиш бўлмайди. Айниқса узоқ ўтмиш ҳақида ёзиш қийин. Сабаби шуки, орада жуда катта вақт ўтган. Бу биринчидан. Иккинчидан, ўша ўтмиш ҳақида жуда кам маълумот сақланган. Археолог олимларимиз узоқ ўтмишдан қолган осору-атиқаларни тадқиқ этишда кейинги 30 йил ичида озми-кўпми муваффақиятларни қўлга киритдилар. Лекин, барибир, Ўзбекистон ҳудуди археологик жиҳатдан ҳали етарли даражада ўрганилди, деб айта олмаймиз. Улуғ аجدодларимизнинг ҳаёти ва ижтимоий фаолиятдан

сўзлаб бериш мумкин бўлган жуда кўп моддий ёдгорликларнинг жуда катта қисми ҳамон она замин қаърида ястаниб ётибди. Маънавий бойликларимиз, яъни ота-боболарнинг ақл-заковати билан битилган қўлёзма асарлар ҳад-ҳисобсиз бўлган. Лекин уларнинг катта қисмини уруш-талашлар, 20—30-йиллари амалга оширилган «маданий инқилоб» ва 30—50-йиллар ичида бўлган қатагонлар олиб кетди. Сара китобларимиз Русия ва бошқа хорижий мамлакатларга ташиб кетилди. Бу ҳам етмагандай, биз қарийб 130 йил мобайнида чоризм ва большевизм асоратига тушиб қолдик. Ўлкамизни босиб олган бу тузум бизларнинг тарихимизни унуттириш учун қўлидан келган ҳамма нарсани қилди...

Мана энди миллий мустақиллигимиз қўлга киритилган кунлар ҳам етиб келди. Бой ва кўҳна тарихимизни тиклаб олиш имкониятига ҳам эга бўлдик. Лекин бой бериб қўйилган 130 йилнинг ўрнини тўлдириш осон бўлмаса керак. Бунинг учун олимларимиз, қўйингки, барча зиёлилар бир бўлиб кўп меҳнат қилишимизга тўғри келади.

Асосий мақсадга кўчадиган бўлсак, тарихий манба дейилганда авваламбор шунини айтиш керакки, уларнинг турлари кўп. Асосан у икки турга: моддий ва маънавий манбаларга бўлинади. Моддий манбаларга қадим-қадим замонларда одамлар истиқомат қилган манзилгоҳлар, уларнинг мазорлари, кўҳна шарҳлар, мудофаа иншоотлари, қасрлар ва уларнинг қолдиқлари, ўша жойлардан топилган меҳнат қуроллари, уй-рўзғор буюмлари, зеб-зийнат ашёлари, олтин, кумуш ва мис танга-чақалар, қадимги суғориш иншоотларининг қолдиқлари, шунингдек, ибтидоий одамлар ва ҳайвонларнинг қоя тошларга ўйиб ишланган суратлари, тош ва бошқа қаттиқ предметлардаги ёзувлар кирадн. Маънавий манбалар туркумига эса ўша узоқ ўтмишдан қолган қўлёзма асарлар ҳамда одамларнинг туриш-турмушига урф-одатларини ўзида акс эттирувчи турли-туман ашёлар, шунингдек одамларнинг онгида сақланиб қолган узоқ одатлар ва анъаналар кирадн.

Хулласи калом, табиат ва жамиятнинг ўтмиши ҳамда кечмиши билан боғлиқ бўлган ҳар бир нарса тарихий манба ҳисобланади. Бу манбаларсиз, уларни топиб, атрофлича таҳлил қилмай туриб, ўтмиш билан боғлиқ тарихий масалаларни ҳал қилиб бўлмайди. Мисол тариқасида ибтидоий одамлар тарихини олиб кўрайлик. Маълумки, Ерда ҳаёт пайдо бўлганига кўп бўлди. Археолог ва антрополог олимларнинг маълумотларига кўраганда, энг қадимги ибтидоий одамлар бундан икки миллион йил муқаддам пайдо бўлганлар. Ҳозирги замон одамлари тинчликдаги кишилар эса тош даврининг юқори босқичида, яъни милоддан аввалги 30—10 минг йилликлар орасида шаклланган. Уларда фикр-мулоҳаза юритиш қобилиятининг пайдо бўлиши ва ривож топишига қадар эса кўп замонлар кечди. Хўш, бу одамлар қандай ҳаёт кечирганлар? Уларнинг ижтимоий-иқтисодий ва маънавий ривожланиш тарихи қандай кечган? Бу савол-

ларга фақат улардан қолган меҳнат қуроллари ва юқорилда тилга олинган бошқа ашёвий далилларни ўрганиш билангина жавоб топиш мумкин. Буни ўрганиш ва аниқлашда тарих фанининг асосий ва муҳим тармоқларидан бўлган археология ва манбашуносликнинг роли ниҳоятда каттадир.

Ёки тарихимизда катта муаммо бўлиб келаётган ўзбек халқининг келиб чиқиши ва халқ бўлиб шаклланиши масаласини олиб кўрайлик. Бу масала, маълумки, кўп вақтлардан бери нафақат илмий жамоатчиликни, балки бутун халқимизнинг диққат-эътиборини ўзига тортиб келмоқда. Йирик тарихчи олимлардан Н. А. Аристов, А. Ю. Якубовский, П. П. Иванов, Х. Вамбери, Х. Ховорс, М. П. Пельо, М. А. Чапличка ва бошқаларнинг бу хусусда маълум фикрлари бор. Лекин фикрлар ҳар хил, аммо қатъий бир фикр йўқ. Қисқаси, аллақачонлар ечилиши лозим бўлган бу муҳим масала ҳанузгача муаммолигича қолиб келмоқда. Бу масалани узил-кесил ҳал қилиш учун ўтмишдан қолган барча ёдгорликларни, археологик топилмаларни ҳам, қадимий афсоналар, қиссалар, ривоятларни ҳам, шунингдек хитой, араб, форс ва туркий тилларда битилган ва бизнинг замонамизгача етиб келган барча ёзма ёдгорликларни ҳам қунт билан атрофлича ўрганиш ва таҳлил қилиш талаб қилинади. Бунинг учун етук археологлар, антропологлар, тилшунос ва адабиётшунослар, тарихчилар, биографлар, шунингдек Шарқ тиллари ва қўлёзма манбаларни яхши билган олимларнинг илмий уюшмасини тузиш ва уюшма ишига ҳар тарафлама ёрдам бериш талаб қилинади.

Туркистон замин, шунингдек Ўзбекистон ҳам кўҳна ўлкалардан ҳисобланади. Шундай экан, туркистонликларнинг тарихи ҳам қадимийдир. Ўзбек халқи, баъзи валлакатлар ўйлагандай, кеча пайдо бўлган халқ эмас. Туркистон заминнинг тарихи қанча бўлса, ўзбек халқининг тарихи ҳам шунча. Хоразм ва Сурхон воҳасида, Шош (Тошкент) ва Фарғона ўлкаларида олиб борилаётган археологик кузатишлар ва тадқиқотлар Ўзбекистонда милoddан аввал, аниқроғи IV—II минг йилликлар орасида инсон истиқомат қилганлигини кўрсатади. Археолог олимларимиз Хоразм, Сурхондарё, Самарқанд, Тошкент ва Фарғона вилоятларида олиб борган археологик кузатишлар натижасида узоқ аجدодларимизнинг ижтимоий ва маданий турмуши қай даражада кечганлиги ҳақида жуда катта ва қимматли маълумотлар тўпладиларки, улар ўзбек халқининг шаклланиш тарихини ўрганишда қимматли манбалардан бири родини ўтайди.

Ушбу мақсадда ўзбекларнинг келиб чиқиш тарихини ўрганишда ўтмишдан қолган қўлёзма ва чоп этилган нодир асарларнинг роли ва ўрни ҳақида қисқача фикр юритмоқчимиз. Авваламбор, шунини айтмоқчиманки, ўзбекларнинг аجدодлари бўлган ва Туркистон заминда истиқомат қилган уруғ, қабила ёки элатлар ҳақидаги мазкур асарларда учрайдиган маълумотлар муайян бир китобда ёки бобда келтирилмаган. Бу маълумотлар бутун асарининг у ер-бу ерида «сочилиб ётибди». Улардан

бирор керакли маълумотни топиб олиш учун бутун асарни бошидан охиригача диққат билан ўқиб чиқиш ва бу маълумотларни худди бошоқ тергандай битталаб териб олишга тўғри келади. Шунингдек, бу маълумотлар жуда қисқа бўлиб, аниқ бир масала юзасидан келтирилган маълумот бошқа асарларда учрайдиган маълумотга тамоман зид бўлиши ҳоллари ҳам учраб туради. Демак, узил-кесил бирон фикрга келишдан аввал бир эмас, балки бир неча асарни диққат-эътибор билан ўқиб чиқиш, уларда келтирилган маълумотларни синчиклаб бир-бирига солиштириш ва уларни танқидий нуқтаи назар билан ўрганиб баҳолашга тўғри келади.

Қадим замонлардан Амударё (унинг қадимий турквийча номи *Укуз*) ва Сирдарё (қадимий номи *Ҳашрат ёки Инжу Укиз*)¹ оралигида, унинг шимоли-шарқий ва қисман жануб тарафларида истиқомат қилган саклар, массагетлар, тохарлар (Хитой солномаларида юэчжи), қонғилар, узлар ҳамда усунлар ўзбек, туркман, қозоқ ҳамда қирғиз халқларининг узоқ аجدдларидирлар. Улар кейинчалик истиқомат қилиб турган воҳалар номи билан хоразмийлар, бақтрияликлар, сўғдийлар, шошликлар ва паркана (Фарғона) ликлар деб аталдилар. Булар ҳақидаги маълумотлар қадимги Юнонистон ва Рим тарихчиларининг асарларида, қадимги Эрон манбаларида, Муғ қалъаси (Тожикистон)да топилган сўғдий тилидаги ҳужжатларда, шунингдек, Кайюмарс, Жамшид, Сиёвуш, Афросиёб, Кайхусрав ҳақидаги афсоналарда, Аморт ва Спаретра, Тўмарис, Широқ қиссаларида кўплаб учрайди.

Мисол тариқасида қадимги юнон манбаларини олиб кўрайлик. Геродот (милоддан аввалги 490 ва 480 йиллар ўртаси — 425 йиллар), Страбон (милоддан аввалги 63—28 йиллар), Эфор (милоддан аввалги 405—330 йиллар), Дионисий (милоднинг II асри) каби тарихчи ва жўғроф олимларнинг асарларида саклар ва массагетлар ҳақида, хусусан уларнинг аниқ яшган юртлири, урф-одати ва туриш-турмуши ҳақида ўта қимматли маълумотлар келтирилган. Масалан, Эфорнинг «Умумий тарих» деб аталган 30 жилдлик асарида мана бу сатрларни ўқиймиз: «Қўйбоқар саклар скифлар таркибига кирувчи қабилалардан. Улар соддадил кўчманчилар тонфасидан бўлиб, дон етиштириладиган Осиеда истиқомат қиладилар. Саклар бир жойдан иккинчи бир жойга араваларда кўчиб юрадилар ва бия сути билан тирикчилик ўтказадилар». Ёки Клавдий Эллиан (тахм. милоднинг III аср охири — тахм. 244 йиллар)нинг кўп жилдлик «Турли-туман ҳикоялар» асарида келтирилган мана бу маълумотни олиб кўрайлик: «Саклардан бирон киши бир қизга уйланмоқчи бўлса, биринчи навбатда у билан пойгада кураш тушмоғи лозим. Борди-ю, йигит курашда енгилиб қолса, тамоман қизнинг ихтиёрига ўтади, асири ва қулига айланади.

¹ Қадимги юнон олимлари ва ёзувчилари ўз тилига мослаштириб, Амударёни Оксус, Сирдарёни бўлса Яксарт деб атаганлар.

Йигит фақат голиб келган тақдирдагина қизга уйланиши мумкин». Ҳар икки тарихчи келтирган бу маълумотларнинг аса маъносини тушуниш қийин эмас. Эфор кўчманчиларнинг турмуш тарзидан муҳим бир лавҳа келтирган бўлса, Клавдий Эллиан сакларнинг урф-одатидан қимматли бир фактни келтирган. Сакларнинг ўша одати қозоқларда ҳозиргача сақлавиб қолган ва «қиз қувди» деб аталади. Қадимий юнон ва Рим олимларининг асарларида шунга ўхшаш маълумотларни кўплаб учратиш мумкин. Юқорида номи зикр этилган Страбоннинг 17 китобдан иборат «Жўтрофия» деб номланувчи асарида, шунингдек милоддан аввалги I аср охири ва милоднинг бошларида ўтган Помпей Трог (милоддан аввалги I — милоднинг I асрлари) нинг 44 жилддан иборат «Умумий тарих» китобида («Филипп тарихи» деб ҳам аталади) саклар ва массагетларнинг қайси халққа мансублиги, улар истиқомат қилган ҳудуд хусусида кўп қимматли маълумотлар учратамиз. «Қаспий денгизидан бошлаб, — деб ёзади у, — скифларнинг катта қисми дэйлар¹, улардан шарқда яшовчи қисми эса массагетлар ва саклар деб аталади...». Скифлар ҳақида Помпей Трогнинг маъна бу маълумоти ҳам диққатга сазовордир. «Скифларни, — деб ёзади у, — ҳамма вақт энг қадимий халқ деб ҳисоблаб келганлар. Қадимийликда улар мисрликлардан қолишмайдилар».

Энди Шарқ тилларида битилган манбаларни олиб кўрайлик. Оташларастларнинг (бу дин милоддан аввалги VI асрда Балх билан Хоразм оралиғидаги ҳудудда пайдо бўлган) муқаддас китоби бўлмиш «Авесто» да (милоддан аввалги VI—IV асрлар орасида ёзилган) аҳамонийлар (милоддан аввалги 559—330 йиллар) ва сосонийлар (милоднинг 224—651 йиллари) асоратига тушиб қолган мамлакатлар ва халқлар, шулар қатори Туркистон замин халқлари ҳақида муҳим маълумотлар бор. Бу халқлар орасида «тур» (тхура) деб аталган халқ ҳам тилга олинади. Шу муносабат билан айтиш мумкинки, Амударё билан Сирдарё оралиғида, Хоразм ва Фарғонада, шунингдек мазкур ўлкалар билан туташ ерларда истиқомат қилган халқлар Шарқ манбаларида умумий ном билан — «турк» номи билан, улар истиқомат қилган ерлар эса «Турон» ёки «Туркистон замин» деб аталиб келинган. Абулқосим Фирдавсийнинг жаҳонга машҳур «Шоҳнома» сида ҳам «Эрон» ва «Турон» атамалари кўп бор тилга олинади, ҳар икки мамлакат ўртасидаги муносабатлар ҳақида маълумотлар келтирилади. «Авесто» да баён этилган маълумотларга ўхшаш хабарлар сосонийлар замонида яратилган «Хвадай намак» асарида ҳам келтирилган. Маълумки, бу асар бизнинг замонидагача етиб келмаган. Унинг машҳур шоир ва таржимон Ибн Муқоффа (халифа ал-Мансурнинг амри билан 757 йили қаттиқ азоб бериб ўлдирилган) тарафидан қилинган арабча таржимаси (таржима «Сияр ал-мулук» деб аталган) ҳам сақланмаган. Лекин «Хвадай намак» Ибн ал-Қутайба

¹ Дэйлар ва дербиклар асосан ҳозирги Қорақумда истиқомат қилганлар.

(828—889) ва ат-Табарий (838—923) ларнинг асарларига манба бўлган. Лйниқса, ат-Табарий «Хвадай» намакдан кенг фойдаланган, унинг маълум қисмларини эса деярли ўзгартиривис асарига киритган.

Туркистон заминининг қадимги, хусусан араб истилосигача бўлган тарихини ўрганишда Хитой солномалари (Хань, Вэй, Суй хонадони тарихи) нинг аҳамияти бениҳоят каттадир. Бу солномаларда туркий забон қашғиллар, усуллар, юэчжилар, шунингдек фарғоналиклар, шошликлар ва бошқалар ҳақида, уларнинг туриш-турмуши ва урф-одати ҳақида қимматли маълумотлар учратамиз. Хитой солномалари ва уларнинг туркий халқларнинг этник тарихини ўрганишдаги аҳамияти ҳақида 1986 йили чоп этилган бир мақоламизда (Значение письменных источников в изучении этнической истории узбеков. Сб. «Материалы к этнической истории населения Средней Азии». Ташкент, 1986, 14—30-бетлар) махсус тўхталиб ўтганмиз.

Мамлакатимизнинг араб истилоси ва араблар ҳукмронлиги даври (VIII—IX асрнинг биринчи ярми) даги тарихи бир қатор араб, форс ва туркий тилларда битилган асарларда баён этилган. Ал-Воҳидий (747—823) нинг «Китоб ал-Мағозий» («Урушлар [тарихи] ҳақида китоб»), Аҳмад ибн Вадиҳ ал-Яъқубий (892 йили вафот этган)нинг икки жилдлик «Тарих» номи китоби, ат-Табарийнинг «Тарих ар-расул ва-л-мулук ва хулафо» («Пайғамбар, подшоҳлар ва халифалар тарихи») деб аталган йирик асари, ибн Мискавайх (1030 йили вафот этган) нинг «Китоб тажориб ул-умам» («Халқлар қисматиға тушган имтиҳон»), Абулқосим Фирдавсийнинг «Шоҳнома» си, Абу Наср Муҳаммад Утбий (961—1036) нинг «Тарихи Яминий» («Ямин уд-давла [яъни Султон Маҳмуд Ғазнавий] нинг тарихи»), Абу Санд Абдулҳай Гардизий (XI аср) нинг «Зайн ул-ахбор» («Хабарлар безаги»), йирик қомусий олим Маҳмуд Кошғарийнинг «Девону лугатит-турк» («Туркий сўзлар лугати»), шунингдек ибн ал-Асир (1160—1234) нинг «Ал-комил фи-т-тарих» («Мукаммал тарих»), Юсуф Хос Ҳожибнинг «Қутадағу билиг» и шулар жумласидандир.

Шу ва шунга ўхшаш жуда кўп асарларнинг саҳифаларида Туркистон замини ва унинг туркий халқи ҳақида қимматли маълумотлар сақланган. Масалан, ат-Табарийнинг маълумотларига қараганда, араб истилоси арафасида Балх, Бодҳиз, Хутталон, Чарғонийн, Шош ва ҳатто Бухоро аҳолисининг катта қисмини турклар ташкил этган. Бир-икки мисол келтирамиз. Ҳижрий 51 (милодий 671) йили Ахнаф ибн Қайс тарафидан Балх билан Қўҳистоннинг босиб олиниши ҳақида ҳикоя қилинган жойда (История Табари. Избранные отрывки. Перев. с арабского В. И. Беляева, Ташкент, 1987, 40—41-бетлар) бу вилоятлар аҳолисининг бир қисми турклар эканлиги айтилади. Ҳижрий 54 (милодий 674) йили Хуросон ноиб Абдуллоҳ ибн Зиёд Бухоро туманларига бостириб кирганда биринчи бўлиб турклар билан тўқнашган. «Убайдуллоҳ ибн Зиёд, — деб ҳи-

қоя қилади ат-Табарий, — Бухорода туркларни учратди. Уларнинг подшоси Қобож хотун эди» (История Табари, 44-бет). Яна ўша жойда ўқиймиз: «У [яъни Муҳаммад ибн Хафс] бундай деди: «Мен Убайдуллоҳ ибн Зиёддан жасурроқ одамни кўрмаганман. Бизга Хуросонда турк қўшини қарши чиқди...» (История Табари, 44-бет). Ат-Табарий яна ўша жойда туркларнинг Убайдуллоҳ ибн Зиёд замонида Хуросонга беш марта ҳужум қилганликларини айтади. «Тарихи Табарий»нинг айнан ўша 44-саҳифасида келтирилган маъна бу маълумот ҳам диққатга сазовордир: «Масламаннинг хабар қилганича, Убайдуллоҳ ибн Зиёд Басрага олиб келган 2 минг бухоролик камончиларнинг ҳар бири ёғочдан ясалган ўқлар (пушшоб) отувчи аъло даражадаги мерганлар эдилар» (История Табари, 44-бет). Фикри-мизча, зим-зиё қоронғуда ҳам чумолнинг кўзини бемалол мўлжалга ола билган бу мерганлар Басрага махсус хизматни ўташ учун олиб кетилган бўлса керак. Шунингдек, Табарийнинг Саъд ибн Абдулазиз бошчилигидаги араб қўшинининг ҳижрий 102 (милодий 720) йили Қаср ал-Боҳилийда сўғдийлар ва туркларнинг бирлашган кучлари тарафидан тор-мор келтирилиши, араблар билан турклар орасида Аҳча (ҳозирги Шимолий Афғонистон) га қарашли Сидра қишлоғи ёнида ҳижрий 118 (милодий 736) йили бўлиб ўтган катта уруш ҳақидаги ҳикоя (История Табари, 177, 251-бетлар) ўта муҳимдир. Ат-Табарийнинг айтишича, турк ҳоқони тарафида Сўғд подшоси, Шош подшоси, Хутталон ҳокими Харабурру, Чағониён ҳокими Жабғу ҳам ўз қўшинлари билан қатнашган. Турклар билан араблар ўртасида яна бир катта тўқнашув ҳижрий 119 (милодий 737) йили Хутталонда ва Чу воҳасида (Навокат ёнида) ҳам бўлган. Бундай мисолларни кўплаб келтириш мумкин.

Орадан тахминан 100 йил кейин Табарийнинг турклар ҳақидаги маълумотларини яна бир катта олим — Маҳмуд Қошғарий янги фикр ва далиллар билан тасдиқлади. Шулардан бир нечасини шу ерда келтирамиз. «Қоз—Афросиёб қизининг исми. Қазвин шаҳрини у қурдирган. Бу сўзнинг (Қазвининг — Б. А.) асли «қоз ўйини» — «ғоз ўйнайдиган жой» демакдир. Чунки у (Қоз — Б. А.) шу ерда турар ва шу ерда ўйнар эди. Шунинг учун баъзи турклар Қазвинни турк шаҳарларидан ҳисоблаганлар. Шунингдек, Қум шаҳри ҳам чегара ҳисобланади. Чунки қум туркча сўздир. Афросиёбнинг қизи бу ерда ов қилар ва ўйнар эди. Баъзилар турк шаҳарлари чегараси Марви шоҳижaxonдаги бошланишини сўзлайдилар. Чунки Қознинг отаси Тонга Алп эр—Афросиёбдир. У Тахмурасдан (қадимги Эрон пешододийлар сулоласидан чиққан иккинчи ҳукмдор — Б. А.) уч юз йил кейин Марвини бино қилган. Баъзилар бутун Мовароуннаҳрни туркларнинг ўлкаларидан деб ҳисоблаганлар. У Янқанддан бошланади. Унинг (Янқанднинг — Б. А.) бир оти Дизруйиндир. У сарнқлигига кўра мис шаҳри демакдир. У (Дизруйин — Б. А.) Бухорога яқиндир. Бу ерда Афросиёбнинг қизи — Қознинг эри Сиёвуш ўлдирилгандир. Мажусийлар (оташпарастлар) ҳар йили

бир кун бу ерга келиб Сявүш бұлган жой атрофида йнглайдилар. Моллар сүйиб, қурбонлик қиладилар. Сүйилган мол қонини унинг мозори тепасига тўкадилар. Уларнинг одатлари шундай. Бутун Мовароуннаҳр, Янканддан Шарққача бұлган ўлкаларни турк шаҳарларидан деб ҳисоблашнинг асоси шулки, Самарқанд — Семизканд, Шош — Тошканд, Ўзканд, Тунканд номларининг ҳаммаси туркчадир. «Қанд» туркча шаҳар демакдир. Улар (яъни турклар — Б. А.) шу шаҳарларни қурдилар ва шундай ном қўйдилар. Ҳозиргача ҳам шундай келмоқда. Бу ерларда форслар кўпайгандан (бу воқеа аҳамонийлар замонидан содир бўлди — Б. А.) сўнг улар Ажам шаҳарлари каби бўлган. Ҳозир турк ўлкаларининг чегараси Абескун денгизи (Каспий денгизи — Б. А.) билан ўралган. Рум ўлкасидан ва Ўзжанддан Чингача чўзилди. Узунлиги беш минг фарсах, эни уч минг фарсах, ҳаммаси саккиз минг фарсахдир» (Девону лугатит-турк. Таржимон ва нашрга тайёрловчи С. М. Муталлибов, 3-жилд, Тошкент, 1963, 163—164-бетлар).

«Бу гаплар бўлганига, — деб ёзган эди Бухоро тарихчиси Абубакр Муҳаммад ибн Жаъфар ан-Наршахий, — ҳозир уч минг йилдан ортиқроқ вақт ўтди» (Тарихи Бухоро. Форс тилидан А. Расулев таржимаси, Тошкент, 1991, 104-бет).

Демак, Маҳмуд Кошғарий келтирган бу маълумотлар фақат X — XI асрларга тааллуқли бўлмай, балки унинг замонидан қарийб 3 минг йил муқаддам содир бўлган экан.

«Девону лугатит-турк»дан яна иккита эътиборга молик парча келтирамиз.

Амударё билан Сирдарё оралиги ҳамда унинг туташ мамлакатларида қадимдан истиқомат қилиб келган туркийзабон халқларнинг номлари асарда бирма-бир келтирилган, уларнинг турар жойлари доира шаклида чизилган махсус харитада кўрсатиб берилган. Асарда бу ҳақда хусусан мана буларни ўқиймиз: «Турклар аслида йнгирма қабиладир. Улар ҳаммаси Нуҳ найғамбар ўғли Ефас, Ефас ўғли Туркка бориб тақалади... Ҳар бир қабиланинг саноқсиз аллақанча уруғлари бор. Мен булардан асосийсини, она уруғларини ёздим, шохобчаларини ташладим. Фақат ўғуз туркманларининг майда уруғларини ҳам, уларнинг молларига қўйиладиган белгиларини ҳам ёздим, чунки одамларда буларни билишга эҳтиёж бор эди.

Шарқдан бошлаб ҳар бир қабиланинг турар жойларини бирин-кетин тартиб билан кўрсатдим.

Румдан кун чиқаргача бўлган мусулмон ва бошқаларни зикр қилдим. Румга яқин биринчи қабила бажанак, сўнг қифчоқ, ўғуз, ямак, башғирт, басмил; сўнг қой, сўнг ябоқу, сўнг тотор, сўнг қирғиз келади. Қирғизлар Чин яқинидадир. Бу қабилалар ҳаммаси Рум ёнидан кун чиқаргача чўзилгандир.

Сўнг чигил, сўнг тухси, сўнг яғмо, сўнг игроқ, сўнг жаруқ, сўнг жумул, сўнг уйғур, сўнг танқут, сўнг хитой. Хитой—Чиндир. Сўнгра тафғоч. Бу — Мочиндир. Бу қабилалар Жануб билан Шимол ўртасидадир. Бу қабилаларнинг турар жойларини

бу доирада кўрсатдим» (Девону луғатит-турк, I-жилд, таржимон ва нашрга тайёрловчи С. М. Муталлибов, Тошкент, 1960, 64-бет).

Бу қабилалар орасида ўзбек, туркман, қирғиз ва қозоқ халқларининг этник таркибига кирган қабилалар ҳам бор.

«Девону луғатит-турк» да «ўкуз» топоними ҳақида ҳам муҳим маълумот келтирилган. «Ўкуз, — деб ёзади Маҳмуд Кошгарий, — Жайхун, Фрот (Ефрат) каби дарёларга берилган ном. Уғузлар бу сўзни ўзларининг шаҳарлари жойлашган Банокат водийси маъносида қўллайдилар. Уларнинг кўчманчилари ҳам шу дарёнинг (Сирдарёнинг — Б. А.) икки қирғоғига жойлашгандир. Турк мамлакатларидаги бир қанча бошқа дарёлар ҳам шу ном билан юргизилади» (Девону луғатит-турк, I-жилд, 91-бет).

Абу Саид Абдулҳай Гардизийнинг «Зайн ул-ахбор» асари ҳам Ўрта ва Марказий Осиё халқларининг этник тарихини ўрганишда алоҳида аҳамият касб этади. Мазкур асарда халлуклар (қорлиқлар), кимақлар, қирғизлар, тўқизғузлар, чигиллар ва тургашлар ҳақида, улар истиқомат қилган ҳудуд, уларнинг манзилгоҳларига олиб борадиган йўллар ҳақида муҳим маълумотлар келтирилган.

Рашидиддин ва Шарафиддин Али Яздийларнинг асарларини олиб кўрайлик. Рашидиддин ўзининг жаҳонга машҳур «Жомеъ ут-таворих» («Солномалар мажмуаси») номли кўп жилдлик асарида XI, XII ва XIII аср бошларида Жанубий Сибирь, Олтой, Мўғулистон ва Етгисув ўлкасида истиқомат қилган ва кейинчалик жаҳонгир Чингизхон қўшинининг асосини ташкил этган жуда кўп турк ва мўғул қабилалари ҳақида ўта қимматли маълумотлар келтирган. Булар орасида ўзбек, қирғиз, қозоқ, қорақалпоқ, татар, бошқирд ва бошқа туркийзабон халқларнинг этник таркибига кирган қорлиқ, қипчоқ, бахрин, нукуз, қиёт, қўнғирот, сулдуз, уйғур, боёвут, чинос, мағит, барлос, дуғлот, жалоир, маркит, қурловут, уйрот, булғочи, керойт, найман каби қабилалар ҳам бор.

Шарафиддин Али Яздийнинг «Зафарнома» сида Ўрта Осиё ва у билан қўшни мамлакатларда XIV—XV асрнинг биринчи ярмида истиқомат қилган 44 та туркий қabila ва уруғларнинг номлари қайд этилган. Булар орасида Сирдарё билан Амударё оралиғидаги ўлкаларга XIII асрда Чингизхон ва XVI аср бошида Муҳаммад Шайбонийхон бошчилигида кўчиб келиб, ўстроқлашиб кетган қabila ва уруғлар орасида учрамайдиган 10 дан ортиқ қабилалар; қанғиллар, лочинлар, олчинлар, қатагонлар, беш юзлар, қозоқлар ва бошқалар бор. Бу қабилалар, шак-шубҳасиз, мазкур юртларда қадимдан истиқомат қилиб келган туркийзабон қабилалардир.

Ўрта Осиё ва Қозоғистон туркий халқларининг этник тарихини ўрганишда муҳим манба бўлиб хизмат қилиши мумкин бўлган асарлар кўплаб топилади. Бу асарларда тарихимизнинг маълум даврларида ўзбек, туркман, қорақалпоқ, қозоқ, қирғиз,

татар, бошқирд ва бошқа туркийзабон халқларнинг этник таркибига қўшилган қабилалар ва баъзи ўринларда улар истиқомат қилган ўлка ва мамлакатлар ҳақида катта илмий ва амаллий қимматга эга бўлган маълумотлар келтирилган. Масалан, уларда нафақат ўша қабилаларнинг номлари, балки айрим ҳолларда уларнинг умумий сони ва истиқомат қилиб турган юртлари, қабилаларнинг давлатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган мавқеи ҳақида маълумотлар бор.

Шу ўрнида айтиш керакки, XVI аср бошида Дашти қипчоқдан икки дарё оралиғидаги ерларга (Мовароуннаҳрга) кўчиб келган турк-мўғул қабилалари маҳаллий туркийзабон халқдан сон жиҳатдан оз эди. Уларнинг умумий сони 24—26 қабиладан ошмас эди. «Таворихи гузида, нусратнома» китобининг муаллифи уларни номма-ном келтирган: қушчи, найман, уйғур, қурловут, гирайли, қиёт, қўнғирот, танғут, эчки, дўрмон, ёбоқу, хитой (асл хитой эмас, балки қадимги кидонлар авлоди), чимбой, шунқорли, шодбақли, ийжон, қавчин, манғит, журғун, минг, бачқирд (бошқирд), мжор, солур қозон, эчки байри. XVI асрда бу қабилалар сони, Ҳофиз Таниш Бухорийнинг «Шарафномаи шоҳий» асарининг маълумотларига қараганда, 40 нафарга етган: баҳрин, беш юз, дўрмон, жалоир, кенагас, манғут, минг, мжор, найман, олчин, орлот, сулдус тонгёруқ, уйғур, халож, хитой, шириц, ўтарчи, қанғли, катағон, қипчоқ, қўнғирот, қиёт, арғиц, ёбу, мўғул, сажоват, тубойи, тама, кероиг, қорлиқ, сарой, турк, уйшин ва ҳ. к. XVII асрга келиб, «Баҳр ул-асрор» муаллифининг гувоҳлик беришига қараганда, уларнинг сони 50 дан ортиқ бўлган, яна қуйидаги 20 га яқин қабилалар номи қўшилган. Булар қуйидагилардир: буйрак, қирқ, қурама, дугдоқ, юз, келачи, ўзз, қулон, аёнлик, кўка араб, қўш аёқ, уйрот, булочи (булғочи), макрит, фуловчи, шабоят, месит.

Бу ва бошқа тарихий манбаларни чуқур, атрофлича ўрганиш ўзбек халқи ҳамда Ўрта Осиё ва Қозоғистоннинг, шунингдек улар билан туташ ўлкаларда истиқомат қилувчи туркийзабон халқларнинг келиб чиқиши, уларнинг этник тарихини ўрганишга яқиндан ёрдам бериши мумкин.

ЎРТА ОСИЁ ТАРИХИГА ОИД МУҲИМ АСАР

Биз фикр юритмоқчи бўлган бу асар яқин йилларгача кўпчиликка маълум эмасди. Ҳатто мутахассис олимлар ҳам унинг муаллифи ким, номи нима, нима ҳақда, буни билишмас эдилар. Масалан, машҳур рус шарқшуносларидан К. Г. Залеман асар мазмунини билан танишиб, уни Ҳофиз Таниш Бухорийнинг юқорида тилга олинган «Шарафномаи шоҳий» асаридан олинган бир парча, деб айтган. Инглиз шарқшуноси Ч. А. Стори эса бу асарни «Тарихи Шайбоний» деб атади. «Ўзбекистон Республикаси Фанлар академияси Шарқ қўлёзмалари мажмуаси» (1-жилд, 80-бет) да ҳам асар «Тарихи Шайбоний» деб аталган. Мазкур мажмуада хусусан мана буларни ўқиймиз: «Шай-

бонийхон замонидан то ҳижрий Х (милодий XVI) асрнинг 80-йилларигача бўлган давр тарихини ўз ичига олади. Муаллифи маълум эмас... боши ва схири етишмайди; 89 варақдан иборат».

Санкт-петербурглик олима М. А. Салехиддинова 1973 йилда асарнинг номини ҳам, муаллифини ҳам аниқлашга муваффақ бўлди. Асарнинг номи «Мусаххир ал-билод» («Мамлакатларнинг фатҳ этилиши»), муаллифи эса Муҳаммадёр ибн Араб Муҳаммад қатагон экан.

Асар муаллифининг ҳаёти ва илмий фаолиятига оид маълумотлар жуда кам. Асарда келтирилган маълумотларга кўра, у шайбоний Абдуллахон II даврида нашъу-намо топиб, камолотга етишган, хоннинг вафотидан кейин эса аштархонийлардан Боқи Муҳаммадхон хизматига кирган. Муҳаммадёр ибн Араб Муҳаммад қатагоннинг туғилган ва вафот топган йиллари маълум эмас.

«Мусаххир ал-билод» чамаси ўша Боқи Муҳаммадхон даврида ёзиб тамомланган. Унда Муҳаммад Шохбахт (Шайбонийхон) нинг туғилган давридан то Абдуллахон II нинг ўғли ва тожу тахт вориси Абдулмўминхон ўлдирилганга қадар Дашти қипчоқ ва Мовароуннаҳрда бўлиб ўтган воқеалар қисқа тарзда баён этилган.

Асар, муаллифнинг режасига кўра, муқаддима, хотима ва олти бобдан иборат бўлиши керак эди. Лекин бахтга қарши, асарнинг бизнинг давримизгача етиб келган иккита нусхаси (Тошкент нусхаси, тартиб рақами 1505 ва Санкт-Петербург нусхаси, тартиб рақами С—465) ҳам қусурлик. Масалан, Тошкент нусхасининг бешинчи, олтинчи боблари ва хотимаси етишмайди. Бундан ташқари, бу нусхада тўртинчи бобнинг катта қисми ҳам воқеалар тафсилоти Ибодуллоҳ султоннинг ўғли Абд ал-Аминхоннинг 1598 йили Балх тахтига ўтқазилиши воқеаларида узилиб қолган. Санкт-Петербургда сақланаётган нусха нисбатан тўла. Унда асарнинг муқаддима қисми ҳам бор. Лекин унинг ҳам бешинчи ва олтинчи боблари, шунингдек хотимаси йўқ. Воқеалар тафсилоти Абдуллахон II тарафидан Бадахшоннинг фатҳ этилиши (1584) воқеаларидан кейин узилиб қолган. Шунга қарамай, асарда янги, «Абдулланома» дек шох асарни ҳам маълум даражада тўлдирувчи маълумотлар кўпдир.

Асарнинг мазмуни ва унда келтирилган муҳим маълумотлардан баъзиларига тўхталиб ўтамиз.

Муқаддимада (в. 26—8а) одатдаги тангри, расулуллоҳи акрам ва тожу тахт соҳибига қилинган ҳамду санодан сўнг, муаллиф ўз номини ва асар номиини, унинг мундарижасини келтиради; қисқа ва умумий тарзда Ўзбек улусининг Абулхайрхон давридаги тарихини баён этади.

Биринчи боб (в. 8а—54а) Ўзбек улуси, яъни Дашти қипчоқ ва Мовароуннаҳрнинг Абулхайрхоннинг ўғли ва тожу тахт вориси Шох Будог султон ва унинг икки азамат ўғли: Шайбонийхон ва Маҳмуд Султон тарихини ўз ичига олган. Бошқа сўз билан айтганда, Дашти қипчоқ ва Мовароуннаҳрнинг XV асрнинг

80—90-йилларидан то 1510 йилгача тарихдан баҳс юритади. Асарнинг бу боби мустақил аҳамиятга эга эмас ва бизнинг тахминимизча, муаллиф уни ёзишда Хондамирнинг «Ҳабиб ус-сияр», Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг «Бобурнома», Қамолиддин Биноийнинг «Шайбонийнома», «Таворихи гузида, нусратнома» асарларига таянган. Шунга қарамай, «Мусаххир ал-билод» нинг мазкур бобида келтирилган айрим маълумотлар шубҳасиз диққатга сазовордир. Айниқса 1502 йили Шайбонийхон қўшини тарафидан Балхнинг қамал қилиниши, 1507 йили Шайбонийхоннинг кўрсатмаси билан ўтказилган пул ислоҳоти, ўша хон тарафидан босиб олинган мамлакатларнинг хоннинг қариндошлари ва яқинлари ўртасида улус-улус қилиб тақсимлаб берилиши; 1510 йили Марв остонасида, Маҳмудобод қишлоғида Шайбонийхон билан сафавийлар подшоси Шоҳ Исмоил I ўртасида бўлиб ўтган шиддатли уруш, Бобур билан қизилбошлар ўртасида шайбонийларга қарши тузилган ҳарбий-сиёсий иттифоқ, шайбонийлардан Муҳаммад Темур султон, Фўлод султон, Кўкбўри султон, Хуррамшоҳ султон, Суюнч Муҳаммад султон ва бошқаларнинг ўша Марв урушидап кейинги аҳволи, 1510—1523 йиллари шайбонийлар (Жонибек султон, Убайдуллахон, Кўчкунчихон ва ҳ. к.) нинг қизилбошлар ва Бобур билан Балх, Мовароуннаҳр ва Хуросон учун олиб борган курашлари шулар жумласидандир. Шунингдек, ўша пайтларда Каррух (Ҳиротнинг булукларидан) ва Бодғис (Бодҳиз) да кўчиб юрган турк-мўғул қавмларидан гончи қавми тўғрисидаги, Убайдуллахон вафотидан кейин Абдулазизхон, Бурхон султон ва бошқаларнинг Бухоро тахти учун олиб борган ўзаро кураши ҳақидаги маълумотлар ҳам ўта муҳимдир.

Иккинчи бобда (в. 51а—61а) Кўчкунчихон ва унинг Самарқандда подшолик қилган авлоди (Султон Саид, Абдулла, Абдуллатиф ва ҳ. қ.) даврида (1510—1589) ўтган воқеалар ҳақида ҳикоя қилинади. Бу бобда Шайбонийхон билан унинг мамлакатнинг катта-катта вилоятларида ҳоким бўлиб ўлтирган қариндошлари ўртасидаги муносабатлар бир қадар бузилиб қолганлиги ва бунинг оқибатлари ҳақида келтирилган маълумотлар ниҳоятда қимматлидир. «Мусаххир ал-билод» да бунинг тафсилоти қуйидагича берилган. 1507—1508 йиллари қозоқ султонлари Аҳмад султон, Жоний султон ва бошқалар Шайбонийхоннинг Хуросонда темурий султон Ҳусайн ва унинг авлоди билан курашда банд бўлганлигидан фойдаланиб, Мовароуннаҳрга бостириб кирдилар ва унинг Миёнқол ва Самарқандгача бўлган туманларини талаб кетдилар. Шайбонийхон бунга вилоят ҳокимларини, масалан, Туркистон ҳокими Кўчкунчихон, Тошкент ҳокими Суюнчхожахон, Фарғона ҳокими Жонибек султон ва Самарқанд ҳокими Муҳаммад Темур султонларнинг сусткашлиги ва бепарволигини сабаб қилиб кўрсатди ва уларга қаттиқ таъбеҳ бериб, ўриларини алмаштирди. Ушанда Жонибек султон Фарғонадан чиқариб олиниб, Миёнқолга юборилди. Султонлар, албатта бундан норози бўлдилар ва Шайбоний-

хон 1510 йилнинг кузида Марвда оғир аҳволга тушиб қолганда улар улуг қариндошини қўллаб-қувватламадилар. Суюнчхожа, Кўчкунчихон, Суюнч Муҳаммад султон ўзлари бориш у ёқда турсин ҳатто, хонга биронта синоҳийни ҳам юбормадилар. Убайдуллахон билан Муҳаммад Темур султон бўлса Марвга вақтида етиб келган бўлишларига қарамай, ўзларини томошабиндай тутдилар. Лекин Шайбонийхоннинг қариндошлари билан келишолмай қолишга шу гина-кудуратгина эмас, балки улус ҳокимлари бўлмиш ўша султонларнинг марказий ҳукуматга бўйсунмай, мустақил сиёсат тута бошлаганлари ҳам сабабдир. Қозоқ султонларининг хуружи эса келишмовчиликка бир баҳона бўлди, холос.

Учинчи боб (61а—68а) Абулхайрхоннинг Тошкент ва Туркистонда ҳукмронлик қилган яна бир ўғли Суюнчхожахон ва унинг авлоди (Келди Муҳаммад, Наврўз Аҳмадхон, Дарвишхон ва ҳ. к.) тарихига бағишланган. Бу бобда Тошкент, Туркистон, Сайрам, Андижон, Ахсикент ва Миёнқолнинг XVI асрнинг сўнгги чорагидаги ижтимоий-сиёсий аҳвали, Хожа Муҳаммадхон билан Суюнчхожахон авлоди ўртасида марказий ҳокимият учун олиб борилган кураш, XVI аср охири ва XVII аср бошларида ўзбеклар (шайбонийлар) ва қозоқлар (тўқай темурийлар) ўртасидаги муносабатлар ҳақида ўта муҳим маълумотлар келтирилган.

Тўртинчи боб (в. 68а—89б) Абулхайрхоннинг иккинчи ўғли Хожа Муҳаммадхон (у отаси даврида ҳам, кейин ҳам бироқ лавозимда турмаган) ва унинг Мовароуннаҳр устидан ҳукмронлик қилган Бахтиёр авлоди (Жонибек султон, Бубай султон, Искандархон, Абдуллахон ва ҳ. к.) тарихига бағишланган. Бу бобда баён қилинган воқеалар ичида муҳим ва қимматлилари кўп. Масалан, Мовароуннаҳр ва Балхнинг XVI асрнинг 30-йиллари ва ўрталари (40—50-йиллари) даги умумий аҳвали, Абдуллахон II билан унинг Балхда ҳоким бўлиб ўлтирган ўғли Абдулмўминхон ўртасидаги рақобат (бу худди Улуғбек билан ўғли мирзо Абдуллатиф ўртасида 1449 йилнинг кузида юз берган рақобатга ўхшар эди) тўғрисидаги фактлар алоҳида қимматга эга. «Мусаххир ал-билод» да айтилишича, ота-бола ўртасидаги келишмовчиликлар 1597 йилнинг кузига бориб очиқ қуролли курашга айланди. Абдулмўмин Балх ва Бадахшондан катта қўшни тўплаб Амударёнинг нариги (сўл) соҳилида саф тортди. Абдуллахон эса асосий кучларини Насаф атрофига тўплаб, ўзи қишни Самарқандда ўтказишга қарор қилди. Улус ҳокимлари ҳам Абдуллахоннинг талабига кўра, ўз қўшини билан бирин-кетин Самарқанд ва Насафга келиб туша бошладилар. Масалан, Ўзбек султон Аҳси ва Андижон қўшини билан Самарқандда, Алиобод туманида ўриллашди. Лекин тез орада Балх ва Бухоронинг саййидлари, шайхлари ва уламоларининг воситачилигида ота-бола сулҳга имзо чекдилар. Лекин, шунга қарамай, тарафларнинг қўшинлари тарқатиб юборилмади ва илгари турган ўрнида қолди. Агар Абдуллахон 1598 йилнинг

8 февралда тўсатдан вафот этиб қолмаганда икки ўртада уруш бешлаиб кетиши муқаррар эди. Мазкур бобда Мовароуннаҳр ва Балхнинг 1598—1601 йиллар орасидаги аҳволи ҳам бошқа манбаларга қараганда батафсилроқ ёритилган.

Асарнинг бешинчи ва олтинчи боблари мазкур нуسخаларда йўқ. Муқаддимадаги қайддан кўринишича, бешинчи боб шайбоний Абдулмўминхон ва унинг олти ойдан ошмаган ҳукмронлик тарихини ўз ичига олган. Олтинчи боб эса Бухоронинг диққатга сазовор осору атиқалари, муаллиф билан замондош бўлган шайхлар, олимлар ва шоирларнинг ҳаёти тафсилига бағишланган.

Муҳими шундаки, асарда «Шарафномаи шоҳий» ни маълум даражада тўлдирадиган, унда баён этилган баъзи тафсилотларга аниқлик киритадиган фактик маълумотлар ҳам кўп.

«Мусаххир ал-билод» да мамлакатнинг ўша вақтлардаги ижтимоий-иқтисодий аҳволига оид материаллар, улус тизими, «тархонлик» ва «суюрғол» институтлари, турли солиқ ва жарималар: мол, молу жиҳот, тағор, улуфа, пишкаш, совурин, шунингдек барлос, арғин, билкут, жалоир, дўрмон, қолмоқ, кўнгирот, кўшчи, қипчоқ, орлот, уйшин, манғит, буркут, кероит, қатарон, гончи, қизил айоқ сингари қавмлар ҳақида ҳам илмфан учун зарур маълумотлар кўп.

«Мусаххир ал-билод» да жўғрофий маълумотлар, яъни Дарби оҳанин (Бузғолада), Танги чақчақ (Илон ўттида), Қоронғу тоғ (Кошғарда), Работи хожа (Самарқанд вилоятида), Маҳмудобод чорбоғи (Марвда), Кўли малик (Бухоро вилоятида), Навқа (Самарқанд вилоятида), Мулкат (Сирдарё бўйида), Учтепа (Самарқанд ёнида), Пули мирза (Қарши теварагида) ва бошқа мавзелар ҳақида ўта муҳим маълумотлар учратамиз.

«Мусаххир ал-билод» дан яна бир муҳим, бошқа манбаларда учрамайдиган бир маълумотни ҳам эслатиб ўтмоқчимиз. Бу — ўша вақтларда Сирдарёнинг ўрта оқими ноҳиясида истиқомат қилган қорақалпоқлар ва уларнинг Тошкент ҳамда Туркистон вилоятларининг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган ўрни ҳақидаги маълумотлардир. Ана шу маълумотлардан маълум бўлишича, қорақалпоқлар қозоқ султонлари (Ишим султон, Баҳодир султон ва ҳ. к.) Абдуллахон II Бухорода бўлмаган пайтларда, ёки мамлакатда нотинчлик ҳукм сурган вақтларда марҳум шайбоний хонлардан биронтасининг номи билан атаб ўзларидан биронтасини хон кўтариб турганлар. Масалан, 1578 йили улар қандайдир Шайхимхонни (шайбоний Шайхим султон номидан), 1582 йили сохта Бароқхонни (шайбоний Наврўз Аҳмадхон номидан), 1604 йили аштархоний Боқи Муҳаммадхон ҳукмронлик қилган даврда сохта Абдулғаффорхонни (Абдулғаффор султон номидан) хон деб эълон қилганлар.

Асарда Тошкент, Туркистон, Балх, Кўлоб, Ҷратепа ва Фарғонанинг узоқ ўтмишидаги тарихи ҳақида ҳам маълумотлар учратамиз.

Муҳаммадёр ибн Араб Муҳаммад қатағоннинг мазкур асарида Бухоро хонлиги билан Эрон ҳамда қозоқ хонлиги ўртаси-

да XVI—XVII аср бошларидаги сиёсий муносабатлар ҳақида ҳам айрим эътиборга молик маълумотларни учратамиз.

«Мусаххир ал-билод» ни чуқурроқ ўрганиш, уни ўзбек тилида нашр қилиш мақсадга мувофиқ бўлур эди.

УТАМИШ ХОЖИ ВА УНИНГ «ЧИНГИЗНОМА» АСАРИ ҲАҚИДА

«Чингизнома» Олтин Урда ва Қозоғистоннинг кўҳна тарихидан, аниқроғи XIII—XVI асрлардаги тарихидан ҳикоя қилувчи қимматли тарихий асарлар жумласидан ҳисобланади. Лекин асар ҳозиргача жуда кам ўрганилган, тадқиқотчи олимлар унинг факт ва маълумотларидан деярли баҳраманд бўлишмаган. Бунинг асосий сабаби асарнинг кам нусхада етиб келганлигидадир. Бизга маълум бўлишича, «Чингизнома» нинг фақат битта нусхаси сақланиб қолган, холос. Уша яккаю ягона нусха ҳозир Ўзбекистон Фанлар Академияси Шарқшунослик институти кутубхонасида 1552/V рақам билан сақланмоқда. У бошқа олтига асар билан бирга муқоваланган. Бу асарлар орасида хивалик машҳур тарихчи олим Абулғозинхоннинг «Шажарайи тарокима» («Туркман халқининг шажараси») деган машҳур асари ҳам бор. Лекин, афсуски, «Чингизнома» нинг бу нусхаси тўлиқ эмас. Воқеалар баёни машҳур Олтин Урда холи Тўхтамишхон тарихи билан узилиб қолган.

«Чингизнома» бир вақтлар Хоразмда ҳукмронлик қилган шайбонийлардан Эш султон (1558 йили ўлдирилган)нинг топшириғи билан XVI асрнинг биринчи ярмида ёзилган. Бу ҳақда муаллифнинг ўзи асар муқаддимасида батафсил гапирган.

Асар муаллифи Утамиш хожи ҳақида жуда кам маълумотга эгамиз. Унинг ҳақида фақат қуйидагилар маълум. Отаси мавлоно Муҳаммад Дўст ўзинга тинч ва нуфузли одамлар жумласидан бўлиб, шайбонийлардан Илборсхоннинг саройида хизмат қилган. Утамиш хожининг бобоси эса ўз вақтида шайбонийхонлардан Ёдгорхоннинг хизматида бўлган. Ёдгорхоннинг улуси Сирдарёнинг қуйи оқимида жойлашган бўлиб, хоннинг ўзи XV асрнинг 80-йилларида Шайбонийхон билан бўлган тунги тўқнашувда ҳалок бўлган. Утамиш хожининг ўзи ҳам Илборсхон саройида мушый (котиб) бўлиб ишлагани маълум. Олим ҳақида ҳозирча бошқа бирор нарса дейиш қийин.

«Чингизнома» ҳақидаги дастлабки маълумотни Е. Ф. Каль (1863—1891), В. В. Бартольд ва А. В. Валидийлар беришган. Ҳар учала олим ҳам «Чингизнома» ни диққатга сазовор асар деб баҳолаганлар. Лекин шунини алоҳида айтиб ўтмоқчиманки, «Чингизнома» ни ўрганиш борасида қозоғистонлик шарқшунос олим, марҳум В. П. Юдиннинг хизмати салмоқли бўлди. Олим бу асарни рус тилига таржима қилиб, нашр этди (1992), «Чингизнома» материаллари асосида бир неча муҳим илмий мақолалар ёзди.

Ҳа, ҳақиқатан ҳам, «Чингизнома» диққатга молик муҳим тарихий асар бўлиб, асосан ривоятлар, муаллифнинг эшитган-уққанлари ва кўрганлари асосида ёзилган. «Тарихий китоблардан, — деб ёзган эди академик Бартольд, — Утамиш хожи фақат айрим хошларнинг номини қайд этган, холос. Хошлар ҳақида батафсил маълумот тополмаган... Утамиш хожи ўтган замонлар ҳақида билимдон одамлардан сўраб-суриштириб кўп ривоятлар тўплаган ва тез фурсат ичида ўзи ҳам ривоятларни яхши билувчи киши сифатида танилган». Хулласи калом, Утамиш хожи ўзига керак бўлган ривоятларни қурут билан битта-битталаб йиғиб, Дашти қипчоқ ва Қозоғистон тарихидан катта фактик материал тўплади. Лекин улардан фойдаланганда таъқидий услубга амал қилди, ривоятларни бирма-бир ақл тарозисида тортиб, сўнг китобига киритди. «Уларнинг (Олтин Урда хошларининг — Б. А.) кечмишини ўрганиш борасида менда катта хоҳиш-иштилиш бўлгани сабабли, — деб ёзади «Чингизнома» муаллифи, — фалон ерда тарих ривоятларини яхши билган кекса одам борлигини эшитгудай бўлсам, тўхтовсиз унинг ҳузурига бордим ва сўраб-суриштириб, ҳақиқатни билиб олдим, эшитганларимни бирма-бир ақл тарозусида тортиб, маъқулларини хотирамда сақладим, маъқул бўлмаганларини рад этдим». Утамиш хожига маълумот берганлар орасида савдогарлар, сайёҳлар, аслзодалар ва ҳатто хошлар ҳам бўлган. Бу хусусда муаллиф юқоридан номи зикр этилган Илборсхонни алоҳида тилга олади. «У ривоятларни жуда яхши билар эди», — деб эслайди Утамиш хожи унинг ҳақида. Утамиш хожига тарих ривоятларини йиғишда яқиндан ёрдам берганлар орасида Султон Ғози султон¹ хизматида бўлган хожитархонлик (астраханлик) хожи Шибёз, хитой-қипчоқ қабиласига мансуб бўлган Бобо Алибийлар ҳам бўлишган. «Бир сўз билан айтганда, — дейди Утамиш хожи пировардида, — хитой-қипчоқ қабиласидан чиққан ва илгарини хожитархон хони Абдулкаримхоннинг катта бекларидан бўлган Бобо Али хожаси, яъни ўша Абдулкаримхон вафотидан кейин Маккаи Мукаррамани бориб зиёрат қилиб, хожи бўлиб қайтди. Шундан кейин у Султон Ғозихоннинг хизматига кирди. Султон Ғозихон ҳам тарих ривоятларини яхши кўрарди. Шу сабабдан хон ҳазратлари мендан сўрадилар: «Айтишларича, Тўхтамишхон Урусхон даргоҳидан қочиб бориб бу ерга келганимиш. Бу қандай юз берди?» Банда ўша Бобо Али хожидан эшитганларимни унга ҳикоя қилиб бердим».

«Чингизнома» муаллифи ҳақида яна қуйидагилар маълум. У Хоразм ва Олтин Урданинг жанубий вилоятлари, хусусан Қаспий денгизи соҳилидаги юртлар ва Волганинг қуйи оқимида жойлашган вилоятлар бўйлаб кўп саёҳат қилди. Бу ерда у нафақат тарихий, балки жўғрофий маълумотлар ҳам йиғди. Масалаи, Олтин Урда хони Беркахон билан Дарбанд (Озарбай-

¹ Шайбоний, XVI асрнинг 30-йилларида бўлган исён пайтида ўлдирилган.

жон)га бостириб кирган Элхон Ҳалокухон қўшинлари ўртасида бўлган уруш ҳақида батафсил ҳикоя қилади. Шу билан бирга диққатга сазовор мана бу маълумотларни ҳам келтиради: «Кулзум (Каспий) денгизи соҳили бўйлаб юрилганда, кўплаб дарё ирмоқлари ва кўрфазларига дуч келасиз. Йўл ўша дарё ирмоқлари устидан ўтади. Уша ерда кўплаб қум уюмларидан ҳосил бўлган баланд-паст тепаликларга дучор келасиз. Бу ерларни Қир мачақ деб аташади. Бунда ўша ерларни бориб кўрганман».

Айрим ўринларда олим Эш султоннинг отаси Дўст султоннинг (у ҳаммаси бўлиб Хоразмни бир йил — 1557—1558 йили идора қилган) эсдаликлари (дафтари)га суяшган. Биз буни Беркахон билан Ҳалокухон қўшинлари ўртасида Дарбандда бўлиб ўтган урушга бағишланган бобда яққол кўрамиз. Бу ерда хусусан бундай дейилган: «Баъзи тарихчиларнинг айтишларича, ўша урушда Ҳалокухоннинг ўзи шахсан иштирок этган. Унинг қўшини тор-мор этилган, Ҳалокухоннинг ўзи бўлса ҳалок бўлган. Бироқ, унинг ўша урушда ҳалок бўлганини ҳеч ким билмайди. Лекин ҳазрати олийлари Дўст султоннинг тарихида бундай дейилган: «Ўша урушда ҳалок бўлган қўшин хусусида қайғу чекиб, у (Ҳалокухон — Б. А.) оғир дардга чалиниб, ётиб қолди ва орадан икки ой ўтгандан кейин вафот этди. Яна бир мисол. Туғлуқ Темур (шахсини аниқлаб бўлмади. Шайбон ўғилларидан бири Мергандан туғилган бир набираси Туға Темур деб аталган. Ушами ёки бошқасими, ҳозирча бу ҳақда аниқ бир нарса дейиш қийин) ҳақидаги ҳикоятда мана бу сатрларни ўқиймиз: «Султонлар ифтихори олий ҳазрат Дўст султоннинг хотира дафтарида ёзилганки, мазкур Туға Темур улус подшоҳ бўлган ва Самарқанд билан Бухорони идора қилган».

«Чингизнома»нинг манбалари мана шулардан иборат.

Энди асарда келтирилган муҳим ва диққатга сазовор тарихий маълумотлардан айримларини келтирамиз. Бу маълумотлар баъзида учраб турадиган воқеаларга бир тарафлама баҳо бериш ҳолларини ҳисобга олмаганда, ўта муҳим ва қимматлидир.

Маълумки, Бердибек ҳукмронлиги (1357—1361) дан кейин Олтин Ўрдада феодал ва тожу тахт учун кураш ниҳоятда кучайди. Утаминш хожи бу ҳақда мана бу маълумотларни келтиради: «Жонибекхоннинг (Ўзбекхоннинг ўртанча ўғли; 1341—1357 йилларда Олтин Ўрда хони) онаси Тайдули бегим Мангутой Хизрхонни чақиртириб олиб, Сарой Берка мамлакати тахтига ўтқазди». Хўш, бу Хизрхон дегани ким бўлди ўзи? «Чингизнома» муаллифи уни «Шайбон наслидан бўлган Мангутойнинг ўғли ва Хизр ўғлон деб атардилар ва Соинхон (Ботухон) унга (Мангутойга) Оққўл деган ердан улус тайин қилган эди», дейди. Энди Хизр ўғлоннинг отаси Мангутойнинг шахсини аниқлайлик. Маъшхур Эрон тарихчиси Рашидиддиннинг берган маълумотларига кўра, Шайбоннинг ўғиллари орасида Мангутой дегани ҳам бўлган. Рашидиддин хусусан бундай деб ёзади: «Шайбоннинг учинчи ўғли Қадақ. Унинг бир ўғли бўлган —

исми Тўла Буқа. Мазкур Тўла Буқанинг икки ўгли бўлган. Тўлгичи Мангутой, кенжатоғи Тумон Темур». Лекин Хизр ўғлоннинг Мангутойнинг ўғли эканлиги ҳақида маълумот учратмадик. Аммо, нима бўлганда ҳам, Олтин Ўрда хонлари орасида Хизр номи хоннинг ўтганлиги маълум. У ҳақиқатан ҳам Шайбон насладан бўлиб, Иброҳим ўғлоннинг ўғлидир ва XIV асрнинг 60—70-йилларида Олтин Ўрданинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида катта роль ўйнаган шайбоний хонлардан бири бўлган. Умуман олганда, Утамиш хоннинг Бердибекдан кейин Олтин Ўрдада ҳокимият шайбонийлар қўлига ўтганлиги ҳақидаги бу маълумоти ўта муҳимдир.

Маълумки, Шайбон оғаси Ботухоннинг Русия, Қрим ва Шарқий Оврупо мамлакатлари устига қилган ҳарбий юришлари (1234—1238, 1239—1240) да фаол иштирок этган. Бу воқеалар Рашидиддиннинг юқорида тилга олинган китобида умумий тарзда қисқача баён этилган. «Чингизнома» да эса бу хусусда келтирилган маълумотлар бирмунча кенг бўлиб, орасида янги-ларни, шунингдек Рашидиддин келтирган маълумотларга аниқлик киритувчи далиллар ҳам бор. Бир-икки мисол келтирамиз. Рашидиддин Шайбоннинг биродарлари Бучак ва Бўри билан биргаликда 1238 йили Қримга қилган юриши ва ўшанда Татқор қалъасини (Қримнинг мустаҳкам қалъаларидан бири) тасарруфига киритгани ҳақида ҳикоя қилади. Утамиш хожи Шайбоннинг ўша йили Қримнинг яна бир мустаҳкам қалъаси — Қирқёрни қамал қилгани ва узоқ вақт давом этган жанглардан сўнг ишғол қилгани ва уни олишда ишлатган ҳарбий найранги ҳақида қизиқ маълумот келтиради: «Шайбонхон қамал муддати чўзилиб кетгач, охири амирларга ва қўшинга: «қоронгу тушиши билан то эрта тонгга қадар овоз чиқариши мумкин бўлган идишларни бир-бирига уриб овоз таратинглар», деб буюрди. Шу зайлда аскарлар ўн кун мобайнида кечаси билан тақир-туқир қилиб, қалъа аҳлининг қулоғини кар қилдилар. Бир гуруҳ аскарлар шу иш билан банд бўлиб турганда, нақбчилар (зовур қазувчилар, ер ости йўли қурувчилари) чор тарафдан қалъа дарвозаларига қараб нақб қазидилар. Натижада қамалдагиларнинг қулоғи кар бўлиб, чўқмоқ, теша ва кетмон овозини эшитмай ғафлатда қолдилар». «Нақбларнинг қолдиги ҳозир ҳам кўзга ташланиб турибди», — дейди Утамиш хожи. Муҳими шундаки, Шайбонхон Қримда бир эмас (Татқор), балки икки қалъа (Қирқёр)ни забт этган. Қозонистонлик олима М. Х. Абусеитова ўзининг «Чингизнома» нинг русча нашрига ёзган изоҳларида Қирқёр Чўфит қалъа номи билан машҳур бўлганлиги ва унинг Бахчасарой атрофида жойлашиб, 1299 йили туманбоши Мамай тарафидан вайрон этилганлигини айтади.

Шайбон Ботухоннинг Келор, Бошқирд ва Булор (Булғор)га қилган юришида ҳам иштирок этган ва жангларда ўзини яхши тарафдан кўрсатган. Бу ҳақда Утамиш хоннинг мазкур асарида муҳим маълумотлар учратамиз. Муҳими шундаки, китобда маз-

кур вилоятлардан бошқа янги бир вилоят — Улоқ вилояти ҳам тилга олинган. Поляклар ва можарлар (венгерлар) мамлакати Келар (Қолар) деб аталган. Буни мутахассис олимлар яхши билишади. Улоқ эса — бу мўғуллар 1239 йили забт этган Улокут бўлиши мумкин. Утамиш хожининг мана бу ахбороти ҳам диққатга сазовордир. У бундай деб ёзади: «Шундан кейин Шайбонхон Керол вилояти устига қўшин тортди. Керол — катта вилоят. Уни ишғол қилиш учун кўп уруш бўлди. Охир-оқибатда Шайбонхон уни забт этди ва ўз пойтахтига айлантирди. Шайбонхон ўша вилоятда вафот этди».

Олтин Ўрда ва Қозоғистон тарихини ўрганувчилар учун хон Бердибек вафотидан кейин Дашти қипчоқда юз берган ижтимоий-сиёсий воқеалар ҳақида «Чингизнома»да келтирилган мана бу маълумот ҳам ўта муҳимдир. «Унинг (Бердибекнинг — Б. А.) замонида, — деб ёзади Утамиш хожи, — фитна ва кўзғолонлар кўп бўлди. Қиёт қабиласига мансуб бўлмиш [туманбоши] Мамай қўшиннинг ўнг қанотиши олиб, ўзига тобе қабилалар билан Қримга кетиб қолди. Жир Хутлининг ўғли Денгиз Буқо эса унинг сўл қаноти билан Сирдарё соҳилларига кўчиб кетди. Бердибекхон Сарой Беркада фақат ичкилар (хон хизматчилари) билангина қолди. У уч йил Сарой Беркада хон бўлди, сўнг ўша ерда вафот этди».

«Чингизнома»да келтирилган маълумотларнинг муҳимларидан яна бир-иккитасини келтирамиз. Булардан бири — Дашти қипчоқда ислом динининг шойиъ бўлиши, унинг вақти ҳақидаги маълумотдир. Маълумки, кўпчилик тарихчиларнинг, ўтмишдагиларнинг ҳам, ҳозиргиларнинг ҳам фикрича, ислом бу улкан мамлакатда XIV асрнинг биринчи ярмида, яъни Ўзбекхон тахтда ўлтирган йиллар (1312—1342) да тарқалган. Утамиш хожи бу ҳақда бошқача, эътиборга молик фикр айтган. Унинг сўзларига қараганда, бу катта тарихий воқеа Ўзбекхондан қарийб 60—70 йил муқаддам, яъни Беркахон замонида юз берган. «Дашти қипчоқ мамлакати Беркахонга бўйсунгандан кейин, — деб ёзади Утамиш хожи, — у динсизларнинг кўнчилигини ислом динига киргизди. Лекин Беркахон вафот этгандан кейин улар яна диндан чиқиб, эски аслига қайтдилар». Бундан Дашти қипчоқ халқи орасида ислом динини шойиъ этишга уриниш Ўзбекхондан 60—70 йил муқаддам юз берган, деган хулоса қилиш мумкин.

Яна бир факт. Жўчихон билан отаси Чингизхон ўртасидаги муносабат, айниқса ҳар иккаларининг умри охирида қандай кечганлиги ҳақида тарихий китобларда ҳар хил фикр айтилган. «Табақоти Носирий» (тахм. 1260 йилда ёзилган) китобининг муаллифи қози Минҳожиддин Жузжоний (1193 йилда тугилган) бундай деб ёзади: «Жўчихон қипчоқ чўлининг об-ҳавоси ва сувларини кўриб, фазоси кенг, об-ҳавоси ёқимли, суви ширин, яйловлари кенг бунақа мамлакат дунёда йўқ, деб ҳисоблади ва кўнглидан отасига қарши исён кўтариш хаёли кечди ва яқин кишиларига деди: «Чингизхон ақлдан озибди, чунки

кўп одамларни ўлдириб, мамлакатларни вайрон қилмоқда. Фикримча, уни овга маҳлиё қилиб, ўлдириш лозим. Сўнг Султон Муҳаммад Хоразмшоҳ билан яқинлашиб, давлатимизни равнақ топтиришимиз ва мўмин-мусулмонларни қўллаб-қўлтиқлашимиз зарур». Муаллиф сўзида давом этиб, Жўчихоннинг ияяти ва режаларини Чигатойхоннинг отасига етказганлигини, Чингизхоннинг эса фитнанинг олдини олиб, бир гуруҳ одамларни Жўчихон ўрдасига жўнатганлигини ва фитначи ўғлини бир ёқлик қилганлигини таъкидлайди. Ота-бола ораси яхши бўлмаганлигини Рашидиддин ҳам айтган. У хусусан бундай деб ёзади: «Хоразм фатҳ этилгандан кейин Жўчихон Ардиш (Иртиш — Б. А.) бўйларига қараб йўл олди ва бориб уғруқ ўрдусига қўшилди. Бундан сал илгари Чингизхон Жўчига шимолий мамлакатлар, яъни Келор, Бошқирд, рус, черкас, Дашти қипчоқ ва бошқа мамлакатлар устига қўшин тортиш ва уларни бўйсундиришни буюрган эди. У эса бундан бош тортиб, ўз юртига кетиб қолгандан кейин Чингизхон беҳад дарғазаб бўлди ва деди: «Мен уни жазога тортаман, [бундан буён] мендан меҳр-шафқат кўриб бўлибди», деди. Сўнг Чингизхон Чигатойхон ва Уғадойхон бошчилигида унга қарши аскар юборди, лекин шу пайт Жўчихоннинг вафот этганлиги ҳақида мудҳиш хабар олинди». Шунга ўхшаш гап Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» китобида ҳам учрайди. Хоразмлик машҳур тарихчи Абулғозихон бу воқеа (Жўчихоннинг вафоти) отасининг ўлиmidан (1227 йил 25 августда) олти ой аввал содир бўлганлигини айтади. Хўш, бу ҳақда «Чингизнома»да нима дейилган? Унда бу ҳақда мана бу гаплар ёзилган: «Жўчихон Чингизхоннинг тўнгич ўғли эди. Чингизхон унга катта қўшин бериб, Дашти қипчоққа тайин қилди ва жўнаб кетаётганда деди: «Майли, ўша мамлакат отларинг учун яйлов бўла қолсин. Унга Хоразми ҳам қўшиб берди. Жўчихон Дашти қипчоққа жўнаб кетди ва унинг машҳур жойларидан бўлмиш Улуғтоққа келиб тушди. Кунлардан бир куни тоғда кийик овидан отдан йиқилиб тушди ва бўйни синиб, қазо қилди». «Чингизнома» да келтирилган бу маълумотни батафсил изоҳлаб ўлтиришга эҳтиёж бўлмаса керак. Ҳаммаси ўз-ўзидан равшан. Биринчидан, «Чингизнома»нинг шарофати билан энди Жўчихон ўлган жойни аниқ биламиз — бу Улуғтоғ, Марказий Қозоғистонда жойлашган машҳур маъзил экан. Жўчихоннинг айнан овда ўлганлиги масаласига келсак, бу масала ҳам тушунарли. Айнан ов феодал ҳукмдорлар учун ўз рақибларидан қутиладиган, уларни бир ёқлик қиладиган бир чора бўлган.

Хулласи калом, Утамиш хожининг «Чингизнома» асари Жўчи улуси ва Хоразмнинг ўрта асрлардаги тарихининг қоронғи тарафларини ёритишда муҳим маъна ролини ўйнайди.

ҲОФИЗИ ТАНИШ БУХОРИЙ ВА УНИНГ «ШАРАФНОМАЙИ ШОҲИЙ» АСАРИ

Урта Осиё, Қозоғистон ва улар билан қўшни бўлган хорижий мамлакатларнинг XVI асрдаги тарихи бўйича асосий манбалардан бири «Шарафномайи шоҳий» дир. У кўпинча «Абдуллонома» номи билан ҳам машҳур. Асар Шайбоний Абдуллоҳон II нинг топшириғи билан 1584—1590 йиллар орасида ёзилган.

Асар муаллифи бухоролик машҳур шоир ва муаррих Ҳофиз Таниш ибн Мир Муҳаммад ал-Бухорийдир. Унинг ҳаёти ва илмий-адабий фаолиятига оид маълумотлар кам. Айрим қисқа маълумотлар «Шарафномайи шоҳий» муқаддимасида ва баъзи тазкираларда учрайди. Ана шу маълумотларга қараганда, Ҳофиз Таниш Бухорий ва унинг отаси Мир Муҳаммад шайбоний ҳукмдорларга яқин одамлар бўлишган. Масалан, отаси мавлоно Мир Муҳаммад, нақшбандия тариқатининг намояндаларидан бири, йirik олим Маҳдуми Аъзам Қосоний (хожа Аҳмад ибн Жалолиддин Қосоний; 1462—1542) нинг ҳаёти ва фаолиятига бағишланган «Жомеъ ул-мақомат» да ёзилишича, шайбоний Убайдуллоҳон (1534—1539) саройида хизматда бўлган; XVI асрнинг 50-йиллари бошида Қошғарга кетиб қолган ва орадан икки йил ўтиб ўша юртда қаза қилган. Ҳофиз Таниш Бухорий 1583 йили Абдуллоҳон II нинг хизматида кирган ва умрининг охиригача шу хоннинг ҳузуринда воқеанавис бўлиб хизмат қилган. Олимнинг туғилган йилини баъзи фактларга таяниб аниқласа бўлади, лекин вафот этган йилини аниқлаб бўлмади. «Шарафномайи шоҳий»да мана буларни ўқиймиз: «...Абулғозий Абдулла Баҳодирхон, тангри таоло унинг подшоҳлигини, салтанатини абадий қилиб, фарқадон¹ дан [ҳам] баланд қилсин, Мовароуннаҳр мамлакатини зўр билан ўзига бўйинсундирди ва шарқ қуёшидек адолат ва инсонпарварлик соясини ўша мамлакатнинг илм аҳллари бошига туширди. Фахрланишга муносиб Бухоро шаҳарини халифалик тахтининг оромгоҳига айлантирди... [Ўша пайтда] фақир ҳақирнинг ёши ўттиз олтида эди». Маълумки, Абдуллоҳон Бухорони 1557 йили эгаллаган. Лекин Мовароуннаҳр фақат XVI асрнинг 80-йиллари бошида батамом Абдуллоҳон қўлига ўтди. Бунга қараганда, Ҳофиз Таниш Бухорий Абдуллоҳоннинг хизматида у отаси ўрнига тахтага ўтқазилган йили — 1583 йили хоннинг яқин кишиси Қулбобо Қўқалтошнинг воситачилиги билан кирган. Агар у ўша пайтда 36 ёшда бўлса, унда Ҳофиз Таниш 1547 йили туғилган бўлиб чиқади.

Ҳофиз Танишнинг қачон вафот этгани маълум эмас. Машҳур адабиётшунос олим ва шоир Мутрибий «Тазкират уш-шуаро» асарида «Жаноби Ҳофиз Таниш уламо жумласидандир. У Маҳдумий Ҳасан хожанинг тазкирасида тилга олинади. Юқорида зикр этилган Ҳофизнинг ога-инилари унинг вафотидан кейин

¹ Фарқадон — Шимолий қутб яқинидаги икки ёруғ юлдуз.

хотинини қандайдир жиноят қилганликда айблаб унга даъвогар бўлганлар ва олий фармонга кўра унинг Бухоро минорасидан ташлаб юборилишига эришганлар, деган миш-мишлар бор» деб ёзган. Бундан чиқадики, Мутрибий тазкирасини ёзиб тамомлаган йили (1604) Ҳофизини Таниш ҳаёт бўлмаган.

Шу ўринда яна бир далил муҳим аҳамият касб этади. Ҳофизини Таниш бошда «Шарафномаини шоҳий» асарини муқаддима, икки мақола ва хотимадан иборат қилиб ёзишни режалаштирган эди. Муқаддима ва ҳар иккала мақола ёзилган (асарда баён этилган сўнги воқеа Абдуллахон тарафидан Ҳиротнинг олинишидир, 1588 йил), Лекин хотима ёзилмай қолган. Муаллиф бошда тузган режага кўра, хотимада Абдуллахоннинг мақтовга муносиб сифатлари, унинг замонда ўтган шайхлар, вазирлар, амирлар, шопрлар, олимлар, шунингдек Абдуллахон даврида қурилган олий бинолар ҳақида ҳикоя қилиниши керак эди. Шунга қараганда, Ҳофизини Таниш 1590 йиллари оламдан ўтган. Агар ҳеч бўлмаса у Абдуллахонгача тирик бўлганда асарнинг бу муҳим қисми ҳам ёзилган бўларди.

Ҳофизини Таниш Бухорий оғир бир замонда, яъни Мовароуннаҳрда феодал тарқоқлик кучайган, Абдуллахон II нинг мамлакатни бирлаштириш ва марказий давлат апаратини мустақамлаш учун тинимсиз урушлар олиб борган бир замонда ҳаёт кечирди. Олим буни мана бу ибораларда ифодалайди: «Ҳар тарафдан тескари шамол эсарди. Ҳар бурчакдан фитна гарди осмонга кўтариларди. Ҳар куни жигарни ўртайдиган олов ёқиларди. Ҳар замон бало тўфонни юқори кўтариларди. Соғу саломатлик анқодек¹ махфийлик пардаси остига яширилган эди. Тинчлик ва хотиржамлик кибрити ахмар² ва ақлу ҳунарнинг ривожкоридек кўринмай кетганди. Омонлик ва тўғрилиқ жаҳондан нафратланиб, интизом ҳам жамият юлдузлари тўдасидагина чегараланиб қолганди» («Шарафномаини шоҳий», 1-жилд, 38-бет).

Асар мазмунига ўтишдан аввал шуни ҳам айтиш керакки, Ҳофизини Таниш Бухорий, замон тақозосига кўра, асарда маълум даражада ҳукмрон синфнинг мақсад ва манфаатларини ифода қилишга ҳаракат қилган, хон ва унинг атрофидаги аслзодаларни, бойлар ва нўёнларни кўкларга кўтариб мақтаган, меҳнаткаш халқнинг ҳол-аҳволи бўлса кўп ўринларда сояда қолган. Лекин асар фактик материалга бой, воқеалар озми-қўчми объектив ёритилган, айрим ўринларда хонлар, султонлар ва амирларнинг баъзи хислати ва характери ҳам очиб берилган. Масалаи, олим Абдуллахоннинг бобоси Жонибек султон ҳақида габирар экан, уни мўмин-мусулмон, динпарвар ва одил бир киши сифатида таърифлайди. «[У] шундай динпаноҳки, — деб ёзади Ҳофизини Таниш Бухорий, — дин ҳукмларини танқид қилиш [ва] сайёид мурсалиннинг (ҳазрати пайгамбаримизнинг)

¹ Анқо — номи бор, лекин ўзи йўқ бир афсонавий қушнинг номи.

² Кибрити ахмар — қизил олтингурут; иксир.

«шаръий амр-фармонларини [мўмин-мусулмонларга] етказиш ишлари тўла бажо келтиради; ҳукумат ва сўбат ишларини қувватлаш ва ижро этишда ошиқмас эди. Лекин жаҳли чиққан пайтларда ихтиёр жиловни [унинг] ҳайрат ва гурур қўлидан тушарди; [лекин] тойилувчиларнинг хатолари устига афву каромат этагини ёпарди» («Шарафномаи шоҳий» 1-жилд, 113-бет). Муҳими шундаки, олим тож-тахт соҳибларини адлу-нисофга чақиради: «Бу дунё ўтиб кетувчи соядир, [чунки] соя гоҳ олдинда, гоҳ орқада бўлади. Имконият борида [одамларга] яхшилик қил. [Билгилки] ҳамма вақт [ҳам бунга] имкон бўлавермайди. Жаҳонда агар [бир] заҳира талаб қилсанг, яхши ном [энг] яхши заҳирадир» («Шарафномаи шоҳий», 1-жилд, 98-бет).

Хуллас, «Шарафномаи шоҳий» йирик шоҳ асар бўлиб, уни Жувайнийнинг «Тарихи жаҳонкушой» ва Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» асарлари қаторига қўйса арзийди. Йирик шарқшунос олим В. В. Вельяминов-Зернов жуда тўғри айтганидай, «Шарафномаи шоҳий» устида қанча кўп ишласанг, унда ўрганиш лозим бўлган шунча кўп янги фактлар очилади. Шунинг учун ҳам бу асар кўп вақтлардан бери шарқшунос олимларнинг диққат-эътиборини ўзига тортиб келаётир. Ўз вақтида асар ҳақида В. В. Вельяминов-Зернов, академик В. В. Бартольднинг шогирди Л. А. Зимин, Содиқ Мирзаев, М. А. Салоҳиддинова, Н. Сайфиев, инглиз олимлари Г. Эте, Ч. А. Сторилар ўз фикрларини айтиб ўтишган. В. В. Вельяминов-Зернов, Л. А. Зимин, Содиқ Мирзаев ва М. А. Салоҳиддиновалар асарнинг бир қисмини рус ва ўзбек тилларига таржима ҳам қилган эдилар. В. В. Вельяминов-Зерновнинг таржимаси (у асарнинг жуда оз қисмини ташкил этган) чоп этилмаган. Л. А. Зиминнинг таржимаси эса, И. И. Умняковнинг сўзларига қараганда, 1918 йили қисман Тошкентда чоп этилган, лекин олимнинг тез орада Ўзбекистондан кетиб қолиши натижасида бу иш тўхтаб қолган. В. В. Бартольд 1924 йили Л. А. Зиминнинг таржимаси ва «Шарафномаи шоҳий» ҳақидаги материалларини тўплаб нашр қилиш зарурлигини айтган эди. Афсуски, бу иш ҳам амалга оширилмади. Содиқ Мирзаев ва М. А. Салоҳиддинова асарнинг тўртдан бир қисмини ўзбек ва рус тилларига таржима қилиб улгурдилар, унинг шу кунгача фақат I—II жилдларигина чоп этилди, холос.

«Шарафномаи шоҳий» саж (қофиялашган наср) билан ёзилган, тили ва услуби бирмунча оғир. Олим турли ўхшатиш ва истиоралардан кенг фойдаланган. Бир-икки мисол келтирамиз: «*«Юнусхон» содиқлик ишини тугиб, уни ўзига боғлади*» (уйланди демоқчи). «*...боғу роғ саҳни етти хил ранглик либос кийиб, тоғу саҳронинг сирти чиний нақшлик хонанинг рашқини келтирадиган бўлганда...*» (эрта баҳорда). «*...унинг буюклик ва улуғлик офтоби... [ўзининг] махфий пардасига яширинди; умид ва орзулари фалокат офтобининг шаҳодат магрибига ботди*» (ўлди демоқчи).

Бундан ташқари, асарда оят, ҳадис, турли араб иборалари (мақоллар) ҳам кўп. Ҳофизини Таниш ҳамма жойда воқеаларни наср ва назм билан берган. Шеърлар (тўртликлар, маснавийлар, қитъалар, марсиялар)нинг кўпчилиги муаллифнинг қаламига мансуб бўлиб, зўр маҳорат ва санъат билан ёзилган. Баъзилари бошқа шоирлар, хусусан Мушфиқийга тегишлидир.

Муаллиф асарни ёзишда хон саройида юритилган махсус кундаликлар, ишончли ва воқеаларнинг шоҳиди бўлган кишилар оғзидан ёзиб олинган маълумотлардан фойдаланган. Биринчи мисол. У 1551/52 йили Абдуллахон билан Наврўз Аҳмадхон (Бароқхон) ўрталарида Косон (Қашқадарёга қарашли Косон) ёнида бўлган уруш тафсилотини баён этаркан, уни «ўша воқеа тепасида бўлган ва [уни] ўз кўзи билан кўрган бир гуруҳ одамлардан эшитдим», деб ёзади. Яна ўша Абдуллахоннинг Наврўз Аҳмадхоннинг ўғли Дўстим султон билан Фороб ёнида 1554 йили қилган уруши тафсилоти ҳам ўша уруш қатнашчиларининг маълумотига асосланган. Ҳофизини Танишнинг ахборотчилари кўпроқ кекса ва хоннинг яқин кишилари бўлган: «Ушбу сатрлар муаллифи ул ҳазратнинг (Абдуллахоннинг) эски паҳлавонларидан бўлган мулла Келдишдан шуни [ҳам] эшитган эдимки...». Асарда баён этилган кўп воқеалар муаллифнинг иштирок этган ва ўз кўзи билан кўрган воқеалардир. Манбаларнинг бу қадар ишончли бўлиши, шубҳасиз, асарнинг қимматини оширган.

Асар муқаддима ва икки қисмдан иборат (асарнинг иккинчи талқинида ҳар иккала қисм (мақола) қўшиб юборилган).

Муқаддимада Абдуллахоннинг наслу насаби, унинг ўша замоннинг йирик руҳонийларидан хожа Муҳаммад Исломига муридлиги, Чингизхон, Жўчихон, Муҳаммад Шайбонийхон ҳақида, шунингдек Мовароуннаҳрнинг XV аср охири ва XVI аср бошларидаги ижтимоий-сиёсий аҳволи ҳақида қисқа маълумот келтирилади.

Биринчи мақола Мовароуннаҳр, Жанубий Туркистон (ҳозирги Афғонистоннинг шимолий қисми) ва Хуросонда 1557—1583 йиллар орасида бўлиб ўтган воқеалар, яъни Абдуллахон II давлатининг зуҳуридан то Абдуллахоннинг хонлик маснадига ўлтириши ва ўз номига хутба ўқитиб, пул зарб эттиришигача кечган катта даврни ўз ичига олади. Маълумки, бу давр ичида Абдуллахон II ўзаро феодал урушлар орқасида майда-майда қисмларга бўлиниб кетган Мовароуннаҳрни ўз туғи остига бирлаштириб, марказий давлат тузиб олишга муваффақ бўлди.

Иккинчи мақола 1583—1588 йиллар, яъни Абдуллахон II нинг тахтга ўлтиришидан то Ҳиротнинг узоқ муддат давом этган қамалдан сўнг шайбонийлар қўшини тарафидан фатҳ этилишигача бўлган даврни ўз ичига олган. Шу давр ичида кечган тарихий воқеалар батафсил ва атрофлича баён этилган.

¹ Фороб — Жайхуннинг ўнг соҳилида, Чоржўй рўпарасида жойлашган ўрта аср шаҳари.

Асарда тарихий воқеалар баёни билан бир қаторда Бухоро хонлигининг ижтимоий-иқтисодий аҳволи, маданий ҳаёти, Шайбонийлар давлати ва қўшинининг тузилиши, Бухоро хонлигининг Эрон, Туркия, Ҳиндистон, Шарқий Туркистон ва Русия давлатлари билан олиб борган сиёсий ва савдо алоқалари ҳақида ҳам қимматли маълумотлар келтирилган.

Хонликнинг ижтимоий-иқтисодий аҳволи борасида келтирилган маълумотлар орасида «иктоъ», «суюрғол», «танҳо» ва «жогир» феодал институтлари, улус тартиби ва унинг ижтимоий-сиёсий ҳаётдаги моҳияти ва ўрни, аҳолидан йиғиладиган турли-туман солиқ ва жарималар: хирож (мол), ихрожат, тагор, улуфа, қўналға, бегор, мадади лашкар, бож, тамға, тапсуқот, туҳфа (совғот, тортиқ, ҳадя) ва ҳ. к. маълумотлар, шунингдек ҳарбий-феодал зодагонлар ҳаётида катта ўрин тутган ҳарбий ўлжа ҳақидаги маълумотлар алоҳида қимматга эгадир. Қўшни юртлар ва халқлар устига тез-тез уюштириб туриладиган урушлар ва бундай урушларнинг феодал жамиятда тутган ўрни ҳақидаги маълумотлар ҳам муҳимдир. Асарда хонлар, йирик феодаллар тарафидан Жиззах, Насаф, Ҳисори Шодмон ва Жайхуннинг сўл қирғоғидаги вилоятлардаги қўриқ ерларнинг маҳаллий аҳолини сафарбар қилиш йўли билан (мардикор ишлатиш йўли билан) ўзлаштирилиши, шаҳар, сув омборлари, сардобалар қурилиши ҳақида ҳам маълумотлар келтирилади. Шунингдек, ҳунармандчиликнинг умумий аҳволи ҳақида ҳам кўп муҳим маълумотлар учратамиз.

Асарда Шайбонийлар давлатининг тузилиши ҳақида ҳам муҳим маълумотлар учратиш мумкин. Масалан, марказий давлат аппарати — девонлари турли-туман мансабдорлар: оталиқ, нақиб, вазири аъзам, вазир, девонбеги, мушриф, хазиначи, шифовул, эшик оғабоши, парвоначи, садр, мирохур, чухра оғаси, тавочи, жарчи, мунший, туғбеги, қурчибоши, баковул, фаррон кабилар ва уларнинг жамиятда тутган ўрни, ҳуқуқ ва вазифалари ҳақида диққатга молик маълумотлар учратамиз. Шайбонийлар қўшини эса Ҳофизини Таниш Бухорий келтирган маълумотларга қараганда, отлиқ ва пиёда аскарлар, шунингдек ўзига хос замбаракчилар (нафтандозлар, манжаниқчилар, тош отувчилар) дан ташкил топган. Унинг асосий қисмини лашкар, яъни ҳарбий юриш олдида вилоятлардан тўланадиган аскарлар ташкил этган. Аскарлар, асосан, ўқ-ёй, найза, қилич, гурзи ва нарвонлар билан қуролланган. XVI аср ўрталарига келиб шайбонийлар қўшинида асосан хорижий мамлакатлардан келтирилган пилта милтиқлар ва кичик замбараклар пайдо бўлди.

Асарда мамлакатда XVI асрда, айниқса унинг иккинчи ярмидан бошлаб илм-фан ва маданият ҳам бир қадар ривожланганлигини кўрсатувчи маълумотлар бор. Фан ва маданият айниқса хонлик пойтахти бўлмиш Бухорода равнақ топди. Биринчидан, Абдуллахон даврида шаҳар атрофидаги, ундан тахминан бир фарсах (6—7 км) масофада бўлган Сумитон (Жуйбор) қишлоғини ҳам шаҳарга қўшиб, унинг жануби-ғарбий тарафи-

да янгидан девор олинди. Ана ўша Сумитонда, Жуйбор хожаларининг бобокалони Абубакр Саъд мақбараси атрофида мачит, мадраса ва хонақоҳ бино қилинди, бинолар теварагида эса чиройли чорбоғ бунёд этилди. Сумитондан то шаҳар марказигача кенг хиёбон чиқарилиб, унинг икки тарафига анвойи дарахтлар ўтқазилди. «Шарафномайи шоҳий» муаллифининг гувоҳлик беришича, Сумитонни шаҳарга қўшиб олиш ва уни обод қилиш ишлари, Бухоронинг ҳам обод бўлиши қарийб ўн йил (1559—1568) давом қилган («Шарафномайи шоҳий», 1-жилд, 279—280-бетлар). Бундан ташқари, Абдуллахон II даврида фақат Бухоронинг ўзида бир эмас, балки тўртта мадраса (Абдуллахон, Гавкашон, Фатхулла қушбеги, Хожа Муҳаммад Порсо мадрасаси), янги Чорсу (1570 йили), Кармина яқинида Зарафшон устига кўприк (1582) қурилди. Шаҳар марказида қурилган Абдуллахон тими деб аталган усти ёниқ бозор эса нафақат Мовароуннаҳрда, балки бутун жаҳонда машҳур бўлди. Масжид, мадраса, карвонсарой, ҳаммом ва бошқа олий бинолар Самарқанд, Тошкент ва Балх сингари катта шаҳарларда ҳам қурилди. Карвон йўллари устида эса кўприклар, сардобалар қурилди; Вахш, Зарафшон ва Жайҳундан наҳрлар чиқарилиб, кўплаб қишлоқ ва шаҳарлар сероб қилинди. Асарда нафақат Бухоро, Самарқанд ва Балх шаҳарлари, балки Тошкент, Термиз, Кўлоб, Ҳирот шаҳарлари ҳақида ҳам эътиборга сазовор фактли маълумотлар бор.

Бу ўринда ҳижрий 966-976 (1559—1571) йиллари Абдуллахон II тарафидан Бухорога яқин Сумитон қишлоғида қурдиртирилган мадраса, масжид, хонақоҳ ва бошқа иморатлар ҳақида келтирилган маълумот диққатга сазовардир. Асарда бу ҳақда, масалан, мана буларни ўқиймиз: «Тангри таолонинг қўллаб-қувватлаши билан хонлик курсиси ва жаҳондорлик мансаби соҳибқирон ҳазратларига қарор топиб, кунлар саҳни ул ҳазратнинг адолат нурлари ва марҳамат асарлари билан безалгач, ўздан кейин подир нишонлар, яхши ном ва эсдаликлар қолдиришни истади... Халқ муқтадосининг (хожа Муҳаммад Ислонинг — Б. А.) улуғ боболари имом Абубакр Саъднинг¹ нурлари файзли мазори ёнида хонақоҳ, масжид, мадраса ва бошқа олий бинолар қуриб, атрофини ажойиб ва зебо боғу бўстонлар билан безашни кўнгли саҳифасига ёзган эди. Шунинг учун тарих 966 йилда тажрибали муҳандислар, синчков меъморлар вақт толеъини аниқлаб, бино вақтини белгиладилар... Йиллар, ойлар ва кунлар ўтиб, андак замонда, тахминан ўн йил ичида, шундай бир (муҳташам) бино... қурилиб битдики, каримлар ҳимматининг фазоси каби кенг саҳнини турли мевали дарахтлар билан безатдилар. Унинг ўртасига ғоят тоза ва тиниқликда офтоб чашмаси каби ярақлаган кавсар мисол ҳовуз ҳам қурдилар. Ул кўнгил очадиган бинолардан ҳар бири баланд пештоқларни ва кенг равоқларни ўз ичига олиб, қутли асар усталар, моҳир нақ-

¹ Абубакр Саъд — сомонийлар даврида ўтган нуфузли дин арбоби (970 йили вафот этган).

қошлар уларнинг юзига олтин ва ҳал билан ажиб нақшлар золиб, бешиҳоят латиф ва зебо қилиб турлича такаллуфлар билан, кошинлар билан безадилар. Олий масжидда беш вақт намоз, ўқишлар эди. Ҳушовоз ҳофизлари Қуръон оятларини оҳанг билан ўқишларидан осмон авжида фаришталар рақсга тушардилар. Мадрасасида машҳур олим ва фозиллардан бири муаллимлик маснадида ўлтириб, диний ва дунёвий илмлардан дарс берарди...

У ерда таълим олувчилар ҳам яхши маош билан таъмин этилиб, хотиржамлик билан илм мутолаа қилиш билан банд эдилар. Файзгоҳ хонақоҳнинг ходимлари ҳар куни мискин, етим ва есирга таом беришга аҳамият берардилар.

Нурлари файзли мазор ёнига комкор (Абдуллахон) учун олий жаннатнинг рашик келадиган бир чорбоғ ҳам қурдирдилар. [Боғ ўртасига] Чин нақшхонаси тақлидида бир бино қурдирдиларки, олам пайдо бўлгандан бери унга ўхшашини ҳеч ким кўрмаган...

Шаҳар дарвозасидан то ўша боғгача бўлган тахминан бир фарсах масофада, йўлнинг икки тарафига иккита ариқ қаздилар ва унинг четларига дарахт ўтқаздилар.

Хон ҳазратларининг аркони давлати ва аъёнлари, хусусан ўша пайтда олий муҳрдорлик мансабида бўлган амир Халифа мазкур иморатларни битиришда тамом эҳтимом кўрсатди. Иккитидорли амир Жонкелдибий, эътиборли амирзода Валижон мирзо ҳамда амир Жултойбий боғу гулзорларни файз асар мазсрнинг атрофига тартиб, зийнат ва такаллуф билан экдилар. Бинолар ва боғ ҳазрат соҳибқироннинг қуввати ва олий ҳиммати орқасида қисқа вақт ичида тамом битказилиб, басийрат аҳлининг кимё асар назарига мақбул бўлди...»

Хонлик шаҳарларида илм-фан, адабиёт ва китоб санъати ҳам ривож топди. Биз сўз юритаётган «Шарафномаи шоҳий» ҳам ибн Араб Муҳаммад қатағоннинг «Мусаххир ал-биллод», Амин Аҳмад Розийнинг «Ҳафт иқлим» каби қимматли тарихий асарлари, Мутрибийнинг «Тазкират уш-шуаро», «Нухайн зебойн Жаҳонгир» биографик асарлари каби Абдуллахон даврининг маҳсулидир. Асарда Бухорода яшаб ижод этган Мушфиқий, Низом Муаммой, Муҳаммад Дарвиш Охунд, Қозн Поянда Зоминий, мулла Амир Муҳаммад Амин Зоҳид, мавлоно Абдулҳаким каби кўплаб илоҳиёт олимлари, табиблар ва шоирлар ҳақида ҳам маълумотлар бор. Шунингдек, ўзига хос хат-тотлик ва наққошлик мактаби шакллангани ҳақида ҳам муҳим далиллар бор. Ҳофизи Таниш Бухорий машҳур Султон Али Машҳадий, Маҳмуд ибн Исҳоқ аш-Шаҳобий, Дарвиш Муҳаммад Бухорий, мавлоно Маҳмуд Музаҳҳиб, Жалолиддин Юсуф, Муҳаммад Мурод Самарқандий каби жуда кўп намояндаларнинг номини ҳам тилга олиб ўтган.

Асарда Бухоро хонлигининг Эрон, Ҳиндистон, Туркия, Қошғар, Русия ва бошқа мамлакатлар билан XVI асрда олиб борган элчилик, савдо ва маданий алоқалари ҳақида ҳам илм-фан

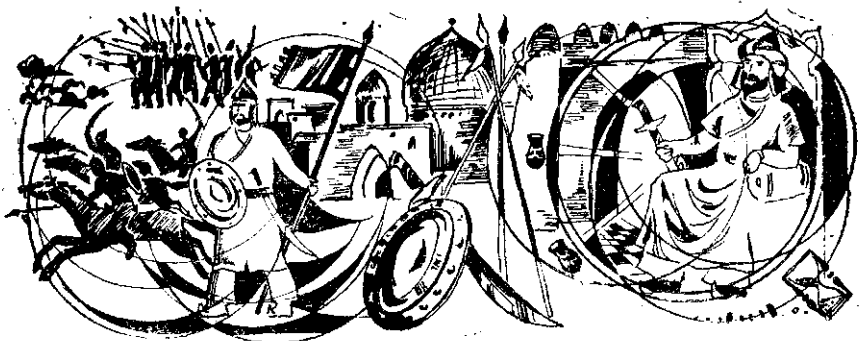
учун ўта муҳим маълумотлар келтирилади. Бу маълумотлар орасида Бухоро хонлиги билан Ҳиндистон ўртасидаги 1572—1573, 1577, 1578, 1586 йиллари элчилик алмашинуви, 1583 йили Бухоро элчисининг Москвадан қайтиб келиши, 1584 йили Шарқий Туркистон, Мўғулистон, Хоразм ва Эрон элчиларининг Бухорога келиши, туркиялик мерган ўқчиларнинг шайбонийлар қўшивида хизмат қилиши, Бухорода фаолият кўрсатиб турган ҳинд савдогарлари уюшмаси ҳақидаги тафсилотлар зўр қимматга эга. Умуман, «Шарафномаи шоҳий» да келтирилган бу ва бошқа маълумотлар Бухоро хонлигининг ташқи сиёсатини ўрганишда муҳим аҳамият касб этади.

«Шарафномаи шоҳий» муаллифи мусулмон руҳонийларининг, масалан, Мовароуннаҳр ва Хуросонда жуйборий хожаларнинг, Бадахшонда Шайх Ҳалиллуллоҳнинг мамлакатнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида тутган ўрни ва роли ҳақида ҳам муҳим маълумотлар келтирган. Маълумотлар Абдуллахон ва унинг давлати тегасида турганлар ана шу улкан давлатни бошқаришда хожа Муҳаммад Ислоом ва хожа Саъд каби йирик руҳоний намояндаларнинг кўмагига, қўллаб-қўлтиқлашига суянганликларини яққол кўрсатади.

Ҳофизи Таниш Бухорийнинг бу асарида Мовароуннаҳр ва унинг ҳудудларида, шунингдек Жанубий Туркистонда XVI асрда истиқомат қилган турк-мўғул қабилалари: жалоир, найман, қорлиқ, қилчоқ, қатағон, ўтарчи, беш юз, шақоқу, қулон оёни, керонт, олчин, минг, баҳриш, уйғур, қангли, қўнғирот, дўрмон, қўшчи, можор, уйшун, чашму абру, булачи, аргин, ёбу, кенас, манғит, тубайи, нукуз, қиёт, бошқирд қабилар ҳақида ҳам фавқулодда муҳим маълумотлар келтирилади. Бу маълумотлар нафақат ўша қавмлар тарихини, балки ўзбек халқининг этник тарихини ўрганишда ҳам муҳимдир. Бундан ташқари, хон ва султонларга ҳадя, тортиқ қилиш (ҳар бир нарсадан тўққиз нафардан) тартиби, одамлар орасида амалда бўлган одатлар ҳақида ҳам қизиқ фактлар бор.

«Шарафномаи шоҳий» тарихий асар бўлиш билан бирга, XV—XVI асрга хос бадий асар ҳамдир.

«Шарафномаи шоҳий» нинг қўлёзма нусхалари кўп. Унинг яхши нусхалари Санкт-Петербург, Тошкент, Боку, Қозон ва Душанбе кутубхоналарида, шунингдек Англия, Ҳиндистон кутубхоналарида сақланади.

III. СИЙМОЛАР, СУЛОЛАЛАР, АТАМАЛАР

Абдурахмон Толь (Абдурахмон Давлат)

Бухоролик мунажжим ва тарихчи олим. Ҳаётига оид маълумотлар жуда кам. Ўзининг айтишига қараганда, у Бухоро хони Абулфайзхон (1711—1747) замонида ўтган ва ҳукумат доираларига, хусусан, амир Абдуллоҳ қушбегига яқин киши бўлган. Абдурахмон Толь «Тарихи Абулфайзхон» номли муҳим бир асар ёзиб қолдирган. Бу XIII асрнинг биринчи ярмидаги Урта Осиёнинг сиёсий аҳволига оид қимматли манба бўлиб, Аштархонийлар давлатининг феодал кураш кучайиб кетган ва Эрон подшоси Нодиршоҳ (1736—1747) нинг босқинчилик юриши натижасида инқирозга юз тутган даври ҳақида ҳикоя қилади. Олимнинг мазкур асари ҳукмрон феодал синфнинг мақсад ва манфаатларини кўзлаб ёзилганига қарамай, аниқ, муҳим маълумотларга бой. Асар ўша даврда Ражабхон бошлиқ мустақил Самарқанд беклигининг ташкил топиши (1722—1728), Зарафшон воҳаси ва Шаҳрисабз водийсида бўлиб ўтган ғалаён ҳамда кўзғолонлар ва уларнинг асосий сабабларини кўрсатиб бера олган. Асарни проф. А. А. Семёнов рус тилига таржима қилиб, тегишли изоҳ ва иловалар билан 1959 йилда Тошкентда чоп этган.

Абулғози Баҳодирхон

Шайбонийлар сулоласидан, Хива хони (1645—1663) ва йирик тарихчи олим, табиб. Ҳабаш султон ва Илборс султонлар оталари Араб Муҳаммадхонни енгиб, уни Қум қалъасига қамадилар. Отасининг тарафдорлари бўлган Исфандиёр Эронга, Абулғози султон эса Бухорога Имомқулихон (1611—1642) ҳузурига қочди. 1623 йилда Исфандиёрхон билан ўрталарида низо чиқиб,

1627 йилда қозоқ хони Эшимхон ҳузурига қочиб борди, сўнг икки йил Тошкент ҳокими Турсунхон ҳузурига бўлди. Кўп ўтмай, хивалик туркманларнинг таклифига биноан у яна Хоразмга қайтди. Исфандиёр уни Хива ҳокими этиб тайинлашга мажбур бўлди. 1629 йилда Хива туркманлари Эронга тобе бўлган Нисо ва Дурунга босқин қилдилар. Исфандиёрхон Хиванинг Эрон билан муносабатларининг бузилиб кетишидан чўчиб айбни бутунлай Абулғози султonga тўнкади ва уни 1630 йилнинг қишида Эрон подшоҳи шоҳ Сафи I (1629—1642) ҳузурига гаров тариқасида жўнатди. Абулғози султон шу тариқа ўн йил Эронда, Исфаҳон яқинида жойлашган Таборак қалъасида қамоқда яшади. 1639 йилнинг ёзида у тутқунликдан қутулишга муваффақ бўлди. 1641 йилининг ўрталаригача Абулхон ва Мингқишлоқда истиқомат қилди. 1643 йилда ороллик ўзбеклар уни хон қилиб кўтардилар. Орадан икки йил ўтгач, Абулғози султон Хива тахтига ўтирди. У Хивада феодал тарқоқликни тугатиш, марказий давлат ҳокимиятини мустақкамлаш, мамлакатнинг мустақиллигини таъминлаш учун кураш олиб борди. Абулғози-хон 1663 йилда ҳокимиятни ўғли Анушахонга топширди ва орадан кўп ўтмай, ўша йилнинг 12 августига ёруғ жаҳондан кўз юмди.

Абулғози Баҳодирхон етук тарихчи олим сифатида эътиборга сазовордир. Унинг «Шажарайи тарокима» ва «Шажарайи турк» асарлари Урта Осиё халқлари тарихига оид қимматли манбалардан ҳисобланади. «Шажарайи тарокима»да туркларнинг афсонавий подшоҳи Ҳузунхон, унинг авлоди ва уларнинг замонида юз берган воқеалар қисқача баён этилиб, туркман уруғлари ҳақида қимматли маълумотлар келтирилган. Иккинчи асар асосан Чингизхон ва унинг авлодлари, хусусан Хоразмда 1512 йилдан ҳукмронлик қилган шайбонийлар ҳақидадир. Абулғози-хоннинг бу асарлари рус, француз, немис тилларига таржима қилиниб чоп этилган. Абулғози тибб илмига оид «Манофиъ ул-инсон» («Инсон учун фойдали тадбирлар») деган китоб ҳам ёзган. Асар тўрт қисмдан иборат: биринчи қисмда — турли оддий дори-лар, иккинчисида — мураккаб дори-лар, учинчи қисмда — умумий даволаш усуллари ҳақида, тўртинчи қисмда эса олим ўзидан олдин ўтган табибларнинг беморларни даволаш хусусидаги фикр-мулоҳазалари ва айни пайтда ўзининг фикр-мулоҳазаларини ҳам келтиради. Асарнинг аҳамияти шундаки, унда муаллиф халқ табиобатида қўлланилган дори-лар ҳақида қимматли маълумотлар келтирилган.

Анқара жанги

1402 йил 20 июлда Амир Темур билан усмонли турк султони Боязид I Йилдирим (1389—1402) қўшинлари ўртасида Анқара ёнида бўлган уруш. Унда ҳар икки тарафдан 200 мингдан ортиқ аскар қатнашди. Яқин Шарқда усмонли турклар, шунингдек Миср султони ал-Фараж (1399—1405) нинг, шунингдек,

жалонрийлар (1336—1432) ва қорақуюнлилар (1380—1468)нинг сиёсий ва ҳарбий қудрати ошиб, Темур империясининг жануби-ғарбий вилоятларига хавф тугдирганлиги бу урушнинг очилишига асосий сабаб бўлди. Амир Темур бу урушга қарийб икки йилдан ортиқ тайёргарлик кўрди: ўша йиллари Кичик Осиё ва Суриянинг бир қатор шаҳарлари (Сивас, Халаб ва ҳ. к.) ни ишғол қилди. Урушга Боязид I ҳам пухта тайёрланиб, Сивасдан 150 км ғарбда Амир Темурнинг отлиқ қўшинлари учун поқулай бўлган ўрмонзор тоғ ёнбағрида шайланиб турди. Амир Темур Боязид I қўшинлари билан бу ерда жанг қилиш режасидан воз кечиб, ўз қўшинларини Қизил ирмоқ дарёсининг сўл соҳилидан туркларнинг орқа томонига олиб ўтиб, Анқарани қуршаб олди. Боязид I орқага қайтишга ва ўзи учун поқулай шароитда жанг қилишга мажбур бўлди. Жанг 11 июль тонгда усмонли турк қўшинларининг ҳужуми билан бошланди. Турклар Амир Темур қўшинларининг ўнг қанотидан ҳужум қилдилар ва унинг орқа тарафига ўтиб, асосий кучларни эҳтиётдаги қисмлардан ажратиб қўймоқчи бўлдилар. Лекин бу ҳужумни Темурнинг отлиқ қисмлари қайтара олди. Шундан сўнг ўнг қанотдаги қўшинлар тўхтовсиз қарши ҳужумга ўтиб, туркларнинг асосий кучларини эҳтиётдаги қисмлардан ажратиб қўйди ва уни қуршаб олди. Темурнинг манглай ва сўл қанот қисмлари ҳам ҳужумга ўтиб, турк қўшинининг иккала қанотини тор-мор этди. Уларнинг марказдаги сара кучлари ҳам янчиб ташланди. Турк қўшинларининг омон қолган қисмлари тумтарақай қоча бошладилар. Боязид I нинг ўзи асир олинди. Амир Темур лашкарлари Боязид I қўшинларининг қолган-қутган қисмини таъқиб этиб, Туркиянинг шаҳарларидан Бурса (Брусса)ни эгаллади ва Мармар денгизи соҳилларига чиқиб олди. Боязид I ва қўшинларининг мағлубияти усмонли турк империясининг марказлашувини, Константинопол (Стамбул)нинг турклар томонидан босиб олинishiни тўхтатди.

Араб халифалиги (632—1258)

Арабистон ярим ороли, Яқин ва Урта Шарқ мамлакатлари, Шимолий Африка, Испания, Урта Осиё ва Кавказ ортини ўз ичига олган йирик феодал давлат. VII—VIII асрларда ташкил топган. Халифаликнинг асосчиси Муҳаммад пайғамбарнинг яқин сафдоши халифа Абубакр (632—634) дир.

Араблар юқорида зикр этилган мамлакатларни 633—715 йиллар орасида босиб олдилар ва ўз ҳукмронлигини ўрнатдилар. Бу мамлакатлар асосан ҳулафойи Рошидин (632—661) ва Муовиялар (661—750) замонида истило этилди. Лекин аббосийлар (750—1258) бу улкан ҳудудни бир бутун тарзда сақлаб қололмадилар. Ички феодал кураш ва халқ қўзғолонларининг таъсири остида Араб халифалиги VIII асрнинг охирларидан бошлаб майда-майда қисмларга парчаланиб кета бошлади: 788 йили Мағрибнинг ғарбий қисмида (ҳозирги Марокаш) ид-

рисиёлар (789—926), унинг шарқий қисмида (ҳозирги Тунис) аглабийлар (800—909) ҳукмронлиги ўрнатилди. Эрон ва Мовароуннаҳрда эса IX асрнинг 20-йилларидан бошлаб маҳаллий сулолалар: тоҳирийлар (821—873), саффорийлар (867—1495) ва сомонийлар (819—1005) мустақиллик эълон қилдилар. Улар Араб халифалигига номигагина тобе бўлиб, аслида мустақил давлатлар эдилар. Шундай қилиб, аббосийлар ҳукмронлиги даврида Араб халифалигига фақат Ироқ, Кавказ орти ўлкалари, Сурия, Фаластин ва Миср қарар эди, холос.

Босиб олинган мамлакатларни халифа томонидан юборилган ноиблар идора қилдилар. У ерлардаги ишлаб чиқарувчи кучлар, ижтимоий-иқтисодий муносабатлар тараққиёти ва маданият арабларникига қараганда бирмунча юқори эди. Шунинг учун ҳам араблар бу муносабатларга бирор-бир ўзгартиш кирита олмадилар ва фақат асоратга солинган халқлардан хирож, жузья (жон солиғи) ва ўлпон олиш билан кифояландилар. Араб халифалиги 1258 йили мўғуллар тарафидан битрилди.

Аштархонийлар (жонийлар)

Шайбонийлардан (1500—1601) сўнг Мовароуннаҳрни идора қилган сулола. Аштархонийлар (1601—1757) Жўчихон наслидан бўлиб, XIV асрнинг 80-йилларидан бошлаб Астрахан (Ҳожитархон) ва унинг атрофидаги ерлар ва халқлар устидан ҳукмронлик қилган. 1556 йил Астрахани Русия босиб олгандан кейин аштархонийлардан Ермуҳаммадхон болалари ва қариндошлари билан Искандархон ҳукмронлиги йилларида (1561—1583) Бухорога келди. Тарихий маълумотларга қараганда, Искандархон Ермуҳаммад ва унинг ҳамроҳларини иззат-ҳурмат билан кутиб олиб, қизи Зухрахонимни унинг ўғли Жонибек султонга берган. Жонибек султон Зухрахонимдан уч ўғил (Динмуҳаммад, Боқи Муҳаммад, Вали Муҳаммад) кўрган. Динмуҳаммад Абдуллахон II замонида Нисо ва Абивард ҳокими бўлган. Абдулмўмин ўлдирилгандан кейин амирлар ва рухонийлар наслидан тожу тахтга муносиб бошқа бирон киши топилмагач, Жонибек султонни хонлик тахтига ўтқазмоқчи бўлдилар. Лекин катта ўғли Динмуҳаммад номига хутба ўқилди. Аммо у Ҳирот яқинида сафавийлар билан бўлган урушда ҳалок бўлди. Охири тахтга Жонибек султоннинг ўртанча ўғли Боқи Муҳаммад ўтқазилди. Шундан бошлаб Бухоро хонлиги яна бир ўзбек сулоласи—аштархонийлар қўлига ўтди. Аштархонийларнинг ҳукмронлиги йилларида мамлакатда феодал тарқоқлик, тож-тахт учун кураш беиҳоят кучайди. Дашти қипчоқ кўчманчилари, Хоразм хонлари (Абулғозихон, Анушахон) Мовароуннаҳрга тез-тез хужум қилиб, кўпгина қишлоқларни, ҳатто Бухоро ва Самарқанд атрофларини ҳам талон-торож қилдилар. Эрон ва Ҳиндистон ҳукмдорлари эса Мовароуннаҳрнинг ички ишларига аралашиб турдилар. Феодал тарқоқлик Убайдулла-

хон II замоида (1702—1711) шу даражага бориб етдики, Маҳмудбий оталиқ (қатагон қабиласи бошлиқларидан) 1706 йили Балхда ҳокимиятни бутунлай қўлга киритиб олди. Самарқанд ва Хивада юз қабиласи, Шаҳрисабз билан Насафда кенга ва манғит қабилалари марказий ҳукуматга қарши исён кўтардилар. Самарқандда эса найман ва сарой қабилалари ўртасида кўпдан бери давом этиб келаётган зиддиятлар очик тўқнашувга олиб келди. Бухорода феодал зулмга қарши халқ галаёилари бошланиб кетди. Убайдуллахон II феодал тарқоқликни бартараф қилиш мақсадида бир қатор чора-тадбирлар кўрди: қабилла бошлиқларнинг маълум қисмини марказий ҳокимиятдан четлаштирди, руҳоний феодалларга жарима-солиқлар солмоқчи, пул ислоҳоти ўтказмоқчи бўлди. Лекин бу тадбирлар ички зиддиятларни янада кучайтириб юборди. Амирлар ва руҳонийлар хонга қарши фитна уюштирдилар ва охиروқибатда 1711 йили Убайдуллахон бир гуруҳ сарой фитначилари тарафидан ўлдирилди. Унинг ўрнига тахтга ўтқазилган Абулфайзхон (1711—1747) помигагина хон бўлиб, ҳокимият асосан бир гуруҳ нуфузли амирлар қўлига ўтиб қолди. Бухоро хонлигида юз берган иқтисодий, сиёсий тангликдан фойдаланган Эрон ҳукмдори Нодиршоҳ 1740 йилнинг баҳорида Балхни эгаллади ва ўша йилнинг кузида катта қўшин билан Амударёдан ўтиб Бухоро устига қараб от сурди. Муҳаммад Раҳим (манғит қабиласи бошлиқларидан) эронликлар билан тил бириктирди. Шундан сўнг Абулфайзхон душман олдига тиз чўкишга мажбур бўлди. Бухоро Нодиршоҳнинг ўлимигача (1747) Эронга қарам бўлиб қолди. 1747 йили Абулфайзхон ҳам бир гуруҳ фитначилар томонидан ўлдирилди. Муҳаммад Раҳим унинг 9 яшар ўғли Абдулмўминни тахтга ўтқазди, лекин ордан бир йил ўтгач, у ҳам ўлдирилди. Хон қилиб кўтарилган Убайдулла III (Абулфайзхоннинг кенжа ўғли) ҳам фақат помигагина хон бўлиб, давлат ишлари тамоман ўша Муҳаммад Раҳим қўлига ўтиб қолган эди. Муҳаммад Раҳим 1757 йилда Бухоро тахтини эгаллади. Шу вақтдан бошлаб ҳокимият манғит феодаллари қўлига ўтди. Бу сулола 1920 йилгача ҳукмронлик қилди.

Ўрта Осиё уч мустақил хонликка: Бухоро, Қўқон, Хива хонликларига ажралиб кетди.

Аштархонийлар сулоласининг асосий ҳукмдорлари: Боқи Муҳаммад (1601—1605), Вали Муҳаммад (1605—1611), Имомқули (1611—1642), Нодир Муҳаммад (1642—1645), Абдулазиз (1645—1680), Субҳонқули (1680—1702), Убайдуллахон II (1702—1711), Абулфайзхон (1711—1747), Абдулмўмин (1747—1748), Убайдулло III (1748—1757).

Авлиё Чалабий

Туркиялик машҳур сайёҳ ва олим. Тўлиқ исми: Авлиё Чалабий Муҳаммад Залли ибн Дарвиш; 1611 йилда Стамбулда

заргар оиласида дунёга келган. Илмга интилиш Авлиё Чалабийни ўз замонасининг кенг маълумотли кишиси қилиб етиштирди. У араб, форс ва юнон тилларини, тарих, жўгрофия ва шеърят илмини чуқур эгаллади. Авлиё Чалабий бирмунча вақт Стамбулдаги Аё Сўфия масжидида ҳофизлик (қорилик) қилган, сўнг султон саройига хизматга олинади; кўп ўтмай ҳарбий хизматга жўнатилади. У бир неча бор турк армиясининг Азов (1641) ва Венгрияга (1656) қилган юришларида қатнашган. Авлиё Чалабий Кичик Осиё, Қурдистон, Сурия, Фаластин, Месопотамия, Миср ва Ҳабашистоннинг кўп жойларини кезиб чиққан (1640). У Жанубий Русия (1665), Қрим ва Кавказ (1644—1648), Украина (1656, 1680) бўйлаб саёҳат қилган. Бу мамлакатларнинг тарихи, иқтисодий-сиёсий аҳволи ва халқининг урф-одати ҳақидаги қимматли маълумотлар олимнинг «Саёҳатнинг тарихи» ёки «Саёҳатнома» деб аталган асарида келтирилган. Асарнинг қўлёзмалари Туркия, Франция, Англия ва бошқа мамлакатларнинг қўлёзма асарлар фондларида сақланмоқда. «Саёҳатнома» 1897—1938 йиллар орасида турк тилида 10 жилдада нашр этилган. Унинг айрим қисмлари Фарбий ва Шарқий Оврупо тилларига, Молдавия ва Украинага оид қисмлари рус тилига таржима қилиниб, 1961 йили нашрдан чиқарилган. Авлиё Чалабий 1683 йилда вафот этган.

Абулфазл Алломий

Ҳиндистонлик ёриқ давлат арбоби, олим ва адиб; 1551 йилда туғилган. Абулфазл Алломий (тўлиқ исми: Шайх Абулфазл ибн Шайх Муборак) бобурий. Акбаршоҳ (1556—1605) нинг вазири, бош муншийси ва энг яқин дўсти бўлган.

Абулфазл Алломий ёриқ ва ўта қимматли асарларнинг муаллифидир. Хусусан, унинг «Акбарнома» асари ўша Акбаршоҳга бағишланган. Олимнинг «Макотиботи Алломий» (бошқа номи «Иншоий Абулфазл») асари ҳам бўлиб, унда Акбаршоҳнинг 12 вилоят ҳокимлари, Бухоро хонлиги, Эрон подшоҳлари ва Туркия султонлари билан олиб борган ёзишмалари жам қилинган. Бу мактублар Бобурийлар давлатининг қўшни Шарқ мамлакатлари билан бўлган иқтисодий (савдо) ва сиёсий муносабатларини ўрганишда қимматли материал ҳисобланади. Абулфазл таржимон сифатида ҳам ном қолдирди. У қадимий ҳинд файласуфи Пилпойк асарларидан айрим парчаларни форс тилига таржима қилиб, «Айёри Дониш» номи билан бир китобга жамлади.

Абулфазл Алломий 1603 йили Акбаршоҳнинг Деканда ҳоким бўлиб турган тўнғич ўғли шаҳзода Салим (Жаҳонгир) нинг кўрсатмаси билан Декандан Аграга қайтиб келаётганда урушқоқ бундала қабиласининг бошлиғи Сингха Деву тарафидан йўлда ўлдирилади.

Бароқхон (Наврӯз Аҳмадхон)

Шайбоний Абулхайрхоннинг невараси, Суюнчхожахоннинг ўртаги ўгли; Тошкент ҳокими. Тугилган йили номаълум. Наврӯз Аҳмад (Бароқ) хон XVI аср ўрталарида Бухоро хонлигида кучайиб кетган феодал курашдан фойдаланиб, Мовароуннаҳрни қўлга киритиб олди. Сўнгра қўшин билан Шайбонийхоннинг жияни Муҳаммад Раҳимни Бухоро устига отлатирди. Лекин Муҳаммад Раҳим йўлда тўсатдан вафот этди. Унинг ўгли Бурхон султон отасига қаршли ҳарбий қисмлар ва мулозимлари билан Бухоро оstonасига етиб келди. Айни шу вақтнинг ўзида Бароқхон Тошкентдан, Абдуллатифхон эса Самарқанддан Бухоро устига қўшин тортиб, охир-оқибат уни эгалладилар (1540). Наврӯз Аҳмадхон Бурхон султонни Бухорони бошқаришда вақтинча ҳукмдор бўлиб турган Муҳаммадёр султонга шерик қилиб қўйди. Иттифоқчилар (Бароқхон ва Абдуллатифхон) Бурхон султонни ҳам ўзларига қўшиб, Миёнқол ҳукмдорлари Искандархон ва Абдуллахонга қарши юриш бошладилар. Абдуллахон Миёнқолни Бароқхонга қолдириб, Балхга кетишга мажбур бўлди ва у ердан туриб амакиси Балх хони Пирмуҳаммадхон (1546—1567) нинг ёрдами билан Бароқхонга қарши уч марта (1553, 1554, 1555) қўшин тортиди. Лекин ҳар гал мағлубиятга учради. Бароқхон Абдуллатифхон вафотидан (1551) кейин Самарқандни ҳам эгаллади. Шундай қилиб, 1551—1556 йиллари Бароқхон Мовароуннаҳрни Наврӯз Аҳмадхон номи билан идора қилди. Ўз номидан пул зарб эттирди. Мовароуннаҳрнинг кўп шаҳарларида унинг номи хутбага қўшиб ўқилди. Тошкентда мадраса қурдирди. У Дарғом сойига яқин Работи хожа деган жойда 1556 йилда тўсатдан вафот этди.

Беркахон

Олтин Урда хони (1257—1267). Чингизхоннинг невараси: Жўчихоннинг учинчи ўгли; 1257 йилда тугилган. Беркахон (рус солномаларида Беркай) давлатнинг иқтисодий қудратини ошириш мақсадида 1257 йилда босқоқлик деб аталган махсус ҳарбий-сиёсий ташкилот тузди. Бу ташкилот ўша замонларда Олтин Урдага қарам бўлиб қолган ерларда маҳаллий ҳокимларнинг фаолияти устидан назорат ўрнатди: босиб олинган ерларда, жумладан, Русияда аҳолини рўйхатга олиш ишларини ҳам амалга оширди. Солиқ йиғиш пайтларида шафқатсизлик билан иш кўрди. Бунга жавобан айрим князликларда (1259 йилда Новгородда, 1262 йилда Ростов, Суздаль, Ярославда ва ҳ. к.) халқ қўзғолонлари бўлиб ўтди. Беркахон Озарбайжонни Олтин Урдага бўйсундириш мақсадида Эрон элхонийлари билан қуролли кураш олиб борди. 1264 йилда Кура дарёси соҳилида Беркахон қўшинлари билан Ҳалокухон (1256—1265) қўшинлари ўртасида шиддатли жанг бўлиб, Беркахоннинг қўли балад келди. 1265 йилда у Озарбайжон устига яна қўшин торти-

ди, ammo Тифлистан ўтгандан кейин 1267 йилда йўлда тўсатдан вафот этиб, қўшинлари орқага қайтишга мажбур бўлди.

Беркахон замонида Озарбайжон масаласида Олтин Урда билан Миср ўртасида музокаралар олиб борилди. Беркахон Озарбайжонга қарши курашда Мисрни ўзига иттифоқчи қилиб олишга уринди. Аини шу даврдан бошлаб Олтин Урда аҳолиси ислом динига кевитила бошланди. Беркахон ўз ҳукмронлиги даврида савдо ва ҳунармандчиликнинг ривожланишига ҳомийлик қилди ва Олтин Урданинг иккинчи пойтахти бўлган Сарой Беркани қурдирди (1266—1267).

Бобурийлар

1526—1858 йилларда Ҳиндистонда ҳукмронлик қилган сулола. Унга теурийлардан Заҳириддин Муҳаммад Бобур асос солган. Чет элларда, Русияда, ҳатто Ҳиндистонда ҳам Бобурни ва унинг авлодини «Буюк мўғуллар» деб аташ одат бўлиб келган. «Буюк мўғуллар» деган ибора Чингизхон ва ундан кейинги мўғул қоонлари (Ўғадой қоон, Гуюк қоон, Мунка қоон) га тааллуқли бўлиб, бобурийлар аслида юртдошимиз теурий Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг авлодларидир. Улар тарихий ҳужжатларда ўзларини «Бобурий мирзолар» деб юритишган. Академик В. В. Бартольд дунёда тарқалган «буюк мўғуллар» иборасининг хато эканлигини кўрсатиб, «Европаликлар Теуруни ва унинг ўғиллари ҳамда набираларини мўғулдан тарқалган деб ҳисоблаб, [Бобур] салтанати учун «Буюк мўғуллар» деган ном тўқидилар» деб ёзади. Бу ибора эса Европадан Ҳиндистонга «кўчиб» келиб, ҳиндлар орасида инглизча китоблар воситаси билан тарқалгандир. Сўнгги йилларда «Буюк мўғуллар» деб аталган хато ибора ўрнига «Бобурийлар» ибораси қўлланила бошландики, бу ибора тарихий ҳақиқатни тўғри акс эттиради.

Бобурийлар Ҳиндистонда 332 йил ҳукмронлик қилдилар. Бобурийларнинг вакиллари: Заҳириддин Муҳаммад Бобур (1526—1530), Ҳумоюн (1530—1540, 1555—1556), Акбаршоҳ (1556—1605), Жаҳонгир (1605—1627), Шоҳ Жаҳон (1628—1657), Аврангзеб Оламгир (1658—1707), Баҳодиршоҳ I (1707—1712), Жаҳондоршоҳ (1712—1713), Фаррух Сияр (1713—1719), Муҳаммадшоҳ (1719—1748), Аҳмадшоҳ (1748—1754), Оламгир II (1754—1760), Шоҳ Олам I (1760—1788), Бидар Бахт (1788), Шоҳ Олам II (1788—1806), Акбар II (1806—1837), Баҳодиршоҳ II (1837—1858).

Бурка Султон

Шайбоний султонлардан. Сирдарёнинг қуйи оқимидаги ерлар унинг улуси бўлган. Кўчманчи ўзбеклар давлатининг асосчиси Абулхайрхон Дашти қипчоқнинг шарқий қисмини тамоман бўйсундириш учун кураш олиб борган йилларда (1431—1446)

Ибоқхон, Жонибек ва Гирайхонлар каби Бурка султон ҳам унга бўйсунушдан бош тортди. XV аср ўрталарида Абулхайрхон Жўнихон наслидан бўлган кўпгина султонларнинг қаршилигини синдириб, ўз давлатини мустақамлаб олгандан кейин Бурка султон Абулхайрхонга итоат этишга мажбур бўлди. Бурка султон Олтин Урда хони Аҳмадхон, Ибоқхон, Жонибек султон ва манғит амирларидан Мусо мирза ҳамда Ёмғурчилар билан кўчилиб Абулхайрхон вафотидан (1468) сўнг тахтга ўтирган унинг ўғли Шайх Ҳайдархонга қарши уруш очди ва иттифоқчилар уни мағлубиятга учратдилар. Бурка султон 1480 йилгача ўз улусида ҳукмронлик қилди. Абулғозихоннинг ёзишича, у Абулхайрхоннинг набираси Муҳаммад Шайбонийхон томонидан ўша йили тунда тўсатдан қилинган ҳужум вақтида ўлдирилган.

Бурхонийлар

XII асрда Бухорони идора қилган ва Садри жаҳон уивони билан машҳур бўлган бадавлат ҳукмдор хонадон. Бурхонийлар аслида шаҳарнинг ханафий мазҳабидаги мусулмонлар жамоаси бошлиғи бўлиш билан бирга шаҳар маъмурияти ҳам уларнинг қўлида бўлган. Шунинг учун Бухорони босиб олган ажнабий ҳукмдорлар ҳам бурхонийларга ва уларнинг мол-мулкига дахл қилмаганлар. Бурхонийларнинг замондоши бўлган Бундорий ва Низоми Арузи Самарқандийларнинг маълумот беришича, 1141 йили қорахитойлар Самарқанд ёнида, Қатавон чўлида Султон Санжар (1118—1157) қўшинини тор-мор келтириб, Самарқанд ва Бухорони Хоразмшоҳ Отсизнинг қариндоши Отмтакингга топширган. Отмтакини эса бурхонийлар онласидан бўлмиш имом Тоғ ул-ислом ибн Абдулазизнинг ихтиёрига топшириб, унга имомнинг сўзларидан чиқмасликни буюрган. «Қитоби муллазода» муаллифининг айтишича, бурхонийлар хонадонига Абдулазиз ибн Умар вафотидан кейин бу лавозим ўғли Муҳаммадга берилган. Абдулазиз ибн Умарнинг авлодлари 1207 йилгача Бухорода мустақил ҳукмронлик қилдилар. Сўнг Садри жаҳон Бурхониддин ибн Аҳмад ўша йили Хоразмшоҳ Такаш (1172—1193) тарафидан мансабидан туширилди. Бурхонийларнинг баъзи намояндалари илгаригидек пуфузга эга бўлмасалар-да, имтиёзлари мўғуллар даврида ҳам асосан сақланиб қолган. Улар сомоний амирларидек тўқ ва фаровон ҳаёт кечирганлар. Саройи ҳаминша уламо, шуаро жамоаси билан гажум бўлган.

Бухоро хонлиги

XVI—XVIII асрнинг биринчи ярмида (1500—1753) Урта Осиёда Муҳаммад Шайбонийхон асос солган йирик феодал давлат; 1533 йилга қадар мамлакат маркази Самарқанд бўлган. Убайдуллахон даври (1533—1539) да пойтахт Бухорога

қўриқди. Давлат шу даврдан бошлаб Бухоро хонлиги номи билан қолди. Хонликни икки сулола: шайбонийлар ва аштархонийлар идора қилди. 1510 йили Шайбонийхон Марв ёнида шоҳ Исмоил Қўшинларидан енгилиб, ҳалок бўлгандан кейин Мовароуннаҳр қисқа вақт Заҳириддин Муҳаммад Бобур қўлига ўтди. Лекин брадан кўп вақт ўтмай, 1512 йили шайбонийлар Бобурни мамлакатдан суриб чиқардилар ва яна Мовароуннаҳрни қўлга киритдилар. Шу вақтдан бошлаб Мовароуннаҳр тамоман шайбонийларга тобе бўлиб қолди. Уша вақтларда хонликка ҳозирги Ўзбекистон ва Тожикистон, Балх ва Бадахшон кирар эди. Убайдуллахон вафотидан кейин Бухоро хонлиги майда қисмларга бўлиниб кетди. Бухорода Убайдуллахоннинг ўғли Абдулазизхон, Самарқандда эса Кўчкинчихоннинг ўғли Абдуллатиф мустақиллик эълон қилдилар. Балх ва Бадахшонда шайбонийлардан Пирмуҳаммадхон мустақил ҳукмронлик қилар эди. Шу йиллари шайбоний султонлар ва маҳаллий феодалларнинг ҳокимият учун кураши кучайди. Тошкент ва Туркистонда Наврўз Аҳмадхон (Бароқхон), Қармана ва Миёнқолда Искандархон, Балхда Пирмуҳаммадхон ва бошқалар мустақил бўлиб олдилар. 1551—1556 йиллари Мовароуннаҳр учун шайбонийлар ўртасидаги курашда Искандар султоннинг ўғли Абдуллахон ғолиб чиқиб, у Бухоро хонлигида ўз ҳокимиятини ўрнатди. 1557 йилдан бошлаб Бухоро узил-кесил хонлик пойтахтига айланди. Бухоро хонлиги Искандархон (1561—1583) ва унинг ўғли Абдуллахон II (1583—1598) даврида бирмунча кенгайди, унинг сиёсий маъқен ортди. Абдуллахон II Балх (1573), Самарқанд (1578), Тошкент (1582), Фарғона (1583), Бадахшон (1584), Қўлоб (1585), Хуросон (1588), Хоразм (1595/96) устидан ўз ҳукмронлигини ўрнатди, марказий давлат аппаратини мустаҳкамлади. Шундай қилиб, XVI аср охирига келиб хонлик марказлашган улкан феодал давлатга айланди. Чегаралари Шарқда Қонғар билан, ғарбий ҳудуди Орол ва Қаспий денгизи соҳилларигача бориб туташди. Хонликнинг шимолдаги чегаралари Туркистон ва Сайрамгача етиб, жанубда Хуросоннинг шарқий қисмини ўз ичига оларди.

Шайбонийлар ҳукмронлиги йилларида, айниқса, Абдуллахон II замонида Бухоро хонлигида зироатчилик, ҳунармандчилик, савдо-сотиқ ривожланди, маданий ҳаёт анча юксалди. Жуда кўп суғориш иншоотлари (Зарафшон сув айирғич кўприги, Туятортар канали, ўзига хос Оқчопсой сув омбори, Вахшдан чиқарилган кўлаб ариқларнинг қурилиши) зироатчиликни бирмунча ривожлантирди. Бу вақтларда Бухоро хонлигида бугдойнинг ўн нави, сули, қўноқ, жўхори, мош, нўхат, маккажўхори, ловия, шоли, пахта, кунжут, беда, арпа, сабзавот ва полиз экинлари; боғдорчилик, полизчилик ва ипакчилик ривожланган эди. Самарқанд, Бухоро, Хўжанд, Марғилон, Андижон, Тошкент, Жиззах, Уратена, Шаҳрисабз ва бошқа йирик шаҳарларда ҳунармандчилик ривожланди. Самарқанд қози калонининг ҳужжатларидан маълум бўлишича, XVI асрда Самарқандда ҳу-

нарнинг 61 тури мавжуд бўлган. Мовароуннаҳрлик косиблар турли металл буюмлар, ип ва ипак матолар, аъдо навли қорозлар ишлаб чиқарганлар. Бухоро шаҳри кенгайтирилди, девор ва ҳарбий истеҳкомлар қайта қурилди. Мадрасалар, хонақоҳ ва карвонсаройлар, янги расталар барпо қилинди. Шаҳарлар ўртасидаги савдо йўлакларида тим (усту берк раста) лар, кўчалар, чорраҳалар, ҳаммомлар, карвон йўлларида сардобалар, кўприклар қурилди.

Шайбонийхон даврида Бухоро хонлигининг Ҳиндистон, Туркия, Русия билан савдо ва элчилик муносабатлари ривожланди. Тарихий манбалардан маълум бўлишича, 1572—1578 йиллари Ҳиндистонда Бухоро хонининг кўлаб элчилари бўлган. Бухорода эса Ҳиндистон подшосининг элчилари турган. 1583—1595 йиллари Бухоро элчилари ва савдо карвонлари Москвага ҳам бўлашган.

1598 йилда бошланган ички сиёсий низолар натижасида Абдуллахон ва унинг ўғли Абдулмўмин ўлдирилди. Кейин тахтга ўтқазилган Пирмуҳаммад II нинг ҳукмронлиги узоққа бермади (1601 йилда ўлдирилди). Шу билан шайбонийлар сулоласи барҳам топиб, Бухоро тахтига аштархонийлар сулоласининг вакиллари ўтиришди. Шундан кейин хонликда сиёсий иню ва бошбошдоқлик яна ҳам кучайиб кетди. Феодал эксплуатациянинг зўрайиши ва ўзаро урушлар оқибатида Бухоро хонлиги янада заифлашди. 1605 йилда Балх аҳолиси зolim Шохбек кўкалтошга қарши қўзғолоп кўтариб, уни ўлдирди. 1681 йилда Зарафшон водийсининг кўп жойларида халқ галаёнлари бўлиб ўтди, 1708 йилда Бухорода энг катта халқ қўзғоломи бўлди. Бунга Убайдуллахон ҳукумати тарафидан ўтказилган пул ислоҳоти ва пул қийматининг тушиб кетиши сабаб бўлди. 1702 йил қўзғолоп кўтарган Самарқанд халқи шаҳар ҳокими Султон тўқсоболи шаҳардан қувиб юборди. Меҳнаткашларнинг феодал зулмга қарши бош кўтариб чиқишлари XVIII асрнинг 20—40-йилларида Бухоро хонлигининг кўпгина шаҳарларида: Қармана, Миёнқол, Шаҳрисабз ва бошқа ерларда ҳам бўлиб ўтди. 1722 йилда Самарқанд вилояти ҳам Бухоро хонлигидан ажралиб чиқиб, ҳокимият Ражабхон исмли бир шахснинг қўлига ўтди.

Бухоро хонлигида асосан феодал-ер эгаллигининг тўрт тури: мулк султоний (давлатга қарашли ерлар), мулк (хусусий ер эгаларига қарашли ерлар), вақф (мусулмон руҳонийлари, мадраса ва масжидларга қарашли ерлар) ҳамда жамоага қарашли ерлар мавжуд эди. Аштархонийлар замонида ҳам савдо-сотиқ ишлари тараққий этди. Бухоро хонлигида феодал зулм жуда кучли бўлиб, аҳолининг кўпи ижарага ер олиб кун кечирарди. Хунармандлар турли солиқлардан ташқари, жарима ҳам тўлардилар. XVIII аср бошларида Мовароуннаҳрда феодал курашининг кучайишидан фойдаланган Эрон подшоси Нодиршоҳ 1740 йили хонликка қарашли ерларнинг катта қисмини босиб олди ва у ерларга ўз одами Муҳаммад Ҳаким оталиқни юбор-

ди. Натижада аштархонийлар сулоласининг сўнги вакиллари (Абулфайзхон ва ҳ. к.) ўз нуфузларини йўқота бошладилар. Манғит қабиласи бошлиқларидан Муҳаммад Ҳаким оталиқнинг ҳокимиятдаги таъсири кучайиб кетди. 1747 йили Нодиршоҳ ўлдирилгандан кейин отасининг ўрнига оталиқ этиб тайинланган Муҳаммад Раҳим Абулфайзхонни қатл эттирди ва Бухоро тахтини эгаллади. Муҳаммад Раҳимнинг қилмишларидан норози бўлган вилоят ҳокимлари унга қарши исён кўтардилар. Мазкур кўзғолонлар шафқатсизлик билан бостирилди. 1757 йили у ўзини амир деб эълон қилди ва шу билан Бухорода манғитлар сулоласига асос солинди.

Бугролар

X—XI асрларда қорахонийлар хоқонлигининг ғарбий қисми (Еттисув, Кошғар ва Жанубий Қозоғистон) ни хоқон номидан идора қилган сулола хонларининг лақаби. Унинг йирик вакиллари Абдулкарим Сотуқ Бугрохон ва унинг набираси Хорун ибн Мусо даврида Еттисув ва Кошғардаги кўпчилик туркий халқлар ислом динини қабул қилдилар. Хорун ибн Мусо Сомонийлар давлатида кучайиб кетган феодал курашдан фойдаланиб, 992 йилнинг май ойида Мовароуннаҳрни эгаллади. Аммо ўша йилнинг 12 августида Бухоро ва Самарқандни ташлаб, Кошғарга чекинишга мажбур бўлди. XI аср бошларида бугролар давлатида ички феодал кураш кучайиб, давлат инқирозга юз тутди.

Берёзин Илья Николаевич

Машҳур шарқшунос олим; 1818 йилда туғилган. Яқин ва Урта Шарқ халқларининг тарихи, археологияси, тили, адабиёти ва фалсафасига оид кўпгина асарлар ёзган. И. Н. Берёзин Муҳаммад Шайбонийхон ва кўчманчи ўзбеклар тарихига бағишланган «Тарихи гузида, нусратнома» асарини эски ўзбек тилидан рус тилига таржима қилган. У Русияда биринчи бўлиб Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» («Солномалар мажмуаси») асарининг биринчи жилдини рус тилига таржима қилиб чоп эттирган. Берёзин турк-татар тилларининг магистри В. Ф. Диттель (1816—1818) билан бирга Доғистон, Кавказ орти ўлкалари ва Эрон бўйлаб уч йил (1842—1845) саёҳатда бўлиб, икки жилдлик «Шарққа саёҳат» деган асар ёзган. И. Н. Берёзин ўзбек, қорақалпоқ, татар ва бошқирд шеваларига бағишланган бир неча асарлар ҳам ёзган. «Шарқ тарихчилари кутубхонаси» (1849—1854) ва 16 жилдлик «Рус энциклопедик луғати» (1872—1879) ни нашр эттиришда ҳам қатнашган. Олим 1896 йилда вафот этган.

Баҳром Чубин

Сосонийлар сулоласидан бўлган Хусрав I (531—578) ва Хўрмузд IV (579—590) даврида бир қатор маъмурий ислохотлар ўтказилиб, бадавлат аслзодаларнинг сиёсий мавқеи чеклаб қўйилди. Баҳром Чубин шундай аслзодалар жумласидан эди. У ҳам саркардаликдан четлатилди. Баҳром Чубиннинг мансабдан четлатилиши катта қўзғолонга баҳона бўлди. У қўшни тўплаб мамлакат пойтахти Ктесифонга қараб юрди (590). Айнан шу вақтда пойтахда подшога қарши фитна уюштирилиб, Хўрмузд IV ўлдирилди. Тахтга унинг ўғли Хусрав II (591—628) ўтирди. Баҳром Чубин қўзғолонни давом эттириб, пойтахтни эгаллади ва ўзини подшо деб эълон қилди. Хусров II Византияга, император Маврикий (582—602) ҳузурига қочди ва унинг ёрдамида тахтни қайта қўлга киритди. Баҳром Чубиннинг сиёсий тақдири маълум эмас.

Бичурин Никита Яковлевич (Накинф)

Машҳур хитойшунос олим; миллати чуваш; 1777 йилда туғилган. Русия ФАнинг мухбир аъзоси (1828), Париждаги Осие жамиятининг аъзоси (1831). Н. Я. Бичурин 1786—1799 йиллари Қозон диний академиясида таҳсил кўрди ва ўқишни тамомлагач, шу ерда ўқитувчилик қилди. Бичурин 1802 йили роҳиб (монах) ликни қабул қилди ва Иркутск губернасидаги Вознесенский черковига архимандрит (черков руҳонийларининг бошлиғи) қилиб тайинланди. Н. Я. Бичурин 14 йил (1807—1821) мобайнида рус диний миссиясининг бошлиғи лавозимида Пекинда истиқомат қилиб, хитой тили, адабиёти ва тарихини мукаммал эгаллади. Миссионерлик ишига лаёқатсизлик билан қарагани учун архимандрит лавозимидан туширилди ва 1823 йили Валаам монастирига қамалди. 1826 йили қамоқдан чиқиб, Русия ташқи ишлар вазирлигининг Осие бўлимида таржимон бўлиб ишлади. Бичуриннинг Хитой, Хибет ва Мўғулистоннинг тарихи, жўғрофияси ва этнографиясига оид олтига китоби нашр этилган. Унинг Урта Осие халқларининг қадимий тарихига бағишланган «Қадимги даврда Урта Осиеда яшаган халқлар ҳақида маълумотлар тўплами» номли уч қисмдан иборат асари катта илмий қимматга эга бўлиб, 1950—1953 йиллари қайта нашр қилинди.

Бувайҳийлар

Эрон феодал ҳукмдорлар сулоласи. Унинг асосчиси Бувайҳ қадимий Эрон подшоҳлари наслидан бўлиб, аввал Дайламдаги урушқоқ тоғлиқларнинг йўлбошчиси эди. 930 йили Бувайҳ сомонийларга бўйсуншдан бош тортиб, Табаристон ва Журжонда ташкил топган Зиёрийлар давлати (927—1090) га қўшилди. Мардовиж ибн Зиёр (927—935) Бувайҳнинг ўғил-

лари Аҳмад билан Хасанин йирик ҳарбий қисмларга, Алини эса Қоража шаҳрига ҳоким эғиб тайинлади. Ака-укалар Жилои билан Дайламдаги тоғли қабилалар ва зиёрийларнинг ёрдами билан 932—935 йиллари Арражон, Нубинжон, Исфохон, Ҳамадон, Рай, Қирмон, Аҳвоз, Шероз шаҳарларини қўлга киритиб олдилар. Бағдод халифаси ал-Муттақий (940—944) ака-укаларни ўзлари босиб олган вилоятларга ноиб қилиб тайинлашга мажбур бўлди. Алига «Имодуддавла» («давлат таянчи»), Хасанга «Рукнуддавла» («давлат устун») ва Аҳмадга «Муizzуддавла» («давлатни эъзозловчи») деган фахрий унвон ҳам берди. Шундай бўлса-да, улар халифага номтагина бўйсуниб, аслида мустақил ҳукмдор эдилар. Қолаверса, улар халифага қарши кураш олиб бордилар. Натижада Аҳмад 945 йили Бағдодни эгаллади. Халифа ал-Мустақфий (944—946) уни амир ул-умаролик (амирлар амири; амири аъзам) мансабига тайинлашга мажбур бўлди. Шундай қилиб, халифаликда бутун сиёсий ҳокимият Аҳмаднинг қўлига ўтди, халифа бўлса номтагина ҳукмрон бўлиб қолди.

Бувайҳийлар давлати айниқса Азуддуддавла Фанно Хусрав замонида (949—983) кучайди. Бу даврда Форсати Азуд тўғони қурилди. Шероз, Бағдод ва бошқа шаҳарларда масжид, мадраса ва бошқа юксак бинолар қурилди. Фанно Хусрав даврида илм-фан ҳам ривожланди. Унинг вафотидан кейин ўзаро феодал кураш кучайгандан фойдаланган ғазнавийлар ҳукмдори Султон Маҳмуд 1029 йили Рай, Ҳамадон ва Исфохонни эгаллади. 1055 йили салжукийлардан Тўғрулбек мамлакатга босиб кириб келди ва Бувайҳийлар давлатини тугатди.

Бадавийлар

Бадавийлар Арабистон ярим ороли ва Шимолий Африка чўлларида истиқомат қилган кўчманчи, ярим кўчманчи араб қабилалари. Бадавийлар Судан, Шимолий Африка, Марказий Арабистон, Сурия, Йордания, Ироқ, Миср ва бошқа мамлакат ва ноҳияларда истиқомат қиладилар. Араб тарихчилари тузган шажарага (VIII аср) кўра бадавий қабилалари икки гуруҳга бўлинган: Жанубий Арабистон, яъни Яман қабилалари (бану тойи, бану Ҳамдон, бану масхиж, бану омил, бану жузам, бану лаҳм, бану хассан, бану кинд, бану азд, бану хазраж, бану химяр ва бошқа қабилалар) ва Шимолий Арабистон қабилалари (бану қайс, бану сулайм, бану Ғатофон, бану ҳилол, бану Кушайр, бану мурра, бану тамим, бану асад, бану абдулкайс, бану-қбакр, бану тағлиб ва бошқа қабилалар). Бадавийларда бир неча оила бирикиб аҳли (байт, фаха, хомула), кўп сонли оила уруғи (бати, фирқа, ошира), уруғлар эса қабилаларни ташкил этган. Ривожланиб келаётган янги ижтимоий муносабатлар бадавийлар ҳаётига ҳам таъсир қилиб бормоқда, бу қабилалар тобора ўтроқлашмоқда. Бадавийлар ўртасида уруғ-қабилачилик муносабатлари ҳозир

ҳам бир қадар сақланиб қолган. Бадавийлар асосан чорвачилик, овчилик ва киракашлик билан шуғулланидилар. Йўловчи савдогарлардан олинадиган бож ҳам бадавийларнинг тирикчилиги манбаларида бири ҳисобланади.

«Тавочи» ва «жарчи» атамалари ҳақида

XIII—XVIII асрларда ёзилган қўлёзма асарларда ўша замонларда амалда бўлган ҳарбий ва маъмурий мансаб ҳамда лавозимга оид кўнгина атамаларни учратамиз. Ана шундай атамалар сирасига кирган «тавочи» ва «жарчи» сўзлари ҳақида А. Ю. Якубовский, А. А. Семёнов, М. А. Абдураимовлар тарафидан айрим фикрлар айтилган. Масалан, А. Ю. Якубовский Шарафиддин Али Яздий, Низомуддин Шомий ва Абдураззоқ Самарқандий асарларига таяниб, «тавочи» аталмиш мансаб эгаси ҳақида мана буларни ёзган: «Тавочилар махсус топшириқларни бажарувчи ҳарбий мансабдорлар, ўзига хос адъютантлар бўлиб, Темур ёки бошқа олий ҳарбий бошлиққа (қўмондонга) жанг пайтида у ёки бу бўлимининг умумий аҳволини маълум қилиб турганлар, ёки туман, минг ва қўшин бошлиқларига унинг фармойишини етказиб турганлар. Тавочилар айнқса лашкар тўплаш вақтида алоҳида роль ўйнаганлар. Уша чоғда Темур уларга фавқулодда ҳуқуқлар берган ва улардан маълум миқдорда лашкар тўплаб келиш тўғрисидаги буйруқни аниқ ва кўрсатилган муддатда бажаришни талаб қилган. Тавочиларга ҳатто ҳарбий юриш вақтида ов уюштириш ҳам топширилган. Айрим ҳолларда тавочиларнинг ҳарбий юриш вақтида қўшинни душман қароргоҳи ёнида ўрнаштириш ёки галаба билан тамомланган жангдан кейини ўлжа тақсимоотида фаол иштирок этганликларини ҳам кўраамиз».

Тавочи ва унинг мавқеи ҳамда вазифалари ҳақида айтилган бу фикр илмий адабиётда мустаҳкам ўрин олди ва олимлар тавочи ҳақида гап борганда шу фикрга таяниб келдилар. Масалан, ушбу сатрлар муаллифи ўзининг Ҳофизи Таниш Бухорийнинг «Абдуллонома» асарига ёзган изоҳида ва Асомиддин Уринбоев Абдураззоқ Самарқандийнинг «Матлаъ ас-саъдайн ва мажмаъ ал-баҳрайн» асарига ёзган изоҳли луғатида А. Ю. Якубовскийнинг юқорида айтган фикрига тўла таянганлар.

«Жарчи» тўғрисидаги (масалан, М. А. Абдураимов тарафидан) айтилган фикрлар эса асосан Бухоро амири Шоҳмурод (1785—1800) замонида ёзилган бир рисолага, яъни Муҳаммад Бадъ девонининг «Мажмаъ ул-арқом» («Рақамлар мажмуаси») асарига¹ ва эски луғатлардаги талқинларга (жарчи — олий

¹ Асарнинг катта қисми А. А. Семёнов тарафидан таржима қилиниб, 1953 йили «Бухарский трактат о чинах и званиях и об обязанностях посетителей их в средневековой Бухаре» номи билан («Советское востоковедение», 1953. 5-жилд, 137—153-бетлар), сўнг тўла равишда А. Б. Вильданова тарафидан 1981 йида чоп этилган.

ёки маҳаллий ҳукмдорнинг фармойишларини халқ орасида эълон қилувчи) асосланган.

Лекин қўлёзма асарларни сиқчиклаб ўрганиш «тавочи» ва «жарчи» мансаби ҳақида, айниқса «тавочи» ҳақида юқорида зйтилган фикрларнинг тўла ва қатъий эмаслигини кўрсатди. Чунончи, Л. З. Будагов тавочининг Чингизхон ва мўғул хонлари замоннда қўшинга одам чақириш, унинг умумий аҳволини тафтиш қилиб туриш, шунингдек жинойтчиларни жазолаш устидан назорат қилувчи мансабдор эканлигини айтган. Лекин бу фикрнинг манбаини кўрсатмаган. Бу ҳақда мўғуллар замоннда ёзилган манбаларда, хусусан Жувайний (1226—1283) ва Рашидиддиннинг (1247—1318) маълум ва машҳур асарларида ҳам маълумот учратмадик. Шарафиддин Али Яздий «Муқаддима-йи зафарнома» асарида тавочи лавозими Чингизхон замоннда ҳам бўлганлиги ва унга қўшин тўплаш ва унинг аҳволини назорат қилиб туриш вазифаси юклатилганлигини қайд қилиб ўтган.

XIV асрнинг иккинчи ярмидан бошлаб тавочининг вазифалари бирмунча кенгайди. Тавочининг вазифаларига ўтишдан аввал шуни алоҳида таъкидлаб ўтиш керакки, XIV—XVIII аср манбаларида тавочи ва жарчи атамалари бирга, ёнма-ён келадди. Манбаларда келтирилган маълумотлардан шу нарса англашиладики, тавочи ва жарчилар ҳарбий юриш олдидан олий ҳукмдор томонидан вилоят ва туманларга бирга юборилган. Бу вақтда жарчи етарли озиқ-овқат, от ва қурол билан хон ҳузурига тўпланиш ҳақидаги буйруқни халқ ўртасида эълон қилган; тавочи зиммасига эса аскарликка юбориладиган кишиларни тўплаш, уларнинг озиқ-овқат, от-улов ва қурол-аслаҳаларини кўздан кечириш, сўнгра уларни хон тайин қилган жойга ўз вақтида етказиб келиш вазифаси юклатилган. Жарчи, бундан ташқари, хон ёки маҳаллий ҳукмдорнинг турли фармойишларини халқ ўртасида эълон қилиб туриш вазифасини ҳам бажариб турган.

Манбаларда келтирилган жуда кўп маълумотлардан тавочилар зиммасига қўйидаги вазифалар юклатилганлигини кўрамиз:

1. Тобе вилоятлардан кўрсатилган миқдорда лашкар тўплаб келиш. Мисол: «Аскар тўплаш учун теварак ва атрофга тавочи ва жарчилар юборган эдилар...»

2. Вилоят ва туманларда турган амир ва мансабдорларни ҳарбий юриш бошланишидан хабардор қилиш ва уларни ўз қисмлари билан белгиланган жойга олиб келиш. Мисол: «Ва қисқа вақт ичида тавочилар мамлакатнинг теварак-атрофларига шошилмиш равишда бориб, лашкар бошлиқлари ва вилоят ҳукмдорларини ҳозирлашга тутундилар».

3. Юриш олдидан қўшинларни кўрикка ҳозирлаш. Мисол: «Ва шундай фавқулодда фармон эшитилдики, ишбилармон тавочилар ва балад овоз жарчилар барча зафар паноҳ сипоҳ устига бориб, уларни кўрикка тақдим қилсинлар».

4. Душман қароргоҳига ёки у жойлашган қалъага яқинлашгандан кейин қўшинларни жой-жойига тақсим қилиб ўринлаштириш ва жанг олдида уларнинг ўринларини белгилаш: «Ва тавочилар эрта тонгдан то шомгача лашкарни жойлаштириш билан машғул бўлдилар. Ҳар бир киши гузар жойини билган ва муносиб жойга ўринлашган ҳолда душмандан кўзулоқ бўлиб турдилар».

5. Қўшинлар душман қароргоҳига яқин жойлаштирилганларидан сўнг кечалари амирларни жанговар ҳозирлик билан ҳушёр туриши ва доимо ўз қисми ҳузурда бўлишини огоҳлантириб туриш: «Ярим кечада ўзбекининг тамом жамият билан келаётган хабари эшитилди ва шу ондаёқ тавочилар тамом лашкарга тонггача барча уруш асбобларини шай қилиб қўйсин, деб хабар қилдилар».

6. Ҳарбий юришлар вақтида йўлда, дам олиш чоғларида, одатда катта овлар ўтказилиб турилган. Ов қўшинларнинг озик-овқат заҳираларини тўлатиш билан бир қаторда, тактик машғулот вазифасини ҳам ўтаган. Овни қаердан ва қандай бошлаш, унда қайси қўшин қаерда жойлашиши ва унинг аниқ вазифаларини ҳам олий ҳукмдорнинг амри билан тавочилар белгилаган. Мисол: [1391 йил 6 май куни Тўхтамишхонга қарши юриш вақтида] «соҳибқирон ҳазратлари ов қилишга ихтиёр қилдилар ва тавочилар ўнг ва сўл тараф амирларига «сипоҳ карвон-карвон бўлсин ва ўша бепоян саҳрони ўраб олиб, беҳисоб қушлар галасини ов қилсин», деган хабарни етказдилар».

7. Қалъа ёки шаҳар ишғол қилингандан кейин ўша замонларда одатда кўпинча оммавий қирғин ўтказилган, «бошқаларга ибрат бўлсин», деб ўлдирилганларнинг бошларидан миноралар қурдилар. Тавочилар шу ишга ҳам бошчилик қилганлар. Мисол: «Ва тавочилар бошқаларга ибрат бўлсин учун уларнинг бошларидан миноралар қурдилар».

8. Ғалабадан кейин давлат маркази ва хон белгилаган шаҳар ва вилоятларга фатҳномалар олиб бориш. Мисол: «Тавочилар фатҳномани олиб мўътабар кишилардан бир неча бошлиқлар билан давлат марказига ва бошқа вилоятларга йўл олдилар».

9. Қўшин ҳарбий юриш вақтида озик-овқатдан қийналиб қолганда олий ҳукмдор талон-торождан тўпланган ўлжанинг бир қисмини аскарларга бўлиб берган. Бу ишни ҳам одатда тавочилар бажарган. Мисол: [«Соҳибқирон ҳазратлари»] подшоҳона марҳамат қилиб, Ҳожи тархон (Астрахань — В. А.) ва Сарой олинганда тўпланган ғалла, молу ашё ва турли навъ моллардан иборат ўлжани лашкарларга инъом қилди ва тавочилар уни уларга тақсимлаб бердилар».

10. Фотиҳлар ўзга мамлакатларга ҳарбий юришлар уюштирилганларида, хусусан бу юришлар бир неча йилга мўлжалланганда қўшини билан душман мамлакатига яқин келиб, иқтисодий ва ҳарбий жиҳатдан қулай бир манзилда қишлар ва бўлажак урушларнинг тайёргарлигини ўша ерда битирар эдилар. Мас-

лан, Темур ва темурийлар учун Муғон дашти ва Қорабоғ (Озарбайжон) ана шундай манзиллардан ҳисобланган. Улар бундай шароитда ўз эҳтиёжлари учун бинолар қуради, ариқлар қазиб, сув келтирар эдилар. Мана шундай қурилишлардан бири Темур Байлақонда (Озарбайжон) XIV асрнинг 90-йилларида амалга оширган эди. Шунда узунлиги 10 фарсах (36—42 км) ва кенлиги 15 газ канал қазилиб, шаҳарга сув келтирилган эди. Шарафиддин Али Яздийнинг айтишича, бу канални аскарлар қурган ва иш тепасида тавочи турган: «Ва тавочилар ариқ ўзини осмон қудратли аскарга тақсимлаб берди».

11. Қамал хавфи туғилганда теварак-атрофдаги қишлоқ халқини қалъага кўчиртириб келтириш ҳам тавочининг вазифасига кирган. Мисол: «Абдуллаҳон тавочиларга «халқни қаердан бўлмасин кўчириб қалъага киргизинглар», деб буюрди».

Тарихий манбаларда бир қатор олий давлат муассасалари (девоилар) орасида «девоини тавочи» аталмиш муассаса ва «тавоҷигири» деган лавозим ҳам қайд қилинган. Демак, тавочилар махсус олий ҳарбий идора қарамоғида бўлиб, «тавоҷигири» бу девоннинг бошлиғи ҳисобланган.

Юқорида келтирилган далиллардан тавочиларнинг юқори даражадаги ҳарбий мансабдорлардан бири эканлигини кўра-миз.

Баримта

Қарзни тўлашдан бош тортган ва уни ундириб олиш мақсадида вақтинча сақлаб туриш учун зўрлик билан олинган ўлжа ёки мол. Баримта дастлаб айбдор уруғ ёки қабила ўзи етказган моддий зарарни тўлашдан бош тортган тақдирда бий (қабила, уруғ бошлиғи) лар тарафидан уюштирилган. Илгари баримта кўчманчи туркий қабилалар орасида кўп тарқалган бўлиб, бир қабила иккинчи қабиланинг молини зўрлик билан тортиб оларди. Кейинчалик у феодал муносабатларнинг ривожланиши билан қасос олиш, бирор нарсени баҳона қилиб талаш мақсадида ҳам ўтказиладиган бўлиб қолган.

Барот

1) Мактуб ёки подшоҳ, хон тарафидан берилган гувоҳнома, патент. Подшоҳ, хон томонидан бирор солиқ ёки жаримадан озод этиш, маълум шарт билан бирор мулк ёки мансабни бериш, халқдан солиқ тўлаш ёки пул, ғалла ҳамда ем-хашрак олиш учун берилган махсус ёрлик, гувоҳнома. Бундай гувоҳнома олган киши баротдор деб аталган. Шайбоний ҳукмдорлардан бирининг 1497 йили Кароскон кенти (ҳозирги Наманган вилояти) Янгиқўрғон туманига қарашли қишлоқ) баротдорларига юборган ёрлиғида қуйидагилар ёзилган: «Бу ишонни кўргач, мазкур бўлган райятлар ўз еру юртларига келиб, зироат ва иморатларига машғул бўлгунча, барот важҳингизни [улар-

дан] олманглар, [уларга] зарар ва заҳмат еткурмангиз». Тарихчи Абдулғозихоннинг айтишича, тоvon ундирувчига берилган гувоҳнома ҳам барот деб аталган. Баротда уни олувчиларнинг исми ва мансаби, мазкур ҳужжат қандай муносабат билан берилганлиги, баротдорга қандай вазифа юклатилганлиги кўрсатилган. Барот подшоҳ, хоннинг туғроси (герб, давлат нишонаси) ва муҳри билан тасдиқланган. Эронда ҳозирги вақтда почтадан юборилган пул ва бошқа қимматли қоғозларни олиш учун берилган квитанция ҳам барот дейилади. 2) Ҳижрий йил ҳисоби билан саккизинчи ой (шаъбон) ҳам барот деб аталади.

Дашти қипчоқ

Сирдарёнинг қуйи оқими ва Балхаш кўлидан то Днепр дарёсининг қуйи оқимларигача бўлган ҳудуд XI асрдан бошлаб Дашти қипчоқ деб аталган. Бу атамани дастлаб Носири Хусрав (1003—1088) қўллаган. Шундан бошлаб, Дашти қипчоқ атамаси араб ва форс тилларидаги асарларда учрайди. В. В. Бартольднинг сўзларига қараганда, Дашти қипчоқ аҳолиси (Шарқ манбаларида — қипчоқлар; рус солномаларида — половецлар; Византия хроникаларида — куманлар) 1030 йили Хоразмга қўшни бўлган. Дашти қипчоқ аҳолиси рус солномаларида келтирилган маълумотларга кўра, 1054 йили рус ерларига бостириб кирган. Марквартнинг далилларига қараганда, қипчоқлар XII аср бошларида катта ҳарбий ва сиёсий кучга эга бўлган ва 1120/21 йили Кавказда грузинлар билан иттифоқ бўлиб, эронлик мусулмонларга қарши курашган. Дашти қипчоқ икки қисмга: Шарқий ва Ғарбий қисмга бўлинган. Унинг шарқий қисми Ёйиқ (Урал) дарёси ва Сирдарёнинг қуйи оқимидан то Балхаш кўлигача бўлган ерлар ва ғарбий қисми Ёйиқ ва Волга дарёларидан то Днепргача бўлган ҳудуд (Волганинг ўрта ва қуйи оқими, Қрим ва Жанубий Русия ерлари) ни ўз ичига олган. Дашти қипчоқнинг бир қисмини XIII асрнинг 20-йилларида Жаба нуйон ва Субутай баҳодир бошчилигида келган мўғул қўшинлари босиб олди. 1236 йили Дашти қипчоқни Чингизхоннинг набираси Ботухон эгаллади ва ўша улкан мамлакатда тарихда Жўчи улуси номи билан машҳур бўлган Олтин Урда давлати ташкил топди. XIV асрнинг бошларида Жўчи улуси икки қисмга бўлиниб кетди. Унинг шарқий қисмида Оқ Урда давлати ташкил топди. XIV асрнинг бошларидан Дашти қипчоқнинг шарқий қисми «Ўзбеклар» мамлакати, аҳолиси эса «Ўзбеклар» деб атала бошлади (яъне Дашти қипчоқ ўзбеклари). XV асрнинг 20-йилларидан бошлаб Шарқий Дашти қипчоқни аста-секин Абулхайрхон эгаллади ва у бу ҳудудда кўчманчи ўзбеклар давлатига асос солди. Абулхайрхон вафотидан (1468) кейин Шарқий Дашти қипчоқда унинг авлоди ҳукмронлик қилди. Дашти қипчоқнинг асосий аҳолиси кўчманчи ва ярим кўчманчи бўлиб, чорвачилик ва овчилик, дарё ва кўл ёқаларида

истиқомат қилувчи аҳоли деҳқончилик, шаҳарлари (Сарой Боту, Сарой Берка, Ҳурду бозор, Сигноқ, Арқуқ ва ҳ. к.) даги аҳоли эса хунармандлик ва савдо-сотиқ билан шуғулланган.

Дашти қипчоқ ўзбеклари

Қадимдан Дашти қипчоқнинг шарқий қисмида, хусусан Фарбий Қозоғистон, Тобольск, Тура ва Тюменда кўчиб юрган турк-мўғул қабилалари: арлот, баҳрин, буркут, дўрмон, ийжон, хитой, қорлуқ, можор, қипчоқ, қиёт, кўнғирот, манғит, найман, нукуз, таиғут, қушчи, туман-минг ва бошқа қабилалар XIII аср охири ва XIV—XVI асрларда яшаб ижод этган Шарқ тарихчилари томонидан умумий бир ном билан «ўзбек» деб аталган. Хамдуллоҳ Муставфийи Казвиний (1281—1350) нинг «Тарихи гузида» («Танланган тарих») асарида Олтин Ҳурда хони Ҳуссейнхонга тобе ерлар ва халқлар ҳақида фикр юритилади ва су қабилалар «ўзбекиён» («ўзбеклар»), улар кўчиб юрган ерлар, яъни Шарқий Дашти қипчоқ эса «мамлакатни ўзбек» («ўзбек мамлакати») деб аталган. «Ўзбек» атамаси қабилалар уюшмаси ва шу қабилаларга қарашли ерларнинг номи сифатида Ҳуссейнхонга қадар ҳам қўлланилган. Масалан, Мирзо Улуғбек ўзининг «Тарихи арбаъ улус» («Тўрт улус тарихи») номли тарихий асарида Ҳуссейнхоннинг ҳокимият тепасига келиши зикрида «ўзбек улуси унга берилди» деб ёзади. Амир Темурнинг замондоши тарихчи олим Низомуддин Шомийнинг «Зафарнома» китобида Оқ Ҳурда хони Урусхон «ўзбек подшоси» дейилган. Араб тарихчиси ал-Калкошандий (1418 йилда вафот этган) Олтин Ҳурда хони Тўхтамишни «ўзбек мамлакатининг подшоси» деб атади. Ғиёсиддин Хондамир яна ҳам аниқроқ маълумот келтирган: у Тўхтамиш хоннинг қўшинини «сипоҳи ўзбек» («ўзбек қўшини») деб номлайди. Хондамирнинг бу сўзларини султон Муъинуддин Натанзий ва Абдураззоқ Самарқандийлар ҳам тасдиқлайдилар. Улар Тўхтамишдан кейин Олтин Ҳурдада хон бўлган Темир Қутлуғ, Шодибек, Пўлодхон, Улуғ Муҳаммадхонни «Дашти қипчоқ ва ўзбек вилоятининг ҳукмдори» деб атаганлар. Жувайний (1226—1283), Рашидиддин ва улардан бирмунча вақт кейин ўтган тарихнавислар: Масъуд ибн Усмон Кўҳистоний, Камолуддин Биноий, Рузбехон, «Таворихи гузида, нусратнома» китобининг номаълум муаллифи (XVI аср боши) ва Маҳмуд ибн Валилар Дашти қипчоқ ўзбеклари ва улар кўчиб юрган ерлар, уларнинг ўзаро муносабатлари ҳақида жуда кўп маълумотлар ёзиб қолдирганлар. Шайбонийхоннинг замондоши Рузбехоннинг «Меҳмонномаи Бухоро» китобида ҳам муҳим маълумотлар учрайди. У Дашти қипчоқ ўзбеклари уч тоифадан: шайбонийлар (Шайбон улусида кўчиб юрган ўзбеклар), қозоқлар ва манғитлардан ташкил топганлигини айтади.

Шайбон улуси, ишончли манбаларнинг маълумотларига кўра, 1238 йили ташкил топган ва Урал тоғининг жанубий этак-

ларидан то Тобол ва Сарисув дарёлари соҳилларигача бўлган! ерларни ўз ичига олган. Унинг жанубий ҳудуди Орол денгизининг шимолий соҳили, шимолий чегараси эса Чинги Турада (Тюмень) бўлган.

Манғит улуси эса Эмба билан Ёйиқ дарёлари ораллигидаги ерларни ўз ичига олган. Манғитлар XV асрнинг 30-йилларида кўчманчи ўзбеклар давлатининг асосчиси шайбоний Абулхайрхонга бўйсунганлар.

Дашти қипчоқ ўзбеклари асосан чорвачилик билан машғул бўлганлар, воҳаларда қисман зироатчилик билан ҳам шуғулланганлар. Ҳайвон терисидан турли буюмлар тикканлар. Дашти қипчоқ ўзбеклари фақат Ўзбекхон замонида ислом динини қабул қилганлар, лекин уларнинг урф-одатларида маъжусийлик (эороастризм)нинг айрим аломатлари («яда тош»нинг кароматларига ишониш, Қуёшга сиғиниш ва ҳоказо) сақланиб қолган. Дашти қипчоқ ўзбекларининг фаолиятида талончилик урушлари муҳим ўрин эгаллаган. Улар Урта Осиё ва Шарқий Туркистондаги бир неча халқнинг таркибига ҳам кирган.

«Жомеъ ут-таворих»

«Жомеъ ут-таворих» («Солномалар мажмуаси») қомусий олим Рашидиддин Фазлуллоҳ ибн Имомуддава Абулхайр томонидан 1302—1311 йилларда ёзилган. Уч қисмдан иборат. Биринчи қисми («Тарихи Ғозоний»)да турк-мўғул халқларининг Чингизхонгача бўлган тарихи, Чингизхон тузган йирик феодал давлат, Чингизхоннинг юришлари, унга қарам бўлган мамлакатлар тарихи, XII—XIII асрларда Шимоли-Шарқий Осиёда кўчиб юрган турк ва мўғул қабилаларининг келиб чиқиши ва уларнинг ижтимоий-сиёсий ҳаётда тутган ўрни кенг шарҳланиб, Ғозонхон (1295—1304) ўтказган ижтимоий-сиёсий ва иқтисодий ислоҳотлар батафсил ёритилган. Асарнинг иккинчи қисми Султон Улжойтухон (1304—1317)нинг топшириги билан элхонийлар саройида истиқомат қилиб турган чет эллик олимлар (кашмирлик бахши Камалашри, хитойлик олим Ли Да-чжи, франциялик бир монах, иккита форс олими ва ҳ. к.) иштирокида ёзилган. Асарда мўғул истилосига қадар мусулмон оламнинг тарихи, шунингдек яҳудийлар, Оврупо, Византия, Рим, Хитой ва Ҳиндистон тарихи баён этилган. Учинчи қисм жўғрофий асар бўлиб, «Етти иқлим», яъни оламнинг инсон истиқомат қилиб турган тўртдан бир қисми тавсифига бағишланган. Бу қисм бизгача етиб келмаган.

Рашидиддиннинг «Жомеъ ут-таворих» асари Шарқ ва Ғарб олимларининг эътиборини кўндан бери жалб этиб келяпти. XV асрда Эроннинг йирик тарихчиларидан бири «Жомеъ ут-таворих»нинг давомини ёзиб, Эрон тарихини 1371 йилгача давом эттирган. Ҳофиз Абрунинг бу асари «Зайли жомеъ ут-таворих» («Жомеъ ут-таворих»га қўшимча) номи билан машҳур.

Асар 1937—1938 йиллари проф. Хонбобо Баёний томонидан Техронда нашр этилган. Асарнинг биринчи қисми, яъни «Тарихи Ҳозоний» француз шарқшунос олимлари М. Катрмер (1836), Э. Блоше (1911) ва чех олими К. Ян (1941) томонидан чоп этилган. Рус шарқшуноси И. Н. Берёзин «Тарихи Ҳозоний»ни изчил ўрганди ва унинг форсча матни билан русча таржимасини нашр эттирди (1858, 1868, 1888). «Жомеъ ут-таворих» рус шарқшунос олимларидан А. А. Ромаскевич, Е. Э. Бертельс, Л. А. Хетагуров, А. А. Ализода, А. К. Арендслар тарафидан, русча изох билан 1968 йилда Москвада нашр қилинди.

Мўғуллар истилоси

Мўмай ҳарбий ўлжалар олиш, Осиё ва Шарқий Оврупо халқларини асоратга солиш ва талаш мақсадида мўғул феодаллари тарафидан уюштирилган қатор феодал босқинчилик урушлари (XIII аср). Мўғул феодаллари ўзига хос ҳарбий ташкилот тузиб, кўл халқларни, кўпроқ туркий халқларни босқинчилик урушларига тортдилар. Мўғул қўшинининг асосий кучи кўчманчи аратлар ва турклардан иборат кўп сонли ва жуда ҳаракатчан оглиқ аскарлар эди. Мўғул феодаллари босиб олинган мамлакатларнинг ҳарбий кучи ва техника ютуқларидан ҳам фойдаланган. Қўшин бирлашган қўмондонликка эга бўлиб, қаттиқ илтизомлилиги ва яхши қуролланганлиги ҳамда ўзининг жанговар сифатлари билан қўшни мамлакатлар қўшинларидан устун турар эди. Осиё ва Шарқий Овруподаги жуда кўп мамлакатларда содир бўлган ички иизолар ва ҳукмрон табақанинг хонлиги мўғулларнинг осонлик билан ғалабага эришишига ёрдам берди.

Мўғуллар истилоси Чингизхон бошлиқ мўғуллар илк феодал давлатининг ташкил топишидан (1206) кейин бошланиб, XIII аср охирига қадар давом этган. 1207—1211 йилларда Сибирь ва Шарқий Туркистон халқлари (бурят, ёқут, ойрот, қирғиз ва уйғурлар) бўйсундирилди. Тангут (Си Ся) давлатига қарши бир қанча юришлар уюштирилди. 1211 йили Чжурчжэн давлати (Шимолий Хитой) га ҳужум бошланди. Мўғул қўшинлари 90 га яқин шаҳарни вайрон қилиб, 1215 йили Пекинни босиб олди. 1217 йилга келиб, Хуанхэ дарёсининг шимолидаги ерларнинг ҳаммаси мўғуллар қўлига ўтди. 1218 йили Еттисув ҳам мўғул феодаллари тарафидан бўйсундирилди.

1219 йили Чингизхон қўмондонлигидаги 150 миңдан зиёд мўғул аскарлари Ўрта Осиёга бостириб кирди. Муҳаммад Хоразмшоҳ ўз қўшинини бир жойга тўплаш ўрнига, бўлиб-бўлиб, шаҳарлардаги қалъаларга жойлаштирди. Бу билан мўғулларнинг осонлик билан мамлакатни босиб олишига қулайлик туғдирди. Мўғул қўшини Ўтрор, Хўжанд, Урганч ва бошқа шаҳарларни босиб олди. Бухоро ва Самарқанд жангсиз таслим бўлди. Муҳаммад Хоразмшоҳ Каспий деңғиздаги ороллардан бирига қочиб, ўша ерда ўлди. 1221 йили Хоразмнинг босиб

олиниши билан Урта Осиё бутунлай бўйсундирилди. Ҳарбий ҳаракатлар ҳозирги Афғонистон ҳудудига кўчирилди. У ерда Муҳаммад Хоразмшоҳнинг ўғли Жалолиддин кураши давом эттираётган эди. Чингизхоннинг қўшинлари Ҳинд дарёсига қадар уни таъқиб этиб бориб, 1221 йилнинг 24 ноябрида тор-мор келтирди. 1225 йилга келиб, мўғул қўшинларининг асосий қисми Мўғулистонга қайтиб кетди. Жаба ва Субутой қўмондонлигидаги 30 минг кишилик мўғул қўшини ғарбда урушни давом эттирди. Улар Шимолий Эрон орқали Кавказ орти ўлкаларига бостириб кирди ва Грузия билан Озарбайжоннинг бир қисмини вайрон қилди. 1223 йил 31 майда Қалка дарёси бўйидаги жангда мўғуллар бирлашган рус-қипчоқ қўшинини енгиб, уни Днепр дарёси этагигача таъқиб этиб бордилар. Охири мўғуллар Волга-Кама Булғориясида мағлубиятга учраб, Мўғулистонга қайтиб кетдилар (1224). Бу мўғул отлиқ аскарларининг Ғарб мамлакатлари устига қилинадиган юришлари олди-дан қилган разведкаси эди, холос.

Уғадойни Улуғ хон (қооч) деб кўтарган қурултой (1229) даи сўнг мўғуллар истилоси икки йўналишда олиб борилди. Шарқда Шимолий Хитой тўла босиб олинди (1231—1234) ва Қурия билан уруш бошланди (1231—1232). Мўғуллар бир қанча йирик юришлардан сўнг, 1273 йили Қуриянинг катта қисмини босиб олишга муваффақ бўлдилар. 1229 йили Субутой 30 минг кишилик қўшини билан Ёйиқ дарёси бўйига чиқиб олди. Жўчи улусининг олий ҳукмдори Боту қўшини билан биргаликда Каспий бўйи даштларидан саксин ва қипчоқларни сиқиб чиқаришга эришди. 1232 йили мўғул қўшинларининг Волга-Кама Булғориясига ёриб киришга урнишлари беҳуда кетди. Ушанда Жўчи улусининг асосий кучлари билан Ғарбга қилинган ҳужум ҳам натижа бермади.

1235 йили қурултой чақирилиб, унда бошқа улусларнинг ҳарбий кучларини Ботуга ёрдамга юборишга қарор қилинди. Юришда 14 мўғул хони иштирок этиб, қўшиннинг умумий сони 150 мингга етди. 1236 йилнинг кузида мўғул қўшинлари яна Волга-Кама Булғориясига ҳужум қилиб, уни вайрон қилди. Улар 1237 йилнинг баҳори ва ёзида аланлар, қипчоқлар ва Урта Поволжье халқлари билан урушни давом эттириб, кузда Русиянинг шимоли-шарқий районларига юриш қилиш мақсадида ҳозирги Воронеж районига тўлаланди. 1237 йилнинг қишида Боту Рязань кизлигига ҳужум қилиб, маҳаллий князлик дружинасини тор-мор қилди. Олти кунлик қамалдан сўнг ўша йилнинг 21 декабрида Рязань таслим бўлди. 1240 йили Жанубий Русия ерларига юриш бошланди. Киев, Владимир, Галич ва бошқа шаҳарлар босиб олинди. Бироқ Данилов, Кременец ва Холм мўғулларининг ҳамма ҳужумини қайтарди. 1241 йилнинг баҳорида мўғул қўшинлари Русия ҳамда Шарқий Оврупо халқларининг кўрсатган қаҳрамонона қаршилиги натижасида анча зафлашиб қолмишга қарамай, Ғарбга томон илгарилади. Боту қўшинининг асосий қисми Карпат доvonлари орқали Венг-

рияга кириб борди, қирол Бела IV нинг 60 минг кишилик қўшинини тор-мор келтирди (1241 йил 11 апрель). Мўғулларнинг иккинчи қўшини Польшага бостириб кириб Легница шаҳри остонасида поляк, немис князликларининг бирлашган қўшинларини мағлубиятга учратди. Баъзи мўғул қўшинлари Шарқий Чехиягача кириб бордилар. Бироқ, қирол Вацлавнинг қаттиқ қаршиликка учраб, орқага қайтишга мажбур бўлдилар. 1241 йил охирларида Боту ўз қўшинларини Австрия ва Хорватия орқали Адриатика денгизи бўйларига бошлади. 1242 йили денгиз соҳилида жойлашган қалъаларни забт эта олмаган Боту Босния, Сербия ва Булғория орқали ерқага чекина бошлади. Шундай қилиб, мўғулларнинг Марказий Оврупога қилган ҳужуми шу билан тугади.

XIII асрнинг иккинчи ярмида мўғуллар Шарқ ва Жануби-Шарқ мамлакатларини забт қилишга киришдилар. 1258 йили мўғул қўшинлари ҳар тарафдан Жанубий Хитойга бостириб кирдилар, бироқ Улуғ хон Мунканг тўсатдан вафот этганилиги (1260) туфайли Жанубий Суи империясини забт этиш кечикди. 1267—1279 йиллардагина Жанубий Хитой янги Улуғ хон Кубилой (1260—1294) томонидан ишғол қилинди. 1281 йили мўғул феодаллари Японияни босиб олиш мақсадида 1000 кема, 100 минг кишилик қўшин жўнатдилар. Аммо мазкур флот тўфонда қолиб, ғарқ бўлди. Мўғул феодаллари ўзларининг Жануби-Шарқий Осиёга қилган юришларида Хитой армияси ва флотидан фойдаланган бўлсалар-да, муваффақиятга эриша олмадилар. Мўғул-Хитой қўшинлари ва флоти бир неча марта (1257, 1258, 1284, 1285, 1287—1288) Вьетнамга ҳужум қилиб, уни бўйсундира олмади. Мўғул феодаллари Ява оролига 1000 кема, 70 минг аскар юборган бўлсалар-да, ҳеч қандай натижага эриша олмадилар.

Мўғуллар истилоси 1300 йили Бирмага қилинган янги юришдан сўнг тугади. Мўғул феодаллари шундан кейин фаол ҳарбий ҳаракатларни тўхтатиб, босиб олинган мамлакатларни Хитой маъмурияти ва Хитой усулича идора этиш йўли билан режалани равишда эза бошладилар.

Мўғуллар истилоси Осиё ва Шарқий Оврупо халқлари бошига оғир кулфатлар келтирди. Натижада сон-саноксиз кишиларнинг ёстиғи қуриди, кўп ерлар пайҳон қилинди, шаҳарлар харобага айланди. Мўғуллар истилоси Мўғул феодал империяси таркибига кирган мамлакатлар ижтимоий-иқтисодий ҳамда маданий тараққиётининг жуда орқада қолиб кетишига сабаб бўлди.

Мўғул феодал империяси

Мўғуллар истилоси натижасида ташкил топган феодал давлат. Чингизхон ва Мунка қон ҳукмронлиги даврида Мўғул феодал давлатига Мўғулистон, Шимолий Хитой, Курия, Тангут

давлати, Марказий ва Урта Осиё, Кавказ орти, Афғонистон ва рус ерларининг анчагина қисми қараган. Давлат теңасида шаҳзодалар, улус ҳукмдорлари иштирокида чақириладиган Олий Кенгаш (қурултой) сайлаган қоон (улуғ хон) турган. Империя ихтиёрида бўлган бутун ер-сув ва яйловлар уруғнинг — Чингизхон авлодининг мулки ҳисобланган. Қоон империяни ўз ўғиллари, яқин қариндошларига улус-улус қилиб тақсимлаб берган (Жўчи улуси, Чигатой улуси. Ҳалокуийлар давлати ва Улуғ юрт), аслида эса улар ўз улусларига бормай, қоон ўрдасида ёки ўз ўрдасида истиқомат қилганлар. Уларнинг улусларини махсус имтиёзга эга бўлган доругалар ва танмочилар бошқарган. Чингизхон вафотидан сўнг улус эгалари ўз улусларида турадиган бўлдилар. Навкарлар ва аслзодалар ҳам яхши ва садоқатли хизматлари эъзига кичик улус билан тақдирланганлар. Ҳар бир улус ўз навбатида кичик маъмурий бирликларга: юз, минг ва туманга бўлинган бўлиб, уларни махсус ёрлик олган юзбоши, мингбоши ва туманбошилар бошқарган. Улар пўён (хўжайин) деб аталиб, қоон ва улус эгалари шаҳзодаларга тобе бўлган. Юзбоши, мингбоши ва туманбошилар уруғ ва қабила йиғини—қурултойда сайланган. Айрим ҳолларда эса юзбоши ва мингбошиларни ўзи тайинлаган.

Мўғул феодал империяси марказий давлатининг тузилиши ҳақида етарли маълумот йўқ.

Уқтой қоон даврида давлат ишлари асосан икки маслaxатчи: Елюй Чу-кай (Хитой бўйича) ва Чжэнь-хай (Туркистон ва Эрон бўйича) қўлида бўлган. Ундан ташқари (катта улусларда ҳам) вазир, ёрғучи, бахши, танмочи, битникчи каби лавозимлар бўлган. Мўғуллар асоратига тушиб қолган ўлкаларнинг аҳолиси ва оддий мўғул меҳнаткашлари оғир ва мудҳиш зулм остида кун кечирганлар. Уларни мўғул ҳарбий бошлиқлари нотаганича турли-туман солиқ ва жарималар тўлаб турнига мажбур этганлар. Оддий мўғуллар ўз мингбошисига қатъий бириктириб қўйилиб, уларнинг бошқа ерларга кўчиб кетиши қатъий ман қилинган. Шундай ҳол юз берган пайтда улар мўғул қонуни (ёсо) га биноан ўлим жазосига ҳукм этилган. Асирга олинган, шунингдек қарзини узолмаган кишилар қулга айлантирилган. Хунармандлар ва зироатчилар хон ва шаҳзодаларнинг шахсий мулки ҳисобланган. Шарқ ва Хитой манбаларининг маълумотларига қараганда, аҳолидан марказий ҳукумат хазинаси учун қуйидаги солиқлар ундирилган: 1) Ер ёки даромад солиғи. Ернинг шароити ва сифатига қараб йиғилган. Олий мансабдорларгина бу солиқдан озод қилинган; 2) Қўбчур. Қўчманчи аҳолидан олинган; 3) Тарғу. Хунармандлар ва савдогарлардан олиниб, ишлаб чиқарилган ёки сотилган молнинг ўттиздан бир қисми ҳажмида белгиланган; 4) Туз солиғи; 5) Жон ёки кумуш солиғи. Аҳоли турли-туман жарималар ҳам тўлашга мажбур этилган. Масалан, ёмда элчилар тўхтаган пайтларда ҳар бир оила улар учун кунига бир цзинь (596, 8 гр.) гўшт, ун, бир шен гуруч ва бир шиша ароқ етказиб беришга мажбур

эди. Бундан ташқари, аҳоли ёмлар учун от-улов етказиб беришга ҳам мажбур этилган. Босиб олинган мамлакат ҳунармандлари дин тугунь деб аталган махсус ўлпон тўлаб турганлар.

Мўғул феодал империясида қоон номигагина ҳукмдор бўлиб, аслида унинг ҳукми Мўғулистон ва Шимолий Хитойдан шарига ўтмас эди. Уғадой қоон ҳукмронлиги вақтидаёқ Жўчи улуси ундан ажралиб чиқди ва мустақил Олтин Урда давлатига айланди. Мулка қоон вафотидан кейин Мўғул феодал давлатидан Эрон ва Хитой ажралиб чиқди ва бу ерда Ҳалоқунийлар ва Юань давлати ташкил топди. Хубулай қоон даврида Хитойнинг қолган қисми Мўғул феодал империясига қўшиб олинди ва пойтахт Қорақўрумдан Чжунду (Пекин) га кўчирилди. 1368 йили Хитойда халқ кўзғолон кўтариб, мўғулларни мамлакатдан қувиб чиқарди. Куликово жанги (1380) Русда мўғуллар зулмининг тугатилишига шунчаки бир туртки бўлди. XIV асрнинг иккинчи ярмида Эрон, Кавказ орти ўлкалари ва Урта Осиёда мўғуллар ҳукмронлиги тугатилди. XIV асрнинг охириги чорагида Мўғул феодал империяси тамоман инқирозга учради.

Олтин Урда

XIII асрнинг 40-йиллари бошида Ботухон бошчилигида ташкил қилинган феодал давлат (Жўчи улуси деб ҳам аталади). Олтин Урда хонлари Қуйи Дунай ва Фин қўлтиғидан Иртиш ҳавзаси ва Қуйи Обғача, Қора, Каспий ва Орол денгизлари ҳамда Балхаш кўлидан Новгород ерларигача бўлган ҳудудда ҳукмронлик қилган. Бироқ, русларнинг туб ерлари Олтин Урда давлати таркибига кирмас, балки унга тобе бўлиб, ўлпон тўлар эди. Ботухон даврида Олтин Урда пойтахти Сарой Боту (ҳозирги Астрахань яқинида) бўлган; XIV асрнинг биринчи ярмида эса у Сарой Берка шаҳри (Беркахон асос солган; ҳозирги Волгоград яқинида)га кўчирилган. Олтин Урда заиф, сунъий бир давлат уюшмаси бўлиб, аҳолиси миллий жиҳатдан хилма-хил эди. Олтин Урда аҳолисининг ижтимоий ва маданий тараққиёт даражаси ҳам турлича бўлган. Кўчманчилар ҳаётида ярим патриархал, ярим феодал муносабатлар мавжуд эди. Мўғул феодал зодагонлари экин майдонлари ва яйловларнинг асосий қисмини эгаллаб олган эдилар. Олтин Урданинг кўчманчи аҳолиси орасида ҳунармандчилик сует бўлиб, шаҳар бозорларидаги мавжуд буюм ва матолар Хоразм, Шимолий Кавказ ва бошқа ерлардан келтирилган усталар томонидан ишлаб чиқарилар эди. Давлатни Жўчихон хонадонидан чиққан хонлар идора қилган. Сиёсий ҳаётнинг айрим жабҳаларида ҳукмрон сулола вакиллари бошчилигида қурултойлар — ҳарбий феодал зодагонларининг йиғинлари қақрилиб турилган. Давлат ишларининг асосан беклар беги олиб борган. Халқдан солиқ йиғиш иши билан босқоқлар шуғулланган.

Олтин Урда давлатининг табиатан заифлиги ва, айниқса, унинг асоратига тушиб қолган халқлар миллий озодлик курашининг кучайиши давлатнинг таназзулга юз тутишига яна бир сабаб бўлди. Олтин Урда ўзининг ташкил топиши давридаёқ 14 улусга бўлинган бўлиб, уларни Жўчининг 14 ўғли идора қилган. Булардан 13 таси ярим мустақил давлат бўлган ва Ботухоннинг олий ҳокимиятига бўйсунган. Мангу Темур (1267—1280) вафотидан сўнг Жўчи хонадонига мансуб шаҳзодалар ўртасида феодал урушлар бошланган даврда марказий идора муассасаларига ерли кишиларни жалб қилиш тенденциялари кўзга ташлана бошлади. Тўда Мангухон (1280—1287) ва Тўда Бугахон (1287—1290) ҳукмронлиги даврида давлат бошлиғи расман Нўғай ҳисобланар эди. Фақат Тўқтухон (1290—1312) Нўғай ва унинг тарафдорларидан қутулишга муваффақ бўлди. Беш йилдан сўнг янги бошланган тўс-тўполонга Узбекхон (1312—1342) чек қўйди. Узбекхон ва унинг вориси Жонибек (1342—1357) ҳукмронлиги даврида Олтин Урданинг ҳарбий қудрати ниҳоят даражада ошди. Қўшинлар сони 300 мингга етди. Бироқ, 1357 йили Жонибекнинг ўлдирилиши билан бошланган тўс-тўполонлар Олтин Урданинг тушқунликка учраганидан далolat берар эди. 1357—1380 йилларда Олтин Урда тахтида 25 марта хон алмашанди. Бу вақтда давлатни расман Мамай (1381 йили вафот этган) идора қилди. XIV асрнинг 60-йиллари бошида Олтин Урдadan Хоразм, Астрахань ажралиб чиқди. Польша ва Литва Днепр дарёси ҳавзасидаги ерларни босиб олди. Бундан ташқари, Олтин Урданинг нуфузли улус амирларидан Мамай Москов князи бошлиқ кучли рус князлари иттифоқи билан тўқнашишга мажбур бўлди. У Русияни заифлаштириш мақсадида катта қўшин билан юриш бошлади, бироқ Куликово жангида тор-мор этилди.

Тўхтамишхон даврида ур-йиқитлар барҳам топди, марказий ҳокимият асосий улусларни ўз назорати остига олди. Тўхтамишхон Мамай қўшинларини Калка дарёси бўйида енгиб, 1382 йили Московга ҳужум бошлади, уни қўлга киритди, шаҳарга ўт қўйди. У ўз ҳокимиятини мустаҳкамлаб олгач, Амир Темурга қарши уруш очди. Амир Темур бир неча қонли жанглардан сўнг, Тўхтамиш қўшинларини янчиб ташлади, Волга бўйидаги бир қатор шаҳарларни вайрон қилди. Олтин Урда бу қақшатқич зарбадан сўнг ўзиши сира ўнглай олмади. XV асрнинг 20-йилларида Сибирь хонлиги, 40-йилларида Нўғай Урда, кейинроқ Қозон хонлиги (1438), Қрим хонлиги (1443), 1460 йили Манғит, Астрахань хонликлари вужудга келди. XV асрда Русиянинг Олтин Урдага тобелиги сезиларли даражада камайди, 1480 йили Катта Урда хони Ахмат (Аҳмад) Улуғ рус князи Иван III (1462—1505) ни ўзига итоат эттиришга уриниб, муваффақиятсизликка учради. 1480 йили рус халқи татар-мўғул зулмидан бутунлай халос бўлди.

Оқ Урда

Олтин Урданинг бир қисми Ботухон авлодлари томонидан идора қилинган. Иккинчи қисмини Жўчихоннинг бошқа ўғли Урдахон бошқарган. Бу ҳолат XIII—XIV асрлар давомида ўзгармай келган. Ботухон авлодларига номигагина қарам бўлган Урдахон авлодлари кейинчалик тўла мустақил бўлиб олганлар. Олтин Урда атамаси Ботухон ҳукмронлиги давридан бошлаб булуп Жўчи улусига, XIV аср бошидан эса Оқ Урдага нисбатан қўлланилган. Бу даврда Оқ Урда фақат Ботухоннинг ўз улуси (Волга бўйи) ва укалари: Беркахон (Шимоли-Шарқий Кавказ), Шайбон (Ғарбий Қозоғистон ва Ғарбий Сибирь) ҳамда Мовал (Қора денгиз бўйида жойлашган ерлар) улусларида иборат бўлган. Ботухон ва Беркахон улуслари кейинчалик (Беркахон ҳукмронлиги даврида) бирлаштирилган. XV асрда Оқ Урда ҳудудида Урданинг давоми сифатида янги давлатлар (Катта Урда, Нўғай Урда, Қосимов подшолиги ҳамда Ўзбек, Қрим, Қозон, Сибирь хонликлари ва ҳ. к.) вужудга келди.

Салжуқийлар давлати

Урта ва Яқин Шарқда салжуқийлар сулоласи бошқарган феодал давлат. Салжуқий турклар XI асрнинг 30-йилларида ҳарбий хизматлари эвазига Хуросонда ғазнавийлардан мулклар олдилар. 1038 йили улар Нишопурни эгаллаб, ўз етакчилари Тўғрулбекни султон деб эълон қилдилар. Аста-секин салжуқийлар бутун Хуросонни (1038—1044), Хоразмни (1043) бўйсундириб, Ғарбий Эрон (1042—1051), Озарбайжон (1054) ва Ироқни (Бағдод билан бирга, 1055) босиб олдилар.

Халифа ал-Қоим (1031—1075) Тўғрулбекни султон ҳамда «Шарқ ва Ғарб подшоҳи» деб тан олишга мажбур бўлди. Тўғрулбек Райни, унинг укаси Чағрибек Марвни ўзларига пойтахт қилиб олдилар. Алп Арслон (1063—1072) даврида салжуқийлар Арманистонни эгалладилар, византияликларни енгиб (1071) бутун Кичик Осиёни (1071—1081), кейинчалик Сурия ва Фаластинни босиб олдилар. Улар Гуржистон, Ширвон ва Мовароуннаҳрни ўзларига бўйсундириб, у мамлакатлардаги ҳукмдорларни ўз вассалларига айлантирдилар. Салжуқийларнинг қўшини Арабистон ярим оролидаги Яман ва Баҳрайн ерларини ҳам ўз тасарруфига олди. 1074 йили Термиз, Бухоро, Самарқанд, кейинчалик Фарғона ҳам эгалланди. Маликшоҳ I ҳукмронлиги даврида (1072—1092) салжуқийлар ҳарбий-сиёсий жиҳатдан жуда кучли эдилар. Бу вақтда пойтахт Исфаҳонга кўчирилди.

XI аср охирига келиб Салжуқийлар давлати таназзулга учрай бошлади. Чунки биринчи солиб юриши натижасида Салжуқийлар давлати Гуржистон, Ширвон ҳамда Кичик Осиёнинг

қирғоқ бўйи ҳудудларидан, Сурия ва Фаластиннинг бир қис- мидан ажралдилар. Бунинг устига феодал тарқоқлик кучайди, вассаллар мустақиллик учун кураш бошладилар. Тўғрулбек ўз вақтида авлодига йирик мулклар туҳфа қилган эди. Уларнинг баъзилари султонликлар тузиб, мустақил бўлиб олдилар. Кир- мон султонлиги (1041—1187), Сурия султонлиги (1074—1117), Кўния султонлиги (1077—1307) шулар жумласидандир. Малик- шоҳ вафотидан сўнг унинг ўғиллари ўртасида тахт учун кураш авж олди. Унинг ўғиллари Маҳмуд I (1092—1094), Беркёруқ (1094—1105), Маликшоҳ II (1105), Муҳаммад I (1105—1118) феодалларнинг галаёнларини бостириш билан бирга исмонлий- лар ҳаракатига қарши кураш олиб бордилар. Тахт учун кураш натижасида салжуқийлар иккига бўлиниб кетдилар. Ғарбий Эрон, Ироқ ва Озарбайжонни Ироқ султонлиги (1118—1194) номи билан Муҳаммаднинг ўғли Маҳмуд бошқарди. У Ҳама- донни пойтахт қилиб олди. Хуросон, Сенстон, Хоразм ва Мова- роуннаҳрда Маликшоҳнинг ўғли Султон Санжар (1118—1157) ҳукмронлик қилди. Унинг пойтахти Марв бўлди.

XII аср ўрталарига келиб қорахитойлар Ўрта Осиёга бос- тириб кирдилар. Салжуқийлар билан қорахитойлар ўртасида бўлган жангда Султон Санжар енгилди ва 30 минг кишилик қўшинидан ажралди. XII асрнинг 50-йилларида Балх яқинида кўчиб юрвчи ўғузлар олиқ-солиқнинг кўпайиб кетишига қар- ши қўзғолон кўтариб, Султон Санжар қўшинига қақшатқич зарба бердилар ва Султон Санжарнинг ўзини асир олдилар (1153). Ўғузлар Хуросонни таладилар, Марв, Нишопур ва бошқа шаҳарларни батамом вайрон қилдилар. 1156 йили Сул- тон Санжар асирликдан қочиб, қўшин йиғишга ҳаракат қилди. Султон Санжар вафоти (1157) дан кейин салжуқийларнинг Ху- росондаги ҳукмронлиги тугади. 1194 йили хоразмшоҳ Такаш (1172—1193), Ироқ султонлигини тор-мор келтирди, Кўния сул- тонлиги эса XIV асргача ҳукм сурди.

Темур Малик

Хоразмшоҳлар давлатининг Хўжанддаги ҳокими, халқ ом- масини мўғуллар истилосига қарши курашга уюштирган сар- карда, халқ қаҳрамони. 1219 йил декабрь ойида 5000 кишилик мўғул қўшини Хўжандни қамал остига олди. Темур Малик бунга қадар, ҳар аҳтимолга қарши, Сирдарёдаги ороллардан бирига қалъа қурдириб қўйган эди. Мўғул қўшини сон ва қу- рол-аслаҳа жиҳатдан устун бўлгани учун шаҳарни ҳимоя қи- лиш мушкуллашди. Оқибатда Темур Малик 1000 нафар йигити билан ўша оролга кўчиб ўтиб (1220 йил, апрель) курашни да- вом эттирди. Мўғуллар Темур Маликнинг сўнгги истеҳкомини олиш учун 50 минг ҳашарчини ишга солди ҳамда 20 минг ки- шилик қўшинини жангга туширди. Шундан сўнг Темур Малик оролни ташлаб кетишга мажбур бўлди. У ёнидаги аскарлар би- лан 70 та қайиқда Сирдарёнинг қуйи оқими бўйлаб сузиб кетди.

Жўчихон Барчинлиғкент яқинида дарёни занжирлаб қўйди. Темур Малик одамлари билан қирғоққа тушиб, мўғуллар билан жанг қилишга мажбур бўлди. Кўп талафот бериб, якка ўзи Қизилқум орқали 1220 йилнинг ёзида Урганчга етиб келди. У ерда аскар тўплаб, Жўчихон қўшинига қақшатқич зарба берди ва Янгикент шаҳрини мўғуллардан озод қилди. Бироқ мамлакатда юзага келган мушкул вазият туфайли тез орада Хуросон тарафга кетишга мажбур бўлди. Темур Малик 1221—1231 йиллар мобайнида Жалолиддин Мангуберди билан биргаликда Афғонистон, Синд, Эрон ва Ироқда мўғулларга қарши курашди. Жалолиддин ўлдирилгандан (1231) сўнг ўз юртига қайтиб келди. Лекин халқни мўғулларга қарши кўтара олмади. Темур Маликни қоон ўрдасига бораётганда мўғуллар йўлда қатл этдилар.

Темурийлар

1370—1507 йилларда Мовароуннаҳр, Афғонистон, Эрон, Озарбайжонда ҳукмронлик қилган сулола. Асосчиси—машҳур саркарда ва йирик давлат арбоби Амир Темур. У XIV асрнинг 40-йилларида Чингатой улусида кучайиб кетган феодал тарқоқлик оқибатида ҳокимият тепасига келган. Самарқанд ва Ҳирот Темурийлар давлатининг пойтахти бўлган. Темурий ҳукмдорлар: Амир Темур ибн Тарағой баҳодир (1370—1405), Халил султон ибн Мироншоҳ (1405—1409), Шоҳруҳ ибн Амир Темур (1409—1447), Улуғбек ибн Шоҳруҳ (1409—1447 йилларда Мовароуннаҳр ҳокими; 1447—1449 йиллари олий ҳукмдор), Абдуллатиф ибн Улуғбек (1449—1450 йиллари Мовароуннаҳр ҳокими) Абулқосим Бобур (1449—1457 йилларда Хуросон ҳокими), Абдуллоҳ мирзо ибн Иброҳим султон (1450—1451 йилларда Мовароуннаҳр ҳокими), Султон Маҳмуд ибн Абулқосим Бобур (1457—1459 йилларда Хуросон ҳокими), Абу Саид ибн Султон Муҳаммад (1451—1458 йилларда Мовароуннаҳр ҳокими, 1457—1469 йилларда олий ҳукмдор), Султон Аҳмад ибн Абу Саид (1457—1494 йилларда Мовароуннаҳр ҳокими), Султон Али ибн Султон Маҳмуд (1498—1500 йилларда Мовароуннаҳр ҳокими). 1500 йили Мовароуннаҳр Шайбонийхон бошлиқ кўчманчи ўзбеклар тарафидан босиб олинди, темурийлар қўлида фақат Хуросон қолди: султон Ҳусайн Бойқаро (1470—1506). 1407 йил 23 майда Шайбонийхон Ҳиротни эгаллади. Заҳриддин Муҳаммад Бобур кўчманчи ўзбеклар таъқибидан Афғонистонга қочиб бориб, уни забт қилди ва мустақил давлат тузди (1508). 1526 йилда эса у Шимолий Ҳиндистонни ҳам босиб олиб, тарихда Бобурийлар империяси (Буюк мўғуллар империяси) номи билан машҳур бўлган давлатга асос солди. Бу давлат 1858 йилга қадар давом этди.

Темурийлар давлати

Темур асос солган феодал давлат (1370—1506). Дастлаб Мовароуннаҳр ва Хоразмдан ташқари Темурнинг 1380—1402 йиллардаги босқинчилик урушлари натижасида итоат эттирилган Эрон, Ироқ, Озарбайжон, Ҳиндистоннинг шимолий қисмини ўз ичига олган.

Темурийлар томонидан майда улусларга бўлинган ҳолда идора қилинган. Темур ҳукмронлик қилган йиллари унинг давлатига қарашли ўлкалар асосан тўрт қисмга бўлинган бўлиб, Хуросон, Жўржон, Мозандарон, Сенстон (маркази Ҳирот) Шохруҳга; Фарбий Эрон, Озарбайжон, Ироқ ва Арманистон (маркази Табриз) Мироншоҳга; Форс, яъни Эроннинг жанубий қисми (маркази Шероз) Умаршайхга; Афғонистон ва Шимолий Ҳиндистон (маркази Ғазна, кейинчалик Балх) Пирмуҳаммадга суюрғол қилиб берилган эди. Улуслар номигагина марказий ҳукуматга итоат этиб, аслида ўзига хос мустақил давлат бўлиб қолган эди. Улусларнинг алоҳида давлат аппарати, мустақил қўшини ҳам бўлиб, марказий ҳукуматга тобелиги асосан аҳолидан тўпланадиган солиқнинг бир қисмини Самарқанд (кейинчалик Ҳирот) нинг марказий девонига юбориб туриш ҳамда олий ҳукмдор уюштирган ҳарбий юришларда қатнашиш билан чекланган эди. Улусларнинг мустақиллиги Султон Абу Саид вафотидан кейин, айниқса Султон Ҳусайн Бойқаро ҳукмронлигининг иккинчи ярмида яна ҳам кучайди. Масалан, XV асрнинг 70-йилларида Мовароуннаҳрнинг ўзи уч мустақил давлатга бўлиниб (Самарқанд ва унга тобе бўлган вилоятларда — Султон Аҳмад; Фарғонада — Умаршайх; Ҳисор, Хутталон ва Бадахшонда — Султон Маҳмуд ҳокимлик қилган), султон Ҳусайн Бойқарога Хуросон ва Эронгина тобе бўлган, холос. Лекин бу ерлар унинг ўғиллари ўртасида тақсим этилганди. Масалан, Балх — Бадлуззамон, Марв — Абулмуҳсин, Нисо ва Обивард — Муҳаммад Муҳсин, Астробод — Музаффар Ҳусайн қўлида бўлган.

Темурийлар давлатида ер-сувнинг асосий қисми, шунингдек ҳунармандчилик корхоналари олий ҳукмдордан суюрғол ва тархонлик ёрлиғи олган бир гуруҳ феодаллар қўлида бўлиб, моддий бойлик яратувчи зироатчиларнинг кўпчилиги оғир шартлар билан феодалларнинг ерни ижарага олиб ишлашга, қатор солиқ ва жарималар (хирож, жон солиғи, миробона, доруғаги, аворизот, совари ва ҳ. к.) тўлашга, давлат ва феодалларнинг оғир юмушларини бажаришга, ўз ег-улоғи билан ҳукумат юкларини ташиб беришга мажбур эди. Ҳунарманд ва савдо аҳлидан тамға ва бож, кўчманчи аҳолидан закот каби оғир солиқлар ҳам олинарди.

Темурийлар давлатининг тузилиши яхши ўрганилмаган. Тарихий манбаларга қараганда, вилоят ва туманларда ҳокимият марказий ҳукумат ёки улус ҳукмдорлари томонидан тайинланган маъсабдор (доруға)лар қўлида бўлган. Марказий ҳукумат-

ни асосан уч бош давлат муассасаси (депон): девони олий (олий ижроня органи), девони мол (молия ишлари бошқармаси) ва девони тавочи (ҳарбий ишлар бошқармаси) идора қилган. Дин ва шарият билан боғлиқ масалалар, шунингдек суд ишлари қози ва шайхулислом қўлида бўлган.

Мамлакатни улус тизими билан идора қилиш ҳамда муттасил давом этган ўзаро феодал урушлар натижасида феодал тарқоқлик кучайиб, марказий ҳокимият заифлашган. XVI аср бошида кўчманчи ўзбеклар Шайбонийхон бошчилигида Урта Осиё ва Хуросонга бостириб кирди ва Темурийлар давлатини тугатди.

МУНДАРИЖА

Сўзбоши ўрнида 3

I. Олис асрлар садоси

Академик В. В. Бартольд Тошкентда	5
Атоқли шарқшунос олим (А. К. Аренднинг туғилган кунига 80 йил тулиши муносабати билан)	12
Берунийнинг ўрта осиелик жавҳаршунос издошлари (XVI—XVII асрнинг биринчи ярми)	15
Бухоро хонлигининг XVI—XVII асрлардаги ижтимоий-сиёсий ҳаётида	
Жуйбор хожаларининг тутган мавқеи ҳақида	24
Ибн Сино даври	37
Иктоъ феодал институти (Ўрта Осие, XVI—XVIII аср бошлари)	51
Кўчманчи ўзбеклар давлати	59
Мирзо Улуғбек (ҳаёти ва ижтимоий-сиёсий фаолияти)	105
И. П. Петрушевский асарларида ижтимоий-иқтисодий масалалар ва шаҳарлар тарихининг таҳлили этилиши	130
Сўнги темурийлар ва Бадахшон учун кураш	137
Ал-Хоразмий даври	153
Хоразмнинг XV асрдаги сиёсий тарихидан	162
Чингизхон ва унинг ворислари даврида Марказий Осие	170
Чўқан Валихонов Ўрта Осие тарихи ҳақида	179
Шайбонийлардан кейин аштархонийларнинг ҳокимият тепасига келиши санаси хусусида	184
Ўзбеклар (ўтмиши, кечмиши, келажаги)	195
Қирғизистоннинг XV асрдаги сиёсий тарихини ўрганнишга доир	211

II. Қадимги қўлэмаларни варақлаганда

Абулғозихон ва унинг «Шажарайи турк» асари	217
Маҳмуд ибн Валининг «Баҳр ул-асрор» асари ва унинг ўрганилиши	223
Афғонистоннинг XVII аср охири—XVIII асрнинг биринчи ярми тарихини ўрганишда Маҳмуд ибн Вали «Баҳр ул-асрор» асарининг аҳамияти	235
Балх хонлигининг Русия билан савдо ва элчилик алоқалари ҳақида янги ҳужжат	243
Биноий «Шайбонийнома» асарининг номаълум нақли	245
Клавиho ва унинг «Кундалиги»	249
«Маноқиб»лар—муҳим тарихий манба	255
Марказий Осие тарихий манбаларининг ўрта асрларда Ўрта Осие билан Хитой ўртасидаги савдо, сиёсий ва маданий алоқаларни ўрганишдаги ўрни	269
Мутрибий ва унинг тазкиралари	277
«Равзат ар-ризон»—Кошғар тарихи бўйича муҳим манба	286
«Тарихи Абулхайрхоний»—ўзбеклар тарихига оид муҳим манба	291
«Темур тузуклари»—муҳим тарихий манба	299
Удак тазкиранавис олим	311
Улуғбек ва унинг «Тарихи арбаъ улус» асари	316
Хива тарихига оид янги маълумотлар	329
Хондамир ва унинг илмий мероси	337
Ўзбекистонда XVI—XVIII асрлар тарихий манбаларини ўрганишнинг айрим яқунлари	363
Ўзбекларнинг этник тарихини ўрганишда қўлэзма манбаларнинг роли	369
Ўрта Осие тарихига оид муҳим асар	378
Утамыш хожи ва унинг «Чингизнома» асари ҳақида	383
Ҳофиз Ташш Бухорий ва унинг «Шарафномаи шоҳий» асари	389

III. Сиймолар, сулолалар, атамалар

Абдурахмон Толеъ (Абдурахмон Давлат)	397
Абулғози Баҳодирхон	397
Анқара жанги	398
Араб халифалиги (632—1258)	399
Аштархонийлар (жонийлар)	400
Аллий Чалабий	401
Абулфазл Алломий	402
Бароқхон (Наврўз Аҳмадхон)	403
Беркахон	403
Бобурийлар	404
Бурка султон	404
Бурҳонийлар	405
Бухоро конлиги	405
Бугролар	408
Березин Илья Николаевич	408
Баҳром Чубин	408
Бичурин Никита Яковлевич (Накинф)	4-9
Бувайҳийлар	409
Бадавнийлар	410
«Тавочи» ва «жарчи» атамалари ҳақида	411
Баримта	414
Барот	414
Дашти қилчоқ	415
Дашти қилчоқ ўзбеклари	416
«Жомеъ ут-таворих»	417
Мўғул феодал империяси	418
Мўғуллар истилоси	420
Олгин Урда	422
Оқ Урда	424
Салжуқийлар давлати	424
Темур Малик	425
Темурийлар	426
Темурийлар давлати	427

БҮРИБОЙ АҲМЕДОВ
ТАРИХДАН САБОҚЛАР

Тошкент «Ўқитувчи» 1994

Мухаррир И. Шоймардонов
Бадий муҳаррир Н. Нурминов
Техник муҳаррир Т. Золотилова
Мусоҳиҳ Ш. Тўлагинов

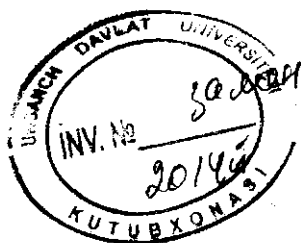
ИБ № 6366

Геришга берилди 16.02.93. Босишга рухсат этилди 22.10.93. Формати 60×90^{1/16}. Тип. қоғози. Литературная гарнитураси. Юқори босма усулида босилди. Шартли б. л. 27,0+ +0,25 форз. Шартли кр.-отт. 27,69. Нашр. л. 29,5+0,24 форз. Тиражи 60000. Буюртма № 2328.

«Ўқитувчи» нашриёти, 700129, Тошкент, Павлод кўчаси, 30. Шартнома 07—05—93.

Ўзбекистон Республикаси Матбуот давлат қўмитасининг 1-босмадонасида босилди, Ю002, Тошкент, Сағбон кўчаси, 1-Берк кўча, 2-уй. 1994.

Қитобнинг биринчи ва иккинчи сарварақларида *Хивадаги Муҳаммад Ашқонхон мадрасаси* (1845—1855 йиллар) ва *Кўк Минор минораси* (1852—1853 йиллар) тасвирланган.

А 98

Аҳмедов, Бўрибой.

Тарихдан сабоқлар: Олий ва ўрта ўқув юрт. тарих фак.-тларининг муаллимлари, ўрта мактаб ўқитувчилари, аспирантлар ва талабалар учун қўлл./Масъул муҳаррир Х. (ев).— Т.: Ўқитувчи, 1993.— 432 б.

Аҳмедов Бурибой. Уроки истории: Учеб. пособие для учителей истории, школьников, аспирантов и студ.

ББК 63.3(2У)я7